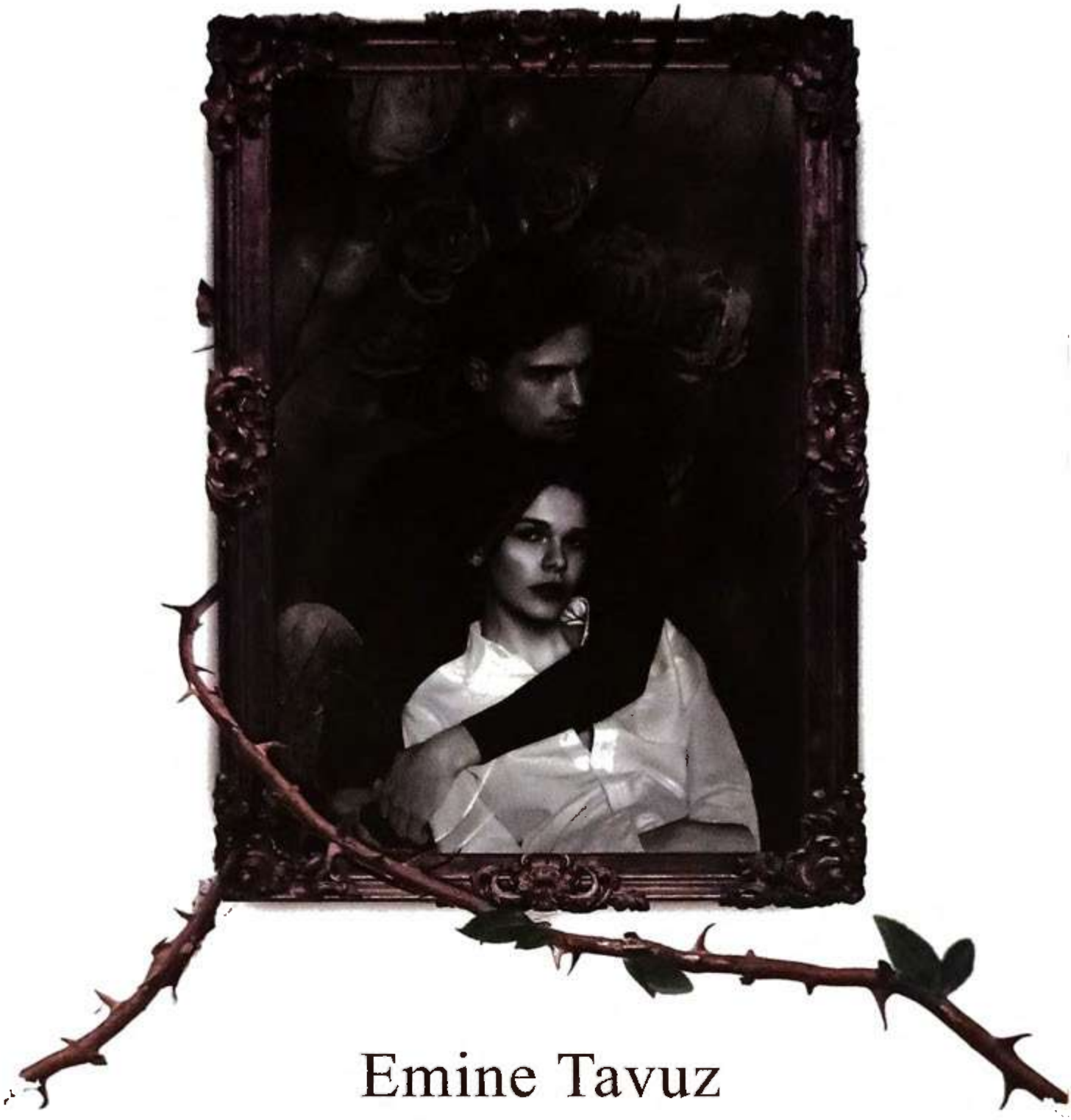

Emine Tavuz

DÜŞ KEFENİ 2

indigo

DÜŞ KEFENİ 2

"*Ben bir şeytanım,* dediğimde gülerdi,
Şeytanlık yaptığımda ağlardı."

Kendini her zaman ikiyüzlü bir şeytan olarak tanımlayan Mahşer,
alınacak bir intikam için her şeyi yapmaya hazırdı.
Duman'la beraber çıktıkları intikam yolculuğunun
hayalinde kurduğu gibi zaferle sonlanmasını istiyordu.
Fakat... Doğduğundan beri kalp hastası olan Duman,
ona aşk duygusunu hatırlattığında ve Mahşer'i,
intikamdan bile daha çok istediğinde...
İkisi de asıl kazanması gereken şeyin birbirleri olduğunu anladılar.

Duman'ın Mahşer'e her sabah aldığı o güller,
dikenli aşklarının bir simgesine dönüşür.
Aşklarına bir yandan kan, bir yandan kırmızı güller eşlik eder.
Ve dünya, üç günlük bir cehennem bile olsa,
Mahşer'le Duman dördüncü gün de
birbirlerini sevmenin yolunu her zaman bulur.

"Sokağın köşesindeki o ablaydı
sevdiğin kadına bir gül almanı söyleyen.
Ve yaptın bunu ama neden...
Daha romantik olmasını istediğinden değil,
güllerin kırmızılığı hoşuna gittiğinden ve
Mahşer'e en çok kırmızı yakıştığından."

ISBN 978-625-7671-82-8
9 786257 671828
www.indigokitap.com
indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

Yetişkin Okurlar İçin

"DİKİŞLER"

Aslında biz bu kadarız: Parçalara ayrılmış kalpler ve onları birleştirmek isterken kesilen parmaklar...

Biz bu kadar değil miyiz?

Dünya ve yıldızların arasındaki kadar uzak mesafelerde yaşasalar bile birbirini görebilen insanlar vardır. Sen oradaki yıldızsın, o ise oradaki dünya ama birbirinizi görebiliyorsunuz; çünkü aranızda kimse, hiçbir şey yok. Biz kimseyi aramıza almadık, çünkü dünyanın ve yıldızların arasına kimse giremezdi.

Onunla arama kimseyi almadım, hayalinden başka. Aramıza kimseyi almadım ama bir şeyler hep aramızdaydı. Zaman, acı, öfke, kin, ölüm, kalp... Aramıza ben girdim. Kendimi almayı istemedim ama aramıza en çok kendimi aldım. İkimizin arasında durdum ama ikimizin arasında dururken bile yüzümü Duman'a hiç dönmedim.

Son bir dakikadır Duman'ın gözlerine bakıyor, aynı kelimenin kulaklarımda tekrarlamasına müsaade ediyordum. Parmaklarımın arasında duran silahın namlusu hâlâ onun alnına yaslı duruyor, pencereye çarpan ayışığı yüzünün sağ tarafını aydınlatıyordu. Kaşlarım keskin şekilde çatılmış, dudaklarımsa önüne geçemediğim bir hayret belirtisi göstererek aralanmıştı.

Senin, demişti.

Nasıl benim olurdu ki?

Yüzümdeki her kas seğirdi ve boğazımdan aşağıya sıcak, yakıcı bir duygu inip karnımda kilitlendi. Duman, gözlerini kırpmadan, alnına dayalı bir silah olduğunu umursamadan bana bakıyordu. Sırtımdan içeriye, derimi sökerek bir el girmişti ve o eli kalbimde hissediyordum. *Birinin avucundaydım. Hiç, birinin avucunda oldunuz mu? Hiç, birisi size hükmetti mi?*

Namluyu alnına daha sert bastırarak sol gözümü kıstım ve sordum: "Ne demek *senin?*"

"Senin," diye tekrarladı doğrudan. "Senin adını yazdım işte."

Farklı şeylerden bahsediyorduk ya da Duman açıkça benimle dalga geçiyordu. Silah alnından düştü ve burnuna, çenesine çarparak kucağıma indi. "Aynı şeyden mi bahsediyoruz?"

"Sen bana birinin ismini defterine yazdın mı diye sordun?" Duman'ın yüzündeki hiçbir kas kıpırdamıyor, pürdikkat bana bakıyordu. En gürültülü yeri her zamanki gibi kalbiydi. "Ben de senin ismini yazdığımı söyledim işte."

Ne zaman yazmıştı? Ne amaçla? "Duman, aynı şeyden mi bahsediyoruz?"

"Ben sadece bana sorduğun soruya cevap verdim Mahşer." Sonunda elini uzatıp elimden silahı aldı. Elime dokundu ya, yüreğime dokunmuş kadar oldu. "Bırak onu da... Bana nasıl hiç acımadan sıktın? Ya kurşun denk gelseydi?"

"İçinde mermi olmadığını biliyordum."

Duraksadığında gözlerinin içi parladı. "Sahi mi?"

Cevap vermeden önüme döndüğümde, Duman elimden aldığı silahı uzanarak sehpanın alt bölmesine bıraktı. Bacaklarımı aşağıya indirerek ellerimi koltuğun döşemesine yasladım ve karışan aklımı toparlamaya çalıştım. Ona, defterine birinin ismini yazıp yazmadığını sormuştum ve o bana *senin ismini yazdım*, demişti. Ne zaman yazmıştı? Aynı zamandan mı bahsediyorduk? Hoşlandığı bir kız... Tamam bana karşı bir çekimi vardı ve şu zamanda defterine ismimi yazmış olabilirdi. Ben liseden bahsediyordum, o hangi zamandan bahsediyordu?

"Rengin attı Mahşer, ne oldu?"

Ona dönerek deftere ismi ne zaman yazdığını sormayı istedim ama gözlerini gördüğümde bundan vazgeçtim. Aynı zamandan bahsetmediğimiz kesindi ama ben kendimi buna inandıracaktım. Normalde bu kadar aptalca düşünmem, hissetmem ama bu konuda aptalca düşünecektim işte. Sadece kafamı iki yana salladım. "Uyuyalım mı?"

O da sanki daha fazlasını sormamı beklemişti ama fazladan bir şey söylememişti. Doğrulacak oldu ama elimi çıplak koluna koyduğumda duraksayarak omuz üstünden bana baktı. Kaşlarını *ne* dercesine kaldırdığında, kolumu ensesine dolayarak kucağına tırmandım. "Hadi, beni sen odaya götür."

Kolu belimin etrafına dolandı ve elinin içi bel boşluğuma yerleşirken doğruldu. "Götüreyim."

Salondan çıkıp merdivenin yolunu tuttuğunda, "Bana yakın olmak seni gerçekten bu kadar heyecanlandırıyor mu?" diye sordum kısık bir sesle.

Bacaklarım belinin etrafına dolanmıştı ve tamamen yüz yüzeydik. Gözkapakları hafifçe şişmişti, tıpkı dudakları gibi. Duman dudaklarına baktığımı fark ettiğinde apaçık şekilde gülümsedi. "Hep beni sorguluyorsun Mahşer, asıl sen ne hissettiğinden bahset. Sonuçta inkâr eden ama şimdi dudaklarıma bakan da sensin. Her ne kadar yürekli olsan da aramızdaki ilişki söz konusu olduğunda benim kadar cesur olamazsın."

"Aramızdaki ilişki mi?" diye sordum ve uzanıp yüzünü avuçlarının arasına aldım. "Ben seni tek gece kullanıp atmayı düşünüyordum aslında."

"Bak sen."

Başımı sol omzuna doğru yasladığımda, kalp atışlarının en yakın tanığıydım. Kolları vücuduma sıkıca dolandığında burnumu boynuna dayayarak kokusunu içime çektim. Bu kokuyu en köklü hatıraların içinde anımsayabiliyordum.

Koridorun sonunda bulunan odaya girdik. Beni yatağın içine bıraktığında başımı yastığa koydum. Doğrularak sesli nefesler verdi ve yatağın baş kısmında bulunan komodine ilerledi. Karanlıkta seçmem zor olsa da rafı çekip bir şeyler aradığını anladım. Eline bir paket aldı ve uğraştı. Çok sonra onun bir ilaç olduğunu anladım. O ilacı kullandı ve bir süre yatağın kenarına oturup telefonuyla uğraştı. "Hadi uyu."

"Ne ilacıydı o?"

Doğrudan gözlerime bakıyordu. "Bilmem, sakinleşeyim diye attım bir tanesini."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Elbette," dedi ve dudağının kenarı yukarıya kıvrıldı. "Akşam içmem gerekiyordu, uyuyakalınca unuttum. Şimdi içtim işte."

Yorganı omzumdan daha yukarıya çıkararak titrediğimi saklamaya çalıştım. "Bu ilaçlar işe yarıyor mu?"

Bakışlarını uzaklaştırdı ancak bana baktığı her an zaten uzaklara bakmıyor muydu? Benim gözlerimden bakacağı daha uzak bir yer yoktu.

"Sadece biraz geciktiriyorlar ölümü."

Ölüm... Onun bir daha gözlerini açamadığı bir dünya... Derinliği ölçülemez bir cehennem kuyusu gibi. Dudaklarımı ağzımın içine aldım ve yatağın diğer tarafından yorganı kaldırdım. "Gel de yat."

Başını sallayarak telefon ekranına göz attı. Birkaç dakika sonra elindekini komodinin üzerine bırakarak yatağın diğer tarafına geçip yattı. Bir kolunu başının altına alarak diğer elini başımın üstüne uzattı. Parmakları düz saçlarımın arasında kaybolurken, kehribar gözleriyle tavanı izledi. Uzanıp elimi sakallarına yasladım. Ona dokunurken bir gün ona son dokunuşum olacağını düşündüm. Bir gün, tüm bu varlığından geriye sadece boşluk mu kalacaktı? Duman bir gece uyuyacak ve sabaha çıkmayacaktı. O zaman güneş, benim dışımdaki herkesi aydınlatırken beni karanlığa hapsedecekti. "Ölme," diye fısıldadım. "Ölme... Çünkü dünyamı aydınlatan son yıldız da sönerse tamamen karanlıkta kalacağım."

Dört bir yanı seninle kaplı olan bir kara parçası gibiyim.

Gece bitip gün başladığında aramıza tekrar bir soğukluk girmişti. Ne dün geceki duygusallığıma ne de hislerime sahiptim. Ruhsuzca uyanmış, Duman beni sırtına atıp aşağıya indirdiğinde homurdanmıştım. Söylediğine göre gitmemiz gerekiyordu ama benim çok uykum vardı. Bu yüzden beni sırtında, evden dışarıya çıkardığında bağırmış, arabanın içine attığındaysa koltukta sızmıştım. Birkaç dakika sonra kıyafetlerimle beraber evi kilitleyip geldiğinde, yayıldığım şoför koltuğundan beni kaldırmakta zorluk çekmiş, sinirlenip bağırdığımdaysa arabadan dışarıya atmıştı. Ben de buna sinirlendiğim için ön koltuğa değil, arka koltuğa binmiş, uyuklamaya devam etmiştim.

Son yarım saattir yoldaydık, Duman arabayı sürüyor, sık sık çalan telefonuna cevap veriyordu. Bu telefon sesi yüzünden uyuyamıyor, koltukta dönüp duruyordum. Elimi gözüme kapatarak sızlandım ve uzandığım koltukta kıpırdandığımda, gün ışığı gözlerimin arasına girdi. Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve yüksek ağaçların, alçaklardaki bulutlara doğru uzandığını, sivri yamaçlı yollardan geçtiğimizi anladım. "Neden sabahın bu saatinde dönmek zorundayız?" diye sordum ona. "Uykum var anlamıyor musun?"

"Çocuklaştın," diyerek cevapladı beni. O sırada torpidoya bıraktığı telefonun sesini işittim. "Gitmemiz gerekiyordu, asıl sen anlamıyor musun?"

"Salağım ben, anlamıyorum!"

"Bu sabah da çok şirinsin Mahşer."

Doğruldum ve başımı koltuğun arkasına bıraktığımda, üzerimde hâlâ Duman'ın tişörtü olduğunu fark ettim. Kıyafetlerimi yanıma bırakmıştı. Birkaç kez daha esneyerek ayılmaya çalıştıktan sonra yanımda duran pantolonumu aldım ve bacaklarımdan geçirmeye başladım. Onun üzerinde gri bir tişört, görebildiğim kadarıyla altında da siyah bir pantolon vardı. Güneş gözlükleri gözündeydi. Pantolonu düğmeleyip fermuarını çektikten sonra Duman'ın tişörtünü tek çırpıda vücudumdan çıkararak sutyenimle kaldım. Yutkundu ve derinden bir sesle mırıldandı.

"Araba sürerken kontrolümü kaybettirecek şeyler yapmamalısın."

Omuzlarımı dışarıya doğru atarak yavaşça bluzuma uzandım ve başımdan aşağıya geçirmeye başlarken, "Çok uykum var," diyerek sızlanmaya devam ettim. Bluzumu tamamen giyerek uçlarını aşağıya doğru çekiştirdim ve koltuğumda kayarak öne doğru yaklaştım. Kollarımı onun koltuğuna sararak başımı da koltuğuna yasladım. "Hadi, arabayı bir yere çek de biraz uyuyalım."

Bir eliyle direksiyon hâkimiyeti sağlarken, diğer eliyle gözlüğünü itti. Bu sabah gözlerini ilk kez dikiz aynasında görüyordum. İrislerinin kenarlarında hafif kan birikintisi vardı ama bunun dışında ayılmış görünüyordu. Güneşin doğru açıdan yüzüne inişi, onun kalbime inişiyle eş zamanlı olarak gerçekleşiyordu. Gözlüğü kaldıracakken uzanıp elinden aldım. "Babam arayıp duruyor, eve gitmiş, Ada'nın iyi olmadığını söylüyor. Bırak da kız kardeşimin yanına gideyim Mahşer."

Ona çaktırmadan yarım ağız sırıttım ve gözlüğü gözlerime taktım. "Bu gözlük bundan sonra benim."

Dikiz aynasından baktı ve gözlüğü yamuk yumuk taktığımı gördü. "Yalnız ben o gözlüğe iyi para verdim."

"Zaten o yüzden benim. Kaliteli olmasa ne diye alayım ki?"

"Bir de doğru takabilsen..."

Gözlüğü kaldırıp koltuğun boş kısmına bıraktım ve bir kez daha, "Uykum var," diyerek yanağımı yasladım. "Eve gider gitmez uyuyacağım."

"Benimle geliyorsun," dediğinde kaşlarımı çattım. "Ada'nın belki benimle konuşamadığı bir derdi vardır," diyerek açıkladı. "Kadınsal bir problemi falan... Çünkü babama bir şey anlatmamış, bana da anlatmazsa diye seni yanımda götürüyorum."

"Hımm," diye mırıldandıktan sonra elimi koltuğun üstünden omzuna, oradan da tişört açıklığından göğsüne indirdim. Parmaklarım köprücük kemiğinden aşağıya sürüklendi, kalbine yerleşti. "Uyuyalım ama sonra tamam mı..." uykunun tatlı rehavetine kapıldım. "... çünkü uykumu alamazsam huysuz biri olurum."

"Kalp atışımı duyabilmek için mi elini sürekli kalbime götürüyorsun?"

"Nereden anladın ki..."

Birkaç dakika sonra sızmıştım. Gözlerimi açtığımda kendimi, daha rahat bir yerde buldum: Yatakta. Yüzüstü yattığım için gördüğüm ilk şey Duman'ın yastığı olmuştu. Gözlerimi ovuştururken onun beni odasına çıkardığını anladım.

Doğrularak ayaklarımın üstüne bastım ve odanın düzen içinde olduğunu gördüm. Tek dağınıklık üzerinde yattığım yatağın çarşafıydı. Ayağa kalktım ve odasındaki boy aynasından kendime baktım. Oldukça paspal görünüyordum. Önce saçlarımı tepemde bağladım, bluzumun yakalarını düzelttim ve uçlarını pantolonumun içine soktum.

Odadan çıktığımda Ada'nın odasından yükselen sesleri duydum. Yönümü oraya çevirirken, Rose geniş bir tepsiyle mutfaktan dışarıya çıktı ve beni yapmacık gülümsemesiyle selamladı. Apaçık şekilde gözlerimi devirerek odaya yöneldim ve Ada'nın odasına kadar yürüdüğümde, kapının aralık olduğunu gördüm. Hafifçe ittirdiğimde, bakış açıma Duman'ın babası girdi. Adam kaşe kabanının içinde, ellerini beline yaslamış vaziyette Duman'la Ada'nın başında dikiliyordu. Ada yatağındaydı, Duman yatağın köşesine oturmuş kardeşine bir şeyler söylese de onu konuşturamadığı belliydi. Beni ilk gören babası oldu ve gözlerini gözlerime çevirdi. "Uyandınız mı hanımefendi?"

Bomboş gözlerle suratına bakmaya devam ettiğimde, Duman başını bana çevirerek oturduğu yerde dikleşti. Nedendir bilinmez oldukça gergin ve sabırsız görünüyordu. Beni bakışlarıyla içeriye davet ederken, "Biz çıkalım," dedi babasına dönerek. "Belki bize değil Mahşer'e anlatmak ister."

"Aptal," diye azarladı babası Duman'ı ve bu göğsümde güçlü bir öfkenin tırnaklarını çıkarmasına sebep oldu. Duman harcamayı, babası tarafından harcanarak öğrenmiş gibiydi. "Bir yabancı ne anlar kardeşinin derdinden? Biz babası ve abisi dururken bu sü..."

"Tamamlamayı istemezsin baba," dedi Duman ve yatağın ucundan kalkarak doğrulduğunda babasıyla yüz yüze geldi. "Çık, Mahşer konuşur."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup adama ruhsuz bakışlar fırlattım ve o sinir içinde odadan dışarıya çıktığında, koluma çarpmış olmasını yok saydım. Ada'nın yatağına yaklaşarak köşesine oturdum ve gözlerimi ayaktaki Duman'a diktim. Sakallarını sıvazlayarak bana bakıyordu. Rose elindeki tepsiyle odadan içeriye girdiğinde, "Bana ver," dedim. "Sen çık."

Rose huzursuz olsa da tepsiyi uzattı, elinden alarak kucağıma koydum. Kalçalarını sallayarak odadan dışarıya çıktığında, "Ona iyi davran da işten ayrılmasın," diye homurdandı Duman. "Senin kıskançlığın yüzünden işi bırakacak."

"Kıskançlık değil," diyerek omzumu silktim. "Sadece gıcık oluyorum. Ayrıca ben gıcık olduğum herkese kötü davranırım."

"Kadına öldürmek ister gibi bakıyorsun."

"Herkese öyle bakarım."

Ada sırtını yatak başlığına yaslamış, bizden bağımsız şekilde yorgana bakıyor, oldukça kahrolmuş görünüyordu. Abisinin duymasını istediği bir şey olsaydı ona söylerdi, bu yüzden Duman'ın duymasını istemediği belliydi. Tepsiyi kucağımda dengelerken, Duman'a döndüm. "Biz beraber konuşalım. Belli ki sizden çekiniyor."

"Al işte." Duman keder dolu bir iç çekti. "Kesin âşık oldu!"

Bu sükûnet aşktan çok aşk acısına işaret ediyordu. Ada irkildiğine göre öyle de olmalıydı. Duman yanaklarını şişirerek sıkıntıyla odadan çıktığında kucağıma koyduğum tepsiye bakındım. Gözüme ilk çarpan bal olmuştu, onu bir dilim ekmeğe sürerken, "Hadi anlat," dedim, sesimi yumuşatmaya çalışıyordum.

"Ada, ben pek dert dinlemem, yeterince yumuşak olamazsam bana kızma. Sadece anlat, ben de seni anlamaya çalışayım."

Başını bana döndürdüğünde, gözlerinin kıpkırmızı olduğunu net şekilde gördüm. Uzun saatler boyunca ağlamış gibi görünüyordu.

Burnunu nazikçe çekerek elindeki selpakla gözlerinde biriken yaşları sildi. "Senin yüzünden," dedi ansızın ve ben o an *ne benim yüzümden değil ki,* diye sormak istedim.

"Bana, yürüyemediğimi, engelli olduğumu ona söylemem gerektiğini söyledin ve ben de aptal gibi buna inanarak ona bunu söyledim. Ne oldu peki? Bana yazmayı kesti! Neden yazmaya devam etsin ki zaten değil mi? Benimle neden vakit kaybetsin ki!"

Tamam, bu olay incinmesi için oldukça makul bir sebepti. O herife güçlü bir kin duydum ve doğru kelimeleri seçmek için duraksadım. "Ona yürüyemediğini söylediğinde sana hiçbir şey yazmadı mı yani?" diye sorabildim, emin olmaya çalışarak. "Bir daha çevrimiçi olmadı mı?"

"Çevrimiçi oldu ama bana yazmadı," dedi ve ağlamamak için dudaklarını sertçe kemirdi.

"Yüz yüze görüşemediğiniz halde seninle konuşmayı sorun etmiyor da yürüyemediğini öğrenince bunu mu sorun ediyor?" Açıkçası bu bana garip gelmişti. Elimdeki ekmek dilimini yemesi için ona uzattım. "Garip değil mi sence de?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim bana yazmadığı. Oysa gün içinde defalarca yazardı bana."

Ekmek dilimini dudaklarına yaklaştırdığımda itiraz edecek oldu ama ne kadar kararlı olduğumu fark ettiğinde küçük bir iç çekişle ağzını araladı. Birkaç yudum da süt içtikten sonra bir peçeteye uzandı ve ağzının kenarını sildi.

"Yürüyemediğini er ya da geç öğrenecekti zaten," dedim, soğukkanlı davranışımın onu kırmamasını ümit ettim. "Yürüyemediğini öğrendiğinde seninle ilgili fikirleri değişiyorsa bu neden benim suçum oluyor ki? Ben sadece dürüst davranmanı önermiştim. Karaktersiz herifin tekiymiş, boş versene."

"Boş ver deyince boş verilmiyor ama Mahşer abla. Ben onunla konuşurken mutluydum, şimdi boşluk içindeyim..."

"Onunla konuşmaya alıştıysan onunla konuşmamaya da alışırsın," dedim tekdüze bir sesle. Uzanıp yanağına düşmüş saç telini aldım, kulağının arkasına koydum. "Ayrıca bundan abine de bahset, seni anlayacaktır."

"Ya tabii. Gitsin çocuğu bulsun, öldürsün diye mi?"

"Abartma."

"Yine de sağ ol," dedi oldukça kısık bir sesle. Her ne kadar aramız iyi olmasa da artık kötü de değildi. O benim duygusuzluğuma katlanıyordu, ben de onun duygusallığına. "Konuşacak bir kız arkadaşım yok, bu yüzden seninle konuşmak bana iyi geldi."

"Arada sıkıldığında mesaj da atabilirsin... Ama çok atma."

"Tamam," dedi ve düşünceli bir şekilde bana baktı. "Abimin kalbini büyük kırmıştın, ona yeni bir kalp falan mı takviye ettin?"

"Yok. Öptüm."

"Nasıl?" Duraksadı ve iki elinin de işaretparmaklarını birbirine yaslayarak kıpırdattı. "Böyle mi? Dudaktan mı?"

Parmaklarıyla yaptığı öpücük hareketine sırıttım. "Evet, dudaktan."

Abisinin öpüştüğünü duymak onu utandırmış olmalıydı. Yaşı itibariyle duygu değişimlerine, utangaçlıklarına anlam verebiliyordum. Yemesi için ona birkaç dilim daha ekmek hazırladım ve sütünü içmesi için ısrar ettim. Birkaç dakika sonra da tepsiyi kucağına bırakarak odadan çıktım. Duman başını duvara yaslamış, hemen odanın karşısında duruyordu. Beni fark ettiğinde doğrularak ilerledi. Koridorun ortasında buluştuğumuzda, kalp ritmim birkaç tık yükseldi ve ateş, ellerimde icat edilmiş gibi yanmaya başladı parmaklarım. "Daha iyi," diyerek Ada'nın durumunu izah ettim. "Bence seninle paylaşacak ama zamana ihtiyacı var, onu sıkıştırma."

"Yok, yapmam öyle," derken gözüme biraz daha rahatlamış göründü. "Bak Mahşer, biri kırdıysa ve söylemiyorsan..."

"Salak mısın? Tabii ki biri onu kırdığı için bu halde."

Gözlerine öfke bulutları toplandı. "Bazen seni delicesine öpmekle tutup sarsmak arasında ikileme düşüyorum Mahşer."

Uzanıp yüzüne dokundum ama bu sadece bir dokunuş olmadı. Bu, bir kalbe iz düşürmek oldu. "Gevşe."

Elimi çekip attı.

Elim yanıma düşerken hissettiğim tuhaf duygunun yüzümden okunmaması için çabaladım ve o arkasını dönüp gidene kadar öylece kaldım. Ensesini ovalayarak odasına vardığında boğazımda küçücük olan yumru büyüdü, genişledi. Bir elimi yumruk yaparken, *onu kırdığım çoğu zaman böyle mi hissediyordu,* diye düşündüm. Gücendiğimi kendime bile itiraf etmeden omuzlarımı dikleştirdim ve sıkı sıkıya sarıldığım maskemle beraber koridorun sonuna yürüdüm. Buradaki işim bittiğine göre artık

gidebilirdim. Ceketim portmantonun üzerindeydi, onu sırtıma geçirdim ve ayakkabılarımı da giydiğimde, "Aa," dedi Rose, bir vazoyla mutfaktan çıkarken. "Gidiyor musunuz?"

"Gözlerin mi kör? Ayakkabımı giydiğime göre gidiyorum."

Ayakkabımın her ikisini de giyerek doğrulduğumda Duman işitmiş olacak ki odasından bir hışımla çıktı ve koridorun ucundan bana baktı. "O ayakkabıları çıkar, gitmiyorsun."

Ceketimin fermuarına uzandım. "Daha ne diye kalacağım ki? Elimi yüzüne koyduğumda çekip at diye mi?"

Homurdanarak bakışlarımı çevirdim ve bunu Rose da buradayken açıkça söylediğim için kendime kızdım. Duman böyle bir cümleyi duymayı beklemediği için yüzündeki ifade sarsıldı. Kehribar gözlerinde bir uçurum genişliği oluşurken kendimi o uçuruma doğru sürükleniyormuş gibi hissettim. Aşılamaz gibi duran tüm mesafeleri aşarak yanıma geldi ve tam önümde durduğunda elime uzanarak parmaklarımı tuttu. Elimi yüzünün hizasına kaldırdı ve avuçiçimi yanağına yerleştirdi. "Güceneceğini bilemezdim."

Elim onun yerleştirdiği gibi çenesinde dururken, onun da elini karnımın kenarı boyunca sürükleyerek belime götürmesine tüm hücrelerimle tanık ettim. Avuçiçi bel boşluğuma yerleşti ve bedenimi kendisine yapıştırarak mesafemizi sıfırladı. Elim refleks halinde göğsüne yaslandığında, "Gücenmedim ki," diye uydurdum. "Sinirlendim, o yüzden dedim."

"Kendini biraz bana bıraksan," dedi ve ayaklarımı yerden keserek sırtımdaki eli sayesinde vücudumu yükseltti. Kısa bir çırpınış yaşasam da umursamadı ve iri yapılı kollarıyla beni kapıdan uzaklaştırdı. "Duygularından ne kadar kaçarsan, o kadar büyük hızda geri dönersin. Niye bu kadar kasıyorsun? Benim, Duman. Seninim. Bana istediğim gibi davranabilirsin. Gelip sarıl, çekip öp, tut ısır, ne bileyim gel yanıma yat... Sadece zehirli dilinden nefret etmemi sağlayacak şeyler söyleme, geriye kalan her şeyi yap."

"Yapamam," deyiverdim ama buna rağmen başımı az ilerimde duran göğsüne dayadım. "Seni o kadar içeriye alırsam, ya da ben o kadar içeriye girersem kendimi güvende hissetmem. Kendimi bir alana kıstırırsam tehlike kalmaz gibi hissediyorum."

"Öyle değil güzelim," dedi elini sırtıma daha çok bastırırken. Elinin olduğu yer kalbime denk geliyordu. Aslında bu kadarım, parçalara

ayrılmış bir kalp ve onları birleştirmek isterken kesilip duran parmaklar... "Yavaş yavaş öğreneceksin güvenmeyi. Sadece kendini geriye çekme, alışmaya çalış. Sana zarar vermem, biliyorsun. Bu senin güvencen olsun. Sadece kendini akıntıya bırak, söz veriyorum boğulmayacaksın."

"Ya boğulursam?"

Başımın üstüne hafif hafif güldü. "Suni teneffüs yaparım."

Ses etmedim ve ondan uzaklaşarak aramıza belli bir mesafe koydum. Duman buna itiraz etmedi ama gitmeyeceğimi anladığında rahatladı. Bir adım kadar önüme geçerek mutfağın yolunu tuttuğunda peşine takıldım ve onunla mutfaktan içeriye girdiğimde, doğrudan tezgâha yaklaştı. Kendime oturmak için bir sandalye çekmek üzereyken, Duman'ın tezgâha varmadan duraksadığını gördüm. Kafasını eğdi, elini karnına yaslayıp bir küfür savurdu. "Hayır ya..."

"Sorun ne?"

Elini karnına bastırmaya devam ederken, omzunun üzerinden bana döndü ama vücudunun tamamıyla dönmediği için sorunun ne olduğunu anlamadım. "Bence gitsen iyi olur."

Bir anda şaşkına döndüğümü hissettim. Az önce beni kapıdan çevirmişken şimdi... Parmağımla karnını gösterdim. "O pansuman bezinin altında ne var?"

Bir küfür mırıldandı ama umursamadan mesafeyi kapatarak yanına yetiştim ve tişörtünün uçlarından tutarak yukarıya sıyırdım. Duman elinin içiyle alnına vurarak kafasını geriye atarken, tişörtünü bir elimle tuttum ve diğer elimle pansuman bezine dokundum. Evet, tahmin ettiğim gibi kanıyordu. Muayene olduğu zaman mı olmuştu? Kanın beze geçerek her an daha fazla yayılması karşısında ürperdim ve acımasın diye elimi hızla geriye çektim. "Duman..."

"Sadece dikiş patladı, kendim halledebilirim."

"Neden... Neden aldın ki beni kucağına?"

Vücudumun tümünü ona yüklemiş, muhakkak ki yanlış bir hareket yapmıştım ama nasıl olmuştu anlamamıştım. Bunu düşünememiştim bile. Duman sıcacık elleriyle buz kesen ellerimi tuttu ve birer öpücük kondurarak kendinden uzaklaştırdı. Elim iki yanıma düştüğünde, şaşkın olmamdan faydalandı ve elini karnına bastırarak yanımdan geçti. Odasına doğru giderken bir hayalet gibi peşinden sürüklendim ve o odasından içeriye girdiğinde, kapının ağzında ona bakakaldım. Dolabına yürüdü,

içerisini hızlı hızlı karıştırıp bir sargı beziyle muayene bandı çıkardı. Ağır aksak adımlarla yatağına doğru yürürken, arkamda birinin varlığını hissettim ve dönüp baktığımda Rose'un meraklı yüzünü gördüm. Vücudumdan güçlü bir öfke akışı geçti ve ona doğru patladım.

"Defol git ayağımın altından! Kafamı çevirdiğim her yerde seni görmekten bıktım!" Odaya girip kapıyı onun yüzüne örttüm.

Sinirle yüzümdeki birkaç saç tutamını geriye doğru ittim ve bedenimin tümüyle Duman'a döndüm. Yatağın ucunda, kaşlarını çatmış ve anlamsız bakışlarıyla beni izliyordu. Bu ani çıkışıma hazırlıksız yakalandı. "Bırak şimdi onu da gel pansumanımı yap."

Geniş yatağa tırmanarak dizlerimin üzerinde ona yürüdüğümde, Duman tişörtünü tamamen sıyırarak çıplak kaldı. Pansuman bezini ve bandını yatağın üzerine bırakmıştı. Yüzümü sertçe ovaladım ve sakinliğimi koruyarak pansuman bezine uzandım. Göz göze gelmeye cesaret edebildiğimizde, kalp atışlarım normalin üzerindeydi. "Bir kere daha başıma geldi. Nasıl halledebileceğimi biliyorum. Sen sadece kanı durdurup yeni bir bez sar."

Kafamı salladıktan sonra pamuklu bezi bantlarından sökerek kaldırdım ve geniş bir alana yayılan dikişleri gördüm. Bu dikişler küçük bir kesiği kapatmak için değil, derinliği belirsiz bir yarayı kapatmak içindi sanki. "Bu dikişler..."

"Elini çabuk tut."

Bazen Duman kalbinden veya ruhundan dolayı acı çektiğinde garip bir duygu durumunun içine çekiliyor, ne yapacağımı bilmiyordum. Atılan dikişten sızan kana önce pamukla tampon yapmaya çalıştım. Bu sırada Duman'ın elini başıma yasladığını hissettim. Buna izin verdim. Parmaklarının saçlarımda gezinmesi ikimizi de rahatlatıyordu. Kan azalarak durduğunda mikrop kapmasından endişe ettim ama Duman bunun hakkında konuşmadan sadece yarayı kapatmamı istedi. Beyaz muayene bandından birkaç küçük parça koparak pansuman bezini yapıştırmak için kullandım. Ellerimdeki kanı temiz sargı bezine bulaştırmamak için yarasından uzaklaştırırken, Duman'ın soluklarının ağırlaştığını hissettim. Kanlı bezi ve pamukları komodine koydum ve ellerimi üzerimdeki tişörte sildim. Kalkıp yıkasam belki daha iyi olacaktı ama fark ettiğim bir gerçek kıpırdamama izin vermiyordu.

Duman buydu.

Bu... Yara, kan, ağrı, acı... Tüm bunlardan fazlası ama asla eksiği değil. Hep zamanla yarışacak ama zamanı hiç geçemeyecek. Duman iyi olamayacak ve her iyi olmasını istediğimde daha kötüye gidecek. Bir kan kalıntısı olan parmaklarıma, bir de onun yüzüne baktım. Başını yastığa bırakmış, gözlerini yummuş ve kolunu terli alnına yaslamıştı. Birkaç dakikalık savaşı bile onu bu kadar terletiyorsa geceler boyunca mücadele ettiği kalp ağrısıyla ne yapıyordu? Belki çok azımız kalp ağrısı çekmiştik ama yaramız neredeyse canımızın da orada olduğunu biliriz. Çektiğim ağrıları düşündüğümde onun bu halini daha iyi anlıyordum.

Onu sükûnetiyle baş başa bırakarak ellerimi yıkamak için kalktım. Koridora çıktığımda babasını giderken gördüm. Kapının ağzındaydı ama sanırım tüm bu olanlar sırasında salonda oturmuştu. Paltosunu alıp sırtına attığında gölgemi fark ederek bana doğru döndü. Küstah bakışlarını üzerime doğru fırlatarak "Duman'a senin yüzünden bir şey olursa ölümlerden ölüm beğen," dedi.

Ona boş bakışlarla baktım. Duman ölürse... Sanırım çektirdiklerimin tüm intikamını böyle alabilirdi. *Ölerek.* "Çok klişe ve doğru orantıda sıkıcısınız."

Kızarıp bozardı. "Senin bu cesaretin saflığından geliyor olmalı."

"Hayır, korkusuzluğumdan," dedim ve ona ruhsuz bakışlar fırlatmayı sürdürdüm. "Gelip şimdi o buruşuk ellerinizi boğazıma da dolasanız bunu umursamam. Bu yüzden beni tehdit etmekten vazgeçin."

"Sersem." Dudaklarında alaycı, aşağılayıcı ve bir gülümseme büyüdü. "Bazen bu yaşınızın heyecanından detayları kaçırıyorsunuz. Sana zarar vermeyi isteyen zararı doğrudan sana vermez, sevdiğin birine verir. Annenin boğazına da sarılsam aynı şeyi söyleyebilir misin?"

"Seni öldürürüm!" diye tısladım bir an bile tereddüt etmeden.

Ciddiyetim onu irkiltse de bunu ustalıkla perdeleyerek, "Sen yine de bu dediklerime kulak ver," dedi.

Kapıyı çarpıp çıktığında sıkkın bir nefes verdim. Şerefsizin tekiydi. Beni annemle tehdit etmişti ve bunu diyen birisi babama da bunu yapmış olabilirdi. Eğer babamla karısını o gece bu herif öldürmüşse bundan hiç şüphe duymazdım. Ciğerimde bir ateş parladı ve yangını kalbime dek sıçradı. Gece karanlığındaydım, öğlenin on ikisinde bile.

Banyoya geçip elimi yüzümü yıkadım ve kendime çekidüzen verdikten sonra Duman'ın odasına geri döndüm. Ne giderken ne de

geldiğimde gözlerini açıp bana bakmıştı. Yatağa çıktım ve yanına kadar geldiğimde yüzünün bir kısmını yastıkla kapattığını gördüm. Uzanıp nemlenen saçlarını alnından geriye ittim. Açıkta kalan alnına bir öpücük bırakırken "Mahşer," diye inlediğini duydum. Ben kesik damarlarla yaşamayı öğrenmiştim ama kesik olsa da kalbime hep ihtiyacı olan kanı götürmüştüm. Şimdi kan bile gitmiyordu sanki. "Çok mu zavallıyım?"

Yumruğumu avucumun içinde daha fazla sıkarken, dudaklarım o tatlı hissin içinde kayboldu ve rehavetle alnında asılı kaldı. *Kalbin, içine beni aldığında mı paramparça?* Hissediyordum, üstüne yatamadığı o kesikler, ona her yaslandığımda bana batıyordu sanki. "Değilsin," dedim hissettiğim gibi. "Zavallı birisi varsa o da benim."

"Hayır," diye inkâr etti. Elim âdeta yüzünde eriyip onunla bütünleştiğinde inkârına devam etti. "Zavallı değilsin, güzelsin."

"Zehirim ben. Elim, dilim... Bendeki güzelliği aramak samanlıkta iğne aramak gibi."

"Sendeki güzelliği aramam... Sana her bakışımda zaten görüyorum."

Karanlığa zincirlerinden tutsak edilmiş bir kadını, elinden tutup gün ışığına çıkarmaya çalışıyordu. Uzun süre karanlıkta kalmış biri, aydınlığa çıktığında gözlerini yumardı. Henüz bilmiyordu. Aydınlığa çıksam bile onu göremem, çünkü gözlerimi henüz açamadım. "Deniz güzel diye kendini avutmaya son ver Duman, boğulacaksın."

"Bilirsin, bazı denizlerde boğulmak lütuftur."

Gözlerimi kapattım. Vücutlarımız birbirine yaslandığında, yaralarımız sivri yanlarından birbirimize battı. Seni parçalarına ayıran şeye muhtaçsın. *Tıpkı kalbin gibi.* "Beni törpüle o zaman," dedim ve ekledim. "Seni daha az kırmam için beni törpüle."

"Öğreneceksin," dedi azalarak kayıplara karışan sesiyle. "Öğreneceksin Gül Dikenim."

"Öğret," dedim ve alevleri göremesem de ateşe yürüdüğüme emin oldum. "Öğret ki yanında kalayım."

"Öğreniyorsun," dedi ve dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme gelip geçti.

Bana daha sıkı sarıldı.

Ay çıkana kadar onun yanında kaldım. O uyudu ama ben ayık kalmayı başardım. Bazen düşüncelerin derinliğine doğru açıldığımızda, kafamızı bir suyun altına sokmuş gibi hissediyorduk. Öyle bir şey oldu

işte. Saçlarını okşadım ve uyumasına yardımcı olurken sadece düşündüm. Onu incitmemeyi, zarar vermemeyi, sakin kalabilmeyi istiyorum. Herhangi birine karşı değil, sadece ona karşı. Dünyanın geriye kalanı umurumda değildi zaten. Duman'dan ona hak ettiği gibi davranmayı öğretmesini istemiştim. *Öğreniyorsun,* demişti.

Öğreniyor muydum?

O deliksiz bir uykunun içine çekilip karanlıkla kaldığında, sıkı kollarının arasından zorlukla da olsa kalktım ve ilk olarak üstüne ince çarşafı çektim. Eve gitmeliydim, sonra yine Duman'la iletişime geçecektim. Ada'nın odasına uğradım ve onun bilgisayarından bir animasyon izlediğini çıkan seslerden anladım. Kapısını çalmadan açtığım için irkildi. "Abim bile odama kapıyı çalarak giriyor Mahşer abla."

"O tabii ki çalarak girer, çünkü müsait olup olmadığını bilemez." Çok da umursamayarak gözlerimi devirdim. "Ben bunu pek tınlamam."

Yanaklarını şişirdiğinde gözüme bir an tatlı geldi ama hemen sonra geçti. "Her neyse, ne vardı?"

"Ben eve gideceğim," dedim ve bakışlarımı ellerime diktim. "Abin uyuduğu için haber veremedim. Uyandığında ona kaçar gibi gitmediğimi, annemi görmek için gittiğimi söyle olur mu? Yani huysuzluğumdan gitmiyorum, sadece annemi görmem gerekiyor."

Bariz bir hayretle yüzümü süzdü. "Abimi mi umursuyorsun?"

"Animasyon izlemeye devam et, velet."

Kapısını çarpıp çıktığımda arkamdan kıkırdadığını duyarak daha çok sinirlendim ve kapıya öfkeli bakışlar fırlattım. Şükür ki Rose'u görüp daha da sinirlenmeden evden çıktım ve dairenin kapısını kapatırken, çok uzun saatlerdir sadece Duman'ın yanında yattığımı fark ettim. Zaman nasıl da geçiyordu onunlayken... Geçmesi için hiçbir şey yapmaya gerek kalmadan...

Yakınlardaki metro durağına yürürken ellerimi kollarıma sıkıca sarmış, başımı öne eğmiştim. Durağa vardığımda kalabalığın arasına karıştım. Tren perona geldiğinde içeri girdim. Kapıya yaslandım. İnip mahalleye doğru yürüdüm. Ayışığının gölgesi altında evimin yolunu buldum. Arkamdan fısıldaşmalarını duydum, bunu hep yaparlardı. Bahçenin ahşap kapısını açıp bahçe boyu yürüdüm ve müstakil evimizden dışarıya çıkan kahkahaları duydum. Bunlar Öğünç ve Çisem'in sesleriydi. Yine annemin yanındaydılar. Ne zaman ilgilenmelerini istesem bahane

üretmeden gelip anneme bakıyorlardı. Fedakâr dostlardı. Sokak kapısını çaldım. Bir dakika kadar sonra Çisem kapıyı açarak beni abartılı bir şekilde karşıladı. "Aman aman çıkabildiniz mi eski âşığınızın koynundan..."

"Aman ne komik."

İçeriye geçip ayakkabılarımı ve ceketimi çıkarıp portmantoya bıraktım. Çisem uzaklaşmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Dikkatimi, rengini değiştirdiği saçları çekti. "Bu sefer de mor mu?" diye sordum doğrulurken.

"Maviden en kolay geçiş mora yapılıyordu."

"Anlamam bu boya işlerinden ama... Fena olmamış."

"Teşekkür ederim Mahşer, daha güzelleri senin olsun."

Yanından geçtiğimde peşime takıldı ve kolunu omzuma attığında gözlerimi devirmekten başka türlüsünü yapmadım. Tamam, zaten birkaç gündür her şeye müsamaha gösteriyordum. Koltuğa doğru geçerken, Öğünç'ün bir dondurma yiyerek bana baktığını gördüm. Çisem bir anlık dalgınlığımdan yararlandı ve hiç hoşlanmadığım şekilde beni yanağımdan sulu sulu öpüp Öğünç'ün yanına kaçtı. Elimi yanağıma götürüp öpücüğün izini sertçe sildim. "Salyalarını akıttın resmen."

Pis pis güldü. "İstersen öpüşebiliriz de hayatım."

Gözlerimi devirdim. "Cinsel yönelimini değiştirdiysen seni birkaç kişiyle tanıştırabilirim."

Gülmeye devam etti. Bazen bayılıyordu böyle sulu laflara. Bugün keyfi de yerinde görünüyordu. Öğünç bu muhabbetimize sırıttı ve az önceki yüz ifadesi yumuşamış oldu. Ağzından çıkardığı dondurmayı Çisem'e uzattı. "Al."

Çisem dondurmayı aldı. Tiksinti duymadan yemeye başladığında, "Pissiniz," dedim yüzümü buruşturarak. "Aynı dondurmayı mı yiyorsunuz?"

"Başka yoktu, benim de canım çekince paylaşmaya başladık." Öğünç bu masum açıklamayı yaptığında kafamı iki yana sallayarak ağzımın içinde cıkladım. "Senin canın başka bir şey çekmiş gibi."

Bana gözlerini devirdiğinde onu kaale almadan annemin odasının kapısına göz attım. "Annem..."

"Çok iyi," dedi Çisem hemen. "Az önce yemeğini yedi, üstüne ilaçlarını alıp uyudu. Kapı gıcırtısına bile uyanır şimdi, girme odaya."

Onu görmeyi istiyordum. Çünkü... Özlemiştim. Dilimin ucunu ısırdım ve iç çekerek en yakınımda bulunan yeşil kanepeye oturdum. Ev bıraktığım gibiydi, sadece orta sehpada çok fazla ambalaj vardı. Abur cubur yemiş olmalılardı, çünkü laptopta bir film de açıktı. O ikisi filme daldığında ellerimi kucağıma koyarak onları izledim. Yan yana, yakın mesafede oturuyor ve dondurmayı paylaşmaya devam ediyorlardı. Öğünç'ün üzerinde boğazlı kazağı, altında kumaş pantolonu vardı. Çisem'se kemerli bir pantolonla, kol detayları olan bluzunu giymişti. Yüzünde hiç makyaj yoktu ve her ne kadar o abartılı makyajları da sevse onu böyle daha güzel buluyordum. Film esnasında bir şey oldu ve ikisi de kıkırtılarla güldü.

Bir süre sonra Öğünç bana dönerek, "N'aber bebeğim," dedi ve bir kalbi kırarak her şeyi mahvetti. Ben daha ona karşılık vermeden Çisem dondurmayı onun eline tutuşturdu ve kanepeden kalktı. Yüzünü saçlarıyla saklayarak diğer kanepeye geçti ve orta sehpada bulunan bilgisayarı kucağına alarak onu bakış açısından çıkardı. Öğünç ciddileşerek ona baktı. "İzliyorduk, neden kucağına aldın şimdi?"

Çisem kollarını tavırlı şekilde göğsünde bağlayarak dalgın gözlerle ekrana bakarken, Öğünç dondurmayı orta sehpada bulunan ambalaj paketlerinden birinin üzerine koydu. Kalkıp Çisem'in yanına yürüdü ve koltuğuna eğilerek saçlarıyla oynamaya başladı. "Çisem, neden olmazı oldurmaya çalışıyorsun? Olmaz işte, zorlayıp üzmesene kendini."

Hepimiz ne olduğunun apaçık bir şekilde farkındaydık. Çisem Öğünç'e kapılmıştı ve inkâr etse de Öğünç'ün de ona kapıldığını, bunu durdurmak için kendini bana âşık olduğunu inandırmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Tüm bunların aralarındaki çekime mâni olamadığı barizdi. Çisem'in çenesi yüzünün altında hafif hafif titredi. "Olsa ama keşke..."

"İzin vermezler," dedi Öğünç ve onun başını yavaşça çekip göğsüne doğru dayadı. Çisem bu yakınlığı kabul etti ama fazlasını yapıp ona sarılmadı. Öğünç onun saçlarını öptüğünde, zaman geriye sardı ve acı dolu ifadeleri eriyip yerini masumiyete bıraktı. "İzin vermezler Çisem. Babam, annen..."

Göğsüme bir yumruk yemiş gibi hissettim ve gözlerini gördüğümde Çisem'in de böyle hissettiğinden zerre şüphe duymadım. "Onlardan önce biz vardık Öğünç, bunu biliyorsun."

Öğünç iç çekti. "Çisem, bunu anlatamayız. Babam için bunun düşüncesi bile imkânsız, onun için bu çok yanlış..."

Çisem gözlerini bilgisayar ekranından çekerek Öğünç'e çevirdi. "Sırf işleri kötüye gider, adı magazin sayfalarında yanlış başlıklarla atılır diye mi?"

"Babam için soyadının ve kariyerinin büyük bir önemi var." Öğünç Çisem'in seyrek saç tutamlarını kulaklarının ardına doğru iterek yüzünü biraz daha açtı. "Bizi öldürür de buna yine de müsaade etmez."

Kaşlarım çatıldı. Evet, Öğünç'ün babası bahsettiği gibi biriydi, ayrıca despot herifin tekiydi ama bu kadar ileriye gitmezdi. Gider miydi? Yok canım. Çisem de benimle aynı şeyi düşünüyor olmalı ki güldü. "Abartıyorsun Öğünç."

"Babam bunu asla makul karşılamaz." Öğünç Çisem'in yüzünü nazikçe kavradı ve başparmağıyla elmacıkkemiklerinin üzerine hafif dokunuşlar bıraktı. Biraz gülümsüyordu ama içinden gelerek yapmadığı çok belliydi. "Zorlama Çisem. Sana defalarca dedim. Bizi, ait olmamızı istedikleri yere koydular ve biz orada duruyoruz. Onlar için üvey abi kardeşten fazla bir şey olmamız imkânsız. Reddederler bizi."

Çisem gözlerini kırpıştırdı. "Sorun değil, zaten annemle hiçbir zaman anlaşamadım."

"Hayır hayır." Öğünç onun bu gözü karalığından korkmuş gibi aniden doğruldu ve böylelikle yakınlıkları son bulmuş oldu. "Saçmalıyorsun Çisem. O senin annen, bir heves uğru..."

"Heves değil ki," dedi Çisem, şaşkın olsa da kararlı görünüyordu.

Araya girmekle girmemek arasında kaldım. Ne diyebilirdim ki? Bunu kendi aralarında halletmeleri gerekiyordu. Öğünç kafasını çevirip bana baktı. "Ne diyor, duyuyor musun Mahşer?"

"Duyuyorum."

"Çisem, sen iyice kendini kaptırdın." Öğünç'ün yüz hatları yeniden, geri döndürülemez şekilde sertleşti. Elinin tersiyle alnına sertçe vurdu ve ardından ona dik dik bakarak devam etti. "Kızım, ben kimim ki benim için anneni hayatından çıkarmayı göze alacaksın? Şerefsizin tekiyim, kendimi biliyorum yani. Babam bana sırt çevirse beş kuruşsuz kalırım, sonra ne bok yiyeceğiz? Oluru yok bu işin. Hem ben... Seni o türlü istememeye alıştırdım kendimi..."

"Parayla benim aramda seçim mi yapamıyorsun?" dedi Çisem. "Paran olmayınca ölmüyorsun merak etme."

"Sana, ömrümün sonuna dek bağlı kalacak kadar şey hissedip hissetmediğimi bilmiyorum!" Öğünç kükredi. "Tüm mesele bu!"

Çok uzun bir sessizlik gediği açıldı. Gedik açıldı ve biz önünde duramadık. Çisem gözlerini birkaç kez kırpıştırdı, anlamaya çalıştı ve anladığında kafasını salladı. Öğünç neyi ne kadar hissettiğinden emin değildi ve bu onu kararsızlığa sürüklüyordu. İhtiyacı olan tek şey emin olmaktı. Öğünç kendini kalktığı koltuğa bıraktı. Açılan gediği bozan ilk ben oldum. Öğünç'e dönüp rahatça konuştum. "Senden olmaz zaten, ben Çisem'e yeni bir sevgili bulayım."

Bana iki elinin de ortaparmaklarıyla karşılık verdi.Ona dik dik baktım. Sinirlendiğinde gerçekten gözü döndüğü için bu bakışlarımdan bu sefer korkmadı ve gergin yüz haliyle Çisem'e döndü. Çisem bizi duymamış gibi, dalgın dalgın halıya bakıyordu. "Sakın o işlere kalkışma Çisem," dedi Öğünç, gerginlikten sesi çatlamış ve boğazı şişmişti. "Seni gören her on heriften onu elini eteğinin altına sokmak için fırsat kolluyor."

"Sus artık!"

Öğünç kafasını kanepenin ardına vurdu.

Üçümüz de bir süre hiç konuşmadan koltuklarımızda oturduk ve muhtemelen farklı şeyler düşündük. Canım sıkkındı, çünkü hâlâ halledemediğimiz şeyler vardı. Melih Han, Yusuf konusunda gram ileriye gidememiştik. Babam annemi Duman'ın annesiyle aldatmıştı ve hâlâ bu gerçekle yüzleşmeye cesaret edemiyordum. Hepsi sanki bir yığın demirdi ve kafamın içinde biriktikçe başımı ağrıtıyordu.

Çisem ve Öğünç arkadaşları çağırdığında evden ayrıldılar ama ayrılmadan önce benim de gelmemi istediler. Gitmedim. Annemle kalmalıydım. Onlar gittikten sonra bir süre daha orada oturdum. Kalktığımda başım döndü. Evin içerisi kapkaranlıktı. Orta sehpada bulunan pizza dilimlerini gördüm, yere oturarak yemeye başladım. Biraz bayatlamışlardı ama fena değildi. Onları yedim ve asidi kaçmış koladan biraz içip karnımı bir nebze olsun doyurdum.

Yatağıma gitmek için kalktığımda, gözüm annemin odasının kapısına çarptı ve oraya ilerlemeden edemedim. Kapıyı, gıcırtı yapmamaya dikkat ederek açtım. İçeri girdiğimde, annemin büzülmüş pozisyonda yatağında kıvrıldığını gördüm. Perdeler kapalıydı ama karanlıkta kalmamak için abajuru yakmıştı. O ve odası en son gördüğüm gibiydi. İlaçların yan etkisiyle uyuduğunu biliyordum. Dudaklarım seğirdi ve

babamın ihanetinin bir parçası olan fotoğraf gözlerimin önünde belirdi. Eğer gerçekse ve annem ihanet yüzünden bu haldeyse... Yumruk halindeki elimi güçlükle açarak ona uzattım ve kısacık, sarı saçlarını terli yüzünden çektim. "Korkuyorum anne. Bu sefer gerçekten, doğrunun ne olduğunu görmekten korkuyorum. O fotoğraftaki adam benim bildiğim adam değil. Yalan hangisi?"

Elimi çektiğimde annemin kıpırdandığını gördüm. Elini karnına götürmüştü. İç çekerek üstündeki pikeyi biraz kaldırdım ve elinin tam da dikişlerine denk geldiğini gördüm. Acımış olabilir miydi? Yüzünde acının emaresini aradım ama rastlayamadım. Mırıldandı ve deliksiz uykusuna devam etti. Eli karnının civarında, ciğerinin yakınındaydı. Dikişleri...

Elimi annemin üzerinden çekerken parmaklarım titredi. O dikiş yeri, o dikiş tarzı, pansumanı, bantları... Elimi ağzıma götürdüm ve düşüncelerimin önünü kesmek adına kafamı iki yana salladım. Yok canım, olacak iş değildi. Duman'ın dikişleri de tam o noktadaydı ama...

Aniden yerimden fırladım ve soluğu pencerenin önünde aldığımda, camı ardına kadar açıp ciğerime keskin soluklar çektim. Hayır, olacak iş değildi ama içime bir şüphe tohumu serpilmişti ve tahminlerim bu tohumu bereketlendiriyordu. Annemin ameliyat zamanı Duman ortadan kaybolmuştu, birkaç gün, üstelik geri döndüğünde karnında bir pansuman bezi vardı. Doktor abimin iliği uyduğundan, ciğeri ondan alacağını söylemişti ama abimin yüzünü dahi görememiştim. Arkadaşım bana abimin yurtiçine girişi olmadığını söylemişti. Tamam, belki yurtdışında olmayabilirdi ama... Kahretsin! Bu kadar tesadüf fazlaydı ve ben tesadüflere inanmazdım.

Aptal!

Ne yaptın sen?

Bacaklarım vücudumu salladı ve boğazımın gerisinden, acı içinde inleme döküldü. Ciğerini anneme mi vermişti? Zaten yarımdı, kendini biraz daha mı bölmüştü? Boğazıma kadar şaşkınlığa, dehşete, mahcubiyete battım. Hayır, buna nasıl cesaret etmişti? İliği nasıl uymuştu? Hadi uydu, o nasıl bunu göze almıştı? *Zaten öleceğim,* diyerek mi yapmıştı? Kalbi hastaydı, hangi doktor bu aptallığa izin vermişti? Ben ona bağırmış, küfretmiştim. Onu kırmış, incitmiştim. Yok saymış, umursamamıştım. Neden ağzını açıp bir şey dememişti? İncitmeme her defasına izin

vermişti de neden ağzını açıp *anneni ben kurtardım,* diye bağırmamıştı suratıma? *Anneni ben kurtardım, seni aptal!*

Vicdanım neredeydi, onu nerede bulup da o gür kahkahasını susturabilirdim? Kendimi dünyanın en aşağılık insanı gibi hissediyordum. O annemi kurtarmıştı ve ben onun zaten kırık olan kalbini daha fazla parçaya bölmekten başka bir şey yapmamıştım. Ağzını açıp *yapma,* dememişti, her şeyi kabul etmişti.

Bir anda odadan dışarıya, sonra üzerime hiçbir şey almadan evden dışarıya fırladım. Gecenin bir yarısı olmasını umursamadan koşmaya başladım. Mahalleden çıktım, caddeye vardım, deli gibi etrafımda dönerek taksi aradım ama her yer ölesiye ıssız ve boştu. Yağmur yağmaya başladı ve ben bir yerin altına girip fırtınadan kaçmadım. Yağmurun altında koştum ve dakikalar boyunca taksi aradım. Taksiyi bulduğumda sırılsıklam olmuştum ve titriyordum. Taksiciye ne dedim, adamın yüzüne baktım mı hiç hatırlamıyordum. Kafamın içinde yalnızca bir düşünce vardı ve ben ona odaklanmıştım.

Duman annemi kurtardı.

Taksi, Duman'ın apartmanının önünde durduğunda yanımdaki paranın yetmediğini fark ettim ve adama ücretini birkaç dakika içinde getireceğimi söyleyerek taksiden indim. Arkamdan bir şeyler dedi ama aldırmadım. Apartmanın kapısından girdiğim gibi ıslak bir şekilde katları tırmanmaya başladım. Öksürerek atmak istediğim bir dert boğazıma yerleşmişti ve ben boğulurcasına öksürmek istiyordum.

Soluk soluğa dairenin önünde durduğumda yüzümdeki yaşı kolumla sildim ama üstümdeki bluz da ıslak olduğu için pek faydası olmadı. Elimi kaldırıp kapıya birkaç kere sertçe vurdum ve açılmasını beklerken, düşmemek için bir elimi duvara dayadım. Kendimi pervasız hissediyordum. Son bir saat içinde dağılmış, toparlanmaya fırsat kalmadan kendimi burada bulmuştum. Ben buraya sanki evimden değil, o lise sırasından kalkıp gelmiştim. Sanki yirmi üç değil de on altı yaşındaydım. Dudaklarım büyük oranda titredi. Ayağımın altındaki yer sarsılırken, kapının diğer tarafından tok adım seslerini duydum. Kapı gıcırdayarak aralandı.

Duman'dı.

Apartmanın soluk renkli ışığı altında birbirimize baktık ve o beni görmeye hazırlıksız yakalandığında, ben onun yüzünü izledim.

Uykudan uyanmıştı, bir eliyle gözünü ovalıyordu ve dudakları âdeta küçük bir *o* harfi oluşturmuştu.

"Mahşer, ne oldu sana böyle? Biri bir şey..."

Ayaklarımı ona doğru sürüdüm ve yüzümü yüzünün çapı içine aldım. Işık söndü, ardından yandı. Duman'ın dehşeti devam ederken, gözlerim gözlerine sürüklendi ve felaket bulutları onun gözlerini kaplamışken, şimşekler benim gözlerimde çaktı. Vücuduna kaçamayacağı kadar yaklaştım. "Bir daha ne zaman öpüşeceğimizi sormuştun değil mi?"

Her şey ağır çekimdeymişçesine hareket ediyordu. "Evet ama..."

"Cevap veriyorum; şimdi." Cevabımı verdim ve sonra hiçbir tereddüte düşmeden parmaklarımın ucunda, ona yetişmek için yükseldim. Ellerimi aynı anda, sanki benden binlerce ışık yılı kadar uzaktaymış gibi hissettiren yüzünü iki yandan kavradı. Onun boyuna yetiştiğimde, kafasını kendime doğru çekerek dudaklarımı sertçe dudaklarına bastırdım. Dudaklarımızın arasından bir zaman tüneli açıldı ve biz buradan geçmişe doğru, lise sırasına sürüklendik. Onu o gün öptüğüm gibi, aceleci bir tutkuyla ama tecrübesizce öptüm ve Duman'ın bana geri dönüş yapması birkaç saniye bile sürmedi. Boğazından yükselen iniltiyle beraber ellerini ıslak saçlarımın arasına karıştırdı ve beni benzersiz bir arzuyla tüketmeye başladı. Ona bir daha batmaması için dikenlerimi çıplak elleriyle sökmesine izin verdim ve onu öpen bu dudaklarım, derinliği ölçülemez bir ateşin içinde erirken sadece kaderime boyun eğdim.

"SEÇİM"

Tenimin altına seni sakladığım için, derime attığım dikişler tutmuyor bu yarayı.

Ağrının ilacı zaman derler, benim ilacım da o... Bu yüzden dudaklarımda onu öpme hakkını görüyordum. Olduğum yer kalp atışlarımın gürültüyle attığı ilk yerdi ve zaman bundan hiçbir şeyi götürmemişti. Duman'ın dudakları cehennemi bile açgözlüydü.

Elleri hâlâ saçlarımda, dudakları dudaklarımdaydı. Sırtım apartmanın duvarına dayanmış, vücudumsa tamamen ona yaslanmıştı. Beni benzersiz bir arzuyla öpüyordu ve birbirimize yetişmek için hiç durmuyorduk. Apartmanın ışıkları sönmüştü, dairenin içerisinden sızan ışıkla birbirimizin yüzünü seçebiliyorduk.

Biraz sonra beni öpmeyi bırakmış olsa da yumuşak baskı hâlâ dudaklarımın üzerindeydi. "Bu... Ne içindi peki?"

"İyiliğin için."

Bana anlamsız gözlerle baktı ama ona daha fazlasını söylemedim. Bakışları tutku doluydu. Benim gözlerim de mi ona böyle bakıyordu? Duman, ağzını araladı, bir şey daha soracak oldu ama bir korna sesi apartmanın içine taştığında duraksadı.

Taksi...

"Geldiğim taksi aşağıda, yanımda yeteri kadar para yoktu."

Dudaklarımdan uzaklaştı ve bir dakika kadar soluklanmayı bekledi. Sokak kapısından içeriye girerken de saçlarını düzeltti ve ben soluk soluğa orada beklerken, biraz sonra geri döndü. Daireden çıkarken doğruldum ve gözlerimiz çarpıştığında, "Ödeyip geliyorum," dedi Duman, hâlâ sık soluyordu. "Sen içeri geç."

Taksi paramı ödeyeceği için teşekkür ettim ve kafamı sallayarak yanından geçtim. Daireye girdiğimde Duman merdivenleri inmeye başladı ve biraz sonra gözden kayboldu. "Koşma, kalbin ağrıyacak."

Duymuş olmalı ki apartman içinde yankılanan adım sesleri yavaşladı. Hararetle soluyarak koridora doğru yürüdüm ve birazdan geleceğini bildiğimden kapıyı açık bırakarak odasına yöneldim. Ev karanlıktı, Ada uyuyor olmalıydı ve Rose burada değildi. Bir anlık coşku ve duygu birikintisine kapılarak çıkıp buraya gelmiş, onunla öpüşmüştüm ama şimdi ne diyecektim? Anneme kalbini verdiği için teşekkür mü edecektim? Bu onun yaptığının yanında çok az bir şeydi. Yatağın ucunda öpüşmenin ve öğrendiklerimin etkisiyle sarsılmaya devam ettiğim birkaç dakikadan sonra sokak kapısı çarpıldı ve Duman içeri girdi. Kapıyı arkasından örtmeyi ihmal etmeden odanın içerisine yürüdü ve yatakta tam yanıma oturduğunda, omzunun üzerinden bana döndü.

"Islanmışsın," dediğinde derhal kafamı salladım ve Duman bu şapşallığım karşılığında neredeyse gülümseyecek oldu. "Sana kıyafetlerimden vereyim."

"Tişört yeterli."

Dağınık yatağın üstündeki gri, yıpranmış tişörtü bana uzattı ve giyinmeme izin vererek bakışlarını önüne çevirdi. Uzanıp ıslak bluzumu çıkardım ve hiç oyalanmadan tişörtü üzerime geçirdim. İşim bittiğinde tişörtün uçlarını dizlerime doğru çektim ve ellerimi de kucağıma koydum. "Neden buradasın? İyi ki buradasın ama gecenin bu saatinde ne oldu da çıkıp geldin ki? Kapıda seni öyle görünce aklımdan korkunç şeyler geçti."

"Korkacak bir şey yok," diyerek düşüncelerini rahatlattım ve kehribar gözlerine bakarken, susuzluk hissiyle savaşmaya çalıştım. "Sadece... Yarana pansuman yapıp çıkınca aklım sende kaldı. Gelip ne durumda olduğunu görmeyi istedim."

Birini dokuz yerinden bıçaklayıp bir yerinden sağ bıraktığınızda bıçakladığınız yerler için sizden nefret etmekten çok, sağ bıraktığınız yer için size minnet duyar. Duman'ın gözlerinin içinde tam da bu duyguyu görmüştüm. Onu yaraladığım için öfke duymak yerine sağ bırakmama karşı minnet duyuyordu. "Yaa," dedi ve bir kez daha uzanıp koyu renkli saçlarıma dokundu. "Beni mi merak ettin?"

"Evet."

"Bunun için de gecenin bir yarısı, bu yağmurda üstüne bir şey bile almadan çıktın ve evime geldin?"

"Evet," diye bir kez daha aynı cevabı verdiğimde saçlarımın büyük çoğunluğunu alarak bileğine doladı ve küstahça gülümsedi. "İyi bir yalancısın Mahşer ama çok iyi değil."

"Fakat senden daha iyi yalan saklayan birisiyim."

Gözlerinde şüphe bulutları dolandı. "Ben yalan söylemem de saklamam da."

İstisnalar haricinde.

"Boş ver," dedim. Islak saçlarımın başımın ağrıtmaması için, "Bana bir havlu versene," diye devam edip konuyu değiştirdim.

Duman, dolabından temiz bir havlu alıp yanıma döndü. Kalktığı yere oturdu ve elini belime yerleştirerek beni hafifçe döndürdü. Bu açıdan Duman arkama yerleşmiş ve kolaylıkla saçlarımı kurulamaya başlamıştı. "Aklına estiği gibi dışarıya çıkma Mahşer, başına bir iş getireceksin."

"Merak etme, kendimi korumayı öğrendim."

"Bir gün birisi senden daha güçlü olarak karşına çıkar ve sana karşı koyma fırsatı vermezse? Güçlüsün ama herkesten değil. Önünü ardını hesaplamadan iş yapma."

"Sana gelmek," dedim ve dilimi ısırarak sustum. Sana gelmek diye bir şey aslında yok, çünkü gitmek yok. "Önünü ardını düşüneceğim bir şey değil. Ben çıkarım ve ayaklarım beni sana getirir."

Duman, gövdesini sırtıma dayadı. "Bu ayaklar ne kadar güzel şeyler yapıyormuş," derken saçlarımı kurulamaya devam etti. "Annen için endişe etme tamam mı? Abdulrezzak evin çevresinde, kimse bir şey yapamaz."

"Beni öldürmek isteyen birisi var," dedim ama bu bana korkuyu hissettirmedi. Cidden, nasıl korkmazdım? "Sence kim?"

"Bulmaya çalışıyoruz işte, bakalım."

O da bilmiyordu ama tahminleri olduğuna emindim. Bu yüzden gecenin bir yarısı savunmasız şekilde çıkıp gelmeme kızmıştı. Kimdi merak ediyordum ama şimdi bunu düşünmeyecektim. Peşime düşmüş bir katil varsa, beni öldürürken onunla zaten göz göze gelecektim.

Saçlarımı kurulamaya son verdi ve havluyu kenara bıraktı. Bacaklarımı yukarıya çıkardım ve buz gibi olduklarını fark ederek kaşlarımı çattım. Vücudum ne kadar soğumuşsa bir türlü ısınamıyordu. "Buz gibisin kızım. Gel şöyle, ısınmana yardımcı olayım."

İtiraz etmedim. Başımı omzuna yasladım ve camından dışarıya baktım. "Seninle şimdi bir anlaşma yapacağız," dedim oldukça kısık bir sesle. İstediğini biliyordum, ona verecektim. "Bundan sonra birbirimize

yalan söylemeyeceğiz, bir şeyler saklamayacağız. Her konuda birbirimize sadık kalacağız."

"Her konuda?" diyerek beni tekrarladı, daha çok sorar gibiydi. "Bu sadakatin ilişkimizle alakası olacak mı? Olacak değil mi? Üçüncü kişiler olmayacak. Asla."

"Evet, olmayacak." Onu onayladım ve elinin biri kolumdan inip çıplak, üşümüş bacağımı ısıtmaya başladığında yutkunmak zorunda kaldım. "Sadece sen ve ben olacağız."

"Bu aramızdaki belirsizliğe bir isim mi vermek istiyorsun?"

"Bu işin gittiği yere kadar beraberiz ve başkası olmayacak."

"Bu işin gittiği yer," dedi alçak bir sesle. Çenesini sol omzumun üstüne yasladı ve bir eliyle kolumu sıvazlarken diğer eliyle bacağımı okşamaya devam etti. "Bu iş, ben ölene kadar devam eder. Sen şimdi, bir gece yarısı gelip *seninim ve sen de benimsin,* diyorsan ben seni bir daha bırakmam. Aslında bırakmam lazım, gitmen lazım ama senden ne kadar uzak durabilirim ki? Durmam lazım aslında ama çok zor Mahşer. Bildiğin gibi değil, yemin ederim çok zor."

"Zor olan..."

"Zor olan tüm bunlar. Hepsinden çok ben, ölecek olmam... Gel diyemiyorum, çünkü ben gideceğim. Uzaklara, çok uzaklara, bilmem anlıyor musun? Ama git de diyemiyorum, senin için bile sana git diyemiyorum. Nasıl anlatılır ki bu, sen olsaydın ne yapardın Mahşer? Bir an için benim yerime koy kendini. Zamanı az kalan sen olsan ve ben de kibirli herifin teki olsam, çünkü maalesef sen kibirli kızın tekisin... Ne yapardın? Bana git mi derdin kal mı? Öleceğim, ardımdan üzülmeni istemiyorum, bu yüzden git mi derdin? Yoksa öleceğim, son günlerimi seninle yaşamak istiyorum, kal mı derdin?"

"Duman..."

"Sana, senin için kendimle ettiğim kavgayı nasıl anlatabilirim ki Mahşer?"

Kollarını vücuduma o kadar sıkı doladı ki, o an beni hiç kimse iki ayrı vücut olduğumuza inandıramazdı sanki. "Derdim ya ben öldükten sonra çok ağlayacaksın. Şimdi demiyorum, ağlama sakın."

"Kes şunu," dedim ve çenemin titremesini durdurmaya çalıştım. "Kalıyorum tamam mı? Nereye kadar bilmiyorum ama..."

"Ölene kadar," dedi ve başımın üstüne bir öpücük bırakıp karanlığın içinde tekrarladı. "Ölene kadar."

Pencerenin ardındaki gökyüzüne bakarken hiç kıpırdamadan kollarının arasında durdum ve o çıplak ellerle beni okşarken, karanlığın ensemden içeriye süzülüşünü hissettim.

Ölüm. Tanrı, bir çocuğun elinden şekerini nasıl alıyorsa seni de benim elimden öyle mi alacak? Ama bizi yine bir yerlerde kavuşturur mu? Burada olması şart değil, yakında olması da şart değil. Herhangi bir yerde, sen hâlâ çıplak ellerinle dikenlerime dokunacak kadar bana aitken...

Duman'ın kollarının arasında o kadar sıkı tutuluyordum ki ikimiz arasındaki mesafeye zaman bile sığmıyordu. Anımsayabildiğim en son an, onun önünde otururak pencereden dışarıyı izlediğimdi ama şu an yataktaydım. Kirpiklerimi kırpıştırarak gözlerimi araladım ve Duman'ın açık gözlerini gördüğümde, istemsiz bir şekilde nefesimi tuttum.

Uyanmıştı.

"Günaydın."

Güne bir kez daha onunla başlamış, uyanır uyanmaz bir kez daha onu görmüştüm. Yorganın içinde duran elimin birini kaldırdım ve yüzünün sol tarafını kavradım. "Çok yakışıklısın."

Nefesini tuttu ve bakakaldı. "Ayık mısın?" dedi aniden. "Kesin bir şey aldın sen? Yoksa böyle konuşuyor olman mümkün değil."

Gözlerimi devirdiğimde güldü. Açıkça benimle alay ediyordu ama kendimi Duman'a öfkelenme konusunda törpülediğim için buna kızmayacaktım. Huysuzca homurdandım ve yanağımı yastığa daha çok gömdüm. Aynı yastığı paylaşıyorduk, Duman benden bir kafa boyu kadar yüksekteydi ve elinin biri belimdeyken diğeri aramızdaydı. "Hayır, normal insanlar gibi davranmaya çalışıyorum işte. Seninle öpüşüyorken yakışıklı olduğunu söylemekten mi çekineceğim?"

"Bakın şu işe." Duman aniden yatağın diğer tarafından kalkıp kendini üstüme attığında dudaklarımdan kısık sesli çığlık kaçtı ve ellerimi bulup başımın üstünde birleştiğinde gözlerim kızgınlıkla büyüdü. Yüzünü yüzüme hizalayarak keyifle gerindi. "Söyle bakayım, başka hangi iltifatları hak ediyorum?"

"Salak." Sırıttım. "Mesela bunu hak ediyorsun."

"Sevmedim, değiştir."

Gözlerimi devirdim ve bileklerimi kuvvetli ellerinin arasından kurtarmaya çalıştım. Ama yok, mümkün görünmüyordu. Kahretsin ki istediğinde gücüyle beni savunmasız bırakabiliyordu. Bu serzenişlerim onu eğlendirdi ve bileklerimi daha sıkı tuttu. "Duman, bileğimi bırak artık."

"Lütfen desene. *Duman, bileğimi lütfen bırakır mısın,* desene? Az nazik ol, sen de nasıl duracak merak ediyorum."

Dizimi yatakta hafifçe kaydırdım ve onun karnına yaslayarak yüzündeki keyfin azalmasını sağladığımda, "Bunları duymayı istiyorsan vaktini başka kızlarla harca," dedim ve tısladım. "Sonra ben de seni öldüreyim."

Üzerimden yavaşça kalktı.

Serbest kaldığımda bileklerimi ovarak doğruldum ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak yüzümü önüme eğdim. Altdudağımı ısırdım ve dağınık saçlarımı sırtıma atarken, "Biz bundan sonra şey gibi mi takılacağız?" dedim kafa karışıklığıyla.

Duman doğrularak dolabına ilerledi. "Sevgili gibi mi demek istiyorsun? Cevap evet."

"Sevgili kulağa çok... samimi geliyor."

Kendisine bir kot pantolon seçerken mırıldandı. "Öpüşüyoruz. Bu da samimiyet göstergesi."

Şimdi haklıydı. "Sevgililer neler yapar?"

"Bunun maddeleri mi var ki?"

"Sanırım yok."

Eşofmanını çıkaracağını anladığımda başımı önüme çevirdim ve duvara baktım. Bu tabloyu biliyordum. Yatağın başındaki. Oldukça iddialı, cesur bir tabloydu ama Duman zaten tutkulu birisi olduğu için bu tabloyu alıp duvarına asmasını yadırgamıyordum.

"Hem sevgili olursak sen kesin bana tekmeyi basarsın. Hiçbir şey olmayalım, böylece beni terk edemezsin."

Pantolonunu giyerek yatağa yaklaştı ve eğilerek başımın üzerine bir öpücük bıraktı. Parçalarına ayrılmış ruhumu, elleriyle kavramaya çalışıyordu ama o kadar kesiliyordu ki bir türlü beni bir araya getiremiyordu. "Hem de ölene kadar."

Duman odadan dışarıya çıktığında Rose'un sesini duydum ve en yakınımdaki şeyi savurup yataktan kalktım. Bu kıza gıcık oluyordum, çünkü masum görüntüsünün altında bir ucubenin yattığını biliyordum.

Benim gözümden kaçmayan bazı şeyler vardı, Rose'un sahteliği de bunlardan biriydi. Üstelik Duman'a çok garip bakıyordu... Duman bir ışık yaksa hemen teslim olacakmış gibi.

Odadan çıktım ve banyoya geçip elimi yüzümü yıkadım. Banyo dolaplarında kullanılmamış bir diş fırçası bulduğumda ağız bakımımı yaptım ve rahatlamış şekilde banyodan ayrıldım. Duman'ın Ada'nın odasında olduğunu görerek oraya ilerledim. Sanırım Ada hâlâ iyi değildi, bir kere kırılmıştı ve nasıl iyi olacağını bilemiyordu. Odadan içeriye girdiğimde, Duman'ın Ada'yı kucakladığını gördüm. Onu tekerlekli sandalyesine yerleştirdi ve etrafa bakındı.

"Saçlarını bağlayabileceğim bir lastik var mı? Nerede tokaların?"

Ada kolunu uzattı. "Bileğimde var."

"Siz kızlar bileklerinizde hep lastik taşıyorsunuz. Mahşer'in de bileğinde sürekli bir lastik var."

Duman sandalyesinin arkasına geçip saçlarına uzandı ve yumuşakça kavrayarak bağladı. "İki lafından biri Mahşer oldu abi."

Duman Ada'nın saçlarını bağlamayı bitirdiğinde başını ellerinin içine aldı ve uzanıp saçlarına bir öpücük bıraktı. *Bana bıraktığından bile daha uzun.* "Abini mi kıskanıyorsun? Senin yerin farklı, onunki çok farklı."

"Yine de seni paylaşmak zorunda olduğum için Mahşer ablaya sinir oluyorum."

Duman ellerini onun tekerlekli sandalyesine yerleştirdi. "Bunu duyduğuna göre olmuyorsa bile şimdiden sonra o da sana sinir olacaktır."

"Hı?" Ada kafasını kapıya çevirdi ve beni gördüğünde yanakları büyük oranda kızardı. Omzunu silktim ve arkamı dönüp giderken, aynı hayretle konuştuğunu duydum. "Abi, üstünde senin tişörtün var."

Mutfağa geçerek kendime ocağın üstündeki demlikten bir çay aldım. Mutfakta bir balkon vardı, elimdeki bardakla balkona çıktım ve demir korkuluklara yaslanarak çayı içmeye başladım. Duman her yerde sigara içebildiği için mutfakta da bir paket bırakmıştı. Paketten bir dal çıkarıp dudaklarımın arasına yasladım ve çakmak ararken, Duman'ın içeriye girmesini izledim. Ağzımda bir sigara olduğunu gördü. Cebinden çakmak çıkarıp yanıma geldiğinde sigaramı tutuşturdu. "Teşekkür ederim," diyerek yeniden balkona çıkmak için arkamı döndüm.

Korkuluklara yaslanıp dar, eskimiş sokağa baktım. Ilık bir gündü. Güneş tepedeydi ve tenimi ısıtıyordu. Sigaradan içtim ve ucunda birikten

külü silkmek için ağzımdan ayırdım. Duman hemen arkamda kendisi için bir sigara yakmıştı. Külü silktim ve omzumun üstünden ona döndüğümde, yanık gözlerinin içinde tüten geçmişi gördüm. Ona bakmak, her yere bakmak gibiydi. Geçmişe, geleceğe, şu ana... Çünkü Duman tüm bunların hepsindeydi. "Sigara içmemen gerektiği halde neden içiyorsun?" diye sordum, aslında onu tüketen sigaraya bakarken. "Senin ölmekten şikâyetin yok mu? Neden *ölmek istemiyorum, sigara içmemeliyim,* diyemiyorsun?"

"Bu tütün ölümümü engellemeyecek, engelleyeceğini bilsem bırakmış olurdum."

"İçtiğinde kalbin ağrıyor."

"Bu senin problemin değil." Benim gibi korkuluklara yaslandı ve sigarayı ağzından çıkarıp külünü silkeledi. Omzuna baktım, başımı biraz koymayı düşündüm ama sonra bunu yapmak yerine sigaramın ucunda tükenen közü izledim. *Köz olana kadar yanan tek şey sigara değil.*

"Son bir yıla kadar zaten Ömer'i dinleyip ne sigara aldım ne de alkol. Sen yapma bari. Hayatımın son evresindeyim, her haltı yemek istiyorum."

"Biliyor musun?" dedim bilmediğinden emin olduğum bir şeyden bahsetmeden hemen önce, "bundan birkaç ay önceye kadar benim de kalbim sık sık ağrıyordu. Birkaç kere doktora gittim, test falan yaptırdım ama bir şey çıkmadı. Sonra bir şey fark ettim. Senin kalbin ne zaman ağrıyorsa benimki de o zaman ağrıyordu Duman. Biliyorum, çok saçma. Belki inanmazsın ama doğru söylüyorum."

Kaşları, olumsuz bir şey duymuş gibi çatıldı. "Söylediğinin ne kadarı gerçek?"

"Tamamı," dedim ve saçlarım rüzgârla beraber onun yüzüne doğru savrulduğunda, kirpiklerinin ardında güneşten daha sıcak bir şeyler gördüm. "Doğru söylüyorum Duman."

"İlginç," dedi ve sigarasını kaldırarak dudaklarının arasına geri yasladı. "Sanki kalbimiz aynı damara bağlıymış gibi."

"Kulağa inanılmaz geliyor ama gerçek işte."

"Kalbin resmen benim için çıldırmış."

Etrafta dalgalanıp duran saçlarımın bir kısmını kulaklarımın arkasına itti ve avuçları yüzümü iki yandan kavradı. Ona bu kadar yakın olmak, başladığım yere dönmek gibiydi. En başa, onu gördüğüm ilk

günlere. Sigarayı dudaklarının arasından çıkardı ve kulağının arkasına yaslayarak yumuşakça yüzümü okşadı. Saçlarım, o kulaklarımın arkasına saklayınca bir daha yüzüme uçuşmamıştı. "Ne kadar güzel saçların var Mahşer, hiç kesmiyorsun değil mi?"

"Epey uzadılar."

"Olsun, kesme. Ben senin saçlarını uzun seviyorum."

Uzanıp sigarasını kulağının arkasından aldım ve ağzına uzattığımda, dudakları bunun için aralandı. "Bunu mu istiyorsun?" dedim ve sigarayı parmaklarım arasında hafifçe kaldırarak ona gösterdim. "Yoksa..." dudaklarımı ileriye doğru uzattım ve temas etmeden dudaklarının hemen önünde durdum.

"Bunu mu?"

Derin bir iç çekişle beraber altdudağını ısırdı ve yanaklarımdaki elleri bilinçsizce sertleşti. "Sen iyice yoldan çıktın Mahşer."

İmalı şekilde güldüm. "Sen de."

Yanakları kızardığında bunun gerçekliğinden şüphe ettim ama gördüğüm şey bir aldatmaca değildi. Şaşkınlıkla ona bakmaya başladığımda Duman homurdanarak beni itti. Önünü açarak balkondan içeriye doğru hızla yürümeye başladığında, arkasından afallayarak baktım. Utandıracağımı düşünmemiştim ama utanacağını bilsem de yine yapardım. Çünkü bu hali hoşuma gitmişti. Arkasından yeni sigara yaktım. "Tatlı şey."

Sigaramın diğeri de bittiğinde balkondan içeriye girdim ve Duman'ı ikna etmek için odasına yöneldim. Dolabında, kendine bir üst arıyordu. Odaya girerken Rose'u koridorda gördüm ve kapıyı suratına örtüp Duman'ın yanına yürüdüm. Aklımdaki plan için Duman'ı ikna etmeliydim ama bu oldukça zor olacaktı. "Duman, Melih Han birkaç gündür buluşmak için mesaj atıyor."

Omuzları anında gerildi. "Canını hiç sevmiyor bu adam."

"Aklımda bir şey var," dedim ve o sessizliğini koruduğunda, söylememi beklediğini anladım. "Melih Han beni eve davet edi..."

"Aklından bile geçirme!"

Al işte. Melih Han'ın evine tek başıma girmeme izin vermiyordu ama unuttuğu şey vardı; onun iznine ihtiyacım yoktu. "Duman, mantıklı düşün. Evine girersem daha fazlasını öğrenebilirim. Baksana, beni evine davet ettiğine göre bana güveni..."

"Sadece seni yatağa atmak istiyor."

Bunu istediğinin elbette farkındaydım. Aptal değildim sonuçta. Fakat Melih Han'la bu konuda başa çıkabilirdim. "Tek sorun bu mu? Onunla yalnız kalmamam için mi sürekli erteliyoruz bu planları? Ne yapacağız? Senin daha iyi bir fikrin var mı?"

"Kafasına sıkalım gitsin."

Bir siyah gömleği askısından âdeta söküp çıkardı ve dolabın kapaklarını gürültüyle örttü. Allah aşkına, dakikalar önce onun mu bir oğlan çocuğu gibi göründüğünü düşünmüştüm? Şu an oldukça vahşi biri gibi görünüyordu.

Aynanın karşısına geçip siyah gömleği fevri hareketlerle üzerine geçirirken, "Gerçekleri öğrenmeden olmaz," dedim.

"Ben de istiyorum ama bunu isterken seni o herifin önüne yem gibi atmam, atamam."

Sakin kalmak adına derin nefesler aldım ve arkasından yaklaştım. Duman aynadaki aksime bakıyor, ona ilerleyişimi izliyordu. Elleri düğmenin üstünde durmuştu. Kollarımı iki yanından uzattım ve parmaklarımı gömleğinin üzerindeki düğmelere ulaştırdım. Yavaşça, tırnaklarımı karnına sürterek düğmelerini ilikledim. "İkna olmayı mı istiyorsun? Seni ikna edeyim mi?"

Sadece yutkundu ve ellerini gömleğinin üzerinden çekerek iki yanına düşürdü. Düğmesini yavaşça ilikleyerek bir başka düğmeye geçtim ve bunu yaparken tırnaklarımı açıkta kalan tenine batırdım.

"Ben Melih Han'la içerideyken sen kapının önünde beklersin, olur mu? Başım belaya girdiğinde sana bir işaret veririm, sen içeriye girer beni kurtarırsın. Hem kahramanım olmuş olursun."

Sessizliğini korumaya devam ettiğinde, "Evini biraz karıştırmaya vakit bulursam en baştaki adama ulaşabilirim," dedim. "Şüphe çekici bir şey illaki buluruz Duman. Böyle nereye kadar gideceğiz ki? Dışarıda buluştuğumuzda hiçbir şey kazanamıyoruz, evine girmeliyiz."

"O zaman evine gireriz," dedi ama yüzü o kadar tepkisizdi ki beni konuştuğuna inandıran tek şey sesi olmuştu. "Ama beraber, gece, hırsız gibi."

"Haberi olmadan?"

"Yok, haber vereceğiz. Melih Han da, tabii ne demek, diyerek evin kapısını girmemiz için açık bırakacak."

"Dalga geçme."

"Gece evine gireceğiz," dedi ve bunun onu keyiflendirdiğini, dudaklarına sürüklenen gülüşte gördüm. "Hırsız gibi işte kızım. Evini, odasını kurcalayacağız. Risk almış olacağız ama değecek Mahşer."

Yanağımı onun omzuna daha sıkı bastırırken, çevik bir hırsın içimi deşe deşe dışarıya çıkmaya çalıştığını hissettim. "Maske de takacak mıyız?"

"Başıma file çorap geçireyim mi?"

Başına siyah bir file çorap geçirmiş hali gözlerimin önüne geldiğinde gülme hissi boğazımı gıdıkladı. "Hayır, yüzlerimizi gerçekten saklayacak herhangi bir maske."

"Halledilir," dedi. Ellerini başına uzatıp dağınık saçlarını parmaklarıyla taramaya başladı. "Muhtemelen evinin etrafında korumalar vardır. Gürültü yapmadan, işi sessizce halledeceğiz. Hepsini devre dışı bırakıp eve gireceğiz."

"Alarm varsa?"

"Kapattırırım."

"Nasıl?"

"İçeride bir eleman var, halleder."

"Sistem devre dışı kalacak ama... Korumaların hepsiyle nasıl başa çıkacağız?"

"Enseden şırınga." Omzunu silkti. "Yüksek dozda sakinleştiriciyi boynuna sapladığımızda hepsi bir bir yıkılır."

Aslına bakılırsa bu plan benimkinden daha güven veriyordu. Çünkü evi rahatça arayabileceğimiz zamanımız olacaktı. Maskesiz yakalanırsam Melih Han'a onun için geldiğimi, Duman'ın da peşime takıldığını ve beni korkuttuğunu söylerdim. Duman da düşüncelerimden haberdarmış gibi sırıttı ve uzanıp komodinin üstündeki parfümünü aldı. Parfümü sıkmasını izledim ve havada süzülen çekici kokuyu içime çektim.

"Peki, şimdi nereye gidiyorsun?" diye sorduğumda sırıtışı kayboldu. "Ömer'e, muayeneye."

"Tamam, gidelim."

Gidecek daha iyi bir yerim yoktu. Duman annemin güvende olduğunu söylüyorsa öyledir, sonuçta annemin hayatını kurtaran biri onu tehlikeye de atmazdı. Bunu dediğimde Duman'ın gözlerinde bir ışık parladı ve kalbinin atışları özgür kalan nefretinden daha çok duyuldu.

Evden çıkmadan önce Ada'yı görmüştüm, Rose ona ilaçlarını götürüyordu. "Sende gözü olduğunu bildiğin halde neden hâlâ Rose'u kovmuyorsun?"

"İşinde iyi, teknik bilgisi çok fazla. Ee, Ada'yla iyi de anlaşıyorlar. Bencillik edemem."

"Hiç gözüm tutmuyor onu."

Duman bunu onu kıskandığım için dediğimi düşünüyordu ama Rose'da beni rahatsız eden başka şeyler de vardı. Bakışları hiç güven vermiyordu. Arabaya bindiğimizde onu düşünmeye ara verdim ve akan yolu izlemeye başladım.

Ömer benden hoşlanmıyordu, benim de ondan hoşlandığım söylenilmezdi. Beni Duman'ın yanında gördüğünde muhtemelen yine kalbine zarar verdiğimi falan söyleyecekti. Haklı olsa da bu, bir gram bile umurumda değildi.

Ona baktım. Uzanıp kırışan gömleğinin yakasını düzelttiğimde heyecanlandığını fark edip önüme döndüm.

Araba hastanenin önünde durduğunda soğukkanlılığımı koruyarak ardından indim. Durduğum yerden hastane girişine baktım. Duman, gömleğinin üzerine bir şey almamıştı, iri vücuduyla önümden geçti ve hastanenin girişine yürürken omuzlarımı dikleştirerek peşine düştüm. Ne yapmam gerektiğini biliyordum, çünkü o da benim için yapmıştı. Mesafe kapandığında yüzüne hiç bakmadan yanında sallanan eline uzandım. Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirerek boşluğu doldurdum ve onun hızlı şekilde bana döndüğünü hissetmiş olsam da ileriye bakmayı sürdürdüm. Nemli avuçlarımız tamamen birleştiğinde, bizi birbirine bağlayan bir damarın açıldığını ve kalplerimizin o damara bağlanarak aynı anda, aynı ritimde attığını hissettim. Sadece elini değil, kalbini de tutuyordum. Daha önce dediği gibi elimi göğsünden içeriye uzatmış, âdeta bir bomba gibi patlama riski olan kalbini avucumun içine almıştım.

"Elimi tutuyorsun." Sesi boğuktu.

"Tutabilirim sanıyorum," diye mırıldandım. Çağırdığım asansör gelene kadar sessiz kaldım.

Asansörden indiğimizde Duman, odanın kapısı önünde durdu. Bir an için birbirini tamamlayan, birbirini kavrayan ellerimize baktı ve parmaklarımı daha sıkı tutarak kapıyı açtı. Kapıdan önce kendisi girdi. El

ele tutuştuğumuz için ben de onunla sürüklendim. Ömer başını kaldırdı ve önce Duman'la beni, sonra birleşen ellerimizi gördü. Gözlüğünü çıkarıp masaya koydu. "Daha kolay yoldan ölmek için her şeyi deniyorsun sanki Duman."

Kolay ölüm bendim.

Elim, kolum, dudaklarım, dokunuşlarım, öpücüklerim... Hepsi kolay ölümdü.

Duman gözlerini devirmekten başkasını yapmadı ve elimi tutmaya devam ederek muayene koltuğuna yürüdü. Oturduğunda, ayakta dikildim ve tamamlanmış ellerimize baktım. Ömer hayret içinde koltuğundan kalktı ve yanımıza yürürken, "Nesiniz siz?" dedi. "Sevgili mi?"

Sessiz kaldık. Ömer duraksadı ve yanımıza gelerek bize dik dik baktığında, "Ne?" dedim. "Senin de mi gözün var Duman'da anlamadım ki..."

Bir elini beline yasladı. "Sen ne sevimsiz bir kızsın ya. Hayır, bu çocuk bu kalbiyle seninle başa çıkıyorsa helal." Uzanıp Duman'ın omzunu sıktı. "Helal kardeşim."

Duman ona baygın bakışlar fırlattı. "Uzatma dostum, muayeneni yap."

Ömer'le birbirimize dik dik baktığımız bir dakikanın ardından söylenerek Duman'ı muayene etmeye başladı. Önce kalp atışlarını daha iyi duyabilmek için üzerindeki gömleği çıkarmasını istedi. Duman çıplak kaldığında soğuk bir cihazı göğsüne yaslayarak kalp atışlarına kulak verdi. Neyi ölçtüğünü, nasıl ölçtüğünü anlamıyor, sadece elini tutarak bunun bitmesini bekliyordum.

"El ele tutuşmayı kesseniz iyi olacak. Çünkü şu an kalbi çok hızlı atıyor ve normal ritmini anlamama engel oluyor. Mahşer, mümkünse ondan uzaklaş da normal kalp atışlarını duyayım."

Elini hızla bıraktım.

Avucumda artık kalp atışları yoktu, fişi sanki bağlı olduğu makineden çekmişim gibi dönüp bana baksa da bunu mecbur olduğum için yaptığımı bildiğinden bir şey demedi. Uzaklaşarak ona alan açtım ve Ömer sakinleşmesini bekledikten sonra tekrardan onun kalp atışlarını dinledi. Neyi anlıyor, nasıl anlıyor hiç bilmiyordum ama doktorsa işini biliyor olmalıydı. Sırtımı duvara dayayarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve Ömer'in Duman'a sayısız soru sormasını, kalbi için

endişelenmesini izledim. Sayısız şeyden bahsetti, güçlü bir hafızaya sahip olmama rağmen benim bile unutacağım kadar fazla şeyden. Gireceği makinelerden söz edip kalp atışlarının stabil kalması gerektiğini söyledi. Sonra dedi ki, *kalbini korumak istiyorsan bir daha o eli tutma.* Ömer bunu dediğinde dönüp hâlâ Duman'ın sıcaklığını taşıyan elime baktım. Bu sıcaklığı bir yerlerde muhafaza edebilmek isterdim. Uyarılar faydasızdı, çünkü oradan çıkarken Duman yine elimi tutmuştu. Sımsıkı.

Duman'ın aldığı kestaneleri yiyerek karşımda uzayıp giden denize bakarken sanki yanımda değilmiş gibi onu düşünüyordum. Burada, hemen yanımdaydı ama ben kendime o yanımdayken bile onsuz olduğumu hissettirdiğim için bazı şeyler olanaksız geliyordu. Omuzlarıma arabasından alıp ceketini örtmüştü. Vakit gece yarısına yaklaşıyordu ve biz bu vakte kadar, eksiklerimizi tamamlamakla oyalanmıştık.

Her şey tamamdı.

Maskeleri almıştık, aynı şekilde sakinleştiricileri ve şırıngaları da. Duman'ın içerideki adamı alarm ve kamera sistemini devre dışı bıraktığı için rahattık. Etrafta sekizden fazla koruma olduğunu söylemiş, gürültüsüz davranmamız gerektiğini eklemişti. Birazdan kalkıp gidecektik ama öncesinde Duman'la yemek yemiş, şimdi kestane kemiriyorduk. Fazla rahat olduğumuzu biliyordum ama zaten umursamaz olmak böyle bir şeydi. Kesenin içinden bir kestane daha aldım ama sıcak kestane elimi yaktığında sıçradım. Duman dönüp elime baktı. Sigarasını yakıyordu ama yarım kalmıştı. Uzanıp elimi sertçe tuttu ve kendisine doğru çekip işaretparmağıma bir öpücük kondurdu. "Demek ki senin de canın acıdığında tepki verebiliyormuşsun."

"İnsanım ben de," dedim doğrudan. "Bir şey elimi yaktığında refleksle elimi uzaklaştırmamdan daha doğal ne olabilir ki?"

"Genelde bir şey canını yaktığında dişlerini sıkıp tepki vermemeye çalışıyorsun ama."

Gözlerimi önüme çevirdim. "Kendi içimde acıya tepkisiz kalıp kalamayacağımı ölçüyorumdur bel..."

"Çok güzelsin."

Bana mı sesleniyorsun? Çünkü ben seni duymayı seneler önce bıraktım. Kulağıma kulağıma bağırmaya neden devam ediyorsun? Tıpkı benim

yıllar önce yüzüne yüzüne baktığım gibi... Ne sen gördün ne de ben artık duyuyorum Duman. Yutkunarak elimdeki keseyi sıktım ve soğukkanlılığımı koruyarak bankın üzerinden kalktım. "Gidelim."

Duman yaktığı sigarasını dudaklarına götürerek bakışlarını, kafasıyla beraber yukarıya kaldırdı. Ceketin altından muhtemelen küçük görünen vücudumu uzun uzun izledi. "Güzelsin dediğimde bir alerji mi geliyor sana, yerinde duramıyorsun."

"Evet alerji oluyorum."

Bankın üzerinden sigara paketini alıp kalktığında, keseyi yumruğum içinde daha fazla sıkarak kaldırıma çıktım. Arabaya binmek için karşıya geçmeliydik, saat gecenin biriydi ve yollar boştu. Yan yana caddenin karşısına geçtiğimizde arabaya yerleştik ve araba hareketlendiğinde dönüp arkadaki torbayı aldım. İkimizin de üzerinde siyah kıyafetler vardı, bu yüzden karanlığa karışmak zor olmayacaktı. Torbayı kucağıma koyup içini karıştırmaya başladığımda, "Torpidoda bir silah var," dedi. "Al onu, beline tak."

"Sen?"

"Benimki belimde."

Torpidoyu yumruğumla açtım ve içindeki silahı alarak elimin ağırlığa alışmasını bekledim. "Kendini koruman gerekirse tereddüt etmeden çıkar onu belinden," diyerek beni cesaretlendirdi. "Tamam mı?"

Ve seni korumam gerekirse.

Silahın belime uyguladığı baskıyı hissederek sırtımı koltuğun arkasına dayadım ve torbanın içerisini karıştırdım. İki maske ile iki şırınga vardı. Birini alıp hafifçe yukarıya kaldırdım ve içindeki sıvıya baktım. "Bu onları hemen uyutacak mı?"

"Anında bebeğim."

Şırıngayı camın önüne tuttum ve ayışığının altında parlayan iğneye baktım. Bir iğne çok şey yapabilirdi. Vücudunuzdaki ağrıyı da alabilirdi, size tarifsiz ağrılar da verebilirdi. Altdudağımı ısırarak şırınganın ucundaki iğneyi yavaşça bileğime sürttüm.

"Batırırsın, dikkat et," dedi.

"Biraz sakinleşmeye ihtiyacım vardır belki."

Böyle bir delilik yapmadım. İğneyi içine çekip şırıngayı torbanın içine koydum ve kapkaranlık gecenin içinde akarak ilerleyen saatlerde ne olacağını düşündüm. "Uyuyordur değil mi?"

"Hem de horul horul." Pis pis güldüğünde ona eşlik ettim.

Araba ilerledi ve bir süre sonra bir caddeye girerek durdu. Dikiz aynalarından arkayı ve ön camdan ileriyi kontrol ederek koltukta bana doğru döndü. Yüz yüze kaldığımızda, gözleri cennetini koruyan bir ilah gibi dikildi karşıma ve bana bir dakika kadar sessizce baktı. Rahat görünse de plansız gerçekleşebilecek her olay karşısında bir koruma mekanizması gerçekleştirmesi gerektiğini biliyordu. Uzanıp torbanın içerisinden maskeyi çıkararak, "Yaklaş," dedi usulca.

"Öpecek misin?"

"Şu işi bitirelim, hem de nasıl..."

Maskeyi yüzüme geçirdiğinde uzanarak iplerini başımın arkasında sıkıca bağladım. Siyah, yalnızca gözlerimizi açıkta bırakan bir maskeydi. Saçlarımı bluzumun üstüne çıkararak boynumdan çektim ve gergin şekilde yutkundum. Duman da bir diğer maskeyi alıp saniyeler içinde yüzüne örttü ve şırıngayı iri elinin içine saklayarak omuzlarını dikleştirdi. İkimiz de görebildiğimiz tek şeye, gözlerimize baktık. Kaybettiğim her şeyi fark etmeden, o gözlere bakarken kaybetmiştim ve şimdi bu gözlerdeki arayışım bu sebeptendi, "Hayatını riske atmak yok," dedi sertçe. "Bencil ol, kendini düşün..." kapıyı açıp indi. "Hep yaptığını yap işte."

Duman tam olarak buydu. Savaşmıyordu, silahınızı bıraktığınız, en savunmasız olduğunuz anda onu sıkıyordu. Kurşunun girişini iliklerimde bile hissetmiştim sanki.

Etraf ıssızdı. Melih Han'ın villasının önünde, yan yana dizilerek konuşan üç herif vardı. Duman yavaşladı ve vücudunun bir kısmıyla bana siper olarak, "Arkaları dönük," dedi sessizce. "Sırasıyla, hepsinin ensesine bir iğne."

Sessizce ilerleyerek gürültülü şekilde konuşan o üç adamın arkasına doğru yaklaştı ve ben onun arkasını kollarken, elini kaldırdığı gibi şırıngayı en solda duran adamın ensesine sapladı. Adam neye uğradığını şaşırmış halde acının geldiği yere doğru ellerini götürürken diğer ikisi ellerini bellerine atarak Duman'a doğru döndüler. Böylece bana onları avlamam için fırsat verdiler. Onlar daha silahlarını Duman'a doğrultmadan ikisine de sırasıyla ve hızlı şekilde şırıngayı sapladım. Birbirlerinin üstüne yıkıldıklarında, elimi havaya kaldırarak iğneye baktım. "Tamam, uyanmaz bunlar uzun süre."

"Temiz işti ortak."

Bunu dediğimde bana sırıttı ve önüme geçerek villanın bahçesine doğru yürüdü. Bir şifre girmesi gerekiyordu, sanırım şifreyi içerideki adamından öğrenmişti. Diğer adamlar ya bahçenin arka kısmında ya da evdeydi. Sırt sırta verdik ve ben bahçeyi gözetlerken, Duman sokak kapısını açmakla meşgul oldu. Elinde birkaç şey vardı ve bunun kendisi için çocuk oyuncağı olacağını söylemişti. Görecektik, umarım öyle olurdu. Çünkü içeriye soktuğu adam bu gece evde değildi ve kapıyı açamazsak gürültü çıkarırdık. Kapı bir dakika kadar sonra açıldı ve nefesimi tutup sokak kapısının yanındaki alarma baktım. Evet, çalmamıştı. Duman bileğimden tutarak beni içeriye çekti ve sokak kapısını örttü. Parmaklarımı bileğime dolarken, "Salonda, göz önünde önemli şeyler barındıracağını sanmıyorum," diyerek ekledi. "Kasa olmalı."

"Üst kata çıkalım, muhteme..."

Bir metal sesini duyduğumuzda sustuk. İkimiz de hızlı bir manevrayla arkamıza döndüğümüzde, suratımıza doğrultulan silahı gördük. Korumalardan birisi hem hayretle bize bakıyor hem de silahı doğrultmaktan çekinmiyordu. Duman sıkkınlıkla inledi. "Elin titriyor."

Adam bir adım kadar geriledi. "Yine de size kurşun sıkabilir..."

"Bir saniye canım." Tatlılıkla gülümsedim ve elimdeki şırıngayı havaya kaldırdığımda, Duman da adamı etkisiz hale getirmek için elindeki silaha davrandı. Adamın bileğini ters çevirip silahı yere düşürdüğünde metalik bir ses çınladı ve diğer eliyle adamın ağzını kapatıp bağırtısına engel oldu. Doğru anı yakaladığımda şırıngayı ensesine sapladım ve anında uyuşarak dizlerinin üzerine çökmesini sağladım. Duman ellerini çekerek üstünü silkeledi ve ağzının içinde geveledi. "Korumasının da bir korumaya ihtiyacı var."

Gülümsedim. Önüme döndüğümde Duman etrafı izleyerek peşimden geldi. Merdiven basamaklarını parmak uçlarımda çıkarken, elimi yukarıya kaldırdım ve önüme çıkabilecek herhangi birine karşı tedbirimi aldım. Tek anda biterdi, iğneyi denk geldiği yere indirir ve uyuştururdum. Duman vücudunu vücuduma yaslayıp dikkatimi dağıttığında basamakta sendeledim ve korkuluğa tutunarak ayakta kaldım. Kulağıma doğru fısıldadı. "Böyle maskeli, şırıngalı falan ateşli oldun biliyor musun?"

"Biliyorum."

Başımın üzerinde güldü ve kendini bana bastırmaya devam etti. Ona aldırmamaya çalışarak son basamakları da çıktım ve merdivenin başında

durarak koridordun sağ ve sol taraflarını kontrol ettim. "Temiz," dediğimde yanımdan yürüyerek geçti ve sağ cephede bulunan ilk kapıyı açtı. "Burası boş."

Merdivenin başında, farklı yönlere ayrılmadan önce omzumun üzerinden ona baktım. Maskenin arkasında da olsa bu gözlerle senelerdir süren tanışıklığımız vardı. Silahını kaldırdı. Alçak bir sesle fısıldadı. "Canını riske atma, riske girdiğinde de silahını kullanmaktan çekinme."

Maskenin altından dudaklarımı kıvırdım ama görmesinin imkânı yoktu, çünkü bu sefer gerçek bir maske bunu gölgeliyordu. Dudaklarım gülümsemeye o kadar alışkın değildi ki, yanak kaslarımı anında ağrıtmıştı. "Gülümsüyor musun?" dedi hissetmiş gibi. "Etraf parladı sanki."

Dudağımı büktüm. "Aptal, gülümsemiyorum."

"Gelip çıkartırım o maskeni..."

Dudağımın kenarını sertçe kemirdim ve gölgemin bile olmadığı karanlığın içinde yavaşça yürüdüm. Duman koridorun sağ tarafına, ben sol tarafına yürüyordum. Silahıma davrandım ve belimden çıkarıp yanıma indirdim. Diğer elim hâlâ şırıngayı sıkı sıkı kavramıştı. Omuzlarımı dikleştirdim ve önüme gelen ilk kapıyı yavaşça açtım. Silahı kapıdan içeriye doğrultarak kafamı uzattım ama kimseyi göremedim. Bir yatağın silueti vardı fakat içerisi boştu. Kapıyı örttüm ve bir diğer kapıyı açtım, burası da boştu. Omzumun üzerinden Duman'a baktım ve o da hissetmiş gibi bana döndüğünde çarpıştık. Kalben. Ruhen. "Bir şey olursa..."

"İsmini seslenirim."

Önüne döndü. İkimiz de hemen karşımızdaki kapıları açtığımızda, kafamı silahımla beraber içeriye doğrulttum. Nefesimi, yatağın içindeki silueti gördüğümde tuttum ve Melih Han'ın siluetine bakakaldım. Dudaklarım inanamayarak aralandı ve nefesim gürültüyle çıktı. Kapıyı açık bırakarak içeriye doğru sessiz bir adım attım ve odaya göz gezdirdim. Oldukça büyük, zenginlikle döşenmiş bir odaydı. Onu görebilecek kadar yakınlaştığımda tırnaklarımı pis yüzüne geçirmeyi düşündüm ama kendimi kontrol altında tutmayı başararak bakışlarımı mide bulandırıcı yüzünden uzaklaştırdım. Kasalar genellikle dolapların içinde olurdu ve Melih Han tam da bunu yapacak bir adamdı. Parmak uçlarımda dolaba yürüdüm ve aynalı, geniş dolabın kapağını kaydırdım. Renk renk takımları, gömlekleri vardı. Hafifçe eğildim ve içeriyi karıştırdım, kasa yoktu. Doğrularak dolabın diğer yanına geçtim ve öbür tarafını açıp

kasayı aradım, yoktu. Elimi kaldırıp bir yere vurmamak için silahı daha sıkı tuttum ve kalkarak yatağın köşesindeki komodine ilerledim. Tam komodinin rafını açıyordum ki bir gıcırdama sesi duyuldu ve ben şırıngalı elimi kaldıramadan şakağımda silahın soğuk namlusunu hissettim.

"Misafirim var galiba."

Gözlerimi sıkıca yumarak yumruklarımı yere bastırdığımda, Melih Han'ın elleri saçlarımı diplerinden sıkıca kavradı. İnlememek, ağzımı açıp hakaret etmemek için dişlerimi birbirine bastırdım. Saçlarımdan tutarak beni kendine doğru çekti. Eğer ses çıkarırsam kim olduğumu bilir, tüm her şey suya düş...

"Mahşer, çok salaksınız! Sen de o Duman da... Çok salaksınız tatlım."

Her şey zaten çoktan suya düşmüştü.

Biliyordu, Melih Han benim ve Duman'ın gerçekte kim olduğunu, ne olduğunu biliyordu. Vücudumdan aşağıya yüklü bir ürperti geçti ve buz keserek gözlerimi kocaman açtım. Ne zamandan beri, nasıl? Onca şey boşa mıydı? Biz onu kandırdığımızı sanırken o arkamızdan mı gülüyordu? Nefretimin ayak sesleri kalbimin atışlarından daha gürültülü oldu ve öfke duygusu âdeta gözlerimi kör etti.

"Duman nerede? Hangi odada? Hadi, beni bulduğunu söyle de yanımıza gelsin."

"Saçlarımı bıra..."

"Bunları mı?" Saçlarımı o kadar sert çekti ki, hissettiğim anlık acı yüzünden gözlerimden yaş düşecek gibi hissettim. "Okşuyordum, acıttım mı yok..."

"Şerefsiz..."

Saçlarımı daha sertçe çektiğinde öfkeyle inledim. Şırıngayı tuttuğum elimi arkaya doğru uzatmaya çalıştığımda uzanıp elimi kavradı ve yumruğunun içinde âdeta ezdi. Parmaklarım birbirine kuvvet uygularken, ikimizin gölgesinin üstüne bir gölge daha düştü ve Duman'ın sesi karanlığı delip geçti. Silahını Melih Han'ın kafasına doğrulttu. "O silahı derhal çek."

Melih Han keyfinden biraz bile ödün vermeden gerindi. "Duman, hoş geldin."

Duman'ın da benim gibi sarsıldığını hissettim ama sırtım ona dönük olduğu için bundan emin olamadım. Buna rağmen vakit kaybetmeden

silahını Melih Han'ın başına yasladı ve daha yüksek sesle tekrarladı. "Silahı başından, ellerini de saçlarından çek!"

Melih Han bunun aksini yaparak saçlarımı müthiş bir hırsla kavradı. Beni, saçlarımı çekerek dizlerimin üzerinden kaldırdığında, dudaklarımın arasından bir çığlık kaçtı. Melih Han beni önüne siper ederken, Duman çığlığımı duyduğu an hareketlense de o silah şakağımı eşelediğinde bir adım atamadı. Şimdi Duman'la karşı karşıyaydık. Melih Han arkamda, bir silahla dikiliyordu. Elimin birini arkaya doğru atıp şırıngayı bacağına saplamayı düşündüğümde, "Hayır tatlım," dedi ve boştaki eliyle elimi bir kez daha kavrayarak şırıngayı avucumun içinde ezerek kırdı. "Çok erken davranıyorsun. İşte, sizin sorununuz tam olarak bu!"

Duman silahı Melih Han'ın suratına doğru salladı. "Ona zarar vereceğini mi düşünüyorsun? Ben varken kılına dokunabilir..."

"Duman..." Melih Han keyifle onun adını andı ve burnunu saçlarıma sürterek silahı şakağıma daha sert bastırdı. "Bana bir dakika izin ver."

Duman, gözlerinin içindeki cinneti serbest bırakmak üzereydi.

Melih Han elini komodine uzattı, birilerini arayıp adam mı çağıracaktı? Duman üzerimize doğru yürürken, gözleriyle vücudumda hasar aradı. *İyiyim ben, senden başka bir şeyim yok.*

"Mahşer'i serbest bırak ve bunu birlikte halledelim. Ellerini onun üzerinden çek yoksa seni vururken bir dakika tereddüt et..."

"Alo." Melih Han telefonu kulağına yasladı ve karanlık gülüşü başımın üzerine düşerken, hattın diğer ucundan birtakım sesler duyuldu. Duman'la bakıştık. Onun hâlâ bana zarar gelmiş olmasından endişe duyduğunu gördüğümde dudaklarımı kıpırdatarak *iyiyim,* dedim. Bu onu biraz teselli etti ve gözlerini bir kere kırparak bana daha da güvende hissettirdi. Dikkat çekmeyecek kadar sessizce bize doğru bir adım daha attığında, "Al," dedi Melih Han, telefonu Duman'a uzatarak. "Seni soruyorlar."

"Ne diyorsun lan?"

Melih Han ısrarcı davrandığında Duman telefonu çekip aldı ve ağır ağır yutkunurken, kötü bir his âdeta kalbime kenetlenip beni içten içe yemeye başladı. Hoparlördeki telefondan şu ses duyuldu: "Abi!"

Ada.

Kız kardeşi.

Duman'ın eli titredi ve zaman bir anda her ikimiz için de dondu. Ada, Melih Han'ın elindeydi. Ama nasıl? Melih Han'ın gülüşü tüm

umutlarımızı yutarken, "Abi," diye tekrarladı Ada, güçlü bir hıçkırığın ardından. "Kafamda bir silah var ve... Silahı dayayan Rose!"

Köstebek en başından beri zaten bizimleymiş.

Bizim bu şaşkınlığı yaşamamıza izin vermeden, Melih Han böbürlenerek konuşmaya başladı. "Kardeşin ve Mahşer arasında bir seçim yapabiliyorsan yap şimdi Duman. Ya buradan eli boş gider kardeşine sağ salim kavuşursun, ya da Mahşer'i alıp gider kardeşinin cesedine sarılırsın! Seçimi sana bırakacak kadar vicdanlıyım, görüyorsun ya."

Seçim. Hayatımızın her anını, yürüdüğümüz her yolu zaten seçimlerimiz belirlemez miydi? Duman'ın beni seçmesi için yüreği, Ada'yı seçmesi için sevgisi vardı. İkimiz arasında bir seçim varsa seçilecek olan Ada olurdu, çünkü iyi olan oydu. Bu tüm hikâyelerde, romanlarda, masallarda böyle olurdu. Dudaklarım hafifçe yana doğru kıvrıldı ve acı gülüşüm maskenin altında kaybolurken, cesurca Duman'ın gözlerindeki hakikate baktım. *Bana öyle, beni seçecekmiş gibi bakma. Onlarca kalp kırgınlığının intikamını böyle alma.*

Bana karşı Ada'yı seçme hakkı vardı, çünkü o benim eski âşığım olmadan önce kız kardeşinin abisiydi. Yine de gözlerinin içine bakarken, benim yerime başka birini seçecek olmasını görmek istemedim ve gözlerimi usulca yumdum. *Hayat gözlerimin önünden geçti ama seçilebilir tek şey senin yüzün oldu. Sorun değil. Zaten bundan seneler önce beni âşığın yaparak farkında olmadan öldürdün. Kansız, silahsız, delilsiz...*

Sükûnetimi korudum ve dudaklarından dökülecek olanı bekledim.

Kaderimi bekledim.

"Verilecek Kırık Bir Kalp"

Bir günahkârın gerçekleştirmeyi istediği son arzusu olduğumu hissediyordum. Melih Han'ın beni öldürerek bu günah arzuyu gerçekleştireceğini de.

Geçen iki dakika içinde değişen tek şeyin kalbimdeki duygu olduğunu hissettim. Hızla çarpıyor fakat bunun dışında reaksiyon göstermiyordu. Melih Han bedenimi kendi bedenine bastırarak zapt ediyor, namluyu şakağıma ritmik bir şekilde vuruyordu. Duman'la birbirimize bakıyor, usulca seçimini yapmasını bekliyorduk. Telefondan hâlâ Ada'nın hıçkırık sesleri yükseliyor, Rose'un fısır fısır bir şeyler dediği duyuluyordu. Melih Han namluyu şakağıma daha sert dayadığında, Duman'ın gözleri olduğu yerden biraz kayarak alnıma çevrildi ve aynı anda yüzündeki her kasta çaresizlik alıp gitti. Sorun yoktu, Ada'yı seçebilirdi. "Birisi canın, kanın, kardeşin," dedi Melih Han, keyifle. "Diğeri kaltağın teki, seçim yapmak bu kadar zor olmamalı Duman."

Duman'ın silahı tutan eli seğirdi ve gözlerinin içindeki ateş üst katmanlara sıçrayarak daha hissedilebilir oldu. "Ada buradayım, seni duyabiliyorum tamam mı? Şimdi ağlama ve telefonu Rose'a ver."

Tam o anda Rose'un aksanlı sesini duyduk. "Seni duyuyorum," dedi, sesi ifadesizdi.

"Kaltak demişken," dedi Duman, kükreyerek. Gözlerini nefret içinde Melih Han'a çevirdi. "Bak, en büyük kaltak seninkisi!"

Kıkırdadım. Bu beklenmedik çıkışımla ikisi de gözlerini yüzüme çevirdi. Melih Han namlunun ucuyla şakağıma vurdu. "Beni oyalamayın!" Duman'a döndü. "Seç birini, derhal!"

Duman, "Bekle şerefsiz," dedi.

"Evet, çok naziksin." Kafasını bana doğru döndürüp pis pis güldü. "Senin eklemek istediğin bir şey var mı?"

Ağzımın içinde biriktirdiğim tükürüğü suratına fırlattım.

Melih Han yüzünün bir kısmına dağılan tükürüğümü silmeye çalışırken öfkeyle gözlerini yumdu. O anda Duman bana doğru sessiz bir adım attı. Beni kurtarmak için harekete geçeceği o kısa an diliminde, hâlâ açık olan telefonun ucundan birtakım sesler yükselmeye başladı. Hepimiz bu anlamsız sesleri duyarak gözlerimizi telefona diktiğimizde, Ada'nın şaşkınlıkla bağırdığını duyduk. Rose onu susturmak için bir şeyler söylerken, sanki uzaklardaki bir kapı zorlanıyor, gıcırdıyordu. Melih Han kendisi için bir şeylerin yolunda gitmediğini fark edip "Ne oluyor orada?" dedi öfkeyle. "Rose?"

"Birisi kapıyı zorluyor," dedi Rose ve hemen çok daha yüksek bir sesle ekledi: "Eve girdi bile."

Duman'la gözlerimiz aniden birleşti ve çaresizliğin içindeki ilk umut ışığı onun gözlerinde yandı. Göz temasımız devam ederken, telefona kulak verdik ve boğuşmaları dinledik. Rose ve yabancı bir erkek sesi tartışırken, Ada'nın sesi soluğu tamamen kesilmişti. Bu adam kimdi? Bağırıyor, Ada'nın ismini sesleniyordu. Tüm bu cevap bekleyen sorular beynimin içinde ağırlık yaparken, "Bırak Ada'yı!" diye kükredi aynı yabancı adam. Hemen sonra bir gürültü duyuldu ve Rose'un sesi tamamen kesildi. Hışırtılar birbirini takip etti. Adam'ın sesi boğuk ve dehşetli şekilde devam etti. "Ada? Ada bana bak, iyi misin? Şoka girdin galiba. Evet, evet benim..."

Melih Han telefona doğru bağırdı. "Ne oluyor orada?"

Bir anlık sessizlik oldu. Hemen ardından, "Burada veya orada neler oluyor bilmiyorum," dedi nefes nefese, genç birine ait olduğu anlaşılan erkek sesi. "Geldiğimde Ada çığlık çığlığa bağırıyordu ve ben de kapıyı kırıp içeriye girdim. Onun başına silah dayanmış olduğunu görünce... Her neyse ve ne oluyorsa Ada şu anda güvende."

Telefon kapandı.

Duman kafasını arkaya atarak kahkahalarla gülmeye başladı.

Sırıttım ve onun ahenk içinde titreşen kahkahasını dinlerken, Melih Han'ın sesinin soluğunun kesildiğini anladım. Artık elinde Duman'a karşı kullanacağı koz kalmamış, işler hayal ettiği gibi gitmemişti. Şakağıma yaslanan namlu titriyordu, sanırım Melih Han artık silahı tutamayacak kadar korku ve şaşkınlık içindeydi. O genç adam kimdi, nasıl kendini riske atıp Ada'yı kurtarmıştı bilmiyorum ama işler mucizevi

şekilde lehimize işliyordu. Duman'ın aşağılayıcı kahkahası küçük gülüşlere dönerek azaldı ve yerini günahının hazzını hisseden bir şeytanın keyifli, alçak gülümsemesine bıraktı.

"Önce," dedi Duman uzanıp elimden tuttu ve beni bir çırpıda kendine doğru çekti. "Canımı alayım... Sonra senin canını alacağım."

Göğsüm sertçe Duman'la çarpıştığında ellerim tutunma hissiyle beraber omuzlarına yerleşti. Duman beni çekmekle yetinmemiş, kollarını etrafıma sıkıca dolamıştı. Melih Han'ın o iğrenç dokunuşundan ve nefesinden uzaklaşmanın rahatlığıyla alnımı Duman'ın kalbine yasladım. Bana "İyi misin?" diye fısıldadı. "Bir yerinde ağrı sızı var mı?"

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Beni boş ver, şunun icabına bakalım."

"Bakacağız." Duman artık daha sakindi, rahatlamış olduğu belliydi. Beni kollarına çekmek, kalbimi hissetmek sanki kendi kalbini bir arada hissetmek gibiydi. "Sen kenara geç, iki dakika sakinleş halledeceğim."

Duman beni yumuşakça ama hızlıca kendinden uzaklaştırdığında ona karşı koymadım. Beni bırakır bırakmaz Melih Han'a doğru bir adım attı. O an dönüp pisliğin suratına baktım. Hâlâ şaşkın olsa da başına gelebilecekleri hissetmiş gibi korkuyor ve gözlerini iri iri açmış, hızla soluyordu. Bazen yasak elmayı ısırmak yetmezdi, iyice tatmin olmak için onu yiyip bitirmek gerekirdi. Beni bu hali kesmezdi, kıvranması lazımdı. Duman onunla olan mesafesini kapatarak, "Sen bana seçim şansı verecek kadar iyisin madem, ben de öyle olayım," dedi ve gözlerini Melih Han'ın ellerinde gezdirdi. "Hangi elin?"

Melih Han silahına davranacak oldu ama Duman o daha bunu yapmadan uzandı ve bileğini ters çevirerek silahı yere düşürdü. Melih Han tamamen savunmasız kaldığında bu anın keyfini çıkardım ve yüzündeki korkuyu eksiksizce izledim. Duman kendi silahını onun suratına doğrulttuğunda, "Beni öldüremezsin," dedi Melih Han. Güçlü durmaya çalışsa da zavallı görünüyordu. "Beni öldürürsen o gecenin perde arkasını öğrenemezsin."

"Evet, belki seni bir süre öldüremem," dedi Duman, bunu inkâr etmiyordu. "Fakat bu, sana işkence etmeyeceğim anlamına gelmez."

"Ya... yapamazsınız!" Melih Han korkunun vermiş olduğu cesaretle kükredi. "Kılıma dokunursanız ağzımı açıp size tek şey söylemem."

Duman Melih Han'ın çenesini tutup kaldırdı ve onun koskocaman açılan gözlerine diri, yakıcı öfkesiyle bakarak silahın namlusunu alnının

ortasına bastırdı. "Ben sana işkence yaparken sen her şeyi dökülecek sin, senin bir şeyi seçme veya bize şart koşma şansın yok!" Namluyu alnına öyle sert bastırdı ki, Melih'in suratı acıyla kırıştı. "Böyle tehdit ediyordun değil mi? Namluyu bastırıp böyle gülüyordun? Nasılmış bu his, o soğuk namluyu hisseden birisi için de keyifli miymiş?"

Duman Melih Han'ın cevap vermemesiyle ilgilenmedi. Elindeki şırıngayı havaya kaldırdığında kaşlarımı çattım ama ağzımı açıp bir şey demedim. Melih Han'ın dehşet dolu gözleri esnasında şırıngayı onun omzundan aşağıya indirdiğinde, Melih Han'ın gözleri arkaya kaydı ve vücudu saniyeler içinde kontrolünü kaybetti. Zaten titreyen bacaklarının üstünden yere yığıldığında, bir taraflarının bana çarpmaması için bedeninden uzaklaştım.

"Neden bayılttın onu?" diye sorduğumda Duman şırınganın iğnesini içeri çekti ve cebine attı. "Onu taşırken gürültü çıkarmasın diye, neden olacak?"

Dudağımı büktüm. "Yalvarmasını dinlemek zevkli olurdu aslında."

Duman, maskesini suratından çıkarıp fırlattığında yakışıklı yüzüyle aydınlandım. Silahı beline sağlamca yerleştirdiğine emin olduktan sonra eğildi ve Melih'i ayaklarından tuttu. "Ben şunu sürükleyeyim, sen arkamdan gelip etrafı kontrol et. İtin biri yolumuza çıkmasın."

"Tamam, şırıngayı ver, benimki kırıldı."

Şırıngayı verdiğinde peşine düştüm. Duman Melih Han'ı taşımakta zorlanıyordu, çünkü ağırlık taşımak konusunda iyi değildi. Sorun kalbiydi. Kalbi erken yorulduğu için pek çok şeyde başarısız oluyordu. Bir an eğilip Melih Han'ı taşımak konusunda ona yardımcı olmak istedim ama daha sonradan birinin arkamızı kollamak zorunda olduğunu fark ettim. Melih Han'ın vücudu basamaklardan inerken sarsılıyordu ve bu beni memnun ediyordu. Duman onu merdivenlerden indirdikten duraksadı ve alnından akan teri sildi. Dinlenmek için biraz beklediğinde, "İyi misin?" diye sordum, sesim kendi içinde duygulara bölünmüştü. "Sürüklemek kolay olmalı, devamını ben yapabilirim."

"Sadece biraz nefesim kesildi," dedi ama bundan daha fazlası olduğunu görüyordum. "Sandığın kadar kötü değilim."

Melih'i sokak kapısından dışarıya çıkarttığımızda, etrafıma son kez baktım ve eve girerken bayılttığımız elemanın ayılmakta olduğunu gördüm. Tekrar geri dönüp onu bayıltmak yerine sokak kapısını çekip

çıktım. Duman Melih'i arabaya doğru sürüklerken, gözüm ev kapısındaki kameraya takıldı. Yüzlerimiz açıktı ve muhtemelen kadraja girmişti. Melih Han bizi tanıyorsa diğerleri de tanıyor olabilirdi, bunu riske atamazdım. Bu yüzden belimden silahımı çıkardım, namluyu kameraya odakladım ve parmağımı tetiğe yerleştirerek silahı çektim. Kameranın ekranı parçalara ayrıldı ve parçalar yere dağıldı. Duman durup mırıldandı. "Beni kalbimden vurmana şaşırmamalıyım."

Dönüp ona baktığımda erimiş kanatlarına ağıt yakan bir meleği izleyen şeytan gibi hissettim. Arabanın yanına varmıştık, Duman'a kolaylık olması için arabanın arka kapısını açtım ama Duman homurdandı. "O pisliğe arabanın arka kapısını mı vereceğim sanıyorsun? Bagajı aç."

Çarpıkça gülümsedim. "Bu benim aklıma gelmeliydi."

Başımın üzerine bir öpücük kondurarak yanımdan geçti ve Melih'i bagajın önüne doğru sürükledi. Cebinden anahtarı aldım ve bagajı açtıktan sonra Melih Han'ı içeriye sokmasına yardım ettim. Bagajı üstüne kapattığımızda, ikimiz de derin bir nefes vererek birbirimize baktık. Uzanıp yüzüme gelen bir tutam saçı çekti ve yavaşça kulağımın arkasına bıraktı.

"Benden daha soğukkanlı olmayı nasıl başarıyorsun Mahşer? Üstelik alnına dayalı bir silah varken bile?"

"İlk kez ölmeyecektim."

Onu orada bırakıp arabada, şoför koltuğunun yanına oturdum ve kapıyı örttüm. Tamam, planda olmayan şeyler gelişmiş olsa da şu an her şey yolundaydı. Aslında Melih Han'ı almak plana dahil değildi ama madem açığa çıkmıştık, o zaman onu almaktan başka çaremiz yoktu. Duman bir mekândan bahsetmişti ama nereye götüreceğini bilmiyordum. Fakat daha büyük bir sorunumuz vardı. Ada nasıldı ve onu kurtaran adam kimdi? Bunu düşünürken aklıma ansızın birisi geldi ve bu beni ciddi anlamda şaşırttı. Ada'nın konuştuğu o genç çocuk olabilir miydi? Oysa Ada onun artık yazmadığını söylüyordu.

Ağzımı açıp bu düşüncem hakkında tek kelime etmedim. Zaten eve gittiğimizde her şey aydınlanacaktı. Duman'ın yüzünün haline bakılırsa da bu konu hakkında düşünceli olduğu belliydi. Yüzünden geçen her damarın bir şeyler anlatma gayesini izliyor, mimiklerimi anlamsız şekilde onun soktuğu şekle sokuyordum. Onunla kaşlarımı çatıyor, yine onunla aynı anda dudağımı ısırıyordum.

Bir sokağa girdiğimizde Duman arabayı boş deponun önüne çekerek durdu. Tenha, karanlık bir yerdi. Sanayi benzeri bir yer olmalıydı; etrafta eski arabalar, tenekeler, çöp yığınları vardı. Duman arabadan indiğinde onun arkasından indim ve bagaja doğru yürüdüm. Bagajı açtığımızda Melih'i tıpkı bıraktığımız gibi bulduk. Duman onun başından tuttuğunda ben de ayaklarından tutup ona yardımcı oldum. "Bu deponun anahtarı var mı sende?"

"Seninle sevişiriz diye bu depoyu tutmuştum, ruhuna müsait diye. Melih Han'a nasip oldu."

"Doğru, benim ruhum da işte bu kadar pis."

Duman'ın yüzündeki ifade yerini pişmanlığa bıraktı ama buna gerek yoktu. Deponun girişine geldiğimizde cebinden çıkardığı anahtarla deponun kapısını açtı. Etrafı çevreleyen karanlığa gözlerimin alışması için biraz bekledim. Melih'i deponun içine kadar sürükleyerek bir kenara fırlattıktan sonra nefes nefese doğruldu.

"Bir iğne daha vuralım, uyanınca gürültü yapmasın."

İki iğne onu saatlerce uyuturdu. Uyansa bile buradan çıkamazdı fakat gürültü yaparsa insanların dikkatini çekebilirdi. Doğrusu burada pek insan yoktu ve olanların da burada pis işler döndüğünü bildiklerini düşünüyordum. Duman işi bitince şırıngayı cebine attı, bana doğru yürüdü. Kenara geçip kapıdan çıkmasına izin verdiğimde demir kapıyı sessizce kapattı ve kilitleyerek Melih Han'ı oraya tutsak etti.

Arkamızda iz bırakmadan orayı terk ettik ve caddeye çıkana kadar sustuk. Gökyüzüyle alakalı süslü düşüncelerim yoktu, yıldızlar ve diğerleri benim için pek şey ifade etmezlerdi ama bu gece olan her şeye şahitlermiş gibi hissediyordum. Yanağımı serin cama yaslarken, bacaklarımı da koltuğa çıkararak kendime doğru çektim ve kollarımı etrafıma sardım. Yirmi iki yaş, hayatınızın mahvolması için iyi bir yaştı. Aslında yirmi iki yaş her şey için iyi bir yaştı. Âşık olmak, mutlu olmak, gülmek, gezmek, evlenmek, çılgınca şeyler yapmak ve daha birçok şey... Ayaklarının yerden kesilmesi için, bir erkeği sevmek için, belki bir çocuk doğurmak için... Belki yirmi iki yaş katil olmak için de iyi bir yaştı, zaten on altı yaşımda duygularım beni kendimin katili yapmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Duman. Sesi, sanki yüzüne çarpıp durduğum kapıları rüzgârın örttüğünü sanan o adama aitti.

"Seni," diyerek yalan söyledim ve böylelikle onu bazı anlar mutlu edebildiğimi gördüm. *Evet, yirmi iki yaş böyle şeylerle güzelleşebilirdi.* Gülümsemişti.

Gözlerimi kapatarak kaşlarımı daha sert çattığımda alnımda düşüncelerimin çatışma izlerini hissettim. Uykum vardı. Bu işi hallettiğimize göre evime gidip uyumak istiyordum ama Duman alışkanlık haline getirdiği gibi beni kendi evine götürüyordu.

Yolculuk tahminimden uzun sürdü, öyle ki evin önüne geldiğimizde güneş doğmaya başlamıştı. Gökyüzündeki değişimi izlerken kendimi arabadan aşağıya attım. Bir an yorgunluktan sarsılır gibi olarak sırtımı arka kapıya yasladım. Duman bunu fark ederek arabanın etrafını dolandı ve yorgun bedenimi göğsüne bastırarak ayaklarımı hafifçe yerden kesti. Beni apartman kapısına götürdüğünde, esneyerek garip sesler çıkardım. Başımın üstünde kıkırdadı. "Garip garip sesler çıkarma."

"Bence sen nesin biliyor musun Duman?"

Kapıdan içeriye girdiğimizde âdeta birbirimizle sarmaş dolaştık. "Neyim ben Mahşer?"

Fısıldadım. "Eski âşığımsın."

"Boğuk boğuk konuşuyorsun, seni duyamıyorum."

Onun ne dediğini pek de umursamadan kendi kendime, sesimi alçak tutarak konuştum. "Beni zaten hiç duymadın. Aslında ben de pek konuşmadım ama defalarca gözünün önünden geçtim, bir kez bile kafanı kaldırıp bana bakmadın. Şimdi güzelsin demen bana inandırıcı gelmiyor."

Beni duymadan konuşuyordu. "İçim içimi yedi saatlerdir. Bir bok anlamadım! Ada'yı yolda aradım, telefona da bakmadı."

Güldüm. "İşleri vardır."

"Ağzının içinde konuşup durma be kızım, anlamıyorum."

Duman kırık kapıyı itip içeriye girdi ve hemen arkasını dönerek koluma asıldı. "Başımın belası," diye homurdanmayı eksik etmedi. Hırlayıp omzunu ısırdım ve koridoru yürüyene kadar itişip durduk.

Oturma odasının önünde durduk. Duman gergin şekilde uzanıp kapıyı açtı. Gözüme çarpan ilk şey, tekerlekli sandalyesinde oturan ve sessiz iç çekişlerle ağlayan Ada oldu. Genç bir adam onun sandalyesinin önünde, dizlerinin üzerine oturmuştu ve Ada'nın kolunu yumuşakça

okşuyordu. Kaşlarım çatılırken, gözlerim çocuğun arkasına kaydı ve baygın şekilde yatan Rose'u gördüm. Yerde, kendinden geçmiş haldeydi. Odasının ortasında bir silah duruyordu, Rose'un Ada'yı tehdit ettiği silah olmalıydı.

"Ne oluyor burada?"

Ada abisini gördü ve saniyesinde rahatlayarak daha çok ağlamaya başladı. Saçı başı dağılmış, yüzünün büyük kısmı kızarmış ve görebildiğim kadarıyla üstündeki uzun kollu geceliğinin yakası yırtılmıştı. Muhtemelen Rose'la boğuşmanın mirasıydı bunlar. Duman Ada'nın suratını gördüğünde içeriye fırladı ve kardeşinin yanına vararak onun önünde eğildi. "İyisin değil mi? Çok merak ettim seni, çok! Aradım, neden açmadın?"

Ada kollarını abisinin boynuna doladı ve hıçkırıklarla sarsılırken, ağlamaya onun omzunda devam etti. Duman da en az Ada kadar sıkıca sarılarak kardeşini kollarının arasına aldığında, genç adamın dik dik Duman'a baktığını gördüm. Esmer, kara kaşlı kara gözlü bir adamdı ve yirmi yaşlarında görünüyordu. Açıkçası çocuğun genel olarak umursamaz, serseri bir tipi vardı. Ben ona dik dik bakarken o beni hiç görmeden hayatının hatasını yaptı ve Duman'ı omzundan sarstı. "Ne oluyor birader, sen kimsin?"

Duman'a Ada'yı bırakmasını söylemiş, hem de onu omzundan sarsmıştı öyle mi? Artık Ada konusunda pek şansı olduğunu düşünmüyordum. Bugün bizim için doğru şeyler yapmış olsa bile. Duman omzunun üzerinden yavaşça arkasına döndü ve önce omzuna, sonra çocuğun suratına baktı. Boynunu tehlikeli bir şekilde yana yatırarak, kendisine dik dik bakan genç adama hırladı. "Sen kimsin, evimde ne işin var?"

Ada başını abisinin omzundan kaldırarak ıslak gözlerle ve biraz korkuyla genç adama bakarken, Duman'ın sorduğu soru üzerine adam duraksadı ve elini yavaşça Duman'ın omzundan çekti. "Senin evin mi?" Çocuğun gözleri korkuyla büyüdü. Ada'ya dönerek "Bahsettiğin abin mi?" diye sordu.

"Hıhı."

Çocuk büyük bir pot kırdığını fark edip mahcubiyetle Duman'ın gözlerine bakakaldı. "Kusura bakma abi, ben seni yabancı biri sandım. Öyle sarıldığını da görünce..."

"Ne abisi?" diye sordu Duman, ters ters. "Kimsin sen? Evimde ne işin var?"

Çocuk Ada ile bakıştığında onun konuştuğu çocuk olduğuna emin oldum. Bu soru her ikisini de beklenmedik anda yakalamıştı ve ne cevap vereceklerini bilmiyorlardı. Bu durumdan zevk alıyordum. Daha çok sırıtarak içeriye doğru bir adım attığımda, "Arkadaşım," dedi Ada, heyecan ve gerginlik içinde. "O... arkadaşım abi. Tesadüf eseri bugün bana uğramış, evin dışından da çığlıklarımı duyunca sokak kapısını kırıp içeriye girdi..." Ada bir an duraksadı ve yüzünü buruşturarak yerde yatan Rose'a baktı. "Rose'u bayılttı, böylelikle beni de kurtarmış oldu."

Duman kız kardeşinin açıklamasını dinledikten sonra dönüp bir daha çocuğun suratına baktı. Yüzü soğuk, bakışları mesafeliydi ve bu sebepten çocukla ilgili ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Senin bir arkadaşın olduğunu bilmiyordum," dedi, ciddiyetle. "Nerede tanıştınız?"

Ada kıvranıyordu. "Şey... İnternette."

Duman aniden yükseldi. "O bilgisayara bakarken gülüp durmandan anlamalıydım ya."

Hem Ada hem de genç çocuk irkilerek bakışlarını kaçırdığında Duman kırdığı dizlerinin üzerinden doğruldu ve elinin içiyle yüzünü sertçe ovaladı. İkisinin sadece arkadaş olmadığını, kardeşini bir başka erkekle paylaşmak üzere olduğunu anlamıştı sanırım. "Senin adın ne?"

Genç adam elini Duman'a uzattı. "Muhammet," dedi.

Duman genç adamın kendisine uzattığı ele baktıktan birkaç saniye sonra kendi elini uzatarak onun elini kavradı. Nasıl sert sıktığını buradan bile görüyordum. "Ben de Duman ama sen zaten beni tanıyorsundur koçum. Bak, ne güzel ismin var... İsmin gibi güzel ol da bozuşmayalım."

Çocuğun suratına sinen duyguyu gördüm. Yüzünü buruşturmamak için direniyordu. "Tamam abi," dedi ve elini çekmeye çalıştı. "Bırakacak mısın?"

"Neyi?"

"Elimi."

"Ha seni eve? Tabii, hemen bırakırım koçum." Duman çocuğun kelimelerini istediği gibi yorumlarken elini bıraktı. "Ada'nın da dinlenmeye ihtiyacı var zaten."

Muhammet bir diğer eliyle moraran elini ovuştururken, "Beni eve bırakamazsın," dedi. "Bursa'dan geldim."

"Evet." Ada'nın sesi hâlâ inanamıyormuş gibi, şaşkındı. "Benim için."

Muhammet başını eğip Ada'ya göz kırptı. "Tabii ki."

Duman tanık olduklarının dehşetiyle konuştu. "Benim yanımda kardeşimle flörtleşiyor."

Çocuk anında tebessümünü kaybetti ve gözlerini Duman'a çevirdi. "Abi yanlış anla..."

Duman ona doğru bir adım attı. "Bursa'dan gelirken nerede kalacağını düşünmüşsündür herhalde değil mi?"

"Pek düşünmedim aslında." Çocuk omuzlarını silkti ve rahat bir şekilde Duman'a karşılık verdi. "Ada ile konuştuktan sonra atladım geldim."

Kalacak yeri yoksa burada kalmalıydı. Yaptıklarından sonra onu sokağa atamazdık. İçeriye doğru bir adım daha attım ve rahatsız edici sessizliği bozarak eve geldiğimden beri ilk kez konuştum. "Duman, gidecek yeri yoksa burada kalmalı. Unutma, çok büyük bir can borcumuz var, onu sokağa atamazsın ya."

Duman omzunun üzerinden bana döndü. Gözleri ateş saçıyordu.

"Ada'nın kapısının önünden bile geçemez," dedi buz gibi sesle. "Onu camdan aşağıya atarım."

"Niye?" dedim asileşerek. "Ben senin odana giriyorum ya."

"Evet," dedi Ada ama baş kaldırışı oldukça çekimserdi. "Aslında Mahşer ablam doğru diyor."

"Aynı şey mi? Biz seninle yıllardır tanışıyoruz, birbirimize güveniyoruz. Bunlar internetten konuşmuş, birbirlerini ilk defa görüyorlar. Aynı evde kalmalarına izin vermem bile delilikken siz beni mi sorguluyorsunuz?"

Aslında doğru diyordu. Onlar birbirlerini hiç ama hiç tanımıyorken Duman'ın böyle koruma içgüdüsü geliştirmesi oldukça normaldi.

Homurdanarak kendini boş koltuğa attı ve ayaklarını ortadaki sehpaya uzatarak kafasını koltuğun döşemesine yasladı. Bedeninden, suratından, hatta ruhundan yorgunluk akıyordu. Kolunu kaldırıp gözlerinin üzerine kapatırken konuştu. "Şimdi susun, bir beş dakika şu olanları idrak edeyim. Sonra kalkıp Rose ile ilgileneceğim."

Ada ile Muhammet hızla kafalarını salladı. Duman'ın yanına geçip koltuğun boş kısmına oturduğumda, Muhammet de kendini tekli koltuklardan birisine bıraktı. Duman onun yanına oturduğumu hissettiğinde kolunu hafifçe kaldırarak kirpiklerinin altından bana baktı. O bana baktığında, hiçbir dikişin tutmayacağı kadar derin yaralar içime doğru

açılıyordu. Göz kırpıp kolunu tekrar gözünün üstüne koyduğunda bu hareketini beklemediğim için etkilendim.

Bir süre hepimiz sessizce oturduk. Ada ve Muhammet, Duman'ın gözleri kapalı olduğu için sık sık birbirlerine bakıyor, hemen utanarak önlerine dönüyorlardı. İkisi de heyecanlı görünüyordu. İlk karşılaşmalarının böyle olması talihsizlikti ama birbirlerini görmekten memnuna benziyorlardı. Bakışlarım aşağıya düştü ve yerdeki Rose'u buldu. Gözleri hâlâ kapalıydı. Onun hakkında yanılmamıştım ama bu kadarını beklemediğimi kabul etmeliydim. "Uyandır şunu da neler anlatacak dinleyelim."

Duman yerinden bir hışımla kalktı ve üzerindeki ceketi çıkarıp attıktan sonra Ada'ya yürüdü. Kız kardeşini kucaklayarak tekerlekli sandalyesinden kaldırdığında, Ada mahcubiyetle kafasını önüne eğdi. Muhammet'in kendisini böyle görmesini istemezdi. Muhammet'e baktım ve onun gözünü bile kırpmadan Ada'nın kalktığı sandalyeye baktığını gördüm. Hiç görmeden, sadece konuşarak hoşlandığı kız için duyduğu derin üzüntüyü görüyordum. Duman Ada'ya öpücükler kondurarak odadan çıkardığında, "Şşt," diyerek Muhammet'e seslendim. "Hadi, sen de çık. Bizim konuşacaklarımız var."

Gözleri benimle buluştu. Bir gecede başına gelenlerden olsa gerek kuşkulu şekilde bir bana bir de Rose'a baktı. "Biz tanışmadık, senin adın neydi? Duman abinin eşi misin?"

"Yaa, eşiyim," deyip gözlerimi devirdim. "Mahşer benim adım, Ada bana senden bahsetmişti. Bu gece yaşadıklarından dolayı şaşkın olduğunu farkındayım ama bu konu hakkında ağzını sıkıca kapat. Biz Rose ile konuşurken burada olma, açıkçası sana güvenmiyoruz. Şimdi çık da onunla ilgileneyim."

"Çıkmıyorum," dedi ve kaykılarak sırtını tamamen koltukla bütünleştirdi. "Artık bu işe bulaştım, ben de sizden birisiyim. Ada'nın nasıl bir ortamda yaşadığını bilmek gayet hakkım."

"Efendim?" Tırnaklarımı çıkardım. "Bak ben çok fevri biriyim, birisi bana karşı çıktığında çok pisleşirim. Hadi, beni germe de odadan çık."

"Duman abi seninle niye evlenmiş ki?" dedi memnuniyetsiz bakışlarla beni süzerken. Gözlerinin rengi o kadar koyu kahveydi ki neredeyse siyahtı. Aptallığına göz devirdim, cidden eşi olduğumu mu sanıyordu? "Çok huysuza benziyorsun."

"Benzemiyorum, öyleyim." Dişlerimi kuvvetle sıktım. "Çıkar mısın odadan? Bunlar seni aşan, seni alakadar etmeyen konular."

"Ada'yı uzaktan ya da yakından alakadar eden her şey beni de alakadar eder." Kelimelerin her birine sert vurgu yapmıştı. "Siz nasıl abi yengesiniz ya? Kızın kafasında silah vardı, neyin içine soktunuz siz bu kızı?"

"Sesin çok çıkıyor," dedim artık iyiden iyiye öfkelenirken. "Bunlar senin boyunu aşar Muhammet."

"Benim boyum bir metre seksen dokuz santim, kolay kolay aşılmaz." Korkusuz, cesur görünüyordu. "Ada'nın güvenliğinden emin olamadığım sürece bir yere gitmiyorum."

"Salak," diye hırladım. "Duman gelsin de göreyim seni."

"Kocandan korkmuyorum yenge."

Koca mı? Yenge mi? Hâlâ beni Duman'ın karısı sanıyordu. Terleyen alnımı sildim ve onunla daha fazla uğraşmadan dizlerimin üstünde Rose'un yanına indim. Onu kuvvetlice sarstım. "Benim büyük kaltağım, hadi uyan da seninle biraz oyun oynayalım."

Elimi ensesinden yukarıya çıkardım ve parmaklarımın tümünü atkuyruğu saçlarına dolayarak, sarı saç tutamlarını diplerinden acımasızca çektim. Çekmemle beraber kafası yerden kalkmış ve Rose inleyerek yüzünü buruşturmuştu. "Ah, acıttım mı?" dedim yapmacık bir tavırla. "Hay aksi, elimin ayarı kaçtı işte."

Gözleri baygınca baktığı birkaç saniyeden sonra odağına beni aldı ve irisler hafifçe büyüdü. Bayılmadan önce yaşadıklarını hatırlamış olmalı ki ağzının içinde Rusça bir şeyler geveledi ve sonrasında saçlarını elimden kurtarmaya çalıştı. "Bırak beni!"

"Ada'nın kafasına silah dayadın, ha?" Diğer elimi çenesine yapıştırdım ve kafasını yukarıya doğru kaldırarak yüzünü yüzüme hizaladım. "O benim ailemden biri, onu incitemezsin. Bana her şeyi en başından anlatıyorsun."

İtiraz etme, şart koşma şansı yoktu. Tek çaresi ölmemek için bize dürüst davranmaktı. Başını ellerimin arasından kurtarmaya çalışırken, "Anlatacağım," dedi ve gözlerini etrafta gezdirdi. "Duman nerede?"

"Senin gibi biri onun adını nasıl bu kadar kolayca ağzına alabiliyor?"

Sesim kısık, ürperticiydi. Onun da vücudundaki her hücreyle beraber ürperdiğini hissettim. Hızla kafasını salladı ve bir daha Duman'ın

adını ağzına almaya cüret edemedi. *Duman'ı adını ağzına alan birinin yanıyor olması lazım. Çünkü, Duman bir tek yanan yerden yükselir.*

"Uyanmış." Duman'ın boğuk sesini duydum ve gölgesini takip eden adım seslerini duydum. Kapıyı örterek içeriye girdikten sonra karşımda dikildi ve fırtınalı gözlerle Rose'u izledi. "Demek kardeşime silah çektin?"

Rose artık onun bakışlarından nasıl korktuysa, sanki onu koruyabilirmişim gibi bana doğru yaklaştı. Komikti.

"Din... Dinle," diyerek açıklamaya çalışırken kekeliyordu. "Öldürmeyecektim, öldürmezdim! B... Blöf yapıyordum. Melih Han zor..."

Duman saniyeler içinde dizlerinin üstüne çökerek parmaklarıyla Rose'un çenesini kavradığında, kadının boğazından tüyleri ürperten bir çığlık kaçtı ama bu Duman'ı durdurmadı. Muhammet'in gözlerini kısmış vaziyette, dikkatle bizi izlediğini görüyordum. Duman Rose'un çenesini sıkabildiği kadar kuvvetle sıktığında, kızın yüzü kıpkırmızı kesildi ve gözleri yaşardı. "Sen kim oluyorsun da benim kardeşimin kafasına silah dayıyorsun?" dedi kan dondurucu bir sesle. Yüzünü ve gözlerini tamamen ona hizalamıştı. "Seni öldürmez miyim öldüremez miyim sanıyorsun? Senin, benim kardeşim için duyduğum sevgiden haberin var mı?"

Müdahil olmak istemedim, bu benden çok Duman'ın sorunuydu. Rose'un gözlerinden yaşlar boşalırken, bir şeyler demeye çalıştı ama Duman çenesini sıkıca tuttuğu için konuşamadı. Yalvaran gözlerle bana baktığında sadece sırıttım. "Beni zor... zorladı. Yap...."

"Her şeyi eksiksizce anlatacaksın," dedi Duman, ona başka seçenek sunmadan. Kehribar gözleri, sanki hiç öpülmeyen bir çocuk sevgisizliğinde bakıyordu. *Benden başka herkese.* "Belki o zaman işini tek kurşunla, acısız bitiririm."

Rose hıçkırdı. Bazen acının rengi olmasa da sesi olurdu ve hıçkırıklar acıların sesleriydi. Kafasını hızla salladığında Duman ona tiksinti dolu bir bakış fırlatarak çenesini bıraktı ve dizlerinin üstünden doğrularak karşısındaki koltuğa oturdu. "Dökül."

Koltuğa fırlattığı ceketine uzanarak cebini karıştırdı ve içinden sigara paketiyle çakmağını çıkardı. Rose öksürüyor, bir yandan da çenesini ovuşturuyordu. Duman bir sigara yaktıktan sonra paketi bana attı ve ben de içinden bir tane alıp onun çakmağıyla yaktım. Paketi kapatıp

koltuğa koymak üzereyken, "Hani bana?" dedi Muhammet. "Bana da bir tane versene?"

Duman'la beraber dönüp ona baktık ve bu, yeterli bir cevap oldu. Nasıl baktıysak artık gözlerini kaçırarak ağzının içini havayla doldurdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sessizleşti. Duman'ın sinir kat sayısının arttığını gördüm. Hiç tanımadığı bir yabancının bu kadar içimizde olması onu geriyordu. "Burada duyulan her şey burada kalacak," dedi Muhammet'e bakıp her kelimenin üstüne bastırarak. "Duyuyor musun Muhammet? Hiçbir şey bu kapıların dışına çıkmayacak. Ayrıca Ada'nın güvenliği sana kalmadı koçum, aptal aptal konuşup beni ayar etme."

Muhammet dik bakışlarla Duman'a karşılık verdi. "Ya bana kaldıysa?"

"Canına mı susadın?"

"Sadece Ada'nın güvenliğinden endişe ediyorum," derken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak önüne döndü.

Duman sinirle gülerek kafasını bana çevirdi. "Mahşer, ben bunu döverim."

"Onunla sonra ilgilenirsin," dedim daha sakin şekilde. "Önce şununla ilgilenelim."

Gözlerimizi Rose'a çevirdik. Bacaklarını kendine çekerek tortop olmuş, ağlayarak bize bakıyordu. Sigaramı dudaklarımın arasından alarak külünü ortada duran sehpadaki küllüğe silktiğimde, "Melih Han beni iki hafta önce buldu," dedi titreyen bir sesle. "Buradan çıkıp evime gittiğim bir gündü. Ben daha durağa inmeden önüme bir araba yaklaştı, karşı koyma fırsatım bile olmadan beni içeriye attılar. Melih Han o arabanın içindeydi. Benim bu evde çalıştığımı öğrenmişti, beni kullanmak istedi. Ben bunu kabul etmek istemedim ama..."

"Çok para verdi," diyerek onun cümlesini tamamladı Duman, sert bir sesle. "Sen de paranın üzerine atladın tabii."

"Evet, para verdi! Hem ben bu kadar ileriye gideceğimizi bilmiyordum, sadece birkaç bilgi veriyordum ona." Başını öne eğdi; nefret dolu, sevgisiz gözlerimizin altında ezildikçe eziliyordu. "Bugün benden istediği şey Ada'ya silah dayamam olunca itiraz ettim, yapamayacağımı söyledim ama beni öldürmekle tehdit ettiler. Yapmak zorunda kaldım ama onu vurmazdım, gerçekten."

Dumanı burnumdan üflerken, yırtıcı gözlerle yüzüne bakmaya devam ettim. Dürüst görünüyordu ama yalan da söylüyor olabilirdi. Ona

yüzde yüz güvenemezdik ama söyledikllerinin tümü tatmin ediciydi. Duman sigaranın külünü silkmek için kül tablasına uzanırken, "Tetiği çekmeyeceksen silah doğrultmayacaksın," dedi ve sigarayı küllüğün kenarına bıraktı. Hemen sonra hızlı şekilde elini beline atarak siyah silahı çıkardığında ve Rose'a doğrulttuğunda dudak büktüm. Muhammet koltukta geriye sıçrarken, Rusça bir küfür de Rose'un dudaklarından fırladı. Kendisine doğrultulan silaha kocaman açılmış gözlerle bakarken, Duman donuk bir sesle devam etti. "Ben doğrulttuğum silahın tetiğine basarım mesela. Basayım mı?"

"Ya... yapma." Rose sanki kendisine doğrultulan silaha bakamayarak gözlerini keder içinde kapadı. "Söyledim, öldürmeyecektim. İnan, yapmayacaktım. Ölmek istemiyorum, lütfen..."

"Sessiz ol, kurşunun alnına saplanıp beynini parçaladığındaki sesi duymak istiyorum." Duman'ın sesi tıpkı bir seri katil gibi, tüyler ürperticiydi. Muhammet şaşkınlığı yaşıyor, konuşamıyordu. Rose inleyerek ellerini kendisine sardığında, çaresizliği ruhumdaki karanlık tarafı tatmin etti ve içimdeki canavarı besledi. Duman'ın elinin bile titremediğini gördüm. Tetiği çektiğinde kadın hıçkırdı ve yalvarmaya başladı. Güldüm. Dönüp Duman'la birbirimize baktık ve o kahkahalar atarken ben sırıtmaya başladım. Bazen o silahı doğrultmak tetiği çekmekten daha korkutucu olurdu. Duman kahkaha atarken silahı indirdi.

"Bu korku beni biraz tatmin etti, seni öldürmeyeceğim."

Rose şaşkınlık içinde elini yüzünden indirirken, Duman kahkahalar atıp dalga geçmeye devam etti. Muhammet'in derin bir nefes aldığını işitmiştim. Duman kahkahaları azaldığında, "Serbestsin," dedi Rose'a. "Zaten Melih Han bulduğunda, konuştuğun için seni öldürecektir. Ben elimi kana bulamayacağım, çek git. Benden tavsiye, kaçabildiğin kadar uzağa kaç ki bulup seni öldürmesinler."

Melih Han elimizdeydi ve bizden kurtulamayacaktı. Aslında bu yüzden Rose'un peşine düşecek birisi yoktu ama bu korkuyla buradan Rusya'ya kadar kaçabilirdi. "Ciddi misiniz?" dedi ayakları üzerinde doğrulurken. "Gidebilir miyim? Bana zarar vermeyecek misiniz?"

"Gidebilirsin," diyerek Duman'ı tekrarladım. "Bu korku sana yeter."

"Ben..." Rose ağzının içinde Rusça bir şeyler geveledi ve elleriyle ıslak yüzünü kurularken doğruldu. Perişan görünüyordu. "Birkaç eşyamı alayım o zaman."

O ayağa kalktığında Duman'la bakıştık. Çenesiyle Rose'u işaret etti. "Şunu izlesene evden çıkana kadar."

Rose titreyerek odadan çıktığında sigaramın izmaritini küllüğe bırakarak peşine düştüm. Koridor oldukça karanlıktı. Sabahın ilk ışıkları burayı aydınlatmıyordu. Koridor ucundaki misafir odasına girdiğinde kapının ağzında durup ne yaptığını izledim. Koltukta büyük çantası vardı, bir de paltosu. Onları aldı ve paltosunu giyindikten sonra çantasını omzuna astı.

"Zaten bu evden er ya da geç gidecektin," dedim çenemi dikleştirirken. "Seni burada barındırmazdım."

"Neden?" diye sordu aksanıyla. "Duman'ı benden kıskandığın için mi?"

"Belki," dedim gözlerimden ateşler çıkarırken. "Kıskansam bile senin benim yanımda şansın olmadığını da biliyorum aslında."

"Senin yanında şansım yok," diyerek beni yineledikten sonra olduğum yere kadar yürüyerek beni izledi. "Senin bu gece Ada karşısında şansın var mıydı peki?"

Yanımdan yürüyüp geçtiğinde arkasından uzanıp elimi saçlarına dolamak istedim ama o sokak kapısından çıkıp gidene kadar orada kaldım. Dudağımdaki küfrü dişlerimle ezerek sırtımı pervaza yasladım ve pencereden dışarıya baktım. Güneş, sanki bir deride açılan yara gibi genişleyerek gökyüzünün üzerinde büyüyordu. Karanlığı kıran ışığın gücü muazzamdı. Bir süre orada durarak gökyüzünü aydınlatan kuşların uçuşunu izledim.

Koridorda dağılan adım seslerini duyduğumda omuz üstümden arkaya döndüm. Siluetin Duman'a ait olduğunu anlamıştım. Yüzünü ovalayarak yürüdü ve belki de beni fark etmeden Ada'nın odasına yöneldi. Kapıyı hafifçe aralık bırakarak içeriye girdiğinde kıpırdandım ve parmak uçlarımda yürüyerek önce salona girdim. Kapı aralığından içeriye bakındım. Muhammet ikili koltuğa geçmiş, uzanmıştı ama gözleri açık bir şekilde tavana bakıyordu. Üzerine Duman'ın ceketini örtmüştü, umarım Duman görmeden onu kaldırmayı akıl ederdi. Kapıyı çektim ve tekrardan ıssız koridoru yürüdüm. Odalar gün ışığıyla aydınlanmış olsa da koridor için bunu diyemezdim. Aydınlığında sızamadığı yerler vardı işte. Uykulu şekilde Ada'nın kapısına kadar yürüdüm ve gözlerimi aralıktan içeriye diktim. Oda aydınlıktı, artık sabah olmuştu. Gözümün

ilk gördüğü Duman oldu. Ada'nın tek kişilik yatağına sığmayı becermiş, kardeşinin kafasını göğsüne yaslamıştı. Duman yorganın üstünde, Ada altındaydı ve başını abisine yaslamış, kollarını gövdesine sarmıştı. İkisinin de gözleri açıktı ve Duman tavanı izliyorken kardeşi onu izliyordu.

"Bana kızgın mısın?" diyerek sessizliği bozan Ada oldu. "Ben Muhammet'in geleceğini bilmiyordum, ona gel demedim abi."

"Asıl sen bana kızgın olmalısın," dedi Duman, dudaklarını Ada'nın saçlarına bastırırken sesi boğuklaşmıştı. Sevgi, öpücüklerle mi beslenirdi? Duman kardeşini hep saçlarından öperdi. "Bu gece sana çok büyük korku yaşattım. Ben zaten bunun altında eziliyorken bir de senin bu kadar anlayışlı olman..."

"Abi, sana hiç kızgın değilim." Ada uykusuzluğa daha fazla dayanamamış olmalı ki gözlerini usulca yumdu. "Çünkü ne olursa olsun her zaman beni kurtaracağını bilirim."

"Evet," diye onu onayladı Duman ve tıpkı kız kardeşi gibi gözlerini yumdu. Bazen seni kesecek olan bıçağa gidip boynunu yaslardın, Duman'la aramızdaki de böyle bir şeydi işte. Birbirimizin keskin köşeleri vardı ve hareket ederken o keskin köşeleri birbirimize batırırdık. Bir aynanın önünde bile bir araya gelemeyen bedenlerimiz varken, nasıl oluyor da hâlâ inatla yan yana durmak için kaderle savaşıyorduk? Ben başımı kapının pervazına yaslayarak boynumu o bıçağa götürürken, Duman usulca fısıldıyor. "Seçenek ne olursa olsun, kim olursa olsun seni seçerim Ada."

Bu gecenin tek kaybedeni vardı. O da bendim.

Sabah kendimi Duman'ın yatağında, Duman'la uyuyor halde buldum. En son misafir odasına geçip koltuğa yattığımı hatırlıyordum ama beş dakika kadar önce uyanıp da gözlerimi açtığımda Duman'la yatıyor olduğumu görerek şaşırdım. Sanırım bir ara kız kardeşinin yanından kalkabilmiş, beni aramış ve bulduğunda buraya getirmişti. Üzerimden ceketim çıkmıştı, pantolonla bluzum vardı. Başım yastığın boş kısmındaydı ve Duman yüzüstü yatıyordu. Sırtını görebiliyordum. Duman'ın odası geceyi ve aydınlığı tamamen alan bir oda olduğu için şimdi günün aydınlığı odayı doldurmuştu. Terli sırtı bir mücevher parlaklığında gö-

rünüyordu ve ince yorgan onu yalnızca kalçalarına kadar örtebiliyordu. Dirseğim üzerinde yükselerek uzandım ve dudağımı sol omzuna bastırdım. "İyi sabahlar eski âşığım."

Saçlarını, terli ensesinden yukarıya doğru okşayarak geçtim ve düzenli nefeslerini bir süre dinleyerek yataktan kalktım. Fiziksel olarak daha iyi hissetsem de gecenin derin yorgunluğunu sanki hâlâ sırtımda taşıyordum. Boynumu iki yana kütleterek aynanın karşısına geçtim ve üstüme çekidüzen vermeye çalıştım. Saç lastiğim gece başımdayken şimdi yoktu. Dönüp yatağa baktım. Lastiğimi Duman'ın avucunda buldum ve uzanıp aldım. Saçlarımla oynarken lastiği çıkarmış ve bir şekilde avucunda tutmuş olmalıydı. Saçlarımı tepemde sıkı bir atkuyruğu yaptıktan sonra komodine ilerledim. Duman'ın telefonunu komodinde gördüğümde ekranı aydınlattım. Saat akşamüstü altıydı. Neredeyse sabah uyuduğumuz için bu saate kadar yatmamız normaldi. Yüzümü ovalayarak odadan çıktım ve kapıyı arkamdan usulca örttüm. Duman'ın bu kalbe iyi bakması gerekiyordu ve uykunun kalple doğrudan bağlantısı olduğunu duymuştum. Az veya çok uyku kalbe zarar veriyordu ve onunki yeterince zarar almışken bir de az uyku yüzünden kalbini riske atmak istemiyordum. Koridora bakındım ama ne Muhammet'i ne de Ada'yı gördüm. Uyuyor olmalıydılar.

Başımda inanılmaz bir ağrı vardı. İlk olarak elimi yüzümü yıkamak için banyoya girdim ve çıktığımda mutfağın yolunu tuttum. Bir süre etrafta ağrı kesici aradıktan sonra daha önce kullandığım bir ağrı kesiciyi bularak suyla içtim. Bunun ağrımı biraz kesmesini umut ediyordum. Yatağa dönmekle eve gitmek arasında kaldım ama konuşulacak şeylerimiz olduğundan eve gidemeyeceğimi anladım. Annemi aramalıydım. Odaya geri dönerek ceketimi buldum. Cebinden telefonumu çıkararak annemi aradım. Konuşamazdı ama bazen bu bile bizim için iyi bir iletişim yoluydu. Telefonu açmasını, en azından inleyerek iyi olduğunu göstermesini istiyordum. Telefon birkaç defa çaldıktan sonra açıldığında tuttuğum nefesi bırakarak yatağın ucuna oturdum ve Duman'a sırtımı dönerek telefona sıkıca sarıldım. "Anne?"

İnledi. Çıkarabileceği tek ses buydu. O her inlediğinde bana olan neydi biliyor musunuz? Birisi bana, *al işte annene bunu yaptılar*, diyordu. *Sen onlara hiç mi bir şey yapmayacaksın?*

Annemin sesini soluğunu kesmelerinin nasıl bir bedeli olmazdı ki?

"Evham yaptığını biliyorum ama gayet iyiyim anne." Sesimde an-

neme duyduğum sevginin birazından bile yoktu, yalnızca yumuşaktı. "Güvendeyim, benim için endişe etme tamam mı? Senin nasıl olduğunu öğrenmek için aradım. Ev sıcak mı? Elektrikli sobayı yak tamam mı anne? Kahvaltını yaptıktan sonra ilaçlarını almayı da unutma. Ben bugün eve geleceğim, seninle olacağım. Yalnızca birkaç işimi halletmem gerek. Ayrıca güvendesin tamam mı? Korkma anne."

Ama güvende olmamak, ölmek senin daha çok hoşuna giderdi tabii...

İnledi, iyi olduğunu anlatmaya çalışıyor olmalıydı. Derdini bile anlatamayacak kadar kesmişlerdi dilini. "Şimdi kapatacağım ama telefonum hep açık olacak, sen ararsan diye. Herhangi bir aksilikte beni ara, burada olacağım." Ses gelmedi, dinlediğini ve onayladığını varsaydım. "Kapatıyorum öyleyse. Görüşürüz anne."

Sesini duyamadığın biriyle telefonda konuşmak... Dünyanın en berbat şeylerinden biriydi.

Benim nefretimin ve öfkemin harlanması çok kolaydı. Annemin başına gelenle bir daha yüzleşmek, nefretimi tazelemişti. Öfkemin yüzeyde kalmaya ihtiyacı vardı. Ellerimi iki yumruk haline getirirken, yataktaki kıpırdanmayı hissettim. Kaydı ve elini arkadan belime dolayarak parmaklarını bel boşluğuma dizdi. "Günaydın," dedi alçak bir sesle. Sesinde uykunun izleri vardı. Sırtımda bir sıcaklık hissettiğimde yüzünü sırtıma doğru yasladığını anladım. Burnunu sırtımın ortasına bastırıyordu ve bununla yetinmeyerek saçlarını bluzuma sürtüyordu. "Belin çok ince. Tek kolumla tüm belini kavrayabilirim."

"Biliyor musun böyle bir şarkı var," dedim parmakları derimden çok ruhuma kenetlenirken. "Tek bir kez belini kavrasam yeter diyordu."

"Tek bir kez belini kavrasam," diyerek şarkının sözünü usulca tekrar etti Duman. "Yetmez."

"Sen ne anlarsın ince cümlelerden."

Duman'ın sırıttığını hissettim. "Evet, sen çok anlarsın ya."

İtiraz etmeden doğrulmaya çalıştığımda belimi daha sert tutarak buna mâni oldu. "Melih Han'ın yanına ne zaman gideceğiz?"

"Sonra," diye mırıldanırken sesi ciddiydi. "Aç mısın bir şeyler söyleyelim?"

"Olur," dediğimde bluzumun ucunu tuttu ve azıcık kaldırarak tenimi açtı. Belime dokundu. "Olsun."

Kalktığımda bu kez itiraz etmedi. Duman kalktığında üstünü de-

ğiştirmesi için ona izin verdim. Ona kalsa üstünü değiştirirken yanında olmamın mahsuru yoktu. Koridora çıktığımdaysa Muhammet'i etrafa bakınırken gördüm. Koridorun diğer ucundaydı ve çekingen bakışlarla etrafı süzüyordu. Gözleri bana çarptığında duraksadı ve ufacık bir tebessüm dudaklarında yara gibi açıldı. "Günaydın yenge."

Hâlâ mı? Sırıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Günaydın Muhammet."

Esneyerek yüzünü ovaladı. "Ben banyo arıyordum yüzümü yıkamak için."

"Şurası."

Gösterdiğim yere bakarak kafasını salladıktan sonra koridorun diğer odalarına göz attı. "Ada'nın odası neresi?"

"Önünden bile geçme," dedim onu uyararak. "Sanırım Duman'ın neler yapabileceğini kendi gözlerinle gördün."

Omuzlarını silkti. "Açıkçası ondan korkmuyorum."

Zaten cesur bir adama benziyordu. Ada için ben de böylesini isterdim zaten. "Kaç yaşındasın?"

"Bir dahaki ay yirmi bir olacağım."

Banyoya gireceği için daha fazla şey sormadan içeriye geçtim ve bir koltuğa oturarak dinlenmeye baktım. Çok geçmeden koridordaki sesi duyduğumda, bunun Ada'nın tekerlekli sandalyesi olduğunu anladım. Kapının ağzında göründü ve sandalyesini sürüyerek içeriye girdi. Üstünü kendi başına değiştirmişti. Kırmızı, omuzlarını açıkta bırakan bir bluz ile beyaz, paçalarına doğru bollaşan bir pantolon giyinmişti. Üstelik yüzüne makyaj yapmış, saçlarını taramıştı. Kıyafetlerini giyerken çok zorlanmış olmalıydı, beni çağırsa ona yardımcı olurdum.

"Bugün pek bakımlısın," diyerek onu iğneledim. Kızardı ve kızgınca bana baktı. "Şşt, abim duyacak."

"Duymasına gerek mi var, o da benim gibi fark edecek."

Duraksadı ve ellerini yüzüne yerleştirerek temkinle bana baktı. "Makyajı abartmış mıyım?"

"Hayır, çok güzel görünüyorsun."

Gözlerinin içi parladı. "Teşekkür ederim."

Ada gerçekten güzel bir kızdı. İnsanların su gibi dediği cinsten. Heyecanlı bir şekilde saçlarını düzeltmesini, kapıya bakıp durmasını izledim.

Beklediği gibi Muhammet kapıdan içeriye girdiğinde ikisi de durarak bir süre birbirlerine baktı. Ada'nın sandalyesinin en yakınında duran koltuğa oturduğunda, gözlerinin ilgiyle Ada'yı izlediği gözlerimden kaçmadı. "Duman'ın yanında Ada'ya böyle bakma."

İrkilen Muhammet bakışlarını Ada'dan alarak bana çevirdi ve omuz silkti.

"Bir yıldır kesintisizce konuştuğum kızı ilk kez görüyorum, hâlâ şaşkınım, nasıl baktığımı bilmiyorum."

"Bir yıldır mı konuşuyorsunuz?"

"Evet," diyerek ince bir sesle beni yanıtladı Ada. "Hatta bir yıldan bir ay daha fazla."

"Evet." Muhammet gözünü kırpmadan Ada'yı izliyordu. "Benim bir gece kafam çok bozuktu, Twitter'da gezinirken bir arkadaş sayesinde Ada'nın tweetini gördüm. O tweet üzerine ona yazdım, bana geri dönüş yaptığında bir süre Twitter'da konuştuk. Daha sonra numarasını istedim, WhatsApp'dan konuşmaya başladık. İlk birkaç ay fotoğraf atmasını istediğim halde atmadı, üçüncü ayımızda attı fotoğrafını. Ama fotoğrafta olduğundan daha güzel."

Bu samimiyet ve cümleler Ada'yı kızartmıştı. "O tweet neydi ki?" diye sordum merakla.

Ada hızlı bir şekilde omzunun üzerinden Muhammet'e döndüğünde Muhammet aralanan dudaklarını örttü ve ona göz kırptıktan sonra cevapladı. "Bizim aramızda."

"Ne arası?" Duman'ın sesini duyduğumuzda omzumuzun üzerinden arkaya baktık. Duman salonun girişinde, elinde iki paket pizza ile dikiliyor ve ters ters Muhammet'e bakıyordu. Pizza? Sipariş ettiği pizzalar gelmiş olmalıydı. "Siz sadece arkadaşsınız. Arkadaşların arasında bir şeyler olmaz."

Muhammet Duman'a boş boş bakarken, Ada abisine gözlerini devirmişti. Sadece arkadaş falan değillerdi. Duman bunun farkında olsa da inkâr ediyordu. Elindeki pizzaları orta sehpanın üstüne bırakarak koltukta yanıma oturdu ve ellerini dizlerine yerleştirerek yanaklarını şişirdi. Üzerine siyah, boğazlı bir bluz ve altına eskitilmiş kot giymişti. Ada'nın yüzüne tuhaf tuhaf bakıyordu. "Makyaj mı yaptın?"

Ada'nın eli ayağına dolaştı. "Biraz solgundum, yüzüme renk gelsin istedim."

Duman huysuzca önüne döndü. Tabii ki bu yalanı yememişti, kardeşinin Muhammet için süslendiğini biliyordu ve bu gerçek onu deli ediyordu. Dirseğini dizine yaslarken, sertçe çattığı kaşlarının altından Muhammet'e baktı. "Git bize içecek bir şey getir mutfaktan."

Muhammet itiraz etmeden oturduğu yerden doğrulurken, Duman'a baktığından daha yumuşak gözlerle Ada'ya baktı. "Ne içmek istersin Ada? Evde yoksa bile gidip alabilirim."

Ada gülümseyerek ona bir şeyler derken, Duman dehşetli bir yüz ifadesiyle bana döndü. Yüzünün hali öyle garip ve komikti ki neredeyse gülecektim. "Bir şey yap Mahşer," dedi süregelen dehşetiyle. "Gözümün önünde flörtleşiyorlar..."

"Saçmalama Duman." Dudağımın kenarı kıvrıldığında, Duman'ın gözlerinde bir uçurum yarıldı ve kendimi oraya doğru atlarken buldum. "Ada'ya böyleysen ileride bir kızın falan olursa burnundan getirirsin..."

Ömrü azalmış bir adama gelecekten mi bahsediyordum? Bazen gerçekten dilimin ayarı yoktu. Duman'ın hâlâ beni izlediğini bilerek ensemi kaşırken, Muhammet'in salondan ayrıldığını fark ettim. Ellerim iki yumruk olup dizimin üzerine yerleşti ve yaralarım içimde bir uçurum açarak yüreğimin altına doğru ilerledi.

Muhammet içeceklerle geriye döndüğünde, soğuk kolayı içmeye başladım. Duman Muhammet'in kendine getirdiği içkiyi içmiş, Muhammet'e de alkolü yasaklamıştı. Muhammet ona sadece boş boş bakmıştı. Bence Duman'ı öfkelendiren de buydu. Daha saatler önce tanıdığı bir gence haklı olarak güvenemiyordu.

Pizzalarımızı yedikten sonra Duman'a eve gitmeyi istediğimi söyledim ve o da beni bırakmayı teklif etti. Muhammet'le Ada'yı yalnız bırakacak olması beni düşündürmüştü ama durumun hiç de öyle olmadığını fark ettim. Arayıp Ömer'i çağırdı ve kendisi dönene kadar Ada'ya yardımcı olmasını istedi. Biz evden çıkarken Muhammet, Duman'a ve Ömer'e kötü kötü bakıyordu.

Arabaya yerleştiğimizde dijital radyodan saate baktım. Sekizi geçiyordu. Günü uyuyarak geçirmiştik. Yine akşam olmuştu. Melih Han'ı, arkasını, sorunlarını, düşmanlarımı, kumpası yok saydım. Şimdi Duman'la birlikte bu arabanın içinde seyahat ediyorduk. Arabanın camları açıktı, içeriyi rüzgâr dolduruyordu, radyodan bir şeyler çalıyordu ve saçlarım etrafa uçuşuyordu.

Araba akşam karanlığında evimin olduğu sokağa girdiğinde, etraftaki tek tük insanın arabaya hayranlıkla baktığını gördüm. Duman Range Rover'ı müstakil evimizin kenarına çekerek durdurdu ve ellerini direksiyondan ayırarak bana döndü. Az ilerimizde bir sokak lambası vardı ve soluk sarı ışığı arabanın içini biraz aydınlatıyordu. Radyodaki şarkı değişmişti, bu sefer *I Hate U i Love U* şarkısı çalıyordu. Duman kısık gözlerini radyoya çevirdi ve az sonra daha yoğun gözlerle bana döndü. "Ne diyor şarkıda?" diye sordu bana, zaten bildiği şeyi.

"Senden nefret ediyorum." Usulca yutkundum ve onun bakışları boğazımdan aşağısına inerken, şarkıda dediği gibi devam ettim. "Seni seviyorum."

Her şey teklifsizce gerçekleşti. Dudaklarım bu cümleyi söyledikten sonra vücutlarımızla olduğu kadar ellerimizle de birbirimize yaklaştık ve parmaklarımızı birbirimizin yüzüne yerleştirdik. Şarkı ince ince çalmaya devam ederken, yüzlerimiz tamamıyla birbirine yaklaştı ve dudaklarımız talepkâr şekilde birleşti. Şarkının ritmine uygun şekilde öpüşmeye başladık ve Duman serin kış akşamında beni yakmayı başardı. Sanki söylediğim kelimelerin tadına bakar gibi öpüyordu.

Elinin biri yüzümden aşağıya, köşeli çenemi okşayarak indi ve parmakları ensemin etrafına dolanarak beni beceriklice sardı. Parmak uçlarım boynunda arayışa çıktı ve saniyesinde âdemelmasını bularak oraya yerleşti. Gözlerim, kapanmayı isteseler de açıklardı ve Duman'ı net bir şekilde görüyorlardı.

O kadar parçalanmış bir kalbin sahibini öpüyordum ki, kendimi ona yaslasam kalbinin parçaları gerdanıma iğne gibi batacaktı sanki.

Kendimi ona yasladım. Beklediğim gibi oldu. Sanki kalbinin parçaları gövdeme battı ve içimde iğne deliği gibi ufak boşluklar açtı. O boşluklardan ona akarken, dudaklarımız kavuşmak üzere ayrıldı. Duman ilkel bir iniltiyle beraber kafasını koltuğun arkasına bıraktığında gözlerini henüz açmamıştı ama elleri kemiklerime kadar batıyordu bana. Dudaklarım çenesinden aşağıya küçük öpücükler kondurarak indi ve tam aradığım yere, âdemelmasına yerleşti.

Duman'ın kaskatı kesildiğini hissederken, "Demek Ada'yı seçecektin?" diye fısıldadım teninin üzerine bir ısırık bırakırken. Bacağı kasılmıştı. "Ada'yı seçecek ve gidecektin demek öyle mi?"

"Hımm," dedi ve her nedense sesi keyifli çıktı. Ayrıca onları duymuş olmama hiç şaşırmamış gibiydi. "Bu seni üzer miydi?"

"Yoo," dedim ve boynuna doğru seslice soluklandım. "Ne alakası var? Ben sadece soruyorum, alınacak halim yok. Kimse kardeşi dururken benim gibi birini seçmezdi."

"İkiyüzlü arsız şeytanım." Duman'ın parmakları saçlarımı buldu ve siyah, asi saç tutamlarına sıkıca kenetlenerek başımı boynundan kaldırdı. Ağzını ağzıma yaklaştırdı. "Üzülmüşsün."

"Dün gece işler başka gitseydi?" diye sordum boğukça. "Ne yapardın? Ada'yı mı kurtarırdın? Ya beni?"

"Seni orada bıraktığımda Melih Han'ı dırdırınla öldürürdün zaten."

"Ben seni ne olursa olsun bırakmazdım," dedim ve dudaklarımı çenesinin altına yaslayarak gözlerimi yumdum. "Ama sen beni bırakırmışsın, öğrendim."

Duman bir an durdu. Çok geçmeden beni tamamen kucağına çekti ve başımı omuz çıkıntısına yerleştirdi. "Ecelini görsem, önce beni al diye üzerine atlarım," dedi ve parmaklarını sırtıma, kalbime denk düşen yere kenetledi. Gözlerim araba camına düştü. Teninden kokusunu alıyor, dokunmuyorum diye sitem ederek yanan tenini hissediyordum. Söndürebileceğimi bilsem ateşinin üzerine elimi örterim ateşin ateşi söndüremeyeceğini bilirim. "Kardeşimi seçeceğimi söyledim, çünkü canını yakmak istedim. Fakat günün sonunda canın yandığı için ben daha çok üzüldüm."

"GERÇEKLER"

Kalbinin yanındayken gürültü yaptığı kişiden kaçıp gidiyorsun ya şimdi... Aslında hayır, gidemiyorsun.

Ayakların gidiyor, belki vücudun, belki beynin... Ama kalbinin kaldığı yerden sen ne kadar gidebilirsin ki? Ya kalbini unutursun ya da gidemediğini kabul edersin. Ben kalbimi unutmayı seçtim, o yokmuş gibi davrandım ama bir şeyi de unuttum. Kalbim yokmuş gibi davransam da o vardı ve en çok Duman'ın yanında varlığını hissediyordum. Duman bana demişti ki, *ben kalbimin üzerine yatamam, acır.* Onun yaralı da olsa acısını hissedebildiği bir kalbi vardı ve bazen bana tıpkı şöyle bakardı: *Ben parçalarına ayrılmış bir kalple seni hissedebiliyorum, sen nasıl sağlam bir kalple beni hissedemiyorsun?*

Gece onu rüyamda görmüştüm, aslında kâbusumda. Onu daha önce çok kez rüyamda görmüştüm, lise yıllarında da, yollarımızın ayrıldığı o senelerde de rüyalarımda görmüştüm ama hepsi beni utandıracak rüyalar olurdu. Hiçbiri böylesine bir kâbus olmamıştı. Duman... Rüyamda onun kalbini göğsünden çıkarıp bana uzattığını, ne kadar yetişmeye çalışsam da elinin içindeki o kalbi alamadığımı görüyordum. Göğsünün içinden çıkarıp bana uzattığı o kalbin paramparça olduğunu, Duman'ın acı içindeki bakışlarını, hepsini hatırlıyordum. Bu yüzden sabahın ilk saatlerinden sonra tekrar uyumamış, yatağın içinde dönüp durmuştum.

Düşüne düşüne yataktan kalktım ve saçlarımı bileğimdeki lastikle toplayıp odadan çıktım. Hava biraz yumuşamış olduğu için üşümüyordum. Banyoya geçip soyundum ve sıcak suyun altına girip küvetin içinde bir süre oturdum. Aslında kâbusumdan uyandığımda bir delilik haliyle Duman'ı aramıştım ama telefonu açmamıştı. Buna sinirlendiğimi yine hatırlayarak şampuana uzandım. Çok oyalanmak istemiyordum, bu yüzden kısa sürede duşumu aldım ve banyodan çıkarak odaya geçtim.

Siyah bir pantolonla gümüş renginde, göbeğimi açıkta bırakan bir bluz giydim ve zayıf belimi aynada inceledim. Aynadaki aksime bir iki saniye ancak baktım ve hafifçe gülümsediğimde, yüzümün aldığı hali gördüm. Saçlarımı fırçayla taradım ve bağlarken sokak kapısının çaldığını duyarak irkildim.

Duman mıydı?

Odadan çıktım ve çıplak ayaklarla sokak kapısına vardım. Karnımda bir yumruk hissediyordum. Kapıyı ardına kadar açıp gözlerimi kaldırdığımda, beklediğimin aksine Duman'ı değil de Çisem'le Öğünç'ü görerek duraksadım. "Merhaba buzlar kraliçesi." Çisem yanağıma bir öpücük kondurarak içeriye girdi ve ayakkabılarını çıkararak portmantoya koydu. Ona gözlerimi devirirken, Öğünç de peşi sıra eve girip ayakkabılarını çıkarmaya başladı. "Sabahın köründe niye geldiniz?"

"Çisem'i kahvaltıya götürüyordum," dedi Öğünç, doğrulduğunda. "Mahşer'i de alalım dedi."

"Benim işlerim var," dedim netçe. Kapıyı kapattım ve diğer yeşil koltuğa geçip oturdum. Çisem başını kaldırmış, ellerini beline koymuş bana bakarken oldukça tatsız görünüyordu. "Son zamanlarda hep işin var, farkında mısın? Haftalardır bir araya gelip doğru dürüst konuşmadık. Hep Duman'lasın."

Son zamanlarda onları ihmal ediyor, sadece anneme bakmalarını istediğimde arayıp çağırıyordum. Çıkarcı davranıyordum ama Çisem şimdi bunu sıratıma bile vurmuyordu. "Tamam, annemi doyurayım gidelim kahvaltıya."

Çisem gülümsedi ve hoşlanmadığım şekilde sulu sulu öptü yanağımı. "Beni azarlamanı bile özledim."

Öğünç oturduğu koltuktan kalktı ve Çisem gibi, yanağımı öpmek için bana doğru uzandığında Çisem onun suratını avuçlayarak ittirdi. "Öpme."

Öğünç homurdanarak Çisem'in elini yüzünden yavaşça itti. "Mahşer'i değil ki, seni öpecektim."

İtiraf edeyim, bu beni şaşırttı. Elbette beni öpmesini istediğimden değil ama Öğünç bu gibi durumları hep fırsata çevirirdi. Çisem'in de şaşırarak duraksadığını gördüm, gözlerini kırpıştırarak bir süre Öğünç'ün yüzüne baktı. "Sen... Hep Mahşer'i öperdin."

Öğünç bakışlarını başka yöne çekerek kalktığı koltuğa tekrardan otururken omzunu silkti. Çisem ısrarcı davranmadı, fazlasını sormadı ama dudaklarının zahmetsizce kıvrıldığını gördüm. Aralarındaki bir şey değişmeye devam ediyordu sanırım. İkisi de benim için çok önemliydi ve mutlu olmalarını istiyordum. Elimi atıp Çisem'in mor saçlarını okşadım. "Saçlarının rengi oturmuş, daha güzel görünüyorlar."

"Değil mi? Boyası akıyor, bundan sonra da gri yapacağım."

Yanağından makas aldım. "Bir dahaki sefere boyayı getir, beraber boyayalım."

"Olur sevgilim." Kıkırdadı.

"Yılışma." Kafasını itip onu kendimden uzaklaştırdım.

"Ben de sana ölüyorum aşkım." Yanağımdan bir öpücük daha almaya çalıştığında koltuktan kalktım ve Öğünç'le gülüşmelerini izledim. Pisler, benimle dalga geçiyorlardı resmen. Yakınımdaki koltuktan bir minder kaptım ve Çisem'e attığımda, Öğünç'ün kendini minderin önüne attığını görerek gözlerimi devirdim. Koltuk minderi göğsüne çarparak yere düştüğünde, Öğünç kendini Çisem'in yanına attı. Yüzünü ona döndü.

"Senin için kendimi tehlikeye attım, hadi beni öp."

Çisem gözlerini devirdi.

Birbirlerine yastık fırlatmalarını izlediğim birkaç dakikadan sonra salondan çıktım ve annemin odasına geçerken, su sesinin banyodan geldiğini duydum. Kalkmış, elini yüzünü yıkıyor olmalıydı. Banyonun önünde bekledim. Az sonra su sesi kesildi ve kapı açıldı. Annem kafasını kaldırıp beni gördü.

"Günaydın," dedim ve uzanıp yüzünden akan su damlacıklarını elimle sildim. "Seslere mi uyandın?"

Parmakları hareketlendi. *Hayır, zaten uyanmıştım.*

Yüzümü ondan uzaklaştırırken annem hiç ummadığım bir şey yaptı ve bu sefer kendisi yanağımı öpmek için bana uzandı. Uzun, sıcak bir öpücüğü yanağıma bıraktığında, kalbimin ezildiğini hissettim ve bunu inkâr bile edemedim. "Öğünç ve Çisem'le kahvaltı yapmaya gideceğiz," dedim ve ekledim. "Dün gece geç geldim, uyuduğun için de seni uyandırmadım. Nasılsın?"

Parmakları az sonra tekrardan havada hareketlendi. *O çocukla bir şeylerin peşindesin ama ne zaman bitecek Mahşer?*

"Bitmesini istediğimde bitecek anne."

Mutfağa geçtim ve anneme kahvaltı hazırlamaya başladım. Onun zaten yaptığım şeylerden şüphe duyduğunu, benim için korktuğunu biliyordum ama ben kendim içim korkmuyordum. Korkusuz olmak güzel olduğu kadar tehlikeliydi de, insanın sınırı olmuyordu. Annem için dolu dolu bir kahvaltı tabağı hazırladıktan sonra kaynattığım suyu kapattım. Sıcak suyu büyük bir bardağa boşaltıp sallama çayı içine attım ve tek şekeri bardağın içine bırakıp erimesini bekledim. Dönüşte eve bir şeyler alsam iyi olurdu, dolapta az şey kalmıştı ama neyse ki anneme iyi bir kahvaltı hazırlamama yetmişti. Tabağı, birkaç dilim ekmeği ve çayı masaya bıraktıktan sonra, "Anne," diye seslendim içeriye doğru. "Gel de kahvaltını yap lütfen."

Lütfen mi?

Neyse, nazik olmak insanı öldürmezdi. Annem çok oyalanmadan mutfaktan içeriye girdiğinde ne giydiğini görme fırsatım olmuştu. Üzerinde kırmızı, düz bir kazak ile yünlü bir eşofman vardı. "Çayını iç, soğumasın," dedim ve üzerine bir hırka almak için odadan çıktım.

Birkaç dakika sonra bir hırkayla mutfaktan içeriye girdiğimde, annemin dalgın halde çayını içtiğini gördüm. Yanına yaklaştım. Hırkayı omuzlarından aşağıya bırakırken, hiç irkilmeden aynı noktaya bakmaya devam ettiğini gördüm. Kaşlarımı hafifçe çattım ve bakışlarını takip ettim. Annem... Masanın ucundaki bıçağa bakıyordu. Zaten ölmek isteyen biri neden bıçağa bakardı? Bir anda bütün vücudumun buz kestiğini hissettim ve ayaklarım yere nasıl çakıldıysa bedenimi kıpırdatamadım. Kaskatı kesilmiştim. Annemle birlikte o bıçağa bakıyorduk.

Ben o bıçakta birini öldürmenin hayalini görüyorken annem kendini öldürmenin hayalini görüyordu.

Hareket edip masanın diğer tarafına ilerledim. Bıçağı aldım ve sapını elimde sıkarak tezgâha yürüdüm. Bir rafı açarak içindeki bıçaklara baktım ve tüm bıçakları çıkardım. Etrafıma bakıp gazete aradım ve bulduğumda tüm bıçakları gazeteye sarıp torbanın içine koydum. Annemin bakmadığına emin olduğumda tüm bıçakları tezgâhın altındaki dolaba koydum ve üzerine birkaç ambalajlı ürün koyarak onları sakladım. Tüm bunları yaparken ellerim titriyordu.

Çocuklarla beraber evden ayrılmadan önce annemin ilaçlarını da yanıma almıştım, sonuçta insanlar haplarla da intihar edebiliyordu. Ayrıca gazı tamamen kapatmış, makas gibi diğer kesici aletleri de saklamıştım.

O bıçağa olan bakışı tüm bu tedbirleri almamı yetmişti işte. Kaptan'ın yerine gidene kadar ağzımı hiç açmadım. Sadece başımı cama yaslayıp annemi, gözümün önünden silemediğim o bakışını düşündüm.

Araba Kaptan'ın kafesinin önünde durduğunda, yine liseli gençlerin kafenin kapısında küçük bir kalabalık oluşturduğunu gördüm. Arabadan inip kafenin merdivenlerini çıkarken, dalgınca başımı önüme eğdim ve telefonu ceketimin cebinden çıkarıp ekrana bakındım. Saat öğleye geliyordu, Duman muhakkak uyanmış, mesajımı görmüş olmalıydı ama buna rağmen beni aramamıştı. *Bıktı benden,* diye düşündüm ve telefonu tutan parmaklarım katılaştı.

İçeriye girdik. Öğünç bizi daha tenha olan masaya götürdü. Sandalyeleri çekip oturduğumuzda Kaptan'a selam verdi. Kaptan kasanın arkasında, huysuzca Öğünç'e bakıyordu. Öğünç ona sırıttığında Kaptan abartılı bir el hareketiyle onu savuşturdu. Ben ve Çisem gülerken, Öğünç bozuldu ama bunu çaktırmadı.

"Kaptan bayılıyor bana ya, sevgisini göstermemek için çıldırıyor şu an."

"Adam seni ne zaman görse yüzünü buruşturuyor," dedim ve ardından gözlerimi devirdim. "Gıcığına gidiyorsun onun."

"Kızım." Öğünç hemen yanımdaki sandalyede oturuyordu, Çisem ise karşımızda oturmuş, huysuzca bize bakıyordu. Bana yakın olduğu için Öğünç kolunu omzuma doğru attı ve yüzünü başıma doğru eğdi. "Hayda," dedi aynı sırada, dik dik başımın üzerinden arkaya bakarken. "Bunun burada ne işi var?"

Çisem'le aynı anda ona sorgulayan bakışlar atıyorduk ki, çok geçmeden Öğünç'ün omzumdaki eli kalktı ve yerine daha sıcak, iri bir el yerleşti. İrkilmedim bile, sanki bunu bekliyormuş gibi vücudum onu hemen tanıdı ve omzum elinin altında gevşedi. Çisem'in ve Öğünç'ün bakışları doğrudan onu hedef alırken, Duman eğildi ve yüzünü saçlarıma sürterek başımın üstüne öpücük kondurdu. "Merhaba bebeğim."

"Me... Merhaba." Kekelemiştim! Kendime duyduğum hayretle beraber dudaklarım aralıklı kalırken, Duman'ın kısıkça güldüğünü duydum. Kulaklarımın arkası, boynumun tümü sıcacık olmuştu. "Çok mu heyecanlandın sen?" diyerek benimle açıkça alay etti. Nefesi saçlarımın arasından akıp ensemde kayboluyordu. Şakağıma son defa, daha sert bir öpücük kondurarak benden uzaklaştığında, tırnaklarımı avuçiçlerime batırıyor olduğumu fark ettim. Burada olduğumu nereden biliyordu?

Doğrularak yana kaydı ve Öğünç'ün sandalyenin kolundan tutarak kenara doğru itti. "Uzaklaş Dövünç."

Öğünç sandalyesini sürükleyerek Çisem'in yanına taşırken, "Öğünç," diyerek onu düzeltti. "Öğünç, közcüğüm."

İkisi de birbirine, ilkelce homurdanarak önlerine döndüklerinde, bugün yüzünü ilk kez görmek için başımı omzumun üzerinden ona kaldırdım. Onu en son dün gece, beni evime bıraktığında görmüştüm. Şimdi güneşin öptüğü teninden dün gece benim dudaklarım geçiyordu. Uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Merhaba."

Başımı yumuşakça omzuna yerleştirdi. "Bugün çok sakinsin," derken sesi yalnızca benim duyabileceğim kadar kısıktı. "Bir sorun yok değil mi?"

"Yok," dedim. Aslında vardı. "Sadece..." dilimi ısırdım. "Seni böyle aniden görmek güzel oldu."

Bu uysallığımın onu şaşırttığını, belki de dehşete sürüklediğini hissediyordum. Haklılık payı vardı elbette, ben de kendime şaşırıyordum. "Güzel şeyler hep aniden olur zaten," dedi ve ekledi. "Seni ilk görüşüm gibi."

Beni ilk nerede, ne zaman görmüştü?

Kendime birkaç saniye daha verdim. Onunla temasta olmak, sarılmak için yalnızca birkaç saniye daha... Burnumu boynuna, esmer tenine doğru sürttüm ve aynı ritimde atan nabzının birkaç saniye sonra hızlandığını hissettim. Kokusunu içime çekerek ondan yavaşça uzaklaştım. Başımı önüme çevirirken, ellerimi de alıp dizlerimin üzerine yerleştirdim ve göz ucuyla Çisem'e baktım. Bizimle alakasız görünüyor, Öğünç'ün telefonda gösterdiği bir şeye bakıyordu. Öğünç'ün artık beni Duman'dan kıskandığını sanmıyordum, çünkü bizden tarafa bakmıyordu bile. Sadece Duman'a gıcık olduğu için onunla eğleniyordu.

Duman ondan uzaklaşmama ses etmedi ama elini omzuma daha sıkı yerleştirerek, benimle olan temasının devamlılığını sağladı.

"Ee," dedim sessizliği bozarak. "Bir şeyler içmeyecek miyiz?"

"Ne alayım sana?"

"Açım," dedim karnımın gurultusuna ses vererek. "Aslında buranın kruvasanları güzel olur."

"Tatlı şeyler sevmiyordun?"

"Çikolatalı tatlıları sevebilirim."

Omzunun üzerinden arkasına döndüğünde, kasanın arkasındaki Kaptan'ı gördü ve başını sallayarak ona selam verdi. Kaptan aynı Öğünç'e takındığı suratsız tavrı Duman'a da gösterdiğinde Duman ağzının içinde homurdanarak önüne döndü. "Huysuz ihtiyar..."

Çisem etrafta dolaşan bir erkek garsonu çağırdığında hepimiz birkaç şey istedik ve garson istediklerimizi not alarak yanımızdan ayrıldı. "Biliyor musun, Duman," dedi Çisem, sesi meraklı çıkmış ve kafamı kaldırıp ona bakmama neden olmuştu. "Ben seni uzun zamandır tanıyorum."

Ne? Kahretsin! Bundan mı bahsedecekti? Parmaklarım sertçe masanın kenarına yapışırken, öfkeli gözlerimi ona doğrulttum ama onun bunu gördüğü yoktu. Duman'ın şaşırmasını, garip bir tepki vermesini bekledim ama bunun yerine sadece gözlerini kırptı. "Ben de seni uzun süredir tanıyorum," dedi ve gözlerini aheste bir tavırla Öğünç'e çevirdi. "Seni de."

"Nasıl?" Öğünç kaş göz yaptı. "İn misin cin misin? Nereden tanıyorsun?"

"Aynı koridorlardan geçmişliğimiz var," dedi Duman ve benim gözlerim ona doğru dönerken, masaya gelen garsonla beraber sessizliğe gömüldük. Son zamanlarda aklımı bu konuyla ilgili çok karıştırıyordu. Sürekli geçmişten, uzun senelerdir tanıştığımızdan bahsediyor, böyle imalar yapıyordu. Zaten o defter mevzusunu da hâlâ unutabilmiş değildim. Kafam çok karışmıştı. Geçip karşısına, *beni tanıyor muydun,* diye sorabilir miydim? *Seni okul koridorlarında arayan o gözlerin sahibini tanıyor muydun?*

Garson tepsideki tabakları ahşap masaya dizdi ve içeceklerimizi de bırakıp uzaklaştı. Damağımda bir sürü harf birikmiş, yan yana gelip anlamlı bir kelime oluşturmak istiyordu ama dilim sanki boğazımı tıkıyordu. Yakasından tutup, *ben de senin eski âşığın mıyım,* diye sormak istiyordum.

Öğünç Duman'ın bu tavrını tıpkı Çisem ve benim gibi garip karşıladı. Kollarıyla beraber masaya abanarak daha dikkatli şekilde onun suratına baktı. "Senin de yüzünde tanıdık bir şeyler var," dedi ve boynunu sol tarafa doğru yatırarak gözlerini kıstı. "Aaa, şerefsizlikmiş."

Duman boş boş bakarken, Öğünç onu sinir etmenin keyfiyle bana göz kırptı. Duman'a laf edildiğinde bir yılan gibi dilimi çıkarıp düşmanın suratına tıslamak istiyordum ama Öğünç benim düşmanım değildi.

Bu yüzden ona sadece göz devirmekle yetindiğimde, "Mahşer, sana göz kırpıp duruyor," diye sızlandı Duman, kulağımın dibinde. "Sen de ona gözlerini deviriyorsun. İnanamıyorum ya! Resmen gözlerinizle anlaşıyorsunuz... Bana göz devir tamam mı? Bakma şuna."

Kafamı ona doğru çevirip göz devirdim. "Oldu mu?"

Dudağımın kenarını ısırarak önüme döndüm ve bardağa uzanarak çayımı içmeye başladım. Taze kruvasanların görüntüsü iştahımı açtı. Uzanıp bir tanesini aldım ve yemeye başladım. Çisem önündeki kahvaltı tabağına rağmen uzanıp kruvasanlarımdan aldı. "Çok iyi bir arkadaşsın Mahşer, beraber yiyelim diye daha fazla kruvasan almış."

"Aptal," diyerek azarı bastım ona. "Tabii ki öyle değil."

Taze kruvasanı ağzına attı ve kırıntılarını dökerek yemeye başladı.

Ona dil çıkardım. Çisem ve Öğünç bunu çocukça bularak söylenmeye başladıklarında, kaşlarımı çatarak bakışlarımı onlardan çektim. Bu kafeyi seviyordum, camları denizle birdi ve dalgalar bazen cama kadar ulaşıyor, ilginç sesler çıkarıyordu. Denizin köpürmesini izleyerek kalan kruvasanımı yedim ve çayımı içtim. Sonra uzandım, elimde bir parça kalan kruvasanımı onun ağzına atarken, "Sen yiyebilirsin," diye mırıldandım ve tekrar pencereye dönüp uzaklara baktım.

"Kalp hastasıyım ben kızım, böyle ani şeyler yapma bana."

Gülüşünü duyuyorum.

İnsan hayret ediyor, bunun dünyanın en güzel seslerinden biri olduğunu düşünen kalbine.

"Bunların arasında farklı bir şey var." Birkaç dakika sonra Duman'ın sesini duyduğumda irkildim ve ona döndüm. Öğünç ve Çisem'e bakıyor, bir eliyle de salatalık dilimini kemiriyordu. Çehresini böyle düşünceli bir ifade sardığında, göz kenarlarındaki çizgiler kırışıyor ve bakışları beni bile görmüyordu. Onun gibi Çisem ve Öğünç'e baktım. Çisem elinde tuttuğu Öğünç'ün telefonundan bir şeyler izlerken kıkırdıyor, Öğünç de onun arsız saçlarını kulaklarının arkasına itip duruyordu. Çisem'in saçları yanağına düştüğünde Öğünç kıkırdıyor ve tekrar o saç tutamını kulağının arkasına itiyordu. Bunu kendisi için oyuna çevirmiş, aptalca bir mutlulukla yapıyordu.

"Gördüğün gibi Duman, daha fazlası olmak istiyorlar ama buna ne Öğünç'ün babası izin verir ne de Çisem'in annesi."

Oturduğum sandalyede ona doğru dönüp yüzümü kaldırdım ve onun yeniden önündeki tabağa döndüğünü gördüm. Bana bakmasını

istiyordum, istediğim şeyleri gerçekleştirirdim. Parmaklarımı köşeli çenesinin etrafına sararak yüzünü yüzüme doğru çevirirken, parmak uçlarımın bir toprağın altından değerli bir hazineyi çıkardığını hissediyordum. Duman sorarcasına kaşlarını çattığında çenesinde daha sert bir baskı uygulayarak yüzünü yüzüme çektim ve dudaklarımı açıkta kalan çenesine bastırdım.

Simasındaki tüm gergin kaslar gevşedi ve dudakları, benim dudaklarım onun çenesine yaslı dururken kaygısızca kıvrıldı. Dudaklarının dokunuşu hafifçe burnuma sürtünmüştü. Kendimi geriye çekmedim, fakat onun yaptığı gibi gülümsemedim de. Kendime bu an için izin verdim. Delik de olsa onun bir kalbi var ve atışları hemen sağ göğsümün üstüne vuruyor. Delik de olsa onun bir kalbi var ve duruyor, gözünü kırpmadan elimi o kalbe uzatışımı izliyor. Onun bir kalbi var... Ve o kalbi benimle paylaşıyor. *Sana yetmeyen kalp ikimize nasıl yeter, söylesene. Baksana Duman, sevgilisi ölen kardelenler kışı görmüyor.*

"Ah Mahşer! Ah Mahşer. Seni o kadar, o kadar çok se..." durdu, biraz sustu. *Bu kışı görecek miyim? Sevgilisi ölürse görür mü kışı kardelen?* "Ah Mahşer..."

İnsan kendini sevemedikçe kimseyi sevemiyor.

Çünkü sevgi, kendini sevmekle başlıyor.

Kendimi sevmediğim gibi aynaya bakmayı da sevmiyordum.

Bu yüzden torpido aynasına yüz çevirip benden daha güzel görünen bir şeye, Duman'a baktım. Arabayı kullanıyor, odağını yola vermiş görünüyordu. Saat akşam altıyı geçmişti, mekânda biraz takıldıktan sonra ayrılmıştık ve Duman beni götürmek istediği bir yer olduğunu söylediği için oraya gidiyorduk. Yanağımı deri koltuğa daha sert bastırıp hafifçe kavisli olan burnuna baktım. Trafik akmıyordu. Buna duyduğu sıkıntı yüzünde şekillenmişti. *Hangi servet, yüzünün güzelliği kadar zengindir ki?*

"Duman, Melih Han'ı gidip konuşturmamız gerekiyordu. Beni nereye götürüyorsun?"

"Onu konuşturacağız," diyerek beni onayladı. "Havanın iyice kararmasını bekledim dikkat çekmemek için, gündüz gözüyle yapılacak iş değil. O zamana kadar da seninle vakit geçirmek istedim."

Range Rover kırmızı ışıkta durduğunda, "Bugün kötü bir şey oldu," dedim sessizce. Duman hızlı bir manevrayla bana döndü. "Ne oldu? Biri mi bir şey yaptı?"

"Yoo," dedim ondan daha sakin şekilde. "Öyle bir şey değil."

"Sana bir şey olmadıysa benim için çok kötü bir şey değildir." Omzunu silkti.

Dilimin ucunu ısırdım. *Annem ölmek istiyor,* demek çok zordu. Durumu nasıl izah edeceğimi bilemediğim için bir müddet sustum.

"Bu sabah evden çıkmadan önce anneme kahvaltı hazırladım..." Yüzüne bakamıyordum. "O sırada... gördüm ki bıçağa bakıyordu. Masada bir bıçak vardı ve annem o bıçağa öyle bir bakıyordu ki, sanki alıp bir yerine saplamak istiyordu. İnanmayacaksın belki ama bu beni korkuttu. Evdeki tüm bıçakları, kesici aletleri sakladım..." Elimi hızla ceketimin cebine götürdüm ve ilaç kutularını çıkardım. "Bak, bir sürü ilaç! Yanıma aldım, içer, kendine bir şey yapar diye."

İlaçları avucumun içinde sıkarken, arabanın gürültülü bir frenle durdu ama kafamı kaldırmadan ellerime bakmaya devam ettim. Kendimi berbat hissediyordum. Sabahtan beri böyleydi, annemin bakışları gözümün önünden gitmiyordu.

"Şu çırpınışın," diye soludu Duman ve ardından güçlü bir şekilde yutkundu. "Sen bir şeyler için gözlerimin önünde harap olduğunda tüm uzuvlarım acı çekiyor sanki. Ki, sen kendini çok az şey için harap edersin." İlaç kutularının üzerine sıkıca kapanan parmaklarımı avucunun içine doğru çekti. El bu sadece. Neden elini alıp yüzüme götürmek istiyorum ki?

"Çırpınma gözlerimin önünde. Annenin iyi olmadığını biliyorum Mahşer, intiharı düşündüğünü de inkâr edemeyiz ama seni bırakmaya gücü yetmez. Ben annenden daha güçlüyüm, benim yetmedi, annenin nasıl yetsin?"

Doğru mu söylüyordu? Yoksa bunlar avuntu muydu? "Sandığın gibi değil Duman, annem beni umursamıyor, yıllardır böyle. Gözünün beni gördüğü yok. Yıllar oldu, bir kere bile gelip bana sarıldığı yok; yıllar oldu, gelip bir kere üstümü örttüğü yok..." Durdum, belki tüm bunları anlatmam gereksizdi.

"Saçmalık," diyecek oldum ki, "Hayır," diyerek karşı çıktı bana. Parmak boğumlarımı, yaralarıma dokunmadan okşadı. "Anlatmaya devam et. Seni böyle açıkça dinlemek istiyorum."

Duman uzanıp kısık şekilde çalan radyoyu kapattığında, bunu beni daha iyi duymak için yaptığını anlamıştım. *Neden konuşacak bir şeyi olmayan birini ısrarla dinlemek istiyorsun?*

"Ne anlatayım ki?" dedim.

Hemen, "İçinden geçeni," diye cevap verdi.İçimden geçen... "Kardeşini seçtiğinde beni orada öylece bırakıp gider miydin?"

Bir dakika kadar süren sessizliği Duman'ın kısık gülüşü kesti ve bu sakin bedenimi anında sinirlendirdi. Kaşlarımı çatarak kafamı sertçe yukarıya kaldırdığımda, başını deri şoför koltuğunun arkasına yasladığını gördüm. Yanağı hafifçe koltuğa yerleşmişti ve gülüşünün izleri yüzündeydi. İşte, biriyle duygularınızı paylaştığınızda bu oluyordu. Er ya da geç sizinle alay ediyorlardı. Ruhsuzca nefes alıp verirken, "Hâlâ kafanı kurcalıyor değil mi?" diye sordu küstah şekilde. "İllaki, *seni seçerdim Mahşer,* dememi istiyorsun değil mi?"

Dişlerimi birbirine o kadar sert bastırdım ki, kaslarım anlık olarak sızladı. "Öyle bir şey duymayı istediğim yok."

"İkiyüzlü arsız şeytan." Bunu yavaşça ve gözlerimin içine bakarak söyledi. "Yapma, itiraf et."

"Kardeşini kurtarırdın, biliyorum." Eli hâlâ parmak boğumlarımı okşuyordu, ona kızgın olmama rağmen elini itememiştim. "Zaten ortada cevabını bildiğim bir şey varken neden aksi olsun diye umut edeyim? Cevabını biliyorum. Sadece kardeşini seçtikten sonra ne yapacağını merak etmiştim."

Başını iki yana doğru sallarken, hafifçe dalgalı görünen saçları da başının üzerinde sallandı. "Dün de söyledim. Ada'ya onu seçeceğimi söyledim, çünkü sen bizi dinlerken sana acı çektirmek istedim. Bazen bunu istiyorum Mahşer. Çünkü tam karşımda durup kalbimi göğsümün içinde söküp aldın ve avucunun içinde sıktıkça sıktın. Duygularımı çok kez hırpaladın. Bir kez olsun sana aynısını yaşatmak istedim ama umduğum gibi olmadı, çekebileceğini düşündüğüm acı beni tatmin etmedi."

Güçlükle yutkundum. "Ama ben bilerek kötü davranmadım ki sana. Böyle birisi olduğum için davranışlarım böyle oldu. Sense... Bile isteye bana acı çektirdiğini söylüyorsun."

"Gerçekten... Sana acıdığım dediğinde canımı istemsiz mi yaktın Mahşer?"

Sessizliğe gömüldük.

Onun yüreğine elimde bombalarla girmiş, orayı çok kez patlatıp sağ şekilde çıkmış, onu ise defalarca kez yaralamıştım. İçten içe bunun onda bana karşı bir nefret duygusu uyandırdığını biliyordum. İnkâr edemezdi, Duman'ın bir tarafı benden nefret ediyordu. Uzun bir süre sustum ve ilaçları cebime koyarak camdan dışarıyı izledim. Sessizlik devam ederken gözlerim tesadüfen önünde durduğumuz yere çevrildi ve buranın bir sinema salonu olduğunu görerek duraksadım.

"Beni sinemaya mı getirdin?"

Dönüp camdan dışarıya, bir anlığına sinema salonuna bakıp omuzlarını silkti. "Film izleriz diye düşünmüştüm."

Dudağımın kenarını ısırdım. "Bir sürü işimiz var. Bunun yerine film mi izleyeceğiz?"

Gözlerini yukarıya kaldırıp kıvrımlı kirpiklerinin ardından bana çekimser bir bakış attı. "İzlemeyelim mi?"

"Peki, izleyelim."

"Anlasana kızım," dedi ansızın. "Az vaktim var benim, yapmadığımız şey kalmasın istiyorum."

Bakışlarımı kaçırmamak için direnirken, "Bana artık bunu deme," diyerek onu azarladım. "Bana az vaktim var deyip durma tamam mı?"

Bana ruhsuz gözlerle bakmaktan başka türlüsünü yapmadığında, aslında girip patlattığım o yürekten çok da sağlam çıkamadığımı anladım. "Seansı kaçırmayalım, hadi."

Dışarıya çıktığımızda Duman çok geçmeden bana yetişti ve yanımda duran elimi yakalayarak parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Bir ağacın kalın gövdesinden yukarıya doğru uzanan iki ayrı dal gibiydi ellerimiz ve sanki ellerimizin üzerinden zehirli sarmaşıklar geçiyordu. Avucumun içi anında terlemeye başlarken üçüncü kez el ele tutuştuğumuzu fark ettim ve zehirli sarmaşıklara rağmen onun parmaklarına daha sıkı kenetlendim.

İçeriye girdiğimizde gişeye yürüdük. Kalabalık sırada bir süre bekledik. Film başlayana kadar hangi filme girdiğimizi bilmiyordum. Duman iyi bir yerden koltuk almıştı, geçip yan yana oturduğumuzda üzerimdeki ceketi çıkarıp kucağıma koydum ve sırtımı tamamen koltuğa yaslayarak gözlerimi ekrana diktim. Çok kalabalık değildi ama salon sıcaktı. Duman da benim gibi ceketini çıkarırken, "Kolayı açsana," dedi. Hızlı hareket etmesinin etkisiyle nefes nefese kalmıştı. Kalbi için endişe ederek

kola yerine aldığımız soğuk suyu açtım ve içmesi için ona uzattım. "Bir anda içme, genzine kaçmasın."

Bana *sahiden mi*, bakışları attı. "Gözlerimi yaşartacaksın Mahşer."

Hah, onu düşünende kabahatti. Suyu sertçe kucağına attım. "Umarım genzine kaçar."

"Senin bedduan tutuyor."

Omuz silkerek önüme döndüğümde, Duman bana bakarak şişeyi açtı ve ağzına dayayarak içmeye başladı. Tam o sırada, onun yanındaki koltuğa oturmakta olan bir adam dirseğini yanlışlıkla onun sırtına çarptı ve Duman irkilerek öksürmeye başladı. Sırıttım ve elimi ağzıma kapatırken, onun suyunu kendinden uzaklaştırmasını izledim. Bedduam gerçekten de tutuyordu galiba. Duman dehşetle bana baktı. "Nasıl olabilir ya..."

İçten içe daha çok sırıttım ve Duman'ın gözleri gözlerimde asılı kaldığında, elimi dudaklarımdan indirerek önüme döndüm. Fragmanlar bitmiş, film jeneriği ekranda akmaya başlamıştı. Duman orada durup gözleriyle âdeta beni yerken nefes almak bile zorlaştı ve bakışlarım mecburi şekilde yeniden onu buldu. Başı hâlâ benden yana çevriliydi. Salondaki karanlığa rağmen beni izleyen kehribar gözlerini seçebiliyordum. "Ne bakıyorsun?" diye fısıldadığımda, "Gülünce çıkardığın o küçük ses," dedi benim kadar sessiz şekilde. "O sesi öpesim geldi."

Bakışlarının sesi kadar ciddi olduğunu gördüğümde, imkânı olsa bunu yapabileceğini fark ettim ve gözlerimi ondan çektim. Fakat kırdığım yüreği için ona bir iyilik borçluydum. Kalbim sol göğsümün altında kuş gibi çırpınıp dururken, başımı eğdim ve yavaşça sol göğsünün üstüne bıraktım. Duman'ın kasıldığını hissetmemle beraber gevşemesi için parmaklarımı kalbinin altına yasladım ve düzensiz kalp atışlarını dinleyerek gözlerimi ekrana diktim.

Bir süre hiç konuşmadık. Zaten salondaydık ve saygısızlık etmemek için konuşmamamız gerekirdi. Duman beni bir dram filmine getirmişti. Anne ile kızlarının sancılı hayatını anlatan, melankolik bir filmdi. Duygularımın bir kısmı donuktu ve bu yüzden filmin içimi kolay kolay acıtmasını zaten beklemiyordum.

Devasa ekranda akan sahneleri izlediğim bir zamandan sonra filmin beni içine çektiğini hissettim. İtiraf etmeliyim, güzel filmdi.

"Sana mısır alalım demiştim Duman. Al işte, şimdi filmi izlerken ne güzel yer..."

Cümlem henüz bitmemişti ki Duman'ın kıpırdanması son buldu ve hemen sonra göğsüne dizili duran parmaklarıma sıcak bir şey çarptı. İrkildim ve filmden kopan bakışlarımı elime çevirdiğimde, yutkunamadan kalakaldım. Elimin üzerinde bir kestane kesesi vardı. "Kestane almışsın."

"Hem de her birinin kabuklarını soyup kesenin içine tekrardan koydum. Hadi, soğumadan ye."

Kalbinin düzensiz atışları daha belirgin şekilde kulağımın altında yükselirken, kesenin ağzını açıp içinden bir kestane çıkardım. "Beraber yiyelim," dedim, hemen ardından bir başka kestaneyi yemesi için ona uzattım. Yüzüne bakmıyor olsam da dudakları parmaklarıma değdiğinde, kestaneyi almak için eğildiğini anladım. Kestaneyi parmaklarımın arasından aldığında parmak uçlarım dudaklarına çarptı ve o, kestaneyi yerken ben dudaklarının sıcak nabzını hissettim.

"Sen neyi seversin?" diye sordum ona, parmaklarım dudağından aşağıya, çenesi boyunca kaydı ve tekrardan göğsüne yerleşti. "Hani ben kestaneyi çok seviyorum ya, senin özellikle çok sevdiğin bir şey var mı?"

"Sen."

"Hımm," derken tekrardan gözlerimi ekrana çevirmiştim.

"Çikolatalı kek," diye yanıtladı beni ve kolunun birini belimden geçirdi. "Ne zaman olsa yerim. Aç tok fark etmez. Genelde pastaneden alır yerim, hem de deli gibi. O halimi görsen inanamazsın."

İnanırım. Çünkü anımsayabiliyordum. Lisenin o günlerinde kantinden sürekli çikolatalı kekler aldığını biliyordum ama bunun favorisi olduğunu düşünmezdim. "Sahiden mi?" diye sordum göğsüne doğru. "Mesela kaç dilim yersin?"

"Hani o içi çikolatalı cupcakeler var ya, sekiz dokuz tane yiyorum."

"Oha," dedim elimde olmadan. "Ben iki tane ancak yiyorum sen nasıl o kadar yiyorsun?"

"Ben senin iki katın kadarım, bıraksan seni bile yerim."

Birkaç kişinin konuşmamızdan rahatsızlık duyarak söylendiğini duydum ama ekrana bakmaya devam ettim.

"Beni de yiyorsun zaten," dedim ve gözlerimi devirerek kesenin içinden bir kestane daha aldım. Duman beni bildiği için dediğime şaşırmadı ve sessizliğe gömülerek filmi izlemeye devam etti. Ben de öyle yapmak için gözlerimi ekrana çevirdim ve başroldeki kadının ağladığını gördüm. Birkaç dakika sonra başımı tekrardan Duman'ın göğsüne yasladım. Film

bitene kadar hiç konuşmadık ve birbirimize sıcak kestanelerden ikram ettik. Film bittiğinde kalabalığın azalmasını bekleyerek salonda kaldık. Koridora çıktığımızda ellerimiz, sanki hep yaptığımız şeymiş gibi birleşti ve birbirine kenetlendi. Salondan ayrılarak merdivenleri indik ve dışarıya çıktığımızda arabaya binmek için ellerimizi ayırdık. Hüzünlü film ikimizin de içine oturmuş olmalı ki, sessizce hareket ediyor ve sakin davranıyorduk.

Arabaya bindiğimizde Duman vakit kaybetmeden arabayı çalıştırdı ve olduğumuz yerden uzaklaşarak caddeye çıkardı. İki saat sonrasında hava tamamen kararmıştı, gerçekleri gizlemeye hazır gibi. Nereye gittiğimizi sormama gerek yoktu, Çünkü Melih Han'ın yanına gittiğimizi biliyordum.

Bu gece ondan ne öğrenecektik?

Kafamı cama yaslarken, "Baban mı?" diye sordum, onun duyabileceği bir sesle. "Annenle babam arasında bir il... ilişki varsa, baban bunu onlara canıyla ödetmiş midir?"

Bu kafamı sıkça kurcalayan bir soruydu ve Duman'ın da kendine bunu çok kez sorduğuna emindim. "Yapamaz diyemem, babam ürkütücü bir adamdır... Fakat annem de babam da zaten birbirini aldatıyordu, sürekli. İkisi de farkındaydı, annemi onu aldattığında öldürecek olsa ilk seferinde yapardı."

Tamam, iyi biri olduğumu öne sürmüyordum ama asla eşimi aldatmazdım. Ya babam? Bunun bir payı olmuş muydu? Allah aşkına, anneme ve bana olan sevgisi sahte miydi? Kalbim kıyameti yaşıyor gibi hissederken, "Belki bu sefer gözleriyle görmüştür," dedim. "Ya da anneni hep öldürmek istemiştir ve bu kez canına tak etti?"

"O zaman sadece annemi öldürtürdü?"

"Her gün bir katilin yüzüne nasıl bakıyorsun?" diye sordum babasını kastederek.

"Onun yüzüne bakmıyorum."Araba yarım saatin sonunda geçen gece geldiğimiz o yere ulaştı ve karanlığın içinde deponun yanına kadar ilerledi. Birkaç saniye sonra sarsılarak durduğunda Duman anahtarı çıkarıp bana doğru döndü. "Sabahtan beri söyleyeceğim, söyleyemedim... Bugün çok güzelsin."

Ona dil çıkararak kapıyı açtım. Kendimi dışarıya attığımda hissettiğim soğuk havadan korunmak için ceketime sarındım. Kalbi kırık birisi

benim ardımdan indi ve araba kapılarını kilitleyerek depoya doğru yürüdü. Cebinden bir anahtar çıkararak kilide yerleştirdi ve deponun kapısı tok bir sesin beraberinde açıldığında, karanlığa alışmak için gözlerimi kırpıştırdım. Duman ilerlerken telefon flaşını açıp içeriye doğrulttum ve yerde, sefalet içinde uzanan Melih'i gördüm. Duman da görmüş olmalı ki duraksadı ve tamamen içeriye girdi. Melih Han sızdığı yerde hafifçe kıpırdandı ve kafasını zorlukla kaldırarak fersiz gözlerle bize baktı. İlk söylediği kelime, "Su," oldu.

Duman keyifle gerinerek ona yaklaştı. "Su mu?" dedi eğlenerek. Eğleniyor olsa da sesi buz gibiydi. "Çoktan idrarını içtiğini düşünmüştüm."

"Duman," dedim sahte bir tiksintiyle. "Çok iğrençsin."

Duman kıkırdadı ama ben bunun kalbime neler ektiğini hissedemeden gülüşüne son verdi. "Görüyor musun Melih Han, bana neler söyletiyorsun?"

"Su," dedi Melih Han, bir daha.

Duman tek dizinin üzerinde eğildi ve mesafesini kapatarak Melih'in suratının aşağısından tuttu. "Su içmeyi çok istiyorsan birkaç sorumuza cevap vermelisin," dedi doğrudan. "O gece emri kim verdi?"

"Söyleyeyim de benimle işini bitir değil mi?" dedi Melih Han, kısık ama öfkeli bir sesle. "Önce bana su ve yaşam garantisi ver, sonra konuşayım."

"Sen bizimle pazarlığa oturacak durumda mısın?" dedi Duman, sanki inanamayarak.

Melih Han gevrek gevrek güldü. "Gayette."

Böyle güler gülmez alnına bir silah yaslandı.

Silahı belinden ne ara çıkarıp Melih'in kafasına yasladığını anlamamıştım ama yüzünden kusan öfkeyi canlı canlı izliyordum. İleriye doğru bir adım atarken, "Duman," dedim ve tamamen onlara yaklaştığımda, tıpkı onun gibi tek dizimin üzerinde eğildim. Elimi, vücudunu ve kaskatı kesilen kalbini yatıştırmak için omzuna yasladım. "Sakin ol. Gerçekleri öğrenmeliyiz, öfkemizin kurbanı olamayız."

Geçip sırtımı tekrardan deponun duvarına yasladığımda, Duman silahı Melih'in alnından çekti ve emniyetini kapatarak tekrar beline koydu. "Umarım ciddiyetimin farkına varmışsındır," dedi Melih Han'ın uzun saçlarını sertçe kavrayarak kafasını yerden kaldırdığında. "İkimiz de sana işkence etmek için fırsat kolluyoruz. Mahşer'i serbest bıraksam

gözlerinin içine bakarak kalbini yerinden söker. İşkencesiz bir sorgu olsun istiyorsan dökül..."

"Olmaz." Melih Han birkaç kere öksürdü ve ağzından akan salyalar pis depo zeminiyle buluştu. Duman saçlarını çok sert çekiyordu, kafasının derisi yanmış olmalıydı. "Beni öldürürler, yapamam."

"Öyle mi?"

"Öyle..."

"Peki." Duman elini ceketinin cebine attığında gözlerim merak içinde kısıldı. Flaşımı o tarafa doğrulttum ve az sonra Duman'ın cebinden çıkarttığı şeyin bir kerpeten olduğunu gördüm. "Mahşer," dedi Duman, sertçe. "Gel, al bunu."

Melih Han olayı kavramaya çalışarak bize bakarken, elimdeki telefonu duvarına yasladım ve ışık yardımıyla oraya doğru yürüdüm. Duman elinin içindeki kerpeteni bana uzattı. Kerpeteni aldığımda, "Ben kıpırdamaması için onu tutacağım," dedi ve bana göz kırparak devam etti. "Sen de hangi tırnağından başlamak istersen başla."

Bunu benim değil kendisinin yapmasını isterdi ama Melih Han'ı benim tutamayacağımı biliyordu. Her ne kadar şu an zayıf olsa da iri bir adamdı ve ben onunla baş edemezdim. Duman yer değiştirerek onun bacaklarına oturduğunda, Melih Han kendisi için bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ederek kıpırdanmaya başladı. "Ne yapıyorsunuz lan?"

"Lütfen bağırıp çığlık atmaya ara verme," dedim ve ona göz kırparak dizlerimin üzerine indim. Melih Han hangimize bakacağına şaşırmış bir şekilde gözlerini hızlı hızlı ikimiz arasında çevirirken, sakince eline uzandım. Duman ağırlığını onun bacaklarına verirken, güçlü elleriyle diğer elini sertçe yere bastırdı ve onu tamamen savunmasız bırakmış oldu. Eline tiksintiyle bakarak sertçe tuttum ve diğer elimdeki kerpetenin makaslarını açtım. "Melih Han, biliyor musun bunun nasıl yapıldığını çok merak ediyordum. Tırnağını çekip çıkarabilir miyim? Sence kaç saniye sürer?"

"Ne?" O kadar dehşete düşmüştü ki, sesi bir soluk olarak çıktı. "Sen onunla ne ya... yapıyorsun sen?"

Elini can havliyle çekmek istedi ama tüm gücümle eline asılarak bir diğer elimdeki kerpeteni parmak uçlarına yaklaştırdım. "Hep size bunu yapmanın hayalini kurdum biliyor musun?"

Melih Han, "Psikopat," diyerek yüzüme doğru kükredi. Duman onun parmaklarını bükerek "Ona bağırma," dedi.

"Bakın, yapmayın." Melih Han çırpındı ve bir kez daha kurtulma girişiminde bulundu. "Ol... olacak iş değil."

"Annemin dilini kestiniz," dedim aniden, onun parmaklarına bakarken. "Sesini soluğunu kestiniz. Bir kere kızım demesi için neler vermezdim... Siz anneme acımamışken ben neden sana acıyayım?"

"Ma... Mahşer..."

"Uzatma," dedi Duman, onun cümlesini keserek. "Söyle ve kurtul. Annemin ve onun babasının öldürülmesinin nedeni neydi? Bu işin başında kim vardı?"

"Söyle..."

Söylemiyordu madem, cezasını keserdim. Ona ve kendime vakit tanımadan kerpetenin keskin uçlarını işaretparmağının tırnağı üzerine yerleştirdim ve Melih daha bunu kavrayamamışken, kerpeteni bastırdım. Tırnağı kerpetenin uçları arasında kaldığında, suratı buz gibi oldu ve ağzı bana itiraz etmek için açılırken, gözlerinin içine bakarak kerpeteni son sürat bir hızla çekerek tırnağını söktüm.

Çığlığı o kadar yüksek olmuştu ki benim bile tüylerimi ürpertmişti.

Duman onun tırnağını çektiğimi görmediği için çığlığına tamamen hazırlıksız yakalandı ve çığlığı duyar duymaz kendini Melih'i üzerinden attı. Bir küfür savurarak uzaklaştığında, Melih Han'ın elini ittim. Kerpetenin ucundaki kanlı, uzun, kirli tırnağa baktım. Melih Han acı dolu çığlıklar atarak yerde kıvranırken, "İnsan önceden haber verir," dedi Duman, soluk soluğa. Kafamı çevirip ona baktığımda hâlâ biraz şaşkın göründüğünü fark ettim. Göz göze geldiğimizde omuzlarımı silktim ve bununla eş zamanlı olarak gülümsediğini gördüm. Mırıldandı. "Manyak."

Altdudağımı ısırarak ona göz kırptım ve kerpeteni elimden fırlatarak ayağa kalktım. Duman tekrar dizinin üstüne, Melih'in önünde eğildiğinde geçip bir sigara yaktım ve onları izlemeye başladım. Melih hâlâ çığlıklar atıyor, küfrediyor, hatta neredeyse ağlıyordu. Duman onun sızlanmasından sıkılmış olmalı ki uzanıp fevrice çenesinden tuttu ve gözyaşları içindeki suratına ruhsuzca baktı.

"Söyle ve kurtul," dedi aynı donuk sesle. "Aksi halde Mahşer tüm tırnaklarını zevkle sökecek."

Melih Han gözlerini bana çevirdi ama sanki ona acı veren bu surata bakamayarak nefret içinde tekrardan Duman'a döndü. Sigarayı dudaklarımın arasından çıkarıp parmaklarımda dengeledim ve külünü bizzat

onun üstüne silkeledim. Duman kafasını kaldırıp bana baktı ve gözlerini kırıştı.

Yapmacık şekilde gülümseyerek sigarayı tekrar dudaklarımla buluşturduğumda, Duman beni uzunca süzerek önüne döndü ve tekrardan onun gözleriyle karşı karşıya geldi. "Son kez soruyorum Melih Han," dedi, sabrını korumakta güçlük çekiyordu. "O gece annem ve Mahşer'in babası neden öldürüldü?"

Melih Han'ın gözleri gölgelendi ve alnı, düşüncelerinin vermiş olduğu karmaşayla kırıştı.

"Yanlış anlaşılmaydı," dedi. Ciğerim sıkıştı ve sigara seğiren parmaklarımın arasından yavaşça aşağıya düştü. Yıllardır o geceki katliamın sebebini öğrenmek için deliye dönmüştüm ve gerçekler şimdi, karşımdaki adamın dudaklarından bir bir kopup yüreğime düşüyordu. "Sanıyorduk ki Mahşer'in babasıyla annen arasında bir şeyler var... Öyle sandık, o gece bu yüzden yaşandı ama olayın üstünden kısa bir zaman geçtikten sonra görünenin öyle olmadığını anladık..." Tekrar sustu. Gerçekler o kadar yakınımdaydı ki, ölümüm olabilirlerdi.

"... aslında Mahşer'in babasıyla senin annen kardeşti."

"İTİRAF"

Zaman iyi bir ilaçtı ama unutmak bunun yan etkisiydi.

Zaman sıcak olan çok şeyi soğutmuştu ama bazı şeyler hâlâ çok sıcaktı. Vahşet anları mesela; sıcaktı, öyle ki eksiksizce kafamın içinde tekrarlayıp dururdu. Uzun senelerdir düşünmüş, kin beslemiş, nefreti, bir çocuğun kumbarasında para biriktirdiği özveriyle biriktirmiştim içimde. Son aylarda duygu ve düşüncelerim laçka olmuş, Duman'la tekrardan karşılaştığımdan beri bu anı düşünüp durmuştum. Hiçbir şey düşündüğüm, tahmin ettiğim gibi değildi.

Annesiyle baban kardeşti diyor.

Yani biz Duman'la kuzen miydik?

Öyle büyük bir şok yaşıyordum ki karşımdaki gözlere bakmaktan başka şey yapamıyordum. Duman da benimle aynı dehşeti paylaştığı için susuyor, bu sessizlik ıstırap verici hale bürünüyordu. Melih Han karşımızda, gözlerini zorlukla açık tutarken, ellerimden birini yanımdaki duvara dayadım.

"Nasıl?" İlk konuşabilen Duman oldu. Sesi tıpkı düşüncelerim gibi dehşet saçıyordu. Dönüp ona baktım ve hızlı hızlı nefes aldığını gördüm. "Sen şimdi Mahşer senin kuzenin mi diyorsun?"

Ağzımı açtım, ardından kapadım. İyi bir şeyden mi bahsediyorduk kötü bir şeyden mi? İnsanlar kuzenleriyle ilişki yaşayabiliyordu, evlenenler bile vardı ama biz...

"Evet," diyerek yanıtladı onu Melih Han. "Kuzensiniz."

"Duman'ın annesi," dedim, dilimin ucuyla kendi kanımın tadına bakıyormuş gibi, kahredici bir hisse kapılırken. "Benim halam mı?"

"Ve senin baban," dedi Duman, gözlerini doğrudan bana çevirirken. *Eski âşığım, lise âşığım, ilk âşığım... Bir de kuzenim mi?* "Benim dayım mı?"

Onun gözlerinde kendi izlerimi bulmak için ne kadar geriye gitmem gerekiyordu? Ben ne zamana dönersem ona dönmüş olurdum? Bu gözlerle tanışıklığımız sandığımdan mı eskiye dayanıyordu? Duman titreyen ellerinden birini kaldırarak sertçe suratını sıvazladı ve ileride duran kerpetene bir tekme attı. Ardından, kalbine zarar bir hızla Melih Han'ın önünde eğildi ve onun suratını avuçlarının içine aldı.

"Bana bak onun bunun çocuğu! Eğer yalan söylüyorsan, bizi aldatıyorsan, seni gerçekten öldürürüm."

Melih Han, kurtuluşu için çırpınacak güce bile sahip olamadığından sadece öksürdü ve başını iki yana savurdu.

"Yalan yok." Pis kanı dişlerinin arasından, kelimeleriyle beraber Duman'ın suratına püskürdüğünde, elimi götürüp yüzünü temizlemek istedim. "Annenle babası üvey kardeşlermiş işte. Anneleriyle babaları evlenip kısa süre sonra boşanınca bunlar da ayrılmak zorunda kalmışlar. Sonra... Yıllar sonra karşılaşınca kaldıkları yerden görüşmeye başlamışlar. Biz aralarında yasak bir ilişki var sandık."

Cümleleri, kafamın içindeki boşlukları doldurmaya başladı ve zihnim bu cümleleri hizaya soktu. Duraksadım. Annesi ve babam üvey kardeşlerdi, kan bağı yoktu. Tamam, bu iyi haberdi. Ya sonra duyduklarım? Eğer bahsettiği gibi yıllar sonra karşılaşmış ve görüşmeye başlamışlarsa babam neden annemle bana bundan bahsetmemişti? Melih Han yanlış anlamaktan bahsediyordu, kim yanlış anlayıp böyle bir şey yapmıştı? Duman'ın babası mı? İyi de annesinin babasını daha önce aldattığını, babasının yapacak olsa bunu daha önce yapacağından bahsetmişti.

Düşüncelerimiz birbirine haber vermiş gibi bakışlarımız Duman'la kesişti. *O ormanı ateşe vermiş bir avcı, ben dağın arkasında kalmış yaralı bir ceylan yavrusu.* Duman da tıpkı benim gibi rahatlamıştı ve bunun yanında, benimle aynı şeyleri düşünüyordu.

"İyi misin?"

"Bu gece, daha fazla şey öğrenecek halim kalmadı."

Genelde yüzeysel olurdum ama son dakikalarda yaşadıklarım kalbimi yaşlandırmıştı sanki. Duman'ın içinin acısı gözlerinde buruk bir iz bıraktı.

"Tamam, sen yeter diyorsan bu gece yeter."

Başını önüne çevirdi ve ben de Melih'e döndüm. Gözleri kapalıydı. Sanırım acı ve yorgunluktan bayılmıştı. Duman daha fazla zorlamadı, uyanmayacağına kanaat getirdiğinde onu yere savurdu ve ellerini

çırparak doğruldu. İri vücudu karşımda heybetiyle göz doldurduğunda, içimde açılan boşluğun dolması için, "Duman," dedim ve ona doğru sağlıksız bir adım attım. O da bana doğru bir adım attığında, kendimi avcımın kollarına atarak göğsünün üzerine başımı bıraktım. Vücutlarımız birbirine eş parçalar gibi yerleşirken, kollarımız etrafımıza dolandı. Ellerim göğsüne dayandı ve parmaklarım tişörtünü tuttu. *Avuçlarında en çok sıktığın şey, bırakmayı en istemediğin şeydir.*

"Üvey kuzen, kan bağı yok, kuzen bile sayılmaz."

"Evet." Duman bir kez daha bunun hayretini yaşıyormuş gibi şaşkınca mırıldandı. "İyi ki bacanak falan çıkmadık."

"Bu teorik olarak imkânsız."

Bir sarılma nelere sebep olabilirmiş, onunla öğrendim. Eskiden ona sarılmak ister ama yapamazdım. Şimdi her an sarılabilirdim ama... bir şey beni tutuyordu. Tekrardan Melih Han'ın önünde eğildiğinde bakışlarım anlamsız bir hal almıştı. Cebinden şırınga çıkardı ve çoktan baygın olan vücuduna sapladı.

"Her ihtimale karşı," diyerek bu duruma açıklama getirdiğinde omuz silktim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ayağımla ritim tuttum ve sabırsız gözlerle onu izledim. Daha fazla oyalanmadı, doğruldu ve ellerindeki kanı kotuna silerek etrafa gergin bir bakış açtı. Az ileride kerpeteni görmüştüm, toz yığını arasında da tırnağını.

Kapıyı açtığında dışarıya çıktım ve onun da çıkıp kapıyı Melih'in üzerine kilitlemesini izledim. Dilerim açlık ve susuzluktan ölmezdi, öğreneceklerimizi elde ettikten sonra kendi ellerimle boğmak isterdim onu. Hâlâ nasıl bu kadar sakin kalabildiğime inanamıyordum. Babamı ve üvey halamı yanlış anlaşılma yüzünden öldürmüşlerdi öyle mi? Kim sebep olmuştu? Halam... Babam onu seviyor muydu sahiden? Masum bir sevginin kurbanı mı olmuşlardı?

Bir anda hareketlendim, Duman daha anahtarı cebine atmadan elinden aldım ve kilide yerleştirerek ağır kapıyı tekrardan açtım. "Ne yapıyorsun?"

Ona aldırmadan içeriye girdim ve adımlarım âdeta yeri döverken yanına vardım. Buz kesmiş ellerimle Melih Han'ı gömleğinin yakasından tuttum ve kafasıyla gövdesinin bir kısmını kaldırarak yüzlerimizi hizaladım. Onun gözleri, sanki açılmamak üzere kapanmıştı ama tiksindirici

nefesi yüzüme çarpıyordu. Yüzümü mide bulantısıyla buruşturdum ve suratına okkalı bir şekilde tükürerek bağırdım. "Şerefsiz."

Onu yere fırlattım ve doğrulup bir tekme savurduktan sonra ellerimi çırparak kapıya ilerledim. Duman kaşlarını çatmış, beni izliyordu. "Öfke nöbeti mi geçiriyorsun?"

Omzumu silkerek yanından geçtiğimde kapıyı örttü ve kilidin üstündeki anahtarı çevirerek kilitledi. Deponun önündeki arabaya doğru ilerlerken bomboş gözlerle ileriye baktım. Range Rover'ın kapısını açıp içeriye girdiğimde, Duman da beni takiben sürücü koltuğuna yerleşti. Üstümde hep sigara bulundururdum, çünkü bazı şeylerin tiryakisiydim. Bazı şeylerin... Sigaranın, nefretin, öfkenin... Başımı, o arabayı çalıştırırken Duman'a çevirdim. "Senin."

Duman bakışlarını bana yöneltti. "Ne dedin?"

"Hiç."

Çakmağım bu sefer yanımdaydı. Sigaraların ikisini de dudaklarımın arasına yerleştirerek çaktığım çakmakla uçlarını tutuşturduktan sonra derin bir nefes çektim. Camı indirirken sigaranın birini dudaklarımdan çıkararak ona doğru uzattım. Duman elleriyle direksiyonu çevirdiği için başını eğerek dudaklarını hafifçe araladı. Yanan sigarayı dudaklarının arasına yasladığımda, derin bir nefes eşliğinde doğruldu ve kafasını geriye atarak nikotini ciğerlerine çekti.

Duman... İs gibi, anlık nefes gibi.

Süzülen dumanın çıkması için camı indirdim ve rüzgârı içeriye misafir ettim. Zehri ciğerlerime doğru çekerek gözlerimi kapadım ve başımı arkaya yasladım. Bu duyguyu seviyordum; hızlı bir arabanın içinde giderken rüzgârın yüzüme sertçe çarpmasını. Sigarayı, külünü silkmek için dudaklarımdan çıkardım. "Daha hızlı sürsene."

Duman parmaklarını direksiyonda gezdirdi. "Burada daha hızlı sürersem virajı alamam."

"Alma." Omzumu silktim.

Hafifçe yükseldim, kafamı camdan dışarıya çıkarttım. Rüzgâr olduğundan daha sert şekilde suratıma çarparken, gözlerimi kapatarak bu duygunun hazzına vardım. Başımı aşağıya doğru serbest bıraktım ve saçlarım müthiş bir hızla uçuştu. "Kuzen olduğumuzu duyunca ilk ne düşündün?"

"Güzelliğinin boşuna olmadığını. Benim genlerimi taşıdığın için bu kadar güzel olduğunu düşündüm."

"Ha ha ha." Sahte bir gülme sesi çıkardım. "Aptal, asıl sen bu kadar yakışıklıysan sebebi benim genim olmalıydı."

Esneme sesini duydum, uykusu mu gelmişti? "Beni yakışıklı mı buluyorsun?"

"Standartların biraz üstündesin işte."

Gülümsediğini düşündüm ama bakış açımda olmadığı için anlayamadım. Başım camdan aşağıda olduğu için saçlarımın ağırlığı da kendini aşağıya bırakmıştı. Yanımızdan bir araba geçse aynası suratıma çarpabilirdi. Duman direksiyonu sola doğru kırdı. "Zaten öz kuzen değiliz Mahşer, birbirimizin genini almış olmamız imkân..." cümlesini yarıda keserek duraksadıktan hemen sonra parmaklarını sırtımda hissettim. "Manyak mısın sen? Ne yapıyorsun? Arabanın birisi suratına çarpacak..."

"Hey, korkma," dedim ve dudak bükerek başımı kaldırdım. Duman öfkeli bir soluk aldı ve hemen ardından vücudum sertçe içeriye doğru çekildiğinde, kalçam deri koltuğa yapıştı. Anlık acıyla dişlerimi sıktığımda, Duman beni silkeler gibi koltuğa bıraktı ve uzanıp camı kapattı. Sevgisiz kalmış elleri öfke içinde titredi.

"Aptal aptal hareketler yapma Mahşer, benim de sabrımın bir sınırı var. Bıktırıyorsun insanı!"

Bıkması normaldi, alınmadım bile. Ya da bilmiyorum, belki içime biraz dokunmuş olabilirdi. "Bıktıysan git."

"Gidemiyorum geri zekâlı, gidemiyorum..."

Yanınızdan asla gitmeyeceğinizi bildiğiniz biri var mıydı? İşte Duman o kişiydi. Gitmek istese bile gidemezdi.

Çünkü almak istediği bir kalp vardı. O kalpte zamanını örtemediği yaralar vardı ve dikiş atmayı bilmediğinden o kalbe yaklaşamıyordu.

"Gidemezsin," dedim. Soğuk bir tebessüm dudaklarımdan kayıp gittiğinde devam ettim. "Gidecek başka yerin olmadığından değil, gitmeyi istemediğinden de değil, gidemediğinden."

"Tabii ya, durma bununla da alay et."

Alay ettiğim falan yoktu, alınganlık ediyordu. Sustum, ağzıma geleni söylemek yerine sordum. "Nereye gidiyoruz?"

"Seni evine bırakıyorum."

"Kendimi berbat hissediyorum," diye itiraf ettim, içimde daha fazla tutamayarak. Bilhassa ona bakmadan, dışarıyı izleyerek konuşuyordum. "Babamın eğer doğruysa, bir yanlış anlaşılmaya kurban gittiğini kabul edemiyorum. Üstelik hakkında o kadar kötü şeyler düşündüm ki, uzun süredir mezarına bile gitmiyorum."

Çok geçmeden kemikli parmaklarını elimin üzerinde hissettim. *Avın pençesi, ceylanın üstünde. Oysa ben bu ormanın en çirkin ceylanıyım, avcı neden peşimde?*

"İstiyorsan seni mezarına götüreyim?"

"Teşekkür ederim, hayır." Dizlerimi kendime çektim ve mide bulantımı bastırması için karnıma bacaklarımla baskı uyguladım.

"Bu gece, bu pişmanlıkla olmaz. Belki yarın."

"Kim olsa böyle düşünürdü ayrıca."

Dalgın bakışlarım bir markete denk geldiğinde, evime yaklaştığımı gördüm. Mahalleye girmiştik. Midem daha çok bulanıyordu, katlanamadıklarım kat kat artarak başa çıkılamaz oluyordu. "Mahşer, fotoğrafı gördün. Evli bir adam o samimiyeti ya sevgilisiyle kurardı ya da kardeşiyle. Biz kardeş olabileceklerini asla düşünmedik doğal olarak. Geriye de tek bir ihtimal kalmıştı. Fotoğrafta samimilerdi, ne düşünebilirdik Allah aşkına?"

"Ya annem görseydi?" dedim ve elimi korkuyla kalbime bastırdım. "Bizim gibi düşünecekti. O an intihar etmek için bir dakika bile beklemezdi galiba."

"Kötüyü çağırıp durma be kızım."

Araba sokağa girdi ve yavaşlayarak evimin önünde durdu. Görüş açıma giren pencereye baktım, annemindi ve odanın ışığı yanıyordu. Sabah vakti, bu ışık nedendi? Namaza kalkmış olabilirdi.

"İyi misin?" dedi Duman, kuşkuyla. "Terliyorsun."

Ayaklarımı yere bastım ve daha serin hava almak için kapıyı açtım. Duman da kendi kapısını açtı ve eş zamanlı olarak aşağıya indik. Ayaklarımın üzerinde doğrulup kapıyı sertçe çarptım. Eve doğru yürümeye başladım. Arkamdan neden geliyordu bilmiyordum ama ona mâni olmuyordum. Bahçe kapısını açıp içeriye girdim ve anahtarımı aradım. Açtığımda kapıdan içeriye girerek ayakkabılarımı çıkarmak için eğildim. "Çok stres yaptın, sakinleş."

"Yediremiyorum. Onları bir yanlış anlaşılma yüzünden katletmelerini! Annemin suçu neydi ya da Ada'nın?"

Kardeşinden bahsettiğimde yüreği cinayet mahalli oldu ve sanki döktüğü ilk kan, benim içime doldu. *O cinayet işlese, ben bıçaktaki parmak izlerini temizlerdim.*

"İşin peşini bırakacak değiliz Mahşer, hesapları sorulacak." Yorgunca gözünü ovuşturuyordu. Epey yorulmuştu. "Kendine eziyet etme. Beni öp ve sonra zıbarıp yat."

Peki madem. Uyuyana kadar bu meseleyi düşünmemeye çalışacaktım. Yanaklarımı şişirerek parmak uçlarımda yükseldim ve boy farkını kapatarak Duman'a yetiştim. Kuru bir öpücük bıraktım ama yüzümü yüzünden çekmedim. "İyi geceler." Gözlerimi kapatarak burnumu kulağının altına yasladım ve soluklandım. "Uykun var gibi, arabayı dikkatli kullan."

Duman sanırım onu daha fazla öpmem için bana boynunda yer açtı ama ben bunu yapmadım. Yalnızca o köşede soluklandım. Duman nefeslerini daha sesli ve ağırca almaya başladı. Yüzüm boynuna gönüllüce sıkışmışken, o da dudaklarını yaslayıp şakağımdan öptü. "Yıldızın bol olsun Gül Dikeni."

Saçlarını düzelttiğimde, ayrılık vaktinin gelmiş olduğunu bilerek omzunu kapının kenarından ayırdı ve eşikten geriledi. Yorgunluk, âdeta yüzünden süzülüyordu. Eşikten içeriye girdim ve Duman aramıza az daha mesafe açarak uzaklaştıktan bir an sonra ummadığım bir şey yaptı. Açtığı mesafeyi tek bir iri adımda kapatarak yanımda bitti ve beni kendine çektiği gibi yanağımdan sımsıkı öptü. Hızlı, anlık ve sıcak öpücüğünün etkisiyle gözlerim büyürken, Duman geldiği kadar hızlı bir şekilde uzaklaştı ama bu sefer davranan ben oldum. Uzanıp yarı yolda elini tuttum ve parmaklarım avuç içinde kaybolurken, "Gitme," dedim ve göz temasını koruyarak devam ettim. "Gece burada kal."

Duman'ın bunu hiç beklemediğini büyüyen gözbebeklerinde gördüm. Kalbini gözlerinde gördüm ve gergin bir halde ondan cevap bekledim.

Duman dişlerini sıktı. "Kalamam." Ama bunu derken elinin içindeki parmaklarımı o kadar sıkı tuttu ki, *senin kalmamak anlayışın bu mu,* diye sormak istedim. "Adayı Muhammet'le yalnız bırakamam. O çocuğa henüz güvenmiyorum, nasıl kardeşimi bir başına bırakabilirim onunla?"

Doğru, ben bunu unutmuştum. Anlayışla karşılayarak başımı salladığımda, Duman gergince başını arkaya yatırdı ve temiz havayı içine çekti. "Keşke seni bana götürseydim."

Keşke.

"Yoo, iyi ki eve getirdin."

Hâlâ elinin içinde duran parmaklarımı, eliyle beraber yukarıya kaldırdı ve dudaklarına yasladı. "Normalde sen kapından kovardın, ben gitmemek için kapıyı kilitleyip anahtarı yutmaya bile razı olurdum," diye fısıldadı. Ben su alan bir sandalın içindeydim, o karada bana el sallıyordu sanki. "Şimdi sen kal diyorsun, benim gitmem gerek."

"Sabah oldu neredeyse, git artık."

"Tamam," dedi ve elini yanına indirerek ceketinin cebine soktu. "Geceleri bir şeye sarılıp uyumaya alıştım, bu gece nasıl uyuyacağım?"

"Muhammet'e sarılıp uyu," diyerek ona göz kırptım. Kapıyı kapatmadan önce gözleri bakış açımdan çıktı ve fısıltısı, içimi eşeleyip derinlerime ulaştı. "Başının değdiği yastığa sarılıp uyumak varken..."

Kapıyı kapatarak sırtımı yasladım ve avuçlarımı açıp içinde tırnaklarımın izlerini aradım. Duman'ın adım sesleri anbean uzaklaşıp kayıplara karıştı ve motor sesi gürültüyle yankılandı. Kendimi en yakınımdaki koltuğa bıraktım. Ev soğuktu, bahar mevsimindeydik ama sabahın ilk saatlerinde çok soğuk olduğu için biraz üşüdüğümü hissetmiştim. Donuk gözlerle ileriye, duvara baktım ve tek bir yaşam belirtisi göstermeden durdum. Ruhum bazen tıpkı şöyleydi: *Bu kadar yeter, bedenine söyle de artık ölelim.*

Kalkıp annemin odasına yürüdüm. Kapıyı açıp içeriye sızdığımda ışığın söndüğünü gördüm. Zayıf bedeni yatağın içinde, örtünün altındaydı. Çoraplarımı çıkardım ve annemin arkasından yatağın içine sızarak başımı yastığa bıraktım. Tavana bakarken, "Yapamıyorum," dedim, beni duyduğunu bilerek. Uyumuyordu ama dönüp bana da bakmıyordu. "Kendimi bırakamıyorum." İnce yorganı tutup göğsüme kadar çektim. "Anne ben nasıl yapacağım? Konuşmak istiyorum ama ona bile dermanım yok. Ben... ne olacağım anne?"

Sessizlik... Annemin bana verdiği tek cevaptı. "Biliyorum, belki benim sorunlarım dünyanın en büyük sorunu değil, üstelik ben de kendime acımaktan nefret ediyorum ama... O sorunları kafamın içinde o kadar büyütüyorum ki, ben küçülüyorum. Güçlüymüş gibi yapmak kolaydı, ya da gerçekten güçlü olabilmek."

Başladığım yerdeyim, en dipte. Ben hep buradayım, çünkü bir insanın düşebileceği daha derin bir yer yok. "Anne... ben neyim biliyor musun? Zavallının tekiyim."

Annemin sessizliği katlanılmaz olduğunda gözlerimi yumdum. *Gözlerimin kapalı olmasının açık olmasından bir farkı yok. Her iki durumda da karanlıktayım.*

"Zavallıyım," diye tekrarladım. "Çünkü sevgisizlikle ve ölümle baş edemeyen, aslında güçsüz bir kızın tekiyim."

Uyuyakalana kadar sayıkladım ama annem dönüp teselli bile etmedi. Benim her şeyimi kaybettiğim gibi o da annelik duygusunu mu kaybetmişti? İçinde olan tek duygu özlem miydi? Babama kavuşma özlemi. O gece annem bana yüzünü dönmedi, beni yatağın soğuk tarafında yalnızlığa mahkûm etti.

Bugün üçüncü sigaramı yaktım ve karşımdaki Ömer'e boş gözlerle baktım. Hastanede, onun daha önce de geldiğim odasındaydım. Buraya, Duman'ın nasıl olduğunu öğrenmek için gelmiştim ama kendisi bana bunun hasta mahremiyeti olduğundan bahsediyor, bir şeyler söylemiyordu. Sigaranın külünü silkmek için küllük ararken, "Burası hastane odası," dedi Ömer, kuvvetle masasına abanırken. "O sigarayı söndür."

Doğru, öyleydi. Onu dinleyeceğimden değil ama diğer hastaları düşündüğümden sigarayı söndürdüm.

"Allah aşkına Duman sana nasıl tahammül ediyor?" Çattığı kaşlarının altından bana baktı. "Tamam, hakkını yemeyeyim güzelsin falan ama... Çok zorsun."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak deri koltukta gerindim. Ömer'le anlaşamıyorduk, çünkü ben ona göre Duman'a zarardan başka bir şey vermiyordum. "Boş yapmayı kes ve artık Duman'ın gidişatından bahset."

Yanaklarını şişirdi ve kolundaki saate baktı, sanırım randevu saatini bekliyor, beni defedeceğini düşünüyordu. "Bahsedemem diyorum Mahşer, etik olmaz."

"Onun ne zaman öleceğini bilmek en doğal hakkım, etik olup olmaması umurumda değil."

Ölüm kelimesi aramızda dikildi ve uzunca bir süre sükûnete boğdu. Ömer'in karşımda Duman için acı çekmesini izlerken, dilimin ucunda harflerin bıraktığı o derin yakıcılığı hissettim. "Duman'ın kalp nakline ihtiyacı var. İlk sıralarda ama vakti az, sıra ona gelene kadar nefesi yeter mi bilemem."

Ölüm düşüncesi kalbimi serin bir melteme bıraktı. Bir an kalbimden buzların çatırdama sesi geldiğini sandım. "Eğer sıra gelmezse Duman ne kadar sürede ölecek?"

Elini saçına attı ve ensesine kadar sıvazlayarak gözlerini yumdu. "Yeni yılı göremez."

"Ama biz nisan ayındayız..."

Önümüzdeki günlerin her bir saniyesi, her anı Duman için ölüm vakti olabilirdi.

Biraz sonra, bekli yarın, belki on gün sonra... Yazın mı ölecek? Yoksa sonbaharda mı? Ya da kışın mı? Gözlerimi kapattım ve bunu düşündüm. Belki arabasının içinde, arabayı çalıştırmadan biraz önce, yağan doluyu izlerken... Belki kışın, odasının camından dışarıya lapa lapa yağan kara bakarken... Belki de caddenin karşısında, ben ona yürürken, o beni beklerken bir an eli kalbine gidecekti. Ben o an caddenin karşısında duracaktım, ince ince yağan kar saçlarımıza tutunurken, Duman dizlerinin üzerine düşecek ve gözleri kapanacaktı. Kalabalık hayretle onun yanına koşarken ben adım bile atamayacaktım. Duman ölecekti, ben hep o caddenin karşısında kırmızı beremle kalacaktım. Hayatta ne ileriye gidebilecektim ne de geriye.

"Peki," dedim birkaç dakika sonra. "Son evre nasıl olacak? Durumunda değişiklik olacak mı? Kalp ağrıları şiddetlenecek mi mesela?"

"Şiddetlenecek," dedi gözleri dalgınca boşluğa bakarken. "Hatta kısa zaman sonra son evreye girecek. Biliyorsun, zaten kalbini kötü etkileyecek sayısız şey yapıyor. Son evreye girdiğinde kalbi iflas etmeye başlayacak. Artık nefes almakta zorluk çekecek, en ufak kalp hızlanmasında veya yaşadığı bedensel yorgunlukta sık sık bayılacak. Vücudunda halsizlikler bir yana fiziksel acılar olacak ve bunlarla başa çıkmak için ilaçlar alacak. O ilaçları aldıkça uyumak isteyecek, uyudukça uyuyacak... Muhtemelen solunum takviyesi yapılacak, bir gün gelecek ve tek başına nefes alamayacak. Yoğun bakıma kaldırılacak..."

"Soğuk çarşafların içinde mi ölecek yani?"

Ömer'in sözleri kalbimin derinlerinde sivri delikler açıyordu sanki.

"Düşündüğüm gibi olmayacak. Ne evinde ne arabasında ne de gülümseyerek beni beklerken ölecek. Hastane odasında, soğuk çarşafların içinde, belki gözünün kenarından bir damla yaş akarken..."

Ömer güçlü bir şekilde genzini temizledi. "Tabii bunlar varsayımlar. Kalp nakli gerçekleşirse günden güne iyileşecek."

Duman kısa süre içinde artık normal yaşamsal faaliyetlerini bile gerçekleştiremez olacaktı. Onu yatağından çıkamayacak kadar bitkin şekilde düşünüyordum da... Duman, acziyet olduğunu düşündüğü bu şeye ne kadar katlanacaktı?

Elimde, ona vereceğim neyim vardı?

Kalbimden başka?

Koltuktan kalkarken Ömer'e baş sallamayı ihmal etmedim. Kapıyı açıp dışarıya çıkarken, bir hastası içeriye giriyordu. Duyduklarım çok ağır gelmişti. Kalbim hep keskin bir bıçaktı ama ilk kez beni de kesiyordu.

Hastaneden çıktığımda telefonumun cebinde titrediğini fark ettim. Birinin aradığını değil de mesaj attığını anladığımda çıkarıp ekrana baktım ve gözlerim onun ismini gördüğünde kalbime bir şeyler oturdu.

Gönderen: Duman Alanguva.

Merhaba güzelim.

Gönderilen: Duman Alanguva.

Merhaba yakışıklı.

Sanırım Duman'a artık sık mesajlar atacaktım. Ve her zaman bana mesaj atabilecek kadar iyi olmasını ümit edecektim...

Gönderen: Duman Alanguva.

Evde misin? Ömer'in yanına uğrayacağım, sonra seni alayım mı?

Eğer evden çıkmışsa birazdan burada olurdu, toz olmalıydım. Ara sokaklardan birine girerken yanıt yazdım.

Gönderilen: Duman Alanguva.

Beni neden alacaksın acaba?

Gönderen: Duman Alanguva.

Akşam seni yemeğe çıkarmak istiyorum. Gerçek bir yemek.

Sen, ben, güzel yemekler, mumlar, şaraplar...

Altdudağımı dişlerken, önünde durduğum apartman duvarına yaslandım ve parmaklarımı heyecanla tuşlarda gezdirdim.

Gönderilen: Duman Alanguva.

Fazla romantik davranıyorsun, kes şunu.

Apartmanın tentesi beni ve vücudumu, ince ince yağan bahar yağmurundan sakınırken, dudağımı daha sert kemirdim.

Gönderen: Duman Alanguva.

Sana vahşi erkek mi olayım istiyorsun?

Sırıttım. Zaten onun doğasında vahşilik vardı.

Gönderilen: Duman Alanguva.

Bir olsana ;)

Gözlerimi devirdim. Bazen Duman'la dünyanın en boş konuşmalarını yapıyor olabilirdik.

Gönderen: Duman Alanguva.

Bana bu uyuz gülüşü atma kızım, uyuz oluyorum.

Saat sekizde de hazır ol, gelip alacağım.

Tamam, akşam yemeği fikrinden vazgeçmemişti. Gidecektim, istiyordum. Beni nereye götürecekti, ne giymem gerekirdi acaba?

Gönderilen: Duman Alanguva.

Nasıl bir yere gideceğiz? Ne giyeyim?

Karşıya geçmek için caddeyi kollarken bir mesaj daha düştü.

Gönderen: Duman Alanguva.

Hiçbir şey.

Adama bak, çıplak olmamı düşlüyordu. Şimdi görürdü.

Duman Alanguva kişisini engellediniz.

Telefonu cebime atarak karşıya geçtim ve bizim mahalleden geçen bir otobüse atladım. Saat beş olmak üzereydi, bu da demek oluyordu ki hazırlanmak için üç saatim vardı. Şık bir restorana gideceksek yerine göre giyinmeliydim.

Duman kırmızı severdi.

Eve geldiğimde annemi salonda dalgın dalgın televizyona bakarken buldum. İçeriye girdiğim anda aramızda uzun ve sessiz bir bakışma geçip gitti. Eminim ki o da benim gibi dün gece söylediğim şeyleri anımsıyor ama bir şey yapamayacağından sadece bakıyordu.

"Akşam Duman'la yemeğe çıkacağız," dedim haber verme gereği duyarak. "Çok gecikmem."

Omzunu silkti.

Bir an karşısında durdum ve gözlerimden idam eden duyguların, gerisindeki boşlukla onu izledim. Sanki ölüm, ruhsuz bedenlerimizde bir piyano çalıyordu ve notalar birbirimize bakan gözlerimizde yankılanıyordu.

Anne, bu evde ölümün küf kokusu var; sen varsın, ben varım ama biz yokuz.

Kendimi kaybetmiş gibi odama geçtim, dolabıma yürüdüm. Dolanın kapaklarını açıp az sayıdaki elbiselerime baktım ve parmaklarım onun sevdiği renge doğru gitti. *Kırmızı.* Askıda duran kırmızı elbiseyi alarak aynanın karşısına yürüdüm ve üstüme tutarak nasıl durabileceğine baktım. Dekoltesi olan bir elbiseydi ve gideceğimiz yer için uygun olacağını düşünüyordum.

Önce duş aldım. Vakit kaybetmeden bir havluya sarınarak banyodan çıktım. Vücudumu nemlendirerek önce iç çamaşırlarımı, sonra da elbisemi giydim.Bu elbiseyi hiç giymemiştim, alırken de giyeceğimi düşünmemiştim. Bir mağazanın vitrininde görmüş, benim olmasını istemiş ve almıştım. Bugün ilk kez giyiyordum. Boyu dizlerimin birkaç parmak üstündeydi, rengi koyu kırmızıydı. Kumaşı toktu, vücudumu sarıyordu. Göğüslerime doğru daralarak inen bir dekoltesi vardı, sevmiştim. Sırtımın bir kısmı, omuzlarım ve bununla beraber gerdanım çıplak kalmıştı.

Saçlarımı, sırtımı açık bırakmak için tepemde sımsıkı bağladım ve yanlardan çıkan bebek saçları başımın arkasına yapıştırdım. Yüzüm tamamen ortaya çıkmıştı. Yüzümü nemlendirdikten sonra biraz kapatıcı kullanarak kusurlarımı örttüm. Maskara ve koyu far sürerek göz makyajı yaptım. Yanaklarım soluk kaldığı için allık ile biraz aydınlatıcı kullandım ve yüzüm parladığında memnuniyetle ruja uzandım. Kırmızı, kadifemsi dokusu olan bir ruju taşırmadan dudaklarıma sürdüm ve kendimi süzdüm. Aynaya bakmaktan hazzetmesem de...

Hazırdım.

Saat yedi olmuştu bile, birazdan geleceğini düşünüyordum. Akşam serinliği çökmüş olmalıydı, üzerime bir şey alabilirdim. Üzerime olmasa bile yanıma ceket almak için dolabı karıştırdım. Telefonumu, cüzdanımı koymak için siyah, askısız bir çanta aldım ve içerisine önemli şeylerimi, kırmızı rujla beraber yerleştirdim.

Ayakkabı... Siyah, ince topuklu bir ayakkabıyı giyindim ve elbisemle uyum yakalayınca mutlu oldum. Tamamen hazır olduğumda yatağın ucuna oturdum ve camdan dışarıya bakarak karanlığı izledim. Keskin gece mavisi gökyüzünü kaplamış, bulutların verdiği grilik geriye çekilmişti. Sokak gürültülüydü, çocuklar bağırıp duruyordu. Bir sigara yakmayı düşündüm ama ağzımın kokmasından korktum. Sekizi beş geçe evimizin önünde bir fren sesi duyuldu ve biraz sonra sokak kapısı çaldı. Ojenin kapağını kapatarak kenara koydum ve son kez aynada kendime baktım. Kendimi onun için mi güzelleştirmiştim?

Ceketimle çantamı alarak çıktım ve salonda oturan anneme bir bakış atarak sokak kapısına yürüdüm. Kendime son kez bakarak kapıyı açtım ve Duman'ı, kapı pervazına yaslanmış halde buldum. Dirseğini pervaza dayamış, başını önüne eğmiş ve ayakkabısının ucuyla yerde ritim tutuyordu. Omuzlarını saran siyah ceketiyle beraber, içindeki siyah gömleğin yakalarına bakarken Duman başını kaldırdı ve duraksayarak kaşlarını çattı. Bir elimi arkama saklayarak eşikten dışarıya çıktım. Kapıyı arkamdan kapattığımda, Duman'la kapının arasında kalarak bocaladım. Yoğun parfüm kokusunu alırken, "İzin ver de geçeyim," dedim ama sesim umduğum kadar sert çıkmamıştı. Duman güçlü bir şekilde yutkunarak, "Asıl sen izin ver," dedi, sesi o kadar sertti ki, bana kızmış olabileceğini düşündüm. "Asıl sen izin ver de şu kalbim bir rahat nefes alsın..."

Gömleğinin yakasını düzelttim. "Ben ne yapıyorum ki?"

"Çok güzel oluyorsun mesela, olma."

"Neden?"

"Gördüğümde kalp atışlarım hızlanıyor."

Parmaklarım gömleğinin üzerinde asılı kalırken, neredeyse bütün uzuvlarımda onu hissettim ve kendimi ona bastırırken buldum. "Yemeğe gideceğiz dedin, ben de hazırlandım."

Çenesinin altından ona baktım. Sakallarının tamamını kesmişti, hatta yüzünü ilk kez bu kadar pürüzsüz ve genç görüyordum. Akşam karanlığında seçebildiğim kadarıyla saçlarını taramıştı ve dolgun tutamlar, nizami bir şekilde duruyordu. Dudakları beklentiyle aralandığında, elimi yüzüne çıkardım ve parmaklarımdan birini aralık duran ağzının içine doğru yumuşakça ittirdim. "Gidelim," dedim ve parmağımla dudağının kenarını okşadım. "Yemeğe."

Kafasını salladı ama geriye gidemedi. Elimi yavaşça ağzından çekerek omzuna yasladıktan sonra onu geriye ittim. Nefesimi bırakıp başımı eğdim ve yüzüne bakmadan önünden geçtim. "Çok esmersin," dediğini duydum arkamdan. Sanki daha çok kendi kendine konuşuyordu. "Bacakların, sırtın, kolların..."

Kapıyı açıp arabaya bindim ve doğrudan klimaya uzandım. Serinlemeye ihtiyacım vardı. Çantamla ceketimi kucağıma koyarak gergince omuzlarımı dikleştirdim. Eteğimi çekiştirirken Duman'ın bakışlarını hissettim ve göz ucuyla baktığımda, gözlerinin bacaklarımda olduğunu gördüm. "Önüne dön," diyerek onu uyardım ve eteğimi çekiştirmeye son verdim. "Kaza yapacağız."

"Ne sürdün bacağına?"

"Bir şey sürdüğüm yok, ne diyorsun?"

Yolu kontrol etmek için önüne döndü. "Parlak görünüyorlar."

"Nemlendirmiştim," dedim ve bacağımı kaşıyarak önüme döndüm. Duman bir kez daha bana dönmedi, sadece araba sürmeye devam etti. Şehrin şık, ışıltılı caddelerindeydik. Kırmızı ışığa takıldığımızda Duman durdu ve pürdikkat bakışlarla ışığı izlerken, parmaklarıyla çenesini sıvazladı. Arabanın içindeki hava o kadar ağırdı ki, omuzlarımda taşıyormuş gibi hissediyordum.

"Ömer'in yanına gideceğinden bahsetmiştin, gittin mi? Ne oldu, neler söyledi?"

Gözleri ön camdaydı ama orada ne gördüğünü yalnızca kendisi bilirdi. Ölüm onun kapısına yatmış bekliyordu ve Duman kapıyı her açtığında ölümün onu yakasından tutmasından korkuyordu. "Sıradan şeyler," diyerek geçiştirdi ve daha fazlasını sormamı istemeyen o yüz ifadesiyle arabayı kullanmaya devam etti.

Fakat ben arsızdım, daha fazlasını öğrenmek istiyordum. "Sıradan derken? Değişim yok mu? Karşına geçip sadece *sıradansın Duman*, mı dedi?"

Yüzünden yaşlı bir adamın yorgun ifadesi okunuyordu. "Öleceksin aptal Mahşer'den uzak dur, dedi."

Bir an durdum, boş boş ona baktım. Kahretsin ki, haklılığı inkâr edilemezdi. Duman'ın kalbi yanımda hızlanıyor, bu da sağlığını olumsuz etkiliyordu. "Sen ne dedin?" diye sordum.

"Dedim ki; demesi kolay, geç de sen uzak dur. Nasıl çöl yağmura hasret, ben de Mahşer'e öyle hasretim."

Hiçbir şey söylemedim, çünkü öyle konuşmuştu ki, içten içe *ne söyleyebilirsin ki,* demek istemişti sanki. Araba çok geçmeden şık, sahil kenarında bir restoranın önünde durduğunda, vale çoktan kapımızı açmak için bize yaklaşmıştı. Duman'la aynı anda arabadan inerek boy gösterdiğimizde, vale anahtarı kaptı ve arabayı park etmek için uzaklaştı. Duman yanımda bitti ve koluyla belimi sararak yürümem için teşvik etti. "Buraya daha önce geldin mi?" diye sormadan edemedim.

"Hayır, kadınları yemeklere çıkarmıyorum. İlk kez seninle geldim."

Şık merdivenlerini çıkarken gerginlikten avuçlarım ıslanmıştı. Karşılama görevlisi bizi içeriye buyur etti ve bir başka görevli randevumuza bakarak bizi masamıza yöneltti. Ağzımın içinde, bize yardımcı olan hanımefendiye bir teşekkür mırıldandım ve Duman'ın karşısındaki sandalyeye yerleştim.

Hemen deniz manzaralı cam kenarında, yuvarlak masaya karşılıklı olarak yerleştik. Çok geniş, sade ve aynı zamanda ruh okşayan inceliklerle döşenmiş bir mekândı. İçerinin aydınlatması loştu, göz yormuyordu. Mahremiyete önem verilmiş, masalar arasına rahat bir mesafe eklenmişti. Göz ucuyla camdan dışarıya baktım. Deniz ne kadar köpürse de hoyrat olsa da kayalıklardan bizim tarafa geçemiyordu. Bacaklarımı masanın altına yerleştirdim ve gözlerimi denizden daha güzel olan şeye çevirdim. Kehribar renkteki gözler, efendisi olan ruhunun bir gölgesi gibi esrarengiz görünüyordu. Kolunu sandalyesinin arkasına atmıştı ve diğer eli su dolu kadehi kavramıştı.

"Beğendin mi?" diye sordu alçak sesle.

"Evet," dedim ve ellerimi nereye koyacağımı bilemeyerek kucağımda tuttum. "Sakin ve şık bir yer."

"Seninleyken insanlar bizi çok rahatsız etmesin istedim."

Heyecanlanarak yutkunduğumda Duman'ın dudağı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Duman gülümsediğinde, etekleri öpülen bir kral gibi görkemli duruyordu. "Gülmesene oğlum."

"Oğlum mu?" Duman apaçık bir hayretten sonra, *sen iflâh olmazsın,* der gibi gözlerini devirdi. "Oğlum diyor ya. Sanki asker arkadaşım."

Kollarımı tavırlı bir şekilde göğsümde bağladım ve gözlerimi tekrar denize çevirdim. "Ne yemek istersin?" diye sordu Duman. "Menüye baksana?"

Garson yanımıza yaklaşarak bize ne istediğimizi sordu. Duman soslu levrek sipariş etti. Menüye dışından bir bakış attım, içini karıştırmadan, "Aynısından," dedim, bana dönen beyefendiye. "Soslu levrek."

Bizi onayladıktan sonra, "İçecekleriniz?" diye sordu ve ardından ekledi. "Yıllanmış kırmızı bir şarap harika olur." Kalitesinden emin olduğu bir markayla önerisini tamamladı.

Duman dikkatli gözlerle garsona bakarken, "Evet, olur," diyerek mırıldandım ve başımı önüme eğdim. Beyefendi Duman'a döndüğünde, aralarında bir bakışma geçti ve Duman, "Aynısından," diyerek cevapladı.

Adam yanımızdan ayrıldığında sırtımı daha dik tuttum, onunla bakıştım. Başını sol omzuna doğru yatırırken, "Seni beğendi," diye mırıldandı ve bir açıklama yapmadan sustu.

Kaşlarımı çattım. "Garsondan mı bahsediyorsun?"

Bana yalnızca baktı, hiçbir cevap vermedi. Bugün neden farklı davranıyordu, anlamıyordum. Sessizliğini koruduğunda kollarımı ovuşturdum. "Yüzüne bile bakmadım Duman."

Kadehi kaldırdı ve ağzına dayayarak gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan suyu içti. Bakışlarında baygınlıkla dolu bir boş vermişlik vardı. Kadehi masaya geri bıraktığında, "Beğenmesin," dedi ve yeniden ölümcül bir sessizlik oluştu.

Kollarımı çözdüm, ellerimi masaya koydum ve kırmızı masa örtüsünü çekiştirirken, "Boş ver onu," dedim. "Sen... iyi misin?"

"Umurunda mı ki?"

Durdum, kaşlarımı sertçe çatıp ona baktım. "Ne duymak istiyorsun?"

Beklemeden cevap verdi. "Umurunda olduğumu."

"Umurumdasın."

Dudaklarını birbirine bastırarak omzunu silkti ve garson geniş bir tepsiyle geldiğinde yeniden sustu. Garson birkaç dakika içinde şık tabaklar içindeki servislerimizi bırakarak afiyet olsun dilekleriyle yanımızdan ayrıldı. Duman derin bir nefes alarak masaya abandı ve çatalla bıçağını eline aldı. "Soğutma da ye güzelim."

Tamam... Hâlâ güzeliysem her şey yolunda demekti.

Çatalımı bıçağımı alarak levrekten azar azar yemeye başladığımda gerçekten acıkmış olduğumu fark ettim. Duman masadaki kırmızı

şaraba uzandı ve mantarını açarak kadehlerimize doldurmaya başladı. "Seni neden buraya getirdiğimi biliyor musun?" diye sordu, ifadesiz bir sesle.

Ağzımdaki lokmayı güçlükle yutarken, bana uzattığı kadehi aldım. "Bilmem, sebepsiz olduğunu düşünüyordum."

"Yanlış," dedi ve çıldırtıcı bir sakinlikle levreğinden alarak ağzına attı. "Sana söylemem gerekenler var, o yüzden getirdim."

Çok gerilmiştim, hatta kaskatıydım. Ne çatalla bıçağı ne de kadehi tutabiliyordum. "Söyle o zaman ne söyleyeceksen."

Duman çatal bıçağını tabağının yanına bırakarak sırtını koltuğa yasladı. Kırmızı şarap dolu kadehini aldı. Beklentiyle ona bakıyor, nefesimi tutuyordum. Şarabından büyük bir yudum alarak dudaklarını yaladı ve ben aynı anlarda bacağımda sert bir şey hissederek dudaklarımı araladım. Duman hayretim karşısında dudağını kıvırdı ve göz kırparak ayağını bacağımın daha yukarısına sürttü.

"Gördüğümden beri bacağına dokunmayı istiyordum."

Ellerimle de masanın örtüsüne tutundum ve hızlı soluklar almaya başladım. "Biri görecek Duman, kes şunu."

"Ne o? Etkilendin mi?"

Dirseğimi masaya yasladım ve yüzümü kapatarak suratına doğru hırladım. "Beni buraya oyun oynamak için mi çağırdın?"

"Zaten en başından beri bir oyunun içinde değil miyiz?"

Masanın örtüsünü daha sıkı kavrayarak avucumun içine alırken, "Bu oyunu biz kurmadık," dedim.

"Belki ben kurmuşumdur," dedi Duman soğukkanlılıkla.

"Sen... Ne diyorsun Allah aşkına?"

"Bugün, gerçekten ama gerçekten yakında öleceğimi net olarak kabullendiğim ilk gün."

Bir şey diyemedim, ne diyeceğimi bilemiyordum. Ömer ona neler söylemişti de Duman böyle berbattı? Takımının içindeydi, çok şıktı, yakışıklıydı ama yıkılmış görünüyordu. Yüzünün her santimine işleyen acıyla bana baktığında soluğum kesildi ve omuzlarım çöktü. Ayakkabısı aşağıya doğru sürtünerek bacağımdan inerken, gözlerini kadehine çevirdi ve bir süre hiç konuşmadı. Mekândaki kısık sesli konuşmalar, gülüşmeler, kadeh tokuşmalar, müziğin kaybolacak gibi duran incecik melodisi... Duman, ben.

Avuçlarımda bile tutmayı beceremediğim adamı kaybedecektim.

Avuçlarımda tutamadığım için mi gidecekti?

Kalbimde tuttum, yetmez mi?

"Seni yemeğe çıkarırken aklımda bunları konuşmak yoktu," dedi Duman, bir müddet sonra, yalın sesiyle. Başını önüne eğmiş, kadehine bakıyordu. "Senin için süslendim, saçlarımı taradım, güzel kokmak için parfüm sıktım..." devam etmesi zor gelmiş olmalı ki, gözlerini yumarak sustu. "Sonra Ömer'in yanına uğradım, bana ayağı yere sağlam basan gerçeklerden bahsedince, bunun seni son görüşüm bile olabileceğini düşündüm. Bana, yoğun bakıma yatmamı teklif etti, hatta bunun şart olduğunu söyledi."

Bunlar duymadığım şeyler değildi, ben de zaten ilk kez öldüğümü iddia edemezdim.

"Seni hiç kazanmamış olarak öleceğimi fark ettim," diye devam etti, aynı ses tonuyla, aynı bakışla, aynı ruhla. *Ruhum, ilk kez ölmüyor olduğu halde neden ilk kez ölecekmişiz gibi davranıyorsun?*

"Bu yüzden içimde ne var ne yoksa dökmek istedim."

Ben varım,

Biz yokuz.

"Ben de senin için hazırlandım," dedim başka ne diyeceğimi bilemeyerek, sessizce.

"Güzel olmuşsun," dedi Duman. "Çok güzel."

Şimdi tutsam artık geç mi kalırdım? Onu tutmayı, o elimden kayıp giderken mi akıl etmiştim? Ben tuttum diye gitmeyecek miydi sanki? Hiçbir şey demeden Duman'ın artık hissizleşen, kıpırtısız suratına bakmayı sürdürdüm. "Benim elime kadın eli bile değmedi," dedi ansızın. "Hep seni bekledim."

Yüzünden, tüm yaşlarının izleri, yorgunlukları, vazgeçişleri akıyordu. Bakışlarını kadehinden kaldırıp bana bile bakmıyordu. Elinin biri masanın üzerinde yumruk halini almıştı. Daha önce de hiçbir kadınla bir şeyler yaşamadığından bahsederdi ama beni beklemek de ne demekti? Ben bile beni beklemekten vazgeçmiştim. "Duman... Lise..."

"Ne içim senden başkasını alıyor, ne de gözüm senden başkasını görüyordu."

Acımasızca saldırılarına devam ediyor, doğru bildiğim tüm yanlışların üzerine basıp geçiyordu. *Kalbim, yaşanacak ne kaldı bilmem ama uğruna ölünecek bir şey var.*

"Duman, sen o günlerden bahsedi..."

"Seni görmemek mümkün müydü Mahşer?" Gözleri nihayet kadehten kalktı ve onunla kucaklaşmayı bekleyen gözlerime sokuldu. O kocaman bir dağdı ama günden güne ufalanıyor, küçülüyordu sanki. Kadehi tamamen masaya bıraktı ve bir anda titreyen elimi kavrayarak yumruğunun içine aldı. Parmaklarım büyük avucunun içinde ezilirken, gözleri kayıplara karışmış bir şeyin peşine düşerek gözlerimde asılı kaldı. *Kayıplara karışmış şey, kalbimdi. Aç, avucunun içine bak; kalbim orada Duman.*

"Yıllarca, beni okul sırasında öptüğün o anın tekrarlaması için bekledim. Dedim ki hep kendime, o seni bir daha öpmeden ölme..."

Ağlasan, silebilir misin hiç sevilmemiş çocuk bakışlarını, gözlerinden?

"Sen okul koridorlarında yere düşerdin, benim dizlerim acırdı Mahşer..."

"DUMAN VE KALBİ"

Yıllar önce, Galata Lisesi

Genç adamın kalp ağrıları günden güne çoğalıyordu.

Ağzının kenarındaki sigara ince ince yanıyor ve genç adam, oturduğu taşın üzerinden etrafı gözetliyordu. Saçlarını taramaya dahi zahmet etmediği için dağınık tutamlar inatçı bir tavırla alnına düşüyor, elinin sürekli saçlarını düzeltmesine sebep oluyordu. Sigarayı dudağının kenarından çekip aldı ve ucunda biriken külü silkerken, herhangi bir öğretmenin olup olmadığına dikkatle baktı. Sigarayı parmaklarının arasında dengeleyip tekrar dudaklarına yaslarken, elinin biriyle gömleğinin yakasını düzeltti.

Dudağının kenarında haylaz bir tebessüm oluştu ve sevgisizlik canına tak etmiş gibi onu görme isteğine kapıldı. Bakışları kalabalık içinde onun vücudunu, gür, siyah saçlarını aradı ve çok geçmeden onu herkesten ayırt edebildi. Kalbi, bir dakikada atabileceği kadar atışı sadece birkaç saniyede attı ve bedeni bu hızlanan atışların gücüyle sarsıldı.

Ruhunu kuvvetle toparlayan bu his, kalbini dağıtıyordu.

Yanında, sürekli beraber takıldığı bir kızla beraber okul binasından içeriye yürüyor, arkadaşına bir şeylerden bahsediyordu. Duman, onu görmenin etkisiyle biraz bocaladıktan sonra duvarın üzerinde biraz daha yükselerek baştan aşağıya süzdü. Üzerinde pileli, mini bir etekle beyaz okul gömleği vardı. Oldukça sıska olmasına rağmen belirgin vücut hatlarına sahipti. Diz altlarına kadar çektiği siyah çoraplarını giymişti. Sigarasını ağzından çekerek sertçe dudağını ısırdı ve rüzgâra kapılan simsiyah saçlara baktı. Esmer kız güzeldi, çekiciydi; onun kalbine doğrudan zararlı bir etkendi. Kız adı gibi mahşer yeri kadar sıcaktı.

Ona daha yakından bakmak için aşağıya inmesi gerektiğine karar verdi. Duvarın üzerinden atlayıp sigara izmaritini ayağının ucuyla

ezdikten sonra vakit kaybetmeden çatı katından inmeye başladı. Hiçbir öğretmene yakalanmak istemiyordu, korktuğundan değil ama oturup dakikalarca azar işitmekten hoşlanmıyordu. Onu gören birkaç arkadaşının selamını alarak ikinci kata kadar indi ve koridorun başında durarak kızın sınıf katına baktı.

Sırtını duvara dayadı ve saçlarını el yordamıyla düzeltti. Kıza yakışıklı görünmek istiyordu. Saçlarından sonra gömleğinin yakalarına da el attı ve yakalarını özenle düzeltip gömleğinin uçlarını pantolonunun içerisine sokuşturdu.

Herkesin sınıfına yetişmeye çalıştığı koridora baktı ve diğer merdivenlerden çıkan kızı gördüğünde ağzının içinde bir küfür yuvarladı. Zaten hasta olan kalbi, çeşitli sebeplerle artış hızını artırdığında bünyesini gerçekten yoruyordu ama bu kızı böyle aniden görmek, hepsinden daha beter bir etki yarattı. Kaburgaları teker teker kalbine doğru batar gibi olduğunda bakışları perde gibi kısıldı ve kehribar gözleri bakır bir hançer sivriliğinde parladı. Kızın saçları o kadar gür ve uzundu ki, bazen o kadar saçı taşırken başının ağrıyıp ağrımadığını bile düşünüyordu. Sırıttı ve kızın sırtına doğru çarpan koyu saçlara yutkunarak bakarken, kızın omzuna bir elin yerleştiğini görerek duraksadı.

Dilini dişlerinin arasına alarak, daha da kısılan gözlerini hafifçe yan tarafa çevirdi. Kolunu Mahşer'in omzuna doğru atan bu çocuğu tanıyordu; on birinci sınıflardan Furkan'dı. Çocuğun zırt pırt Mahşer'in yanında bitmesine ayar oluyor, kendini kontrol etmekte zorlanıyordu. Aslına bakılırsa çocuğun cesaretini kıskanıyordu. O gidip kolunu Mahşer'in omzuna atamıyor, dilediği gibi onunla konuşamıyordu. Tüm bunları yapmasını isteyen de kalbiydi, tüm bunları isteyip yapamamasına sebep olan da kalbiydi. Elini ensesine atarak saçlarının diplerini çekiştirdikten sonra beklentiyle kıza baktı. Mahşer çocuğun omzunun altında sınıfa doğru ilerlerken onun sorularına cevap veriyor, bir yandan da gözleriyle etrafı tarıyordu.

Kimi arıyordu?

Ne zaman görse gözleri fıldır fıldırdı.

Çekip gidecek oldu ki, Mahşer'in omzundaki kolu iterek kendi sınıfına doğru koştuğunu gördü. Şu kız arkadaşı da onun ardından koşmaya başlamıştı. Mahşer'in üzerinde siyah bir mont vardı ama önünü bile kapatmamıştı. Elinde kırmızı beresiyle sınıfa girip gözden kaybolmadan

önce kızın sallanan kalçasına bakarak homurdandı. Mini etekleri seviyor olmalıydı. Yanaklarını şişirerek, onu bakışlarıyla uğurladı ve hemen sonrasında Furkan'a doğru ilerledi.

Furkan'ı arkadaşlarının arasına girmeden hemen önce, gömleğinin arkasından yakalayarak boş koridora doğru çekmeye başladı. Çocuk beklenmedik hareketle sendeledi ve kafasını Duman'a doğru çevirdi.

"N'oluyor lan? Sen kimsin?"

Duman arkadaşlarının müdahalesine aldırmadan çocuğu koridora doğru çekiştirirken, "Seni dövmem için adımı bilmen gerekmiyor," diye cevapladı.

Etraftan geçen birkaç öğrenci çıkacak olan karmaşadan ürkerek oradan uzaklaştığında, Duman karşısındaki çocuğun gözlerine baktı. *Bu gözlerin, o gözlerin karşılaştığı şey olmasından nefret ediyordu; iliklerine kadar.*

Çocuk, yüzündeki sorgulayıcı ifadeye uyumlu şekilde kaşlarını kaldırarak, "Derdin ne?" diye terslendi. "Beni biriyle mi karıştırdın?"

"Hayır." Duman gömlek yakalarından daha sıkı tutarak dişlerini sıktı ve soğuk bir kinle bakışlarını daha da yakınlaştırdı. "Bizzat seni dövmek istiyorum."

"Oğlum, bir git işine ya..."

Çocuk kendisini itecek olduğunda, vücudunu duvara daha sert bastırarak elleriyle onu silkeledi. "Diyeceklerim var, kulaklarını iyi aç."

Duman karşısındaki çocuktan daha uzun ve iriydi; zaten ondan yaşça büyüktü de. "Mahşer'den uzak duracaksın, çünkü adam gibi arkadaş olmayı beceremiyorsun. Eline koluna sahip çıkacak, o seninle konuşmadıkça onunla konuşmayacaksın!"

Tüm vücudu kasıldı ve kelimeler daha vurgulu bir şekilde dudaklarından döküldü. "Ben kendimi onu uzaktan izlemeye mahkûm etmişken senin rahatça ona yaklaşmana tahammül edemiyorum, anlıyor musun?"

Karşısındaki çocuğun şaşkınlığını umursamadan ellerini yakasından çekti ve birkaç adım geriledi. Çocuk, şaşkınlığın vermiş olduğu duraksama yüzünden ne yakasını düzeltebiliyor ne ağzını açabiliyordu. "Anlaşıldı değil mi?"

"Arkadaşız biz," diyebildi genç adam, bir dakika kadar sonra. Ayakları vücudunu geriye götürüyor, Duman'dan uzaklaşıyordu. "Birden öyle görüşmeyi kesersem ne diyeceğim Mahşer'e?"

Duman ileriye atılacak gibi olduğunda, çocuk kaçma girişiminde bulunarak daha hızlı şekilde geriledi. "Sen kimsin ki Mahşer'in umurunda olacaksın?" diye kısık bir hiddetle bağırdığında, yanlarından geçen bir kız onlara baktı. "Bundan Mahşer'e bahsetmiyorsun."

"Bela mısın lan?"

"Belanım lan, ne yapacaksın?"

Çocuk uzaklaşmaya devam ettiğinde, Duman da parmağını ona doğru sallamaya devam etti. Mahşer'e bahsedecek olursa bundan haberdar olurdu ve bunu şimdi hiç istemiyordu. Çocuk az sonra üst katın merdivenlerini tırmanarak gözden kaybolduğunda, kendi yaptığına inanamayarak homurdandı. Sırtını duvara dayayıp yumruklarını da sırtıyla beraber yasladı ve kafasını arkaya vurarak gözlerini yumdu. Başa çıkabildiği şeyler vardı ama başa çıkamadığı şeyler de vardı. Bazı şeyler elle tutulmaz, gözle görülmezdi ama hissedilirdi. Duman, Mahşer'i gördüğü ilk günden bu yana, her anını ona doğru koşacakmış gibi hissederek geçiriyor ama ona koşamıyordu. Aslında günden güne fark ediyordu ki, ona koşmasına gerek de kalmamıştı. Mahşer zaten artık ondaydı, onunlaydı, ondan biriydi. Yumruklarını biraz daha sıktı. Eğer kalbi delik olmasa gidip elinden tutmak için bir dakika bile beklemezdi. Kalbi delikti ve Mahşer o delikten içeriye sızmıştı.

Yaşamak için aradığı güçlü sebebi ölüm ensesindeyken bulmuştu.

Gidecek yerim yokken sana gelmedim,
Gidecek yerim vardı,
Ama yine sana geldim.

Çoğu zaman dururdu, konuşurdu, bağırırdı, sataşırdı, takılırdı, kızardı, susardı... Bazı zamanlar *ben cehennemsem, cennet senin neyine,* derdi. Bazı zamanlar ben boğulurdum, bazı zamanlar o beni boğardı. O beni boğarken ellerini kullanmazdı, gözleriyle yapardı. Ben ellerimi kullanırdım, onu boğardım ve sonra boğduğum o denizden çıkarıp suni teneffüs yapardım. Onu boğardım, sonra çekip öperdim.

O bende boğulurdu, ben de onda yanardım.

Kollarımı bedenime dolamış arabanın ön koltuğunda oturuyor, camdan dışarıya bakıyordum. Duman yanımda araba kullanıyor, ağzını açıp

tek kelime söylemiyordu. Onu boğduğum denize, tutup elimden beni çekmişti ve şimdi sanki beni öpen oydu. Ben onu öldürmek için defalarca kez boğmak zorunda kalmıştım ama onun beni öldürmesi için bir kere denize çekip bir kere öpmesi yetmişti. *Cinayetinin sus payı, öpücükleriydi.*

Hâlâ bir şeyleri net olarak kavrayamamış olsam da artık emin olduğum bir şey vardı.

Duman beni sevmişti.

O deftere benim adımı yazmıştı.

Benim hissettiklerimi o da hissetmişti. Sınıfta, okul sırasında onu öptüğümde gözleri kapalı olsa da kalbi atmış, onu ondan habersizce öptüğümü fark etmişti.

Aklım almıyordu, neden birimiz çıkıp bir şeylerden bahsetmemiştik.

Seni seviyorum, gibi şeylerden.

"Ne yaptın?" diye sordum, bir saatten daha fazla süren sessizliği bozarak. "O gün seni öptüm ve koşarak sınıftan çıkıp gittiğimde, arkamdan ne yaptın?"

"Sınıfa ilk geldiğinde gerçekten uyuyordum," dedi aynı sakinlikle. "Ama biliyorsun, benim uykum hafiftir. Ayakkabılarının sesini duyunca uyandım, sınıftaki herhangi biri olduğunu düşündüğüm için gözümü açmadım ama bana yaklaştığında... Seni bir şekilde tanıdım."

Bu, sorduğum sorunun cevabı değildi, o an neden bir şey yapmadığını daha çok merak ediyordum. Duman sessizliğimi fırsat bilerek, "O an zaten gözlerimi hiç açamadım," dedi, sesindeki tavır hiç değişmemişti. "Yanıma geldiğine inanamıyordum, çok şaşkındım, ne tepki vereceğimi bilememiştim... Sonra sıcaklığını hatırlıyorum, ellerini, nefesinin yaklaştığını, dudaklarını... Beni öptün ve o an kilitlenip kaldım, hiçbir şey yapamadım."

Cümlesinin sonlarına doğru sesindeki içtenliğin arttığını hissettim ve dönüp ona bakmaya daha fazla korktum. Kahretsin ki kendimi çok savunmasız, çok aptal, çok... onunla dolu hissediyordum ve ağzımı açtığımda *ilk aşkımdın,* diyecek olmaktan korkuyorum. *Son kaldın.*

"Sadece bir öpücüktü."

"Sınıftan çıkıp gittiğine emin olana kadar gözlerimi açamadım," diyerek anlatmaya devam etti, sesinde artık hiçbir şey yoktu. Sanki anlattığı şey ben değildim. *Ben neydim?*

"Gözlerimi açıp kendime geldiğimde gerçekliğini sorguladım, inanamadım ama o rujunun dokusunu bile hâlâ hissedebiliyorum. Emin olmuştum, sen de bana karşı boş değildin."

"Peki neyi bekledin? Gelip bir şeyler söylemek için?"

"Geçersin sandım."

Geçeceğimi sanmış... "Geçtim mi?"

"Hayır, çoğaldın."

Azalamamak, her gün çoğalmak...

"Dur," dedi Duman, ben daha konuşmadan. "Senin yerine kendimi acıtayım. Ben böyle dedim diye sen de şimdi *ama sen bende azaldın* diyeceksin. Dersin, beklerim."

Hâlâ camdan bakıyor, dönüp onunla yüzleşemiyordum. Dedim ya, çok savunmasızdım ve bu halde onunla yüz yüze gelirsem beni boğduğunu görürdü. "Aradan çok uzun seneler geçti," dedim, kaskatı bir sesle.

"Mahşer, böyle konuşmaya devam edeceksen hiç konuşma."

Zaten dudaklarım birbirine çarptığı için konuşmakta zorlanıyordum. Yumruklarımı çözdüm ve kollarımı kendime dolayarak ileri geri sallanmaya başladım. Tamam, evet; itirafı beni çok etkilemiş, âdeta sersemletmişti. Suratıma tokat gibi inmişti ve ben çok uzun zaman sonra gerçekten ağlamak istiyordum.

"Söyleyecek daha başka şeylerin yok mu?" diyerek konuşmasını sürdürdü stabil bir sesle. "Senin de itiraf edecek bir şeylerin yok mu?"

Benden konuşmamı mı istiyordu? Ben dinlemekte iyiydim, konuşmakta değil. Ona karşı hislerim hakkında ne düşünüyordu? O, beni unutamadığını itiraf etmişti ve benim de aynı şekilde onu unutamadığımı mı düşünüyordu? Ne diyecektim? Hissetmeyi istemediğim şeyleri hissediyordum ama bahsedebilir miydim? *Duman sen bende derin bir kesiksin, ben sende çiziğim.*

"Neden sustun?" diye sordum ona, yine. "Neden geçip karşıma hislerinden bahsetmedin. Bu işler cinsiyetle değil belki ama genelde erkekler gelip açılır, bahseder..."

Duman'ın boğazından bir ses çıktı, gülmekle ah etmek arasında bocalamış gibi belirsiz bir sesti. "Gelip bir şey diyemezdim. Çünkü seni seven yerim zaten ölüyordu."

Kalbi.

"Bunun için mi?" diye sordum, sesimin titrememesi için üstün bir çaba sarf ederek. "Kalbin delik olduğu için mi gelip benimle konuşmadın?"

Araba sert bir dönüşle beraber başka sokağa girdiğinde sarsıldım. "Bir daha yollarımız kesişmeseydi ben isteyerek senin karşına çıkmazdım Mahşer."

"Lisede, bana gelip bunları anlatsaydın ben yine seninle olmayı seçerdim. Kalbinin hasta olması bunu değiştirmezdi."

Arabanın içini derin, ürpertici bir sessizlik kapladı.

"O öpücükten sonra gelmeyi istedim, yalan yok." Sesindeki soğukluk kelimeleriyle o kadar alakasızdı ki, sanki gelmekten değil de gitmekten bahsediyordu. "Ama ölüm gerçeğini o kadar benimsemiştim ki, arkamdan üzülmesinler diye hayatıma kimseyi almıyordum." Bir an sustu. "Baksana Mahşer, benim bir arkadaşım bile yok!"

Evet, Duman'ın Ömer'den başka hiç arkadaşı yoktu. Hatta Ömer doktorluğunu yapmasa onunla bile görüşeceğini sanmıyordum. Ellerimle çıplak kalan kollarımı ovuştururken, kelimelerin boğazımda tıkandığını hissettim.

"Hayat böyle ilerlemez. Sırf kalbin delik diye insanları hayatına almaman gerekmez. İnsanlara da seçim hakkı vermelisin. Belki seninle geçireceği zaman az bile olsa buna razı gelirler, nereden biliyorsun?"

Kırmızı ışıkta durduğumuzda, "Mahşer, bundan yıllar önce benim iyi bir kalbim vardı," dedi, aynı mesafeli sesle. "O zaman insanları üzmeyi istemezdim, bu yüzden arkamdan ağlamasınlar diye de hayatıma kimseyi almıyordum. Zamanla kalbim hissizleşti ama bu bir tür alışkanlık haline geldi, yapamıyorum, insanları öleceğimi bilerek hayatıma alamıyorum."

"Çok sevgisiz büyümüşsün," dedim, onun sevgisiz bakışları gözlerimin önünde belirirken.

"Doğrusun," dedi yalanlamadan. Artık öyle bir noktaya gelmiştik ki, birbirimizi yalanlamak, doğruları inkâr etmek faydasızdı. "Ben sevgi nedir bilmem. Ne annem bir tarafına taktı beni ne de babam. Bir Ada vardı işte, daha da başkasını alamadığımdan hayatıma, kimse tarafından sevildiğimi hissetmedim."

"Annem ve babam beni severdi," dediğimde Duman derin bir iç çekti ve fısıldadı. "Ben de seni severim."

Konuşmayı bildiğimi söylüyordum ama onun kadar bilmiyormuşum. O çıkarıp yüreğini ortaya koyuyordu, ölecek olmanın verdiği cesaret, onu güçlü kılıyordu.

"Sen diyebilir misin?" Duman üstüme gelmeye devam etti ama sesi hâlâ buz gibiydi. "Sen bana *seni seviyorum,* diyebilir misin?"

"Yıllar önceydi..."

"Unutamazsın sen beni." Onu sevip unutmuş olmamın düşüncesi, hiç sevmemiş olmamın düşüncesinden daha ağır gelmiş olmalı ki bağırmıştı. "Doğruyu söylemeye cesaretin yoksa yalan da söyleme."

Dudaklarımı birbirine bastırarak sustum ve haklı kızgınlığının geçmesini beklerken camdaki yansımama baktım. Bir kısmı karanlıkta kalan yüzümde, tamamlanmamış bir sayfanın üzerinde bekleyen cümleler vardı sanki.

"Zaten bunları konuşmak gereksiz," dedi Duman, az önce bağıran kendisi değilmiş gibi kısıkça. "Geriye kalan hayatımın tamamını neredeyse hastanede geçireceğim, o yüzden tüm bunlar manasız."

"O zaman niye anlattın?" diye sordum, öfkemin yüzeye çıktığını hissederek. "Zaten susmuştun, neden biraz daha susmadın?"

"Yanımda sustuklarımı da götürmek istemedim."

Öleceği fikrine ilk kez bu kadar hazırlıklı olduğu için bahsetmek istediği şeyleri söylemişti ve bu en doğal hakkıydı; onu sorgulayamazdım. Bana söylediği cümleler aklımdan çıkmıyordu. Beni sevdiği, beni beklediği, kendini bana sakladığı... Ben okul koridorlarında, onu arayarak gezerken o durup beni izliyordu. Ben düşüyordum, onun dizleri acıyordu.

"Beni ilk ne zaman gördün?" dedim gözlerimi kapalı tutmaya devam ederek. Sersem kalbim heyecan ve beklenti içine girmişti. "Ben senden küçüktüm, sen lise son sınıfa gidiyordun. Hiç ihtimal vermezdim."

"Saçların çok güzeldi," dedi, dalgın bir sesle. Gözlerine bakmaya korkmasam dönüp bakmayı çok isterdim. "Bir gün okuldan içeriye giriyordun, yanında Çisem vardı. Ben de en üst kattaydım, kulaklığı takmış müzik dinliyordum. Kalbim dolayısıyla zaten okulu sürekli aksatmış, iki sene sınıfta kalmıştım, bu yüzden etrafımdaki arkadaşlarımın davranışları bana çocukça gelirdi. Tek takılmayı severdim, bu da bana seni izleme fırsatı veriyordu..." Ellerim terlerken kalbim müthiş bir devinimle beraber göğsümü zorladı. "O gün bahçeden içeriye girerken gözüm sana

takıldı, simsiyah saçların öyle dalgalanıyordu ki bir süre gözümü senden alamadım. Kırmızı beren de vardı. Benden küçüktün, belliydi ama olgun görünüyordun. Yüzün çok güzeldi, yanakların, dudakların... O zaman gülümsüyordun tabii, şimdiki gibi suratsız değildin. Bin yıl geçse unutmam o anı, çünkü ben o andan sonra iflah olmadım."

"Senin yüzünden sigaraya başladım," dedim aniden, onun kalbimi açıp daha derine inmesinden korktuğum için daha fazla konuşmasını istemiyordum. *Sen daha ne kadar ben olacaksın? Beni benlikten çıkarana kadar mı?* Duman arabaya bindiğimiz zamandan beri ilk kez benden tarafa döndü. "Sen içiyordun, ben de güzel bir şey olduğunu düşündüm. Senin yaptıklarını yapmak hoşuma gidiyordu. Bir gün sigaranı yarım bırakıp yere atmıştın, ben de sırf senin sigaran diye alıp içmiştim. Yani... o şekilde başladım sigara kullanmaya, yoksa daha önce içmiyordum."

Duman derin bir sessizliğe gömüldü. Kalbim genişlemiş, kocaman olmuştu ama yine de bir tek onu alıyordu. Çünkü kalbimde büyüyüp kalbimi genişleten oydu. "Ben de senin yüzünden ilk okul kavgamı ettim," dedi, sesindeki mesafe bir nebze kırılmıştı. "Furkan denen zibidiyi hırpaladım."

Furkan... Aklımı zorladığım yarım dakikadan sonra ağzım bir karış açıldı ve gözümün önüne birden fazla görüntü geldi. Furkan liseden bir arkadaşımdı, benden hoşlanıyordu ama onu geri çevirdiğim için arkadaş kalmıştık. Onun morarmış, yaralı bir yüzle okula geldiğini hatırlıyordum. Duman yüzünden miydi?

Omzumun üzerinden döndüm ve gözlerini gördüğümde, azgın bir nehirde ters yüzerken buldum kendimi. Denizin üstünde bile yanmaya devam eden bu şeyi söndürmeye kimin gücü yeterdi? O nehrin gürül gürül akan suyuna kapılarak ona doğru çekildiğimde, Duman da benim gibi uzandı ve bir daha beklemeden vücudumu kolları arasına çekti. Elleri sırtıma yerleşti ve beni kafesledi. Artık ne ben nehrin üstündeyim ne de o. İkimiz de battık.

"Artık söylenecek hiçbir şey kalmadı," dedi Duman, sesinde hakikat vardı. "Yaşanacak şeyler kaldı."

Kollarımı hiç olmadığı kadar sıkıca onun boynuna doladığımda, Duman zorlanarak da olsa beni kaldırdı ve kucağına doğru çekti. Artık beni kaldırırken zorlanıyordu. Bunu fark etmek içimi sızlattı. Bunları fark etmek, ölüme olan yakınlığını fark etmek demekti.

"Neden titriyorsun?" diye sorduğunda, kalbim göğsünde çarpıyordu. "Buz kesmişsin."

"Beni fark etmediğini sanıyordum," dedim, alnımı kırıştırarak. "Senin için hiçbir şey ifade etmediğimi düşünüyordum."

"Sen susmaya devam ederken ben de böyle hissediyorum."

Bir şeyler duymayı istediğini biliyordum ama cümleleri toparlayamıyordum. Elini enseme yerleştirerek başımı omzundan kaldırdığında şikâyet etmeden dilediğini yaptım ve onunla yüz yüze geldim. Kucağında olduğum için yüzlerimiz aynı hizadaydı ve bakışlarımız arasında bir köprü kurulmuştu.

"Dikenlerinin hakkını veriyorsun," dedi ve kurumuş dudakları telaşsız şekilde beklentiyle aralanmış dudaklarıma yaslandı. "Gül Dikeni."

Beni öpmeye başladığında ona karşılık verdim. Dudaklarımız sertçe buluşurken, ellerimiz saçlarımızın arasına karıştı. İtirafından sonra duygusal olarak ona yakınlaşmıştım ve bunu kelimelerimle belli edemiyorsam bu şekilde belli edebilirdim.

Ellerim, onu çıplak bırakma arzusuyla beraber üstündeki tişörtün uçlarına indiğinde, "Dur," dedi, beni öpmeyi bıraktığı bir kısa anda. "Eve çıkalım."

"Geldik mi?" diye sordum. "Burada kalabiliriz."

Beni öpmeye devam ederken parmaklarını da enseme daha sıkı doladı. "Dur," diye yineledi, soluk soluğa. "Böyle olmaz."

Onu öpmek için uzandığımda beni itti ve sanki şimdi yapmasa hiç yapamayacakmış gibi arabanın kapısını açtı. Serin hava yoğun şekilde içeriye süzülürken, Duman altımdan sıyrıldı ve ben koltuğa düşerken arabadan çıktı. Elime uzanmasını bekledim, elime uzandı. Parmaklarımız kavuştuğunda beni çekti ve arabanın içinden çıktığımda kapıyı ardımdan kapattı. Başımı omzuna yasladım ve adımlarına ayak uydurdum.

Dairenin önünde durduğumuzda anahtarıyla kapıyı açtı ve peş peşe içeriye girdik. Işığı yakmaya lüzum görmedi, ayakkabılarımızı çıkarıp doğrulduğumuzda karanlığın içinde yolumu bulmama yardım etti. Vücudundaki sıcaklığı ve yoğunluğu, aramızdaki elektriği ve tutkuyu iliklerimde hissediyordum. Duman salonun önünden geçerken duraksadı ve kapıyı açıp içeriye bakındı. "Aferin," diye mırıldandı. "Muhammet yokluğumuzda Ada'nın odasına girmemiş."

Koltuğun üzerindeki silueti görüp onun Muhammet olduğunu anladım. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Yalan söylemediğini." Cevabı düşünceliydi. "Ama Ada'ya olan hislerinin doğruluğundan emin olamam."

Yüzümü ceketine doğru sürttüm. "Öyle olmasa Bursa'dan buraya kadar gelmezdi Duman."

"Ada'yı incitmeyeceğine emin olana kadar aralarında duracağım."

"Bu bir şeyi göstermez," dedim ve ekledim. "İnsanlar çok sevseler de birbirlerini incitebiliyor."

"O da doğru. Yalnız benden yakışıklı gibi, bir ayar olmadım değil yani..."

Başımı kaldırdım ve yarım bir dönüş yaparak yanından önüne doğru geçtim. Karşısında durduğumda Duman hâlâ düşünceli gözlerle Muhammet'i izliyordu. Topuklu ayakkabılarım üzerinde gerilemeye başlarken onu da elinden kendimle beraber çektim. Tek kaşını kaldırdı ve onu çekmeme izin vererek telaş etmeden ilerledi. Topuklu ayakkabılarım zeminde tiz sesler koparırken, odanın kapısı önünde durdum ve kapıya dönmeden, gözlerimi ondan ayırmadan kapıyı açtım.

Kapıdan içeriye girip onu da kendimle beraber çektiğimde, Duman arkasından uzanıp kapıyı kapattı ve odasında yalnız kaldığımızda beklemeden birbirimize uzandık. Avuçlarımız yüzlerimize yerleşti ve dudaklarımız bir öpücükle birleşti. Parmak uçlarımda yükseldiğimde neyi istediğimi anlayarak elinin içini belime koydu ve ayaklarımı tamamen yerden kesti. "Ne yapıyoruz?" diyerek ağzımın içine soluduğunda, "Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Daha önce hiç yapmamıştım."

Dudakları dudaklarımın üzerinde kıvrıldı.

Beni dengede tutmaya çalışırken bir yandan da öpücüğüme karşılık vererek yatağa ilerliyordu. Gövdemi ona yasladığımda, kalbim sağ tarafında kaldı ve onun kalbi de benim sol tarafıma yaslandı. Yatağın önünde eğildi ve benimle kendini yatağa bıraktı. Sırtım soğuk çarşaflara temas ettiğinde, Duman beni yukarıya doğru itti ve ellerimi alarak başımın üzerinde tuttu. "Hayatım boyunca senden başka bir kadını öpmenin hayalini kurmadım," dedi nefessiz kalmış vaziyette. "Sanırım bir daha yollarımız karşılaşmasaydı kimseyle beraber olmadan ölecektim."

"Hâlâ kimseyle birlikte olmadan ölebilirsin," diyerek ona takılırken, aynı zamanda öpücüklerine karşılık veriyordum.

"Hiç sanmıyorum," diye cevap verdi ve başımın üzerindeki bileklerime daha sıkı bastırarak beni savunmasız bıraktı. Hastalığı gücünden eksiltiyor olsa bile hâlâ güçlüydü ve benimle başa çıkabiliyordu. Başımı kaldırıp dudaklarını daha yoğun öperken, Duman da bizi engelleyen yastığı kenara fırlattı. "Bacağımı deldin," diye homurdandı ve o an bir kez daha ayakkabı topuğumun bacağına doğru battığını fark ettim. Ayağımı çekecek oldum ki, bir elini çıplak bacağıma koyarak buna engel oldu. "Hayır, kalsın."

"O zaman şikâyet etme," diyerek homurdandıktan sonra dudaklarımı dudaklarından sıyırdım ve çenesine doğru sürükledim. Kafasını hafifçe arkaya iterek bana boynunda yer açtığında, "Elimi de bırak," dedim ve bileğimi çektim. Bileklerimi serbest bıraktı ve avuçlarını yatağa yasladı. Kollarımı boynuna doladım ve parmaklarım saçlarının arasına karışırken, dudaklarım sakallarına sürtünerek boynuna indi. "Kalbin ne durumda?"

Ansızın elinin içini başıma yasladı ve başımı aşağıya doğru ittirerek kalbime yasladı. Kulağım tam anlamıyla kulağına denk geldiğinde, bana neyi göstermek istediğini anladım. "Ne durumdaymış?" diye sordu başımın üzerine.

Kendimi kalp atışlarının sesine bıraktım. Kalbi düzensiz bir ritimde ama ne için olduğunu bilerek çarpıyordu. "Çok hızlı," dedim, kalbiyle beraber yükselirken. "Ama güzel de, dinlemek hoşuma gitti."

Başımı kalbinden kaldırdı ve parmaklarını çeneme yerleştirerek yüzümü kendisine doğru yaklaştırdı. Dizlerinin üzerindeydi ve benim sırtım yerden ayrılmış, kollarımın ona olan dolantısıyla dengede durabiliyordu. An an dudaklarıma yaklaşırken, "Konuşmuyorsun, bari hissettir," dedi ve isyan edercesine dudaklarımdan öptü. "Çünkü benim ölmeden önce duymayı istediğim şeyler var."

Dizlerimin üzerinde yükselmeye başladığımda Duman ne yaptığımı anlamayarak kaşlarını çattı. Ondan yüksekte olup onun başını göğsüme denk getirebildiğimde, elimin içiyle ensesine baskı uyguladım ve bana yaptığı gibi yanağını kalbime doğru yasladım. "Duy o zaman," dedim hızlı olan kalp atışlarımı kastederek. "Ben konuşmayı beceremem ama gösterebilirim."

Duman yarım dakika kadar orada kaldı ve yüksek sesli kalp atışlarıma kulak verdi. Bir eli beni sırtımdan yatağa düşmememem için tutuyor ve

nefesi gürültüyle göğüslerimin arasından akıyordu. "Ölürken de umarım duyduğum son şey bu olur."

Hayır, sürekli bundan bahsetmesini istemiyordum. Hatta bundan nefret eder hale gelmiştim. Gözlerimi yumdum ve dudaklarımı kanatırcasına ısırdığımda, kalbimdeki ağırlığın azaldığını hissettim. Başını göğsümden kaldırmıştı ve bunu yapmadan önce iki göğsümün arasına, terli tenime bir öpücük kondurmuştu. "Senin için bir kalp bulabilirim," diye fısıldadım ve içgüdülerime güvenerek ıslak ağzına yaklaştım. "Gerekirse birinin kalbini söküp seni kurtarabilirim."

Konuşmasına, şaşkınlığını belirtmesine imkân tanımadan onu öpmeye başladığımda sırtımı sertçe yatağa yaslayarak kendimi bana yapıştırdı. Gövdemde ve kasıklarımda onun gövdesini ve kasıklarını hissediyordum. İç içe geçmiştik, kemiklerimiz birbirine batıyordu. Ellerimiz vücutlarımızda gezinirken arzuyu dudaklarımızdan çıkardık. Aniden baş aşağıya denize düşmek gibiydi, ya da birinin sizi kafanızdan su dolu olan bir bidona bastırması gibi. Sevgisiz gözleri demiştim, bütün dünyayı sevgiyle kurtarabilirdiniz ama sevgisizlik dünyanızı hep aşağıya çekerdi. Onunla biz birbirimizi aşağıya çekiyor ama ölmemek için kafamızı bazen suyun içinden çıkarıyorduk.

Birbirimizi boğuyor, sonra çekip öpüyorduk.

Parmak uçlarım gömleğine uzandığında Duman bana kolaylık sağlamak için yüzünü yüzümden uzaklaştırdı. Göz temasını asla bozmadan gömleğinin düğmelerini çözerken, "Bunu sahiden yapıyor muyuz?" dedi. Sesinde korku mu vardı? Gözlerimi yavaşça açtım ve şaşkın yüzüne baktım. Kalbi o kadar hızlı bir ritim tutturmuştu ki ne zaman inip ne zaman alçaldığını bile anlamıyordum. Bir alttaki düğmeye geçerek çözdüğümde, "Sadece öpüşüyoruz," dedim.

Duman altdudağını sertçe ısırarak elleri üzerinde sabit durmaya çalışırken, "Beni soyuyorsun," dedi ve imalı şekilde benim üzerimdeki elbiseye baktı.

"Elbisemin altında ne olduğunu biliyor musun?" dedim ve ellerinin üzerinde durmakta zorlandığını görerek o düşmeden önce ben onu düşürdüm. Duman'ı yatağın yan tarafına düşürerek üzerine çıktım ve karnına doğru oturarak ellerimi gövdesine yasladım. Ellerini iki yanımdan belime yerleştirerek bana avuçlarının istediğinde nasıl şefkatli olabileceğini gösterdikten sonra dudaklarını ıslattı. "Şaka yapıyorsun değil mi Mahşer?"

Neden bahsettiğimi anlamıştı ama buna ihtimal vermiyordu. Dudağımın kenarını kıvrıldığımda, Duman'ın gözleri ağzımda asılı kaldı. Dağılmış rujumun bir kısmı onun dudağına bulaşmıştı. Ağır, tehlikeli nefeslerimiz evin içini doldururken, gömleğinin son düğmesini de çözerek yakalarını ayırdım ve onu tamamen çıplak bıraktım.

Parmak uçlarımı göğsünden aşağıya tekinsizce, yumuşakça indi. Kemikleri canına batıyor gibi hırıltılı nefesler alıyordu.

"Gittikçe zayıflıyorsun," diye bir tespitte bulunduğumda vücudu kasıldı ve ölümün soğukluğu bir kez daha hançer kadar keskin şekilde vücutlarımıza indi. "Ben sana zarar veriyorum değil mi? Yanında olduğum her an kalbin yoruluyor."

"Ecelim geldiğinde ne yapabilirim ki Mahşer?" Duman'ın sesindeki sıcaklık bir anda mesafeye dönüştü ve sanki üşümek ruhumda başladı. "Az bekle, daha yapacaklarım mı var diyeceğim? Öyle ya da böyle, seninle ya da sensiz... Öleceğim ve bu olduğunda senin yanında olmak istiyorum."

"Neden?" dedim boğazıma oturan yumruyla.

"Gözünün kenarından, benim için akacak olan o yaşı görmek için," dedi ve gülümsedi. O an cümlesi mi daha dokunaklıydı tebessümü mü bilemedim. Bildiğim o an bir parça öldüğümdü. Zaten kim bir anda ölüyordu ki? Ben biraz biraz ölüyordum.

Bakışlarımı kaçırdım, ilk kez *ağlamayacağım,* demedim. Kemikli, ince parmaklarına baktım ve dudaklarımı parmak boğumlarına bastırdım. Kalbi, yorgun bir ağaçsa, elleri o yorgun ağacın hâlâ yemyeşil görünen yaprakları gibi güzeldi. Bir ağaca yaslanana kadar o ağacın çürümüş olduğunu fark edemezdiniz. Ona ne zaman yaslandım, o zaman anladım ki bu ağacın gövdesi ihtiyarlamıştı.

"Giyemeyeceğimi mi düşünüyordun?" diye sordum az önceki konuya dönerek. "Giydim işte."

"Bunu..." bakışları karnımın aşağısına düştüğünde gözlerinin rengi birkaç ton koyulaştı. "Söylemesen iyiydi."

"Sadece söylemek istedim," diyerek elini uzaklaştırmaya başladığımda, Duman itiraz dolu bir inilti çıkardı. "Mahşer, çok insafsızsın."

Omuz silktiğimde Duman homurdanarak beni üstünden itti ve yan dönerek bana sırt çevirdi. Gözlerimi devirdim ve düşmemek için yatağa tutunurken, "Bu ne şimdi?" Diye homurdandım.

"Mızıkçılık yapıyorsun," diye şikâyet etti, dik dik duvara bakarken. "Gösterip elletmiyorsun."

Gözlerimi devirdim, mızıkçılık yaptığımı söylüyordu ama bana sırtını çevirip yatan oydu. Kendimi düzeltip dizlerim üzerinde yatağın yukarısına tırmandım ve çenemi omzuna yaslayarak bacaklarımı onun gibi aşağıya uzattım. Duman ellerini dizlerinin arasına yerleştirmiş, yarı çıplak vaziyette karşısındaki duvara bakıyordu. Kolumun birini önden geçirerek beline sardığımda, "Dokundun," dedim mırıldanarak. "Asıl sen mızıkçılık ediyorsun."

"Sağ ol ucundan dokundum." Gözlerini devirdiğini hissettim, sırtıyla beraber beni itmeye çalışıyordu. "Yapışma be."

"Be deme!"

"Ha!" Abartılı şekilde konuştu. "Geldi Mahşer."

Dişlerimi sertçe omzuna geçirirken, "Çocuk gibisin," dedim. "Resmen küsüp sırtını döndün."

Yanağımı omzuna yerleştirdim ve elimi kalbinden uzakta tutarak onun gibi duvara bakmaya başladım. Birileriyle bir aradayken pek eğlenmezdim, doğrusu hiçbir insan benimle eğlenemezdi; huzursuz, geçimsizdim. Bir insan bende huzuru bulamazdı, o zaman Duman hasta kalbine rağmen neden benimleydi?

"Neden beni yanında tutuyorsun?" diye sordum, dalgın dalgın. "Sana hiç huzur vermiyorum, aksine hep huzursuzluğa sebep oluyorum."

"Senin verdiğin huzursuzluğu bir başkasının vereceği huzura tercih ederim."

Sessizliğe gömüldüm.

Çünkü bu böyledir. Ağır bir yaranız varsa soluklanmadan ayağa kalkamazsınız.

O bir sürelik sessizlikten sonra, "Böyle bir insan olmayı ben istemedim," dedim dürüstçe. "Bana, böyle bir insan olmayı dayattılar."

"Hiçbir acı, kötülüğün bahanesi olamaz."

"Ama hissizlik?" dedim, ruhsuzca. "Ya hissizlik, göz göre göre yaptığımız kötülüklerin bahanesi olamaz mı?"

Duman bir müddet sustu. Belki de o an yapılacak en anlamlı şey susmaktı, çünkü konuşarak hiçbir yere varamamıştık. Yine buradaydık, onun evinde, onun yatağında, onun ölümünün gerçekliğinde... Onun

sıcak çarşaflarında aramızda ikimizden başka bir şey daha vardı; soğuk bir ölüm.

"Eline dokunduğumda kalbi titreyen bir kadın, bana hissizlikten bahsedemez."

Ağır ağır ölen tek şey Duman değildi. Onunla ruhumdu. O fiziksel şekilde ölürken ben ruhumla ölüyordum ve bu gerçekten oluyordu. His kayıpları, boş bakışlar, için çekiliyormuş gibi hissetmeler, canını yakan şeye karşı tepkisiz kalmak, susmak, daha çok susmak, umudu kesmek, hayalleri kesmek...

Alçakta süzülen bulutlara baktım ve onların karamsarlıklarına iç çekerek elimdeki kahveden yudumladım. Camın kenarında oturmuş, etrafı izliyor ve ara ara ihtişamlı Galata Kulesi'ne bakıyordum. Hâlâ Duman'ın evindeydim, öğleden sonraydı ve uyanalı bir saat kadar olmuştu. Uyandığımda Duman hâlâ uyuyor ve Ada ile Muhammet kahvaltı hazırlıyordu. Geçmiş onlara yardım etmiş, sonra Duman'ı uyandırmış, hep beraber kahvaltıya oturmuştuk. Duman Muhammet ile Ada'ya dik dik bakarak çocukları gerginlikten öldürmüş, masanın altından attığım tekmelere boş bakışlarla karşılık vermişti.

Kahvaltıdan sonra annemi aramış, iyi olduğundan emin olduğumda kendime kahve yaparak salona geçmiştim. Uyandığımda geceden kalma elbisemle rahat olamayacağımı bildiğimden Duman'ın bir kapüşonuyla şortunu giymiştim. İkisi de dizlerime kadar inerek komik görünse de umurumda değildi. Kahvemden birkaç yudum daha alırken, gözlerimi bulutlardan çekerek Muhammet ile Ada'ya çevirdim. İkisi de aynı koltukta, karşılıklı olarak oturuyor ve parmak güreşi yapıyorlardı. Elleri birbirinin içine yerleşmişti ve başparmakları sürekli hareket halindeydi.

Ada'nın sesli gülüşüyle kahve bardağını ağzımdan çektiğimde, onun Muhammet'in parmağını kısıtırdığını gördüm. Gözlerinin içi parlamıştı. "Beş olan yeniyordu, yendim."

"Normalde hiç de yenilmem aslında," dedi Muhammet, yenildiği için üzgün görünmüyordu. "Çok başarılıydın, tebrikler."

Ada elini onun elinden yavaşça çekti ve, "İlk defa oynadım," dedi, bunun bir kusuru olduğunu düşünmüş olmalı ki utandı. "Hayret, nasıl kazandım ki..."

Salak mısın, bilerek kaybetti, dememek için kendimi zor tuttum ve sevimliliklerine gözlerimi devirdim.

"İstediğin her şeyi yapabilirsin," dedi Muhammet, onu izlerken. "Yani... Biz konuşurken inatçı olduğunu anlamıştım. Çünkü sana on dakika geç cevap versem inat ediyor, bir sonraki mesajda yirmi dakika sonra cevap veriyordun. Ben bir gün sonra cevap versem sen diğer mesaja iki gün sonra cevap veriyordun."

Burnumdan bir ses çıktı, afallama belirtisiydi. Ada utanarak dümdüz saçlarını yanaklarına doğru serpti. "Tesadüf olmuştur, bilerek yapmıyordum," diye inkâr ettiğinde *çak bir beşlik,* dememek için dilimi ısırdım. Aferin kızım.

Muhammet çarpık şekilde güldü. "Saçların ne kadar düz..."

"Evet, doğal olarak düz."

"Acaba..." Muhammet ensesini kaşıdı. "Dokunup bakabilir miyim?"

"Seni camdan uçururum." Son derece sakin bir sesle kurulmuş cümleyi duyduğumuzda başımızı arkaya çevirdik ve Duman'ı gördük. Kapının ağzında, doğrudan Muhammet'e bakar haldeydi ve kaşları bir hizada çatılmıştı. "Dokunabilir miyim ne lan?"

"En azından nazik," dedim, nezakete düşkünlüğüm olmadığı halde, sırf Duman'ı gıcık etmek için. "Beyefendi gibi izin istiyor."

Duman bakışlarını bana döndürerek, "İstediğin nezaket mi?" diye sordu ciddi ciddi. "Benim kardeşim nazik olduğu için nezaketi hak ediyor, sen nazik misin?"

Gözlerimi devirerek bakışlarımı önüme çektiğimde, "Kötü bir şey demedi," diyerek durumu açıkladı Ada. "Sadece saçlarımı merak etmiş."

Duman tamamen salona girip ikisinin oturduğu koltuğun önüne kadar yürüdü ve Muhammet'e doğru eğildi. Muhammet Duman'dan pek korkmuyordu, bu yüzden bakışlarını asla çekmeden ona karşılık verdiğinde, "En azından korkak değil," dedi Duman, onaylar gibi. "Sevdim."

"Abi," diyerek çıkıştı Ada, sesinin tonunu biraz yükselterek. "Ne diye korkacak ki senden? Biraz adil olur musun? Sen sürekli Mahşer abla ile dip dibesin, ben gidip Mahşer ablaya abime dokunma diyor muyum?"

Duman başını Ada'ya çevirdi ve onun su yeşili gözlerine uzun uzun baktı. "Kırılmanı istemiyorum Ada."

"Ada'yı kırmayacağım," diyerek araya girdi Muhammet, kendinden emin sesle. "Sen bizim birbirimizi tanımadığımıza inanıyorsun ama

tanıyoruz. Aramızda mesafeler yoktu, yollar vardı sadece. Geldim. Ada beni istediği sürece de burada olacağım."

Duman koltuğun önünden ayrılırken, "O zaman kendine kalacak yer bul," dedi.

Muhammet, "Buldum bile," diye cevap verdi hepimizi şaşırtarak. Duman'la bakıştıklarında sırıttı. "Karşı daireniz boşmuş."

Duman hırladı. "Hadi oradan lan."

Muhammet sırıtmaya devam ederken, Ada saklamaya çalıştığı o sevinç ifadesiyle ona döndü. Öyle ki, abisinin küfrünü bile duymazdan gelmişti. "Karşı daireye mi taşınacaksın?" diye sordu.

Duman oturduğum koltuğun boş kısmına otururak kollarını adeta bir tavırla göğsünde kavuşturdu ve onların gülüşmesini izledi. Ona gözlerimi devirirken, "Yanımda bir miktar param var," dediğini duydum Muhammet'in. "Zaten çalıştığım yerden o parayı almayı bekledim sana gelmek için."

"Ben senden gelmeni istememiştim aslında," dedi Ada, bir anda üzülmüştü. "Benim yüzümden neden yaşadığın yeri terk ettin?"

"Beni orada tutan bir şey zaten yoktu," dediğinde Ada şefkatle gülümsedi. Sanırım aralarında bizim bilmediğimiz bir şey vardı. "Ben zaten zor tutuyordum kendimi sana gelmemek için."

Ada heyecandan konuşamadı ve başını önüne eğdi. Masumiyete bazı anlarda, bazı bakışlarda rastlayabiliyorduk, ya da kırpışan kirpiklerde. İkisinin arasındaki o ağır hava, çekim sessizce devam ettiğinde Duman rahatsız olmuş gibi öksürdü ve her ikisinin de dikkatini çekti. "Sen ama geldin ama ailen, okulun yok mu?"

Muhammet'in gözlerinden bir duygu geçti ama o kadar hızlı bir geçişti ki bu duyguya isim vermek için zamanım bile olmamıştı. "Dediğim gibi, beni bağlayan kimse yoktu. Okumuyor, çalışıyordum. İşten ayrılınca da soluğu burada aldım."

Sanırım okusa üniversitede olacaktı ama çalışıyordu. Çok normal kimsenin hayat şartları aynı şekilde değildi sonuçta. Duman kafasını sıkınca sallayarak onu onayladığını belirtti.

"Doğrudur. Herkes okuyacak diye bir şey yok zaten, senin de yetenekli olduğun başka şeyler vardır."

Sanırım Muhammet'e karşı ilk kez bu kadar anlayışlıydı. Ada da bunu fark etmiş olmalı ki, hakiki bir sevgiyle Duman'a bakıp

Muhammet Duman'ın kendisine olan anlayışıyla rahatlayıp "Gitar çalarım ben," dedi. "Zaten mekânda çalıyordum, eksiksiz her şarkıyı çalabilirim."

"Bak sen." Duman düşünceli şekilde çenesini sıvazladı. "Benim bir tanıdığın mekânı var. Çalışmak istersen konuşurum."

"Eyvallah."

Ada abisinin ve hoşlandığı çocuğun iyi anlaştığını görerek sırıttı ve ikisine de hayranlıkla baktı. Evet, ona hak veriyordum. Ada çok hezimete uğramış, erken yaşta olgunluğa erişmiş bir kızdı ve mutlu olmayı hak ediyordu. O da bizim yaşadıklarımızı yaşamış olmasına rağmen saflığını koruyabilmişti.

Biz o gece ailemizden başka bir şeyi daha kaybetmiştik. Birbirimizi. O yüzden Ada'dan farklı olarak hayata karşı daha kindar daha nefret doluyduk. O geceden önce birbirimizi okulda, koridorda, kantinde, yani görmeyi istediğimiz çoğu yerde görebiliyorduk fakat o gece bizden bunu da almıştı. Birbirimizden birbirimizi almak bizi tamamen nefessiz bırakmıştı.

Burnumdan derin bir nefes alarak dudaklarımı ıslattım. Sigara istiyordum, acil bir tane içmeliydim. Etrafta sigara paketi arandım ama görünürde yoktu. Benimki çantamdaydı, çantam da arabada. Salonda sigara paketini göremeyerek omuzlarımı düşürdüğümde, Duman'ın eli odağıma girdi ve parmaklarının arasındaki sigarayı bana uzattı. "Bir öpücük verirsen sigara senin olur."

Kaşlarımı çatarak uzandım ama Duman daha hızlı davranarak elini geriye çekti. Birbirinden farklı renkteki gözlerimi ona çevirdiğimde, suratını suratıma yaklaştırarak yüzümün önüne geçti. Bu şekilde karşı koltukta oturan Muhammet ile Ada'yı göremiyordum. Duman kolunu başımın kenarından uzatarak elini koltuğa yerleştirdi ve böylece alanımı kısıtlamış oldu. "Gözündeki boya akmış."

"Maskara," diyerek elimi refleksle gözaltıma götürdüm. "Yakından bakma, öcüye benziyorum."

"Gözünün birisi yeşil, birisi mavi."

Bunu ilk kez fark ediyormuş gibi konuşması deli ediciydi. "Hadi canım," diyerek onu alaya aldım.

"Sanki harelerindeki duygular da farklı," dedi ve gözleri gözlerimi daha iyi görebilmek için kısıldı. Kaç kalp atışı vardı aramızda? O bazen

maskesizdi, bazen maskeli, bazen iyi, bazen kötü... Ama benim aksime kalp atışları hep gözlerinden okunurdu. "Mavi olan daha soğuk bakıyor, yeşil olarak daha sıcak."

"Renkleriyle alakalıdır," dedim ve o an bir aynada gözlerimi görmeyi istedim. Sahiden bahsettiği gibi miydi? "Yeşil daha sıcak bir renk ya hani..."

Duman alnını alnıma doğru yasladı ve şeytanın cebinden günahlarını çalmış gibi sinsilikle gülümsedi. Benimkinden daha geniş ve sıcak olan alnı yumuşakça alnıma sürtünürken, burnu da yavaşça burnuma sürtünüyordu. Dudaklarımız arasında yalnızca bir an vardı. Dudaklarımız arasındaki mesafe sanki kapanmayan bir yara gibiydi. Kapansa hissedilen acı dinecekti. Ellerim kapüşonun uzun kolları arasında kaybolurken, Duman sakinliğimi fırsata çevirerek saçlarıma uzandı ve kulağımın arkasına yerleştirdi. "Benim için hangi gözünden vazgeçersin?"

Alay ettiğini varsayarak, "Maviden," dedim ve sırıttım. "Yeşil olanı daha çok seviyorum."

"Ben senin için iki gözümden de vazgeçerim."

Bunun alayla verilmiş bir cevap olmadığını, ciddiyet barındırdığını anladığımda sırıtan dudaklarım aşağıya bükülerek düz bir çizgi halini aldı. Benim için neden iki gözünden vazgeçecekti ki? Ben buna değmezdim. "İnsan iki gözünden öyle kolay vazgeçmez," dedim, yalnızca onun duyabileceği bir sesle. "Allah aşkına, ben buna değmem ki."

"Değip değmeyeceğin benim bileceğim iş," diye homurdandı ve dudakları yüzüyle beraber hafifçe alçalıp burnumun üzerine bir ıslak öpücük bıraktı. "Şimdi veriyorum desem ne yapabilirsin ki?"

Zaten yakınımda olan yüzüne uzandım ve dudaklarımı sırasıyla sol ve sağ gözünün üzerine yumuşakça bastırdım. "Öperim."

Yapmış olduğum şeyi hiç beklemediğine emindim. Dudaklarım gözkapağının üzerinden ayrıldı ve başım tekrar arkaya düştü. Gözleri, cennete kıyısı olan bir cehennem gibiydi. Gözleri bana kıyıydı ama ben onun cenneti değildim. Eli kucağımın arkasında kaldı ve dudakları o yarayı kapatmak ister gibi dudaklarıma yaklaştı. Çocukların bizi göremeyeceği açıda olduğumuz için bana bir öpücük vermekten çekinmedi ve bir anlığına bana şefkatli davrandı.

"Senin dikenlerin acıtıyor ama onlar olmadığı zaman da kuzuya dönüşüyorsun Mahşer."

Aniden burnumu ısırdığında çığlık atmamak için elimi ağzıma kapattım ve suratımı geriye çekmeye çalıştım. Resmen acıtarak ısırıyordu.

"İnşallah sümüğüm ağzına düşer," diye mırıldandım ama sesim boğuk olduğu için Duman bunu anlamadı ve dişlerini çekerek ısırdığı yere bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi tam gözlerine odakladığımda, pencereden içeriyi dolduran güneş ışıkları Duman'ın yüzünde belirdi. Alınlarımız hâlâ birbirine yaslıydı ve dudaklarımızın arasında, aşılması kalplerimizce talep edilen bir mesafe vardı.

Duman, o kalbi yerine bırak; çünkü avucunda tuttuğun her şey ölmeye mahkûmdur. Duman dur... O kalp avuçlarında kalsın, çünkü hâlâ canlı kalabildiği tek yer orası.

Kalbimi avuçlarında sıktı ve beni öldürmeden önce diyebildiğim tek şey şu oldu:

"Ne o avcım? Yoksa kalbimi yerinden söküp kendi kalbin yerine koymak için mi peşimden koşuyorsun?"

Kapı zili beklenmedik anda çalarak Duman'ın konuşmak için aralanan dudaklarının örtülmesine sebep oldu. Alnıma sert bir öpücük kondurarak derin derin soluklandı ve ikinci kez çalan zille beraber doğruldu. "Benim kapım bu saatte çalmazdı."

Hararetten kızarmış olmalıydım, çocukların bunu görmesini istemeyerek koltuktan kalktım ve çıplak ayaklarla odanın çıkışına ilerledim. Banyoya gidip yüzüme su çarpmak istiyordum. Fakat kapının dışından duyduğum boğuk konuşmalar adımlarımın o tarafa doğru ilerlemesine neden oldu. Duman'ı gördüğümde omzunun üzerinden baktım. Kapıda üç tane, yelekleri içinde polis memuru vardı ve en öndeki memur şöyle diyordu:

"Dediğimiz gibi beyefendi, kendisi hakkında ciddi suç duyuruları var. Adam yaralayıp suçu bir başkasının üzerine attığı hakkında deliller sabit. Emniyetimize Faruk Alanguva tarafından suç duyurusu yapıldı, hanımefendiyi zorluk çıkarmadan alalım..."

"KAPANAN GÖZLER"

Kendimi iyileştiremediğimde insanları da yaralı görmek istedim.

Çünkü bu dünyada, yaralı olmaktan daha kötü bir şey varsa o da yalnız olmaktı.

Ben kötüyüm demem, kötülük yaparım ve Tanrı bana cezamı verir. Benim doğamda var, inkâr edemem. Birinin gözlerine baktığımda orada masumiyeti bile görsem iflah olmam. Bir süre masum kalmıştım ama öyle olduğum için değil, kendimi dizginlediğim içindi bu. İyi olmak için kendimi parçalamadım, çünkü her insan iyi olmadığı gibi her hikâyenin karakteri de iyi olmak zorunda değildi.

Şimdi karşımdaki polis memurunun gözlerine bakarken onu nasıl kandıracağımı düşünüyor, hatta onu kandıracağımı düşündükçe bundan haz alıyordum. Madem arkamda Duman vardı, beni koruyordu, o halde bunu sonuna kadar yalanlayacaktım.

"Sabrım tükendi," dedi karşımdaki polis memuru, delici gözleriyle beni izlerken. "Artık kayda değer bir şeyler söyleyin. Sorduğum hiçbir soruya tatmin edici cevap vermediniz."

"Soruyu tekrarlayabilir misiniz?" diye ricada bulundum.

"Adamın vurulduğu silah elimize geçti ve silahta parmak izleriniz var. Bu da sizi bir başka şüpheli yapıyor."

Elindeki tek kanıt bu muydu? Ben de kamera görüntüsü falan olduğunu düşünmüştüm. Bu beni korkutmazdı, yalan söyleyerek atlatabilirdim. Üstelik Duman buradaydı, beni almadan da gitmezdi. Bu, günler sürecek bile olsa...

"Silah ruhsatlı, erkek arkadaşıma ait bir silah."

Sesim iyi bir yalancıya aitti ama söylediklerim doğruydu. "Alıp silahına baktım, tabii dokunmuş da bulundum. Her silah tutan şüpheli mi oluyor?"

"O silahtan çıkan kurşunla birisi yaralandıysa, evet." Her kelimenin üstüne bastırıyor, benimle başa çıkmaya çalışıyordu. "Silahı o gün neden üstünde taşıyordu? Ya da sen neden alıp silaha bakma gereği duydun?"

Sıkılmaya başlamıştım, gerçekten. "İlk kez hayatımda gerçek bir silah görüyordum, heyecanlanmıştım. Bu kadar basit."

Yalanlarımı anlıyordu ama bunu kanıtlayamazdı; bu yüzden öfkeleniyordu. "Peki silah o gece diğer zanlının eline nasıl geçti?"

Ezberimdeki yalanı hiç beklemeden anlatmaya başladım. "O gece mekânın önünde, valenin arabayı getirmesini bekliyorduk. O esnada yanımızdaki bir grup tartışma yaşamaya başladı, pek ilgilenmedik açıkçası. O tarz mekânlarda bu tartışmalar hep olur. Fakat iş biraz ciddileşmeye başladığında Duman kavganın daha da büyümemesi için tarafları ayırmaya çalıştı. İşte o esnada adam Duman'ın belindeki silahı görünce çekip aldı, tartıştığı adamı vurdu. Olay tamamen bundan ibaret."

Sözlerini duymasam da gözlerini görüyordum ve o gözlerin küstahlığım için öfke kustuğunu anlıyordum. Dudağımın kenarını kıvırdığımda elini ensesine atarak gergince soluklandı. "Olay bu kadar mı diyorsun?"

"Daha fazlası mı olsun istiyorsunuz?"

"Gerçekleri istiyorum."

Gerçekler gerçek olsa da ölecek, bu yüzden gerçekliğin hiçbir değeri kalmayacak. "Benim söyleyeceklerim bu kadar."

"Neye güveniyorsun?" diye sordu ve benim gibi vücudunun bir kısmıyla aramızda bulunan masaya yüklendi. "O sevgiline mi?"

Gülümsedim.

"Biliyor musun?" dedi ve ellerini masanın üzerinden çekerek ayağa kalktı. "Sevgilinle de uğraşırım. Seninle de."

O sırtını çevirip kapıya yürürken, "İnan bunu yapmak istemezsin," dedim ruhsuz bir sesle. "Ne onu ne de *kalbini* yormak istemezsin."

"Doğru, kalp hastasıymış," dedi ve kapıyı üstüme sertçe kapatarak gözden kayboldu. Yumruklarımı masaya kapattım ve yüzümü de yumruklarıma yaslayarak sakinleşmeyi bekledim. Duman'a karşı zaafım olduğunu yalanlayamazdım, birisi bu zaafımı yakaladığında beni vurabilecek silahı bulmuş olduğunu fark ediyordu.

Bir süre sorgu odasında bomboş duvarları izledim. Beni şikâyet eden o adamın isminin Faruk olduğunu öğrenmiştik ama Faruk kimdi, bilmiyordum. *Faruk Alanguva.* Zihnimde bu ismin çağrıştırdığı hiçbir şey

yoktu. Duman'ın babası değildi ama kimdi? Amacı neydi? O silahı Duman'ın babasından alıp da nasıl emniyete ulaştırmıştı?

Kapı aralandığında boş bakışlarım o tarafa çevrildi. Üniformalı kadın polis içeriye girdi ve oturduğum sandalyeye kadar gelip beni kolumdan kaldırdı. Ağzımı açıp bir şey söylememek, Duman'ın işini biraz daha zorlaştırmamak için dişimi sıkarak onunla odadan dışarıya çıktım. Etraf çok kalabalık değildi, ana telsiz sesleri yoğundu. Üst kata çıkarken gözlerim etrafı tarıyordu.

Koridorun sonundaki odaya yürürken kalp atışlarım hızlandı. Çünkü burası emniyet müdürünün odasıydı ve Duman içeride olmalıydı. Saçlarımı omuzlarımdan aşağıya atarak kendime çekidüzen verirken yanımdaki polis memuru kapıyı tıklattı ve içeriden aldığı komutla beraber kapıyı araladı. Bakışlarım doğrudan koltuklara tırmandı ve aradığını buldu. Duman deri koltuğun birinde gergince oturuyordu ve kapının açılmasıyla beraber bu tarafa dönmüştü. Yüzünü gözünü görmek sanki uzun saatler sonra nefes almışım gibi beni rahatlattı. Duman illet bir hastalık gibi, tekrar ve tekrar kanıma bulaştı. *Hastalık olsan yine isterim seni. Öpsen bulaştırsan yine isterim seni.*

Duman'ın beni gördüğünde rahatladığını anladım. Ona göz kırptığımda, gözlerini devirdiğine şahit oldum. *Sen iflah olmazsın,* der gibi bir bakış attığında omzumu silktim ve oturmak için karşısındaki koltuğa yöneldim. Polis memuru kapıyı kapatıp çıktığında içeride Duman, ben ve emniyet müdürü kaldık. Koltuğa yerleştim ve kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturarak, "Evet?" dedim sorarcasına. "Ne zaman çıkıyoruz?"

Emniyet müdürü rahatlığımdan memnuniyetsizlik duyarak Duman'a doğru döndüğünde sırıttım.

"Evet?" dedi Duman, beni tekrarlayarak. "Ne zaman çıkıyoruz?"

"Yine iyi yırtıyorsun," dedi ve ekledi. "Kamera kaydı olsaydı ben bile bir şey yapamazdım."

"Yapardın," diye ona meydan okudu Duman. "Sen babamın pis işlerini kapatmıyor musun?"

Müdür bunun yüzüne vurulmasından rahatsızlık duymuş olmalı ki kıpırdanarak kravatını gevşetti. "Evet ama... Bunu baban değil, hatta sen bile yapmadın. Bu kız... yaptı! Baban senin yaptığını sanarak bu işin kapanmasını söyledi ama ya kızın yaptığını öğrenirse?"

Duman yumruk halindeki elinin birini yavaşça masaya yerleştirerek bakışlarını biraz daha kıstığında, emniyet müdürü koltuğa biraz daha yapıştı ve bakışlarını kaçırdı. "Öğrenmeyecek," dedi Duman, kendinden emin bir şekilde. "Babamı bilirsin, acımasızdır. Ee, ben de onun evladıyım. Düşün, bu sırrımızı onunla paylaşırsan sana neler neler ederim."

Parmağımın etrafına bir tutam saçımı dolayarak oynamaya başlarken boş bakışlarla tartışmalarını izlemeye devam ettim. Emniyet müdürü gergince ellerini ovuşturarak, "Kimseye söyleyeceğimden değil," dedi, konunun üzerini kapatmaya çalışarak. "Ama öğrenirse hem seninle arası açılır hem de benimle. Evladım... değer mi bir kız için?"

Duman elini masadan çekti, sırtını tamamen koltuğa yasladı ve yüzünü bakışlarıyla beraber bana çevirdi. İnsan içinde kimi öldürürse onun hayaliyle yaşarmış. Ben hayalinle değil, bizzat seninle yaşıyorum. *Çünkü seni hiç öldüremedim.*

Gözlerimin en derinine bakarken, "Değer," dedi yalnızca. "Değmeli."

Ama değmeyecek.

Sen toprak olacaksın, ben ateş.

"Bu mevzu bir kez daha buraya taşınırsa üstünü kapatamam," dedi Emniyet Müdürü. Duman irkilerek bakışlarını ona çevirdi. "Zaten emrimdeki memurlar neden olayı irdelemediğimi sorup durdular. Eğer bir kez daha aynı sorunla buraya gelecek olursanız ne kızı kurtarabilirim ne de seni."

Duman kafasını sallayarak onu onayladıktan sonra kısa sakallarını sıvazladı. "Faruk Alanguva dediler? Silahı o mu ulaştırdı?"

"Doğru demişler." Müdür kafasını salladığında aynı soru kafamın içinde biraz daha büyüdü. *Duman'la akrabalığı neydi?* "O getirdi, yanımda olunca da gidin alın dedim şunları. Bilmiyorum neden böyle bir şey yaptı ama adamı yaralayanın kız olduğunu biliyor."

Duman onu, "Sesini kıs!" diye uyardıktan sonra kaşlarını biraz daha sertçe çattı. "Adamı ben yaraladım, herkes böyle bilecek."

"Tamam." Müdür alttan almaya devam etti, çünkü koltuğundan ayrılmak istemiyordu. "Ben karışmıyorum."

"Bu mesele bir daha açılmayacak."

Duman sıkkın bir nefes vererek yerinden doğrulduğunda bir anda odanın tamamını heybetiyle kaplamış gibi hissettim. Ben de kalktım ve dakikalardır bunu bekliyormuş gibi onun yanına yürümeye başladım.

Duman da bana yürüdü ve ortada buluştuğumuzda bakışları müdürde olmasına rağmen eli elime yerleşti. Parmakları parmaklarımın arasından geçtiğinde geniş göğsüne bakıyor, damarımdaki kanın hızlanmasını tüm vücudumda hissediyordum. Nerede bir ateş varsa *duman* oradaydı.

Emniyet Müdürü'yle manalı şekilde bakıştıktan sonra sırtını çevirdi ve elimi tutarak kapıya yürüdü. Asansörü çağırdık ve ben birleşen ellerimizi izlerken gelen asansöre bindik. Yalnızdık. Kapılar iki yana kayıp kapandığındaysa bakışlarım yavaşça yüzüne çıktı ve o esnada Duman ileriye gidip asansörü durdurdu. Beni sırtımdan kendisine doğru bastırdığında sarılma teklifini kabul ederek kolumun birini boynundan geçirdim. Alınlarımız birbirine yaslanırken vücutlarımız da buna uyum sağladı ve iki bedenken tek beden halini aldık. *Senin her halini alırım. Ben çoğu zaman zaten senim.*

"Senin bir daha bunu yaşamana izin vermeyeceğim," dediğinde sesi ezberlemiş olduğu bir şiiri söylüyormuş gibi kendinden emindi. "Benim yüzümden alıp götürdüler seni."

Parmak uçlarımda yükselirken bu kelimeyi sorgulamadan ona odaklandım ve kısık bakışlarımızın kenetlenmesine olanak sağladım. Gözlerinde uzun bir yoldan gelip evine giren bir insanın rahatlığı vardı. "Saçmalama," dedim sertçe. "Ben birini yaraladım, adam hâlâ yoğun bakımda. Benim burada olmam nasıl senin suçun olabilir ki?"

"Amcam," dedi ansızın. Bakışlarını koyulaştı. "Faruk benim amcam."

"Nasıl?" diye sordum şaşkınlıkla. "Neden?"

"Bilmiyorum." Duman soluklanmak ister gibi alnını alnıma daha sert dayadı ve nefesimi içine doğru çekti." Gidip göreceğim, amacı ne anlamaya çalışacağım."

Bu ne anlama geliyordu? O adamı benim vurduğumu nasıl öğrenmiş, beni neden ihbar etmişti? Hapse mi girmemi istemişti? Ya da Duman'ı üzmek? Düşüncelerimle çatışırken gözlerimi açtım ve bakışlarımız tekrar buluştuğunda onun da aynı şeyleri düşündüğünü anladım. Elimi ensesinden aşağıya kaydırarak göğsüne çektim ve kalbine yaslayarak sordum: "İyi misin?"

Kafasını aşağı yukarı salladı. İyiyim diyemedi, çünkü benim kadar iyi bir yalancı değildi. Bunun yerine başını az daha eğdi ve dudaklarımı ani bir şekilde yakalayarak beni sertçe, inanılmaz hızlı bir şekilde öptü. Çok kısa olduğu için ona yetişememiş, sadece dudaklarının tadını

almakla yetinmiştim. Kaşlarımı çatıp dudaklarımdan kaybolan dudaklara bakarken Duman dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı ve sırıttı. "Sayende iyi hissediyorum," dedi öpücüğü kastederek.

Her iki anlamda da kalbine dokunarak, "Güzel," dedim ve ekledim. "Çünkü ben de öyle hissediyorum."

Duman'ın gülümsemesi yüzüne doğru yayılırken en azından *onu gülümsettiğim zamanlar da oldu,* diyebileceğimi fark ettim. Bir an Duman'dan geçmiş zaman kipi ile konuştuğumu düşündüm, ölünce sahiden öyle mi olacaktı? *Duman ben şimdi seni alıp nereye koysam ölüm alıp götürmez seni?* Eğildi, bu sefer daha masum bir şey yaparak burnumun ucundan öperek fısıldadı. "Zaten ne hissettiğini ve nasıl olduğunu merak etmeyi bıraksaydım her şey daha kolay olurdu güzelim."

Ellerimi yanaklarıma koydum ve olabildiğince avuçladım suratını. Gözlerimi kırpıştırarak onunla alay ettim. "Güzelin miyim sahiden?"

Duman onunla alay etmem karşısında homurdanarak, "Hadi ama," diyerek beni kendinden uzaklaştırdı. "Bir de gözlerini kırpıştırıyorsun, kes şunu."

"Ah kuzucuğum, neden böyle diyorsun?"

Beni asansörün duvarına doğru iterek tekrardan düğmeye bastığında sırıtarak doğruldum. Üzerimde hâlâ onun kıyafetleri vardı, evden apar topar çıkmıştık. Asansör tekrardan çalışmaya başladığında Duman omzunun üzerinden bana döndü ve yüzümü izleyerek kolunu omzuma attı. Beni sertçe kendine çektiğinde yanağım göğsüne yapıştı ve asansör inene kadar buna devam ettik.

Sokağa çıktığımızda Duman bir taksi çevirdi. Bilmediğim bir adres verdi. Evden aceleyle çıktığı için sigarasını yanına almamıştı, bu yüzden şoföre sigara sordu ve adam reddetmeden ona bir dal verdi. Telefonlarımız evde kalmıştı, bu yüzden annemi arayamıyordum. Neyse ki Abdulrezzak evin çevresinde, annemi koruyordu. Zaten Melih Han hâlâ depoda olduğuna göre annemi incitemezdi. Duman içtiği sigarayı ağzıma dayadığında itiraz etmeden dudaklarımı araladım ve sigaradan birkaç nefes çektim. Duman beni başımdan öptü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Dudakları hâlâ saçlarımın üzerine yaslıydı ve bu yüzden konuştuğunda sesi boğuk çıkmıştı. "Amcamın yanına. Gidip bakalım, bu işe ne diye burnunu sokmuş."

"Herkes beni senden uzaklaştırmaya çalışıyor," diye fısıldadım. "Ecel bile."

Duman ilk birkaç dakika buna cevap vermedi. Yalnızca ikimizin duyabileceği bir ses tonuyla konuştuğumuz için şoför bizi duymuyordu. Taksi kırmızı ışıkta durduğunda, "Kaderin önüne geçemem," dedi Duman, yakıcı bir sesle. "Ama onun dışındakiler... Babam, amcam, diğerleri... Zerre umurumda değiller."

"Sana zarar verdiğim için mi?" diye sordum aynı sessizlikle. "Sana, sağlığına zarar verdiğim için mi benden hoşlanmıyorlar?"

"Amcam beni sevmez ki sağlığımı umursasın." Sevgisizlik onun için gece alıp üstüne örttüğü yorgan gibi, normal bir alışkanlıktı sanki. "O yüzden sebebin bu olduğunu sanmıyorum bebeğim, işin içinde başka şeyler var."

"Amcan benden kurtulmak istedi."

"Bilmiyorlar seni asla bırakmayacağımı."

Sigarayı ona geri uzattım ve başımı çenesinin altına sığdırarak akıp giden yolu izledim. Evet, bu sefer de yırtmıştım ama bir daha böyle olacağını sanmıyordum.

"Müsait bir yerde indir bizi koçum."

Duman'ın söylediğiyle beraber taksi şoförü arabayı kenara çekti ve durdurdu. Cüzdanını pantolonundan çıkararak içerisine baktı ve sonra homurdanarak taksiciye borcumuzu ödedi. Sanırım yanında az parası vardı. Taksiden indiğimizde arabanın etrafını dolaştım ve önünde dikildiğimiz devasa binaya hayretle baktım. Çok nezih bir yerde, görkemli bir şirketti. Duman elini bileğime geçirdi ve beni peşinde sürükledi. Üzerimdeki kıyafetlerle buraya girerek insanların dalga malzemesi olacağım için sinirlenerek, "Keşke daha sonra gelseydik," diye homurdandım.

"İşlerimizi erteleyemeyiz. Merak etme, dalga geçerlerse ağızlarının payını verebilecek birisin."

"Yine de çok paspal görünüyorum."

"Evet."

Üzerimdeki kıyafetlere bakarak kolumu ondan çektiğimde bir daha tutmaya çalışmadı. Asansörlere yönelirken birkaç kişi Duman'a selam verdi. Amcasının şirketi olduğu için daha önce geldiği aşikârdı. Asansöre bindiğimizde Duman arkama geçti ve başımın üzerine kıs kıs güldü. "Çok eğlendiriyorsun beni."

"Mizah seviyen yerlerdeyse bu tamamen senin kişisel sorunun."

Pis pis gülmeye devam ettiğinde arkamı dönüp suratına yumruk savurmamak için çok zor tuttum. Asansörde bizden başka insanlar vardı, bu yüzden yapmayacaktım. Kata çıktığımızda asansörden indik ve Duman'la beraber koridorun sonundaki odaya ilerlemeye başladık. Saçlarımdan bunalarak onları sol omzumdan toplarken, Duman etrafına bakıp bana döndü. "Sen burada kal," dedi ve bakışlarıyla omzumun üzerini gösterdi. "Geç otur, içeriye girme. Şimdi seni görüp ters bir şey söylerse kavga çıkarırım, bir şey öğrenemeden gideriz. Sen kal, ben gireyim."

Aslında içeriye girmek, ben de o herife hesap sormak istiyordum ama dediği gibi kavga çıkarsa hiçbir şey öğrenemezdik. Başımı salladığımda onun gözlerindeki takdiri gördüm. "Çabuk dön."

Bana göz kırpıp arkasını döndü, uzaklaşmaya başladı. Yanaklarımı şişirerek kendi etrafımda döndüm ve az ilerideki koltuklara yöneldim. Ben utanan, çekinen bir insan değildim ama insanların bakışları beni ve kıyafetlerimi o kadar ötekileştiriyordu ki, neredeyse utanmaya başlayacaktım. Duman'ın çabuk dönmesini ümit ederek ruhsuz bakışlarla bir süre kıpırdamadan camdan dışarıyı izledim.

Bir süre geçmişti ki, bağırtı duydum ve kaşlarımı çatarak bakışlarımı oraya yönlendirdim. Ses Duman'ın içeriye girdiği odadan yükselmişti ve anlaşılan o ki tartışıyorlardı. Birkaç kişinin olduğu yerde durarak benim gibi kapıya baktığını gördüm, bir güvenlik görevlisi koridorun ucunda dikkat kesildi. Bağrıştılar, bir şeyler kırılıp döküldü, koridoru telaş sardı ama benim endişelendiğim tek şey Duman'ın kalbiydi.

Birazdan kapı Duman tarafından fevrice açıldığında doğruldum ve onun süratle yanıma ilerlemesini izledim. Çok hızlı yürüyor, derin derin soluyordu. Gözleri beni görmüyor gibi bakıyordu. Dağılmış olduğunu düşündüm, beni bile görmüyorsa kör olduğunu düşündüm. Onu bu kadar vahşileştiren şeyi merak ederek yarı yolda önüne geçtim. "Duman," diye seslendim ona. "Ne oldu?"

"Gidelim." Tek kelimelik cevap vererek dirseğimden tuttu.

"Ben... anlamıyorum."

"Gidelim."

Beni dirseğimden çekiştirirken bir elini göğsüne taşıdığını gördüm. Düşündüğüm başıma gelmiş, kalbi ağrımıştı. Az kalsın birilerine çarpacak oldu ama bunu fark etmedi. Açık alana çıktığımız an üzerindeki tişörtün yakasını çekiştirdi ve kendi etrafında dört dönmeye başladı. Buna

bir anlam veremeyerek ağzım açık halde kendisine bakakaldım. Amcasına veya herhangi birine ne olduğunu umursamıyordum, Duman'a ne olduğunu öğrenmek istiyordum.

Yoldan geçen bir taksiyi durdurdum ve Duman'a yaklaşarak dirseğinden tuttum. İrkilerek bana döndüğünde gözlerinin kocaman açıldığını gördüm. Gözlerinde o kadar fazla duygu vardı ki hiçbirine yetişemiyordum. Görüyordum, öğrendiği her neyse ona fazla geliyordu. Görüyordum, öğrendiği her neyse kalbi ve ruhunu hasara boğuyordu.

"Duman, neler oluyor?"

Dönüp önümüzde duran taksiye baktı ve sonra başını ellerinin arasına alarak kendi etrafında döndü. Ne söylemem gerektiğini kestiremiyordum. Sakinleşmesini istiyordum ama bunun için neler yapabileceğimi bilemiyordum. Tereddütle omzuna dokunduğumda sertçe bana doğru döndü ve kollarımdan tutarak yüzünü yüzüme eğdi. Kollarıma o kadar bastırıyordu ki vücudum küçülmüştü sanki. "Yanımdan ayrılmayacaksın," dedi her harfin üzerine bastırarak. "Haberim olmadan hiçbir yere gitmeyeceksin."

"Duman, anlamıyorum... ben..."

"Sadece söylediklerime kulak ver," diyerek kollarımı biraz daha sıktı. Beni alıp saklayacak gibi görünüyordu ama bunun imkânı yoktu. "Kimseye güvenmiyorum, hem de hiç kimseye! Yanımdan ayrılma, yoksa seni de alacaklar elimden..."

Gözleri o kadar vahşi ve yatıştırılmaz duruyordu ki, bir an onu sakinleştiremeyeceğimi bile düşündüm. Ama ellerim vardı, ellerim olmasa dudaklarım, dudaklarım olmasa gözlerim... *Hepsi senin için.* Ellerimi kaldırarak güzel yüzüne yerleştirdim ve kirli sakallarını başparmaklarımla okşadım.

"Unutuyorsun belki ama ben istemedikçe kimse beni bir yere götüremez."

"Öyle değil," derken nefesleri biraz daha sakindi. "Korku bu, tanıyorum. Ne dersen de söküp atamam içimden."

Taksi şoförü korna çaldığında onun dudağına kuru bir öpücük bıraktım. "Ölümden bile korkmuyorken neden bundan korkuyorsun ki Duman?"

"Ölümden de korkuyorum," diye itiraf ettiğinde bana diyecek hiçbir şey kalmamış gibi hissettim ve ellerimi okşayarak yanaklarından çektim. Ölümden korkuyordu, üstelik bunu ilk kez itiraf etmişti.

"Gel, taksiye binelim."

Kafasını salladı ve ellerini kollarımdan çekerek uzaklaştı. Etrafını dolanarak taksiye yan yana oturduğumuzda şoför nereye gideceğimizi sordu. Duman'a ne olmuştu? Ne öğrenmişti de bu kadar korkmuştu anlamıyordum. Benim elinden alınacağımdan bahsetmişti, Allah aşkına o adam ne demiş olabilirdi?

Duman taksi şoförüne evinin adresini verdiğinde itiraz etmedim. Aslında eve gitmek anneme bakmak istiyordum ama annem için evde olmamla olmamam arasında bir fark olmadığını görüyordum. Bu yüzden eve varana kadar hiç konuşmadan Duman'a sarıldım.

Taksi durduğunda aynı anda kapıları açıp dışarıya çıktık. Yanımızda para yoktu, bu yüzden ben eve çıkarken Duman kapının önünden bekledi. Kapıyı bana Ada açtı, birden fazla soru sordu ama onu cevaplayamadım. Duman'ın odasına geçip etrafı kurcaladım ve komodin rafında birkaç kâğıt para bularak çıktım. Muhammet Ada'yı sakinleştirirken apartman kapısından çıktım ve Duman'ı sigara içerken buldum. Onu süzerek taksi şoförüne ücretini verdim. Taksi uzaklaştığında, Duman'a doğru döndüm. Sırtını duvara dayamış, hararetle sigara içiyordu. Sanırım bu sigarayı da taksi şoföründen almıştı. Duman yapamadı, bakışlarıma sırt çeviremedi ve bana döndü. Daha sakin görünse de bakışlarındaki öfkenin ağırlığı sanki beni omuzlarımdan aşağıya doğru bastırıyordu. "Amcan sana neler söyledi de bu kadar kontrolden çıktın?" diye sordum, sesim cevap talep eden nitelikteydi. "Cevap ver bana."

"Zırvalayıp durdu." Sigaranın dumanını yüzüme doğru üfledi. "Bir şeyden şüphelendim, emin olamadım ama olacağım."

"Şüphelendiğin şey seni üzüyor mu?"

"Hayır... sadece beklenmedik."

"Anlıyorum," diyerek kafamı aşağıya ve yukarıya doğru salladım. Parmaklarım hâlâ göğsünde, tişörtüyle uğraşıyordu. Çıkarken üzerine bir deri ceket almıştı ama yine de üşüyor olabilirdi. "Düşünmemeye bak. Stres kalbine zarar verir."

Dudağının kenarı kıvrıldı. Bu acı bir gülüştü ama kendine mi yoksa bana mı acıdığını anlamamıştım. "Kalbim için asıl zararlı olan şey şu an zaten kalbimin üzerinde, sen neden bahsediyorsun Mahşer?"

Evet, kalbinin üzerindeydim. Ellerim tam oradaydı, parmaklarım çevresindeydi ama ben bunu kastetmemiştim ki. Ellerimi, sonra

vücudumu ondan çekerek birkaç adım geriledim. "Tamam, şimdi kalbinin üzerinde değilim."

Tek kaşını kaldırarak aramıza açtığım mesafeye baktıktan sonra, "Sorun şu," dedi ve sigarasını dudaklarına koyup ciğerlerine zehir dolu bir nefes çekti. "Varlığında acıyor ama yokluğunda daha çok acıyor."

Beni kolumdan tutup sertçe kendine doğru çektiğinde tekrar göğsüne yapıştım. Kollarım ikimizin vücudu arasında ezildi ve suratım kalbine denk geldi. Burnum hafifçe acımıştı ama ben bu acıyla sadece alay ederdim. Onu inkâr etmedim, Duman'ı hiç inkâr edemiyordum. Alnımı göğsüne bırakarak bu teması veya sarılmayı kabul ettim. "Benim sana hiç iyi bir şey yaptığımı söylemiyorsun?" dedim düşünceli bir sesle. "Sigara gibiyim galiba. Bir boka yaramıyorum ama bağımlılık yaptığımda vazgeçemiyorsun."

Duman'ın boğazının derinliğinden tuhaf bir ses geldi; gülüyordu. "Güzel benzetme," diyerek beni onayladı. Sonra ağzını kulağıma yaklaştırdı, bunu nefesinin temasından ve sıcaklığından anladım. "Fakat sigaranın bir ücreti var, parayı basıp alırsın. Sen paha biçilemezsin."

Bir anda kalbim o kadar hızlı ve coşkulu attı ki, bunu idrak etmem bile zamanımı aldı. Kalbimin hızlı attığı anlar olmuştu ama heyecandan hızlı attığı anlar çok nadirdi.

Kalbimi avucumun içine almak, *bu ne delilik,* demek istedim. *Ben seni kaç kere öldürdüm, ne diye hâlâ atıyorsun?*

Seni kaç kere öldürdüler, nasıl atıyorsun?

"Üşüdün," dedi, kulakları sağır eden bir sessizliğin ardından. "İçeriye girelim."

Temasımızı sonlandırıp, "Girelim," dedim ve önünden geçip apartmandan içeriye girdim.

Dairenin önüne geldiğimizde kapıyı bize Muhammet açtı. Onun ardından Ada sandalyesinin tekerleklerini sürükleyerek kapıya yanaştı. Biz içeriye girip ayakkabılarımızı çıkarırken, "Abi?" diye seslendi ama Duman onu duymadığı için tekrarladı: "Abiciğim?"

Duman'ın çehresinde irkildiğini gösteren birkaç ufak mimik gördüm ama bunun üstesinden gelip her zamanki bakışlarıyla Ada'ya döndü. "Efendim?" dedi, sesi yorgundu.

Ada abisinin tavrıyla bocaladı."İyi misiniz?" diye sordu, sorabileceği tek şey buymuş gibi. "Gelip apar topar aldılar sizi, ne yapacağını

bilemedim. Babamı aramayı düşündüm ama... belki babamdan gizlediğin bir şeydir diye ona da arayıp söyleyemedin."

Ayakkabılarımı portmantoya koyduktan sonra saçlarımı tek omzumda toplayarak koridora doğru yürüdüm. Bu arada Duman da üzerindeki fazlalıkları çıkarmış, Ada'nın yanına yürümüştü. Dizlerini kırarak onun sandalyesinin önünde çöktü ve sanki uzun zamandır görmüyormuş gibi Ada'nın yüzüne baktı. Hiçbirimiz bu uzun, hasretlik ve kederli bakışı anlayamadık. Saçlarını öptükten sonra, "Aferin," diye takdir etti onu. Sonra ellerini Ada'nın tutmayan dizlerine yaslayarak bacaklarına baktı. "Babama söylemeni istemezdim zaten."

Ada gülümseyerek Duman'ın saçlarını karıştırdı. "Abimsin, tahmin edebiliyorum düşündüklerini."

"Söyle bakayım," diyerek iç çekti Duman. "En çok neyi düşünüyorum?"

Ada yüzünü astı. "Mahşer ablayı."

Duman bunu kabul etmedi, ama inkâr da etmedi. Bunun yerine eğilip Ada'nın dizlerinden öptü ve tek seferde doğrularak bakışlarını Muhammet'e çevirdi. Ada'nın hemen arkasında, temkinli gözlerle Duman'a bakıyordu. Aralarında soğuk bir bakışma geçtikten sonra Duman gıcıklık olsun diye sandalyenin sağ değil sol tarafından geçerek Muhammet'in önüne çıktı ve sonra yaptığı saçmalık değilmiş gibi, "Önümden çekil," diyerek tip tip baktı. "Yoluma niye çıkıyorsun?"

Muhammet Duman'ın asabiyetini ciddiye almadan gözlerini devirdi. "Öbür taraftan dolanmayıp buradan geçmek isteyen sensin, teknik olarak benim önüme sen çıkmış oluyorsun."

"Teknik olarak seni dörtle çarpar sekize bölerim." Duman diklenmeye devam etti. "Kendi evimde ne taraftan dolanacağımı sana mı soracağım?"

"Sen ne istiyorsun benden ya?" Muhammet altta kalmadı. "Ulan kızı kırsam incitsem anlayacağım ama bir şey yaptığım yok, konuşuyorum sadece! Anladık, abisin falan ama biraz anlayışlı ol!"

Duman kafasını salladı. "Bak şimdi hemen anlayışlı olacağım, bak hemen oluyorum..."

Muhammet dişlerini sıkarak Ada'ya döndü ve abisini şikâyet etti. "Bir de dalga geçiyor benimle!"

Ada gözlerini kırpıştırarak onlara bakakaldı, daha fazla bir şey yapamadı. Gözlerimi devirdim, Duman gerçekten abartıyordu. Arkamı

dönerek Duman'ın odasına doğru ilerlerken söylendiklerini duydum ama onu çok da kale almadım. Odaya geçip kapıyı arkamdan örttükten sonra komodinin üzerindeki abajuru yaktım ve kendimi yatağa bırakarak omuzlarımı düşürdüm.

Parmaklarım ense kökümü yavaşça ovarken kapının açıldığını duydum, Duman içeriye girip kapıyı arkasından kapattı. Geçip yatağa, hemen arkama yerleştiğinde vücudum kasıldı ve Duman'ın elleri hiç vakit kaybetmeden omuzlarıma yerleşti. Onun ellerini ensemde hissettiğimde kendi ellerim aşağıya düştü. Başparmaklarını ense köküme, ağrının oluştuğu yere bastırarak beni gevşetirken, "Duş al," dedi kısıkça. "Sırtını yıkarım hem."

"Bence sapıklık yapacaksın, bahane arıyorsun."

Gülmedi ya da gülemedi, bilmiyorum. Duman bir şeyler komik bulduğunda gülerdi ama çok az şeyi komik bulduğu için güldüğünü az görürdüm. Genelde gülüşleri aşağılayıcı, küstah olurdu ama onun samimiyetle gülümsemesini özlemiştim.

"Tamam," dedim sessizliğinde. "Bir duş alayım, sonra zaten çıkıp gideceğim."

Eli ensemden aşağıya indi ve sırtımın ortasından bir çizgi çekerek belimde duraksadı. Sonra kolları belimin etrafını çerçeveleyerek karnımı sardığında çenesinin o kemiğini ensemde hissettim. "Gitmesen keşke."

"Annemi..." genzimi temizledim. "... görmeliyim."

İç çekmekten başka şey yapmadı. Yalnız olsaydım gitmez, burada kalırdım ama bir annem vardı ve beni pek umursama da ona bakmakla yükümlüydüm. Duman, dudaklarını saç bitimimin altına yaslayarak elleriyle beraber boynumu okşamaya başladı. Gözkapaklarım bu hissin büyüsüne kapılarak aşağıya doğru indi ve vücudum gevşemeye başladı. Sadece bu anda kaldım, hiçbir şey düşünmedim. Düşüncelerim olmadan hayat daha kolaydı. "Duman..."

"Nereye gitsem buraya varacağım değil mi? Tam buraya?"

Ensemi öpmesine ses etmedim, izin verdim. Zaten mutsuz, düşünceli, kötüydü ve yapabiliyorsam onun için bir şeyler yapardım. Bir tek onun için bir şeyler yapardım zaten.

Birkaç dakika sonra kalktı ve benim için dolaptan birkaç parça kıyafetle temiz havlu seçti. Doğruldum, temiz kıyafetleri elinden alıp banyonun yolunu tuttuğumda peşime düştü. Ada ve Muhammet'in salonda

bilgisayar oyunu oynadığını seslerden anlamıştım. Banyoya girdiğimde Duman da girdi ve geçip dolaba yaslanarak beni izlemeye başladı. Havluyu ve temiz kıyafetleri dolabın üzerine bırakarak ona dik dik baktım.

"Orada mı kalacaksın?"

"Tangan hâlâ altında mı?"

Gözlerimi devirip üzerimdeki sweati bir çırpıda çıkardım ve ona sırtımı çevirerek yürüdüm. Duman'ı tutan öksürüğü duysam da dönüp ona bakmadan küvetin içine girdim ve sıcak suyu açarak dolmasını bekledim.

Altımda hâlâ Duman'ın bir şortu vardı ve oturmamla beraber iyice bacaklarımı açıkta bırakmıştı. Kollarımı bacaklarımın etrafına sararak çenemi dizime yasladım. Sıcak su küvetin içini doldururken, küvetin altın renkli taşına uzunca süre baktım. İtiraf edeyim, bazen bu intikam duygusundan kurtulmak istiyordum. Çünkü içimde beni tutan güçlü bir hisli ve o olmadan önce nasıl bir insan olduğumu unutmuştum. Hatırlamak, herkes gibi hissedebilmek istiyordum. Yorulmuştum, bazen bu intikamı ne için aldığımı bile unutuyordum. Babam için miydi? Annem için mi? Duman'la yaşayamadığım zamanlar için mi? Adalet yerini bulsun diye mi? Niye bu intikamı almak istiyordum, neden vazgeçemiyordum?

"Artık her şey manasını yitirdi," diye bir fısıltı duydum, Duman'dan. Su artık küvetin yarısını doldurmuş, beni kısmen ıslatmıştı. Ona dikkat kesildim ama bakmadım. "Bir adım kaldı. O adımı atıp bu işin sorumlusunu bulacağım ve ondan sonra sadece ölmek için yaşayacağım."

Saçlarımı alıp sertçe önüme çektim ve ruhsuzca ıslanmalarını izledim. "Ömer hastaneye yatmak istemediğini söyledi," deyiverdim ve aynı zamanda gözlerimi kapatarak kendime küfrettim. Duman hastaneye gittiğimi bilmiyordu, şimdi ben unutup bunu itiraf etmiştim ve... Dönüp ona baktığımda bunu anlamlandırmaya çalıştığını, hatta anlamlandırdığını gördüm. Olduğu yerden ayrılıp yanıma yürüdü ve küvetin önünde durarak yüzüme daha yakından baktı. Stabil durmaya çalıştım ama bana böyle bakarken yemin ederim çok zordu...

"Benim için endişelendin mi?" diye sorarken sesi gerçekten içtendi. "Ben... gittiğini bilmiyordum."

Yalan söylemeden, gözlerimi kaçırmadan, "Evet," dedim. "Endişeleniyorum."

Onda ne mi görüyordum? Her şeyi görüyordum. Zaman tüneli gibiydi ve ben bu tünele girdiğimde bir daha çıkamıyordum. Geleceğim, geçmişim. Kinim, onun gözlerine baktıkça yerini tuhaf bir hisse bıraktı ve ben bundan duyduğum rahatsızlıkla bakışlarımı çektim. "Çok garip biliyor musun?" dediğinde, sesi kendiyle çatışma halindeydi. "Hiçbir zaman masum veya saf olduğunu düşünmedim. Bazen seni izlerdim, yani okulda... İnsanlar düştüğünde onlarla alay ederdin, gülerdin... Sende, bir insanın bir insanda nefret ettiği her şeyden biraz var ama ben senden nefret edemiyorum. Sen iyi falan değilsin Mahşer ama bazen içinin acıdığını görüyorum ya hani... O an tüm kötülüklerini unutabiliyorum. Çok garip değil mi?"

"Sadece aptalsın," dedim dedikleri karşısında ve derin bir iç çekerek ellerine baktım. Duman bir an sessiz kaldıktan sonra, "İflah olmazsın sen," dedi, sertleşen sesiyle. "İçinde var o öfke. İçinde benden çok öfke oldukça o kibrinden ödün vermeyeceksin."

"Duman, neyi konuşuyoruz?" Gözlerimi ona diktim, dişlerimin arasından konuştum. "Mevzu benim ne olduğum değil, bize ne olduğu. Senin gidebildiğin tek yer burası mı? Ben miyim? Aş beni!"

"Şeytan diyor ki, çek git, sensiz kalıp o zaman görsün..." Duman benim kadar hiddetli şekilde, dudaklarıma doğru tısladı. "Seni nasıl aşayım geri zekâlı."

"O zaman sürünmeye devam et! Çünkü ben buyum, bundan fazlası olamam! Kalbimin yarısı harap yarısı sensin. Bilmen gereken tek şey bu!"

Kaşları fevrice çatıldı ve ardından başını önüne eğerek sakinleşmeye çalıştı. Dişlerimi sıktım, belki de bağırmamam gerekirdi. Kalbi rahatsızdı, biraz da ben yormak istemesem de üstüme geldiğinde patlıyordum. Sabırsızdım ne yapayım! İşte bu yüzden üstüme gelmesini istemiyordum, çünkü onu kırmak hoşuma gitmiyordu. Demiştim, onu boğuyor, ardından kurtarmak için öpüyordum ama öpücüğü fazla kaçırıp öldürürsem ne olurdu? Duman'ın ellerini omuzlarımda hissedene kadar kıpırdamadım ama dokunuşu bana farklı bir dünyanın da var olduğunu gösterdiğinde kafamı kaldırdım. Görebildiğim kadarıyla bir life uzandı, sabunlayıp sırtıma yerleştirdi ve beni döndürerek sırtımı kendisine çevirdi. Sırtımı yıkarken ileriye bakıp az önceki tartışmamızı unuttum.

"Melih Han'ın yanına gidecek miyiz?"

Gerginliği ellerinin sıkılaşmasından bile anlaşılıyordu. "Ben gideceğim," dediğinde itiraz edecek oldum ama benden önce davranarak konuşmasını sürdürdü. "Sen evine git, anneni gör, gece yarısı gelip sana her şeyi anlatacağım."

Melih Han'a eziyet etmeyi, acısına gülmeyi çok isterdim ama Duman çok makul ve ikna edici konuşmuştu. "Her şeyi anlatacağım derken neyi kastediyorsun?"

Elimi suyun içine daldırıp ılık suyu bacaklarıma sürterken ondan bir cevap bekledim ama beni geciktirdi. Sabunlu lifle sırtımı yıkarken gergin sessizliğinden endişe ettim. Karanlığı hissettim, teninden kusarak etrafımızı kuşatmıştı sanki. *Duman, senin ortağın, senin katilin oldum, senin cinayetin de olurum.*

"Bu gece her şey bitecek."

Sonra sen başlayacaksın... Sen ve kalbin.

Gözlerimi evvelden beri yapmayı istediğim gibi yumdum ve yumruklarımı küvetin içinde, suya yerleştirerek onun dokunuşlarını kabul ettim.

Ben çiçekleri severdim ama alsam, onları sulamazdım.

Boğazımda günahlarım kadar acı bir tat, gözlerimde katran kadar koyu bir kinle ilerimdeki duvarı izliyor, zamanın nabız atışlarına kulak veriyordum. Saat on bir civarıydı ve annem odasında radyo dinlerken Öğünç ile Çisem hemen yanımda, kısıkça konuşuyorlardı. Doğrusu Çisem Öğünç'e pansuman yapıyor, Öğünç de acıtmaması gerektiğini söylüyordu. Olayın iç yüzünü bilmiyordum ama ikisi de üzgün görünüyordu. Ben geldiğimde kapının önünde salıncaktaydılar ve benimle eve girdiklerinden beri Çisem Öğünç'ün yaralarına dokunuyordu.

"Kimden dayak yedin?" diye sorduğumda ikisinin bakışları da bana döndü. Doğruyu söyleyip söylemediğini görmek için Öğünç'ün gözlerine bakmaya başladığımda huzursuzca soluklanıp bakışlarını kaçırdı. "Öğünç, söyle. Sen güçlü çocuksun, pek pabuç bırakmazdın dayağa falan."

Çisem elindeki temiz bezi onun kaşına bastırırken, "Babamla tartıştık biraz," diyerek cevap verdi Öğünç. "Silkeledi beni, babama vuracak halim de yok tabii."

Öğünç'ün babasıyla arası hep kötü olmuştu ama sebebini hiç öğrenememiştim. "Sen yetişkin bir adamsın," diye cevap verdim. "Nasıl dövebiliyor seni?"

Bir an Çisem'le bakıştılar ama aslında bu bir an değildi. Zaman siz kime bakıyorsanız ona göre şekil alıyordu. O bakışmadan sonra Öğünç yine bana doğru döndü. "Lafını dinlemedim, o da hakkımdan geldi işte."

"Şunu açıkça anlat Öğünç."

Elini saçlarına atarak gür saçlarını sıkıntıyla karıştırdı. Gözüme kararsız gelse de bana güvendiğinden ya da ısrarımdan dolayı sessizliği bozdu.

"Babam, Çisem'in annesiyle evlendiğinden beri beni evde istemiyordu, biliyorsun. Bu aralar ben eve daha sık girmeye başladığımda rahatsız olmuş, kenara çekip zırt pırt gelmememi söyledi. Bende biraz inat edip diklenince beni bir güzel silkeledi işte."

Çevremde bir avuç kadar insan vardı ve hepsinin ailesiyle sorunu vardı. Allah aşkına, bir kişi bile yok muydu ailesiyle mutlu olan? Ofladım ve kafamı toparlamak adına karşımdaki arkadaşlarıma döndüm. Çisem mutsuz görünüyordu, mor saçlarının bir kısmı ona doğru eğildiği için Öğünç'ün yüzüne dökülmüştü. "Neden eve gelmeni istemiyor Öğünç?"

"Neden olacak?" Çisem sert fakat titreyen bir sesle konuştu. Duygularını hoş görüyordum, çünkü aşkın delilik getirdiğini bilirdim. "Benimle görüşmesin diye."

"Evet," diyerek sıkıntılı bir sesle onu onayladı Öğünç. "Babam ta o zamandan, liseden biliyordu bizim aramızda yaşanan o kısa zamanlı şeyi. O da aynı sıralarda Çisem'in annesine âşık olduğu için görüşmemizi yasaklıyordu. Yani kendi ilişkisi için bizim duygularımızı hiçe saymıştı. Ben o zaman bunun zaten geçici bir şey olduğunu düşündüğüm için babama karşı çıkmamıştım ama bu sıralar Çisem'i sürekli görmek istediğim için bana bilendi."

Babası en baştan beri bu ilişkinin olasılığını bile reddediyor, Öğünç bu yüzden Çisem'den uzak duruyordu. Çisem'e baktım, şaşırmış görünmüyordu. Bunları öğrenmiş olmalıydı. Hafifçe yükselip elimle Öğünç'ün açılan kaşını kontrol ederken, "Neden bu kadar karşı bu fikre?" diye sordum.

Öğünç hiç beklemeden beni cevapladı. "Kendi çevresinde tanınan bir adam, bu duyulursa iş kaybeder, itibarı zedelenir. Yani babam böyle düşünüyor ama sevgi itibarı nasıl zedeler ben anlamıyorum."

"Toplumda herkes her düşünceyi kabul edemez," dedim ve Öğünç'in yanağını hafifçe okşayarak Çisem'e döndüm yüzümü. Ellerini Öğünç'ün yüzünden çekerek kucağına koymuş, iki büklüm olup oturmuştu. Üzerinde deri, siyah bir yağmurluk vardı ve geldiğinden beri çıkarmamıştı. Uzanıp çok az yaptığım şeyi yaptım ve şefkatle elini sıktım.

"Annen biliyor mu?"

Çisem omuzlarını silkti. "Bilmiyorum."

"Bazı duyguların varış noktası vardır," dedim bakışlarımız her ikisi üzerinde de dolaştırırken. İkisi de bakışlarıma yanıt verdi ama birbirlerine bakmadılar. Sesim kendinden emindi. "Sizin duygularınız oraya varmış, bu yüzden birbirinizden uzak durmakta zorlanıyorsunuz. İnanın birine gitmemek için çabalamak nasıl bir şey biliyorum, bu yüzden belki de şimdi bu kadar anlayışlıyım. Fakat inanın olmuyor, bazı duygular varacağı noktaya vardığında er ya da geç kavuşma oluyor."

Cümlelerim bittiğinde etraf sessizliğe gömüldü. Sırasıyla hepimiz birbirimize baktık. Ben genelde böyle cümleler kurmam, sırf insanlar iyi hissetsin diye konuşmazdım. Çisem derin bir iç çekerek koltuğun üzerinde dikleşti ve aniden kollarını bana dolayarak üzerime yüklendi. Baskısıyla beraber sırtım koltuğa yapıştığında homurdanarak kollarımı kaldırdım ve sarılmasına karşılık verdim. Öğünç bize bakarken bizden daha geniş olan kollarını açtı ve ikimizin de üzerine atarak bizi işgal etmiş oldu. İkisi arasına sıkıştım ama onları itmedim. Sevildiğimi hissettim ki bunu çok az hissederdim. Kendime bunu hissetmek için biraz zaman verdim ve ilerleyen dakikalar boyunca onlara sevgiyle sarıldım.

Bu, kollarımda taşıdığım geçmişten daha ağır bir histi; *sevgi.*

İlerleyen saatlerde onları baş başa bırakıp odama geçtim ve Duman'ın eşofmanını çıkararak kendi kalın eşofmanlarımdan birini giydim. Üzerimde onun sweati vardı, çıkarma gereği duymadan hâlâ nemli olan saçlarımı sırtıma yerleştirdim. Ojelerden sıkılmıştım, biraz onları soymakla uğraştım. İçeriden film sesi gelmeye başlamıştı, bir animasyon filmi açmış, izlemeye başlamışlardı. Onlara katılmadım, odamda kaldım ve ojelerimi soyarken Duman'ı düşündüm.

Duman. İs gibi, nefes gibi, günah gibi...

Ojelerimi çıkarttıktan sonra saçlarımın dağınıklığından sıkıldığımı fark ederek onları ördüm. O esnada yatağın kenarından duvardaki saate baktım. Gece yarısını geçmişti. Duman gece geleceğini, aklımdaki

soruları açıklığa kavuşturacağını söylemişti. Aramalı veya mesaj atmalı mıydım bilmiyordum ama o gelene kadar uyuyamayacağıma emindim.

Vakit ikiyi bulana kadar camdan dışarıya bakıp sokağın köşesini izledim. Evim yüksekteydi, bu yüzden aşağısını ve ışıkları görüyordum ama beklediğim arabayı göremiyordum. Yanağım duvara yaslandı ve gözlerim aşağıya doğru kaymaya başladığında bir korna sesi duyarak irkildim. Hızla doğrulup camı açtım ve merakla etrafa bakarken, telefonuma düşen bildirimin sesini duydum.

Gönderen: Duman Alanguva.

dışarı gel ir misiin

Normalde böyle mesajlar atmaz, yazarken dikkat ederdi. Telefonu bırakıp hızla doğruldum ve üzerime ileride, koltukta bulunan hırkayı alarak odadan çıktım. Çisem ve Öğünç salonda, hâlâ kısık seste bir şeyler izliyordu. Kendimi onlara fark ettirmeden kapıdan dışarıya çıktım ve parmak uçlarımda koşarak evin etrafını dolandım. Bahçenin ahşap kapısını açıp sokağa fırladığım an bakışlarım dörtlülerin aydınlığı sayesinde sağ tarafıma düştü ve önce Duman'ı, sonra arabayı seçtim. Arabadan inmiş, kaputa yaslanmış duruyordu ve elleri de kaputun üzerindeydi. Başı önüne eğikti, yüzü görünmüyordu. Ellerim iki yanıma düştü ve adımlarım daha yavaş, kuşkulu şekilde ona ilerlerken göğsümü huzursuz bir his tırmaladı. Boğazıma bir elin dolandığını hissettim, bir çığlık genzimden kopup dudaklarımdan dışarıya çıkmak için âdeta savaşıyordu. Bakışlarım tesadüfen Duman'ın eline düştü ve aynı esnada elinin güçsüzce kaputtan düştüğünü gördüm.

Sonra diğer eli de düştü.

Zaman kan dondurucu bir yavaşlıkla, akıbeti belirsiz şekilde ilerlerken adımlarım bilinçsizce durdu ve Duman kafasını kaldırıp bana baktı. O an dehşetimi saklayamadım, buna çabalamadım. Onun darmadağın, darp edilmiş, incinmiş suratına bakarken, onun şeytanı değil, meleği olmak; onu kandan ve vahşetten arındırmak istedim. Yüzüme şamar inmiş gibi irkilerek kocaman açılan gözlerle ona bakarken, Duman'ın gayretsiz kalan çabalarını gördüm ve dudaklarım aralanırken ileriye doğru bir adım atabildim. Duman'ın gözkapakları aşağıya doğru düşüp bedeni yere yığılmadan önce dudaklarının arasından çıkan tek kelimelik şu cümle oldu:

"Amcamdı."

"CİNAYETLERİN FAİLİ"

Kendimi bir bıçağa sapladım, kalbime kadar battı.

Kalbim parçalandı ve bunu hissettim. Kulağa çok klişe bir cümle gibi geliyor; *kalbim parçalandı.* Gerçekten öyle, ama bir şey var. Bazı insanlar gerçek kalp kırıklığını, onu hissedene kadar bilemezler. Ya da gerçek bir kalp acısını... Ağlamamak için kendimi tuttuğum pek olmamıştı, çünkü ben ağlanacak şeylere tepkisiz kalırdım ama kalbim gerçekten acıdığında... savunmasızdım.

Ellerim buz gibiydi ve bunun ellerimi yıkıyor olmamla bir alakası yoktu. Ellerim buz gibiydi, çünkü kaybın soğuk ağırlığını taşımışlardı. *Bilirsiniz, ölüm vücutları soğutur; belki bundandır ellerimin buz gibi olması.* Ölüm... Bu kapının ardında, koridorun sonunda, bir odada, yalnız...

Aynaya bakarken yutkundum ve ellerimi suyun altından çekerek lavabonun giderine baktım. Elime bulaşan kan suyla akıp gitmişti. Bu kan... Duman yere düştüğünde alnına açılan yaradan dökülen kandı ve hastaneye geldiğimizden beri ben elimdeki o kana bakıyordum. Onu hastaneye getirdim ama bunu nasıl yaptığımı anımsayamıyordum. Sanırım gözlerimi ondan alıp etrafıma hiç bakmadığım için bir şeyleri fark edememiştim. Ama biliyordum, evimizin etrafında olduğu için bağrışlarımı duyup gelen, bizi hastaneye getiren Abdulrezzak'tı.

Ömer onu acile almıştı, beni kapının dışında bırakarak. İçeriye girmek istemiştim ama bana o kadar kötü bakmıştı ki, *vicdanın yok mu,* der gibiydi sanki. Kapının dışında saatlerce beklemiş ve elimdeki kanı izlemiştim. Sanırım şakağı bir taşa denk gelmiş ve bu yüzden kanamıştı. Az önceye kadar o kan elimdeydi ama elimi yıkadığımda defolup gitmişti. *Zaten kanına sadakatim olsaydı, onu defalarca kez öldürmezdim.*

Duman'a tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama yüreğimin ve mantığımın derinliklerinden yükselen bir ses kalbinin artık çok yorulduğunu söylüyordu. Bayılmadan önce söylediklerini az çok hatırlıyordum. Amcası olduğunu söylemişti. Kastettiği o geceydi, amcası neden o gece tüm bunları yapmış olabilirdi? Doğru anladıysam beni polise şikâyet eden de o geceyi planlayan da amcasıydı.

Ama neden?

Bu konu benim için her şeyden önemliydi; Duman haricinde. Bu yüzden şimdi amcasından çok Duman'la ilgileniyor, bu gerçeği hazmetmeyi daha sonraya bırakıyordum. Şu an düşündüğüm tek şey Duman'dı.

Arkamı döndüm ve lavabonun çıkışına ilerledim. Saat gecenin üçüydü, ya da üçü biraz geçmişti. Bir hemşireden başka kimse yoktu, zaten özel hastaneler hiçbir zaman yeterince kalabalık olmazdı. Yoğun bakımın kapısına kadar yürüyüp geniş, yoğun bakım yazan kapıya yaslandım ve gözlerimi yerdeki beyaz fayanslara diktim. Ömer durumuyla ilgili hiçbir açıklama yapmamıştı ve itiraf edeyim ki bu çok korkunçtu; hakkında ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.

Kalbim bir daha acımaz sanmıştım...

"Kendimi herkes için değersiz, bir tek senin için değerli hissediyordum," diye fısıldadıktan sonra ellerimi birleştirdim ve parmaklarımı kuvvetle sıktım. "Her şeyi unutsam bunu unutmam."

Soğuk elimi yoğun bakımın camına yaslayarak gözlerimi kapattım. Ufak ufak seslerin uğultusu dışında hiçbir şey duymuyordum; böyle olduğunda zihnimi dinlemek daha kolay oluyordu. Sanki karnımda bir yumruk vardı ve nefes aldırmıyordu. Kaburgalarım kalbime yaslanmıştı. Gözlerimi daha sert yumdum.

"Çok yüzsüzüm, seni defalarca kez öldürmemişim gibi, şimdi ölmemen için burada bekliyorum..."

Bir elimi kalbime bastırdım, bu ağrıya tahammül edemiyordum. Gerçekten bir daha acımayacağını sanmıştım ama acıyordu. Duman'ı nereye koyarsanız koyun sanki dönüp dolaşıp bulur ve kalbime girerdi. Üşüdüğümü hissederek gözlerimi açtım ve yoğun bakımın puslu camından içeriye baktım. Onu görmek için girecektim ama çıkmalarını bekliyordum. "Senin için ne yaptığımı düşünüyorum da... Hiçbir şey yapmamışım."

"Hanımefendi, iyi misiniz?"

Kulaklarımı dolduran bu sesle beraber ruhsuzca arkamı dönerek bana kimin seslendiğine baktım; az önceki hemşireydi. "Değilim," diye itiraf ettim. "Duygularımı uyuşturabileceğiniz bir ilacınız var mı?"

Aynı üzgün sesle konuştu. "Geçmiş olsun. Ya da sanırım yakınınızı kaybettiniz, başınız sağ ols..."

"Ölmedi," dedim sertçe ve sustum.

Hemşire bir daha konuşmadı, adım seslerinin uzaklaştığını duydum. Yutkunduğumda boğazımdan garip, sanki boğuluyormuşum gibi bir ses çıktı. "Ölmedi dedim... N'olur beni yalancı çıkarma."

Burnumun sızladığını hissettiğimde, *galiba ağlayabiliyorum,* diye düşündüm. *Galiba ağlayacağım.* Fakat öyle olmadı, ağlayamadım, sadece burnum acı acı sızladı. Bir kez daha yutkunarak elimi kalbimden çekerken kapı açıldı. Ömer'i gördüm. Yanındaki hemşireyle beraber odanın kapısından uzaklaşırken bakışları beni buldu. Başındaki galoş şapkayı çıkarırken yanındaki hemşireyi bir baş işareti yaparak uğurladı ve üzerime doğru yürüdü. Onu boş verip Duman'ın odasına girmek için yanından geçmek istedim ama kolumu sertçe tuttuğunda durmak zorunda kaldım.

"Onu görme," dediğinde sesinde hem bir buyurganlık hem istek vardı. "Birkaç saate uyanacaktır ama onu yormaman kendisi için daha iyi olacak. Şimdi git. Söz, uyandığında ben seni arayacağım. Git ki, kendine geldiğinde yanında kendinden çok düşündüğü bir şey olmasın; kendini düşünsün ve dinlensin."

Söyledikleri doğruydu ama bir yanlışı vardı. Dirseğimi kolundan çekip kendimden emin şekilde konuştum. "Uyandığında beni görememek onun kalbini daha çok kırar."

"Huyun değil mi zaten onun kalbini kırmak?"

Yanından süratle geçtim ve yoğun bakımın kapılarını aralayarak koridora çıktım. Duman hemen karşımdaki odadaydı, oraya doğru ilerlerken Ömer arkamdan bağırdı. "Hemşire seni hazırlasın, öyle giremezsin."

Hemşire az sonra geldi, yanında giymem için birkaç kıyafet verdi. Galoşları ayaklarıma geçirirken oldukça sabırsız ve heyecanlıydım. Hemşire üzerime, bu yeşil, aptal şeyi giydirerek, "Temas yok," diyerek ekledi: "Kısa sürsün."

Hemşire uyarısını yapıp kapının önünden uzaklaştığında koridorda yalnız kaldım. Bir süre bekleyerek kendimi toparlamaya çalıştım. Bilinci hâlâ kapalı olmalıydı ama onun gözlerini görmek, sesini duymak için

sabırsızlanıyordum. Genzimi temizleyerek odanın kapısını ittirdim ve adım atarak içeriye girdiğim ilk an onu gördüm.

O iyi bir avcı bile olsa kalbi yorgun.

Bu yüzden ceylanın peşinden ne kadar koşarsa koşsun ona varamıyor.

Burnum daha fazla sızladı ve kalbimde daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim. Bu duygu bambaşkaydı ve sanki bir tek Duman'a özeldi. Beyaz yatağın içinde, bembeyaz çarşafların içinde öyle her şeyden habersizce uzanıyordu ki... O an onun için dünyayı karşıma alabileceğimi hissetmiştim.

Titreyerek yatağına yürürken gözüm ondan başka şey görmüyordu. Odanın içerisi loştu, ışıklar kısıktı ve Duman'ın koluna serum bağlıydı, bununla beraber bir makine de. Sanırım kalp atışları ve solunumu o makinede yazıyordu. Yatağın ucuna kadar yürüdüm ve bacaklarım yatağa yaslandığında durarak yukarıdan ona baktım. Savunmasız görünüyordu. Gözleri kapalıydı, kirpikleri gölge halinde gözaltlarına düşmüştü, yüzü temizdi, şakağındaki yara temizlenmişti ama izi duruyordu. Üzerinde ince bir çarşaf vardı ve hastane kıyafetleri içerisindeki bedeninin üzerine örtülmüştü. Saçları dağınıktı, uzanıp düzeltmek istedim ama parmaklarım titrediği için beceriksiz davranmaktan korktum. Üzerine hastalığının ağırlığı çökmüştü ve ona baktıkça boğulmayı değil, ölmeyi istiyordum.

Dizlerimin üzerinde eğildim ve parmaklarımı uzatarak şakağına, yarasına yumuşakça dokundum. Hiç hissetmemişti, irkilmemişti bile; derin bir uykudaydı. Yarasını okşadım.

"Şu an hissettiğin fiziksel acıyı ben ruhumda hissediyorum." Dokunuşumda mâni olamadığım bir şefkat hâkimdi. "İnansan da inanmasan da öyle."

Aslında ne kadar mutlu olurdu, canı acıdığında canımın acıdığını bilse. Çünkü acıyı hissetmek sevgiyi gerçek kılardı ve Duman bunu bilirdi. "Beni duymuyorsun," dedim acı içinde. Acıyı kabul etmiştim, çünkü onu küçümsemek Duman'ı küçümsemek olurdu.

"Fakat beni duymuyorsun diye konuşmayı bırakacak değilim. Sonuçta ben anlamıyorken sen konuştun, defalarca bir aptala laf anlatmaya çalıştın, kendini paraladın..."

Üzerindeki çarşafa baktım, çok inceydi ve omuzlarını açıkta bırakmıştı. Burnumu sessizce çekerek örtüye uzandım ve omuzlarına doğru

örterken, "İkiyüzlü gibi davranıyorum," diye fısıldadım. "Ama zaten öyleyim, değil mi? İkiyüzlüyüm."

Örtüyü omuzlarına kadar örttükten sonra onu soğuktan sakınarak iyi hissettiğimi düşündüm ama yüzünü bir daha gördüğümde... çığlık atmamak için dudaklarımı ısırdım. *Onun yüzünde ölümü görmekten nefret ediyordum.*

"Uyanacağını biliyorum ama yine de ümitsizliğe kapılmadan edemiyorum." Bir sır veriyormuş gibi, dudağına doğru fısıldadım. "Biliyor musun, benim de bir kalbim varmış."

Parmağımı şakağındaki yaradan çekerek dudaklarımı oraya uzattım ve taze yarasının üzerine bir öpücük kondurdum. "Acıyı hissettiğim kadar var olduğumu biliyorum ama bu acı değil, sanki işkence." Dudaklarımı yarasından çekerek yüzünden biraz uzaklaştım ve titreyen çenemi tutarken fısıldadım. "Çarşafların çok soğuk, senin yerine üşüyorum."

Bir elimi yumuşak saçlarının arasına yerleştirirken, "Sana temas etmemem gerekiyormuş," diye fısıldadım ve bununla alay ederek küçük bir kahkaha attım. "Bunun için ellerimi falan kesmeleri gerekecek."

Elim saçlarındayken bakışlarım kirpiklerine düştü, sonra kirpiklerinin gölgesine... Düzgün burnu doğrultusunda aşağıya inerek dudaklarına baktım; kurumuş görünüyorlardı. Makineden ses geliyordu ve kalp atışları cihazın içinde yükseliyordu. Yüzüm yüzüne denkti ve dudaklarımız birbirine bakıyordu. Onun yüzünde ölümle selamlaşmak kalbimi tümüyle ağrıtıyordu. Elimin birisiyle çarşafını avucumun içine aldım. Gözüme bir şey batıyordu, sanırım gözyaşımdı. Bir daha ağlamam sanmıştım, çünkü onu madden kaybedeceğimi düşünmemiştim. Bir daha ağlamam sanmıştım, çünkü kaybın ne olduğunu unutmuştum. Bir daha ağlamam sanmıştım, fakat ağlayabilirdim.

Ağlıyordum.

Gözlerimi ıstırapla yumdum ve kıvılcımlar boğazıma dört elle sarılırken, dudaklarımı dudaklarına yaslayarak ateşimi onunla bölüştüm. Sevgi gibi, acı da paylaşılabilir şeydi. Kurumuş, sıcak dudaklarında onun tadını aldım ve elimdeki çarşafı daha sıkı kavradım. Zaman onun için kaygı duyarak akarken, gözümün kenarından bir damlanın düştüğünü hissettim ve dudaklarından öperken fısıldadım: "Seni seviyorum."

Saat sabahın altısıydı.

Sabahın bu saatleri hep bu kadar karanlık mı olurdu bilmiyordum ama gökyüzü gece mavisi renginde, kasvetliydi ve sanki hiç aydınlanmayacak gibi görünüyordu. Hastane koridorunda, yoğun bakımın önündeydim ve camlardan dışarıyı izliyor, düşünüyordum. Katili öğrenmiş olmama rağmen bunun için bile bir şey yapasım yoktu, çünkü Duman olmayınca her şey manasını kaybetmeye başlamıştı. Uyandığında her şey düzelecek değildi ama zamanın akışında kendime yer bulabilecektim. Şimdi zamanın içinde değil, sanki dışındaydım.

Uyanacağını düşünmüştüm, çünkü Ömer birkaç saate uyanacağını söylemişti. Daha ne kadar süreceğini bilmiyordum, üstelik buradan çok ayrılmak istemediğim için de Ömer'i bulamamış, Duman'ın durumu hakkında yeteri kadar bilgiye sahip olamamıştım. Camdan içeriye giren güneş gözlerimi aldığında kaşlarımı çatarak elimle saçlarıma uzandım ve uzun saçlarımı tek omzumda toplayarak arkamı döndüm. Bakışlarım etrafta gezinirken tesadüfen Ömer'in buraya doğru yürüdüğünü gördüm. Yorgun görünüyordu ama adımları hızlı, heyecanlıydı. Arkasından bir hemşirenin koşturduğunu gördüğümde, "N'oldu?" diye sordum endişeyle. Bilinçsizce ona doğru yürümeye başladım. "Uyandı... uyandı mı?"

Ömer bana bir saniye kadar baktıktan sonra yoğun bakımın kapısından içeriye girdi. "Uyandı."

Arkasındaki hemşireyle beraber gözden kaybolduğunda dudaklarımın arasından büyük bir nefes bırakarak ellerimi yüzüme kapattım. Uyandığını söylemişti, öyleyse kendine gelmiş, gözlerini açmış olmalıydı. *Şükürler olsun!* Kalbim çok hızlı atıyordu, en son yine o beni korkuttuğu için bu kadar hızlı atmıştı. Ellerimi yüzümden indirerek duvara döndüm ve alnımı soğuk duvara yaslayarak yumruklarımı sıktım. Titreyen çenemi sakinleştirmeye çalışırken parmaklarımla ıslak kirpiklerimi yokladım ve gözyaşlarımın izlerini temizledim.

İçeriye girip onu görecektim ama öncesinde Ömer'le hemşirenin çıkmasını bekliyordum. Islak gözlerimi aceleyle temizlerken adım seslerini tekrardan duyarak arkamı döndüm ve Ömer'in rahatlamış halde kapıdan dışarıya çıktığını gördüm. Hemşire yine arkasından geliyor ve Ömer'e bir şeyler söylüyordu. Yerimden atıldım ve süratle Ömer'e yürüdüm. "İnatçısın, onu göreceksin değil mi?"

Gitmemi istiyordu, kendince haklı sebepleri vardı. "Şimdi sana bir soru soracağım, eğer cevabın tahmin ettiğim gibi değilse basıp gideceğim," dedim tek solukta ve onun şaşırarak kaşlarını çatmasına sebep oldum.

"Tamam, hadi sor."

"Uyandığında ilk beni mi sordu?"

Ömer'in dudakları birkaç saniye boyunca aralıklı kaldı ve sonra kapandı. Bakışlarını öfkeyle benden çekerek sessiz kaldığında, cevabın ne olduğunu anlayarak alayla güldüm ve hiç durmadan yanından geçtim.

Kapıdan içeriye girdim ve Duman'ın kaldığı odaya doğru ilerledim. Kapısı kapalıydı ve açıp içeriye girdiğimde, bu sefer onu kapalı gözleriyle değil, yüksek ihtimalle bana bakarken bulacaktım. Dağınık saçlarımı el yordamıyla düzelterek nefeslendim ve kapıyı, sessiz olmasına dikkat ederek ittim. Bakışlarımı yerde oyalayarak kendim için açtığım aralıktan içeriye sızdım ve kapıyı arkamdan kapattım. Şu an bakış açısındaydım, acaba beni görüyor muydu?

Parmaklarım gereksiz bir telaşla kulağımın arkasındaki saçlarımda gezinirken yatağın ucuna doğru yürüdüm. Bacaklarım yatağa yaslandığında durdum ve bakışlarımı azıcık kaldırarak etrafta gezdirdim; oda en son gördüğüm gibiydi. Ancak yine de biraz daha aydınlıktı. Duman'ın koluna hâlâ bir serum bağlıydı, vücuduna bağlı cihazdan sesler geliyordu ama bu sesler, onu öptüğüm zaman gelen sesler kadar yüksek ritimli değildi. Ellerimi saçlarımdan indirerek yatağın ucuna dokundurdum ve çarşafıyla oynarken, yüzüne bakamadan, "Merhaba," diye mırıldandım.

Cevap gelmedi. Bir şeyler demesini bekledim ama kendi sesimden başka ses duymadım. Bu belirsizliğe daha fazla dayanamayarak bakışlarımı çarşafın altındaki vücuduna doğrulttum ve göğsünden yukarıya çıktım. Gözlerini, kehribar renkli bakışlarını görene kadar uyandığından bu kadar emin değildim ama yanardağ görünümlü gözlerini gördüğümde onun hâlâ hayatta olduğunu yeni kavramış gibi rahatladım. Yorgun bakışları zihnimdeki tüm düşüncelerimi silip süpürdü ve onun için duyduğum endişe hissi, göğsünü gererek ortaya çıktı. Kuru kalmış dudakları aralanarak "Merhaba," diye fısıldadı.

Sesi yorgundu. Neredeyse boğazındaki o kuruluğu sesinde hissetmiştim. Son birkaç saat onun için çok zor geçmiş olmalıydı, benim gibi.

Gözlerini zor açık tutuyor gibiydi ama inatla kapatmıyor, beni izliyordu. Ne yapacağımı bilemeyerek dudağımı kıvırdığımda, Duman'ın da dudakları kıvrıldı ve hemen sonra yorgun gözkapakları aşağıya indi. Anında endişeye kapıldım ve hafifçe eğilerek yanağına dokundum. "Duman..."

"Çok güzel bir rüya gördüm," diye fısıldadığında, hâlâ benimle olduğunu anlayarak rahatladım. "Seni seviyorum, dedin."

Boğazıma bir yumru oturdu. Bu iki kelimeyi birbirimize karşı bu kadar kolayca söyleyebilmenin şaşkınlığını yaşarken dudaklarım bir şeyler söyleme gayesiyle aralandı. Gerçek olduğunu belki de bilme hakkı vardı. Gözleri hâlâ kapalıydı ve dudağının yanındaki gülümseme sabit duruyordu. Bu onu gülümsetiyor muydu? Mutlu ediyordu. "Aslında..." genzimi temizledim. "Duyduğun o şey rüya değil..."

"Şşt." Duman yüzünü çevirdiğinde yanağında duran parmaklarım dudaklarına çarptı ve gülüşüne temas etti. "Cihazın sesi yükseliyor, böyle konuşman bana zarar veriyor olabilir."

Parmak uçlarımı gülüşüne bastırarak kapalı gözlerini izledim. Sanırım narkozun etkisiyle gözlerini açamıyordu, onu bunun için zorlamazdım zaten. "Nasılsın?" diye sordum. "Uzun saatlerdir uyuyorsun."

"Güzel rüyalar gördüm," diye mırıldandı ve dudaklarını parmak uçlarıma bastırdı. Öpücüğü, sanki akan kanı takip ederek yaralarıma gizlendi ve tüm elimi uyuşturdu. "Bunlar ne hoş rüyalar, rüyalar, rüyalar..."

Kaşlarımı hafifçe çattım ve dudaklarım arasından engel olamadığım bir gülme sesi çıkardım. "Narkozun etkisinde misin sen?"

"Bunlar ne güzel rüyalar, rüyalar... Kırmızı tangasıyla Mahşer, Mahşer..."

Hadi canım, cidden mi? Küçük bir operasyon geçirdiği için narkoz almıştı ama narkozun etkisinde kalacağını hiç düşünmemiştim. Saçmalıyordu.

"Sapıklık ediyorsun Duman."

Gülümsemesi büyüdü, narkozun etkisi bir yana, bu terbiyesizlikten hoşlanıyordu. "Evet sapığım ve seni yiyeceğim."

"Şu halini videoya almak, sana izlettirmek istiyorum. Dediklerine bak ya, bir de salak salak sırıtıyorsun..."

"Çişim geldi galiba..."

"Yok artık Duman!"

Yorgun bakışları bir kez daha benimle kesiştiğinde, bir acı içimde kükredi ve zincirlerinden kurtularak göğsümü tırnaklarıyla yırtmaya başladı. Her şey bir yana, o gözleriyle benden merhamet ve şefkat istediğinde onu asla geri çeviremiyordum. Bakışları beni zamansız kılıyordu ve olan şu ya; Duman benim için eski veya yeni değildi, zamansızdı, *eskimezdi.*

"Biliyorum Mahşer, senin de bir kalbin var."

Duymuştu, rüya olmadığını biliyordu.

Bu konu hakkında hiçbir şey demedim. Bakışlarımı kaçırarak, "Nasılsın?" diye yineledim sorumu. "Narkoz etkisinde olman dışında tabii."

Hafifçe öksürdü, boğazı gerçekten çok kurumuş olmalıydı. "Beynimde bir ton şey var sanki," dedi, şikâyetçi bir tavırla. "Ayrıca su da vermiyorlar, birkaç saat geçmesi gerekiyormuş."

"Abuk subuk işler," diye homurdandığımda, "Aynen," diyerek beni onayladı ve gözlerini yumdu.

"Kalbin," diye sordum ve ufak bir tereddütten sonra devam ettim. "Ağrıyor mu?"

"Çok," dedi ve yanağını yastığa bastırarak yüzünü benden tarafa çevirdi. O *çok,* dediğinde benim diyecek hiçbir şeyim kalmadı.

Kalbim acımaz sanmıştım.

Acıyor.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordum, hissettiğim şefkati esirgemeden. Belki de uzun zamandır ilk kez bu kadar maskesiz, hissettiklerime yakın davranıyordum. "Ömer ne söyledi? Aslında ben ona nasıl olduğunu soracaktım ama seni göreceğim için heyecanlandım, o yüzden unutmuşum..."

Kendime bu unutkanlığım yüzümden kızarken, Duman'ın narkozun etkisiyle sarhoş gülüşünü duydum. "Heyecanlandın mı? Yaa, çok mu heyecanlandın seni salak..."

Şok içinde ona bakakaldım. Bu tavırları alışılmadıktı ama narkozun etkisinde olduğu için açıklanabilirdi. Yine de onun böyle konuşması, kendinden habersizce sırıtması hem komik hem sinir bozucuydu. Evet, belki de onu videoya almayı bir daha düşünmeliydim.

"Ya evet, heyecanlandım," diyerek mırıldandım. Duman gülmeye devam etti ve yanağını yastığa sürterek esnedi. Ah, sanırım tekrar uyuyacaktı. Gülümsemesi kısa sürdü, yüzünü buruşturdu ve elini kalbine

götürerek ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Belki uyursa kalbinin ağrısını hissetmezdi, bu benimle ayık kalmasından daha güzel bir seçenekti.

Arkama dönerek köşedeki tekli koltuğa baktım. Koltuğu buraya çekmek için Duman'dan uzaklaşmaya çalıştım ama elimi o kadar sıkı tutuyordu ki, kurtulmama imkân yoktu. İç çekerek elimi tutan eline baktım ve parmaklarının zayıfladığını görmek beni olduğum yerde baştan aşağıya titretti. Parmaklarının zayıfladığını bile ayırt edebiliyorsam... *Dünya çok eksiliyor, çünkü sen azalarak bitiyorsun.* Zorlukla yutkunarak elini daha sıkı tuttum ve uzanarak diğer elimle koltuğu çekmeye çalıştım. Neyse ki zor olsa da başardım ve koltuğu ayaklarından çekerek kendime sürükledim. Onun elini bırakmadan çektiğim koltuğa oturdum. Sanırım o koltuğa uzanamasam da elini bırakmamak için uzun süre ayakta bekleyebilirdim.

"Uyudun mu?"

Sessiz sorum birkaç uzun saniyeler boyunca havada asılı kaldıktan sonra, "Hayır," diye bir cevapla dönüş aldı. "Henüz değil. Burada olduğunu unutup uyuyamıyorum, yanında uyumak vakit kaybı gibi geliyor. Yani seninle vakit geçirmek varken uyumak..."

Elini elimle beraber dizimin üzerine bırakırken, bakışlarımı serumuna çevirdim. Tamam, koluna yumuşak davrandığım müddetçe serum sorun çıkarmazdı. Yüzümü tekrar önüme çevirirken, "Narkoz etkisinde olmak seni daha açık sözlü yapmış," diye mırıldanmadan edemedim.

"Mahşer kırmızı tangasıyla," diyerek şarkı söylemeye başladığında gözlerimi devirerek kafamı iki yana salladım. "Pis sapık."

Gözleri bir kapanıyor bir açılıyordu, kendini ayık tutamıyordu. Uyumuyordu ama kendinde de sayılmazdı. Ona amcasıyla ilgili sormam gereken şeyler vardı ama bana sağlıklı cevaplar verecek durumda değildi. Başparmağını sıkarken yüzündeki ifadenin değiştiğini, tekrardan sırıttığını gördüm. Acaba şimdi hangi edepsiz rüyayı görüyordu beyefendi...

Yüzünü yastığa gömdü ve sırıtarak ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Bu hali... komikti. Tamam, itiraf edeyim sırıtırken biraz da tatlı görünüyordu ama onun böyle konuşmasına hiç alışkın değildim. Neyse dedim ve sessiz kalarak elimin içindeki elini okşadım.

Huzursuz bir uykuya dalışını izledim. Elimi uykusunda bile bırakmadı, ben de çekmedim. Telefonum eşofmanımın cebinde titredi.

Baktığımda arayanın Ada olduğunu gördüm ve cevaplayarak kulağıma yasladım.

"Mahşer abla," dedi heyecanlı ses. "Şükürler olsun ki açtın! Abimi defalarca aradım, telefonuna bakmayınca çok endişelendim. Biliyorsun yani... her an bir yerde... Neyse neyse seninle mi şu an?"

Ona ne diyeceğimi düşündüm, endişelenip buraya gelmesini istemiyordum; büyük ihtimalle Duman da böyle düşünürdü. "Evet, abin benimle. Şarjı bitmiştir, açamamıştır. Biz de gece biraz meşguldük..."

"Gece meşgul müydünüz?"

"Yaşın yetmiyor Adacığım. Hadi, endişelenmeyi bırak ve telefonu kapat."

Endişeleri geçmiş olmalı ki söylenerek telefonu kapattı. Yalan söylemekten gurur duymuyordum ama doğruluk timsali olmadığım için bunu dert de etmiyordum.

Esneyerek elimi ağzıma kapattım ve uyku ihtiyacımın gözkapaklarımda ağırlaştığını hissettim. Geceyi uykusuz geçirmiştim ve şimdi Duman'ı izlerken, nefes alışlarını dinlerken uyumak istemiştim. Elini bırakmadım, zaten ben bıraksam da o bırakmazdı. Parmaklarına tutunarak başımı yatağın kenarına yasladım ve onun solgun yüzünü izleyerek uykuya daldım.

Ne kadar zamanın geçtiğini anlamadım. Sessizce, kendiliğimden uyandığımda, nerede olduğumu kavramam bir dakikamı aldı. Gözlerim kapalıyken en son nerede ne yaptığımı düşündüm ve hâlâ Duman'ın yatağında olduğumu anlayarak elimi enseme götürdüm. Nemli ensemi silerken, gözkapaklarımın üzerinde gün ışığını hissettim ve memnuniyetsiz bir tavırla gözlerimi açtım.

Gördüğüm ilk şey Duman oldu.

Bir süre onu izledim ve sonra bakışlarımı ondan çekip şöyle bir etrafımda dolaştırdım. Her şey aynıydı, kimse girip çıkmamış gibiydi, sadece biraz daha aydınlıktı. Esnediğim için elimi ağzıma götürmek istedim ama sonra elimin hâlâ onun elinin içinde olduğunu fark ederek bakışlarımı birleşmiş ellerimize çevirdim. "Bırak," diyerek elimi çekmeye çalışım ama Duman parmaklarını sıkılaştırarak bu girişimimi savuşturdu.

"Kaçma hemen."

"Ellerimiz terlemiş," dedim, kısık sesimde uykunun izleri vardı. "Hem sen operasyondan çıkmış olmana rağmen biraz fazla güçlü değil misin?"

"Konu seni yanımda tutmak olduğunda inanılmaz güçlü hissediyorum."

Elimi çekmekten vazgeçerek yüzümü başka tarafa çevirdim. Hiç huyum değildir ama garip bir şekilde yanaklarımın ısındığını hissetmiştim. Yanılıyor olmalıydım ya da burası fazla sıcaktı. Dudaklarımı ıslatarak yüzümü saklamaya çalışırken, "Dur bir saniye," dedi Duman, sesi hayret içindeydi. "Kızarmış olamazsın değil mi?"

"Sadece sıcakladım..." Elimle yüzümü serinletmeye çalışırken, Duman'ın kuşkulu bakışlarını es geçmeye çalıştım ama oradaydı ve Duman'ı es geçmek artık o kadar kolay değildi. Kafasını sallayarak başını yastığına gömdü. "Zaten kızarmış olmana pek ihtimal vermiyorum."

Bakışlarımı tekrardan birleşen ellerimiz çevirerek, "Uyuyakalmışım," dedim. "Nasıl, iyi misin?"

"Ağrım hafifledi," diyerek kısık sesli bir cevap verdikten sonra birkaç kez öksürerek genzini temizledi. "Bir ara Ömer geldi, birkaç şey söyledi, serumumu değiştirdiler falan..."

"Hayret, Ömer beni kapıya atmadı."

"Bir an uyandıracak oldu, yanımda bu kadar uzun kalmaman gerektiğiyle ilgili bir şeyler zırvaladı ama umursamadım."

"Doğru söylüyor aslında," dedim ve çenemle bağlı olduğu makineleri gösterdim. "Sana yaklaştığımda makineden yükselen sesler çoğalıyor."

"Beni öptüğünde de..."

Bakışlarımız bir kez daha rastlaştı ama bu tesadüf değil, kader oldu. Gözlerinin içine bakmak, başımı eğip yüzyıllardır yanan bir yanardağa bakmak gibiydi; ateşi yüzüme püskürüyordu.

"Gece, bilincini kaybetmeden önce bir şey dedin Duman..." Bu kelimeler ağzımdan çıktığı an Duman'ın gözlerindeki sakin ateş ansızın parladı ve bir an püsküren alevlerin beni tutuşturacağını bile düşündüm. Neden bahsettiğimi anlamıştı ve öğrendikleri her neyse, onu kahrediyordu.

"Amcamdı, dedin. Sonra düştün ve o öylece kaldı. Amcam dedin ama bu nasıl olabilir? Neden? Mantığım almıyor Duman. Aylarca aradığımız katilin bu kadar yakınımızda olması çok saçma. Biz kendimizi bunca zaman boşa mı hırpaladık, boşuna mı Melih Han'ın peşinden koştuk? Bir saniye... Aman Allah'ım! Fotoğraf! O fotoğrafı sana veren amcandı! Sen dedin Duman, sen! Amcan sana babamla annenin olduğu

fotoğrafı verip onların sevgili olduğunu söyledi! Bizi... yanlış yönlendirmek istedi! Biliyordu, onların kardeş olduğunu bile bile..."

"Onu vurdum."

İki kelime kurşun gibi zihnimi delip geçtiğinde ona bakıp *beni mi vurdun,* diye sormak istedim ama aslında kimden bahsettiğini biliyordum. Donuk bakışları, cümlesiyle o kadar uyuşmuyordu ki, onun gerçekten amcasını vurduğuna inanamamıştım.

"Öldü mü?" diye sordum tek nefeste.

Donuk bakışları ürpertici bir şekilde yüzümde dolaştı. "Koluna geldi galiba," dedi, bakışları; sanki olayı anımsıyormuş gibi kısılmıştı. "Ben... aniden çıkarıp vurdum onu. Hesap etmedim, neresinden vurayım diye düşünmedim, aniden sıktım. O konuşuyordu Mahşer... o an bunu sadece onu susturmak için yaptım... Sonra çıkıp sana geldim işte."

Muhtemelen sinir krizi geçirmiş, öğrendiklerinin ağırlığına dayanamayarak silahına davranmıştı. Amcası ona neler söylemişti de çıldırmış, onu vurmuştu? Amcasının amacı neydi, neden o gece kendi öz yeğenlerine ve kardeşine böyle bir şey yapmıştı? Babama anneme... Duman onu nerede vurmuştu, eğer yalnızsa ve hastaneye gidememişse kanamadan ölmüş olabilir miydi? Görgü tanığı var mıydı, gelip Duman'ı alacaklar mıydı?

"Ölmüş... olabilir mi Duman?"

Onu kendine getirmek maksadıyla elini sıktım ve bakışları bana döndüğünde, "Ölmüş olabilir mi?" diye tekrarladım.

"Hayır," dedi. Çatılmış kaşlarıyla yüzünde acı çekiyor gibi bir ifade vardı. *Gibisi fazlaydı, çünkü kalbi olan herkes acıyı çekerdi. Hele o kalp yaralı ve kırgınsa.*

"Odasındaydım, şirketinde... Ben odasından çıkarken birileri giriyordu, elimdeki silahı görüp çığlık attıklarını hatırlıyorum ama hiçbiri cesaret edip beni durduramadı."

Yüzünde dehşet vardı ama acı yoktu, merhamet hiç yoktu. Olayı ve öğrendiklerini henüz kavrayamamış gibiydi. Belki de öyleydi, hiçbir şeyi tam olarak açıklığa kavuşturamamıştı. Amcasının annesinin katili çıkması, kız kardeşinin felçli kalmasının sorumlusu olması... Bunlar gerçekten çok ağır şeylerdi ve Duman'ın sırtında artık bunları taşıyacak derman kalmamıştı. Titreyen sol elimle uzanıp yanağına dokunduğumda gözleri kapandı ve onu karanlığa uğurladığımda, arkasından elveda

bile diyemedim. "O zaman ölmemiştir, bunu düşünme... Amcan neler söyledi, sen ondan bahset."

Ruhundaki savaştan kalan kurşunları sanki yüzünden toplayabilirdim. Çehresinde, kendisiyle olan savaşının emareleri vardı ve o savaşta kaybetmemek için onu sıkıca tutmam gerekiyordu. Elini daha sıkı tuttuğumda kaşları biraz daha çatıldı. "Ben yaptım dedi, sebebini söylemedi."

"Şerefsiz," diye mırıldandım dişlerimi sıkarak.

"Annemle babanın bir ilişkisi olduğunu düşünüyordu," derken dudakları yavaşça hareket ediyordu. "Bunun için olduğunu düşündüm, annemin yaptığının cezasını vermek için yaptığını düşündüm ama onlar kardeşti! Bunu öğrenmişti, çünkü Melih Han *yanlış anlaşılma yüzünden demişti,* gerçeği sonradan öğrendiklerini söylemişti hatırlıyor musun? Yanlış anladıkları için mi onları öldürdüler, babanı? Ama ya Ada'nın suçu neydi, yeğeniydi onun... Sonra annen, onun kabahati neydi?" Her yutkunduğunda âdemelması gayretle kavisleniyor, yüzü kırışıyordu. "Üstelik amcam... yanlış anlaşılma olduğunu bilmesine rağmen hiç pişman değil gibiydi Mahşer."

En az onun kadar dehşetle boşluğa bakarak kafamı iki yana salladım. Amcası yapmış, bunu itiraf etmişti ve sırf bir yanlış anlaşılma yüzünden tüm bunlara sebep olmuştu. Kan dondurucuydu. Diyelim babam ve eşinin kardeşinin bir ilişki yaşadığını düşünmüştü, bunu neden gidip abisine söylemek yerine annesini ve babamı öldürmüştü? Üstelik bunu yaparken Ada'yı felçli bırakmış, annemin dilini kestirmişti. Neden? Bu onun meselesi bile değildi ki.

Yoksa...

Aklımdan geçen düşünceyle beraber tüylerim diken diken oldu ve tırnaklarım ben farkında olmadan Duman'ın eline doğru battı. Midem bulanıyor, başım dönüyordu ve aynı şekilde kulaklarımda bir basınç vardı. Babam gözlerimin önünden geçiyordu, gülüşü, merhameti, sıcak bakışları... Sonra annemin sesini duyuyordum, *kızım,* diyordu. Sesleniyordu, kahkahaları vardı, gülüyordu. Peki ya şimdi? Elimde ne kalmıştı? Sadece Duman kalmıştı. Ona da zaten ben geç kalmıştım.

Tüm hayatımızı mahvetmişti.

Kendimi gerçekten kötü hissediyordum. Böyle olduğunu sanmamıştım, ortada hiçbir şey yokken, bir yanlış anlaşılma yüzünden ölmeleri canımı çok yakıyordu. "Eğer amcan annenin babanı aldattığını

düşündüyse bunu neden gidip babana söylememiş de annenle babama o Allah'ın belası komployu kurmuş! Hatta kardeşine, sana, bana, anneme..."

"Bilmiyorum," dediğinde sesinde ölümcül bir sakinlik vardı ve hiddettim karşısında neredeyse ufalanacaktı. "Beynim durmuş gibi, hiçbir şeyi düşünemiyorum... Senden başka."

Gözlerimi kapatarak burnumdan soluk aldım. Ne yapıyorduk? Neden ona yüklenip bu kadar fazla şey soruyordum? Kriz geçirmişti, operasyona girmişti, cihaza bağlıydı, iyi değildi. Tamam, daha fazla şey sorup öğrenmek istiyordum ama şimdi olmazdı. Zaten bu yolun sonuna gelmiştik, çok az şey haricinde her şey açığa zaten çıkmıştı. Şimdi onu sakinleştirmeliydim. İntikamı, nefreti ve kini bir tarafa bırakmalıydım. Önemli olan Duman ve kalbiydi.

Duman ve kalbi...

Sahip olduğu tek şey kalbiydi.

Gözlerimi tekrar açtığımda ona baktım. Aslında Duman benden bile yalnız biriydi. Arkadaşı yoktu, hiç olmamıştı. Çevresinde onu gerçekten seven tek kişi Ada'yla Ömer'di ve bu onun sevgi açlığını doyurmaya yetmiyordu. Elimi uzatıp çenesinden tuttum ve bana dönmesini sağladım. Ona dokununca yaralarından birine dokunduğumu hissettim ama o yarayı kanattım mı yoksa iyileştirdim mi bilemedim.

"Duman, ben hiçbir şeyi öfkem, kinim, intikamım kadar umursamam," dedim ve ekledim: "Senden başka."

Gözleri zamanı oyup beni zamanda geriye sürükledi. Kendimi, onun için her şeyi yapabilecek o kız gibi hissettim. Böyle hissettiğim en son vakitler on altı yaşındaydım. Duman bana her baktığında *acaba*, diye düşünüyordum. *Acaba yirmi altı yaşımda da yaşıyor olacak mısın?* Bu soru hep kafamın içinde duracak ama asla dudaklarımdan dökülmeyecekti. "O yüzden," diye devam ettim konuşmama. "Şu an bunları konuşmaya..."

"Bana acıyor musun?"

Soru kulaklarımda uzun dakikalar boyunca uğuldadı ve anlamak için ona uzun uzun bakmaktan başka çarem olmadı. Yutkundum, bu soruyu sormakta haklıydı, çünkü geçmişte ona acıdığımı, bu sebepten yanında bulunduğumu söylemiştim ve şimdi tekrar bunu düşünüyordu. "Hayır," diyerek net bir cevap verdim. "Acımıyorum."

"O zaman neden yanımdasın?" diye sordu aynı ses tonuyla. "Neden bana böyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyorum?"

"Neden beni, ben ölürken anlıyorsun?"

Şimdiye kadar nadiren böyle canımı yakmıştı bir cümle.

Ona çok şey söylemiştim, hakaret etmiştim, kalbini kırmıştım. Acaba her defasında böyle mi hissetmişti? Acıdan gözleri mi kararmıştı? Yaptığım her şeyin tek bir cümleyle karşıma dikilmesi tahmin edilenin ötesinde bir acı vermişti.

Öleceğinden yana şüphesi yoktu ve yaşadığı müddetçe onu hiç anlamadığımı düşünüyordu.

Öyle miydi? Onu hiç anlamamış mıydım? Altdudağımı ağzımın içine alarak sertçe ısırdım ve kafamı isterik bir şekilde iki yana salladım. "İnkâr etmeyeceğim," dedim sessizce. "İnkâr edeceksem... ölümünü inkâr edeceğim. Çünkü biliyorum, yaşayabilirsin. Kalp nakli olma seçeneğin var, tamamen umutsuzmuşsun gibi davranma."

Bana uzun uzun baktı. Bu bakışlardan korktum, çünkü bir daha beni görmeyecekmiş gibi bakıyordu. Bu ihtimal zihnime bir bıçağı itiyorlarmış gibi acı veriyordu düşüncelerime. "İlk sırada değilim Mahşer. Hem uyan bir kalbi bulmak çok zo..."

"Belki benim kalbim uyar."

Bu cümleyi kurduğum an Duman konuşmayı kesti ve son sözcüğü ağzının içinde kayıplara karışırken, apaçık bir hayretle suratıma bakakaldı. Zaten solgundu, şimdi bir de yüzündeki tüm kan çekilmişti ve yattığı yerden hiddetle doğrulmuştu. Serumun kolundan çıkmasından endişe ederek doğrulacak oldum ki, "Aklından her ne geçiyorsa unut," diye kükredi. "Senin kalbin uysa ne olur sanki geri zekâlı! Kalbini senden alıp kendime mi takarım? Senin aklın alıyor mu bunu?"

Tamam, korkutucu göründüğünü söyleyebilirdim. "Yatağa uzan," diye konuştum buyurgan bir sesle. "Kendine zarar veriyorsun."

Gözlerini yumarak burnundan içeriye sert nefesler aldıktan sonra başını yastığa bıraktı. Bakışlarımı seruma çevirdim ve herhangi bir değişiklik olmadığını görerek rahatladım. Kolundan çıkmamıştı ama az daha sert davransaydı çıkabilirdi. Sıkıntıyla saçlarımı başımın arkasına doğru iterek hâlâ birleşik olan ellerimize baktım. Onu bıçaklıyordum ve

o her defasında elimi alıp bıçak yarasına götürüyordu; sanırım onu bıçaklayanın ben olduğumu beni gördüğünde unutuyordu. "Bir an aklıma geldi sadece," dedim onu yatıştırmak için. "Yoksa kalbimi sana verecek değilim."

"Senin kalbinle yaşamaktansa öylece ölmeyi yeğlerim zaten."

"Tamam dedim ya," diyerek yükseldim sinirle." Kalbimi falan vermeyeceğim! Fakat ben vermesem de uygun bir kalp bulunabilir, keşke biraz bunu düşünüp ümit etsen."

"Ümit etmek mi? Biz ne zaman ümit ettik Mahşer? Biz ne zaman kendimizi boş avuntularla kandırdık? Kızım, biz seninle hayal bile kurmuyoruz. O yüzden bana *ümit et Duman, iyi olabilirsin Duman, uygun kalbi bulabiliriz Duman,* deme. Sen de biliyorsun Mahşer, bunlar boş avuntular..."

Kahretsin, yine haklıydı. Umut etmezdik, hayal kurmazdık, biz yalan söyler ama gerçeklere inanırdık. "Desene," diye mırıldandım ona.

Duman kaşlarını belli belirsiz çattı. "Ne diyorsun? Ne diyeyim?"

"İsmimle sesleniyorsun sürekli."

"Çünkü böyle yapılır, insanlara ismiyle seslenilir."

Çenemin altını kaşıdım. "Sen bana başka bir şey daha diyordun."

Gözlerini yumarken, "Hatırlamıyorum," dedi ama dudağı çoktan kıvrılmaya başlamıştı. "Duman," dedim homurdanarak. "Söyle işte..."

Bir an karşımda bir tabloya bakıyormuş gibi hissettim ona bakınca. Çünkü güzel görünüyordu, belli belirsiz gülümsüyordu, yüzünde ölüm değil, ben vardım.

"Gül Dikeni," diye bana istediğimi verdiğinde yüzümdeki ifade yumuşadı. Uzanıp çenesinin altından, yüzündeki çizgilerden usulca öptüm.

Bana duymayı istediklerimi söylediğinde onu daha çok...

"Ben size bir araya gelmeyi yasaklıyorum, öpüşüyor musunuz yoksa?"

Ömer'in sesini duymamızla beraber duraksadık. Dudaklarım çenesine yaslı kalırken Duman'la göz göze geldik. Dudaklarımı çekerek uzaklaştım ve omzumun üzerinden Ömer'e döndüm. Kapı aralığında durmuş memnuniyetsizce bize bakıyordu. Doktor önlüğünü ve gömleğini değiştirmiş, eline yüzüne çekidüzen vermişti. Kapıyı arkasından kapatıp elindeki dosyayla beraber içeriye girerken, "Öpüşmüyoruz," diye düzeltti. "Ayrıca Duman iyi."

"Aa tabii," dediğinde sesi neredeyse alaycıydı. "Ben nereden bileceğim ki, doğrusunu sen bilirsin..."

Bir şey demeden Duman'a döndüm ve doğrulmak istediğini gördüğümde yardımcı olmak için koluna uzandım. Ömer yatağın ucuna kadar gelip sıkıntıyla bize bakmaya başladığında, "Ne varsa açıkça söyleyebilirsin," dedi Duman. Yastığı sırtına yasladığımda kendini arkaya bırakarak teşekkür dolu bakışlarla bana baktı. "Durum ne?"

"İç açıcı değil," dedi Ömer, ben tekrar koltuğa otururken. "Dün gece geldiğinde solunumun çok yavaştı, ciğerin şişmiş, su toplamıştı..."

Hastane duvarları etrafımda dönmeye başladı ama her şeyin sabit durduğuna emindim. Doktorlar her zaman için dünyanın en acı şeylerini söyleyen insanlar olmak zorunda mıydı? Duman bir tepki vermedi, belki de bunları daha önce duymuştu.

"Açıkça söyleyeyim Duman, az zamanın... kaldı."

Gözlerime ve bununla birlikte kalbime batan bir şey vardı. Gözlerime neyin battığını biliyordum ama ya kalbime? Kaburgalarım ve göğsüm onu iki taraftan sıkıştırmıştı. Acaba acıdan ölünür mü? Ruhsal acı öldürür mü?

"Ne kadar zaman?" diye sordum, Duman'ın sessizliği tahammül edilemez seviyeye geldiğinde. Konuşmuyor, tepki vermiyor, sadece dinliyordu. "Ne kadar zamandan bahsediyorsun Öm..."

"İki ay."

İki ay. Gerçekten az, çok az bir zaman. O kadar az ki, çok kelimesiyle bile bu azlığı anlatamıyordum. İnsanın parçalanması gerçekten kolay oluyormuş, anlıyordum. Ömer bize fırsat vermeden konuşuyordu. "Zaten makineye bağlısın, kalp nakline kadar da böyle devam edecek gibi görünüyor ama hem vaktimiz az hem de listede senden önce iki kişi daha var."

Zamanı yetmeyecek miydi? Kalp bulunsa bile başkaları mı ona sahip olacaktı? Ama hayır, buna nasıl göz yumardım. İçleri âdeta yanan gözlerimi ona çevirdim ama onun gözlerinde duygularını göremedim. Sabitti, duyduklarından etkilenmemiş gibiydi ve bomboş bakıyordu.

"Peki ya listedeki o iki kişi ölürse?" diye sordum Duman'a bakmaya devam ederken. Ağzımdan çıkanı kulaklarım duymuyordu ama şu an ne konuştuğumun önemi yoktu, bana cevaplar lazımdı. "O zaman ilk sıraya Duman mı geçer?"

Kısa bir sessizlik yaşandı.

"Yani, evet." Ömer'in sesi kederliydi.

Duman'ın kaşından akan ter damlasını baktım ve onun olduğu her an gözlerimin önünden akıp giderken, "Belki ecelleri erken gelir," diye mırıldandım sakin bir sesle.

"Efendim?"

"Hiç."

Duman gözlerini bana çevirdi, çünkü beni anlayabilirdi. Bakışları geçmişten geleceğe kurulan bir köprü olup beni zamanda geriye götürüyordu. Yüzüne bakarken her şeyi görüyordum. Alnında saçları vardı, lise zamanlarında da saçları hep alnına dökülürdü. Onu, daha küçükken kaybetmiştim; avuçlarım arasından öylece kayıp gitmişti ve bunun bir daha olmasını istemiyordum. Sevdiğim her şeye, onlar giderken arkalarından bakakalmaktan usanmıştım. Artık o kız değildim, cesurdum, bir şeyi istiyorsam savaşırdım; sonunda kurşunları kalbime hedef alacak olsam da.

Ömer'in burada olmasını umursamadan uzandım ve dudaklarımı altdudağına bastırarak ona bir öpücük verdim. Duman'ın afalladığını ve dudaklarının beni öpmek için harekete geçtiğini hissettim ama fırsat vermeden dudaklarımı çektim. Ondan epey uzaklaştım, oturduğum koltuktan kalktım ve ellerimi sıkarak odanın çıkışına ilerledim. İkisi de arkamdan bakarken dışarı çıktım ve nereye gittiğimi bilmeden yürümeye başladım.

Dakikalar sonra hastaneyi birkaç kez dolaşıp kantine inmiş, boş bir masaya oturmuş, sadece durmuştum. Acı çekmeyen insanlar içinde acı çekiyor gibiydim ve bundan nefret etmiştim. Keşke dünyadaki tüm acılar dünyadaki tüm insanlar olarak bölüşsek, o zaman dünya daha adil ve yaşanılabilir olurdu.

Elimde neyim vardı? Avuçlarımı açıp içlerine baktım; bomboşlardı. Sadece birikmiş acıyı görebiliyordum. Avucumda Duman yoktu, annem yoktu, babam yoktu, arkadaşım yoktu. Kimseyi tutamamıştım. Babam için savaşma fırsatım olmamıştı. Annemle savaşamıyordum; çünkü onu karşıma alamazdım. Duman için kiminle savaşacaktım? Ne yapmam gerekiyordu? Her şey çok fazlaydı. Boğuluyordum ve Duman beni denizin altından çekip almadan benim onu ölümün kucağından almam gerekiyordu.

Aklımda bir şey vardı.

Yapabilir miydim?

Camdan dışarıyı izlerken o kadar dalmıştım ki birisi sandalyeme çarpıp özür dilediğinde bile onu fark etmedim. Ben bir canavardım, herkesi yiyip bitirmiştim ve şimdi kendimi yemeye başlamıştım. Hayatımı o canavarla birlikte geçirmiştim. En son onun dişlerinin arasında ölecektim. Her ruh dönüştüğü insanın bedeninde yaşamak zorundaydı ama netice-de onu sevmek zorunda değildi.

Orada ne kadar süre oturdum bilmiyorum ama sandalyeden kalkarken gökyüzünde kırmızıya çalan akşam gurubunu görmüştüm. Uzun bir süredir onu görmüyordum, kim bilir ne yapıyordu. Merdivenleri çıktım ve koridorda yürüyerek odanın kapısının önünde durdum. Kendimi, onu görmeye hazırlayarak odanın kapısını açtığımda, yabancı, Duman'a ait olmayan bir erkek sesi kulaklarımı doldurdu ve kaşlarım çatıldı. "Bana bir şey olmadı yeğenim ama sen kötü görünüyorsun."

Başımı ileriye uzattım ve gözlerimi aralıktan içeriye çevirdiğimde sırtı bana dönük adamı gördüm. Üzerinde siyah bir palto vardı. Saçları kırçıl renkliydi. Parmak uçlarımda biraz yükseldim ve onun omzunun üzerinden Duman'a baktım. Gözleri kapalıydı ama yüzünden hissettiği her şeyi okuyabiliyordum.

"Yarım kalan bir konuşmamız vardı," dedi amcası, aynı ses tonuyla. O konuştukça sanki Duman'ın kalbine çivi çakılıyordu. "O gün duyman gereken bir şey daha vardı."

Kahretsin, ne söyleyecekti? Ona engel olmalı mıydım? Ya da bu gerçekten öğrenmemiz gereken bir şey miydi? Gerilmiştim ama Duman hâlâ tepkisiz, sabitti. Sadece ellerinin yumruk olduğunu görebiliyordum, çarşafı elinin içine almış, sıkıyordu.

"Aslında sen de ne diyeceğimi tahmin edebiliyorsun," dedi. Adım sesleri kulağımda uğuldarken yavaşça Duman'a yaklaştı. Ona zarar vermesinden endişe duyarak kapıyı az daha açtığımda amcası eğildi ve yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. "Ama duymayı istemiyorsun değil mi?"

Neden bahsediyordu? Bahsettiği her neyse, Duman'ı delirtiyordu. Yumruklarından birini gevşetip sıkarken, "Amca," dedi dişlerinin arasından. "Hiçbir şey duymak istemiyorum. Şuradan bir çıkayım, o zaman sana hesap sor..."

"Yeğenim, buradan çıkamayacaksın ki..." Adamın sesi sakindi ve bu duruma hiç de üzülüyor gibi değildi. Zaten yeğenlerine üzülse o gecenin sorumlusu olmazdı. "Zaten ben de bu sebepten geldim. Beni vurup hiçbir şey olmamış gibi arkanı dönüp gittin madem, bunları duymayı hak ediyorsun."

"Amca, siktir git..."

"O geceyi neden kurgulamış olduğumu düşündün değil mi?" Sesinde bir sinir vardı ama bunun kime karşı olduğunu anlamıyordum. Birini bıçaklanırken izliyormuş gibi hissediyordum. Adam Duman'ın karşısında duruyor, sanki konuşarak ona bir bıçak saplıyordu. Duman'ın bedeninde ve ruhunda o bıçak izlerini görebiliyordum.

"Çok âşıktım Duman, gözüm ne o herifin ailesini görüyordu ne de sizi..."

Omuzlarım aşağıya düştü. Artık yalanla gerçeği, doğruyla yanlışı ayırt edemiyordum ama Duman'ın yüzündeki o hiçlik hissini görebiliyordum. Amcası ona doğru eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Neler dediğini duymasam da anlamıştım. O, Duman'ın kulağına doğru konuşurken, Duman'ın gözleri açıldı ve tesadüf o ya, beni gördü; benimle göz göze geldi. Artık ne olduğunu o da ben de biliyorduk. Duymamış olabilirdim ama o adamın Duman'a neler fısıldadığını anlamıştım. Yüzünü bir arada tutan o kemikler var ya, hepsi birden titriyordu ve ne kadar yutkunsa da bir şeyler boğazından geçmiyordu. Boğuluyordu ve bu sefer onu öperek denizin içinden çıkaramazdım. Amcasının annesiyle yasak bir ilişkisi vardı ve amcası annesinin babamla birlikte olduğunu düşünerek o gece her ikisini de öldürmüştü. O gece, bu yasak ilişkinin meyvesiydi ve hepimiz birer kurbandık.

"CAM KÜRE"

Anladım ki, çocukluğumuz yetişkinlerin parmak uçlarında hayat bulduğu gibi yine onların parmak uçlarında parçalara ayrılabilirdi.

Kafamın içinde defalarca kez bunu kurgulamıştım. O gecenin suçlusunu öğrendiğimde, onunla yüzleştiğimde ne yapacağımı düşünüp durmuştum. Ona saldıracağımı, bağırıp çağıracağımı, yüzünü tokatlayacağımı düşünmüştüm. Çünkü yapabilirdim, şiddete meyilliydim ve o... babamı öldürmüştü, annemin dilini kesmişti. Babamı yerin altına, kalbimin yedi kat derinine gömmüştü. Annemi susturmuşlardı, belki de annem o gece çok çığlık attığı için onun dilini kesmişlerdi. *Ne de olsa katiller arkalarında delil bırakmayı istemezlerdi.* Ben de gördüğüm ilk yerde onu öldürmek istedim ama... amcası Duman'ın odasından çıkıp koridorun ucunda kaybolana kadar sadece arkasından baktım.

Konuşamadım.

Yakasına yapışamadım.

Hiçbir şey yapamadım.

O Duman'ı incitti ama ben sadece onun arkasından bakakaldım.

O gözden kaybolalı ne kadar süre geçti ve ben orada ne kadar dikildim bilmiyorum ama her şeyin bittiğini hissettiğimi biliyordum. *Her şey bitti ama her şeyim duruyor.* İçeride. Dönüp ona bakabilirdim ama bakmak görmeye benzemez, bilirdim. *O bir cinayetin sebebi olabilirdi, bir katil olabilirdi ama âşık olmayı seçti ve öldü.*

Ve o yüzden dönüp bir daha öylece ölmesini izleyemedim.

Duman'ın amcası, Duman'ın annesiyle bir ilişki yaşıyordu ve onun kendisini bir başkasıyla aldattığını düşünerek o geceyi planlamıştı. Sanki kendisi yasak bir ilişki yaşamıyormuş gibi... Üstelik her şey yanlış anlaşılmaydı. Bizim suçumuz neydi? Annemin, benim, Duman'ın, Ada'nın? Madem ikisi tarafından aldatıldığını düşünüyordu, neden ikisini

öldürmemişti? Resmen katliam gerçekleştirmiş, kimseye merhamet etmemişti. Hadi bizi geçtim... Duman ve Ada onun yeğeniydi, onlara nasıl hiç acımazdı?

Duvarın dibinde durmaya daha fazla dayanamayarak hastane odasından içeriye geçtim ve ona bakmadan koltuğa oturdum. Tamamen karanlıkta kalmıştık ama sorun etmedim. Ellerimi kucağıma bırakıp yerdeki parkelere baktım. Öyle boş bir hayata sahiptim ki, yalanlarım bile gerçeklerimden daha fazla yer kaplıyordu.

Tek bir gerçeğim dışında. Duman dışında.

Bir süre hiç konuşmadık. Burada olduğumun farkında olduğunu bile sanmıyordum. İstemese bile duymuştum, duyduğum iyi de olmuştu çünkü Duman bunları bana söylerken acı çeksin istemezdim. *Amcamın annemle bir ilişkisi varmış ve her şeyin sebebi kıskançlıkmış.*

Duman annesine olan tüm inancını kaybetmişti.

Geriye bir tek bana olan inancı kalmıştı.

"Ne kadarını duydun?"

Dürüst davranarak, "Önemli olan her kısmını," diye fısıldadım, istesem de sesime his veremiyordum, bomboştu. "Üzgünüm."

"Üzgün değilsin, yalan söyleme."

Ama gerçekten... üzgündüm.

Başımı salladım, madem öyle olduğuna inanıyordu öyle kalsındı. Annesinin gerçekliğiyle bir kez daha yüzleşmek onu kırmış, öfkelendirmişti. Odaya yaydığı gerilimden öfkesini hissedebiliyordum.

"Ne duruyorsun burada?" dedi, sesi biraz yükselmişti. "Git onu öldürsene! Hep bunu beklememiş miydin? Şimdi ne duruyorsun?"

Söyledikleri değil, öfkesi beni endişelendirmişti. Tırnaklarımı avuçlarıma batırırken başımı kaldırdım ve onunla göz göze gelmeye çalıştım. O bana değil, tavana bakıyordu. Yatağın içinde dümdüz, hareketsizce duruyordu ama ellerinin yumruk olduğunu görmüştüm. Yutkundum. "Onu öldürmemi mi istiyorsun?" diye sordum kısık bir sesle. "Amcanı öldüreyim mi? Sen... sen istersen yaparım."

Bu sözlerim onu tetiklemiş gibi başını hafifçe yana devirdi ve böylelikle gözlerimiz çarpıştı. Birkaç kez seslice yutkunduktan sonra, "Niye ki?" dedi öfkeyle. "Bana âşık mısın sanki?"

Aramızda kalp kıran bir bakışma yaşandı.

"Biliyorsun," dedim sadece.

"Biliyorum," dedi yüzünde tek kas kıpırdamadan. "*Eski âşığınım.*"

Duyuyor muydu? Bu kelimeleri neden söylemişti, her dediğimde duymuş muydu? "Buraya gel," diye buyurdu, sesi güçlü olsa da gözleri yorgun, fersiz bakıyordu.

"Ömer sana yaklaşmama izin vermiyor," dedim ama bu bir bahaneydi.

Duman bunun bir bahane olduğunu bilerek yaklaşık bir dakika boyunca yüzüme baktı ve sonra usulca konuştu. "Seninle birlikte olacağım Mahşer."

Orada durup bana benimle sevişmekten bahsetmesi, elini tutup tüm vücuduma çekmeyi istememi sağlamıştı. Ciddiydi, bunu zaten benimle yaklaştığı her an ima ediyordu da. "Konuşmanın yeri ve zamanı değil," dedim.

Dudaklarını ıslattıktan sonra başını yastıkta yükseltti. "Gel."

Yatağına yürüdüm ve bu sırada gözlerimi kablolarla bağlı olduğu cihazda gezdirdim. Amcasıyla konuşurken makinenin sesler çıkardığını duymuştum ama şu an sakindi. Ellerimi yatağın ucuna yaslayarak güzel yüzüne baktım. "Benimle sevişmekten daha büyük bir derdin var Duman."

"Amcamı mı diyorsun?" Yumruğunu daha çok sıktığını fark ettim, çenesi de titremişti. "O neden benim derdim olsun ki Mahşer? Onu öldürürüz veya öldürmeyiz. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Tamam, bazı şeylerle yüzleşmek zor..." Gözlerini bile kırpmadı. "Ama seni bu intikamdan daha çok önemsedim, hep."

O an zihnimin içinden bir delik açıldı, soru yığını o delikten dışarıya fırladı ve sorulardan birisi dudaklarımın ucuna yetişti. "Sen bu işe... benimle olmak için mi girdin? Ben olmasaydım, intikam almayacak mıydın?"

Gözlerini yavaşça çekti.

Bekledim; bir şeyler söylemesini, itiraz etmesini, öyle olmadığını söylemesini bekledim... ama söylemedi. Sahiden böyle miydi, düşündüğüm gibi miydi? İntikamı değil, beni istediği için mi bu işe girişmişti?

Bir şey söylemedim, şu an üstüne hiç gidemeyeceğim bir zamandı. Gözlerimi tekrardan açtığımda ona baktım ve ne istediyse o olmayı arzu ettim. Hakiki öfkesi damarlarını tetikliyordu ama gözleri öyle fersiz

bakıyordu ki, sanki her an adı ölüm olan o ince çizginin diğer tarafına geçecekti. Bu yüzden onu yakasından tutmak, hep kendime çekmek istiyordum. "Yaklaşsana," dediğinde yapacak başka şeyim olmadığı için kabul ettim. Tam vücudumu eğip ona yaklaşıyordum ki Duman benden önce davrandı ve sırtını kaldırdı. Canının acımaması için onu uyaracak oldum ama elini yanağıma yerleştirip beni kendine çektiğinde sadece bu yakınlığı kabul ettim.

Dudaklarımız sertçe birbirine yapıştığında gözlerimi yumarak elimi ensesine yerleştirdim. Makinedeki sakinlik bozulmaya başlarken, Duman yanağımı okşayarak edepsiz şekilde beni öptü. Gözlerim elimde olmadan kapandı ve parmaklarım kısa saçlarının arasına ulaştı. Öpücüğü ıslak, öfkeli ve yaralıydı. Kalbi küt küt atıyordu, cihazın sesi bununla doğru orantılı olarak artıyordu. Bu defa birkaç saniyeden uzun sürmeyecekti ve bencilin teki olduğum için onu itmeyecektim.

Dudaklarımı geriye çekmek zor olmuştu, çünkü Duman neredeyse elimden kolumdan tutup beni içine sokacaktı. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında soluklanmak için alnımı alnına yasladım. Biliyorum, bu hiç sağlıklı değildi ama sağlıklı olması da gerekmiyordu.

Duman elini kalbine götürürken, "İyi misin?" diye sorma gereği duydum. "Beni öpersen seni itmem, eğer iterim diye güvenip beni öpüyorsan öpme. Bencilim ben, seni öldüreceğini bilerek öpmeye devam ederim."

"Er ya da geç öleceğim," dedi, ölümü kabullenmiş olması yeni bir şey değildi. "Kaderimde olanı seni öpmeyerek sağlayamam ya."

Elimi yanağında dolaştırarak gözlerimi açtım ve dudaklarımı ıslak şakağına bastırdım. Acırdım ama merhamet etmezdim. Fakat... o Duman'dı işte. Yıllarımdı, gençliğimdi, çocukluğumdu, eski âşığımdı. Hasta olması, gözlerimin önünde eriyip gitmesi artık beni bitirmeye başlamıştı. Öyle ki az önce her şeyi öğrenmeme rağmen burada durmuş, Duman'ı nasıl teselli edeceğimi düşünüyordum.

Onun yüzüne öpücükler bırakarak uzaklaştım ve yatağın ucuna otururak gözlerimi cihaza çevirdim. Sesleri birazdan bitecek olmalıydı, Ömer gelmeden normale dönmesini istiyordum. Kafamızı ütülemesini istemiyordum. Saçlarımı kulaklarımın arkasına doğru yerleştirirken, Duman elimi tuttu ve benim gibi dönüp kablolarla bağlı olduğu cihaza baktı. "Bu kablolar beni cihaza, cihaz da hayata bağlıyor," derken ses

tonu hâlâ öfkeliydi. "Bazen sana tıpkı bu şekilde bağlı olduğumu hissediyorum. Bir iple, kabloyla, herhangi başka, görünmez bir şeyle... Sen elinde bir makas tutup sürekli o şeyi kesmeyi istediğinde, ben tıpkı şimdiki gibi hasta hissediyordum. Ruhsal bir şeydi ama bir gün o duyguyu tamamen koparmandan korkuyordum. Çünkü kendimden emindim ama senden değildim. Çok gelgitli birisin Mahşer."

Söyledikleri çok güzel ve çok etkileyiciydi. Üstelik doğruydu da. Dünyanın en dengesiz insanı olabilirdim. Şimdi Duman'ın elini tutuyordum, bir saat sonra onun yüzüne bile bakmayabilirdim. "Ben gelgitliyim... Dalgalı denizler böyle olur."

Biraz sustuktan sonra, "Canın sağ olsun," diye mırıldandı.

"Duman..." Böyle şeyler söylememeliydi. "Uykun gelmedi mi?"

"Şu durumda mı?"

"Madem uyuyamazsın..." düşünceli bir şekilde mırıldandım. "Bir şeyler yapalım?"

Edepsiz bir espri yapmasını bekledim ama yapmadı. Bana sadece duygusuzca baktı. "Annem babamı kaç kişiyle aldatıyordu acaba?"

Sorduğu soru kulaklarımda kendini birkaç kez tekrarladı. "Duman... baban da anneni aldatıyordu."

"Artık babamın o olduğundan bile emin değilim..."

Böyle mi düşünüyordu sahiden? Ah! Şimdi bunun aksine bir şey bile söyleyemiyordum, kahretsin ki bu düşüncesinde haklı olabilirdi. Sessiz kalarak bakışlarımı çektiğimde Duman başını yastığa bıraktı ve kolunu alnının üzerine kapatarak yüzünü benden sakladı. *Yüzünü nereye saklarsan sakla, hep gözümün önünde.*

Onu yormamak için sustum, bir şeyler demedim. Başımı çevirip camdan dışarıya baktım. Evet, Duman'ın yüzü hep gözümün önünde ama bir an kaybolduğunda, düşüncelerin zihnime girmesine fırsat doğuyordu. Duman'ı düşünmediğimde çok fazla şeyi düşünmeye başlıyordum. Öğrendiklerim... Annemle babam hiç yoktan yere mahvolmuştu, bir yanlış anlaşılmanın kurbanı olmuşlardı ve üstelik adam pişman bile değildi.

Şimdi ne olacaktı?

Bu gerçeği kabul edip hayatıma devam mı edecektim? Mümkünü yoktu, nasıl olurdu? Rahat edemezdim, sindiremezdim. Bana saplamış olduğu bıçağı çıkarıp, *boş ver, bir kere yaralandım zaten,* diyemezdim. Zaten böyle diyebilseydim bu yaşananların hiçbiri olmazdı.

"Mahşer?"

"Efendim?"

"Evine git."

Bakışlarım öfkeyle onu buldu. Böyle bir anda bunu mu istiyordu? Onun da benden farksız bir gerginlikle suratıma baktığını fark ettiğimde elimi karnına yasladım ve parmaklarımı kaslarından yukarıya kaydırdım. Yüzeysel dokunuşum kalbinin üzerinde son bulduğunda, Duman da parmaklarımın ilerleyişini takip ederek göğsüne baktı.

"Başımı tam buraya yaslayıp *evin burası,* dememiş miydin? Şimdi hangi eve gitmemden bahsediyorsun anlamadım."

Haklı olduğumu bildiği için hiçbir şey demeden bir süre sadece bana baktı. "Mahşer, farkında mısın birimiz hep birimizden daha kızgın. Ortamız yok, ikimizin de sakin olduğu bir anı hatırlamıyorum."

Omuzlarımı düşürdüm. "Evet, neden böyle acaba?"

"En ufak şeyde kaşlarını çatıyorsun," dedi.

"Sinirlerim çok hassas," dedim parmak uçlarım kalbine yaslanmaya devam ederken. "Çok saçma biliyorum ama insanlara saygısızca davranıp onlardan saygı bekliyorum. Biliyorum, aptalca ama... insanları mutlu gördüğümde o mutluluğu çalmak istiyorum. Belki de böyle olduğu için cezalandırılıyorum, her şeyim elimden kayıp gidiyor..."

Elini halsizce uzattı, zaten kalbinin üzerinde duran parmaklarımı sertçe kalbine bastırdığında kalbinin ritmini boynundaki bir damardan hissediyormuşçasına hissettim. "Her şeyin?" diye sordu.

"Sen işte." Omzumu silktim. "Her şeyim."

Duman etkilenmişe benziyordu. Ne vardı yani, istediğimde ben de romantik olabilirdim. Ayrıca söylediğimde samimiydim, elimde Duman'dan başka hiçbir şeyim yoktu.

"Bana bir söz vermeni istiyorum," dedi Duman, konuşurken durakşamak zorunda kalıyordu ve bunun sebebi kalbiydi. "Artık böyle olmayacaksın. Bu en çok sana zarar veriyor görmüyor musun Mahşer? Tamam, kızgınken çok ateşli oluyorsun falan ama... Şu an gözümün önünde hiç olmaması gereken şeyler belirdi, bir saniye..." kafasını iki yana doğru salladığında sapıklığına göz devirdim. "Neyse, tamam. Buna son vereceksin. Bu öfkeyi törpüleyeceksin, çünkü hayatının geri kalanında normal bir insan gibi yaşamanı istiyorum."

Kusurlarımı düzeltmemi istiyordu ama benim kusurlarımdan şikâyetim yoktu. Üstelik... böyle konuşmasını istemiyordum. Şey gibi konuşuyordu... Kahretsin ki ağzıma bile alamıyordum ama sanki o öldükten sonraki yalnızlığımı düşünerek böyle konuşuyordu. Ölümü bu kadar kabullenmiş olmasını sindiremiyordum. Aniden duraksadım, elbette bunun da bir yolu vardı. Sinsice güldüm ama bu gülümsemeyi ondan saklayarak konuşmak için dudaklarımı araladım.

"Beni kızgınken ateşli mi buluyorsun?"

Duman kolunu başının altına aldı. "Öyle böyle değil."

"Bu erkekleri tahrik mi eder? Yani erkekler kızgın hatun görmekten hoşlanırlar mı?"

Duman kaşlarını biraz daha çatarak gözlerini yüzümün her tarafında gezdirdi. "Neden söz ediyorsun?"

"Madem bu vahşiliğim bir erkeği tahrik ediyor, neden bundan vazgeçeyim ki? Yalnızlığım için endişelenme, erkekler beni beğenir."

Gayet masum görünme çabası içindeydim ama Duman bende olmayan tek şeyin masumiyet olmadığını biliyordu. Kolunu sakince başının altından kaldırdı ve sırtıyla beraber doğruldu. İleriye gitmemiş olmayı dileyerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken, Duman bana uzanmak için kolunu sertçe çekti ve serumun kablosu kolundan çıktı. Bunu gördüğüm an dudaklarım aralandı ve sakin olması gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldanmak isterken, parmaklarını saçlarımda hissettim. Kemikli parmaklarını saçlarımın arasına soktu ve onları diplerinden kavrayarak başımı hınçla kendine doğru çekti. Yüzlerimiz sertçe çarpıştığında, Duman dudaklarını kulağıma dayadı. "Ölsem Mahşer..." sertçe yutkundu ve uzun saçlarımı elinin etrafına doladı, "ölsem yine gelir o herifi bulur, seni kendime geri alırım."

Gözlerim boğazına kaydı ve yutkunuşunu izledi. Onun yaptığı gibi ben de ona yaklaştım ve kulağına doğru fısıldadım. "O zaman ölme." Nefesimle irkildi ve boynundaki damarlar gerildi. "Yalnızlığımı teselli edecek bir adamın düşüncesine tahammülün yoksa, ölme."

Öyle derin bir nefes aldı ki ruhumu tenimin altından çekip aldığını düşündüm. Her zaman için onu öldürmekle ona çekip sarılmak arasında kalmıştım ve Duman da şimdi bu his içinde kaybolmuştu. Saçlarımı daha sert çekip alnını şakağıma yaslarken, "Allah'ın cezası," diye homurdandı. "Ölmek istemiyorum."

Hastanenin arka bahçesinde, bir ağacın gölgesi altında oturuyor, sigara içiyordum. Sabaha kadar Duman'ın yanında kalmış, sabah olduğunda bahçeye inip bu olaya tanık olmuş ve geçip buraya oturmuştum. Ömer Duman'ı muayene etmiş, durumun stabil olduğundan bahsetmişti. Duman gece huzursuz olduğu için uyumamıştı, şimdi uyuyordu, eğer uyanmadıysa. Niye yaptım bilmiyorum ama hırkamı yastığının kenarına bırakmıştım, sanırım kokum sayesinden daha uzun uyuyacağını düşünmüştüm.

Şimdi yapacaklarımı düşünmeliydim.

Melih Han hâlâ depodaydı, aslında ölmüş bile olabilirdi. Onu bir yere atar, kurtulurdum. Annem evdeydi, Ada'nın hiçbir şeyden haberi yoktu, olmayacaktı da. Halledilmesi gereken tek şey o adamın ölümüydü. Duman'la bunun hakkında konuşmamıştık, nasıl yapacağımızı bilmiyordum. Önce eve uğrayıp anneme bakacak, sonra Melih Han'ın yanına gidecektim. Duman'ın onun yanına gideceğimden haberi yoktu ama şu an umurumda değildi, çünkü gideceğimi söylesem asla müsaade etmezdi.

Sigarayı bitirdiğimde oturduğum yerden kalktım ve Duman'ın bana dediklerini hatırlayarak sigara izmaritini bir çöp konteynerına attım. Üzerimde montum vardı, ellerimi cebime sokarak sokağa çıktım ve bir taksi çevirdim. Önce Melih Han'ın yanına gidecek sonra anneme bakacaktım. Annem... acaba evde olmadığımın bile farkında mıdır? Ona en son ne zaman doya doya sarıldığımı hatırlamıyordum ama sadece bir kez kendi isteğiyle bana sarılmasını istiyordum.

Ölen ben olsaydım annem babama sarılarak bunun üstesinden gelirdi ama ölen babamdı ve annem... babamın fotoğraflarına sarılıyordu.

Taksi Melih Han'ı bıraktığımız depolara yaklaştığında varacağım yerden önce indim. Taksi şoförünün dikkatini çekmemeye çalışarak ücretimi ödedim. Taksi, ben iner inmez uzaklaşmaya başladı. Etrafı kolaçan edip kimsenin olmadığını fark ettiğimde depoya doğru ilerledim. Burası oldukça ıssız, tenha bir yerdi. Yürüdüğüm yol taşlı, pürüzlüydü. Melih Han'ın olduğu depoyu bulduğumda anahtarı cebimden çıkardım. Tamam, gücüme inanırdım ama Melih Han bir erkekti ve bana saldırma

riski vardı. Bu nedenle bıçağımı hemen ulaşabileceğim şekilde cebime yerleştirdim ve oyalanmadan deponun kapısını açtım.

Gün ışığı içeriye sızdığında onu ayırt etmeye çalıştım. Yerdeydi, elbette yerdeydi. Kapıyı tamamen açarak kirli deponun içerisine girdim ve temkinli şekilde yanına ilerledim. Ayakkabımın burnuyla dirseğini ittirdim ve herhangi bir tepki vermesini bekledim. Öyle olmadı, hareketsizce yatmaya devam etti. Ayrıntıları istiyordum, ayrıntılar öfkemi sağlam tutabilirdi. Onu ayakkabımın ucuyla bir kez daha iterken, "Uyan," dedim. "Uyan şerefsiz."

Hareketsizliği son bulmadı, sanırım umduğumdan derin bir uykudaydı. Dizlerimin üzerine eğildim ve üzerindeki paltonun sırt kısmından tutarak yüzünü yerden kaldırdım. Başının altındaki tozlar başının kalkmasıyla beraber etrafa savruldu ama Melih Han'ın kılı bile kıpırdamadı. Diğer elimi omzuna koyarak vücudunu tamamen yere yasladım ve onunla yüz yüze geldim. Gözkapakları örtülüydü, yüzü kir içinde kalmıştı, kıpırtısız, sabitti. "Leş gibi kokuyorsun be... Uyan hadi, vaktim az."

Sarsmaya devam ettim ama hayır, cevap vermedi. Yüzüne, kapalı gözkapaklarına bakarken elim öylece omzunda kaldı. Bir saniye... Gözlerimi kapatıp biraz bekledim, bu gerçeği hazmetmeliydim. Metanetimi koruyabilirdim. Önce elimi yavaşça ağzına götürerek nefes alışverişine baktım ve gerçekle yüzleşmeye başladım. Dudakları kapalıydı, teni buz gibiydi, hatta yakından baktığımda morarmaya başladığını görüyordum. Parmaklarım çıplak boynuna kaydı, ona dokunmak midemi bulandırmış olsa da parmak ucumu damarının üzerine yerleştirdim ve nabzına baktım.

Ölmüştü.

Bu gerçek kafamın içine gürültüyle düştü ve tıpkı bomba patlamış etkisi yarattı. Filmlerde görmüştüm, bomba patladıktan sonra yükselen sesin şiddetiyle etrafı bir sessizlik kaplıyor, insanlar hiçbir şey duymuyordu. Kendimi öyle hissediyordum. Diyecek, yapacak hiçbir şeyim yoktu. Tamam. Bu başıma ilk kez gelmiyordu. Bir ölüye ilk kez bu kadar yakın değildim. *Babama da çok yakından bakmıştım.* Bu gerçeklik düşüncelerimi soğuttu, elimi ondan çekerken ölümü üzerine hissettiğim tek şeyin boşluk olduğunu fark ettim.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama dizlerim öyle bir titredi ki, daha doğrulamadan geriye sendeledim. Bir daha kalkmaya çalışmadım, sırtımı deponun duvarına yaslayarak gözlerimi ölü bedenine diktim ve hiçbir

şey olmamış gibi orada oturmaya başladım. Ölüme alışkındım, on altı yaşımdan bu yana.

Ellerimi başımın arasına aldım, isterik şekilde titrediğimi ve omuzlarımın sarsıldığını hissediyordum. Ölmüş olması üzücü bir şey değildi ama artık aynaya baktığımda bir katil görmemem de mümkün değildi.

Midemde bir baskı büyüdü büyüdü, aynı hızla yukarıya tırmandı ve soluk borumda genişledi. Bunu tanıyordum, safranın tadı ağzımı ekşitmişti. Ayağa kalkarak depodan dışarıya fırladım, kusmaya başladım. Midemdeki düğümden kurtulduğunda karnıma bir rahatlama çöktü ve ağzımdan akan salyalar zemine boşaldı.

Rezil bir durumdaydım.

Cebimden bir kâğıt mendil çıkararak ağzımı, çenemi sildim ve mendili belirsiz bir yere fırlatarak yumruklarımı gözlerime yasladım. Kime ne faydam vardı ki? Kendisine bile ölüm getiren birisi kendisinden başkalarına ne getirebilirdi ki?

Yumruklarımı yüzümden çektim ve titreyerek kalktım. Bir an sağıma soluma baktım, olduğum yeri idrak etmeye çalıştım ve sonra omzumun üzerinden arkama döndüm. Deponun kapısı açıktı, böyle bırakamazdım. Koştum ve kapıyı hızla çekerek örttükten sonra üzerindeki anahtarla kilitledim. Duman bunu öğrenmeliydi, buna ne yapacağımıza beraber karar verir ve sonra gerekeni yapardık.

Etrafta kimsenin olmadığına emin olarak oradan uzaklaştım ve yola çıkarak telefonumu çıkardım. Buraya taksi gelir miydi bilmiyordum ama en azından caddeye geleceğini düşünüyordum. Kollarımı kendime sararak caddeye kadar yürüdüm ve telefonla bir taksi çağırdım. Taksi gelene kadar orada durup geçen arabaları izledim. Sanki hayat yavaş çekimde ilerliyordu. Yolda yürürken kendinizi diğer insanlardan soyutlanmış gibi hissettiniz mi? Ben olduğum yerde sabit kalmıştım ama insanlar hayatlarına devam edebiliyordu.

Taksi geldiğinde kendimi arka koltuğa atarak nereye gideceğimi söyledim. Eve vardığımda ücretimi ödeyerek indim ve taksi gözden kaybolduğunda bahçeye girdim. Anneme hiçbir şey çaktırmamalıydım. Ya da... çaktırsam ne olurdu ki? Ne olduğunu sorardı, cevap vermediğimde ısrar etmeden benimle olan ilgisini keserdi.

Anahtarımı bulup kapıyı açtım ve içeriye girdiğimde salona bakındım, annem burada değildi. Montumla ayakkabılarımı portmantoya

bıraktıktan sonra annemi bulmak için odasına geçtim. Kapıyı açtım ve ilk onu gördüm. Orada, yerdeydi ve elindeki fotoğraf albümünü karıştırıyordu. Perdeler kapalı, içerisi havasızdı. Annem fotoğraflara bakmaya o kadar dalmıştı ki ruhu bile irkilmedi. Odanın içerisine doğru yorgun birkaç adım attım ve zaten mecalim kalmadığı için hiç direnmeden annemin yanına oturdum. Dizlerimiz birbirine çarptığında, elleri titredi ve şaşkın bakışları beni buldu. Varlığıma hazırlıksız yakalandığı için ürkmüştü. Bir dakika kadar sessizce bakıştık. Annem, burada değildi, geçmişteydi. Tutup onu şimdiye çekmek istiyordum ama ona ne zaman uzanmak istesem sertçe yere çakılıyordum. Mavi gözleri, bir pusula olup doğru yolumu göstermektense bir bıçak oldu ve beni hep içime doğru deşti. Tıka basa sevgisizlikle doldum ve annemden nefret bile edemedim.

Ona sarılmak istedim ama bana sarılmayacağından korktuğum için sarılamadım.

Ne o Mahşer, ölümü gördüğünde korkmayan kalbin, kırılmaktan mı korkuyor?

"Babamın fotoğrafına mı bakıyorsun?" diye fısıldadım. Bakışlarım elindeki fotoğrafa düştüğünde bana bir cevap vermesine gerek kalmadı. Ah, zaten cevap veremezdi de... Beraber oldukları, ikisinin de gülümsediği bir fotoğraftı. İkisi de genç görünüyordu. "Âşık olduğun insanı kaybettiğinde böyle mi oluyor? Hayatının sonuna kadar onu özlemeye mahkûm mu oluyorsun?"

Fotoğrafı benim elime bırakıp parmaklarını kaldırdı. *Baban sadece âşık olduğum adam değildi, o benim her şeyimdi.*

Her şeyini kaybedince demek böyle olunuyordu.

Kafamı salladım. "Doğru, sen yetimdin anne."

Annemin bir ailesi yoktu, bu yüzden babamla tanışana kadar yalnız bir hayatı olmuştu. Onlarınki fırtınalı bir aşktı. Annemi anlıyordum ama sevdiği adamdan olan kızını umursamasını istiyordum. "Peki ben?" dedim ve elimi göğsümün üstüne bastırarak hiddetle devam ettim. "Ben bu hayatın neresindeyim anne?"

Annem hiddetimden ürktü, zaten hep ürkek bir kadındı. Babamla ben korkusuzduk, annem korkaktı. Onu suçlamıyordum, çünkü herkes onu korkutmuştu. Kirpiklerinin arasındaki bakışları, bir bıçağı ısıtıp kalbime bastırıyordu ve bu çektiğim ateşin acısı mı yoksa acının ateşi mi kestiremiyordum. "Eğer o geceden sonra elimi bırakmayıp tutsaydın,"

dedim soluk soluğa. "Eğer elimi tutsaydın... iyi bir kız olabilirdim ama yapmadın anne. Babamı çok sevdin ama babamdan olanı nedense o kadar sevemedin."

Fotoğrafı yere fırlatarak kalktım ve bir saniye içinde odadan çıktım. Odama girdim ve kapıyı öyle bir örttüm ki, neredeyse menteşeler kopacaktı. Önüme gelen eşyalara tekmeler savurarak dolabıma yürüdüm ve titreyen ellerle temiz kıyafet aradım. Al işte, ben bağırıp çağırmıştım ama annem yine umursamamıştı. Onun umurunda olmak için daha ne yapmam gerekiyordu ki?

Öleyim ben, cidden öleyim...

Havluyla beraber banyoya girdim ve sıcak suyun altında temizce yıkandım. Buradan çıktığımda gideceğim yer Duman'ın yanı olacaktı, o yüzden temiz olmalıydım. Saçlarımı güzel bir şampuanla yıkadım, vücudumu kızarana kadar lifledim. Güzel bir duş jeli sürdüm, güzel kokmak istiyordum. Vücudumu o kadar acımasızca yıkadım ki büyük kısmı kıpkırmızı oldu. *Neyse... Duman öpünce iyileşirdi. İnsanlar beni bıçakla öldürür ve sonra Duman bir öpücükle hayata döndürür. Bu hep böyle oldu.*

Havluma sarınarak banyodan çıktım ve odama döndüğümde temiz kıyafetlerimi giydim. Beyaz, göbeği açık bir bluzla kot pantolonumu giyindim. Saçlarımı kurutmaya gerek görmeden taradım ve yanlarından tel toka takarak omzuma attım. Elime yüzüme krem sürdüm, güzel bir parfüm sıktım. Midem hâlâ bulanıyordu, Melih Han'ın ölümü beni asla üzmemiş ama fazlasıyla etkilemişti.

Üzerime siyah bir yağmurluk alarak odamdan çıktığımda annemi salondaki koltukta gördüm ve bir an irkilip suratına baktım. Küçücük, zayıf, bana muhtaç görünüyordu. O böyle göründüğünde onu suçladığım, ona kızdığım, sırt çevirdiğim için pişman oluyordum ama... inkâr etsem de ben de incinebiliyordum. Yağmurluğumun şapkasını başıma geçirirken doğrudan kapıya yürümek istedim ama annemin koltuktan kalktığını gördüm. Duraksayarak ona baktığımda yanıma kadar yürüdü ve hiçbir şey demeden, *diyemeden* başını göğsüme yasladı. Kollarını vücudumun iki yanından dolayarak sırtımda birleştirdi. Elleri kalbimin arkasında birleşmişti. Gözlerimi yumarak elimi başının üzerine koydum ve kısacık sarı saçlarını uçlarına doğru okşadım. Onun bir şey diyemeyeceğini bildiğimden, "Bağırmak istememiştim," dedim, kuru bir sesle. "Üzülme."

Omuzlarını silktiğinde onun kırk küsur yaşında bir kadın olduğuna inanamadım. Bana biraz merhamet etse, sevgisi gözlerinden biraz okunsa... *kurtarılabilirdim.*

"Ağlıyor musun? Ağlama." Omuzlarını sıvazladım. "Ben buyum, huylarımın hepsi kötü. Bağırıp çağırırım işte. Hadi, sana bir şeyler açayım izle..."

Annem beni, ansızın kalbimin üzerinden öptüğünde artık kötü bir huyumu geri kazanmaya başladığımı hissettim.

Ağlamayı.

Anneme en sevdiği filmi açıp bir çorba pişirdim ve yemeğini yiyip ilacını içtiğinden emin olana kadar evden ayrılmadım. O battaniyenin altında, ısınmaya başlayan odada filmini izlerken yağmurluğumu tekrardan giyerek evden çıktım ve metro durağına yürüdüm.

Yemesi yasak olmasa Duman'a çikolatalı kek alırdım.

Hastaneye vardığımda hava epey kararmış ve güneş ufukta alçalmıştı. Özel hastane olduğu için insan azdı, gürültü de bununla orantılı olarak azdı. Asansör durduğunda indim ve koridor sonundaki odaya doğru ilerlemeye başladım. Duman kapının diğer tarafında, hemen içerideydi. Kapıya yaslanıp durdum ve açmadan önce onunla yüz yüze gelecek olmanın heyecanını yatıştırmaya çalıştım.

Duman... böyleydi işte. İnkâra yer yoktu, onu görmek beni rahatlatıyor, öpücüklü bir uykuya dalmışım gibi huzurlu hissettiriyordu. Gözlerimi yumup bir süre içeriyi dinledim, neyse ki içeride kimse yoktu. Uyuyor olabilirdi. Yüzüme düz bir ifade yerleştirdim, gözlerimi veya yüzümü okuduğunda huzursuzluğumu sorgulayabilirdi. Gözlerimi tekrardan açarak kapıyı sessizce araladım ve karanlık odaya süzüldüm. Sanırım uyuyordu, içerisi neredeyse zifiri karanlıktı. Kapıyı arkamdan kapattım ve birkaç adım atarak köşeyi döndüğümde, Duman'ın yatağı bakış açıma girdi. Fakat yatağın içi bomboştu.

"Hayır," diye bir fısıltı döküldü dudaklarımdan. "*Gitmiş* olamazsın..."

Kalbime öyle bir ağırlık çöktü ki boğazımdan garip bir ses çıkmasına engel olamadım. Elimi kalbime götürdüm ve titreyerek arkamı döndüm. *Yatağında yoksa neredeydi? Ölüm döşeği boşsa...* Bir an sonra kendimi odanın çıkışına doğru koşarken buldum ve kapıyı açmak için elimi kulpa götürdüğümde, vücudumun sertçe çekildiğini hissettim. Bir çığlık

atarak ellerimi yüzüme örttüm. Sırtım sert bir göğse yerleşti ve bir kol etrafıma dolandı. "Şşt, hayır hayır..."

Ah! Ellerimle kaplı olan yüzümü önümdeki kapıya yaslayarak dişlerimi sıktım ve nereden geldiğini anlayamadığım gözyaşlarımı geriye itmeye çalıştım. Ne olmuştu öyle? Onu kaybettiğimi düşünmüştüm ama o burada, arkamdaydı. Şükürler olsun ki bir şey olmamıştı; ölmemiş, yaşıyordu. Neye olduğunu bilmeden öfkelendim. Onu kaybetme korkuma mı öfkeliydim yoksa ona mı bilemiyordum. Kulağıma bir şeyler fısıldıyordu ama ne olduklarını anlamıyordum.

"Benim için korktuğunu bilmek niye bu kadar güzel ki..." Duman'ın fısıltısı kulağımın yakınından yükseldi ve sesi kalbime tesir etti. "Sadece sürpriz yapıyordum."

Parmaklarımı gözkapaklarımın üzerine bastırarak duygularımın sebep olduğu bu aptallığı kovalamaya çalıştım ve omzumla onu daha sert ittim. "Git başımdan," diyerek kalçamı arkama doğru ittim ve onu bu şekilde uzaklaştırmaya çalıştım. Fakat hayal ettiğim gibi olmadı, kalçamı ona yaslamamla beraber Duman inledi ve başını enseme yasladı.

"Sakin ol Mahşer. Tamam, bir şeyim yok, hadi bana doğru dön."

"Dönmeyeceğim!"

"Sesin niye titriyor bebeğim?"

"Ben seni yatakta bulamayınca..." Cümlenin devamını tamamlayacak gücü bulmak için sertçe yutkundum ve ellerimi yüzümden indirerek yumruklarımı sıktım. "Sana bir şey olduğunu sandım."

"Hadi ama güzelim," diyerek ısrarcı bir şekilde boynuma doğru sokuldu. Nefesi sıcaktı, oda sıcaktı, elleri sıcaktı, Duman hepsinden daha sıcaktı. Kulağımın arkasını öptü. "Sürprizin ne olduğunu görmek istemiyor musun?"

"Ne sürprizinden bahsediyorsun?" diye sordum, şimdi ilgimi çekmeye başlamıştı.

Duman'ın kalp atışları sırtıma, kalbimin tersine doğru çarparken, aramızda yarım dakika kadar bir sessizlik oluştu. "Unuttun mu Mahşer?"

"Neyi?"

"Gül Dikeni, yüzünü çevir bana, o güzel yüzünü..."

Yüzümü ellerimle sildim ve başımı omzumun üzerinden ona çevirdim. Göz göze geldiğimizde onun gerçekten hayatta, benimle olduğunu yeni idrak ediyormuş gibi kalakaldım ve avuçlarımı kaldırıp hiç

gitmemesi için üzerindeki tişörtün yakasına yapıştırdım. Duman'ın kararan bakışları ellerime düştü ve hafifçe tebessüm ettikten sonra başını kulağıma doğru yaklaştırdı. Boynumda nefesine ve dudaklarına yer açarken, iliğime kadar titredim. *Elimde neyim kaldı, ruhumu sana verdikten sonra?*

Saçlarımı omuzlarıma doğru attı ve kalbinin müsaade ettiği kadar bir süre kulağımın dibinde kalarak ayrılmadan önce fısıldadı. "Mutlu yıllar güzel sevgilim."

Mutlu yıllar?

Tarih...

Bugün benim doğum günümdü.

Bunu unutmuştum, geçen günlerde takvime baktığımda az kaldığını görmüş ama bugünün geldiğini fark etmemiştim. Oysa telefona bakmış, belki tarihi bile görmüştüm ama aklımın ucundan bile geçmemişti. Fakat o hatırlıyordu, kulağıma *mutlu yıllar,* diyordu. *Sen ölmezsen belki yıllar mutlu olur. Hani, belki...*

"Duman..."

"Mahşer, iyi ki doğdun Gül Dikenim."

Gözümün önünde bir parıltı belirdi ve bunun mum olduğunu anladığımda gözlerim hayretle irileşti. Mum, karanlığı aydınlatmakla beraber üzerinde dikili olduğu pastayı görmemi de sağlamıştı. Sağ avucunda küçük bir pasta tutuyordu. Bu kadar hasta ve yorgunken, ayağa kalkmakta bile fazladan güç sarf etmesi gerekirken benim için bir pasta alıp mum dikmesi... Tarifsiz bir duyguydu.

Ellerimi çenemin altında birleştirerek tekrar onunla göz teması kurdum. Bakışlarından kalbinin ritmini okuyordum. Duman o cihazlardan çok bana bağlıydı. Yutkundu ve yüzü ısınmaya başlarken, "Ee?" dedi, nefesi doğrudan dudaklarıma doğru alçaldı. "Mumu üflemeyecek misin? Hastanede bu mumu bulmak için ne kadar uğraştım biliyor musun?"

Üzerindeki tişörte daha sıkı yapışırken başımı hafifçe eğdim ve dudaklarımı muma yaklaştırarak nefesimi üfledim. Alev sarsılarak söndü ve bizi tamamen karanlıkta bıraktı. Bu kadar karanlıkta yolumu şaşırmış gibi hissederek bakışlarımı telaşla gözlerine çıkardım ve onu içime doğru çeken bir ipi boğazıma doğru indirdiğimi hissettim. *Nereye ne kadar koşarsan koş, benim içimde indiğin derinliğin mesafesini hiçbir yere koşamazsın.*

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ne dediğimin çok da farkında olmayarak. "Ben... unutmuştum."

"Ben unutmam."

Başımı salladığımda, "Mumu üflemeden önce dilek diledin mi?" diye sordu, sesi yorgun ama heyecanlıydı.

Ah! Kafamı kaşıdım. "Aklıma bile gelmedi."

"Dur, dur, üzülme."

Elini üzerindeki eşofmanın cebinde uzatıp çakmak çıkardı. Az önce sönen mumu tekrardan yaktığında, benim için hayatını defalarca kez yakıp küle çevirebileceğini düşündüm. "Dilek tut," diyerek, saçlarımı başımın tepesinden doğru okşadı.

Dedim ya, şu an ne isterse onu yapabilirdim. İstemiyor olsam bile yapardım. Dudaklarımı yeniden muma yaklaştırarak gözlerimi yumdum. Ve içimden dileğimi tuttum.

N'olur, ölmesin.

Gözlerimi açtığımda mumun sönmüş olduğunu gördüm. İnanılmaz geliyordu ama yıllar sonra doğum günümü kutlamıştım. Üstelik bunu Duman yapmıştı. *İlk aşkım.*

"Ne diledin?"

Duman'ın sorusuyla irkildim ve kendimi toparlamaya çalıştım. "Söylemem," dedim aksi bir tavırla. *Söylersem gerçekleşmez.* "Aksilik yapmasan şaşarım zaten."

Omzumu silktim ama kırıcı bir kelime kullanmadım. Her zaman olabilir fakat şu an olmazdı, dudaklarındaki gülümsemenin kaybı olamazdım. Duman kıpırdayamayacağımı fark etmiş olmalı ki bana acıdı ve pastayı yüzümün hizasına kaldırdı.

"Yemek ister misin?"

"Hıhı."

Elimi tutup beni yatağa doğru çekti. Ona ayak uydurarak yavaşça yürürken Duman'ı baştan aşağıya süzdüm. Üzerinde siyah tişörtle eşofmanı vardı. Zayıfladığını hep biliyordum ama gözüme ilk kez bu kadar zayıf gelmişti. Tişörtü vücudunu sarmıyor, hafifçe bol geliyordu. Yatağa yaklaştığımızda elindeki pastayı tabağıyla birlikte komodinin üzerine bıraktı ve yatağın karşısında duran, onu beklerken oturduğum koltuğa oturdu. Serumu çıkarmıştı, cihazlara bağlı değildi ve açıkçası Ömer'in buna izin vermiş olduğuna inanamıyordum. Hem de benim için!

Koltuğa oturarak başını arkaya attığında beni kendine doğru çekmek için hareketlendi ama ondan önce davranarak serumuna uzandım. Koluna geri nasıl takabileceğimi bilmiyordum ama duruma bakılırsa bu yapabileceğim bir şey değildi.

"Ömer'in bundan haberi var mı?"

Duman hınzır gözlerle cihaza ve kablolara baktı. "Hayır."

"Kendine zarar veriyorsun," diye azarladım onu. "Hemen şimdi gidip haber vereceğim."

"Hayır," diye karşı çıktı ve koltukta rahat bir pozisyon alarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu düzenlemek için hemşirenin biriyle flört etmek zorunda kaldım. Ömer'e söyleyip seninle vakit geçirme şansımı elimden alamazsın."

Yanına doğru yaklaşıp tam koltuğun önünde durdum ve kaşlarımı serbestçe çattım. "Hemşireyle flört mü ettin?"

"Hımm," dedikten sonra dilini dişlerinin arasında döndürdü. "Biraz flört ettik, bu sayede bana yardım etti."

Tamam, amacı bana sürpriz yapmaktı ama bunun için hemşirelere kur yapması saçmalıktı. Ona doğru eğildim ve ellerimi koltuğun iki yanına yaslayarak görüş alanını tamamen kendimle kapladım. "Hemşirelerle mi oynaştın?"

Duman bir an gözlerini büyüttü ve sonra keyifli bir şekilde kıkırdadı. "Bilirsin," diyerek göz kırptı. "Hasta hemşire fantezisi."

Benimle açıkça alay ediyordu. Bunu bilmeme rağmen sakinliğimi koruyamıyordum. Bu yüzden ona biraz daha eğildim ve sanki kalbi hasta değilmiş gibi tehlikeli bir yakınlık kurarak alnımı alnına yasladım. Terli ve sıcak alnını hissetmek karnımda bir düğüm oluşturdu ve Duman'ın dudakları beklentiyle aralandı. Ojeli tırnağımı göğsünde yavaşça gezdirip onu ürpertim. "Sakın karşıma geçip bana başka kadınlardan bahsetme," dedim.

Homurdanarak uzaklaşmak istediğimde dirseğimden tuttu ve beni çekip kucağına oturttu. Yan bir şekilde dizine yerleştiğimde bakışlarımız bir kez daha birbirini buldu. Solukları düzensizdi, çok yorgundu ama benimle olmayı istemekten vazgeçmiyordu. *Onun hayatının merkezi kalbi değil de sanki bendim.* Elini enseme yerleştirerek başını koltuğun arkasına iyice yerleştirdi ve bir süre sustu. "Hemşirelerle flörtleşmedim Mahşer."

Kaşlarımı çattım ve bu konunun üzerine daha bir şey demeden onun üzerindeki tişörtle oynamaya başladım. Parmaklarım kolunu okşarken kol içindeki iğne izlerinin üzerinden yumuşakça geçti ve Duman dönüp benimle o izlere baktı. "Ömer'in haberi var Mahşer. Çok uslu bir hasta olduğum için beni seninle ödüllendirdi."

Bunu duymak iyi geldi. Duman'ın kısa bir süre de olsa cihazdan ayrılması sanki sağlığına kavuşmuş olması demekti. Bir anlığına hastane odasında olduğumuzu unuttum, onun veya benim odamda olduğumuzu hayal ettim. O sağlıklıydı, ben iyi bir kızdım. Her şey tam tersi olduğunda hayat gerçekten daha kolay olabilirdi. "Tamam, doğum günüm geçince tekrardan yatağına geçersin."

"Mecburum zaten."

Mırıldanarak omzumun üzerinden uzandığında ilk başta ne yaptığını anlamadım ama sesleri duyduğumda pasta tabağını aldığını anladım. Tabağı önüme kadar getirdi ve aramıza koyarak parmağını pastaya daldırdı. Çikolatalıydı, zaten meyveli pasta sevmezdim. Bunu bilmesine şaşırmadım. Biz birbirimizi hem çok iyi tanıyor hem de hiç tanımıyor gibiydik. Parmağını kaldırarak dudaklarımın arasına yasladığında ağzımı aralayarak dilimi çıkardım ve pastanın tadına baktım. Hımm, çikolatası lezzetli ve yoğundu. Sevdiğime karar vererek tabağın yanındaki plastik çatalı kavradım ve doyana kadar pastayı yemeye başladım. Ona da ikram ettim ama hemen buna pişman oldum. Çünkü her şeyi yiyebilecek kadar sağlıklı değildi.

Doğum günü pastamı bile yiyemiyordu.

Bunun gerçeğine vardığım an ağzımdaki lokmalar büyüdü ve dönüp ellerimin içindeki tabağı komodine bıraktım. Etrafımda iyi olan, yolunda giden tek şey bile yoktu. Doğum günümdü ama benim en çok düşündüğüm şey, bir daha ki doğum günümde Duman'ın yanımda olup olamayacağıydı.

"Mahşer?"

"Efendim?"

"Seni sakinken, uysalken durup izlemek çok güzelmiş."

Altdudağımı ısırırken saçlarımı alıp sol omzuma doğru attım ve böylelikle beni daha iyi izleyebilmesi için alan yarattım. "Doğum günüm olduğu için mi böyle şeyler söylüyorsun?"

"Doğum günün güzel yapmadı ki seni, sen zaten öylesin."

"Erkekler bana güzel olduğumu söylemez." Kirli sakallı çenesine baktım. "Genelde *vahşi kız, sürtük, manyak,* derler."

"Umarım onları iyi benzetmişsindir."

Omzumu silktiğimde Duman uzanıp şakağıma bir öpücük kondurdu ve sonra oturduğu yerde kıpırdandı. Ne yapacağı konusunda meraklanmış olsam da kıpırtısız kalarak ileriye bakmayı sürdürdüm. Zaten oda karanlık olduğu için birbirimizin yüzünü, gözlerini bile zor seçiyorduk. Solukları hızlıydı, hareket halindeyken çok çabuk yoruluyordu. Üstelik kucağındaydım, sağlığı için belki ondan uzaklaşmam gerekiyordu ama bencilce olsa da kendime bir doğum günü hediyesi vermek istiyordum.

Pencereden görünen gümüş renkli aya bakarken Duman'ın parmaklarını elimde hissettim ve ürpererek gözlerimi yumdum. Yumruk halindeki avucumu açtı ve içerisine büyük, ağır bir şey bıraktı. Gözlerimi geriye açarken, Duman'ın yüzü boynuma yaslandı ve solukları ağırlaşmaya başladı. İçimdeki sancının tarifini nasıl, hangi kelimelerle yapabilirdim bilmiyorum ama bazen çektiği fiziksel acıyı görmemek için yüzüne bile bakamıyordum. Bu da o anlardan birisiydi, dönüp o güzel yüzüne bile bakamıyordum. Başımı hafifçe yana yatırarak boynumda ona daha fazla yer açtığımda, yorgun şekilde mırıldandı. "Aslında daha güzel bir şey almak isterdim ama hastaneden çıkmama izin yokmuş."

Ah, bunun için üzülmüş görünüyordu. Altın değerindeki kirpiklerinin tenime dokunuşunu hissettiğimde gözlerini kapattığını anladım. Onunla konuşacaklarım vardı, daha Melih Han'ın öldüğünü bile söyleyememiştim. Fakat hayır, şimdi bunu söyleyip bu huzurlu anı bozamazdım. Ilık nefesi umduğumdan daha etkili şekilde tenimi yakarken, avucumu ondan çekerek önüme getirdim. Ah, bana ne almıştı böyle?

Avucumun içindeki küçük, cam bir küreydi. Onu kaldırarak ayışığına tuttuğumda görüntüsü daha belirginleşti. Küçük, cam, içinde kar figürleri olan bir küreydi. Kar yağıyordu ve kırmızı bereli, siyah saçlı bir kız bacaklarını kendine çekmiş oturuyordu. Çok, çok güzeldi. O kız ben olmalıydım, çünkü saçlarım siyahtı ve lisede her kış kırmızı bere takardım. Hatta lisede bir gün, okulun bahçesinde tıpkı böyle otururak yağan karı izlediğimi anımsıyordum.

Çok, çok güzeldi.

Bir süre küreyi, kar figürlerinin kızın başından aşağıya dökülmesini izledim. Aldığım en güzel hediyeydi, zaten hayatımda çok fazla hediye

almamıştım. Bu hediyeyi uzun uzun izleyebilirdim, öyle de yaptım. Başımı Duman'ın başına yasladım ve o boynumda uyuyakalırken, bana aldığı hediyeyi izledim. Küreyi salladıkça kar görünümlü figürler her yere dağılıyordu. Bu küreyi saklayacaktım, hatta gözümün sürekli göreceği bir yere koyacaktım.

Başımı çevirip Duman'a bakmaya çalıştım ama yüzü boynuma saklı olduğu için göremedim. Onu daha fazla yormamak için kucağından dikkatlice indim ve kar küresini komodine koydum. Kucağından kalkmamla beraber Duman'ın başı arkaya düşmüştü ama böyle uyuyamayacağını biliyordum. Yatağına dönmeli, serumu takılmalıydı. Ömer'in ona nasıl izin verdiğine hâlâ inanamıyordum ama bundan hoşnut olmadığına emindim. Başparmağım dudağının kenarına temas ettiğinde, söylenmemiş tüm kelimelere, aşk dolu sözcüklere dokunmuş gibi hissettim ve o kelimeleri duymuş gibi mest oldum. Yüzümü eğip dudaklarımı dudaklarına, o mest edici kelimelere bastırarak fısıldadım. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim *sonsuz âşığım.*"

Onu birkaç dakika izledikten sonra gerekeni yapması için Ömer'i bulmaya gittim. Odadan çıkıp koridorun sonuna kadar yürüdüm. Görevli hemşireye Ömer'i sordum. Acilde veya odasında olabileceğini söyledi. Acil giriş kattaydı, odasıysa bir alt kattaydı. Önce odasına bakmak için alt kata indim ve odasının kapısına yürüdüm. Kapıyı birkaç kez tıklattım ama içeriden ses gelmedi. Acilde olduğunu düşündüm. Fakat buraya kadar gelmişken kapıyı açıp bakmanın daha iyi olabileceğini düşünerek kapıyı açtım. Oda karanlıktı, elimi duvarda gezdirerek düğmeyi buldum ve içerisi aydınlandığında klasik bir hekim odasıyla karşılaştım. Fakat Ömer burada değildi.

Onu acilde aramak için dışarı çıkmayı düşündüğüm sırada bakışlarım tesadüfen masadaki evraklarla buluştu. Beynimden geçen düşünce kalbimi kastı ve ellerim uzanarak odanın kapısını kapattı. Gayet soğukkanlı bir şekilde masasına doğru yürüdüm ve evraklara göz gezdirdim. Tıp terimleriyle dolu olan birkaç evraktı ama benim görmeyi istediğim bunlar değildi. Ömer Duman'ı hem arkadaşı hem doktoru olarak çok yakından takip ediyordu. Bu yüzden kalp nakli listesini elinde bulundurduğuna neredeyse emindim.

Kapıya ruhsuz bir bakış atarak masanın raflarını kurcalamaya başladım. Odanın birçok yerinde evraklar, dosyalar vardı ve aradığımı bulmak için zamana ihtiyacım vardı. Alt alta duran rafları açtım, evraklara

baktım ama bulamadım. Masanın diğer tarafındaki raflara bakmak için yön değiştirdim ve tek dizimin üzerine eğilerek ilk rafı açtım. Makas, birkaç ilaç, sargı bezleri, şırıngalar vardı. Sessizce kapattım ve soğukkanlılığımı korumaya çalışarak bir alttaki rafı çektim. Mavi kapaklı, şeffaf bir dosya gördüm ve aceleyle uzanıp raftan çıkardım.

Beklentiyle şeffaf kapağı kaldırdım.

Aradığımı bulmuştum.

Bir anlık rahatlamayla beraber gözlerimi yumdum ve dosyayı parmaklarım arasında sıktım. Ve evet, kalp nakil listesi elimdeydi, ona ulaşmıştım. Gözlerimi tekrar açtığımda alt alta dizilmiş onlarca isim gördüm ama kalbim sadece biri için çarptı: *Duman Alanguva.*

Onun ismini üçüncü sırada, hiç aramadan buldum ve parmaklarımı isminin üzerinde dolaştırırken gözlerimle de ilk iki sırada bulunan isimlere baktım. İlk sıradaki bir erkekti, ikinci sıradaki ise kadın. *Halil ve Meryem.* İkisi de Duman'dan önceydi ve Duman'ın ölmesine sebep olabilirlerdi. Bu düşüncenin doğru olup olmamasını umursamadan isimlerin yanındaki iletişim ve adres bilgilerine baktım. Telefonuma uzanıp hızlıca cebimden çıkardım ve listeyi fotoğrafladım. Ulaşmam gerekene ulaşmıştım. Dosyanın kapağını kapattım, rafa geri koydum ve arkamda hiçbir iz bırakmadan odadan çıktım. Koridorun sonuna, karanlığa doğru yürürken telefonu avucumun içinde sıkıyor ve artık ne yapacağımı biliyordum.

"EVE DÖNÜŞ"

Toprağına su bile dökmeyecek insanlardan, verdiğimiz çiçekleri büyütmesini istedik. Hep de bu yüzden kaybettik.

Elimde olsaydı çok şey yapmak isterdim ama yapamadığım için farklı yollar aramaya mecburdum. Hayatımın son yıllarında hep bir şeylere mecburdum zaten. Öfkeye, sinire, zincirlerime... Çiçekleri gördüğümde gülümseyen birinden, çiçeklerin üzerine basıp geçen birine döndüm ve artık sonunda oraya geldim; kendimden nefret ettiğim yere.

Bir saattir doğan güneşi izliyor, oturduğum koltukta ileriye geriye sallanıyordum. Aklımda tek bir fikir vardı ve o fikri benimsemiş olmam, kendimden nefret etme konusunda beni haklı kılıyordu. Bazı insanlar, kimi acıların bir gecede saçları bile ağartacağını söyler. Kendimi o geceyi geçirmiş biri gibi hissediyordum. Bu geceden daha önce de geçirmiştim; babamı kaybettiğimde, annemi ruhen kaybettiğimde, Duman'ı uzun bir süre göremeyeceğimi anladığım daha küçük yaşımda... Hepsinde sanki birisi bir çekiçle kemiklerimi parçalıyormuş gibi hissetmiştim ama hiçbirinde kendimden bu kadar soğumamıştım.

Aynaya bakamıyordum, artık hiç bakamayacağım.

Ama yine de bunu yapacağım.

Kapının açıldığını hissederek düşüncelerim arasından sıyrıldığımda, başımı omzumun üzerinden çevirdim ve Ömer'in içeriye girdiğini gördüm. Beni, "Günaydın," diye selamladıktan sonra yatağa yaklaştı. Yüzümde mimik oynamadan ona bakarken, Ömer eğilip elini Duman'ın alnına koydu. "Terlemiş," diye fısıldadı.

O an Duman'a bakmak, onun için neler yapabileceğime bakmak gibiydi ve onun için neler yapabileceğimi görmek, bu duyguyu kabul etmekti. Yine de ona baktım ve yüzünün kızarmış olduğunu gördüm. Ömer elini Duman'ın alnından çekerken bağlı olduğu makineye,

cihazlara baktı ve değerlerini kontrol etti. "Duman'ın aptalca bir şey yapmasından endişe duyuyorum Mahşer."

"Ne gibi?" diye sorma gereği duydum.

"Sana karşı bastıramadığı duyguları var," dedi ve her nedense bunu başka birinin ağzından duymak, dışarıdan nasıl göründüğümüzü merak etmemi sağladı. "Güçlü duyguları."

"Benim de ona karşı."

Kafasını sallarken, "Duman'ın duyguları kadar güçlü olduğunu sanmıyorum," dedi ve hemen ekledi. "Neyse, zaten mesele bu değil. Bak, Duman'ın durumu kritik, artık bunu hiçbirimiz inkâr etmiyoruz. Kalp çarpıntılarına, heyecanlara kapılmamalı. Sürekli size müdahale ettiğim için rahatsız olduğunun farkındaydım ama ben bir doktordan önce onun dostuyum, Duman'ı gerekirse sana karşı bile korumak istiyorum."

"Arkadaşlığını takdir ettim," dedim yarım ağız gülümseyerek.

"Dalga geçme," dedi kızgın bakışlarla.

Dalga geçmemiştim.

Omzumu silktiğimde daha derin bir nefes aldı ve aynı ciddiyetiyle konuşmaya devam etti. "Nasıl bir ilişkiniz var, ilişkinizdeki sınırlarınız nasıl bilemiyorum ama uyarma gereği duyuyorum: Duman fazla heyecana gelemez. Daha açıkça nasıl söylenir bilemiyorum, zaten bunu da onu düşünen bir arkadaşı olarak söylüyorum; onu heyecanlandırma."

Evet, Duman'ı seviyordu ama bu yaptığı biraz hadsizliğe de giriyordu. "Onunla sevişmemi mi yasaklıyorsun, anlatmaya çalıştığın bu mu?"

Eli ensesinde dolaştı. "Evet, anlatmaya çalıştığım şey buydu. Yakınlaşmanız için iyi bir dönem değil."

Bunu bilmediğimi mi sanıyordu? Bu elbette heyecanlı bir şeydi ve Duman'ın bu kadar heyecanlanmaya hakkı yoktu. *Kalbinin benim için hızlanmaya bile hakkı yoktu.* "Bu seni ilgilendirmez," diyebildim, Duman'la olan samimiyetimizi onunla paylaşmayı istemediğim için.

"Bırak şu bencilliği," diye kısık sesli bir hiddetle azarladı beni. "Bir kere tamam desen ne olacak sanki? Ölecek misin? Kötülüğüne mi diyorum? Onu yaşatabildiğim kadar yaşatmak için tüm çabam!"

Biliyordum, elbette öyleydi. Belki benden biraz fazlaca uğraşıyordu, en azından bencil değildi ama... Duman'ı o listenin ilk sırasına çektiğimde zaten hayatını kurtaracak, onun için en büyük iyiliği yapacaktım. *Başkasının da en büyük kötülüğü olacaktım.*

"Ben onun hayatını kurtaracağım," dedim kendimden emin şekilde.

Ömer hiç şüphelenmeden aynı şeyi tekrarladı. "Onunla haddinden fazla temas, yakınlık yok."

"Duman'a âşık olabilir misin?"

Yüzüme boş boş baktı ve sanki ona doğrulttuğum silahı elimden alıp beni vurdu. "Hiç dostun olmamış, anladım."

Nefesim ciğerlerimden boşaldı ve bakışlarım can havliyle camdan tarafa döndü. Ömer sessizliğimi dinledikten sonra, "Erkeğiz biz, erkekçe muhabbetler çeviririz," dedi, sanırım doktorluğunun etkisinden olsa gerek bu konuları konuşurken çekince duymuyordu. "Duman kimseyle birlikte olmadı, biliyorum. Ama sen ne sanıyorsun bilmiyorum, onun seni beklediği falan yoktu, sadece hasta olduğu için bu tarz birliktelikllerden uzak durdu."

Boğazım yanmaya başladı ve sanki kelimeleri, bana karşı kullandığı cephaneliğiymiş gibi beni kendi karşısında savunmasız bıraktı. Ellerimi yumruk haline getirirken, "Yalan söylüyorsun," dedim, tıslamaya benzer bir sesle.

"Ben söyleyeceğimi söyledim," dedi, ardından uzaklaşan adım sesleri duyuldu. "Onu heyecanlandırma."

Kapıyı arkasından örtüp dışarı çıktı ve bizi odada yalnız bıraktı.

O çıkalı yirmi saniye olmadı ki, "Elbette yalan söylüyor," diye bir fısıltı duydum ve bunu içimdeki kızın değil de Duman'ın dediğini anladım.

Beklenmedik, yorgun sesini duyar duymaz başımı ona çevirdim ve tesadüf bu ya, göz göze düştük. Odanın içerisine turuncu bir ışık yayılmıştı ve o ışık kehribar renkli gözleriyle oynamış, hafifçe bal rengine çevirmişti. "Yardım etsene," diyerek doğrulmaya çalıştı. "Yastığım çok rahatsız ediyor."

"Dur, yorma kendini." Oturduğum yerden kalktım. Tek solukta yanına vararak ona yardım ettim. Duman elini koluma koydu ve doğrulmaya çalıştı. Yastığını düzelttim ve sırtına yerleştirerek istediği gibi oturmasını sağladım. Sırtını o yastığa yasladı ve kolumdaki elini belime doğru kaydırarak beni de yanına çekti. Yatağın köşesine oturdum ve birkaç kez öksürerek ellerimi kucağıma çektim. Yüzlerimiz arasında, duygularımızı göreceğimiz kadar bir yakınlık oluşurken, Duman başını yana yatırarak yüzümü izledi.

"Doktor olmasına, o kadar insan ellerinde can vermesine rağmen Ömer hâlâ öleceğimi kabullenemiyor. Bu yüzden de bazen beni, bazen de seni benden uzaklaştırmaya çalışarak ömrümü uzatmaya çalışıyor. Bırak didinsin, beni de kaybettikten sonra en azından vicdanı, benim için uğraştığı için daha rahat olur."

Başımı salladım. Bir an için başımı sallarken ölümünü kabul ettiğimi düşündüm. Onun, öleceğini söylediği cümleye başımı sallamak... "Ölmeyeceksin," dedim. Elimi uzatıp yanağına koydum ve tüm dünyaya sahip olmasına rağmen hâlâ ait olduğu yeri arayan bir zavallı gibi hissettim. "Hadi, bana ölmeyeceğini söyle. Sen de didin, yaşamak için."

"Bir elimden yaşam, bir elimden ölüm çekiyor." Gözleri, sırra kadem basmış ruhunu arıyor gibi gözlerimde dolaştı. "Ama ben sana geliyorum. Ölüm ya da yaşam değil, terazide sen ağır basıyorsun. Ölmeyi veya yaşamayı düşünmeyi bıraktım, tamamen seni düşünüyorum." Elini saçlarıma götürdüğünde, simsiyah saçlarımın parmaklarının arasında kendini buluşunu izledim. "Sen de düşünmeyi bırak. Hastane odasında değilmişiz gibi davran, hayatını, ölmemi bekleyerek geçirme. Olacak olanın önüne geçemeyeceğiz, beraber izleyip neler olduğunu göreceğiz."

Hastane odasında değilmişiz gibi davranamazdık, güçlüydüm ama bu kadar değil. Ölmesine izin vermeyecektim, yapacağım şeyde kararlıydım. Uzamış sakalları avucumu kaşındırırken, "Bir tıraşa ihtiyacın var," diye fısıldadım düşünceli bir sesle. "Seni sakal tıraşı edeyim mi?"

"Burada mı?"

"Sadece birkaç şeye ihtiyacımız var."

Omzunu silkti. "Bu seni yanımda daha uzun tutacaksa olur."

Gözlerim kemikli çenesinde dolaşırken, "Ya da hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Birkaç gün içinde eve çıkarız nasıl olsa, o zaman tıraş olursun."

Duman'ın gözleri bana boş boş baktı. "Eve çıkacağımı sanmıyorum."

"Çıkacaksın," dedim. Aksini düşünmeyi dün gece bırakmıştım. Yanağını okşamaya devam ederken gülümsedim. "Görürsün bak."

Duman'ın parmakları çeneme yerleşti ve yüzümü hafifçe kaldırarak şüpheli bir şekilde gözlerimin içine baktı. Bir şeyler aradığı, bir şeyler görmeyi beklediği bariz belliydi. Sessizce, "Sen iyi misin?" diye sordu, sesi hastalıklıydı. "Garip davranıyorsun."

"Ne gibi?"

"Gülümsüyorsun, bu senin için garip."

"İyileşeceksin ya," dedim, gülümsemeye devam ederken. "Buna gülümsüyorum."

Duman'ın kaşları çatıldı ve dudaklarının arasından nefesi halsizce boşaldı. Ona biraz daha yaklaştığımda gözlerini daha yakından gördüm ve kirpiklerinin ıslak olduğunu fark ettim. O an soğukkanlılığımı kaybederek duygusal bir şekilde başparmağımı kirpiklerine uzattım ve kalbimdeki kasılmayla beraber sordum. "Uykunda... ağladın mı?"

Gözlerini sakince kaçırdı. "Hayır."

"Yalancı!"

Elimi kirpiğinden çekip kokusunun en çok yayıldığı yere, boyun göçüğüne götürdüm ve ne gördüğünü merak ettiğim için sakince anlatmasını istedim. "Rüyanda veya kâbusunda ne gördün de kirpiklerin ıslandı?"

"Ağlamadım!"

"Kirpiklerin ıslak."

Eliyle kirpiklerini temizlemeye çalıştı ve her nedense bu içimi büyük oranda acıttı. "Terlemişimdir," dedi, bunun bir yalan olduğunu ikimiz de biliyorduk.

"Gözlerinin içi de kızarmış," dedim.

Bakışları evine döner gibi döndü bana.

"Ne duymayı istiyorsun?" diye tısladı. "Rüyamda senin bensiz yaşayacağın hayatı görüp kahroldum, bunu mu söyleyeyim?"

Bir şey söylemeden suratına baktım ve içimden bunun olmayacağını fısıldarken, kollarımı beline dolayarak ona sarıldım. Duman sarılmamı beklemediği için kasıldı ve iç geçirerek beni sertçe sardı. Yüzüm göğsüne sürtündü ve kalp atışları bir şarkı gibi kulaklarımda uğuldamaya başladı. Neden onunla olmak böyle yoğun anlamıyordum. Öfke de sevgi de ihtiras da nefret de... o aşk da. Neden bu kadar şiddetliydi bilmiyordum.

"Bunları düşünme," dedim, hislerimden daha sakin bir sesle. "Çünkü hayatımı seninle geçireceğim."

Duman başımın üzerine burukça güldü. "Bu bir evlenme teklifine benziyor."

Dudaklarımı belli belirsiz kıvırdım ancak bir şey demedim. Bir süre ona yaslı, sarılı kaldıktan sonra zor olsa da ellerimi çekerek uzaklaştım.

Yüz yüze gelip gözlerini gördüğümde, kollarım bir kez daha vücuduna dolandı ve yüzüm tekrar göğsüne yaslandı. İkinci kez sarılma ihtiyacı duymam onu güldürdü ve güldüğünde göğsü yanağımın altında hareket etti.

"Ayrılamıyorsun bakıyorum."

Omzumu silktim. Alayını ciddiye almadan derince soluklandım. Birazdan kalkıp gidecektim ve yanına dönene kadar, bana yetecek bir sarılma istiyordum. Artık iyiliğimi, vicdanımı, son merhamet kırıntılarımı ve hatta kalbimi bile kaybetmiştim. İçimden geleni yapacaktım ve buna, onu öpücüklere boğmakla başlayabilirdim. Yüzümü göğsünden kaldırdım ve dudaklarımı üzerinde kaydırarak göğsünden yukarıya öpücükler bırakarak çıktım. Çenesinin altına yaklaşıp yüzüne sert bir dalga gibi çarptım ve yanaklarından yukarıya çıkarak dudaklarımı ıslak kirpiklerine bastırdım. Sırasıyla gözlerinden öptüm. "Benim senden başkasına verecek bir kalbim yok," dedim ve dudaklarımı gözlerinden çektim.

Yataktan kalkmak için harekette bulunacakken, sırtıma koyduğu eli oturmamı sağladı ve yüzünü alçaltıp dudaklarını çeneme bastırdı. Saçlarını okşadım ve beni bırakana kadar oradan ayrılmadım. Orası, yanı. Dudaklarını çektiğinde elimi ve kendimi ondan uzaklaştırarak ayağa kalktım ve cihaza temkinli bir bakış attım. Değerleri normaldi, artık cihazdaki normal ve normal olmayan değerleri anlayabiliyordum.

Ona göz kırpıp koltuğa yöneldim ve cam küreyi elime aldım. Çok güzeldi, hem eve götürüp saklamak hem de biz hastanedeyken yanımızda olmasını istiyordum. Cam küreyi okşadım ve sallayarak içindeki karları dağıttım. Kar taneleri dağılarak kırmızı bereli kızın başından aşağıya dökülüp yavaşça yere düştü. Gülümsedim.

"Bugün çok gülümsüyorsun," dedi Duman, bunu yadırgamış fakat buna memnun olmuş gibiydi.

"Kürenin içindeki ben miyim?"

"Kürenin içindeki kız daha güzel," diyerek takıldı.

Fakat evet, bendim. O kız da benim gibiydi; yalnızdı, beresi kırmızıydı. "Bana ver," dediğini duydum ve istediğini yaparak küreyi ona uzattım. "Hayır, sen daha güzelmişsin," dedi, bir yanlışı telafi eder gibi.

Cam küreyi salladı ve karlar içinde dağılırken, belli belirsiz gülümsedi. O gülümseme sanki gözlerimin önünde asılı kaldı ve bana âdeta, *yaşıyorum*, diye haykırdı. *Hâlâ yaşıyorum!* Montumu alıp giyinirken

camdan dışarı bakınıyordum. Hastanenin önü sakindi ve üç kedi bir ağaca tırmanıyordu. Etrafı ruhsuzca izledikten sonra montumun fermuarını çektim ve omzumun üzerinden ona baktım; hâlâ küreyi sallıyordu.

Sanırım bu duyguya alışmam gerekiyordu; ona baktıkça içimin acıması duygusuna.

"Bir işim var," dedim gitmemi açıklama gereği duyarak. "Bir şey olursa beni ararsın olur mu?"

Elindeki cam kürenin üzerinden bana baktı. "Nereye gidiyorsun?"

Kızarmadan yalan söyledim. "Anneme bakmaya."

"Dikkatli ol, amcamın neler yapabileceğini kestiremiyorum."

"Bir bok yapamaz," dedim ve onu son kez öpüp öpme konusunda kararsız kaldığımda, Duman anlamış gibi elini bileğime uzatıp beni kendine çekti ve dudaklarını alnıma bastırdı. Ani ve sert öpücükle sersemleyerek doğrulduğumda, elimi alnıma götürmemek için çabaladım ve genzimi temizleyerek güçlü bir şekilde yutkundum. "Sen de kendine dikkat et..." Kaşlarımı çattım. "Hemşirelerden uzak dur."

Sırıttı. "Bilemem artık, oramı buramı elleyip duruyorlar zaten..."

Ona muzip bir el hareketi çektim.

Sırtımı çevirip odadan çıkmadan önce içten bir şekilde güldüğünü gördüm ve gözlerimin önünde bu gülümsemeyle birlikte hastaneden ayrıldım. Sanki bu gülümseme bana rehber olmuş, yolumu aydınlatmıştı ve ben o gülümsemeyi takip etmiştim. Elimde bir harita vardı ve hangi yoldan gidersem gideyim hep ona çıkıyordum.

Telefonu cebimden çıkararak evrak fotoğrafını açtım. Adrese baktım. Ve o an kadının yattığı hastaneyi gördüm, adresi yanında yazıyordu. Kadın hastaneye kaldırılmıştı, Duman gibi. Sıkıntıyla ofladım ve hastanenin önündeki taksilerden birini çevirerek bindim. Taksi hareket ettiğinde başımı camdan çıkarıp hastaneye, Duman'ın kaldığı odanın camına baktım ve içimden fısıldadım. *Her şey senin için.*

Taksi verdiğim adrese ilerlerken ellerimi kucağımda birleştirdim ve kaskatı bir şekilde oturdum. Verdiğim adres listenin ilk numarasındaki kadının adresiydi ve şansıma İstanbul'da yaşıyor, şu an ise bir hastanede tedavi görüyordu. Yanımda onu öldürecek hiçbir şey yoktu, şimdilik sadece kim ve nasıl biri olduğunu inceleyecektim. Evli miydi, çocuğu var mıydı merak ediyordum.

Çocuğunu yetim mi bırakacaktım?

Tıpkı beni bıraktıkları gibi.

Daraldığımı, boğulmaya başladığımı hissederek camı aşağıya indim ve süratle ilerleyen arabanın içerisine dolan rüzgârı hissederek oksijeni ciğerlerime çektim. Dağılan saçlarımı başımın arkasına atarak telefon ekranındaki fotoğrafa baktım. Fotoğraftaki kadın mutlu görünüyordu ama bir gün mutlu göründüğü fotoğrafının bu şekilde kullanılabileceğini nereden bilebilirdi ki?

Ekranı karartarak fotoğrafı gözümden sildim ve camdan dışarıya baktım. Gerçekten, kendimden nefret ediyordum.

"N'olur çocuğun olmasın..."

Ellerime, avuç içlerime baktım ve dakikalar boyunca sustum. En nihayetinde taksi uzun bir yolculuk sonunda durduğunda başımı kaldırdım ve etrafa bakındım. Hastanenin önünde durmuştuk.

Midem bulanıyordu.

Taksi şoförüne ödemeyi yaparak taksiden indim. Taksi uzaklaşırken boş boş arkasından baktım. Bilinçsiz bir adım atarak kaldırıma çıktım ve kafamı kaldırıp önümde uzanan hastaneye baktım. Oda numarasını gişeye soracaktım.

Gerçekten yapabilecek misin, diye sordu içimden bir ses.

Onu nasıl öldüreceğim? Ben onu öldürürken baygın olmalı, yoksa gözlerinin içine bakamam, bakarsam... yapamam.

Merhamet, aşkın önünde diz çöker.

Yutkunarak hastaneye girdim, görevliye kadının ismini söyleyip oda numarasını sordum. Bana yakınlık derecemi sorduğunda teyzem olduğunu söyledim, oda numarasını verdi ama yoğun bakımda olduğu için onu göremeyeceğimi söyledi. Kaldığı odaya çıktım ve koridorda ilerlerken, küçük bir kızın kapının önünde olduğunu gördüm. On iki on üç yaşlarında gibiydi. Kadın annesi miydi? O da benim Duman'ın kapısında beklediğim gibi bekliyordu, benim gibi çaresiz hissediyordu. Hatta yanakları parlıyordu, küçük kız annesi hasta diye ağlıyordu.

Ve benim aklımdan, Duman'ın yaşaması için o kadını öldürmek geçiyordu.

İğrenç bir insandım.

Göğsüm sertçe inip yükselmeye, kalp ritmim deli gibi atmaya başladı. Bir anda arkamı döndüm ve merdivenleri inmeye başladım. Soluğum acı verene kadar koştum ve hastaneden ayrılıp sokağın karşısına geçtim. Kaldırımın üstüne oturup çarpan kalbimi tuttum.

Sol gözümden bir damla yaş aktı.

Kelimeler dudaklarım arasından acıyla boşaldı. "Nasıl yapacağım, Duman için bile olsa bunu nasıl yapacağım..."

Bacaklarımı kendime çektim ve kollarımı etrafıma dolayarak dişlerimi, acımı bastırmak için dizlerime sapladım. Tamam, çok değiştiğimi biliyordum ama bir böyle bir şey yapacak kadar değiştiğimi düşünmemiştim. Sanki kararmıştım, içimde beyaza dair hiçbir şey kalmamıştı. Duman bunu bilse benden tiksinir miydi? Kendimi, insanlığımı bu kadar kaybetmiş olmamdan gurur duyacak değildi ya! Elbet tiksinti duyacaktı.

Bana âşık olduğuna inanamayacaktı.

Senin kalbin taşa dönmüş diyecekti belki.

Evet, diyecektim ben de ona. *Kalbim taşa döndü.*

Telefonumun sesini duyduğumda vücudumdaki kaslar bir an gevşedi. Sonra daha fenası kalbim hızlı atmaya başladı. Duman'dan kötü bir haber alacak olma endişesiyle telefonumu cebimden çıkardığımda, arayanın Öğünç olduğunu gördüm ve telefonu açtım.

"Günaydın," diyen bezgin sesini duydum. "Neredesin?"

Doğrularak pantolonuma bulaşmış olan çamur lekesini silerken, "Konum atayım," dedim, onun kadar bezgin bir sesle. "Gel beni al."

Motor sesi duydum. "Bir dakika... Sesin neden bu kadar kötü geliyor?"

"Anlatırım," dedim ama anlatamayacağımı biliyordum. "Adresi konum atıyorum."

"Tamam güzelim, geliyorum."

Telefonu kapatıp adresi mesaj attım. Çok beklememe gerek kalmamıştı, ya da çok beklemiş ama bunu hissetmemiştim. Gürültülü bir motor sesi duyduğumda irkilerek başımı kaldırmış ve Öğünç'ün arabasını görmüştüm. Ben arabaya varmadan Öğünç yolcu koltuğunun kapısını açmıştı.

"Berbat görünüyorsun."

Öğünç uzanıp montumun şapkasını başımdan indirdi ve yüzünü yüzüme doğru eğerek dikkatli gözlerle beni süzdü. Ruhsuz bir şekilde ona bakmaktan başka şey yapmadığımda, "N'oldu sana?" dedi, duyduğu endişe yüzünü kırıştırmasına neden olmuştu. "Ağladın mı?"

"Hayır," dedim cansız bir sesle. Bir damla yaş akıttım diye ağlamış sayılmazdım ya. "Duygusuz kaltağın tekiyim, kolay kolay ağlamam."

Elini montumun şapkasından bir çırpıda çekerek, "Aptal aptal konuşuyorsun," diyerek azarladı beni. "Ne işin vardı burada?"

"Önemsiz şeyler."

Elleriyle direksiyonu kavradı ve tekrar yola doğru atılırken, "Önemsiz şeyler mi kirpiklerini ıslatıyor," dedi, hâlâ ağladığıma inanarak. "Ne olduğunu niye anlatmıyorsun? Güvenmiyor musun bana?"

Uzanıp dikiz aynasını kendimi göreceğim bir şekilde çevirdim. Evet, gerçekten berbat görünüyordum. "Şu dünyada güvendiğim birkaç insandan birisin," diye devam ettim. "Bunu göstermiyor olduğum böyle olduğunu değiştirmez."

"Ama göstermezsen de insanlar bunu anlamaz."

Duraksadım ve bakışlarım aynanın üzerinde donduğunda, beynimin içinde açığa çıkan o soruyu fark ettim. "Birini sevdiğimi nasıl gösterebilirim ki?"

Tıraşsız yüzündeki iri gözler bu sorumu tuhaf bulmuş gibiydi. "İçinden gelir herhalde Mahşer."

"Çisem nerede?" diye sordum, onu uzun bir süredir görmediğimi hatırlayarak.

"Dün bir kız arkadaşının evinde kaldı," dedi, rahatsız şekilde. "Ona, insanların sandığı kadar güvenilir olduğunu öğretemedim."

"Bunu zaten öğretemezsin," dedim, bacaklarımı karnıma çekerken. "Bunu, güvendiği birisi tarafından hayal kırıklığına uğradığında anlayabilir."

"Ama o zaman iş işten geçmiş olur," dedi Öğünç, sesinde huzursuz bir tını vardı. "Kalbi çok acır."

"Bazen canın acımadan bir şeyleri öğrenemezsin."

Başımı cama çevirdim ve elimi kalbime götürüp ritmini hissetmeye çalıştım. Acaba kalbim bir dakikada ne kadar atıyordu? Dün gece birkaç kez aralıklarla Duman'ın kalp atışlarını saymıştım ve dakikada sekseni bulduğunu fark etmiştim. Kendi kalp atışlarımı hiç saymamıştım, çünkü kendim için ölme korkusu taşımamıştım.

"Nerelerdesin kaç gündür, ne yapıyorsun?"

İrkilerek elimi kalbimden çektim. "Ben... hastanedeydim."

"Neden? N'oldu?"

Endişesini yatıştırarak, "Bana bir şey olmadı," dedim ve dilimi sertçe ısırdım. "Duman hastanede yatıyor."

"Ne olmuş piçe?"

Öfkelendim. "Doğru konuş."

Öfkemin sahiciliğini görmüş olmalı ki ciddileşti. "Tamam bir şey demiyorum Duman mıdır İs midir neyse artık... Neyi varmış?"

"Kalbi var."

Kafasını bana çevirdi. "İnanır mısın Mahşer, benim de kalbim var."

"Aptal olma," dedim ve duyduğum kederin hüznüyle çıkıştım. "Kalp hastası."

Dudakları aralıklı kaldı ve sarsılmış bir yüz ifadesiyle başını kaşırken, "Affedersin ya," dedi, üzülmüş görünüyordu. "Aklıma gelmedi."

Üstüne gitmedim, Duman bunu bana ilk söylediğinde ben de inanamamıştım. "Hastanede yattığına göre durumu epey ciddi olmalı," dedi. "Doktorlar ne diyor?"

Avuçlarımı o kadar sıktım ki, eğer Duman'ın kalbi bu avucun içinde olsa kimsenin benden alamayacağını düşündüm. "Az vakti kaldığını..."

"Hadi ya..."

Avuçlarımı dizlerime gömdüm ve camdan dışarıyı izledim. Ölüm dendiğinde herkes susuyordu ama asıl söz konusu ölüm olduğunda konuşmamız gerekmez miydi? Orada bir ölüm vardı, konuşulmayı hak etmiyor muydu? İnsanların bir ölü için cenazelerini kaldırmaktan başka yapabileceği bir şey yok muydu? Cenaze kaldırmak... Kalbimde taşımayı bile beceremediğim birini omzumda mı taşıyacağım?

Öğünç arabayı denize bakan bir kafenin önüne çektiğinde denizi izleyerek kafeye girdim. Denize sıfır olan bir masaya oturduğumuzda Öğünç garsonu çağırarak bir şeyler sipariş etti ama ne sipariş ettiğine karışmadım. Masa dolana kadar hiç konuşmadan denizi izledim. Ne zaman bir deniz görsem, engin bir mavilik görsem aklıma hep bu cümle düşer.

Denizler güzelse batmak bir lütuftur.

"Soğutmadan iç kahveni."

Önüme döndüm ve kahve bardağını kavradım. Sanırım bana kalan günlerimde böyle ruhsuz, hissiz yaşamayı sürdürecektim. En azından yaşayacağım, belki o bunu bile yapamayacak...

"Konuşmayacak mısın?"

"Ne duymayı bekliyorsun, anlatacak bir şeyi olmayan birinden?"

"Herkesin anlatacak bir şeyleri vardır," dedi bana.

"Anlattığımda bana neyin değişeceğini söyleyebilirsin."

"İllaki bir şeyleri değiştirmek için mi konuşmalıyız?"

"Susalım," dedim gözlerimi denize çevirirken.

"Bu da bir şeyi değiştirmez."

Haklıydı. Şu an konuşmak ne kadar bir şeyleri değiştirmeyecekse susmak da bir şeyleri değiştirmeyecekti ama seçim benimse, ben susmayı seçiyordum. Bir tarafta sırasını bekleyen hasta kadın, bir tarafta Duman vardı. Biri, bana kalan insanlığımdaydı, biri bana bıraktıkları kalbimdeydi. İnsanlığı çıkarıp ortaya koysam yaşayabilirdim ama çıkarıp kalbimi koysam yaşayamazdım.

Ben de bu yüzden kalbimi insanlığıma tercih edecektim.

Ama işte, nasıl yapacaktım?

Yarım saat sonra kafeden ayrıldığımızda Öğünç'e beni hastaneye bırakmasını söyledim ve o da sessizce kabul etti. Beni çok nadir böyle yorgun, üzgün gördüğü için rahatsız etmiyordu. Hastaneye gidene kadar da susmuş, ondan özellikle sahil yolundan gitmesini istemiştim ki denizi izleyeyim.

Hastaneye vardığımızda bir süre arabanın içinde bahçeye baktım. Duman günlerdir odanın içindeydi. Ömer'e soracak ve eğer mümkün olursa onu dışarıya çıkıp gezdirecektim. Arabadan inmeden önce son kez dikiz aynasını kendime çevirip nasıl göründüğüme baktım. Yüzümü seviyor, güzel olduğumu da düşünüyordum ama şu an solgun görünüyordum. Kapı açıldığında, Öğünç'ün de dışarıya çıktığını gördüm ve aynadaki aksime bakmaya utanarak ben de onun akabinde dışarıya çıktım.

Arabanın etrafından dolanıp onun karşısına vedalaşmak için geçtiğimde, gözlerimi tekrar açmıştım. İçtiği sigaranın dumanı, rüzgârla beraber yüzüme doğru uçuştuğunda elimi yüzüme siper etmek zorunda kalmıştım. Öğünç buna gülümseyerek uzandı ve elimi aramızdan indirdi. "Sen sigarayı seversin."

"Sigarayı seviyorum diye dumanını yüzümde hissetmeyi isteyecek değilim."

"Fark ettin mi?" dedi elimi yavaşça bırakarak. Ardından uzanıp saçlarımı kulağımın arkasına koydu. "Daha az asabisin, bugün küfretmedin."

Sırıttım. "İstiyorsan edebilirim."

"Yok canım, Çisem'den yediklerim yetiyor."

Elini ittirerek ağzımı açtığım sırada, Öğünç'ün bakışları omzumun üzerinden arkaya kaydı ve aynı esnada gözleri, bir şeyi daha net görme gayesi taşıyormuş gibi kısıldı. Nereye baktığını merak ederek ben de kafamı arkaya çevirdim, herhangi anormal bir şey görmeyerek sordum. "Nereye bakıyorsun?"

"Şu penceredeki... Seninki değil mi?"

Beni hayatın içinde nereye koyarlarsa koysunlar, o camdaki adamın gözlerinde bulacakmış gibi odasının camından bize bakan Duman'la göz göze geldim ve bir an dengelerin değiştiğini hissettim. Duman... İs gibi, nefes gibi, anlık bir günah gibi...

"Sen geç, ben de gideyim."

Başımı salladım ve Öğünç arabasına binip uzaklaşana kadar orada durup odasının camından beni izleyen Duman'la bakıştım. Öğünç'ün arabası uzaklaştığında ancak kıpırdayabildim ve göz temasını kesmeden hastanenin içine yürüdüm.

Asansörden inerek koridorun sonuna doğru yürüdüm, içeri girmeden önce kapının önünde bir müddet bekledim. Duman, son zamanlarda yaşadığı sıkıntılı günler yüzünden çok gergindi ve dengesiz davranıyordu. Bir an kızıp bağırıyor, bir an sonra beni kendine çekip öpüyordu.

İçeriye girip odada ilerledim. Yatağının ucunda, onun biraz gerisinde durarak sırtına baktım. Üzerinde gri renginde, yıpranmış bir tişörtle eşofman altı vardı. Elinden birini pencerenin kenarına yaslamıştı, serum hâlâ kolunda takılıydı. Montumu çıkarıp koltuğun üzerine bıraktıktan sonra ellerimi gergince ovuşturup arkasından yaklaştım.

Tam arkasındaydım. Aramızda kalp sağlığını bozacak bir yakınlık vardı ama o hâlâ hiçbir şey demiyordu. Ellerimi kaldırıp tişörtünün üzerinden sırtının yanlarına koydum ve sıcaklığı avucumun içinde hissederken Duman kasıldı. Sanki neresine dokunsam dokunayım kalbiyle iletişime geçiyor gibi hissediyor, bu histen vazgeçemiyordum.

"Manzaran benden daha mı güzel?" diye fısıldadım, bana dönmesi için. "Neye bakı..."

"Bu çocuk sana âşık mı?"

Bir anlık duraksamanın ardından neden söz ettiğini anladım ve doğru kelimeler söylemek için bir dakika kadar sustum. "Bir aralar âşık

olduğunu sanıyordu," dedim dürüstçe. "Bunu söylemişti de ama onunla benim aramdaki şey hep arkadaşlık olarak kaldı. Zaten şimdi kendisi de bana âşık olduğunu düşünmüyor."

"O zaman söyle, ona göre davransın," dedi, tükürür gibi.

Onu rahatsız eden neydi, merak etmiştim. "Öğünç'ten rahatsız olmanı gerektirecek bir durum yok," dedim, öfkesini sakin karşılayarak.

"Saçlarına öyle dokunması yeterince rahatsız edici."

Muhtemelen benimle uğraşırken refleks olarak yaptığı, özel olmayan bir hareketti ama Duman bunu kendince yorumlamıştı. Ben de onun saçlarında yabancı bir kadının parmaklarını dolaştırdığını düşündüm ve anında gözlerimin önündeki görüntüyü silmek için gözlerimi daha sıkı yumdum.

"Öylesine yaptığı bir şeydi..."

"Öylesine de yapmasın," dedi, aynı ses tonuyla.

Aslında onunla kavga edebilirdim ama yapmayacaktım. Sessizliğini koruduğunda "Buraya dönsene," diye devam ettim fısıltıyla. "Dışarıda, benden daha güzel bir şey olabileceğine inanmıyorum."

Ellerim geniş göğsüne yerleştiğinde inatla camdan dışarı bakmayı sürdürdü. Parmak uçlarımda ne kadar yükselirsem yükseleyim boyuna yetişemedim. "Çok uzunsun."

Mırıldandı. "Herhalde kızım."

"Bana dön."

Pes ederek benden tarafa döndüğünde istemsiz şekilde dudağımı kıvırdım. Duman'ın iri avucu yanağımı kavradı. "Yıldızlar da neymiş gülüşünün ışığının yanında..."

Bakışlarımı omzuna sabitledim ve bu iltifat karşısında sakin kalmaya çalıştım. Boğazımdaninen yutkunuşla beraber bana biraz daha yasladı. "Kaderin bir cilvesi seninle ilgili her güzel şeyin kalbime zarar vermesi."

Böyle iltifatlar almazdım, bu gibi durumlara nasıl tepkiler verileceğini de bilmezdim. Bu yüzden aptalca bir şey yaparak omzumu silktiğimde, öbür elini de yanağıma yerleştirdi ve çenesiyle göğüslerimi gösterdi.

Gülmekle sırıtmak arasında kalarak kaşlarımı çattım. "Sapıklık ediyorsun."

"Ben anlamam, hasta adamı kandırıp onun duygularıyla oynayamazsın." Gayet ciddi duruyordu. "Sen bile bu kadar vicdansız olamazsın."

Sırf yanaklarımı daha fazla tutması için ondan uzaklaşmıyor, dalga geçmesine müsaade ediyordum. "Gayet iyi görünüyorsun," dedim ona. "Hatta baştan çıkarıcı..."

"Bana bunlarla gel."

Yüzümü bıraktığında bir daha tutmasını istemiş olsam da dudaklarıma sahip çıkarak kendime mâni oldum ve geçip koltuğa oturduğunda saçlarımla uğraştım. Duman sırtını koltuğa yaslamış, kolunun birini, serumun kablosuna uzanabilmek için dışarıda bırakmıştı. "Neden uzağıma oturdun?" diye sordu, diğer elini dizine koyarken.

"Karşındayım," dedim, yakınlığımızı vurgulayarak.

"Karşımdasın işte," dedi, imalı şekilde, dikkatli bakışlar eşliğinde. "Niye yanımda değilsin? Hadi, biraz daha yanıma gel."

"Burası iyi," dediğimde Duman'ın kehribar gözlerinde koyu bir mürekkep damlası göründü. Saniyeler içinde elimden tutup beni kucağına çektiğinde, kalçam dizine yerleşti ve elim tutunma ihtiyacıyla omzuna kondu. "Böyle daha iyi," diye fısıldadı ve elini elimden çekerek belime koydu. "Niye buluştun o Dövünç'le?"

Nefesimi üfledim. "Onun adı Öğünç."

"Tamam işte, ben de Dövünç diyorum."

Gülmemek için yanağımın içini sertçe ısırdım ve gözlerinin dudaklarımdaki gülüşe saplandığını bilerek bakışlarımı etrafta dolaştırdım. "Birbirinize gıcık olmanıza gerek yok Duman. O en yakın erkek arkadaşım, sense..."

Duraksadım.

"Ben?"

Parmaklarım saçlarımın arasında düşerken, doğru kelimeyi bulmak için yutkundum. "Âşığım," diye fısıldadım ince, belli belirsiz bir sesle. "Sen âşığımsın."

Duman yüzümü tutup kendine doğru çektiğinde ona yetişecek zaman bulamadan dudaklarının saldırısına uğradım ve kendimi, aniden dünyanın dışına çıkmış gibi hissettim. Dünyanın dışına çıkıp kendimi böyle sıcak bir yerde bulmam... Güneşe mi çok yakındım ateşe mi? Neye ne kadar yakın olduğumu bilmiyordum ama en çok Duman'a yakındım, hissediyordum. Beni öptüğünde onun avucundaydım ve beni öpmeyi bırakana kadar nefesim, onun izin verdiği kadardı.

Onun zihnini dağıtmak için kulağındaki metal küpeyle oynamaya başlarken, "Öğle yemeğini yedin mi?" diye sordum ilgiyle. "Buradaki

yemekleri sevmediğini biliyorum ama yemek zorundasın."

Ansızın, beklemediğim şekilde kıkırdayarak kulağını elimden çekmeye çalıştı. "Yapma, huylanıyorum."

Küpesini çevirirken bile isteye parmaklarımı kulağına sürttüğümde, "Yapma," dedi ve bir kez daha istemsizce kıkırdadı. "Yapmasana kızım. Güldüğüme bakma..." huylanarak bir başını uzaklaştırmaya çalıştı ve kıkırdadı. "Vallahi sinirleniyorum!"

"Duman, cidden huylanıyorsun."

Neden bilmiyorum ama bu beni çok eğlendirmişti. Bir elim saçlarının üzerinde dolaşırken, küpesini çevirdim ve o anda Duman'ın gülmeyi çok ani bir şekilde kestiğini gördüm. Sert, hızlı nefes alışını duyduğumda başımı aşağıya indirerek baktım ve yüzünde, gülüşünden eser kalmadığını gördüm. Yüzü kızarmıştı ve elini boğazına sarmış, güçlü bir nefes çekmeye çalışıyordu. Bir anda kanım dondu ve o kaygı sırasında nasıl yaptım bilmiyordum ama kendimi kucağından atarak ondan uzaklaştım. Kafasını iki yana sallayarak bir şeyler söylemek istedi ama nefesi yetmedi. Kalbi ve ciğeri için duyduğum endişe, sanki dalağımda bir kesik açtı ve dudaklarımdan ismi dökülürken, yardım çağırmak için odanın çıkışına ilerlemeye başladım.

"Dur..." Öksürük sesleri geldi ve ardından derin bir soluk sesi duyuldu. Başımı omzumun üzerinden arkaya çevirdiğimde, şaşkınlığın bir sarmaşık gibi boğazıma dolandığını hissettim. "İyiyim... Alışkınım bunlara, bir şey yok."

Sanki kesilen benim nefesimmiş gibi canım acıyordu. "Nefes alamadın..."

"Nefesimi kestin işte, hoşuna gitsin..." Elini ağzının üzerine örterek öksürüklerinin şiddetini azaltmaya çalışırken gözlerinden yaş geldiğini gördüm ve titreyen bacaklarımla yanına yürüdüm. Az önce duyduğum korku, şimdi avuçlarımın arasında, parmaklarımı kesiyordu âdeta. Yanına vardığımda titreyerek oturduğu koltuğun önünde diz çöktüm ve elimi öksürükleri yüzünden ıslanan gözüne götürdüm. Islak kirpiklerini parmak uçlarımda hissetmek, bir bıçağın üzerine yatmışım gibi hissettirdi ve sanki o bıçak bana batmasın diye olduğum yerden kıpırdayamadım.

Gözyaşına dokunmuştum, daha kahkahasına bile dokunmadan...

Kirpiklerini ve gözkapaklarını silerek sıcak damlaları temizlediğimde, Duman da elini ağzından indirmiş ve sakinleşmiş bir şekilde bana

bakmaya başlamıştı. Yanakları ve gözlerinin içi kızarıktı ama gerçekten daha iyi görünüyordu. "Bu sık sık oluyor mu?"

Duman kafasını sakince iki yana doğru sallarken, "İlk defa gülerken nefesim kesildi," dedi, sesi pürüzlüydü. "Uzun zamandır böyle güldüğümü de hatırlamıyorum zaten..."

"Aklıma bile gelmedi! Gülüyorsun diye eğleniyorsun sandım, nefesini keseceğini düşünmemiştim."

"Ondan önce o öpücükle nefesimi kesmiştin zaten."

"Dumaaaan."

Elimi hâlâ düzensiz bir şekilde atan kalbimin üstüne yaslarken, odanın kapısı açıldı ama başımı çevirip kimin geldiğine bakamadım.

"Yemeğiniz... Aa, siz iyi misiniz?"

Duman genzini temizledi. "Yine haşlanmış patates mi?"

Hemşire beyaz üniformasıyla bakış açıma girdiğinde, gözlerimi yerde tutarak kollarımı kendime dolamaya devam ettim. Hemşire elindeki tepsiyi yatağın başındaki komodine bıraktı. "Siz neden yatağınızda değilsiniz? Durun, yardımcı olayım da yatağınıza yatıra..."

"Ben yardımcı olurum."

Oturduğum yerden doğruldum ve buz gibi bir ifadeyle Duman'a ilerledim. Dirseğinden tutup kalkmasına yardımcı olduğumda, derin bakışlarını yüzümde hissettim ama ona bakamadım. *İtiraf edeyim, bazen korkağın tekiyim.* Yatağın üzerindeki yorganı düzelterek oturması için yardımcı olduğumda, sırtını yatak başlığına dayayarak hemşireye döndü. "Siz çıkabilirsiniz," dedi. "O yardımcı olur."

Hemşirenin duraksadığını hissettim. "Peki, size kolay gelsin."

Dişlerimi gıcırdatırken, hemşirenin uzaklaşan adım seslerini duydum ve az sonra çıkıp gittiğinde saçlarımı sinirle omzuma attım. Duman mırıldandı. "Neden insanların senden nefret etmeleri için her şeyi yapıyorsun?"

Çenemi kaldırdım. "Sevmesini istediğim insanlar beni seviyor, fazlasına ihtiyacım yok."

"Onların nefretlerine de ihtiyacın yok ama senden nefret etmelerini sağlıyorsun."

Kaşlarımı biraz daha çattım. "Bir şey yapmadım ki benden nefret etmesi için!"

"Nazik olamıyorsan bile biraz yumuşak olmalısın."

"Biliyor musun nezaketin, inceliğin, alttan almanın insana bir bok kazandırdığını hiç görmedim." Gözlerimi aşağıya indirerek onunla göz teması kurduğumda, kalbinin hıçkırıklarını görür gibi oldum ve gözlerimi yummak istedim. "Sen gördün mü? İnsanlar bu güzel şeyleri sadece sana karşı kullanır! Biri kullanmazsa diğeri kullanır! Hiç unutmam üniversitede bir kız vardı, notlarını eksiksiz tutardı ve herkes o kızdan not isterdi. Hiçbirini geri çeviremezdi, istemese de iyilik için, nezaket için o notları verirdi. Ama bunun ona ne kazancı oluyordu? Hiç! Diğer aptalların hiçbiri not tutmaya gerek duymaz, o kızı kullanırdı. Hak ettiğine emin olana kadar kimseye iyi olup alttan almayacaksın! Ben buna inanıyorum, sen de inandığın şeyle yaşayabilirsin. Beni uyarıp durma!"

Yüzüme baktı, baktı, baktı. "Yemeğimi yedir, soğuyor."

Gözlerimi devirerek tepsiye uzandım ve alıp dengeli bir şekilde kucağıma koydum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, eğlenen bir ifadeyle bana bakıyordu. "Komik olan ne?"

"Hiç, bana bakıcılık yapman hoşuma gidiyor."

"Bakıcılık değil, demiştin ya insanların benden nefret etmeleri için uğraşıyormuşum... Senin de beni sevmen için uğraşıyorum."

Bir daha göz göze geldiğimizde, bazı bakışların neler yapabildiğini gördüm. Mesela bazı bakışlar sizi kendine çekip sarılıyor, yüzünüzden, gözlerinizden öpüyordu. Bu da öyle, beni elimden yüzümden öptüğü bir bakıştı. Bakışlarımı kaçırdım ve saçlarımı kulağımın arkasına ittikten sonra, bir şey demesine müsaade etmeden hemen konuştum. "Aç ağzını, uçak geliyor..."

"Uğraşmana gerek yok."

Tepsinin içindeki dumanı tüten çorbaya bakarak kaşığı kâsenin içine daldırdım ve yağsız, muhtemelen de tuzsuz çorbadan bir kaşık olarak ona verdim. Yiyebileceği en hafif yemeklerdi ve ekmek yoktu; onun ekmeksiz doyabileceğini sanmıyordum.

Çorbanın son yudumlarını da ona içirdikten sonra tepsinin kenarında duran peçeteyi aldım ve yavaşça ağzının kenarlarını sildim. Tepsiyi kucağımdan kaldırıp komodinin üzerine koyduktan sonra yorganı kaldırıp omuzlarına doğru örttüm ve boynunun yanını okşadım. "Uyu, dinlen."

"Burada mı olacaksın?"

Hayır, gideceğim.

"Evet canım."

"O zaman bana bir şeyler anlat, sesini dinleyerek uykuya dalayım."

Kollarını etrafıma sararak ellerini karnımda birleştiğinde, yakınlığımızın onun sağlığını tehlikeye atmasından kaygı duydum ama makinede herhangi ters bir şey yoktu. Karnımda birleşen iri, kemikli ellerine ve uzun parmaklarına baktım. Beni bu avucun içine almıştı, kalbimi de. Ama kendi kalbini... O ne benim avuçlarımdaydı ne de kendi avuçlarında. O artık ikimizin de dokunamayacağı bir yerdeydi.

Bir anda başımı çevirdim ve dudaklarımı yetişebildiğim yere, yanağına bastırarak içten bir öpücük kondurdum. "Sen benim için çok değerlisin, biliyorsun değil mi Duman?"

Ani öpücüğüm onu etkilemiş olmalı ki sarsıldı. "Biliyorum... Gül Dikeni."

"Bana neden hep böyle diyorsun?"

"Çünkü seni anlatıyor."

"Tamam, dikenlerim var ama... Bir gül inceliği, güzelliği yok bende."

"Mahşer, bir renk olsaydın eminim ki kırmızı olurdun."

En sevdiğim renk kırmızıydı ama bu beni güle benzetmesini açıklamazdı. Yine de bana böyle hitap etmesini seviyordum, bu yüzden şikâyet etmeden dudaklarımı kıvırdım ve o bu gülümsemeyi görmek için çenemi kaldırdığında, parmağını ısırarak gözlerini devirmesini sağladım. Parmağını dişlerimin arasından bırakıp ucuna bir öpücük kondurdum ve başımı tekrar önüne çevirdim.

"Duman bana söylemen gereken bir şey yok mu?"

"Ne gibi?"

Başımı tekrardan göğsüne yasladım ve omzumu silkerek bunu geçiştirdim. Bir daha sormadı, ben de ne olduğunu söylemedim. Karnımda birleşen ellerine bakarken, "Vücudun bu aralar soğuk," dedim huzursuzca. "Soğuk olmanı istemiyorum."

Bana ölümünü hatırlatıyor.

"Ateşine yakınken sıcağım, merak etme."

Elimi eline koydum, ateşimle onu ısıtmak için.

Sesindeki mahmurluğu fark ettiğimde, uyumak istediğini anladım ve ona bir şeyler anlatmaya başladım. Normalde çok konuşmaz, birilerine

bir şey anlatmaz, sadece susardım. Ama ona bir şeylerden bahsettim ve Duman da bir yere kadar bunları dinledi fakat biraz sonra nefesleri düzene girmeye başladığında, uyuduğunu anlayarak gözlerimi ona çevirdim.

Gözlerini kapalı görmekten nefret eder hale dönmüştüm.

Uyku ölüme ne kadar çok benziyordu...

Rahat olması için göğsünden ayrıldım ve yataktan kalkarak ayaklarımı yere bastırdım. Kafası sol omzuna doğru düşmüştü ve oldukça rahatsız bir pozisyonda görünüyordu. Önce yastığını düzelttim, ardından başını düzgünce yastığa koyarak üzerini sıkıca örttüm. Bu aralar çok fazla uyuyordu, sanırım ilaçlar ve kalp atışları onu haddinden fazla yoruyordu. Uyusun ama geri uyansın istiyordum.

Elimle saçlarını, sakallarını düzelttim ve her iki gözünün üzerine de bir öpücük kondurdum.

Onu odasında yalnız bırakıp dışarıya çıktığımda, yüreğimin ağırlaştığını hissetmiştim. Yanında kalacak benden başka kimsesi yoktu. Ada'yı her aradığında geçiştiriyor, sakin kalmasını tembihliyordum ama... Kafamı çevirip ileriye baktığımda, bunların faydasız kaldığını gördüm.

Çünkü Ada burada, koridorun ucundaydı.

Bir anlık şaşkınlıktan sonra soluklandım ve ellerimi kendime sararak ona ilerledim. Muhammet onun tekerlekli sandalyesini itiyor, Ada başını ona çevirmiş bir şeyler söylüyordu. Üzerinde bol paça bir pantolon ve yağmurluk vardı. Muhammet beni görüp durduğunda Ada da başını çevirip buraya baktı ve omuzları çöktü. Yanlarına ilerlediğimde Muhammet'e tedbir dolu bir bakış atarak Ada'nın hizasında eğildim ve elimi üşümüş yanağına koydum. "Ne yapıyorsun burada?"

Kaygı, su gibi güzelliğini gölgede bırakmıştı. "Abimi görmem lazım Mahşer abla. Kaç gün oldu, yüzünü görmüyorum. Nerede, hangi odada kalı..."

"Bak," dedim yanağını bırakıp dizinin üzerindeki elini tutarken. "Abin şu an iyi, uyuyor. Sen geç, bir şeyler iç, uyandığında abini görürsün."

"Yok, yok," dedi hızlıca, gözleri daha umutlu bakıyordu. "Ben onu uyandırmam, uzaktan bakar hemen çıkar..."

"Ada," dedi Muhammet, konuşmamıza dahil olarak. Serseri görünümüne rağmen bakışları ve sesi Ada'ya karşı hep yumuşaktı. "Kantine de inmeyelim, burada bekleyelim. Ama Mahşer'in de dediği gibi içeriye girip uyandırmayalım onu."

Ada ikimize de ters ters baktı. "Size sessiz olacağım diyorum!"

"Ben de sana uyuması gerekiyor diyorum," diyerek elini sıktım ve öfkeli bir soluk alarak doğruldum. "Uyanana kadar içeriye girmeyin!"

Onun kızgın bakışlarına sırt çevirerek asansöre doğru ilerlerken, Muhammet'e uyarı dolu bir bakış atmayı ihmal etmedim. Duman yok diye ortalığı boş sanıp Ada'ya yanlış davranmasını istemezdim, Ada'yı koruyacak birilerinin olduğunu bilmesi gerekiyordu. Asansör kapıları kapandığında sırtımı arkaya yaslayarak kafamı kaldırdım ve aynadaki aksimi gördüğüm an midem bulandı. Yüzümü aşağıya çevirerek sırtımı cama yasladım ve asansörden inene kadar bir daha aynaya bakamadım.

Hastaneden ayrıldığımda taksiye verecek daha fazla paramın kalmadığını fark ettim ve otobüs durağına kadar yürüdüm. Eve gidecek, anneme bakacak, sonra hastaneye dönecektim. Bu daha ne kadar böyle devam edecekti bilmiyordum ama sanırım o cinayeti işleyene kadar düzen değişmeyecekti.

Müstakil evimize geldiğimde, bahçe kapısını açtım ve demir sesi etrafta çınlarken, içeriye girip kapıyı arkamdan kapattım. Bahçenin toprağı nemliydi, botlarımın altına yapışan çamura bakarak birkaç adım attım ve evin köşesini dönüp kafamı kaldırdığımda... Donup kaldım.

Sokak kapısının önünde genç bir adam vardı.

Omuzları, bir şeyin altında kalmış gibi aşağıya çökük tü ve elleri iki yanında öylece duruyordu. Rüzgârla beraber dağılan saçlarına bakarken, bir anın geçmişin içerisinden süzülüp gözlerimin önünde canlandığını hissettim. Abimin saçlarını çekiyordum, onu kızdırıyordum, sonra bana bağıracak olduğunda ondan kaçıyordum. Saçları, omuzları, iki yanındaki elleri... Bir adım daha attım ve genç adam bir anlık duraksamanın ardından bana döndüğünde, kaçınılmaz olan gerçekleşti. Göz göze geldik. Korkarak terk ettiği şehre geri dönen abim, benim yüreğimde taşıdığım acıları gözlerinin içinde taşıyarak bana bakıyordu.

"YABANCININ KAPISINDA"

Sırtımda bıçağını hissettiğim herkesi, geceleri uykumda boğdum.

Hayatımın ilk terk edilişini aslında babamla değil, abimle yaşamıştım. Babam bizi terk etmemişti, avuçlarımızın içinden çekip alınmıştı. Onun aksine abim, bizi gerçekten terk etmişti. Gece değildi ama dünyanın en karanlık anlarından birini yaşamıştık; babamı kaybetmiştik ve abim hayatının en büyük adiliğini yaparak arkasına bakmadan gitmişti. Daha babamın kanı kurumamıştı, babamın cinayetinin işlendiği o evin salonundaki kanı temizlememiştik bile... Abim, sanki hep o günü bekliyormuş gibi hiç durmadan çekip gitti ve zihnimin içindeki kardeşlik algısını yerle bir etti.

Yıllar önce, abim bize ihanet etmeden önce abim için ölebileceğimi bile düşünürdüm.

Şimdiyse abimi öldürebileceğimi...

Abim bana dövüşmeyi öğretmişti ve sonra çekip giderek tüm dövüşleri *ben kazandım*, demişti. O bana savaşmayı öğretmişti ama aslında size savaşmayı öğreten birine karşı hep yenilirdiniz, ben bunu unutmuştum. Vücudumda âdeta fiziksel olarak hissedilen acı neredeyse nefes alan bir canlıya dönüştü ve bana yaşattığı acı karşısında güldü. Abimin gidişi tüm dövüşleri kazandım demekti, dönüşüyse ben bu dövüşte hile yaptım anlamındaydı.

Değişmişti, büyümüştü. Üzerinde bir kot ceketle içine giydiği beyaz tişört ve pantolon vardı. Boyu uzamış, yüzündeki o bebeksi güzellik yerini karizmatik bir yakışıklılığa bırakmıştı. Elleri cebindeydi, yüzünde çok tedirgin, neredeyse ürkek diyebileceğim bir ifade geziniyordu. Titreyen elimi saçıma götürdüm ve saçlarımı kulağımın arkasına koyarken, ona, bana verdiği acıyı vermek isteyerek "Affedersiniz," dedim. "Kimsiniz?"

Enes, onu yumruklamışım gibi geriye savruldu.

İçimden buna güldüm ama yüzümde sabit, gerçekten onu tanımıyormuş ifadesi taşıyarak gözlerimi kırpıştırdım. Abimin yüzündeki tedirgin ifade paramparça oldu ve gözlerinde büyük bir kırgınlık taşıyarak, "Kimsiniz mi?" diye tekrarladı beni. "Be... Benim?"

Numarama devam ettim. "Affedersiniz, yanlış bir yere gelmiş olabilir misiniz?"

Abim üst üste yumruk yiyen bir boksör gibi soluk soluğa kaldı ve bakışlarını etrafta gezdirerek büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Kafasını salladı ve kirli sakallarını sıvazlayarak bana bir bakış attı. Hayır, aslında o hiçbir dövüşü kazanamamıştı, sadece kazandığını düşünmüştü ama şimdi bana bakarken en büyük kaybını yaşadığının farkındaydı. Zorlukla yutkundu ve kafasını ağır ağır sallarken, "Sanırım öyle oldu," dedi ve dönüp evin kapısına kısa bir an baktı. Gözlerindeki acı, bir kalemle kâğıda aktarabileceğim kadar belirgindi. Tekrar kafasını bana çevirdiğinde bakışları tüm yüzümde uzun uzun dolaştı. "Eskiden tanıdığım birilerini arıyordum," diye devam etti. Bakışlarını önüne çekerek yanımdan geçip gitti.

Tanınmamak, tamamen unutulduğunu düşünmek onu âdeta parçalarına böldü ve bu beni tatmin etti; yeteri kadar olmasa da. Bahçe kapısına doğru, neredeyse zorlukla yürüdü ve benim yüzümdeki maske yerini büyük, alaycı gülüşe bıraktı. Önce belli belirsiz, sessizce güldüm ve hemen ardından omuzlarım sarsılarak kahkahalar atmaya başladığımda abim bahçe kapısının ağzında durdu. Elimi ağzıma kapatarak kahkahalarımı azaltmaya çalışırken, başını bana çevirdi ve afallayarak suratıma bakakaldı. "Çok salaksın," dedim ve daha başka bir şey demeden Enes ne olup bittiğini anladı.

Başımı eğerek, âdeta vücudumla beraber gülerken, abim olduğu yerde durmaya son verdi ve hızlı adımlarla bana ilerlemeye başladı. Yanıma kadar gelip beni bir anda kolumdan tutup kendine çekti ve başım göğsüne yaslandı. Kolları engel olamayacağım kadar kısa zamanda etrafıma dolanarak bana sarıldığında gülüşüm suratında donup kaldı ve bedenim buz kesti. Bu kolların nasıl hissettirdiğini unutmuştum, eskiden korunaklı hissettirdi ama şimdi... yabancı hissettiriyordu. "Beni tanımadığını sandım," dedi korkuyla. "Abim..."

Duman'ın bu kelimeyi Ada'ya kurması, Ada'nın da aynı kelimeyi Duman'a kurması kulağımda çınladı ve onların birbirini asla bırakmadığı gerçeği zihnime ağır bir külçe şeklinde düştü.

"Seni zaten tanımıyorum," dedim acımasızca. Kolları gevşedi ama beni bırakmadı. "Sadece... Yıllar önce ölen bir yakınıma benziyorsun, o kadar."

"Mahşer..."

"Geldiğin yere git."

Kollarının arasından çıktım ve suratına bakmadan kapıya koştum. Anahtarımı ceketimin cebinden çıkarmaya çalışırken donup kaldığını hissetmiştim. Bir de buraya gelmiş bana sarılıyordu! Çıldırmamak elde değildi.

"Mahşer, beni bir din..."

"Büyük harflerle tekrarlıyorum; GİT!"

Kapıyı açarak kendimi içeriye attığımda, abimin acıyla inlediğini duydum ama elbette umurumda olmadı. İçeriye girdiğim gibi kapıyı kapattım ve sırtımı yaslayarak elimi yüzüme koydum. Göstermemek için direnmiştim ama bu beni çok hazırlıksız yakalamış, dağıtmıştı. Bir daha gelmez sanıyordum, tamamen unuttu sanıyordum, özlemedi sanıyordum...

Çünkü ben onu hiç özlememiştim!

Elimi yüzümden çektim ve oturma odasına bakarak annemi aradım fakat burada değildi. Annem benim kadar kinci değildi, abimi görse çıkıp ona sarılırdı; bu yüzden görmediğini düşünüyordum. Odasına girdiğimde onu göremedim ve banyoya baktım; orada da değildi. Son yer olan odama ilerledim ve kapıyı açtığımda annemi yatağımda uyurken buldum. Onu görünce endişe göğsümde ufalanarak küçüldü ve kaybolan o hissin boşluğunu annem için hissettiğim sevgi aldı.

Üzerine yorganımı örtmüştü, sadece başı dışarıdaydı ve saçları yüzünün bir kısmını kapatıyordu. Eğildim ve uykuda olduğunu bilerek yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

"Onu görürsen affedeceksin, biliyorum. Bu yüzden onunla görüşmeyeceksin, geldiği gibi gidecek buradan."

Anneme ben bakmıştım, yıllarca, bıkmadan usanmadan. Şimdi bir anda geri dönüp annemin sevgisini kazanamazdı, bu haksızlıktı! Annem, Duman'la beraber sahip olduğum tek şeydi. "Tüm sevgini ben hak ediyorum," dedim dişlerimi sıkarak. "O senin için ne yaptı ki?"

Uykusu derin olduğu için rahatladım ve doğrulup yorganı omzuna biraz daha çektim. Annemin başından kalktım ve dolabıma yürüyerek

kendime yeni kıyafetler aldım. Üzerimdekileri çıkarıp daha rahat olan bir taytla kapüşonlu giyindim ve saçlarımı başımın tepesinde sıkıca bağladım.

Yatak odamdan çıktıktan sonra abimin dışarıdaki varlığını unutmaya çalışarak mutfağa girdim ve dolabı açıp içine baktım. Pek bir şey yoktu ama karnımı doyurabilirdim. Nutella kavanozunu gördüm ve pek fazla tatlı sevmesem de onu dışarıya çıkardım. Demlikte su kaynattım ve sallama çayımı yaparak birkaç dilim ekmeğe çikolata sürdüm. Mutfaktaki yuvarlak masaya oturdum ve ekmek dilimlerini hızlı hızlı yerken sokak kapısına bakarak soludum. Sanırım affedeceğimizi, hiçbir şey olmamış gibi davranacağımızı sanmıştı.

Önüme dönerek yumruklarımı masaya yasladım ve sevdiğim bazı şeyleri düşünerek rahatlamaya çalıştım. Duman... Ne yapıyordu? Bir şeyler yemiş miydi? Hastane yemeklerini sevmiyordu ama sağlık durumu lezzetli şeyler yemesine elvermiyordu. Öfkem yerini onun için duyduğum üzüntüye bıraktı ve yumruklarım gevşedi. Tırnaklarımın avucuma battığını bile yumruklarım gevşedikten sonra anlamıştım. Kısık bakışlarımı indirip tırnak izlerine baktım ve insanların bana verdiği öfkeyi kendi canımdan çıkardığımı gördüm. Zaten hayatımı ya dişlerimi ya da yumruklarımı sıkarak geçirdim. Hep.

Masanın üzerine dağıttığım şeyleri kaldırarak tezgâha götürdüm ve dünden kalan tezgâhı da toparladım. Çıkan bulaşıkları kısa süre içinde yıkayıp yerleştirdim ve banyoya geçtim. Dişlerimi fırçalayıp bir ara aldığım nemlendiriciyi kuru yüzüme sürdüm. Banyodan çıkıp oturma odasına geçtiğimde bakışlarım bir kez daha sokak kapısını buldu. Hâlâ burada mıydı? Defolabilir miydi artık! Burnumdan içeriye derin bir nefes alıp koltuğa oturmak için yönelirken sokak kapısına vuruldu ve gözlerim sinirle kapandı.

Öfkeyle kapıya yürüdüm ve uzanıp sinirle kapıyı açtığımda tahmin ettiğim gibi yine onu gördüm. Öfkeyle, "Neden gitmedin?" diye bağırdım. "Pardon... Niye kaçmadın!"

Yüzünden sanki onlarca duygu akışı aynı anda aktı ve alnı kırıştı. Pişmanlığı, utancı, öfkeyi, sabırsızlığı... "Konuşalım," dedi yetişkin sesiyle. Bakışları ilk karşılaştığımızda olduğu gibi tüm yüzümde ağırca dolaştı. "Mahşer... Ne kadar güzel bir kız olmuşsun..."

"Dalga geçiyorsun galiba," dedim. "Enes, geldiğin yere git!"

Dudağının kenarı belli belirsiz, acı dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bana kızgın olduğunda adımla hitap ederdin."

"Bak, ben tanıdığın o kız değilim," dedim sabrımı korumaya çalışarak. "Ve şimdi baktığın bu kız seni hayatında istemiyor. Üzerinden çok zaman geçti Enes, hiçbir şey aynı değil. Bir kez daha git ve kendi hayatlarımızda yaşamaya devam edelim."

"O kız olmadığını görebiliyorum," dedi abim, sesi donuk, kaybolmuş gibiydi ama üzüntüsünü hissedebiliyordum. "Ama ben de o çocuk değilim. Çok ani oldu, şaşırdığını biliyorum. Konuşalım... En azından annemi göreyim?"

Dili kesildiğini bildiği halde bırakıp gittiği annesini mi? Bunu hak ettiğini nereden çıkarmıştı? Biz annemle bıçağın sivri tarafında yaşamıştık, abimse o bıçağın üzerinde, canı acımadan... "Haberin olsun abi, geç kaldın," dedim, sesime biraz üzüntü katarak. "Annem öldü."

Geriye doğru sendeledi.

Nefesi kesildi, göğsü çok hızlı bir şekilde inip kalktı, gözleri seğirdi. Yüzü anında sarardı ve kafasını iki yana salladı. "Hayır..."

Acı çekmesi ruhumdaki öfkenin sırtının sıvazlanması gibiydi. Rahatladığımı hissettim ve çaresizliği izlerken yine ufaktan gülmeye başladım. Bizim nerede yaşadığımızı öğrenmişti ama ölüp ölmediğimizi öğrenmemiş miydi? Çenemi yukarıya dikerek gülüşümle içimdeki kötülüğü gün yüzüne çıkarırken abim şaşkınca bana baktı ve ikinci kez onu kandırdığımı anladığında derin bir nefes bırakarak bozulan sinirleriyle beraber güldü. "Sen gerçekten... Tanıdığım o kız değilsin!"

Alaylı şekilde gülmeye devam ettiğimde Enes beni kenara itti ve hızına yetişemediğim saniyeler içinde eve girdi. Bir an bocalayarak arkasından baktığımda abim gözleriyle salonu taradı ve annemi bulamayarak en yakınındaki yere, benim odama ilerledi. Onun arkasından koşarak, "Girme," diye bağırdım ama faydasızdı. Abim kapıyı açtığı gibi içeriye girdi ve muhtemelen annemi görüp donakaldı.

Acı, mutluluğun sevmediği bir kardeşiydi belki de. Mızıkçılık yapan, kötü olan, köşeye saklanıp hasetle kardeşini izleyen bir kardeşti acı. Titreyen ellerim vücuduma dolandı ve abimin havada gezinen nefesini neredeyse görür gibi oldum. İçeriye doğru sarsak bir adım atarak tamamen odama girdi ve yatakta uyuyan anneme doğru yaklaştı.

"Uyandırma," dedim. "Bu şoku kaldıramaz."

"Has... Hasta mı?"

"Uzun zamandır." *Ruhu derin bir uykuda, ölünce uyanacak.*

Başını salladı ve yatağa vardığında dizlerinin üzerine eğilerek annemle yüz yüze geldi. "Dokunma, tedirgin olur."

Elini indirdi.

"Günlerini bu evin içinde, yatağında geçiriyor," diye fısıldadım. "Hayatın içinde değil, dışında."

"Çok... Çökmüş." Sesi o kadar berbattı ki neredeyse hıçkırıklarını görüyordum ama ağlamadığını biliyordum. "Nasıl zayıflamış."

"Yemek yemez," dedim ama neden annemle ilgili şeyleri ona söylediğimi bilmiyordum. "Annemi çok umursuyorsun gibi davranma. Hadi, gördün, çıkıp git."

Başını yatağa doğru eğdi ve annemin omzuna yaslandı. Merhamet edip birkaç dakikayı annemle geçirmesine izin verecektim ama birkaç dakika sonra tekrardan gidecekti. Bakışlarım onlara çevrildi ve abimin sarsılan omuzları bakış açıma girdi. Ağlıyor muydu? Çok mu? Üzgün müydü? Çok mu?

"Ne yaptığımı bile bilmiyordum," dedi abim, kime ne itiraf ettiğini anlamıyordum ama sanırım annemle konuşuyordu. "Şuurumu kaybetmiştim anne."

Üzerinden altı yedi yıl geçtikten sonra mı şuurunu geri kazanmıştı? Hadi o an bir şuursuzluk yapıp gitmişti, altı yıl sonra mı geri dönülürdü? Bu cümleleri, bu yakınmaları duymak istemiyordum. Durmadım ve yanına ilerleyip sırtına vurdum. "Kalk artık, uyanacak."

"O benim annem, Mahşer."

"Ah doğru. Dili kesildiğinde korktuğun, kaçıp gittiğin annen."

"Hâlâ konuşamıyor... değil mi?"

"Konuşsa da adını anmaz zaten!"

Yalandı, annem abimi görse ona sarılırdı ama onun bunu bilmesine lüzum yoktu. Ayağa kalktığı gibi bana arkasını döndü ve eliyle yüzünü temizledi. "Ne kadar kızarsan kız, nefreti ne kadar hak ettiğimi düşünürsen düşün," dedi, konuşurken sesi çatlamıştı. "Geldim ve gitmeyeceğim. Çok özledim sizi, gidemem artık."

Bana doğru döndü ve bir anda başımdan çekerek dudaklarını saçlarıma bastırdı. Ben bu sıcaklığa hazırlıksız yakalanarak bocaladığımda

beni serbest bıraktı ve arkasını dönüp birkaç saniyede odadan dışarıya çıktı. Gözden kaybolup kayıplara karıştığında sersemleyerek komodinin üzerine oturdum ve yumruklarımı gözlerime bastırdım. Onunla öyle güzel günlerimiz olmuştu ki en çok da bu yüzden bizi terk ettiği gerçeğini kaldıramıyordum.

Ağlamıştı.

Bizi özlediğinden mi yoksa pişmanlığından mı?

Odadan çıktım ve giderken kapıyı örtmediğini gördüm; oysaki hastane kapısını üzerimize örtüp gitmiş ve kayıplara karışmıştı. Öfkeyle yürüdüm ve kapıyı kapatmak için harekete geçtiğimde abimi gördüm. İleride, bahçedeki salıncağa oturmuş, arkası bana dönük şekilde duruyor ve omuzları içeride olduğundan daha şiddetli şekilde sallanıyordu. Anladım, gerçekten gitmeye niyeti yoktu. O halde burada durup donsun, gününü görsündü. Kapıyı sertçe, duyabileceği kadar sesli şekilde örttüm ve geçip tekrardan anneme baktım.

Bacaklarımı kalçamın altına kıvırarak koltuğa uzandım, gözlerimi kapattım ve savunmasızlığın, pes edişin rahatlığına vararak silahlarımı yere indirdim. Her şeyi akışına bıraktım ve ölüm gelse bile hiçbir şey yapmayacağımdan emin olarak koltukta uyuyakaldım.

Deliksiz bir uyku değildi, sık sık bölünmüş olsa da akşama kadar uyumuştum. Eskiden kâbuslarımda daha çok babamı, o geceyi, rüyalarımdaysa Duman'ı görürdüm ama artık kâbuslarımda da Duman'ı görüyordum. Son sıçramamdan sonra uykuya daldığımda daha sakin bir şekilde uyuyordum ama biraz tıkırtı sesi duyduğumda tedirgin uykumdan sıçradım. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak yumruklarımla ovuşturdum ve esneyerek doğruldum. Tıkırtı duymuştum.

Birisi kapıya mı vuruyordu?

Bunu fark ederek gözlerimi kapıya çevirdim ve abimin vurmuş olacağını düşünerek ilerledim. Kapıyı her kim çalıyorsa sabırsızdı ama vuruşları o kadar güçlü değildi. Yaşadığım bir baş dönmesiyle beraber küfür savurarak kapıyı açtım. Abimi görmeyi bekliyordum ama karşımda abimden daha uzun birini gördüm ve o birinin soğuk nefesi yüzüme çarptığında âdeta çarpıldım. Ayışığı yüzüne düştü ve Duman'ın çehresi parladı. Onu gördüğüme inanamayarak dudaklarımdan şaşkınlık dolu bir mırıltı döktüm. Çok yorgun, halsiz ve kızgın görünüyordu. "Duman..."

"Bu herif kim?" Sorusu kulağıma ulaştığı ilk an neyden bahsettiğini anlamadım ve onun yorgunluğunun verdiği endişeyle avuçlarımı yüzüne sardım. "Saatler geçti, bu yüzden mi yanıma gelmiyorsun! Bu herif yüzünden mi? Yoksa öleceğimi bildiğin için daha şimdiden kendine yeni sevgili mi yapıyorsun? Doğru, benim gibi birisiyle ne bok yenir ki!"

Gerçekten şuurunu kaybetmiş görünüyordu, yeni birini bulduğum için onu hastane odasında yalnız bırakacağımı düşünecek kadar şuursuzdu! Hastaneden nasıl çıkabilmişti, cihazdan ayrılmaması gerekirken burada ne yapıyordu? "Çok kıskançsın."

"Seni bekledim," dedi tıslarcasına. "Gelmedin!"

Bu onu incitmişti. Hatta epey üzmüştü ki şimdi canını riske atarak buraya gelmişti. Duman'ın duygularına karşı savunma gerçekleştiremediğini biliyordum ama duygularının onu bu kadar yönlendirdiğine ilk kez şahit oluyordum. "Uyuyakalmışım," dedim ve yüzünü okşadım. "Neden aramadın?"

"Aradım." Terslenerek yüzünü çevirdi ve bahçeye, salıncakta oturan abime bakarak sinirle soludu. "Kapalıydı! Amcam peşine takıldı, başına bir iş açtı sandım. Abdulrezzak'ı da aradım, açmadı, az önce onu arabada gördüm, uyuyakalmıştı. Bu yüzden çıkıp geldim ama..." Bir anda suratını bana çevirdi ve yüzümü çenemin altından tutarak kendi yüzüne doğru çekti. "Bu herif de mi sana âşık!"

Sırıttım. "Başka biri daha mı âşık bana?"

"Biliyorsun!"

Parmaklarım ensesinde, kısa saçlarının arasında birleşirken Duman hâlâ bir açıklama bekleyerek bana bakıyordu. Sırıtışım gerçek bir gülümsemeye dönüştü ve dudaklarım yanağına uzandı. "Benim için endişelenip beni kıskanınca gözün hiçbir şey görmüyor."

Homurdanıp elini belime götürdü ve beni tutup kendi vücuduna yapıştırdı. "Dolandırma da bu kim, söylesene."

"Enes, abim."

Duman'ın vücudu tahrik olmasının yanında şaşkınlıktan gerildi ve dudaklarından bir nefes boşaldı. O da lisede beni seviyordu ama ailem veya abim hakkında ne bildiğini bilmiyordum. Duman bir dakika kadar sonra rahatladı ve belimi okşayarak kulağımın altına bir öpücük kondurdu. "Baştan alalım o zaman... Merhaba bebeğim."

Parmaklarımı saçlarına karıştırarak, "Merhaba," diye onu yanıtladım. "Hastaneden mi kaçtın?"

Belli belirsiz güldü. "Öyle bir şey işte."

Yanağını ısırarak tabanlarıma bastığımda bile Duman beni vücuduna bastırmaya devam etti. Ona kızdığımı hissettim ve sıkıntılı bir şekilde dudaklarımı kemirdim. O rahatlamıştı, onun abim olduğunu ve benim de iyi olduğumu görünce öfkesi erimişti ama şimdi de ben öfkeliydim. Isırdığım yanağını ovuştururken, "Aptallık etmişsin," dedim, öfkenin tadı dilimi yoklarken. "Ben sağlığını tehlikeye atmaya değmem."

"Zırva," diyerek beni içeriye itti ve abime kaşlarının altından bakarak eşikten içeriye girdi. Elini uzatıp duvarda ışığın düğmesini aradığında uzanıp elini indirdim ve ışığı yakmasına engel oldum. Duman buna bir anlam veremeyerek derince soluklanırken onunla karanlıkta kalmayı tercih ederek elinden tuttum ve koltuğa çekiştirdim. Duman çektiğim her yere geleceğini gösterir gibi peşimden geldiğinde onu geniş koltuğa oturttum ve Duman beni kucağına çekmek istediğinde kafamı iki yana sallayarak uzaklaştım.

"Anneme bakmam lazım."

Başını koltuğun arkasına yaslarken belli belirsiz güldü. "Kaynanana bakacağım diyorsun... Peki bak."

Gözlerimi devirdim. "Bahçedekinin abim olduğunu öğrenince sana bir rahatlık geldi."

Popoma hafifçe vurdu. "Hadi, kaynanama bak da gel."

Yanaklarımı nefesimle şişirerek ona sırt çevirdim doğrudan odama ilerledim. Işığı açıp yatağa baktım ama soğuk çarşaflardan başka bir şey göremeyerek huzursuzlandım. Kendi odasına geçmiş olabilirdi. Bunu düşünerek odamdan çıktığımda bakışlarım bir kez daha Duman'a rast geldi. Koltuğun üzerindeki hırkamı almış, yüzüne örtmüş, hırkanın kollarını da boğazına bağlamaya çalışıyordu. Sanırım kendini boğuyordu, ne hoş. Ona göz baydım ve annemin odasına girdiğimde düşündüğüm gibi onu burada gördüm. Yatağında değil, yerde, halının üzerindeydi ve saçlarını tarıyordu. Normalde karanlığın içine gizlenmeyi istese de bu kez ışık yanıyordu. Banyo yapmıştı. Kapıyı kapatıp yanına ilerledim ve dizlerimin üzerine çökerek ona uzandım. "Hımm, mis gibi kokuyorsun."

Elimi nemli saçlarının üzerine koyduğumda annemin kurumuş dudakları belli belirsiz kıvrıldı ve elinde tarak olmasına rağmen parmaklarıyla beni cevapladı. *Yeni aldığın şampuan güzel kokuyor.*

Eline uzanıp tarağı alırken, "Bana bırak," diye fısıldadım.

Bana ne olacağını bilmiyordum, muhtemelen o cinayetleri işledikten sonra hapse girebilirdim ve o zaman maalesef annemi abime emanet edecektim. Duman'ın yeni bir kalbi olacaktı, ben kurtulamazsam hapse girecektim ve anneme abim bakacaktı. Kafamdaki düzen, abimin dönmesiyle beraber kurulmuştu ve böyle devam edecekti.

"Yemek yedin mi?"

Çorba içtim.

"Ya ilaçların?"

Aldım.

Gözlerimi kısarak lastikle örüğü bağladım. "Doğruyu söyle anne."

Omuzları düştü. *Almadım.*

"Beni iyi biri olmaktan elbirliğiyle vazgeçiyorsunuz!"

Homurdanarak kalktım ve odayı terk ederek doğrudan mutfağa ilerledim. Bir bardak su alarak tekrardan odaya döndüğümde annemin yatağa çıkmış olduğunu gördüm. İlaçları komodinin üzerindeydi, yüzümde soğukkanlı bir ifadeyle yatağa ilerledim ve komodindeki ilacı alıp kucağına bıraktım. "Çıkar, al bir tane."

Suyu alıp hapı yutmak için birkaç yudum içti ve bardağı komodine koyarak yorganın içine girdi. Ellerimi iki yanımda sıkarak yorganın altında kaybolmasını, beni ve kızgınlığımı umursamamasını izledim. Duygularımla ve onların bana verdiği acıyla ilgilenmeyi babam öldüğünde bırakmıştı. Onun iyi olduğunu görmek için geldiğim odadan kendimi daha kötü hissederek çıktım ve cebimden telefonumu çıkararak Ömer'e mesaj attım.

Gönderilen: Ömer.

Duman buraya, bana gelmiş. Biliyorsun bana AŞIK. Ne yapmalıyım, hemen hastaneye getireyim mi?

Gönderen: Ömer.

Bu adam iflah olmayacak. Makineye bağlı kalması gerekiyordu, herhangi bir komplikasyon geçirdiğinde hastanede olmazsa dönüşü olmaz bu işin. Ne yap ne et en kısa sürede o aptalı hastaneye getir!

Elbette sorundu, o artık hastaneden uzaklaşamayacak kadar kötüydü. Bu düşünce karın ağrısı gibi ruhuma vurdu ve yüzüm kırıştı.

Gönderilen: Ömer.

Aptal sensin.

Mesajı gönderdim ve anında cevap geldi.

Gönderen: Ömer.

😒

Çocukça mesajına göz devirerek telefon ekranını kapattım. Telefonu cebime koyarak annemin odasının kapısından ayrıldım. İçeriye ilerleyerek salonun ortasında durduğumda Duman'ın hâlâ hırkamı yüzünde taşıdığını gördüm. Koltuğa doğru ilerleyip hemen yanına, yönümü ona çevirerek oturdum ve bir elimi dizinin üzerine koydum. Eşofmanı, beyaz tişörtü ve deri ceketi vardı. Onun genelde daha ağır bir tarzı vardı, uzun kabanlar giyerdi ama sportif şeyler giydiğinde de çok yakışıklı ve genç görünüyordu. Altdudağımı dişleyerek elimi dizinden yukarıya kaydırdığımda duraksadı ve uzanıp hırkamı yüzünden çekti. "Mahşer?"

"Duman?"

Hırkayı kenara bıraktı. Başını koltuğun arkasından kaldırarak yüzlerimiz arasındaki mesafeyi neredeyse sıfırladı. Elini uzatıp boynumu ve ensemin bir kısmını kavrayarak alnını alnıma koyduğunda, "Hastaneye gitmemiz gereki..." diyecek oldum ama o kadar çaresiz bir şekilde boynuma sokulup inledi ki cümlem ağzımın içinde kayboldu.

Ömer komplikasyon geçirirse kurtuluşu olmaz demişti ve yakınlıklar onun kalbine ciddi manada zarar veriyordu. Bunu biliyordum ama yine de onunla yakınlık kurmamak çok zordu. Belki onu kaybedecektim, belki kendimi de... Bu felaket başımıza gelmeden önce sadece birkaç saat özgür olsak, istediğimiz gibi davransak ne olurdu? Birkaç saatlik Duman'ı, o anı istiyordum...

Kalbim yirmi dört saatlik bir zamandan oluşsa, her saniyesi o olurdu, her saat hep onu gösterirdi.

Gözlerimi açıp tavana baktım ve onun dudakları yolunu bulup kulağımın arkasına uzanırken bir an tavanda yıldızları gördüğümü sandım. "Abin ne zaman geldi?" diye sordu bana, hastalığını hatırlatan bir sesle. "Çok... perişan görünüyor."

"Hak ettiği gibi," dedim tavanda yıldızları görmeye devam ederek. "Sabah geldiğimde kapının önündeydi."

"Annen biliyor mu?"

"Hayır. Gidecek zaten."

"Sabahtan beri oradaysa senin onu içeriye almanı bekliyordur," dedi düşünceli bir sesle. "Biliyorum, ona çok kızgınsın ama onu hayatına al. Çünkü hikâye benim için bittiğinde... Hayatında seni koruması gereken birine ihtiyacın olacak."

"Hiç kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok," diyerek dikkafalılık ettiğimde, Duman böyle diyeceğimi biliyormuş gibi içini çekti ve kulağımın altına yumuşak bir öpücük bıraktı.

"Abine ben de kızgınım Mahşer ama bazen insanlar savaşmayı istemez, olay yerini terk eder. Onlar savaşları, kurşunları, birine siper olmayı bilmezler. Biz doğuştan böyleyiz, içimizdeki duygularla bile savaştığımız için başımıza gelen bir şeylerden kaçmadık. Abin kaçtı, hata yaptı ancak bırak şimdi sizi kazanmak için savaşsın."

"Bizi terk etti," dedim onun hakkında bildiğim tek şey buymuş gibi. "Her neyse, Enes'i boşver."

İç çekip dudaklarımı, yanaklarımı, alnımı, burnumu, kaşlarımı, çenemi öptü. Sanki dudakları yüzümün her tarafına notalar bıraktı ve beni bir şarkıya dönüştürdü. Öpücükleri sulu, sıcak, nefes nefeseydi. Öpücükleri zamana yetişmek ister gibi hızlıca yüzümde tavaf etti ve az sonra beni serbest bırakarak sadece sarıldı. Başımı boynunun üzerine yaslayarak soluklarımın düzene girmesini bekledim. "Duman?"

"Evet?"

"Melih Han ölmüş."

Bu cümle sanki kafasından aşağıya bir kova soğuk su dökmüşüm etkisi yarattı. Kaskatı kesildi ve konuşabilmesi zaman aldı. "Cesedini ne yaptın?"

"Orada bıraktım," diye cevapladım, soğukkanlı bir şekilde. "Ne yapabilirdim ki?"

"Orada bırakamayız," dedi, şok olduğu belli olan sesi dirayetliydi. "Cesedini ortadan kaldırmamız lazım." Fısıldadı. Parmaklarımı elinin üzerinde sakince gezdirirken, "Ne yapacağız?" diye sordum.

"Bilemiyorum." Burnundan içeriye sert bir nefes aldı. "Ya yakarız ya da denize atarız."

Bunları konuştuğumuza inanamıyordum; gerçekten korkunçtu ve ben bu korkunçluğun başrolündeydim. Birinin ölümüne sebep olmuş, o cesedi ortadan kaldırmaktan bahsediyordum. Sorun şu ki birini öldürdüğüm için vicdan azabı çekmiyordum, bunun için huzursuz değildim,

kâbuslar görmüyordum. Ben neydim, neye dönüşmüştüm, ne olmalıydım? "Ben yakamam," diye fısıldadım.

"Kahretsin." Kollarını daha sıkı doladı ve sanki beni birinden saklıyormuş gibi sıkıca vücuduna bastırdı. "Kahretsin! Bu şekilde olmamalıydı, seninle birini yakmaktan bahsetmemeliydik. En baştan beri aslında seni vazgeçirmeliydim, onları başka şekilde cezalandırabilirdik."

"Psikolojimi boş ver, amcanı ne yapacağız?" diye sordum. "Bütün bunlar yanına kalamaz!"

"O işi biz yapmayacağız, artık hiçbir şey yapmayacağız!" Sesi kaba, emir verici ve oldukça uyarıcıydı. Ah, elbette beni uyarıyordu. Gözlerimi devirdiğimde, Duman saçlarımı çekti. "Duyuyor musun?"

"Amcan anneni öldürdü," dedim acımasızca ve gözlerine bakarak. "Ada'yı kısmen sakat bıraktı, beni bir şekilde senden aldı! Tüm bunlar yanına mı kalacak?"

"Yanına kalmayacak," dedi fevriliğimi sakin karşılayarak. "Amcamın icabına babam bakacak."

Bu beni gerçekten duraksattı. "Nasıl?"

"Babam kardeşinin karısıyla ilişkisi olduğunu öğrenecek," dedi ve akabinde düşünceli bir sesle devam etti. "Bu onu kudurtacak, kardeşi tarafından ihanete uğradığını fark edince delirecek. Amcamı öldürür mü yıkıp yakar mı bilmiyorum ama bu sefer biz işin içinde olmayacağız. Onları birbirine düşürüp geri çekileceğiz."

Mantıklıydı, bunu düşünmemiştim. Amcasından da babasından da nefret ediyordum, görünen o ki Duman da nefret ediyordu. "Babanı hiç sevmiyor musun?"

Bakışları puslandı ve ardından kafasını iki yana salladı. "İçimde babama karşı sevgi kırıntısı bile yok. Sokaktan geçen herhangi bir insanı bile babamdan daha çok önemseyebilirim."

Babamı biraz bile sevmeseydim belki hislerini anlardım ama işte... Duman'ın annesini sevdiğini de düşünmüyordum, yapamıyor, sevemiyordu. Annesi ve babası onu sandığımdan daha fazla incitmişti. Ben de onu kırmıştım, hatta bile isteye, defalarca kez... Bana karşı da nefreti hissetmişti ama ben de hiç babası gibi sokaktan öylesine geçen birisi olmuş muydum? Dudağımı serbest bırakarak ona doğru yaklaştım ve

başımı omzuna bıraktım. Genelde Duman'a böyle şefkat ve merhametle yaklaşmadığım için afalladı. "Gül Dikeni?"

"Bunu ses kaydı alabilir miyim?"

Duman neden bahsettiğimi anlamayarak sordu. "Anlamıyorum, ne zırvalıyorsun?"

"Gül Dikeni diyorsun ya hani," diyerek kısık bir sesle neden bahsettiğimi anlattım. "Bunu ses kaydına almak istiyorum. Olur da o korkunç son gelirse... Sen kaybolursan açar açar dinlerim."

Onun ölümünü, onun yaşamı getirdiği dudaklarımla anmak... Ne bileyim, neresinden bakarsam bakayım bok gibi bir durumdu. Tamam, onun ölmemesi için çabalayacaktım, hatta bunun için bu gece bir diğer adrese de gidecektim ama kader denen de bir şey vardı. Duman çaresiz kalmış, vereceği hiçbir cevabı yokmuş gibi dakikalarca sessiz kaldı. "Olur güzelim, kaydedelim."

İçimi çektim ve sessiz kalarak omzunda yattım. Bir süre daha beraber kaldıktan sonra onu hastaneye götürecek, ben de bir diğer listedeki kişinin evine gidecektim. Bu bir erkekti, fotoğrafı vardı ve onu bulabileceğimi düşünüyordum. O kadının ailesi vardı ama bu adamın ailesinin olup olmadığını bilmiyordum. Olmaması benim için daha kolay olurdu ama her halükârda birisi ölecekti.

Biraz sonra Duman'a hastaneye gitmemiz gerektiğini söylediğimde homurdandı, itiraz etti, beni koltuktan iterek kendini koltuğa yapıştırarak çocuklaştı ama dakikalar sonra onu alt edebildim. Öksürüyordu, nefesi düzensizdi, çabuk uykusu geliyordu. Hastaneye gittiğimizde uyumasını, biraz olsun dinlenmesini istiyordum. Onu kaldırdığımda odama gittim ve üzerime içi yünlü bir kot ceket aldım. Döndüğümde Duman'ın çıkmıştı. Ben de dışarıya çıkıp kapıyı çektim.

Salıncaktaki abime bakıyordu.

Benim geldiğimi fark ettiğindeyse bana döndü. "Çok üşüyor Mahşer, madem içeriye almıyorsun, bir şey getir üstüne örtelim."

"Bırak, donsun."

Bu halime alışkın şekilde nefeslendi ve arkasını dönüp bahçe kapısına ilerledi. Peşine düştüm ve karanlıkta yolumu bulup onunla sokağa çıktım. Duman arabasıyla gelmişti ama yorgundu, bu yüzden şoför koltuğuna ben yerleştim ve onu hastaneye götürdüm. Yol boyunca sessiz kaldı, gözleri kapandı kapanacaktı ve oldukça huzursuz görünüyordu.

Hastaneye vardığımda Duman'ı uyandırdım ve beraber arabadan indik. Hastaneden içeriye girip asansöre yöneldiğimizde neredeyse Duman gözlerini zar zor açık tutuyordu. Yukarı çıktık ve kaldığı odaya ilerledik. Odanın kapısını açıp onun bedenini yatağa yaklaştırdığımda Duman uyku sersemi bir şeyler söyledi ama anlamsız kelimelerdi. Ayakkabılarını, üzerindeki ceketini çıkardım ki bu oldukça zor oldu. Yorganı omuzlarına doğru örttüm ve makine kablolarını bağlaması için Ömer'i aramaya gittim.

Az sonra Ömer'i bulup onunla Duman'ın odasına çıktığımızda Ömer söylenip durmuştu. Biraz ateşi çıktığını, yorulduğunu söylemişti ve bunları ben de biliyordum. Dakikalar sonra şükür ki gittiğinde arkasından kötü kötü bakarak yatağa ilerledim. Duman'a doğru eğilip alnındaki teri sildikten sonra birkaç saat sonra geri döneceğimin sözünü vererek yüzüne eğildim, dudaklarına bir öpücük bıraktım. "Geri geleceğim, âşığım."

Dudaklarından ayrıldım, saçını düzelttim ve o hâlâ fısıldayarak bir şeyler söylerken arkamı döndüm. Kapıyı açıp çıkarken sayıklamaları arasında sadece birkaç kelimeyi seçtim. *Seni çok seviyorum,* diyordu.

Hastaneden çıkarak bir taksi çevirdim. Duman'ın arabasıyla gidemezdim, arkamda kanıt bırakırdım. Bu adam kırk yaşlarındaydı, adresi buradan uzaktaydı ve varmam bir saat kadar sürebilirdi. Silah yanımdaydı, bir polise falan denk gelirsem yanardım ama neyse ki henüz başıma gelmemişti. Daraldığım için camı indirdim ve karanlığı izledim.

Taksi dakikalarca ilerledi ve hiç bilmediğim bir semte yol aldı. Benim yaşadığım tarzda yoksul bir mahalleydi. Yaklaştığımızı hissettiğim sırada araba sokağın kenarında, müstakil bir evin önünde durdu. Anlamıştım, gelmiştik. Cebimdeki parama uzandım ve uzanıp taksiciye verdim. Kapıyı açıp indim ve taksinin uzaklaşmasını bekledim. Taksi çalıştı ve uzaklaşarak sokağın sonunda gözden kayboldu. Yanıma dönüp evin numarasına baktım ve adresin burası olduğuna emin olarak omuzlarımı dikleştirdim. Yumruklarımı gevşetip açarak eve doğru ilerledim.

Ev dışarıdan oldukça eski, bakımsız görünüyordu. Boyası dökülmüş, tek katlı bir evdi. Adam aslında hastanede olmalıydı, çünkü listeye göre durumu Duman'dan daha acildi. Belki yakında yatacaktı.

Sertçe, birkaç kez yutkunarak hızlı nefeslerimle başa çıktım ve kendime bunu Duman için yaptığımı hatırlatarak sokak kapısına ilerledim. Kapının önünde eski, bir çift ayakkabı vardı. Nefesim karanlığa karıştı

ve elim havaya kalktı. Hissettiğim sevgi insafa galip geldi ve parmaklarım kapıya dayandı.

Kapıyı çaldım.

Elimi belime götürdüm ve silahı parmaklarım arasında hissederek kapının açılmasını bekledim. Çok zaman geçmedi. Önce adım sesleri duyuldu, ardından kapı yavaşça aralandı. Hiç düşünmedim, tereddütte düşmeden silahı belimden çıkardım ve saniyeler içinde onun yüzüne hedef aldım. Karşımdaki yabancı dehşete düştü ve şoke olarak elini kalbine götürdü. Gözlerine dikkatli bakınca acının benden nasıl bir canavar yarattığını gördüm ve silahı alnına hedef alarak konuştum. "Merhaba."

"SON ŞANS"

Gerçek kötülük, birini öldürmekte değil, birini öldürdükten sonra pişman olmamaktaymış.

Silahın namlusu karşımdaki yabancının alnına hizalıydı ve aradan geçen saniyelerde tek ses kalp atışlarının sesi olmuştu. Dehşete düşmüştü ve muhtemeldir ki bundan dolayı ağzını bıçak açmıyordu. Korkuyordu, gözlerinin içinde endişe halkaları oluşmuştu ve ellerinin nasıl titrediğini görüyordum. Eli hâlâ kalbindeydi ve solukları sağlıksız şekilde hızlıydı. Soğukkanlıydım, karşımdaki görüntüden etkilenmiyor, kendimden emin bir şekilde bakıyordum. Fakat buna daha uzun süre devam edemezdim, ne yapacaksam içeriye geçip yapmalı ve birinin bizi görme ihtimalini ortadan kaldırmalıydım. "İçeriye geç."

"Sen..." konuşmaya mecali yokmuş gibi soluk soluğa fısıldadı. "Sen de kimsin?"

"Sesini yükseltme," diyerek dişlerimin arasından tısladım ve eşikten içeriye bir adım attığımda, kendisi de sendeleyerek geriye gitti. "Beynini patlatırım."

"Kalbim..." Adam iki elini birden kalbinin üzerine bastırarak iki büklüm olduğunda hızla arkamı dönerek etrafı kolaçan ettim. Kimse görünmüyordu, ışık yoktu. Kapıyı çarparak kapattım ve adama uzanarak dirseğinden kavrarken, "Sızlanma," dedim.

"Ne... istiyorsun?" Korku içinde, can havliyle konuşuyor ve onu tutmama engel bile olamıyordu. Önümde uzanan dar koridora baktım ve koridor sonundaki odaya ilerledim. "Seni tanımıyorum, daha önce görmedim bile! Bir yanlışın olmalı, o silahı indir de..."

"Beni tanıman gerekmiyor," dedim adamı, kendimle beraber salondan içeriye çekiştirirken. "Ölmen gerekiyor."

"Deli misin be kadın!"

Sabrı taşmış gibi bağırdığında, onu salondaki dağınık koltuğun üzerine bıraktım ve o kalbini tutarak koltuğa düştüğünde, tepesinde dikilerek yukarıdan baktım. Koltukta doğrulurken, iki elini de kalbine daha sert bastırdı ve yüzünden acı dolu bir ifade geçti.

"Bir yanlışın var..."

"Sus artık!" dedim öfke içinde, silahı yüzüne doğru sallarken. "Sus da düşünmeme izin ver!"

Solukları hırıltılı bir hal almaya başladığında silahı tepesinden çektim ve gerileyerek etrafımı süzdüm. Müstakil bir evin salonu ne kadar iyi olabilirse bu salon da o kadar iyiydi. Kırmızı, döşemeleri yıpranmış koltuklar, ortada bir sehpa, tüplü bir televizyon, beyaz perdeler, sarı ampul... Hepsi buydu işte! Elimdeki silahla beraber kendi etrafımda dönerken, dişlerimi sıkarak bu herifle ne yapacağımı düşündüm. Yoksul, kendi halinde, yalnız yaşayan bir adamdı. Evde başka ses soluk yoktu, bu da işime gelmişti. Evin sobayla ısındığını fark ederek gözlerimi sertçe yumdum. Öylesine, zararsız bir adamı öldürecek miydim? Onu öldürmek gerçekten Duman'ın işine yarayacak mıydı? Silahın namlusunu şakağıma sürterek eğildim ve sehpanın üzerine otururak dik dik ona baktım. Şimdi nefesini tutmuştu, oldukça korkmuş ve zayıf görünüyordu. "Kimin kimsen var mı?" diye sordum. "Tek yaşıyorsun değil mi?"

Tüm bu olanlar hâlâ ona anlamsız geliyordu ama elimde bir silah olduğu için bana kafa tutamıyordu. Elinin içini gömleğinin üzerinden kalbine bastırırken, "Karım öldü," dedi nefes nefese. "Kızım var... Bolu'da üniversite okuyor." Korkudan kekeliyordu.Bir kızı olduğunu bilmiyordum, bu beni sinirlendirmişti. "Kaç yaşında?" diye sordum, kızını hayal etmeye çalışırken.

"Yirmi bir."

Kahretsin, daha küçüktü. Annesini kaybetmişti, babası da öldüğünde yetim kalacaktı. Belki hayatını bitirecek, okulunu bırakacak, sersefil yaşayacaktı. Kararsızlığa düşmemeliydim, çünkü Duman'ın canı her seçimin üzerindeydi ama... kız daha küçüktü. "Kızının, kalp hastası olduğundan haberi var mı?"

Bir şey soramıyordu, çünkü onu vuracağımdan korkuyordu. "Yok," dedi, sesi oldukça güçsüzdü. "Olsaydı okulu bırakıp gelirdi, söyleyemedim. Mezun olacak bu yıl, öğretmen..."

"Başka çocuğun var mı?" diyerek cümlesini kestiğimde, "Hayır," dedi. Sesi titriyordu. "Benden ne istiyorsun? Benim kimseye zararım yok, biriyle karıştırıyor olmalısın. Seni tanımıyorum bile!"

Birisi silahıyla evime gelse, beni vurmakla tehdit etse ben de onu tanımadığımdan yakınır, kim olduğunu düşünürdüm. "Sus," diye kabaca emrettim ve o korku dolu bir sessizliğe büründüğünde, ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Buradan, onu öldürerek çıkarsam ne olurdu?

Namluyu şakağına daha sert bastırarak gözlerimi eski, yıpranmış haliya diktim. "Doktorlar kalbin için ne diyor?"

"Sen bunu... Nereden biliyorsun?"

"Sorgulama," diyerek tersledim. "Cevap ver."

Kekeledi. "Az... az zamanım kalmış, tek umudum yeni bir kalp. Hastaneye yatacağım."

Duman'ın da tek umudu kalp.

Ve o kalbi götürüp onun avuçlarına bırakacağım.

"Çok yanlış bir insanla kesişti yolun," diye fısıldadım. Kafamı iki yana sallayarak başına gelecekler için ona acıdım. "Kader işte, ne yapacaksın?"

"Benden... Ne istediğini anlamıyorum."

"Canını istiyorum."

Ağzını açtı, ilkinde kekeledi ama sonrasında konuşabildi. "Anlamıyorum, beni neden öldüresin ki? Bir zararım mı dokundu sana, bilmeden bir şey mi yaptım?"

"Hayır," diye fısıldadım onun yaşlı, kahır dolu gözlerine bomboş bakarak. "Bir şey yapmadın, tek suçun bile yok. İyi bir adama bile benziyorsun, kızını üzmemek için verdiğin çabayı takdir ettim ama... Anlıyor musun, ben de onun üzülmesini, canının yanmasını istemiyorum."

"An... anlamıyorum."

"Aslında yaptığım şeyden, yapacağım şeyden gurur duyuyor değilim," diye ruhsuzca konuştum. "Yaptıklarımdan gurur duymuyorum ama canının ne kadar yanacağını da umursamıyorum. Şimdi sus, ne yapacağımı düşüneyim."

"Delirmişsin be kadın!"

Gözlerimi yavaşça kaldırıp yüzüne baktım. "Hep öyle derler."

Kafamı arkaya yatırdım ve ne yapabileceğimi düşündüm. Şimdi öldürüp arkama bakmadan gidebilirdim ama başım ne kadar belaya girerdi merak ediyordum. Belki öldürmeden de bu işi çözebilirdim, en azından öyle ümit ediyordum. Onu, listenin dışına çıkması için ikna ederdim, böylelikle eceli gelene kadar yaşayabilirdi. Silahın namlusunu şakağımdan ayırarak tekrar onunla göz teması kurdum. "Senden tek bir şey isteyeceğim, sen de sorgusuzca bunu yapacaksın ve ben de bir daha karşına çıkmayacağım. Aksi halde şimdi burada seni vuracağım ama görüyorum ki bunu ikimiz de istemiyoruz."

Artık kim olduğumu, amacımın ne olduğunu umursamıyor, yalnızca benden kurtulmak istiyordu. Bu sebepten kafasını hızlı hızlı sallayarak, "Söyle," dedi, hissettiği korkunun altında zincirlerini çekiştiren bir öfke duygusu yattığını görebiliyordum. "Neyine yararım ki ben senin!"

"İsmin kalp nakli listesinde yazıyor," dedim uzatmadan, derhal konuya girerek. "İsmini bir şekilde listeden silmen lazım. Bak, oldukça basit bir şey istiyorum. Bunu yap, ben de karşına çıkmayayım."

Olan biteni kavradığını, gözlerinde parlayan bir ışıktan anladım ve duygularının yüzüne yansımasını izledim. "Senin niyetin... Listede yukarıya çıkmak mı?"

Kendime mi acıdım ona mı bilmiyorum ama sadece gülebildim. "Ne küstah ne zavallı bir niyet değil mi? O listenin üçüncü sırasında, sen ve o kadın yer kaplıyorsunuz! İkinizi de listeden silmeliyim. Ya öldürerek ya da kendi rızanızla..."

"O zaman da öleceğim," dedi, birkaç kuru öksürükle beraber. O kadar zayıf, halsizdi ki elini ağzına kapatamamıştı. "İsmim listeden düşerse de öleceğim. Görmüyor musun be kadın! Haksızlık, o listeye daha önce ben girdiysem yaşama hakkı benim. Hem sil denince siliniyor mu sanıyorsun?"

"Yaşamayı istemediğini söylersin, silerler."

Söylediklerim, korkusunun altında uyuyan öfkeyi uyandırdı ve yumruklarını sıktı. "Sen neden bahsediyorsun!" diye bağırdı. Doğru, bağırmak hakkıydı. "Benim bir evladım var, senin yakının umurumda mı? Ne hakkın var buna lan, ne hakkın!"

Çok beklemedim, çünkü meselenin uzamasını istemiyordum. Oturduğum sehpadan ani şekilde doğruldum ve ona doğru eğilerek boştaki elimle çenesini tuttum. İnledi ve elimi savuşturmaya çalıştı. Silahı

doğrultup aralıklı dudaklarından içeriye sokarken, "Sabrımı zorlama," diye bağırdım küfretmekten farksız şekilde. "Gözlerime baksana, yapabilirim görmüyor musun? O listeden adını sil ve yaşayabildiğin kadar yaşa işte! Sana yapabileceğim tek iyilik bu!"

Zorbalığım onu öyle korkutmuştu ki, bir an bile beklemeden başını salladı ve iri iri açtığı gözlerle ağzındaki silaha baktı. Beki korku refleksiyle beni onaylıyordu ama sonuçta neler yapmaktan çekinmeyeceğimi görmüştü. Daha ikna edici olması için silahı ağzının içine biraz daha sokarak, "Polisten korkacağımı düşünme," dedim. "Arkam sağlamdır."

Bana, hayatının en acı tecrübesiymişim gibi baktı. Bir kez daha başını salladığında, nefes almakta zorluk çektiğini fark ederek silahı ağzından çektim ve ondan uzaklaşarak üst üste öksürmesini izledim. "Bu dediklerimi yap," dedim silahı pantolonumun beline yerleştirirken. "Ben de sana minnettarlığımı, kızına yardımcı olarak gösteririm. Dedim ya, zenginim. Kızının eğitimine yardımcı olurum, ne bileyim bir şeyler yaparım işte!"

Nefret dolu gözlerle baktı. "Kızımdan uzak dur!"

"Hay hay, sen bilirsin." Montumun şapkasını başıma örttüm ve kapıya doğru ilerledim. "Listeyi takip edeceğim, eğer adının düşmediğini görürsem yine gelirim. Biliyorum, çok üzülüp çok öfkeleniyorsun ama yapabileceğim bir şey yok. Hoşça kal."

Odadan ve saniyeler içinde kapıyı çekip evden çıktığımda sırtımı kapıya yasladım ve soluklanmak için kendime çok az zaman verdim. Adamın canını tehdit etmiştim, kızıyla gözdağı vermiştim, korkutmuş, ağzına silah sokmuştum. Bir küfür savurup sırtımı kapıdan ayırdım. Etrafı kolaçan edip birilerinin olup olmadığına bakarken bir çıtırtı sesi duydum. Vücudum alarm verdi ve bakışlarım sol tarafa çevrildi. Bu ses, tıpkı ince bir odunun kırılması gibiydi.

Bahçede birisi vardı.

Nefesimi tuttum ve yumruğumu hazırlayıp arkamı dönmek için harekette bulunuyordum ki artık onun hemen yanımda olduğunu hissettim. Bana fırsat tanımadan bir el dirseğime yerleşti. Kaçınılmaz karşılaşma için arkamı döndüğümde beklediğimin ne olduğunu bilmiyordum ama Enes'in gözleriyle karşılaştığımda resmen yerin ayağım altından kaydığını hissettim.

Burada ne işi vardı?

Sinirli gözleri, çatılmış kaşlarının altında sertçe bana bakıyor, eli kaçmamam için beni tutuyordu. Buraya kadar beni takip etmişti, üstelik bir an bile takip edildiğimi fark etmemiştim. "Ne işin var burada!"

Bir an elim titrer gibi oldu ama neyse ki duygularımı kontrol edebildim. Enes bana cevap vermeden önce etrafı kolaçan etti ve sonra dirseğimden daha sıkı tutarak bahçeden dışarıya sürükledi. "Aklını mı kaçırdın sen?" dediğini duydum, sesi boğazından bir bağırtı gibi çıkmıştı. "N'aptın öyle içeride! Adama silah dayadın? Ne listesi ne silmesi! Derhal olup biteni anlat!"

Cevap vermeyi istemediğim için kolumu elinden çekerek, "Sana ne?" diye bağırdım gözüm dönmüş halde. "Başıma bela olmak için mi geldin sen buraya? Ne hakla beni takip edersin! Ne yapıyorsam yapıyorum, seni ilgilendirmez!"

Ondan, sokağın ortasına dek kaçtığımda Enes sabrını korumak, muhtemelen gördüklerine bir açıklama getirmek için gözlerini yumdu ve sabırlı kalmaya çalıştı. Yumruklarımı sıkarak ona sırtımı döndüm ama abim koluma asılarak beni durdurdu.

"Mahşer, o it sana bir şey falan mı yaptı! Bak söyle, bileyim hayatında neler olduğunu."

"Bak Enes," Elimi omzuna koydum ve sahte bir gülümsemeyle mırıldandım. "Abi olmak senin işi değil, olmaya çalışma. Sal beni, sorumluluktan hoşlanmazsın zaten. Ne yaptığımı iyi biliyorum, kafamı ütüleme."

Bu söylediklerimin Enes'in kalbini elime alıp ortadan ikiye bölmekten farksız olduğunu biliyordum. Sorun değil, bunu çok kez yaptım. "Mahşer, ben artık o çocuk değilim. İnan hiçbir şeyden korkum yok! Sen ne kadar korkusuzsan ben on katı korkusuzum! Bir işler karıştırdığın belli, anlat çabuk!"

Salak değildim ya, tabii görüyordum ondaki cesareti. Enes her anlamda büyümüş, olgunlaşmıştı. "Ne anlatayım," dedim bağırmamaya çalışarak, insanların dikkatini çekmek istemiyordum. "Ne gördüysen o."

"Ne listesinden bahsettin?"

Ona söylesem ne olurdu, söylemesem ne olurdu? Bir şey yapamazdı ki. Ne Duman'ı kurtarabilir ne de yapacaklarımın önüne geçebilirdi. "Kalp nakli listesi," dedim dosdoğruca. "Duman kalp hastası, ismi listenin biraz aşağısında. Ee bu da benim için bir sorun, sorunları kaldırmaya çalışıyorum. Bu kadar basit abiciğim. Sorgu sualin bittiyse gidebilir miyim?"

Abim için duyduklarına inanmak vakit aldı ve birkaç kez dudaklarını boş yere araladı. Alaylı, soğuk tavrımdan ziyade söylediklerime şaşkındı. "Senin sorunu ortadan kaldırmaktan kastın adam öldürmek mi?"

Abim birini vuracağıma inanamıyordu, bir katil olduğumu bilmeden. Hakkımda o kadar az şey biliyordu ki artık onunla yakın olduğumu düşündüren hiçbir şey yoktu.

"Öyle," dedim aynı asabiyetle. "Onu listeden çıkarmalıyım."

Gözlerini sımsıkı yumdu ama beni duymamak için kulaklarını kapatmalıydı. Bu kadar kontrolden çıktığıma inanamıyordu ama bunlar gerçekti. Gözlerini tekrar açtığında ellerini omuzlarıma koydu ve beni kendine çekerek daha sakin bir sesle konuştu. "Kim için yapıyorsun bunu? Duman kim?"

Bakışlarımı önüme, gri sokağa dikerek, "Duman için," dedim sadece, bunun yeterli bir cevap olduğunu düşünerek.

"İyi ama Duman kim?"

Açık değil miydi? Bir kız bir erkek için birini öldürmeyi göze alıyordu ve abim dönüp o erkeğin kim olduğunu mu soruyordu? Sessiz kalarak ona tekrar baktığımda Enes'in bu soruyu tekrar sormasına gerek kalmadı ve derin bir iç çekti. "Kızım, değer mi yarın bir gün unutacağın bir sevgili için! Deli olma!"

Yarın bir gün unutacağım birisi... Duman mı? Buna yalnızca gülünürdü ama ben gülemiyordum bile. "Neden?" diye fısıldadı, hayret ettiği açıktı. "Değer mi lan! Neden, ne..."

"Âşığım çünkü."

İnsan söylediği, söyleyeceği bazı cümlelerin hesabını yapamıyor, düşünemiyordu. Ben de bir an düşünmedim, hesap etmedim. Sadece söyledim. Yalanı yoktu ama bu herkesle paylaşmayı istediğim bir şey değildi. Çünkü bu kelimenin artık pek bir önemi yoktu, çünkü herkes birbirine bunu diyebiliyordu. *Sana âşığım. Aa ben de sana âşığım. Ama iki gün sonra ona da âşık olacağım. Ve bu son bulmadan, doyumsuz, çaresiz bir şekilde devam edecekti.*

"Âşıksın? Peki o sana âşık mı? Bu yaptığını hak ediyor mu?"

"Neyi değiştirir? Aşk illaki karşılıklı mı olmalı?"

"Aptal mısın? Çocuk senin sayende iyileşip hayatına bir başkasıyla devam ederse ne bok yiyeceksin? Erkekler böyle nankör!"

Gözlerimi devirdim. "Evet Enes, sen öyle olduğun için hemcinslerini de öyle sanıyorsun ama Duman nankör değildir."

Onun ellerinin arasından çıktığımda içini çekerek kafasını iki yana salladı ve bunu inkâr edecek hiçbir şey demedi. Önüme dönüp ellerimi ceplerime koydum ve dikkat çekici hiçbir harekette bulunmayarak sokağın ucuna doğru ilerledim. Enes peşime takıldı, benimle yürüdü. Sokağın köşesini dönerken telefon sesini duydum ve ona ait olduğunu anlayarak gözlerimi hafifçe ona çevirdim. Ceketin cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana bakarken yüzünü küçücük, gizemli bir gülümseme kapladı. Kaşlarımı çatarken, Enes telefonu yanıtlayıp kulağına yasladı. "Selam bebek."

Kız arkadaşı mı vardı? Ne bekliyordum ki, Enes küçüklüğünden beri çapkın birisiydi. Gözlerimi devirirken, hattın diğer ucundaki ince sesi duyar gibi oldum ama konuşulanları anlamadım. Enes cevap verdi. "İşlerim vardı, arayamadım. Kafamı toparlamam lazımdı. Ne yapıyorsun? Bu saatte uyuyor olman gerekmez miydi?"

Kaldırıma çıkıp etrafta bir taksi veya otobüs falan ararken, Enes arkamda konuşmaya devam etti. Kız her ne dedi bilmiyorum ama gecikmeden yanıtladı. "Tamam tamam, kapıyı pencereyi kilitlemeyi unutma. Uyu, seni sabah ararım. Telefonunu yanından ayırma, aradığımda ulaşayım."

Biraz sonra telefonu kapattığında, ben de sokaktan geçen taksiye el salladım. Taksi geldiğinde ikimiz de arka koltuğa bindik ve ben ondan en uzak köşeye oturduğumda, Enes'in homurdandığını duydum. Kollarını göğsümün üzerinde kavuştururken, o da evin adresini söyledi ama ben eve değil, evime gidecektim. Bu yüzden araya girerek hastanenin adresini verdiğimde Enes dönüp bana kötü kötü baktı.

"Mahşer, gözlerin kan çanağına dönmüş! Eve geç, uyu. Sabah geçersin arkadaşının yanına."

"Sen karışma," dedim ve konuyu değiştirmek, daha fazla müdahil olmasını engellemek için ilgisizce sordum. "Arayan kimdi?"

Bir an duraksadı ve sanki cevabı olmayan bir soru sormuşum gibi alık alık suratıma baktı. Gözlerindeki duygu geçişlerini anbean izledim. "Birkaç aydır takılıyoruz, birlikteyiz," diye konuştu, geçiştirircesine.

"Hımm," dedim dikkatle ona bakarak. "Adı ne?"

"İnci," dedi, dümdüz bir sesle. O da benim gibi kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Üniversite okuyor."

"Seviyor musun?"

"Takılıyoruz," dedi rahatsız olmuş şekilde kıpırdanarak. Kaşlarını kaldırmıştı. "Hayatımla çok ilgileniyormuşsun gibi konuşma."

"Madem sevmiyordun ayrılıp gelseydin buraya," dedim kötü kötü ona bakarak. "Döndün, kız orada neden seni beklesin ki? En azından kız da hayatına devam ederdi. Ayrılsana kızdan."

Bana o kadar kötü baktı ki, onu huzursuz etmekten haz duyduğumu hissederek içten içe omuzlarımı kabarttım. Bakışlarını benden çekip cama çevirdi ve memnuniyetsizce konuştu. "Ayrılırsak başkaları olur."

"Hep başkaları olur Enes."

"Onun için olmaz."

Başımı iki yana salladım ve tekrar önüme dönerek cama düşen yansımamdan kendime baktım. Yorgun, hatta çirkin görünüyordum. Keşke yanımda bir rujum olsaydı, sürersem daha iyi görünürdüm belki. Saçlarımı arkama atarak düzelttim ve Duman'ı göreceğim için düşüncelerimi rahatlatmaya çalıştım.

Taksi uzun bir yolculuktan sonra hastanenin sokağına girdiğinde Duman'ı göreceğim için heyecanlanmıştım. Sabırsızca ellerimi ovuşturdum. Enes'in ağzının içinde cıkladığını duyduğum sırada taksi hastanenin önünde durdu. Hiç vakit kaybetmeden arabadan inerken, "Dur dur," dedi Enes, kısıkça. Dönüp baktığımda çenesiyle belimdeki silahı işaret ettiğini gördüm ve oflayarak silahıma uzandım. Taksi şoförü torpidoda bir şeylerle ilgileniyordu, bizi görmeyeceğinden emin olarak silahı çıkardım ve hızla onun ceketinin içine sakladım. "Tamam, sende kalsın ama sakın ortadan kaldırma, bana lazım olacak."

Enes sakin kalmaya çalışarak bana baktı. "O çocukla da tanışmaya geleceğim, haberin olsun."

Onu ittim ve arabadan çıkarak kapıyı sertçe kapattım. Yıllar sonra dönüp abilik taslamasına, beni düşünüyormuş gibi davranmasına dayanamıyordum. Utanmazın tekiydi, ruhlarımız haydutların elindeyken çıkıp gitmişti ve ben kendimi korumayı öğrendiğimde gelmesinin bir anlamı yoktu.

Hastanenin kapısına yürüdüm ve merdivenlerde oyalanmayı istemediğim için asansöre yöneldim. Akşam karanlığı indiği için ortalıkta gezinen pek kimseler yoktu, etraf sessizdi. Muhtemelen Duman da uyuyordu ama zaten onunla konuşmak değil, ona bakmak istediğim için

buradaydım. Asansör geleceğim kata vardığında indim ve koridorun sonuna yürüyerek odanın önünde durdum.

Karanlık hol beni karşıladı ve içeriye davet etti. Kapıyı arkamdan örterek parmak uçlarımda yürüdüm. Hasta yatağı bakış açıma girdiğinde durup onu izledim. Gözleri kapalıydı, muhtemelen hâlâ uyuyordu. Sürekli ilaç alıyordu, bu ilaçlar ağrılarını dindirdiği gibi ona uyku da yapıyordu. Ellerimi iki yanıma bıraktım ve kafamı sol omzuma eğerek bir parça ışıkta yüzünü izledim. Yüzünün şekli insana iç çektiriyordu. İleriye doğru bir adım attığımda hareketsiz dudaklarının neredeyse kıvrıldığını gördüm ama hemen sonra tekrardan düz bir hal aldığında gözlerimi devirdim. Uyuyor numarası yapıyordu ve gülmemek için kendini tuttuğu açıktı. Yatağına kadar ilerleyerek ben de ona bir oyun çevirmeyi düşündüm ve bu yüzden üzüntülü bir sesle konuştum. "Yine uyuyorsun," dedim, uyumadığını fark etmemiş gibi davranarak. "Çok üzülüyorum sana, zaten bu yüzden buradayım. Keşke... Sandığın gibi sana âşık olsam, o yüzden başında beklesem ama değilim. Sırf üzüldüğüm için buraya geliyorum, bunları yüzüne karşı söyleyemem ama..."

İçimi çekerek daha fazla acı verici şey söylemeden ona baktığımda, çarşafı sıkan avuçlarının yumruk halini aldığını gördüm. Üstelik sadece bu da değildi. Çenesini sıkmıştı ve size yemin ederim ki kirpikleri saniyeler içinde ıslanmıştı. Bu gördüğümün gerçekliğine inanamadığım için yüzüne doğru eğilerek daha dikkatli baktığımda, gözlerini ansızın açtı ve bakışları bende şok etkisi yarattı. Kehribar gözleri kötü davranan bir düşman gibi beni yakamdan tutup bir yere fırlatacaktı sanki. Korkunç derecede acı ve öfke vardı.

Gözlerine bakmak katlanılmaz olduğunda bir an geriye sıçrayacak oldum ama hemen sonrasında tüm bunların yalan olduğunu söyleme telaşıyla, "Dur dur," dedim hızlıca, telaş içinde. "Dediklerim yalandı! Oyundu! Senin uyandığını gördüm, kandırmak istemiştim."

Gözlerinin içi yoğunlukla kamaştı ve ardından gözlerini sıkıca yumarak eliyle beni göğsümden sertçe itti. Elinin ne ara oraya çıktığını hiç görmemiştim. "Bana böyle aptal oyunlar çevirme, hiç hoşuma gitmiyor."

Beni itmiş olmasına rağmen gerilemedim ve yatağının demirine yapışarak, "Telafi edebilirim," diye fısıldadım, kendimi suçlu hissederek. "Vallahi şaka yaptım."

"Senin aptalca şakaların kalbime hiç iyi gelmiyor Mahşer."

Ah evet, bunu atlamıştım. Ani kaygı ritim bozukluğuna sebep verip kalbini kasıyor olmalıydı. Baş belasının tekiydim, insanlara canavar gibi davranıyordum. Başımı salladım ama gözleri kapalı olduğu için tabii ki bunu görmedi. Bu yüzden elimi uzatıp yanağına dokundum. "Telafi edebilirim?"

Sabit yüzü gevşedi ve dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Salağım ben galiba, hemen geçiyor öfkem."

Sırıttım ve uzanıp ayakkabılarımı çıkardıktan sonra yatağın kenarına yerleştim. Bacaklarımı kalçamın altına kıvırarak hemen yanına oturduğumda, Duman biraz kayarak benim için yer açtı ve ardından gözkapaklarını kaldırdı. Aksiydim, çocuğun da uykusunu kaçırmıştım. Elimi saçlarına çıkardım. Daha da uzadıklarını, artık gerçekten bir tıraşa ihtiyacı olduğunu fark ettim. Parmaklarımı o tutamların arasından geçirerek, "Ben buna salaklık demezdim," diye fısıldadım, sessizce. "Zaaf derdim."

"Güzel zaafsın vesselam."

Bir ses çıkarmaktan başka şey yapmadım ve düşünceli şekilde saçlarının parmaklarım arasından kaymasını izlerken, "Neredeydin?" diye sordu bana, ki bu ses tonunu tanıyordum. Gerçekten bir cevap bekliyordu. "Bir şeyler çeviriyorsun sanki sen?"

"Enes'le uğraşıyorum," dedim, şikâyetçi görünerek. "Bizi takip etmiş, bir de ona acıyordun! O benim abim, ne kadar masum olabilir ki?"

Gözlerini tavana kaydırdı. "Doğru, bunu unutmuşum."

Saçlarını diplerinden doğru sertçe çektiğimde gülümseyerek sızlandı ama rahatsız olmadığına emindim. Belimi kırarak ona doğru eğildim ve yüzümü âdeta yüzüne yapıştırarak dudaklarımı yüzüne sokuşturdum. Saçlarım dağılarak yüzünün iki yanını kapladı ve ben onu öperken, Duman da saçlarımın arasında soluklandı. Şakağına bir öpücük bırakarak kafamı kaldırdım. "Nasılsın? Seni bırakıp gittiğimde uyumuştun, ne zaman uyudun? Ömer gelip bir şey dedi mi?"

"Her zamanki zırvalıkları," dedi esneyerek. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu, neredeyse günün yarısında böyleydi. Beni görmeyi istemesine rağmen gözlerini açık tutamıyor olması, aslında durumunun nasıl kötü olduğunu gösteriyordu ama her seferinde bunu inkâr ediyordum. "Bir kalp çıkma durumu mu ne varmış? Tabii öyle olursa listenin ilk sırasındaki kişi kurtulur, ben de ikinci sıraya geçebilirim. Durumlar tam belli değil ama iyi ihtimalle böyle olabilir."

Bir kalp mi vardı? Bundan haberim olmamıştı. Ömer'e Duman'la ilgili her konuyu bana söylemesi gerektiğini söylemiştim ama ciddiye almamış görünüyordu. O kalbin peşine düşmeliydim, eğer Duman'ın özellikleriyle uyuşan bir kalpse listedeki diğer iki kişiyi de aradan hemen çıkarırdım. Gergince ensemi kaşıyarak, "Diğer iki kişiyle uyuşmazsa, kalp senin mi olur?" diye sordum, ki bu ihtimal hayatımın en iyi, en güzel ihtimaliydi.

Tek gözünü açıp bana baktı. "Bu şansın bana vuracağına gerçekten inanıyor musun?"

Şansı senin ayaklarına getiririm.

Umutsuzluğunda hakkıydı, çünkü yıllardır süren bir felaket silsilesinin içindeydik. Saçlarını okşayarak, "Oda epey sıcak," dedim, terlediğimi hissederek. "Sen terlemiyor musun?"

"Genelde o anki vücut sıcaklığına göre ayarlıyorlar, bir ara üşümüş olmalıyım ki oda daha sıcak." Elimi tuttu ve ensesinden kaydırarak göğsüne doğru çekti. "Şu güzel hemşire ayarlamış olmalı, beni ateşli istiyor demek..."

"Ha ha çok komik," diyerek sahte şekilde güldüm. "Hem ben onu çoktan köşeye sıkıştırdım, daha sana yaklaşamaz."

Ağzı aralıklı kaldı. "Ciddi misin?"

"Hayır, saçmalama."

"Niye kızım?" Pis pis güldü. "Yapmayacağın şey değil."

"Yani..." Parmak uçlarımla göğsünde ritim tuttum ki Duman bundan hoşlanmazdı. "Evet, insanlarla dövüşürüm ama senin dalgan yüzünden işini yapacak bir kadına saracak değilim."

Boğazından, güldüğünü gösteren bir ses çıktı. "Emin misin?"

"Çok emin değilim aslında..."

Duman'ın gülüşü çoğaldığında, elimi yüzüne koydum ve huzurla gülümsemesini izledim. İyi davranılmayı hak ediyordu, çünkü durduk yere kötülük etmiyordu. Üstelik hastaydı, az biraz gülümsemek onun da hakkıydı. İnsanlar sahte kahkahalarıyla etrafı kirletiyor, o tek bir gerçek gülümsemeyle her yeri temizliyordu sanki.

Gülüşü azalarak dağıldıktan sonra gözlerimin içine daha derin bakmaya başladı. "İnsan öleceğini hissedince, çok yakından hissedince dünyaya farklı bir açıdan bakıyor," diye fısıldadı, düşünceli şekilde. Elini getirdi, kalbindeki elimin üzerine sertçe bastırdı. Bir süre kalp atışlarını dinledik.

"Hiçbir şey artık sanıldığı kadar değerli gelmiyor. Her şey usul usul anlamını yitirdi. Tek şey kaldı; zaman. Zamanı bilirsin, kimi zaman bir an kimi bir zaman bir saat gibi geçer. Bazen onu suçlarız, kızarız ama... ölürken yanında olan tek şey zaman, onunla ölüyorsun hatta. Bir de... sen. Anlamını yitirmeyen tek şey sen kaldın."

Söyledikleri... Zamanı olsaydı, onlarca kadına kendini sevdirebilirdi. Bana yapmıştı, oradan biliyordum. "Benim bir anlamım var mı?" diye sordum sessizce.

"Sıfırın bile bir anlamı var Mahşer."

"Haa," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Sıfırsın ama bir anlamın yok mu diyorsun?"

"Nerenden anlıyorsun kızım?" diye yükseldi, bağırarak. "Sussan bir romantik olacağız!"

Altdudağımı ısırarak gülmemi bastırdım, bu aralar çok gülümsüyordum. "Tamam, hadi beni övmeye devam et."

Dilini dişlerinin arasında döndürdüğünde onu biraz sinirlendirdiğimi anlayarak uslu kaldım ve konuşmasını bekledim. Derin bir iç çekti ve bununla beraber ellerimiz göğsünün üzerinde yükseldi. Merhameti sığınılasıydı, öfkesi sakınılası...

"Ben ağlamam Mahşer, bunun erkeklikle de alakası yok. Söz konusu ölüm oldu, bir kere bile oturup ağlamadım. Bir kere bile gözlerim dolmadı, kendime acımadım. Fakat..." Sert bir yutkunuşu iç çekişi takip etti ve elinin arasındaki parmaklarımı yavaşça yüzüne çıkardı. Parmaklarımı çenesinden yukarıya, gözlerine dokundurduğunda kirpiklerinin hâlâ ıslak olduğunu gördüm. "... sen söz konusu olduğunda, böyle oluyor. Bak, hâlâ ıslak kirpiklerim!"

Evet, kirpikleri nemliydi. Elim yanmış gibi parmaklarımı oradan çektim ve ensesine taşıyarak başını yavaşça yastıktan kaldırırken, "Buraya gel," diye fısıldadım. Duman itiraz etmedi, başını yastıktan kaldırdı ve benim de başım ona doğru çekildiğinde alınlarımız temas etti. Duraksamadan, aramızdaki göz temasına son vermeden gözlerinin içine içine bakarak onu öptüm.

Sıcak, yumuşak, kalbine zararsız bir öpücük olması için çabaladım ve her ne kadar uzatmak istesem de bu öpücüğü saniyelere sığdırdım. Onu sakince öptükten sonra dudaklarımızı ayırdım ve gözlerini görecek kadar

uzaklaştım. Diliyle dudaklarını yalayarak güldü. "İki romantik cümleye kanıp öptün beni ha..."

Duygularını fazla açığa çıkardığı için telaş ettiği, espri yaparak bu yoğunluktan kurtulmaya çalıştığı aşikârdı. "Benim de zaafım sensin, kanıyorum işte."

"Vallahi mi?" Duman gerindi. "Bu bana söylediğin en güzel şeylerden biri olabilir."

Elimi yüzünde gezdirerek kulağına, küpesine ulaştım ve kaşlarımı çatarak sordum. "Yoğun bakımda bunu takmana nasıl izin veriyorlar?"

"Ömer'i ikna ediyorum, öpücükle. Nasıl buraya girmen için ikna ediyorsam küpeyi takmak için de ikna ettim işte."

"Küpe takmayı niye bu kadar önemsiyorsun?"

"Sebebi yok, alışkanlık. Liseden beri takıyorum, takmayınca elim sürekli kulağıma gidiyor, rahatsız hissediyorum."

"Takmamalısın," dedim. "Ben de kafam estiği gibi bu odaya girmemeliyim ama doğru olan hiçbir şeyi yapmıyor, bir de iyileşmeni bekliyoruz. Saçmalık."

Kolunu tekrar alnına koydu. "İyileşmeyi beklemiyorum."

"Merak etme, iyileşeceksin," diye fısıldadım kendimden emin şekilde.

"Gülerek, delirmiş gibi konuştuğunda seni biraz ürkütücü buluyorum." Tek gözünü açıp şüpheli şekilde beni süzdü. "Ne karıştırıyorsun sen?"

"Çok mu şüpheli görünüyorum?" dedim soğukkanlılıkla."Var sende bir iş..."

"Tamamen masumum."

"Eminim, bir şeyler karıştırıyorsun."

"Evet," dedim gözlerimi kırpıştırarak. Gözlerimi dudaklarına çevirdim, oldukça kırmızı görünüyordu. "Seni hastaneden nasıl çıkarabileceğimi düşünüyorum, sonuçta sana verdiğim bir söz var."

Duman, diğer gözünü de açtı ve neden bahsettiğimi anlamak için birkaç saniye bekledi. Ardından gözlerinin içi parladı ama bu bir yalandı, ben yalandım ve bunlar da benim yalanlarımdı. Onu hastaneden çıkaramazdım ama bu yalanı söyleyebilirdim. Bu onu oyalardı. Onu kandırdığım için mutlu değildim fakat hepsi iyiliği içindi. Gözlerini tekrardan yumarken, artık kafasının içindeki şüpheleri temizlediğimi fark

ettim ama bu bana huzurlu hissettirmedi. Bir süre sustuk ve o yeniden uyumaya başladığında, uzanıp elinden tuttum. Çoğu zaman ne olduğumu bilmiyorum ne yaptığımı da... Ama bu eli biliyorum, on altı yaşımdan beri tutmak istediğim bu eli işte şimdi tutuyorum.

Bir süre daha orada kaldım ve ardından uyuması için odayı terk ettim. Ada ve Muhammet'in nerede olduğunu merak ediyordum, en son buraya gelmişlerdi. Kantinde olduklarını düşünerek aşağıya inmek için asansöre ilerledim ve aynı esnada merdivenleri çıkan Ömer'i gördüm. O da beni gördüğüne şaşırmadı ve üzerime doğru yürüyerek karşımda durdu. "Sen yine mi Duman'ın yanındaydın?"

"Hâlâ bunu mu sorguluyorsun? Duman için daha gerçek, sahici şeyler yapmaya ne dersin?"

"Onun için her şeyi düşünmeye çalışıyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ruhsuzca onunla irtibatta kalmaya devam ettim. "Onu düşünmekten anladığın sadece benden uzak tutmak mı? Onun bundan daha fazlasına ihtiyacı var? Solunumu ne kadar yavaş, görmüyor musun? Ne olacak bana bunlardan bahset!"

"Neden anlayacaksın ki?" dedi, benim gibi kollarını göğsünde kavuşturacak. Üzerinde beyaz doktor önlüğü vardı ve gerçekten yorgun görünüyordu. "Duman tek dostum ama tek hastam değil. Ben doktorum, bu hastanedeki herkesle aynı derecede ilgilenmek zorundayım. Şu an durumu stabil. Ne iyiye gidiyor ne de kötüye. Onun için en büyük kurtuluş bir kalp olacak."

"Yeni bir kalp çıkmış galiba," dedim, şüphe çekmeden durumu öğrenmeye çalışarak. "Duman bahsetti."

"Doğru," dedi, düşünceli şekilde. "Listenin ilk sırasındaki hastayla uyuşmadı, ikinci sıradakiyle örtüşecek mi ona bakıyoruz."

Kalbim bir anda ağzımda atmaya başladı. "O hastaya da uyuşmazsa Du... Duman'ın mı olacak o kalp?"

Ağzını araladı ama sonra bir an duraksayarak kaşlarını kaldırdı. "Duman'ın üçüncü sırada olduğunu nereden biliyorsun?"

Omuz silktim. "Duman söyledi."

"Ah." Anladı ve şüphelenmeden kafasını salladı. "Evet, ikinci hasta ile de uyuşmazsa üçüncü hastayla, yani Duman'la uyuşup uyuşmadığına bakacağız."

Ah, şükürler olsun! Böyle bir ihtimal vardı, eğer ikinci kişiyle de uyuşmazsa sıra üçüncü kişiye, Duman'a geçecekti. Bu şimdi epey yüksek bir ihtimaldi ama gerçekleşmeyebilirdi de. İlk kez bir şey için iyi olanı düşündüm ve başımı sallayarak asansöre doğru döndüm. Evet, hayal kurabilirdim ama bu hayal şimdi gerçeğe çok yakındı. Ellerimi asansör duvarına dayadım ve altdudağımı dişleyerek gülümsememi bastırmaya çalıştım. *Evet Mahşer, bir kez iyi olacağını düşün.*

"Bu arada Ada'yı şu arkadaşıyla gördüm, benim odama aldım. Çok endişelenmiş görünüyordu, abisinin iyi olduğuna ikna etmeye çalıştım ama illaki seni görmek istemiş; çünkü sen dobraymışsın, yalan söylemezmişsin. Hah! Sanki ben yalan söylüyorum!"

Keyfim biraz yerine geldiği için ona doğru dönüp sırıttım. "İkisi de beni daha çok seviyor, haberin olsun."

"Bir git işine."

Homurdanarak yanımdan geçti ve Duman'ın odasına ilerledi. Bir an Duman'la yalnız kalmasını istemediğim için peşine düşecek oldum ama Ada'nın yanına gitmem gerektiğini hatırlayınca asansörü çağırdım. Ömer kapıyı açıp içeriye girmiş, gözden kaybolmuştu. Gelen asansöre bindim ve kata inerek Ömer'in odasına ilerledim. Esneyerek kapıyı açtığımda en son bu odaya girdiğimde işlediğim suçu hatırladım.

"Mahşer abla?" Ada'nın sesini duyduğumda bakışlarımı ondan tarafa çekerek kapıyı arkamdan kapattım. Tekerlekli sandalyesinde, pencerenin önündeydi ve Muhammet de hemen onun önünde dizlerinin üzerine eğilmiş, ellerinden tutuyordu. "Gelmişsin, abimi gördün mü?"

"Gördüm," dedim onlara doğru yaklaşarak. Kalçamı Ömer'in masasına yaslayarak dikkatle baktım. "Uyanmıştı ama tekrar uyudu. Merak etme, iyi. Hatta gülümsedi, biliyor musun?"

Elini kalbine yasladı. "Ben ne zaman görebilirim peki?"

"Söz, bir daha ki uyanışında seni yanımda götüreceğim. Zaten birkaç dakika falan yanında kalabiliyoruz."

"Bir dakikaya bile razıyım."

İşte hayat böyleydi, yanında zamanın nasıl geçtiğini anlamadığınız birisiyle bir dakika geçirmenize bile sizi razı ettiriyordu. "Sana güzel haberlerim var," dedim ve bir anda uzanıp yapacağımı düşünmediğim bir şey yaptım. Parmaklarımla gözyaşlarını sildim. "Bir kalp var ama kalp nakil listesindeki ilk hastayla uyum sağlayamamış. İkinci kişiyle uyum

sağlayıp sağlayamadığına bakacaklar, eğer o adamla da uyum sağlayamazsa sıra abine gelecek."

Ellerimi yüzünden çekerken Ada, söylediklerimin heyecanıyla gözlerimin içine baktı. Duman'ın bir kızı olsa sanırım Ada'ya benzerdi. Onun gibi pürüzsüz, dupduru bir güzelliği olurdu. Bu düşüncelerin içine ne kadar daldım bilmiyorum ama etrafımda bir çift kolu hissettiğimde irkilerek kendime geldim. Ada sevinçle bana sarılıyordu. "O kalp abimle uyuşursa tüm bu kötü şeyler sona mı erecek sahiden? O listede, abimden önce sayısız insan vardı, şimdi abim neredeyse o listenin başına geldi! Bu zamana kadar o kadar fazla bekledik ki, artık neredeyse onu kaybedeceğimi bile düşündüm."

İnsanlarla sarılmazdım, lüzumsuz temaslar kurmaz, birisiyle sarıldığım için mutlu olmazdım. Ama Ada bana sarılınca, Duman'ın kanından olduğu için mi bilmiyorum ama ben de ona sarılmak istedim ve kollarına karşılık verdim. "Hepimiz çok bekledik," dedim, onu anladığımı gösteren bir fısıltıyla. "Abin hak ettiğini alacak, gerekirse onun için ben alacağım."

Ada da bizden farklı değildi, hayata karşı sitemliydi ama onun tek farkı hayata değil, yumrukları kendine sallamasıydı. "Umarım o kalp abimle uyuşur," dedi, çok mutlu olmuş görünüyordu. "Yemin ederim bu beni o kadar mutlu ediyor ki yürüyememek bile umurumda değil! Abim iyileşsin, başka hiçbir şey istemiyorum!"

"Dur bakalım." Muhammet Ada'nın tekerlekli sandalyesini kendisine doğru çevirdi ve onun zarif ellerini tutarak kendisine bakmak için davette bulundu. Ada daha mahcup ama hâlâ mutlu görünerek Muhammet'e doğru döndü ve sevgi, bazı büyük şeylerin bile üstesinden geldi.

"Abin iyileştikten sonra onun da tüm derdi senin yürümen olacak, buna eminim. Çünkü benim öyle Ada, yürümeni görmek istiyorum. Abin için çok acı çektin, bu yüzden yürümeyi bile umursamadın ama abin iyileştikten sonra seni, yürüdüğünü görmeden rahat bırakmaz."

Evet, onun da kendine acıma değil, kendine merhametli davranma zamanı gelmişti. Ada Muhammet'in bu ilgisiyle utandı ve başını kaldırıp bana baktı. "Haklı," dedim.

Ada gözlerini çevirip bir Muhammet'e bir de bana bakarak nazik, rica eden bir sesle konuştu. "Ama benimle fizik tedaviye geleceksiniz, tamam mı?"

"Ben zaten dibinden ayrılamıyorum ki..."

Muhammet'in iltifat niyetindeki bu cümlesi Ada'yı kızarttı ve aynı derecede mutlu etti. Bir şey söylemeden önüne döndüğünde yönümü masadan ayırdım ve onlara sırt çevirerek odadan ayrıldım. Enes'in ne yaptığını düşünüyordum, umuyorum ki annemin karşısına çıkmamıştır. Bunu yapamazdı, yapmış olamazdı. Telefonu bile yoktu ki arayıp ne yaptığını sorayım.

Koridorun ortasında durdum ve midemdeki yanmayı hissettiğim için aşağıya, kantine inmek üzere merdivenlere yöneldim. Kantinde sıcak bitki çayı falan varsa alıp içmek, rahatsızlığımı biraz olsun dindirmek istiyordum. Kantine indiğimde uzanıp telefonuma baktım. Gecenin üçüydü, hatta üçü bile geçmişti. Kantinden yeşil çay alarak yeniden üst kata, Duman'ın odasına çıktım.

Odanın tam karşısındaki sandalyeye oturarak karton bardağı avuçlarımda sıkıca tuttum. Ömer odasından çıkmış olmalıydı ve Duman'ın uykusunu yeniden bölmek istemiyordum.

Bir süre sonra sıcak çayın rehaveti ve gözlerimdeki yorgunluk yüzünden vücudum gevşedi. Kollarımı kendime sardım, başımı duvara dayayarak gözlerimi tamamen kapattım ve birkaç dakika içinde uyuyakaldım. Kesintisiz, net bir uyku değildi ama beni dinlendiriyordu. Birkaç kez sıçradım, üşüdüğümü hissederek pozisyon değiştirdim ve uyumaya devam etmeye çalışırken rahatsız edici gürültüler duydum.

Gözlerimi aniden açtım.

Aynı anda yerimden de sıçrayarak koltuktan kalktığımda gözlerim kocaman açılmıştı ve önümde olan biteni anlamaya çalışıyordum. Önümden birkaç hemşire, doktor hızlıca koştu ve birisi Duman'ın odasının kapısını açıp içeriye girerken diğerleri de onu takip etti. Hâlâ elimde olan boş karton bardak yere düştü ve nefesim kesildi. İnsanların hayatında bazı anlar vardır, ne anlatılır ne de yaşamadan hissedilirdi. Bu da öyle bir andı ve her şey avuçlarımın içinden kayıp giderken, hareket bile edemiyordum.

"Nefes alamıyor!" diye bağırdı kadın bir doktor. *Nefes alamıyor.* Nefesimi tutsam ben de onun hissettiklerini hissedebilir miydim? Şu an nefes almayı bıraksam onu anlayabilir miydim? "Karnına baskı uygula!"

Bazı acıların üstüne gitmek diye bir şey vardı, ben de öyle yaptım. Ne yaptığımı farkında bile olmadan acımın üzerine yürüyüp o kapıdan

içeriye girdim. Etrafımda olup bitenin farkında olamadan yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm... Sonra onu gördüm. Bir doktor karnına baskı uyguluyordu, birisi ağzını açmaya çalışıyordu ama sanki hepsi faydasızdı. Duman orada, çırpınıyordu. Yüzü mosmor olmuş, elinin birisi boğazına yapışmıştı. Gözleri kapalıydı, çünkü ilk görmeyi istediğim yer gözleri olduğundan oraya bakmak istemiştim ama onlar çoktan bana veda etmiş gibi kapalıydılar. Yatağın içinde çırpınıyor, vücudu yataktan yükseliyor, elinin birisiyle çarşafı sıkıyordu. Nefes alamıyordu, durumu artık çok ümitsizdi. Doktorlar, kendi aralarında birbirine direktif veriyor, hızla müdahale ediyorlardı ama Duman boğulur gibi sesler çıkarıyordu.

Denizi o kadar sevdin, batmayı da... İşte şimdi boğuluyorsun.

Ona ulaşmayı, elinden tutup *buradayım,* demeyi istiyordum ama kıpırdayamıyordum. Ben de boğulmaya başlamıştım, nefes kıtlığı çekiyordum. Elimi boğazıma götürdüm ve titreyen bacaklarımla birkaç adım atarak yatağına yaklaştım. Beni fark ettiler mi bilmiyordum ama benim gözüm sadece onu görüyordu. Sanki aramızdaki mesafeyi aşarken, beni kollarımdan tutup ona çeken bir his vardı; *aşk.*

Uzandım, nasıl yaptım bilmiyorum ama onun nefesiyle boğuşurken etrafa savurup durduğu elinden tuttum. Sıcacık, terliydi ve nabzı çok hızlıydı. Tutabildiğim kadar sıkıca, şok halinde eline yapıştım ve onu tutmaya çalıştım. Tutmaya çalıştığın her şeyi tutabileceksin diye bir şey yoktu, bu yüzden eli elimden kayıp gitti ve bakışlarım bir kez daha onu buldu. *Hâlâ boğuluyor, hâlâ.*

"Çekil!"

Tanıdık bir ses duydum. Başımı çevirdiğimde Ömer'in hızla kendine yer açıp Duman'a müdahale etmek için hareketlendiğini gördüm. Gelmişti, onu en iyi Duman anlardı. Birkaç hemşire ve doktor geriye çekilerek Ömer'e müsaade ettiğinde Duman'ın eline bir daha uzanmak istedim ama ulaşamadım. Durdum ve onun mosmor olan yüzüne, âdeta olduğu yerde mıhlanmış kalbine aresiz gözlerle bakarak nefes almasını bekledim.

Kalbim temiz değildir ama ilk kez dilediğim oldu. Ömer anlayamadım, takip edemediğim hızda bir şeyler yaptı ve Duman'ın ağzından bir ince hortum soktu. Önce elleri gevşedi, vücudu sakinleşti, kalp atışları normale döndü ve elleri yavaşça yatağın iki yanından aşağıya düştü. Odadaki doktor ve hemşirelerin hepsi rahatlayarak nefes alırken,

Ömer de ellerini onun üzerinden çekti ve sendeleyerek geriye doğru birkaç adım attı. Onu kurtarmıştı, Duman artık nefes alabiliyordu.

"Bu son şansıydı, bir daha kurtulamaz," dedi Ömer, soluk soluğa bana dönerek. Titriyor, bakışlarımı ona odaklayamıyordum. Zaten ona değil, Duman'a bakmak istiyordum. Bir kez daha eline uzanmak istedim ama tutamayacağımı bildiğimden uzanamadım. *Elinden bile tutamadığın birisini kalbinde nasıl tutuyorsun ha Mahşer?*

Gözlerimi kapattım. Bir damla yaş sol gözümden akarken, Ömer'in konuştuğunu duydum. "Neyse ki bir şansı var. Kalp, listedeki ikinci hastayla da uyuşmadı, şimdi Duman'la uyuşup uyuşmadığına bakacağız. İki tip hastayla uyuşmadıysa büyük ihtimalle üçüncüyle uyuşur ama test sonuçlarını almadan buna karar veremeyiz."

"KALBİN SAHİBİ"

Bir zamanlar bir yabancı dizi izlemiştim. Kadın bir adama çok âşıktı ama adam ölüm döşeğindeydi. Kadın Tanrı'ya dua etti, onu yaşatırsa hayatının sonuna kadar adamdan uzak duracağına yemin etti. Tanrı bunu kabul etti, adam iyileşti ve kadın ondan gidebildiği kadar uzağa gitti. Ve bir şekilde yine ayrıldılar.

O diziyi izlerken bir gün böyle hissedeceğimi, imkânı olsa onun yaptığı şeyi yapacağımı hiç düşünmezdim. Çaresizlik... Bu duyguyu bilirim, korkunç olan tüm diğer duyguların kardeşidir. Feleğinizi şaşırtır, üst üste tokat yemişsiniz gibi hissettirir. Çaresi olmayan bir şey... İşte ben deki aşkın da acının da çaresi yoktu ve her anımda hayattan tokat yiyerek yere yapışmış gibi hissediyordum.

Veya yerden hiç kalkamadığımı.

Duman şu an iyiydi. *Şu an. Belki bir an.* Uyanmış, kendine gelmişti ama yaşadığı krizi çok hatırlayamadığını söylüyordu. Solunum cihazına bağlıydı, konuşmak istediğinde hep ağzına takılı maskeyi çıkarmak zorunda kalıyordu.

Şu ansa karşısında, yatağının üzerindeydim fakat aramıza epey mesafe eklemiştim. Zaten aralıklarla onu görüyorum, o sırada da Duman'a çok düşünmemesi, dinlenmesi gerektiğinden bahsediyordum. Beni pek dinlemiyordu, sürekli huysuzluk ediyordu ve buna sebep olanın ne olduğunu anlamıştım. *Korkuyordu.*

Ölmekten veya... ölünce bir daha göremeyeceklerinden.

Şimdi ellerimiz birlikteydi ve Duman avucumun içine elindeki tükenmez kalemle bir şeyler çizerken ben de onu izliyordum. Birazdan çıkacaktım, benden sonra Ada girecekti. Ona, abisinin kriz geçirdiğini söylememiştik ve Ömer ne olacağı belli olmaz diyerek onların görüşmesini istemişti. *Ne olacağı belli olmaz.*

Kalemi tutan kemikli parmaklarına baktım, kemikleri artık daha belirgindi. Zayıflıktan. Kalemi yavaşça hareket ettiriyordu, çünkü gücü yoktu. Başta bunu yapmasını saçma bulmuştum yorulacağı için ama bundan mutluluk duyuyordu. Bitene kadar bakmayacağıma yemin ettiğim için ne çizdiğini göremiyordum. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum, düz bir sesle. "Gözlerin... çok bitkin görünüyor."

Omuzlarını dikleştirdi. "Gayet iyiyim."

Dışarıdan güçlü görünme çabası içinde olduğunu fark ettiğim için aksi bir şey söylemedim. Duyguları, sinirleri çok hassastı ve onları yıpratmak istemezdim. Başımı salladığımda tek kaşını kaldırdı. "Mahşer böyle uysal kalmaya devam edersen iyileştiğimde bile hasta numarası yaparak seninle başa çıkabilirim."

Sırıttım. "O biraz sıkar."

Uzanıp yüzüme düşmüş bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyarken, dudaklarında, kalbi kadar hasarlı bir tebessüm vardı.

Elini çekti. Başını eğerek avucuma çizim yapmaya devam etti. Serum elinin üzerine bağlı olduğu için elini çok kıpırdatamıyordu ve bu da onu yavaşlatıyordu. Kalemin elimin içinde kaydığını hissederken, "Hastaneden çıktıktan sonra hayatımıza şekil vermeliyiz bence," dedim düşünceli bir sesle. "İntikamımızı aldık sayılır, baban amcana ne zarar verirse versin, bu saatten sonra bizi ilgilendirmez. Sen iyileştiğinde Ada da tekrardan umut etmeyi öğrenir ve fizik tedaviye kaldığı yerden devam eder. Ben de çalışmayı düşünüyorum, bir hastaneye başvurabilirim. Aslında sabıkalı görünüyorum, bu yüzden sıkıntı olabilir. Sen ne yaparsın? Bence bir süre dinlenirsin, dinlen yani bence. Sonra çalışmak ister misin? Babanla iletişimini koparırsan paraya ihtiyacın olur değil mi? O yüzden çalışırsın galiba? Hı, sen ne diyorsun?"

Durmuş, ruhsuz bir ifadeyle bana bakıyordu. Elini elimden çekti. "Bu söylediklerine gerçekten inanıyor musun Mahşer?"

İnanmak... Bir kalbi iyileştireceğime bile inanmışken buna neden inanmayayım? Ama... Dişlerimi sıktım. "Hayır."

"O zaman ölecek birinin hayatı üzerinden hayal kurma, üzülürsün."

Onu dövmek istiyordum ya da çekip öpmek... Kafasını denizin altına sokmak, ya da çıkarıp kurtarıcısı olmak... Nefreti olmak istiyorum, aşkı da.

Aramızda upuzun, duygusuz bir bakışma yaşandıktan sonra elimi kaldırıp omzuna vurdum ve bir hırsla yataktan çıktım. Duman'ın bana uzanacak hali yoktu, zaten seruma bağlı olduğu için uzanamazdı da. Yataktan fırladım ve ayağa kalktığımda sinirle soluyarak avucuma baktım. Elimin içine kırık bir kalp çizmişti. *Kendi kalbini.*

Ona baktığımda başını yastığa koymuş olduğunu gördüm. Öfke içinde soluyarak acımasızca elimin içini duvara sertçe geçirdim. Duman çenesini sıktı ve solukları hızlandı. Ağzından ona nefes aldıran o aptal şeyi çıkararak duvara vurduğum avucuma baktı. "Kalbimi mi kırıyorsun?"

"Evet!"

"Ben öldüğümde şu işe yaramaz kalbimi çıkarıp avuçlarına bıraksınlar, ne dersin Mahşer? Sen de alıp oradan oraya atarsın? Ha, bu sana aynı zevki verir mi?"

Kendimi o kadar sıktım ki ağzımı biraz açsam çığlık atacaktım.

Zar zor konuştum. "Sen öldükten sonra kalbinle mi uğraşacağımı sanıyorsun?"

Duman'ın gözlerinde fırtınalar koptu ve sağ çıkan tek duygu öfkesi oldu. "Doğru, ben öldükten sonra kalbimle uğraşacak değilsin! Ne zaman uğraştın ki! Kendine yeni birini yaparsın, ha! Ama dikkatli ol, herkes seni kesmez..."

"Kes sesini," diyerek çığlık atar gibi bağırdım ve işaretparmağımı yüzüne doğru salladım. "Beni biriyle paylaşabilirsin gibi konuşma!"

"Seni var ya... O kafanı suya gömmek, boğmak istiyorum seni!"

"Ne tesadüf," diye bağırdım kendimi kaybetmiş halde. "Ben de senin o kafanı suyun içine gömmek, başından bastırmak, boğmak istiyorum!"

"Zaten..." Soluk soluğa kalmış halde, nefesinin yettiği kadarıyla haykırdı. "Boğuluyorum!"

Güçbela oksijen maskesini taktığında, dişlerimin neredeyse kırılacakmış gibi olduğunu hissettim ve sinirle soludum. "Hayvan herif!"

Gözlerini devirdi ve uzanıp oksijen maskesini bir daha ağzından çıkararak avazı çıktığı kadar bağırdı. "Defol git!"

Ona daha da bağırmak, çığlık atmak istedim. Bunun yerine sırtımı döndüm ve odanın çıkışına ilerledim. Kapıyı açtığımda Ada'nın heyecanla soluklandığını duydum ama onu pek umursamadım. Kapıyı çarpar gibi kapattım ve doğrudan karşıdaki, duvar dibindeki

koltuklara ilerledim. Ada ve Muhammet yan yana durarak bana döndüklerinde koltuğa yerleşerek kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum, ardından duygusuz bir sesle konuştum. "Biraz dinlensin, sonra girersiniz."

Sesimdeki ciddiyeti fark etmiş olmalı ki Ada bana başkaldırmadı ve tekerlekli sandalyesini yanıma doğru sürdü. "Abimi yine üzdün mü yoksa?"

Bir an bana kızdığını düşündüm, bana öfkelendiğini. Ama... onun sesi sadece üzgün, bıkkındı. "Yaşamayı hiç düşünmüyor," dedim, kaşlarım istemsiz şekilde çatılmıştı. "Bu beni deli ediyor! Onu dövmek istiyorum, gerçekten! Biraz istese, bana yardımcı olsa ölür mü sanki! Ona âşık olmasaydım onun düşmanı olurdum!"

Ada yaşaran gözlerini kaçırdı. "Ne olursa olsun ona kızma Mahşer abla. Abim göründüğü kadar sert değil, aksine hassastır. Birisi ona kötü bir şey söylese hiç takmamış gibi yapar ama bir bakarsın, gecenin üçünde uyanmış, sigara içmiş, onu düşünüyor. Eminim ki senin söylediğin her şey onun uykusunu kaçırıyordur. N'olur onun uykularını kaçırma."

Ada'nın en büyük kusuru saflığıydı. Gerçekten bazı insanların kalbi de aklı da kötülüğe basmıyordu ve Ada onlardan birisiydi. "Ben ona bir şey yapmıyorum," diye kendimi savundum. Çünkü bu sefer gerçekten bir şey yapmıyordum. "Uykularını kaçırmıyorum!"

"Ama seni sayıkladığını duyuyordum, hep."

Bir an refleksle *gerçekten mi,* diye soracak oldum ama bu aptallığımın önüne geçerek kapının yüzeyine baktım. Uykularında beni mi sayıklıyordu? Ve Ada bunu duyuyordu? Onu kırdığım, gücendirdiğim için geceleri uykusu mu kaçıyordu? Ve hâlâ beni mi istiyordu? O biraz mazoşistti, aşkın acısından ölüyordu.

Kafamı iki yana sallayarak, "Hadi," dedim. "Geç içeri, gör abini. Birkaç dakika kalıp çık, yoksa Ömer hepimizi hastaneden attırır."

Muhammet ellerini Ada'nın tekerlekli sandalyesine koyarak imalı şekilde konuştu. "Sende o doktoru dövecek potansiyel var."

Başımı hafifçe yukarıya kaldırdım. "Aynı potansiyel seni de dövebilir, bilmem farkında mısın?"

Ada'nın tekerlekli sandalyesini abisinin odasına doğru sürdüğünde başımı arkamdaki duvara yaslayarak gözlerimi yere diktim. Gece, bardağı işte tam buraya düşürmüştüm ama görünen o ki çalışanlardan birisi onu

almıştı. Geceyi, Duman'ın geçirdiği krizi düşününce karnıma o kadar keskin bir ağrı girdi ki neredeyse inleyeceğim sandım.

Ada Muhammet'le birlikte Duman'ın odasına girerek gözden kaybolduğunda oturduğum yerden kalkarak koridordaki cama yürüdüm. Hava sisliydi ve bulutlar kat kat görünüyordu. Alnımı soğuk cama yasladım. Hastaneden ayrılamıyordum, çünkü Ömer her an bir haber getirebilirdi.

"Lütfen o kalp Duman'a uysun. Lütfen o kalp Duman'a uysun ve bir kez olsun dünyanın iyi bir yer olduğuna inanayım."

İntikamı, öfkeyi, nefreti kenara bırakacaktım. O iyileştiğinde hayatla tek kavgam o olacaktı. Ona bir şey olmasın, o üşümesin, o sıcaklamasın, hasta olmasın... Zaten yapacak bir şeyim kalmamıştı, bana kalan hayatın devamını onun yanında yaşayacaktım ve hayattan başka şey istemeyecektim.

"Mahşer?"

Tanıdık sesi duyduğumda irkildim ve farkında olmadan alnımı cama çarptım. Bu yaptığıma sinirlenerek arkamı döndüm ve birkaç adım ötemde duran abime baktım.

"Burada ne işin var?" dedim şaşkınlıkla. "Neden sürekli peşime takılıyorsun? Seninle mi uğraşacağım ben?"

Etrafına bir bakış atarak bana doğru yürüdü ve tam karşımda durdu. Üzerinde hâlâ aynı kıyafetleri vardı ve feci halde uykusuz görünüyordu. "Gidecek başka yerim yoktu," dedi, benden daha sıcak bir sesle. "Annemle görüşemedim, ben de senin yanına geldim."

Annemle görüşmemiş olmasına rahatladım, bunu yapsaydı annem feci yıkılırdı. Alayla güldüm. "Beni mi özledin?"

"Özledim."

Ben de...

Alay eder gibi bakarak, "Palavra sıkma," dedim ve akabinde ekledim. "Kafam zaten bozuk, bir de sen bozma. Hadi, git şuradan."

Ona arkamı dönmek, tekrardan koltuğa oturmak üzereydim ki mesafemizi sıfırladı ve daha önce yaptığı gibi beni kendine çekti. Başım doğru şekilde ama olmasını istemediğim yere yerleşti ve Enes'in kolları etrafıma dolandı. Soğukkanlı olmaya, maske takıp kahkahalar atmaya, acımıyor gibi davranmaya alışmıştım ama... hepsi sadece yarabandıydı.

Kolları etrafımda sıkılaşırken, çenesini de başıma yasladı ve sessizce, belki de konuşmaktan korktuğu için susarak sadece bana sarılırdı. Abim,

Enes... Hiçbir şeyin böyle olmasını istemezdim ama madem böyle olmuştu, katlanacaktık. "Sevgilin," dedi ve bir dakika kadar sustu. "Nasıl?"

"Kötü," dedim aksilik etmeden. "Gece yarısı kriz geçirdi, bundan kurtuldu ama doktoru bir dahakinden kurtulamayacağını söyledi."

Abim derin bir iç çekerek kollarını bana daha sıkı doladığında, bu savunmasızlığımdan yararlandığı için ona öfkelenmek istedim ama buna bile gücüm yoktu. "Onunla... tanışabilir miyim?"

Duman'la tanışmak istiyordu ama onu zaten tanıyordu. Lisede, kitabımın, defterlerimin içine hep Duman'ın baş harfini yazardım ve abim bir keresinde defterimin sayfasında sayısız D harfi görüp yanıma gelmişti. Başta açık açık birinden hoşlanıp hoşlanmadığımı sormuş, inkâr ettiğimdeyse kâğıdı gözümün önüne sokarak *öpüşmek yok, biraz büyü,* diyerek odadan çıkmıştı.

D harfinin Duman olduğunu düşünmüyor olmalıydı.

Belki bu anımızı bile hatırlamıyordu.

Başımı onun göğsünden kaldırdım ve kollarının arasından çıkarken, "Bırak," dedim zırhımı kuşanarak. "Onunla tanışmanın sırası değil."

"Mahşer, kardeşimin kimin için kendini bile gözden çıkardığını görmek istiyorum."

Beni hâlâ omuzlarımdan tutuyor ama sanki... sarmaya kıyamıyordu. Gözlerindeki o bakıştan çok rahatsızdım, çünkü beni gerçekten özlemiş gibiydi. "Sadece göreyim tamam mı? Sonra çıkar giderim."

"Aklının yarısı hep gitmekte."

"Saçmalama," dedi. "İstediklerini yapmaya çalışıyorum, çünkü cezalandırılmayı hak ettim. Akşam annemin karşısına çıkacağım, sen de yanımda olacaksın."

Annem... Buna hazır değildi ama daha ne kadar erteleyebilirdim ki? Bir gün, iki gün? Kollarının arasından sertçe çıkarak yönümü kapıya döndüğümde, abim de başını kapıya çevirdi.

"Bu odada mı?" diye sordu.

Terslendim. "Burada olmasa niye bu kapının önüne bekleyeyim?"

"Hangi kapının önünde beklediğini bile göremeyecek kadar... kendini kaybetmiş gibisin."

Kendim... Onu yıllar önce kaybettim ve bir daha bulamadım, göremedim, ulaşıp konuşamadım. O uzun bir yolculuğa çıkıp arkasında

öfke dolu bir kız bıraktı ve ben bununla yaşamaya alıştım. Hiçbir şey demeden kapıya doğru yaklaştım ve duvara yaslanarak, "Kardeşi içeride," dedim sakince. "O çıktıktan sonra gir."

Başını salladığını göz ucuyla gördüm ama bir şey demedim. Duman'ı konuşturmasını, onu yormasını istemiyordum; sadece görüp çıkabilirdi. Kollarımı etrafıma sardım ve Enes koridorda volta atarken, Ada ile Muhammet'in dışarıya çıkmasını bekledim.

Bir iki dakika sonra kapının açıldığını duydum. Başımı yana eğdim ve Muhammet, Ada'nın sandalyesini sürükleyerek dışarıya çıktı. Ada elleriyle gözlerini siliyor, sürekli iç çekiyordu. Ağlamış olduğuna şüphe yoktu. Abim olduğu yerde kaldı ve Ada da başını kaldırıp önce beni, sonra abimi gördüğünde bir süre duraksadı. "Affedersiniz? Abimin bir arkadaşı mısınız?"

Enes bocalamıştı, vereceği bir cevabı vardı ama veremiyordu. Ada'ya, onun bacaklarına, sandalyesine baktı ve tüm bunlar ona çok kötü şeyleri hatırlattı; hissettim. O konuşamadığında, "Ne bakıyorsun?" dedi Muhammet, Enes'in Ada'nın bacaklarına o kadar dikkatli bakmasından rahatsızlık duyarak. "Önümüzde dikildin. Çık şuradan."

Ada başını arkasına çevirdi. "Muhammet!"

Aslında Muhammet'in Enes'i dövüp şöyle bir haklamasından zevk duyardım ama ne yeri ne de zamanıydı.

"Sakin ol Muhammet," dedim, Enes'in ağzını bıçak açmıyordu. "Kendisi abim olur."

Ada şaşırıp kaldı. "Nasıl?"

Gözlerimi devirdim. "Annem ve babam benden önce onu yapmışlar, adı Enes. Bir süredir yoktu, geri geldi. Hepsi bu."

Ada'nın şaşkınlığı devam ederken Muhammet onun tekerlekli sandalyesini kapının ağzından çekti. Daha fazla bir şey açıklamanın lüzumunu görmeyerek abime bir baş işareti yaptım ve o peşime düşerken, aralık olan kapıdan içeriye girdim. Duman henüz bakış açımda değildi. Abim hemen arkamdan geldi ve az sonra Duman bakış açıma girdiğinde, abim benimle duraksadı.

Eğer şu an burada olmasaydım ve acıyı bu denli hissetmeseydim aşkın olduğuna da inanmazdım. Buradayım, acı çekiyorum ve bu aşk var. Yumruklarımı sıktım ve onun kapalı gözlerine, zayıf yüzüne baktım. Makinelerin sesi odanın içinde çınlıyordu ama en çok kalp atışını

duyuyordum. Başını yastığa bırakmış, uyuyor görünüyordu ama Ada şimdi çıktığı için uyuduğuna ihtimal vermiyordum. Bir adım daha attığımda Duman'ın yüzü gerildi ve ardından ağzındaki oksijen maskesini çıkardı. "Mahşer?"

"Evet, evet benim."

Az önceki kavgamız olmamış gibi gülümsedi ve sanki bu, yanına gitmem için bir davet oldu. Hızla yanına ilerledim ve yatağının başında durarak yüzümü ona doğru eğdim. Gözleri halsizce açıldı ve nefes nefese kalmış gibi solurken uzunca yüzümü izledi. "Bir öpücük versene."

Ben gülmekle kızmak arasında bocalarken, abim genzini temizledi ve Duman'ın kaşları çatıldı. Öksürerek oksijen maskesini tekrar ağzına kapandığında abim birkaç adım daha atarak Duman'ın bakış açısına girdi. "Merhaba," dedi sakin, kısık bir sesle. "Enes ben."

Duman kirpiklerinin altından onu süzdü ve cevap vermek için maskeyi ağzından çıkardı. "Evet, biliyorum, korkak olan."

Duman'la bakışıp sırıttık.

Abim sertçe soluklandı ve bana dönüp sitem dolu bir sesle konuştu. "Yediğim bokları ona anlattın mı?"

"Enes." Duman'ın soğuk elini elimin içine alırken, başımı Enes'e çevirdim ve önünü arkasını düşünmeden konuştum. "Duman'ın bizimle, sandığından daha yakın bir ilişkisi var. Aynı gece babam vurulmuşken onun da annesi öldü. Aynı kişi tarafından, aynı saatlerde."

Enes'in önce dediklerimi hazmetmesini, sonra şaşkına dönmesini, bakışlarını Duman'a çevirip tekrar tekrar bakmasını izledim. Kaşları neredeyse birleşecekti, o kadar çatılmıştı. Gözlerinde yoğun bir duygu trafiği vardı ve yaşanmışlıklar, ona ıstırap veriyordu. "Siz bir araya..."

"İntikam için geldik," dedi Duman, hikâyenin en başına dönerek. Her şey ne tuhaf, hep başladığı yere dönüyordu. "Yani kaçtığından haberim var."

Enes ellerini yüzüne örttü ve sertçe sıvazlayarak derin nefesler aldı. Bunları sindirmesi için zamana ihtiyacı vardı. "Hem iş hem aşk mı yapıyorsunuz lan siz?" diye sordu.

Duman'ın kehribar gözleri ruhumu gözetledi. "Şu sıralar aşkı daha çok yapıyoruz, iş bitti neredeyse."

"Belli, hasta yatağında bile kardeşime yiyecek gibi bakıyorsun."

Oksijen maskesini takarken, "Hastayım ben," dedi. "Üstüme gelmeyin."

Abim sinirle soluklandı ve dönüp bana baktı. Bir şey diyeceğini sandım ama demedi ve son kez Duman'a döndü. İfadesinde sinir veya öfke yoktu, daha çok anlayış vardı. Duman'ın kendisini kızdırmış olmasına rağmen sakinliğini koruyarak, "Bu olay burada kapanmadı," dedi. "İyileştiğinde konuşacağız."

Abim arkasını dönüp kapıya doğru ilerlerken, Duman arkasından boğuk sesiyle konuştu. "İmkânsız bir zamanda konuşmaktan bahsediyorsun."

İyileşeceğine olan inancı, benim iyi birisi olduğuma olan inancımdan bile daha azdı.

Abim çıktığında başımı önüme eğdim ve yatağın etrafını dolanarak koltuğa ulaştım. Koltuğu yatağın kenarın doğru çekerken Duman bitkin gözlerle beni izliyordu.

"Ömer gelirse ölü numarası yapacağım," dedim esprili şekilde. "O zaman bana bir şey yapamaz."

"Sana zaten kimse bir şey yapamaz," diye cevap verdi bana. "Hiç kimse."

Duman sırıttığımı görerek başını yastığa bıraktı ve gözlerini tavana kaydırdı. Bir süre ikimizden de çıt çıkmadı ve Duman oksijen maskesinin altında, yorgun bir kalple önümde uzanmaya devam etti. Yüzüne bakarken bir geçmişi izliyor, bir aşkı görüyordum. Zamanda herhangi bir yere gidiyordum ve gittiğim hiçbir yerde yalnız değil, hep onunlaydım.

"Duman?" Adı dudaklarımdan çıktığında omuzları kasıldı ve başını yastığında çevirdi. Göz göze geldiğimizde, zehirli iğneyi onun göğsünden çekip çıkarmak için elimi kaldırdım. Duman bu anı eksiksizce izlerken, az önce kırık bir kalp çizdiği avucumun içine öpücük kondurdum ve avucumu kapatıp öpücüğü içinde sakladım. Hiçbir şey demedi, sessiz kaldı ve yüzünde mimik oynamadı. Gözlerini kapattı ama kalbinin göğsünden dışarıya çıkacakmış gibi attığını biliyordum.

"Gül Dikeni?"

Bir öpücükle tekrardan Gül Dikeni oldum. Bakın işte, aşk var.

"Efendim?"

"Eğer olur da iyileşirsem, hani ufacık bir ihtimal, o şans bana çıkmaz ama eğer ki iyileşirsem... Bana, aşkın iyi bir tarafı olduğunu da gösterir misin?"

İyileşecekti ve ben de ona... aşkın iyi bir tarafı olduğunu gösterecektim. "Neden bunu istiyorsun ki?" diye sordum, sakallarına bakarken.

"Gülüşünden başka hiçbir iyi yanını görmedim çünkü," diye cevap verdi bana, sessizce.

Cümleler ve insanlar beni savunmasız yakalayamazlardı ama şu an çok savunmasız yakalanmış gibi hissediyordum. Gülüşümden başka iyi tarafını görmemişti, çünkü ona hep kötü ve vicdansız davranmıştım. Kalbim göğsümü o kadar acıttı ki, bir oksijen maskesine daha ihtiyacı olanın ben olduğumu düşündüm. Duman gözlerini, başka hiçbir şey demeden kapattı.

Yatağın etrafını dolandım ve ona daha başka şey demeden, çıt çıkarmadan, elimin içindeki kırık kalbi tutarak odanın çıkışına ilerledim. Kapıyı açmak üzereydim ki birisi benden önce davrandı ve kapı gürültüyle açıldı. Başımı kaldırıp baktım ve Ömer'i gördüğümde bir an beni azarlayacağını düşündüm. Fakat... Bundan daha önemli bir şey vardı; gülüyordu. Nefesim kesildi ve Ömer elindeki beyaz kâğıdı sallayarak mutluluk içinde konuştu.

"Kalp Duman'la uyum yakaladı!"

Elime baktım, çizdiği kırık kalbi artık birleşmiş görüyordum.

Hâlâ olan biteni tam anlamıyor, gerçek olduğuna inanamıyordum. Ömer gerçekten o kelimeleri sarf etmiş, kalbin Duman'la uyum sağladığını söylemişti. O an ne yaptım, nasıl davrandım bilmiyordum ama şu an Ömer'in odasında, onun karşısındaydım. Ada ve Muhammet de yanımdaydı, abimse haberi öğrenmeden eve gitmişti. Nefesimi tutmuş, Ömer'in elindeki dosyayı karıştırmasını izliyordum. O... Çok mutlu, heyecanlı görünüyordu. Bu haberin, doktorluk hayatında aldığı en iyi haber olduğuna yemin edebilirdim.

"Eee," dedim, karşısındaki koltukta sabırsızca kıpırdanırken. Haberi öğrendiğimizden beri başka şey söylememiş, sadece birkaç doktorla konuşmuştu. "Kalp uyuyor madem, ameliyatı hemen yapalım."

Bu sabırsızlığıma gülümsedi. "Yapacağız."

Elimde bir dokunuş hissettiğimde Ada'nın elimi tuttuğunu gördüm ve gözlerine baktım; insanların ne olduğunu veya olamadığını orada

görürdüm. Gözleri mutlulukla ışıldıyordu. "Sen Ömer abinin arkasından koşa koşa odadan çıkınca biz de bir şey oldu sanarak arkanızdan geldik. Abim duydu mu, aldı mı bu haberi?"

O an Ömer'e çağrı gelmiş, geldiği hızda odadan çıkmıştı ve ben de onun peşine koşmuştum. Onun elini geri çevirmedim, aksine parmaklarını tutarak, "Bilmiyorum," dedim onu düşünüp deli olarak. Sürekli sıırıtmak istiyordum. "Ömer'in arkasından koştum, birazdan yanına gidip söyleriz."

Ada neredeyse mutluluktan ağlayacak oldu. "Hiç ümidi yoktu, şaşkına dönecek canım abim!"

Evet, hiç ümidi yoktu. Ne çok isterdim Ömer bu haberi verdiğinde gözlerine, yüzüne bakmayı, yaşamı görmeyi... Ama olmadı, olsun; olmayan tek şey bu olsa keşke. Nasıldır acaba, mutlu hissediyor mudur? Hararet içinde başımı salladım ve Ömer'e döndüm. "Ameliyatı ne zaman yapacağız?"

"Ona bakıyorum," dedi Ömer, başını kurcaladığı dosyalardan kaldırırken. "Boş ameliyathanelere baktım."

Gözlerimi ellerime indirdim ve elimin içindeki kırık kalbe bakarak, "Kaç gün içinde yapılabilir peki?" diye sordum, illaki bir cevap istiyordum. "Çok uzun sürmez değil mi?"

"En geç iki gün içinde yapmalıyız zaten," dedi Ömer, gülücüğü yüzünden silinmiyordu.

"İki gün içinde," diye fısıldadım. "İki gün içinde her şey bitecek."

"Görünen o," dedi, dosyayı masaya bırakırken. Gözlerini hepimizin üzerinde gezdirerek tekrardan benimle buluşturdu. "Bir komplikasyon gerçekleşmediği sürece ameliyat sonrası her şey yoluna girecek."

Ellerimi çözerken heyecan içinde konuştum. "O zaman ben gidip Duman'a söyleyeyim."

Ömer dikkatlice baktı. "Lütfen ama lütfen yanında fazla kalma!"

Tamam, kalmayacaktım. Sadece haberi verecektim. Koltuktan kalkarken, kapının tıklatıldığını duydum ve başımı o tarafa çevirdim. Kapı açıldı ve beyaz önlüğü içinde, genç bir doktor göründü. Bizi gördüğünde duraksadı ve ardından bakışlarını kaçırdı.

"Affedersin... Yalnız olduğunu sanıyordum."

Ben kapıya doğru yürürken, Ömer'in genç kadına uzun uzun baktığını gördüm. "Sen odana geç, ben birazdan gelirim."

Kadın belli belirsiz gülümsedi. "Tamam, bekliyorum." Ardından bize mahcubiyet dolu gözlerle baktı. "Tekrar kusura bakmayın."

Kapıdan çıkıp arkasını döndüğünde ben de Ömer'e son kez bakarak kapıdan çıktım ve giden kadın doktorun arkasından baktım. Yoksa... Kadının yüzündeki mutluluk ve beklentiye bakılırsa öyleydi, sanırım Ömer'le ilişkileri vardı. Kadın koridorun ucunda gözden kaybolduğunda onun aksi yönünde ilerledim ve koşarak asansörlere gittim. Duman duymuş muydu, neler hissediyordu bilmeliydim. Asansör ineceğim kata geldiğinde dışarıya çıktım ve koridorda, odaya doğru koştum. Kapının önüne geldiğimde heyecandan avuçlarım daha da terlemiş, göğsüm körük gibi inip kalkmaya başlamıştı.

Kapıyı, onu rahatsız etmeyecek bir sessizlikle açtım ve içeri girdim. Onu görene kadar nefesimi tuttum. Onu gördüğümde, onu bu hasta yatağında gördüğüm son günler olduğunu düşündüm. Buradan sağ kalkacaktı, eski gücüne kavuşacaktı. Yatağında doğrulmuş, sırtını arkasına yaslamış, gözlerini kapatmıştı. Haberi var mıydı? Duymuş muydu?

Heyecanla yatağının önüne yürüdüm ve ellerimi yatağının demirlerine geçirerek, "Duman?" dedim hevesle.

"Mahşer," dedi, dümdüz bir sesle."Duydun mu?"

Oldukça ilgisiz görünüyordu. "Neyi?"

Ah, duymamıştı; bu haberi ona ben verecektim. Yaşayacağını benim ağzımdan duyacaktı. Hangi kelimelerle nasıl diyeceğimi bilemeyerek aptalca sırıtırken, Duman gözlerini araladı ve yüzümdeki sırıtmaya kaşlarını çattı. "Ne gülüyorsun ayran budalası gibi."

Gözlerimi devirdim. "Bu yatakta yatmak seni huysuz bir çocuğa çevirdi."

"Hadi oradan."

Gözlerini tekrar yumacak oldu ki uzanıp ellerimle yüzünü tuttum ve onun gözlerindeki yumuşamayı izledim. Avucu yüzümün içinde kaldı ve Duman gözlerini kırpmadan bana bakarken, "Kulaklarını iyi aç," diye fısıldadım ve hayatımda kurduğum en güzel cümleyi kurdum. "O kalp senin."

İdrak etmek için zamana ihtiyacı vardı, bu yüzden nefesimi tutarak idrak etmesini bekledim. Şok duygusunu tanırdım, onu yıkıp geçti ve Duman kafasını sertçe iki yana doğru savurdu. "Saçmalama Mahşer, yine ne delilikler geçiyor aklından?"

Yaşayacağına bu kadar inanmıyor olması yüreğimi incitti. "Delilik falan yok," dedim. "Bahsettiğin o kalp diğer kişilerle uyuşmadı, seninle uyuştu! Saçmalamıyorum, gerçek bunlar."

Oksijen maskesini ağzına takıp bir süre ihtiyacı olan o nefesi sağladı ve ardından gözlerini tavana kaydırarak yine aynı şekilde kafasını iki yana sallayıp durdu. Bu ihtimal ona imkânsız kadar uzak gelmişti ama işte gerçekti, o kadar gerçekti ki neredeyse onu alıp kalbime bastıracaktım. Konuşma ihtiyacı içinde ağzındaki maskeyi ağzından tekrar çıkarıp nemsiz, solgun dudaklarını araladı. "Bana... Kalbimi kırmak için şaka mı yapıyorsun?"

Nasıl bunu düşünürdü? Kalbini kırmak için bu kadar aptalca bir şeyi ben bile yapmazdım. Yüzünü avuçlarımın içinden bırakarak, "Doğru söylüyorum," dedim ve sinirle ona arkamı döndüm. "Doğru söylüyorum!"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve doğrudan cama baktım. Yüzümü ona dönmeyecektim, çünkü kırgınlığımı yüzümden okumasını istemiyordum. Beni incitebilen tek insan oydu ve işte yapmıştı. Ellerimle kollarımı sıkıca tuttum, neredeyse tırnaklarımı tenimde hissedecektim. Duman'ın bunu gerçek anlamda idrak etmesini, sindirmesini bekledim. Tamam, belki de şu an kırgınlığın sırası değildi, sonuçta neredeyse bir mucizeyi gerçekleştirmiştik. Sadece... Bana böyle davranılmasına öfkeleniyordum.

"Gül Dikeni?"

"Efendim," dedim dalgın bir sesle.

"Sadece inanamıyorum tamam mı? Bu konu hakkında yalan söylemeyeceğini biliyorum. Sadece... Ben şanslı birisi olmadım, hiç!"

"Anlıyorum," dedim ve umursamıyormuş gibi davranarak omzumu silktim. "Öyle düşünmen normal, sürekli alay ediyorum."

Makinelerin sesi bir an odanın içini kapladı.

"Mahşer?"

"Ne var?"

"Gelsene şöyle."

Onu kırmadım, iyileştikten sonra kırardım. Kendi kendime sırıttım ve yüzümdeki o ifadeyi silerek arkama döndüm. Oksijen cihazını ağzından çıkarmış, yükselip alçalan omuzlarını sakinleştirmeye çalışarak beni izliyordu. Üzerinde beyaz tişörtü vardı ve vücudunun hemen hemen her

yerine dolanmış kabloları görüyordum. Yanına yaklaşıp ona vardım ve ona gitmek, dönüp dolaşıp kendimi bulmak oldu. "Ömer mi söyledi?" diye sordu, hâlâ emin olma çabasındaydı. "O kalbi bana mı takacaklarmış?"

"Evet," dedim başımı sallayarak kalbine bakarken. "Sen de söylemiştin bana. O kalp için listede senden önce iki kişi daha vardı ama ikisine de uymamış, seninle uyuştu işte Duman! İnanmak bu kadar güç olamaz! Benim sözüme inanmıyorsan Ömer'le de konuşursun."

"Hayır," dedi ve uzanıp yatağının demirindeki elimi sıkıca tuttu. Yüzüne bir gülümseme, bir gecenin üstüne çöken aydınlık gibi çöktü ve beyaz dişleri bu gülümsemeyle beraber göründü. "Doğru söylüyorsun tabii."

"Evet."

Duman gözlerini bu defa garip, mutluluk bile denilemeyecek bir hisle yumdu ve geri açması dakikalar sürdü. Bu sürede doğrudan kalbine baktım ve içimi dolduran hisse savunmasız yakalanarak sertçe yutkundum. O kalbi ondan söküp başka bir kalp takacaklardı, onu hayata bağlayan yepyeni bir kalp, sanki hiç kırılmamış gibi olacaktı. Duman gözlerini açıp bana baktığında kehribar gözlerinin birbirinden farklı onlarca duyguyla dövüştüğünü gördüm. Peş peşe yutkunarak, "Kalbimin ağrımasına o kadar alıştım ki bundan sonraki hayatımda kalbimin ağrımamasına nasıl alışacağımı bilmiyorum," dedi, garip şekilde güldü. "Bana çok çektirdi."

Dudağımı belli belirsiz kıvırarak hüzünle gözlerine bakmaya devam ederken, elimi daha sıkı tuttu ve götürüp kalbinin üzerine koydu. Kırık, hasta kalbi avucumun içinde attı ve parmaklarım bu ritmi hissetti. Bu kalbe ilk kez dokunmuyordum, on altı yaşımdan beri dokunuyordum ama şimdi bu kalbin yerini daha soğuk, yeni bir kalp alacaktı. Çenemin sıkılaştığını hissederken, "Neden öyle bakıyorsun?" dedi Duman, yumuşak, sakince bir sesle. "Hüzünlü hüzünlü? Kurtulacağımı sen söylemedin mi?"

Evet söylemiştim, kurtuluyordu. Kazanmıştık. Kalbi değişecek, yerini iyi bir kalp alacaktı. Bu hayatımda aldığım en iyi haberdi, beni tarifsiz şekilde mutlu etmişti. Avucumu kalbine doğru bastırırken, "Mahşer," dedi aynı yumuşak sesiyle. "İyileşeceğim diye mi üzüldün kız?"

Bakışlarımız karşılaştı ve bu hastane odasında paylaştığımız her an gözümün önünden geçip gitti. Sadece bu an kaldı burada yaşanacak, bu

an. Başımı öne eğdim ve gözlerimin yaşardığını hissettiğimde, "Kalbin değişecek ya," dedim, titrek bir iç çekerken. "Yeni kalbinle beni sever misin ki? Sonuçta şu anki kalbinle seviyorsun, ya sevgin de değişirse..."

"Ha?"

Duman bu abartılı ve saçma kuruntuma vereceği tek tepki buymuş gibi şaşkın bir soluk bıraktı ve ardından ummadığım bir şey yaptı; kahkahalara boğuldu. O kadar ani ve çok güldü ki ben sitemle ona bakarken boğulur gibi sesler çıkardı. Korkarak cihazlara bakıp ona gülmemesi gerektiğini bağırdım ama beni duymadı. Yüzü kırmızıya döndü ve nefes alamaz haldeyken bile güldü.

Hastaneden ayrılmış, taksiden erken inmiş, yanımda Çisem ve Öğünç'le beraber mahalleye doğru yürüyordum. Onlar hastanede olduğumdan habersizce evime geliyorlardı, yoldayken aramışlardı. Ben de taksiden inmiştim ve mahallenin girişinde buluşmuştuk. Şimdi bir şarkı söylüyor, avucumun içindeki kalbe bakıyor ve Çisem'le Öğünç'ün şaşkınlık içinde beni izlediğini görüyordum.

Eve doğru yürüyorduk ama onların abimin geldiklerinden haberi yoktu.

Abim... Öğünç'ün en yakın arkadaşıydı ve o geceden sonra sadece ailesini değil, en yakın arkadaşlarını da terk etmişti. Öğünç ona benim kadar öfkeliydi, o yıllarda bunu konuşmuştuk ama son yıllarda abim hiç yokmuş gibi davrandığımız için öfkesinin soğuyup soğumadığını bilmiyordum.

Evimin sokağına girdiğimizde şarkı söylemeyi keserek yolun kenarındaki eve baktım. Annemi merak ettiğim için eve gelmiştim ve muhtemelen birkaç saat içinde hastaneye geri dönecektim; çünkü Duman'ı özlerdim. Fakat öncesinde Öğünç ve Çisem'e abimin geldiğini söylemeliydim.

"Sen niye bu kadar mutlusun? Yeni sevgili falan mı yaptın?" Öğünç bir diğer kolunu omzuma attı ve başım omzuma yaslandı. Çisem diğer kolunun altındaydı ve bu sefer saçları pembeye boyanmıştı. Öğünç'ün parmakları sürekli o saçlarda geziniyordu. "Söyle bilelim delikanlıyı?"

Huysuzluk etmedim ama çoktan gözlerimi devirmiştim. "Asıl siz ne avaksınız? Dün bir arkadaşım mesaj attı, okula el ele girmişsiniz. Baban ağzına sıçar Öğünç."

Çisem yüzünü asarken, Öğünç homurdandı. "Tadımızı kaçırma be kızım."

Birazdan tadın daha fazla kaçacak.

Evin önüne geldiğimizde başımı omzundan kaldırdım ve durarak ciddi bir ifadeyle onlara baktım. İkisi de "Ne var?" dercesine bana bakmıştı. Gergince ellerimi ovuşturdum ve Çisem'den çok Öğünç'e, ezbere bildiğim o surata baktım. Abimle dostlardı, aralarında bir yaş vardı ve Öğünç o gittikten sonra çok bocalamıştı. "N'oldu güzellik?"

"Sakin olacağına söz ver, sana bir şey demem gereki..."

"O da ne?"

Çisem'in şok etkisindeki sesini duyduğumda bir şeyler için geç kaldığımı fark ederek omuzlarımı düşürdüm. Öğünç başını çevirip gözlerini bahçeye dikti ve o an yüzündeki ifadeyi gördüm; dehşet halini. Çocukluk arkadaşı oradaydı. Öğünç onun kaçıp gittiği yerde, yanımdaydı. Dehşet hali yerini inanılmaz bir öfkeye bıraktı ve çenesi yüzünün altında titredi. Dönüp bana, sonra Çisem'e baktı ve onun, kendi hayali olmadığını anladığında ileriye doğru sarsak bir adım attı.

Abimin en az Öğünç kadar şaşkın olan sesini duydum, özlem doluydu.

"Öğ... Öğünç."

Öğünç tokat yemiş gibi geriye sıçradı ve Çisem bana dönerek fısıldadı. "Abin... Dönmüş."

"Ben de bunu söyleyecektim."

Çisem önüne döndü ve ben de abime baktım. Orada duruyor, soluk almadan Öğünç'e bakıyordu. Öğünç'ü sevdiğini biliyordum, hep sevmişti, onu korumuştu, onun için dayak bile yemişti. Ondan kaçmıştı da. Bir dostun yapması ve yapmaması gereken her şeyi yapmıştı. Abimin bize doğru yürüdüğünü gördüm, o bahçe kapısına gelene kadar hiçbirimiz kılımızı kıpırdatmadık. Enes bahçe kapısının önünde durup temkinli, küçük bir gülümsemeyle Öğünç'e bakmaya devam etti. "Sen... Öğünç..."

Daha fazla konuşamadı. Öğünç ne ara uzandı bilmiyorum ama bir iri yumruk Enes'in suratında patladı.

Enes bu yumruğa o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki, karşısında duramadı ve sendeleyerek yere düştü. Bir afallamadan başkasını hissetmedim ama Çisem çığlık atarak ileriye sıçramış, bahçeden içeriye girerek Enes'in yanına eğilmişti. Öğünç, "Bırak şu iti," diyerek onu azarladı, neredeyse ağzından alev fışkırıyordu. "Bir de karşıma geçmiş pişkin pişkin gülüyor. Acaba suratını görmek isteyen mi varmış?"

Enes'in burnundan kan sızıyordu, Öğünç ona sandığımdan da daha sert vurmuş olmalıydı. Çisem çantasının içinden bir mendil çıkarırken, "O bizim arkadaşımızdı," dedi. Özlem dolu gözlerle Enes'e bakarak mendili burnuna tuttu. "Geri gelmiş Öğünç!"

Öğünç uzanıp Çisem'in dirseğinden tutarken, "Sen benim sevgilimsin," dedi öfke içinde. "Benim tarafımı tutman gerekiyor!"

Enes haykırdı. "Ne?"

Ah tabii, Enes için Çisem ve Öğünç sadece lise arkadaşlarıydı ama onun olmadığı şu zamanda her şey neredeyse tamamen değişmişti. Çisem kızardı ve Öğünç onu yanına çektiğinde, abim başını kaldırıp onların birleşen ellerine baktı. Yaşadığı şaşkınlığa hak vererek bahçe kapısından içeriye girip elimi yerde uzanan abime uzattım. "Kalk hadi."

Abim ona elimi uzatmamı beklemediği için kaşlarını çattı ve başını hızlıca sallayıp elini uzatıyordu ki bir anda elimi çekerek onun hevesini kırdım. "Tutacağımı mı sandın sahiden?"

Enes sabrı tükenmiş gibi bağırdı. "Birer birer gelin!"

Öğünç öfke içinde onun üzerine yürüdü. "Bir de konuşuyor ya!"

"Öğünç..." Enes kalkarak üstündeki tozları silkeledi ve daha sakin şekilde konuştu. "Kızgınlığına hak veriyorum kardeşim ama..."

"Ne kardeşi lan? Yıllar önce bitirdin sen o kardeşliği!"

Çisem Öğünç'ün Enes'in üzerine atlamasından korktuğu için onun önüne geçerek elini göğsüne koydu. "Bağırma artık, Mircan teyze uyanacak."

Evet, annem uyanacaktı. Uyanık bile olabilirdi ve sesleri duymak için dışarıya çıkarsa abimi görür, yeni bir şok yaşardı. "Haklı," dedim, sert bir sesle. "Seslerinizi kısın, haydutluğunuzu çekecek değilim."

"Bunu niye eve alıyorsun ki?" dedi Öğünç, daha kısık bir sesle. "O bu evi hak etmiyor! Bu herif korkağın teki, kaçıp gitti!"

"Artık büyüdüm," dedi Enes, çenesini dikleştirip anlaşılmak istenen gözlerle ona bakarken. "Hiçbir şeyden korkmuyorum!"

Öğünç ona diklenmeye devam ederek yüzüne tısladı. "Umurumda değil. Ne Mahşer'in senin abiliğine ihtiyacı var ne de bizim senin dostluğuna ihtiyacımız!"

Çisem onu bir kez daha sakinleştirmek için Öğünç'ün önüne geçip elini omzunda dolaştırdığında, Enes'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve hayretler içerisinde konuştu. "Âşık lan bunlar! Nasıl olabilir böyle bir şey!"

Öğünç bir kez daha konuşacak oldu ki, ileriye doğru bir adım atarak aralarına girdim.

"Kesin artık."

İkisi de bana bakarak geriye doğru bir adım attıklarında nefesimi sıkıntıyla vererek eve döndüm. Bu, ertelesem de gerçekleşecek olan bir şeydi ve önüne geçemezdim. Yüzümü gergince ovalayarak abime döndüm. "Peşime düş."

Çisem ve Öğünç orada kalırken, abim omuzlarını dikleştirdi ve ellerini sıkıp gevşeterek başını salladı. Salonda ışık yanıyordu. Annem muhtemelen kapıyı açacak ve önce beni, sonra abimi görecekti. Buna ne derece hazır olduğunu bilmiyordum ama artık ertelememin lüzumu yoktu. Kapının önüne geldiğimde saçlarımı yüzümden geriye çektim ve dönüp abime baktım. Duvarın yanındaydı, bir adım atsa kapının karşısında olabilir, annemin bakış açısına girerdi. Elimi kaldırdım ve abimin gözlerinin içine bakarak kapıya vurdum.

"Anne, benim," dedim ürkmemesi için.

Adım seslerini duydum. Annem kapıyı sonuna dek açtı.

Tanıdık mavi gözler beni bir anne sıcaklığından ziyade, tanıdık ama neredeyse kaybolmuş bir sevgiyle kucakladı ve annem geçmem için geriye çekildi. Yüzüne bakarken, annemin kurumuş dudakları aralandı ama elbette konuşamadı.

İçeriye neden geçmediğimi anlamadığı için seyrek kaşlarını çattığında, vaktinin geldiğini düşünerek dudaklarımı araladım. "Sana... birini getirdim."

Parmaklarını kaldırdı, muhtemelen bana bir şey soracaktı ama abim yavaşça sağa doğru kaydığında, annemin bakışları yüzümden çekilerek abime çevrildi. Bu karşılaşmanın her saniyesini izledim. Elleri ağır çekimde aşağıya düştü, omuzları çöktü, dudakları aralık kaldı ve gözlerinde, oğlunu tanıdığını gösteren o ifade belirdi. Abimi, üzerinden yıllar

geçmesine rağmen görür görmez tanıdı ve kafası bilinçsiz şekilde iki yana sallanırken, vücudu da omuzlarından itibaren sarsılmaya başladı. Abimin boğazından çıkan hıçkırığının sesi, bir çeşit ağıt gibi zihnimi bulandırdı ve annem bayılmadan hemen önce, abim onu kollarının arasına çekti.

İnanın bana, insanın sırtında ve kalbinde aşktan da ağır şeyler var; aile gibi.

"EN ZOR BEKLEYİŞ"

DUMAN ALANGUVA

Harelerinin etrafında siyah halkalar vardı.

O anı, gözlerine yakından baktığım o anı zihnimde fotoğraflamıştım ve sürekli gözlerinin koyu derinliğinde kayboluyordum. Başımı arkaya yaslamış, sürekli o yeşil ve mavi gözlerinin etrafını saran ince, siyah halkaları düşünüyordum. Çok güzellerdi, dilim tutulmuştu. Gözlerinin birbirinden farklı renkte olduğunu öğrendiğimde de böyle olmuştu, güzelliklerinden nefes alamamıştım.

Öğle arasındaydık, yine çocuklarla okulun çatısına çıkmıştık. Rüzgâr buradan iyi hissediliyordu, tüm bahçe gözler önündeydi ve onu rahatça izleyebiliyordum. Arkadaş grubunun arasındaydı, Mahşer çok samimi, arkadaş canlısı bir kız değildi ama canı istediğinde eğleniyordu. Biraz cadılığı vardı, huysuzdu, insanlara sataşmaktan zevk alıyordu.

Öksürdüm ve sigaramın külünü kenara silkerek onun rüzgârda dağılan kuzguni siyah saçlarına baktım. Üzerinde beyaz okul gömleğiyle kareli eteği vardı, eteği o kadar kısaydı ki bazen kalçası açılacakmış gibi geliyordu. Gözlerimi kıstım. Yanında oturan çocuğun kolunu onun omzuna attığını gördüğümde içime çektiğim sigara dumanı sanki daha başka bir zehirle dolup ciğerlerimde taştı. Kalbim kasıldı ama Mahşer'in ters bakışları beni gülümsetti.

"Kızım benim," diye mırıldanarak ayaklarımı çatıdan sarkıttım ve arkamda gülüşen çocuklara kulak tıkayıp sadece onu izledim. Ters bir hareketle çocuğun kolunu omzundan kaldırdı ve o sırada şu renkli saçlı kız Mahşer'e uzanıp bir şeyler söyledi. En iyi arkadaşıydı, yanlış öğrenmediysem adı Çisem'di. Mahşer Çisem'e daha yakın davranıyor, onu seviyor görünüyordu. Sigarayı dudaklarımın arasından çekerken, onun duyduğu şeye gülümsediğini gördüm. *Gülümsemesi, hayatın tek iyi yanı.*

Adının Mahşer olmasına rağmen içimi bu kadar ferahlatması...

Oturduğu banktan ayağa kalktığında eteğinin uçları sallandı ve saçlarını o ince parmaklarıyla sırtına doğru savurdu. Zihnim bu anı eksiksizce kaydediyordu. Belinin kıvrılışı, omuzlarını silkişi, saçlarının dağılışı, eteğin rüzgârda uçuşması... Öksürüklere boğuldum ve sigarayı kendimden uzaklaştırırken, "Açılsana şu kıza," dedi arkadaşım, dirseğiyle sırtıma vurarak. "Uzaktan uzağa nereye kadar."

Kaşlarımı çatıp, "Yok öyle bir şey," diye inkâr ettim. "Kimseye bir şey deme."

"Oğlum Duman, ne zaman çatıya çıksak gözlerini dikip kızı izliyorsun."

Sesinde, anlamlandıramadığı bir şeyler vardı. Fark ettirmemeye çalışmıştım ama ona öyle bakmaya engel olamıyordum. Öyle işte, aşkla. "Neyini inkâr ediyorsun? Geri çevirir diye mi korkuyorsun? Kardeşim, dibi düşer sana, dibi! Git açıl şu kıza."

Karşısına geçip ne diyebilirdim ki? İlk görüşte sana âşık oldum, hem de körkütük. Bir kere göz göze gelmek için aylarca bekledim, sesini yakından duymak için gizlenip arkanda dolaştım. Sana âşık oldum ama olmamalıydım. Sana âşık oldum ve bu hasta kalbimi öldürüyor.

Yarını olmayan birini sevebilir misin?

Olmaz, diyemem.

Yüzümde mimik oynamadı ve soğuk bakışlarım yanımdaki arkadaşıma döndü. Kalp rahatsızlığımdan habersiz olduğu için sessizliğimin sebebini bilmiyordu. "Açılacak bir durum yok," diye tekrarladım, daha net bir sesle. "Gözüm takılmıştır, kızı beğendiğimden değil..."

"Eh, iyi madem." Hakan ellerini geriye yaslayarak başını çevirdi ve gözlerini ileriye, Mahşer'in olduğu yere doğru dikti. "Madem sen hoşlanmıyorsun, ben şansımı deneyeyim. Fıstık gibi kı..."

"Doğru konuş." Elimi uzatıp okul gömleğinin yakasından tuttuğum gibi onu kendime çektim ve gözlerimi gözlerine kenetledim. Ani savrulmanın etkisiyle düşmekten korkup bağırdı ve çatıdaki arkadaşlarımız gülüşmeyi kesip bize döndü. Hakan'ın gözleri endişe içinde büyümüştü ve korku dolu kalp atışlarını neredeyse duyuyordum. Oldukça sakin, anlaşılabilir bir sesle, tane tane konuştum. "Laflarını geri al."

Kaşları alnının üzerinde birleşti. "Duman..."

"Derhal sözlerini geri al!"

Çocuklardan birisi yanımıza yaklaştı ama aynı öfkeyle Hakan'ın gözlerine bakmaya devam ettim. Onunla iyi bir arkadaşlığımız vardı ama söz konusu Mahşer olduğunda bir canavara da dönüşebilirdim. *Zaten neredeyse bir kalbim yoktu, canavara dönüşmem zor olmuyordu.* Burnundan içeriye derin bir nefes alırken, "Geri alıyorum," dedi, benzer bir öfkeyle bana bakarak. "Yaklaşmayacağım kıza."

"Deneme bile."

"Madem bu kadar kıskanıyorsun..."

"Ne dediysem o Hakan!"

Sinirli bir şekilde güldüğünde onu savurur gibi geriye bıraktım ve düşmemek için ellerini çatının kiremitlerine yasladı. Doğrulup üzerini silkerken, diğer çocuklar ne olduğunu soruyordu ama onun da benim de cevap verdiğimiz yoktu. Omuzlarını dikleştirdi ve ellerini silkeleyerek, "Bir kız için değmezdi," dedi. Arkasını dönüp hızlı adımlarla yürüdü.

O gözden kaybolduğunda tekrar önüme döndüm ve ayaklarımı yukarıya çekerek doğruldum. Yeterdi bu kadar uzaktan baktığım, biraz da yakından bakmak istiyordum. Arkadaşların sorularını savuşturarak çatıdan indim ve okulun içine girip hızla merdivenleri indim. Bir öğretmene veya müdür yardımcısına yakalanarak vakit kaybetmek istemiyordum. En alt kata inerken ne kadar hızlı oldum bilmiyorum ama okulun kapısında durduğumda kalbimi gırtlağımda taşıyormuş gibi hissediyordum. Elimi kapıya yaslayıp gözlerimi yumdum ve içime derin nefesler çektim. Okul kalabalığının gürültüsü bir uğultuya dönüştü ve gözlerim yavaşça aralandı.

Orada, hâlâ bahçedeydi.

Elleriyle upuzun saçlarını tutuyor, rüzgâr dağıtmasın diye uğraşıyordu. Yanakları güneşten kızarmıştı, kirpikleri usul usul kısılıyordu. Onu o kadar dikkatli izliyordum ki, sanki metrelerce uzağımda değil de hemen karşımdaydı. İçimi çektim ve o izlenildiğini hissetmiş gibi başını kaldırıp gözlerini etrafta gezdirdiğinde zarif boynunun kıvrımlarını gözledim. Kemikli, ince parmaklarıyla saçlarını arkaya taradı ve gözleri aradığını bulamamış gibi önüne dönerken, o kızarık yanaklarını şişirdi.

Öylesine güzeldi ki mevsimlerden hangisi olursa olsun yüzü hep bahar bahçeydi.

İnsanların karşısına dikilip hiçbir zaman *çok kötüsün, yalancısın, hencilsin,* diye bağırmadım. Kafamın içinde onları bazı kalıplara koydum, bazı noktalara yerleştirdim ama kimsenin suratına karşı kötü birisin diye bağırmadım. Yüzüme bağırdıklarındaysa onları duymazlıktan geldim, seslerini kıstım, bir duvara bakar gibi bakıp içten içe alay ettim.

Sözler yumruklardan bile daha ağırdır bazen. Fakat hiçbir sözle yıkılmadım.

O yüzden her gün yaşadığım sayısız acı ve kötü şey beni üzmüyor, etkilemiyordu. O an bakıyor, geçiyor, sonra unutuyordum. *Hayatınız, kimseyi umursamadığınız yerde başlıyordu.* Bu yüzden kötü bir olaya normal tepki vermeyi unuttuğumdan dolayı, annemin bayılması karşısında bile bir şey yapamadım.

Enes onu içeriye taşımış, koltuğa bırakmıştı. Öğünç ve Çisem de peşi sıra arkamızdan gelmiş, hepimiz eve girmiştik. Enes annemi görmenin ve onun bayılmasının şokunu yaşadığı için hareket edemiyor, his kaybına uğradığını gösteren gözleriyle annemin beyazlamış yüzüne bakıyordu. Çisem annemin odasından kolonya ile ilaçlarını getirmişti. Kolonya kokusunun annemi uyandıracağını düşünüyordum.

Parmaklarım annemin beyazlamış yüzünde gezinirken, "Dangalak," diye fısıldadım gözlerimi Enes'e dikerek. "Bayıldı senin yüzünden."

Öğünç uzanıp Enes'in ensesine yapıştırdı "Evet, senin yüzünden."

Çisem kızgınlıkla konuştu. "N'apıyorsunuz ya!"

Ona elimi savurdum ve Enes'in hâlâ tepkisiz kaldığını görerek anneme döndüm. Uyanmıyordu, normalde hemen uyanması gerekmez miydi? Enes'i görünce bir daha bayılır mıydı? Bayılabilirdi, bunu riske atamazdım. "Mutfağa git," dedim. "Seni görünce yine bayılabilir, hassas zaten gördüğün gibi. Ayılıp biraz kendine geldikten sonra gelirsin yanına."

Hiçbir şey duymuyor, anlamıyor gibi annemin çehresine bakmaya devam ettiğinde elimi Enes'in koluna koydum. "Abi?"

Gözleri bir duygu seliyle üzerime hücum etti ve pürüzlü bir sesle konuştu. "Uyanması neden bu kadar uzun sürdü?"

"Ne bekliyordun?" dedim. "Korkudan ailesini terk edip giden oğlunu yıllar sonra karşısında buldu. Uyandığında umarım suratına tükürür."

Kızarık, yoğun gözleri annemin yüzünden ayrılıp benim gözlerimi buldu ve sanki zaman ufalanıp sadece onun gidişinden ibaret oldu. "Her insan hata yapabilir Mahşer."

"Ama her hata affedilmez."

Onu affeder miydim, bilmiyordum. Bunun üzerine düşünmemiştim. Çok kötü bir zamanda gelmişti, ilgilendiğim tek şey Duman'dı. Abimi daha sonra düşünecektim. Enes başını salladı ve annemin yüzüne bir daha, endişe içinde bakıp yanımızdan uzaklaştı. Gözden kaybolduğunda içimi çekip anneme döndüm ve onun gözlerini kırpıştırdığını gördüm. Gözleri ışığa alıştı ve tavanda dönüp iki saniye içinde benim gözlerime indi. Endişelerini, şaşkınlığını nasıl yatıştıracağını bilemediğim için susup ona baktığımda gözlerinden yaşlar yuvarlandı.

Hayal mi gördüm?

Parmaklarını kaldırıp sorduğu bu soruyla duraksadım. "Gerçekti," dedim. "Ne o, sevindin mi?"

Çisem omzuma vurdu. "Neyiniz var sizin?"

Elini omzumdan silktim. "Her zamanki halim işte."

Sakinleşmek için burnumdan içeriye bir nefes aldım ve elimi uzatıp başını yavaşça kaldırdım. "Sakin ol tamam mı? Bir daha bayılmanı istemiyorum."

Tepki vermedi. Neyse ki buna alışkındım.

Onu doğrultup sırtını koltuğa yasladım ve saçlarını yüzünden çekip avucuma biraz daha kolonya sıktım. Ellerimle yanaklarını ferahlatmaya çalışırken, Öğünç bana su bardağını uzattı. Annemin ağzına dayayarak, "Birkaç yudum iç," dedim.

Suyu içti ve ben bardağı geriye koyarken, elleriyle üzerimdeki ceketi sıkıca kavradı. Duygu karmaşasını hissediyordum, üzerine varmayacaktım. Annemi beni anlamamakla suçluyordum ama ben de bir anne olmadığım için onu anlayamazdım. Parmaklarını kaldırdı.

Nerede o?

"Mutfakta," dedim sessizce. "İstersen defolup gider, zaten bizimle yaşamaya hakkı yok. Sen de öfkelisin ona değil mi?"

Çok.

"O zaman kovacağım onu," dedim, zaten Enes'le aynı evde nasıl kalacağımı bilemiyordum. "Defolup gitsin geldiği yere."

Ya bir daha gelmezse?

Durup boş boş parmaklarına baktım. "Umurumda değil," dedim ve sitemli şekilde yerimden doğrulup ayağa kalktım. "Senin umurundaysa

saadet içinde oğlunla yaşayabilirsin. Biraz da ben gidip keyfime bakarım hem."

Annem parlayan o gözlerini gözlerime dikip histerik şekilde hıçkırdığında kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak pencereye yürüdüm. "Mircan teyze çok şaşkın, ona da hak ver," dedi Çisem. *Tamam iyilik meleği.* "Şimdi bunları konuşmamın zamanı değil. Ne olursa olsun birbirlerini özlemeye hakları var Mahşer. Bencillik etme."

"Bana bencillikten bahsetmeyin!" dedim âdeta tükürür gibi, sertçe. "Tanıdığım en bencil insan Enes'in ta kendisi."

Öğünç onayladı. "Katılıyorum."

"Yangına körükle gidiyorsun," diyerek onu azarladı Çisem ve gözlerini üzerime dikti. "Sen abin konusunda ne hissediyorsan özgürsün. Onun bencil olduğunu düşünüyorsan düşün, kimse bir şey diyemez. Fakat Mircan teyze aksini düşünüyorsa ve Enes'i özlediyse ona karışamazsın. Çünkü bencilliği bir kenara... Enes'i ben de özledim."

"Herife bak," dedi Öğünç, kendini yeşil koltuğa bırakıp havaya boş boş bakarken. "Gelir gelmez Çisem'i bile elimden alacak."

Çisem göz devirdi. "Aklınızı kaybetmişsiniz siz."

"İyilik meleği gibi gezme de git Enes'i çağır," dedim gözlerimi omzumun üzerinden anneme çevirerek. Aynı tanıdık kedere boğulmuş gözlerle, ıslak ıslak bana bakıyordu. "Anne oğul hasret gidersin."

Çisem bana sen iflah olmazsın der gibi bir bakış atıp mutfağın yolunu tuttuğunda pencereye döndüm. Hiçbir şey veya kimse keyfimi bozamazdı, ben bugün mutluydum. Annem ve Enes istedikleri kadar hasret giderebilirlerdi, ben de Duman'la hasret giderecektim. Hem de ömrümüzün sonuna kadar. Ameliyatı olup eve çıktığında hiçbir şey umurumda olmayacaktı, bir süre onunla kalır, o hastayken yapamadığımız her şeyi yapardık.

Bizim için gelecek hayali kurduğum sayılı anlardan birisiydi.

Adım seslerini duyduğumda bu anı izlemekten emin olamayarak kaşlarımı çattım. Pamuk yığını gibi duran bulutların ardında, bulutların keskin maviliğini yumuşatan güneş yükseliyordu ve ışığı gözlerimi kamaştırmıştı. Bir tutam saçımı parmağımın etrafına dolayıp gergince çekiştirirken, annemin hıçkırıklarını tutamadığını duydum. Sadece ağlarken ses çıkarıyor olması çok acımasızcaydı.

Abimle tekrar yüz yüze gelmiş olmalıydılar.Başımı, duygularıma yenilerek sinir içinde omzumdan arkaya çevirdim ve onların donmuş halde birbirlerine bakmalarını izledim. Komik gelmişti, gülsem çok mu saçma olurdu? Dudağımın kenarı yukarıya kıvrıldı ve abimin anneme doğru iyice yaklaşıp koltuğun önünde eğilmesini izledim. Annemin yüzü ıpıslaktı, durmadan ağlıyor ve hâlâ abimin varlığına inanamıyordu. Tırnaklarımı kollarıma geçirdim ve abim annemin yüzünü omzuma yaslayıp onun saçlarından öperken duygusuz şekilde ofladım.

"Evet, benim." Enes'in annemi yatıştırmak için konuştuğunu duyuyordum ama fayda etmediğine emindim. Abimin de annemden bir farkı yoktu, ayrılığın kederli kavuşması sesinin tınısına yansıyordu. "Dur dur, sakinleş."

Abim ne dersin desin annem ağlamasını durduramayacaktı. Ellerinin tedirgin şekilde abime uzandığını ama ona dokunmadan geriye kaçtığını gördüm. Sanırım annemin öfkesi de benimkine benzemişti, abimin omzunda ağlasa bile onu affetmesi kolay olmayacaktı. "Hiçbir şeyin böyle olmasını istemedim," diyordu abim, sesi duyguluydu. Annemin sarı saçlarına sürüsüne öpücük bırakıp ona sıkıca sarılıyordu. "Biliyorum, bunun telafisi olmaz ama en azından sizi görmeme izin verin."

Kaşlarım neredeyse bir araya geldi. Beni istediği zaman göremezdi, ancak ben istediğim zaman görebilirdi. Annemle de... İstediği zaman görüşebilirlerdi, hiç de umurumda değildi! Annem Enes'e benden daha sıcak ve affedici davranırsa zaten... bu evde bir dakika daha kalamazdım.

Çisem tekrar suyu anneme uzatırken, "Sakin ol Mircan teyzeciğim," dedi, kendisi de duygulanmıştı. "Kalbine çok yükleniyorsun."

Enes gözlerini Çisem'e çevirdi. Gözlerini kocaman açmıştı. "Kalbi rahatsız mı?"

"Hayır, sadece..."

"Çisem," dedim ters bir sesle. "Ne açıklıyorsun? Bir şey duymayı hak etmiyor o. Burada olsaydı her şeyden haberi olurdu."

Öğünç kafasını salladı. "Aynen."

Ene, ben ve Öğünç'ün ona sataşmasına aldırmadan anneme geri dönüp onun ıslak yüzünü sildi ve bir süre durup birbirlerine baktılar. Enes sırtını bana döndüğü için sadece annemin yüzünü görebiliyordum. Beyaz teni kıpkırmızı olmuştu ve saçı başı birbirine girmiş görünüyordu.

Duyguları kitap gibi okuyan birisiydim ve annemin gözlerindeki o hasreti net şekilde görebiliyordum; hatta yıllardan sonra gözlerinde ilk kez bu kadar net bir duygu gördüğüme yemin edebilirdim...

Buna ben değil de Enes'in sebep olması...

Burada durmak garip şekilde, beklemediğim anda bir çeşit işkence olmaya başladığında kollarımı göğsümün üzerinden çekip sokak kapısına yürüdüm ve birisi herhangi bir şey demeden kapıyı açtığım gibi dışarı çıktım. Evin önündeki kirli basamağa çöktüm ve ceketimin cebinden paketi çıkarıp içinden bir dal sigara çektim. Nefesimin Duman'ı rahatsız etmemesi için epeydir içmiyordum. Çakmağımla yakıp sigarayı dudaklarım arasına koydum ve gözlerimi kapatıp iştahla içtim. Oh, seviyordum sigarayı. Saçlarımı sırtıma doğru attım ve aşağıdaki sokağı izledim. Bizim ev tepede kaldığı için sokak görünüyordu.

"Duman da özlemiştir sigara içmeyi," diye mırıldandım. Şu an özgür hissediyordum, rüzgârın insana bunu hissettirmesine tav oluyordum. Epeydir sigara içmiyordu, bağımlısı için oldukça zor bir durum.

"Odasının içini Marlboro'yla doldursam, hastaneden çıktıktan sonra sürpriz mi olsa acaba..."

Kendi kendime sırıttım ve Duman'ı haddinden fazla düşündüğümü fark ederek silkelendim. Yine de... Keşke telefonu yanında olsaydı, ona mesaj atar ya da ararım. Sigaranın külünü silkerken, "Saçmalama Mahşer," diyerek kendime azar çektim. "Çocuk hastaneden çıkacak, o kadar sigara alıp yeniden hastaneye mi göndermek istiyorsun? Uslu, güzel bir hediye al..."

Güzel hediyelerden, inceliklerden falan pek anlamazdım. Hoş, masum bir hediye olabilirdi. Ağzımdan ve burnumdan çıkan dumanı takip ederken, "Duman," diye fısıldadım düşünceli bir sesle. "İs gibi, nefes gibi... Anlık günah gibi."

Onunla neredeyse hiç güzel şeyler paylaşmamıştık, çok zaman bir hiç gibi yitip gitmişti avuçlarımdan. İnsanların bize yaptıkları, bizim birbirimize yaptıklarımız, araya giren yıllar, Duman'ın hastalığı... On altı yaşımdan sonra Duman'ı yıllarca görmeden yaşamış, ona olan aşkımın üstesinden geldiğimi düşünmüştüm. Şimdiyse Duman'ı görmeden değil birkaç yıl, gün dahi yaşayamaz, yaşamak istemezdim.

Bakışı, gülüşü, bazen yaptığı çocukluklar aklıma geldiğinde bir yeni sigara çıkardım ve bu sefer gülüşüne yakarak derin derin içtim. O bana,

aşkın gülümsememden başka iyi bir yanını görmediğini söylemişti. Ben de hayatın, ondan başka iyi yanını görmemiştim.

İkinci sigaram da bittiğinde doğrulup kapıyı çaldım. Az sonra kapı Öğünç tarafından açıldı. İçeriye geçtiğimde annemin olmadığını gördüm; sanırım odasına geçmişti. Enes, annemin kalktığı yerde oturuyor, ellerini başının arasına almış gergince saçlarını karıştırıyordu. Çisem onun yanına oturmuş, omzunu sıvazlarken, ben de Öğünç'ün yanına oturdum.

"Mircan teyze bir anda kalkıp içeriye gitti," dedi Öğünç, yandan yana Enes'i kesiyordu. "Helak oldu kadın hayırsız oğlu yüzünden."

Enes onun sataşmasına karşılık vermeden olduğu yerde huzursuzca soluk alıp verirken, "Ağlıyordur yine," dedim annemi kastederek. Enes'in gözleri beni buldu.

"Ne kadar kolay ağlıyordur diyebiliyorsun?"

Şimdi de annem konusunda beni mi yargılıyordu? Omuzlarımı geriye attım ve dişlerimi sıka sıka konuştum. "Annemin hiçbir huyundan haberin yokken boş boş sallama oradan. Ben istemezsem bu evde barınamazsın, biliyorsun."

"Ağır ol," dedi elini saçlarından indirirken. "Abinim ben senin."

Küfredip yerimden kalktığımda Enes'in gözlerinden ateşler çıktı ama sallamadım. Fevrice odama kadar yürüyüp kapısını açtıktan sonra içeriye girdim. İnsanı iki dakikada delirtiyorlardı, inanılır gibi değildi. Sinirle yatağın üzerine oturdum ve abimin ateş saçan gözlerini kapının üzerinde hissederken ofladım. Ne güzel iyiydim, mutluyum, illaki aksi birine dönüştürüyorlardı beni.

Yatağıma uzandım ve tavana bakıp Duman'ı düşünerek bir süre sonra rahatladım. Şu an ne yaptığını merak ediyordum, sanırım kendisini ruhen ve kalben ameliyata hazırlıyordu. Ameliyat yarındı. İyi geçecekti, geçmeliydi. Hem zaten Ömer hiç aksi bir durumdan bahsetmemişti. Yarın ameliyatını olacak, sonra sağ salim çıktığında beraber eve gidecektik.

Bir süre beraber kalırdık. Ameliyat sonrası yorgun olurdu, ihtiyaçlarını karşılardım.

Annemle abim de benim yokluğumda hasret giderebilirlerdi!

Yatakta yan dönerek gözlerimi kapattım ve ellerimi bacaklarımın arasına koyarak rahatlamaya çalıştım. Biraz sonra bastıran uykuyla beraber tekinsiz bir uykuya daldım. Saatler sonra gözlerimi açtığımda oda

karanlıktı. Uyku sersemi bir süre sızlanıp yatakta döndükten sonra ağzımdaki kuruluktan şikâyetçi olarak yataktan doğruldum. Ev sessizdi. Çisem ve Öğünç gitmiş olmalılardı.Odadan çıktım ve salonda kimseyi göremeyerek durdum. Enes de gitmiş olabilirdi. Saçlarımı karıştırarak su içmek için mutfağın yolunu tuttum ve mutfağın kapısını hafifçe ittirdiğimde Enes'i mutfak masasında gördüm. Sandalyeye oturmuş, bir şeyler içerken telefonuyla konuşuyordu.

Susuzluğuma rağmen mutfağa girip su içmedim ve kapıyı çekerek salona doğru yürüdüm. Evet, çekip gitmek istiyordum. Duman yarın ameliyata girecekken burada bir işim yoktu. Fakat öncesinde bir güzel banyo yapıp kıyafetlerimi değiştirmeliydim.

Bornozumu ve kıyafetlerimi yanıma alarak banyoya geçtim. Kısa sürede yıkanarak kurulandım. Duman bir keresinde şampuan kokumu sevdiğini söylediği için o şampuandan fazla sıkmıştım. Kurulanıp temiz çamaşırlarımı ve ardından yanıma aldığım omuzları dökümlü bluzumla, yüksek bel pantolonumu giyindim.

Odama geçtim ve saçlarımı fırçalayıp ardından kuruttum, acele davranıyordum. Simsiyah saçlarım artık başa çıkılmayacak kadar uzamışlardı, işimi zorlaştırıyorlardı ama kesip kurtulmak istemiyordum. Saçlarımda, babama duyduğum hasretin tesellisi vardı, yok edemiyordum.

Saçlarımı tepemde sımsıkı bir atkuyruğu yaptığımda yüzüm epey açığa çıktı ve kemikli suratıma bakıp dil çıkardım. Saçlarım henüz kurumamıştı ama kurumalarını bekleyemezdim. Üzerime kot ceketimi alıp odadan çıktım ve kimseye görünmeden evden tüydüm.

Sokağa çıkıp metroya kadar yürüdüm. Çok beklemeden metroya binip hastaneye vardım. Hastanede çalışan herkesin yüzünü neredeyse ezberlemiştim. Asansörü çağırdım ve heyecanla binip çıktım. Duman'ın olduğu kata yükselirken ellerim heyecandan terlemiş, kalp atışlarım bir şeyin arasına sıkışmış gibi can çekişip durmuştu.

Asansörden indiğimde onun yanına girmeden önce koridordaki lavaboya girdim ve ellerimi birkaç kez yıkadıktan sonra onun yanına gitmek üzere lavabodan ayrıldım. Nemli ellerimi sıcaklamış yüzüme bastım ve koridoru yürüyüp odasının önünde durdum. İşte tam bu kapının önü. Arkamda öfkemi, nefretimi, hırsımı bırakıp girdiğim o kapıydı. Bu kapı aşkla imkânsızlığın kesişip aşkın kazandığı kapıydı.

Yüzüme çarpılsa oturup önünde beklerdim, sırf Duman kapının diğer tarafında diye.

Elimi kulpa koyup onu rahatsız etmemek için yavaşça açtım ve parmak uçlarımda içeriye girdim. Birkaç sessiz adımda yatağın bakış açısına girdim ama... Duman yoktu. O an kalbim müthiş keskin bir acıyla kasıldı.

Deli gibi etrafı aradım.

"Duman!"

Bir tıkırtı duydum ve gözüm, kulağımla o tıkırtıyı takip ettim. Lavabo? Ah, tabii. Bir anda kendimi lavabonun kapısına attım ve kapıyı çalmadan içeriye girdiğimde, Duman'ın eşofmanını çektiğini görerek duraksadım. O da kafasını kaldırmış, hayret içinde bana bakıyordu. Zamanlamam müthişti, bir saniye erken girseydim görmemem gereken bir şey görebilirdim.

Duman elleriyle vücudunu kapattı. "Sapık var!"

Onun iyi, hatta gayet iyi olduğunun farkına vardığımda rahatladım. Ardından söylediği şeyin saçmalığına göz devirerek sırtımı pervaza yasladım. Duman halsiz şekilde sırıttı ve ayaklı serumunu kendisiyle beraber çekerek lavaboya yaklaştı. Ellerini yıkamasını izlerken, "Neden tek başına kalkıyorsun?" dedim, yorgun duruşundan endişe ederek. "Birisinden yardım istemeliydin."

Ellerini temiz havlu kâğıdıyla silerken, "Şu seksi hemşirelerden mi mesela," dedi, gıcıklığına.

Dişlerimi sıktım. "Ben ne diyorum, sen ne diyorsun?"

Havlu kâğıdı çöpe fırlattı ve ardından yanıma gelerek gözlerini belden aşağısına dikti. "Gördün mü?"

Alay ediyordu, eğlenmesi ne hoştu. Kollarımı göğsümde kavuşturup arkamı döndüm ve onunla lavabodan çıktım. "Boynundaki hortumu çıkarmışlar."

Yatağa girdikten sonra maskesini taktı ve gözlerini kapatıp sakince soluklandı. Bir süre konuşmadım ki bana cevap vermek zorunda kalıp o maskeyi çıkarmasın. Daha iyi gibiydi ama sağlığı dengesiz ilerlediği için buna güvenemiyordum. Ellerimi birleştirerek dudağımı kemirdim. Ameliyatına kadar burada kalacak, ameliyatının her anından haberdar olacaktım.

"Gül Dikeni?"

"Hıı?"

"Saçların çok güzel olmuş."

Beklenmedik iltifatına ne tepki vereceğimi bilemeyerek elimi atkuyruğuma uzattım. "Bağladım," dedim, gülümseyerek.

"Çok yakışmış."

"Teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim, dünyanın en güzel şeyi olup karşıma oturduğun, seni izlememe izin verdiğin için."

Şaşkınlığa uğradım. O yüzden ne diyeceğimi bilemeyerek, "Şey, sağ ol," dedim ve parmaklarımı kıvırdım.

Boğazından garip bir ses çıkardı, güler gibiydi. "Seni susturmanın yolunu buldum," dedi keyifli şekilde. "İltifat edildiğinde konuşamıyorsun."

"Bir çakarım ağzının ortasına sen de sittin sene konuşamazsın," diye homurdandım, kızararak.

"Hastayım ben," diyerek sahte şekilde inledi.

Ah, çocuk. Gerçekten işine gelmediğinde çocuklaşıp sinir bozucu olabiliyordu. Neyse ki yanında sinirlerim o kadar da çabuk bozulmuyordu, yarının heyecanından başka şey düşünemiyordum.

Dudağımı kemirerek başımı ona çevirdim ve gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Konuşmadığında, yanında birisi olmadığında sessizlik içinde uykuya dalıyor, ilaçların etkisiyle saatlerce uyuyordu. Biraz konuşmasam uyur, dinlenirdi ama ona söylemem gereken bir şey vardı.

"Duman?"

Tatlı bir mırıltı... "Hımm?"

"Bundan böyle sevgilimsin, ona göre ayağını denk al."

Bıçak kadar keskin bir sessizlik odanın içinde âdeta yaşayan bir canlı kadar hissedilebilir oldu. Ardından Duman'ın dudaklarından kahkahalar yükseldi. Göğsü bu kahkahaları yüzünden yükselip kalkarken, öksürükleri de boğazına tıkınarak beni endişeye boğdu. "Ne gülüyorsun?" dedim.

Uzanıp oksijen maskesini çıkardı ve o sırada gözlerinin kenarlarında gülümsemesinin etkisiyle çizgiler oluştu. Bir an bu bana o kadar doğal ve güzel göründü ki kalbimin en güzel rafına bu anı değerli bir paket gibi kaldırıp koymak istedim. O raf bomboştu; güzel anı rafı. Belki

gülümseyişleri, göz kenarlarında çizgiler bırakan kahkahaları o rafları doldurabilirdi. Bir düzine gülüşünü yan yana koysam, kafamın içinde kötü olan ne kalırdı ki? Duman kendine gelmek adına genzini temizlerken ben de bacağıma çimdik attım.

"Emrin olur sevgilim," dedi, sahte bir sevimlilikle. "Ayağımı denk alırım. Başımı pencereden çıkarmam, hatta hemşireler geldiğinde yüzümü saklarım, öyle muayene ederler beni."

Sahte, yapmacık bir kahkaha atarak gözlerimden ateşler fırlattım. "Benimle dalga geçme. Seninle sevgili oldum, sana da haber vereyim dedim işte."

Duman kalakaldı ve az önce attığı kahkahalardan birini atarak, "Haber vereyim diyor," dedi, inanamayarak. "Sağ ol ya."

Atkuyruğu saçımı arkaya doğru savurarak yatağın ucundan kalktım. "Uzatma. Boğulacaksın, tak şu maskeni."

Kahkahaları yerini daha sakin, sessiz tebessümlere bıraktı ve başını yastığın üzerinde çevirerek gözleriyle beni takip etti. Bakışları baştan aşağıya tüm vücudumu süzerken, "O zaman sevgililiğimizin şartlarını koyuyorum," dedi, beni şaşırtarak. "Adı Duman olmayan hiçbir erkeğe bana sarıldığın gibi sarılmayacaksın."

Gülerek, "O zaman benim de şartlarım var," dedim, düşünceli bir sesle. Duman, bunlardan keyif alıyormuş gibi yüzünde eşsiz bir gülümseme taşıyarak kalbime sert yumruklar çakıyordu. "Alnına Mahşer dövmesi yapıp sevgilim olduğunu herkese ilan edeceksin."

Yüz ifadesi... Görmeniz lazım.

Elbette sadece alay etmiştim, tepkisini ölçmek için. Fakat yüz ifadesi o kadar komikti ki... Bu dediğimi ciddiye aldığına inanamıyordum. "Alnıma mı?" dedi, hayret içinde. "Çok çirkin olurum."

"Olmazsın, çok yakışıklısın bir kere sen."

"Ama..." Gözlerini yukarıya kaydırıp alnına bakmaya çalışmasını sırıtarak izledim. "Sen de yazdır o zaman?"

Bana dönüp *hadi yap,* dercesine bakışlar attı ve o sırada sırıttığımı gördüğünde gözlerini yumarak inledi. Ah, henüz yeni farkına varmıştı. "Hasta insanla dalga geçmeye utanmıyor musun?"

"Yoo, haz duyuyorum hatta."

"Haz almak istiyorsan hastaneden çıkmamı bekle."

Gözlerimi devirdim ve parmaklarımı birleştirerek ondan tarafa döndüm. Sırtım cama yaslandı ve içeriye giren güneşi bir nebze kapadı. Duman altdudağını ıslatarak, "Ceketini çıkarsana," dedi, gözleri göğsümde durmuştu. "Bluzun çok güzelmiş, biraz bakayım."

"Niye? Hastaneden çıktıktan sonra modaya mı el atmayı düşünüyorsun? Doğrusu hastaneden çıktıktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum, gerçekten merak ederek. "Tabii, önce dinlenirsin ama ya sonra? Bu saatten sonra babanın parasını kullanmayacağını düşünüyorum."

"Bilmem." Oksijen maskesinin altında konuştuğu için sesi boğuk, zor anlaşılırdı. "Hiç acaba yaşar mıyım diye düşünmediğim gibi bunları da düşünmedim."

"Sana inancını kaybetmemeni söylemiştim. Bak, hayatın iyi yanları da olabiliyormuş."

"Evet," dedi, gözleri yüzümde dinlenirken. "Gülüşünden başka iyi bir yanı..."

"Gülüşüm çok da güzel değil," dedim bakışlarımı kaçırarak. *Yani bir gülüş en fazla ne kadar güzel olabilir ki?*

"Dişlerinin yarısı önden görünüyor böyle, çok şapşal oluyorsun..."

"Duman," diyerek kızdım ona.

"Orada durma, yanıma gelsene."

Parmaklarımı ovaladım. "Ameliyat öncesi kalbine zarar vermek istemiyorum. Azıcık uslu durmakta fayda var."

"Ağzımı sulandırıyorsun, nasıl uslu durayım?" Kolunu alnına dayayarak gözlerini sıkılgan şekilde yumdu. "Sıkıldım burada yatmaktan, kendimi aciz, güçsüz hissetmekten."

Öyle hissetme diyebilirdim ama aynı durumda olsam ben de böyle hissedeceğim için bir şey diyemedim. "Böyle konuşma Duman, üzülüyorum."

"Üzülmemi istemiyorsan yanıma gel," dedi, masum masum gözlerini kırpıştırarak.

Sahiden hastalığını çok iyi kullanıyordu. Gözlerimi ona dikerek yatağının ucuna oturdum ve elimi bacağına koydum. "Ameliyat için heyecanlı mısın?"

"Gerginim."

"Ömer ne söyledi?"

Gözlerini benden uzaklaştırıp tavana dikti ve güzel burnu profilinden göz doldurdu. "Ameliyatın iyi geçeceğinin garantisini verdi ki Ömer hiçbir şeyin garantisini vermez."

Ömer'e bak sen, bana bu garantiden bahsetmemişti.

Neyse, odaklanmam gereken bu değildi. "Demek ki bu ameliyat oranlarına çok güveniyor, zaten riskli olmadığını biliyorduk Duman."

"Biliyorum güzelliğim." Uzanıp bacağının üzerinde duran elimi tuttuğunda, kendimi iltifatına kaptırıp gerçekten güzel bir insan olarak hayal ettim. "Ama yine de... Bıçak altına yatacağım, o Ömer bilerek içimde neşter falan unutur."

Tısladım. "Hayatta yapamaz."

Duman, onu ateşli savunmam karşısında daha da şımardığında gözlerimi devirdim. "Biliyor musun galiba Ömer sevgili yapmış," dedim, geçen günkü olayı hatırlayarak. "Biz odasındayken bir kadın geldi, hoş görünüyordu. Göz süzerek Ömer'e baktı falan..."

Duman oksijen maskesini çıkarıp hayretle konuştu. "Şerefsize bak sen, hiç bahsetmedi."

"Yeni bir şeydir belki ama benden kaçmaz," dedim kendimden emin şekilde. "Ömer kızı nasıl süzüyor var ya... Sen odana geç, ben geleceğim dedi biz oradayken. Artık odaya geçip ne yaptılarsa..."

Duman'ın alnı kırıştı ve dudağının kenarından alaylı bir gülüş aktı. O güldüğünde anlamıştım gülüşümde neler gördüğünü. "Hastanede fantezi," dedi, sesi zayıftı ama içten içe kahkahalarla güldüğüne emindim. "Ömer'e bak sen..."

"Öyle işte," dedim.

"Ee başka dedikodun var mı?"

"Hımm." Duraksadım ve aslında onunla duygularımı hiç paylaşmadığımı fark ettim. *Bak Duman, bu oldu ve ben çok kırıldım,* demiyordum. Hislerimi aktarmıyordum, çünkü hislerime kimsenin kulak asmayacağını düşünürdüm ama Duman kulak asardı. "Enes, annemle yüzleşti," dedim, o anı anımsayarak. "Annemin onu affetmesini istemiyorum, ona sıcak davranmasını da. Bana haksızlık bu, kabul edemem!"

"Perişan olmuştur annen," dedi Duman, avucumu açıp çizdiği kalbi ararken. Dudaklarının aşağıya doğru büküldüğünü gördüğümde, "Banyo yaptım," diye açıkladım hemen.

Avucumu kapattı. "Boya tabii ki akıp gidecekti Mahşer."

Kafamı salladım, yine de bile isteye çıkardığımı düşünmesini istememiştim. "Annem bayıldı," dedim, tekrardan bahsini açtığım konuya girerek. Duman bu sefer parmaklarımın üzerini okşadı. "Zaten zayıf, hassas benim annem. Enes'i karşısında görünce nasıl doldu gözleri, inanamadı. Bayıldı, ayıldığındaysa gözleri Enes'i aradı! Çok darıldım! Ben günlerce gelmesem kalkıp evin içinde bile beni aramaz!"

"Mahşer..." Duman'ın yüreğinden bir iç çekiş koptu ve eli elimden yukarıya çıkıp beni dirseğimden tuttu. Dudaklarımı büzerek omuzlarımı dikleştirdim ama faydasız kaldı, acıyı soğutmadı. Dirseğimdeki eliyle beni kendine doğru çekti ve başım sağ göğsüne yaslandı. "Duygularını benimle ilk kez paylaştın. Bunu daha sık yapsana, ne hissettiğini bilmek sana yaklaşmanın başka bir yolu."

Bu isteğini makul karşılayarak başımı salladım. "Denerim ama söz veremem."

Elini atkuyruğu yaptığım saçlarımın arasına soktu ve parmakları gür, kuzguni siyah saç tellerimin arasında kayboldu. Bu beklenmedik şekilde huzurlu hissettirdi ve gözlerim yarı yarıya kapandı. "Ama sen de duygularını bana anlat," dedim. "Mesela şu an nasıl hissediyorsun?"

Kendime birkaç dakika izin vererek gözlerimi tamamen kapattım ve Duman'ın başımın tepesine koyduğu öpücüğün tadını çıkardım. Hayat iki dudağının arasındaydı ve öpücükleri hayatın nabzıydı. *İstediğin aşk mı, al,* diyordu sanki. Kulağıma doğru yaklaşarak, "Nasıl mı hissediyorum," dedi, soluğunu boynumdan alarak. "Senin âşığın gibi hissediyorum. Seni yeryüzünde en çok seven insan gibi hissediyorum."

Duman bir saat önce ameliyathane kapısından içeriye sedyesiyle girdi.

Her yer buz gibi soğuk. Elim mi titriyor yoksa vücudumun tamamı mı ayırt edemiyorum. Bazen gerçeğin içindeyken her şey bir sanrı gibi gelir, gece yarısı uyandığınızda olduğu gibi. Her şeyi dışarıdan izliyor, sanki o ameliyat masasına onunla yatmış gibi hissediyordum. Bedenim burada olsa da ruhum onun yanında, ameliyat masasının kenarına kıvrılmış durumdaydı.

Ameliyata gireli epey zaman olmuştu ve o andan itibaren hiçbir şeyi duymuyor, gözlerim duvarla ameliyathane kapısı arasında mekik dokuyordu. Bu kat ıssızdı, pek kimseler yoktu. Ömer Duman'ı ameliyat ediyor, ben Ada ve Muhammet ile bu koridorda bekliyordum. Muhammet ona alakasız şeyler anlatarak kafasını dağıtmaya çalışsa da fayda etmediği belliydi.

Ömer sabah koridorda göründüğünde ameliyat vaktinin geldiğini anlamıştık ve o andan itibaren zihnimde ağır bir sis tabakası vardı. Duman'ı hazırlamışlar, odadan çıkarmışlar, üst kata getirmişlerdi ve ben de elini tutarak gittiği yere arkasından gelmiştim. Ameliyat kapıları açıldığında, Duman an an uzaklaşmaya başladığında ve ellerimiz ayrıldığında gözlerimin içine bakıp dudaklarını kıpırdatmıştı. *Bana kalbini verdin, zaten artık ölsem de fark etmez.*

O andan beri cümlenin içinde kalmış, dakikaları ağır bir işkence gibi çekiyordum. Yere çökmüş, duvara yaslanmış, küçücük kalmıştım. Çenem dizime yaslıydı, gözlerim oyalanmak için yerdeki fayansları sayıyordu ama bir andan sonra nerede kaldığımı unutuyordum. Duman bir an olsun aklımdan çıkmıyordu, bozuk bir plağın aynı şarkıda takılı kaldığı gibi kalmıştı ismi aklımda.

Duman'a bir şey olmasın.

"Üç buçuk saati geçti," dedi Ada, yüreğinin bas bas bağırdığını işitiyordum. Üç saat nasıl olmuş da üç bin yıl gibi geçmişti acaba? "Kimse girip çıkmadı. En azından birinin ameliyat iyi gidiyor falan demesi gerekmez miydi? Yoksa kötü mü gidiyor?"

"Ada..." Muhammet'in Ada'ya karşı kullandığı o yumuşak sesi duydum ve göz ucuyla onlardan tarafa baktım. "Ellerin buz gibi olmuş, baştan aşağıya titriyorsun. Sakin ol güzelim, her şey iyiye gidiyor."

"Hiç hissetmiyor değil mi?" diye sordu Ada, bu soruyu Ömer'e de sormuştu. *Abim hiç acı hissetmeyecek değil mi?* "Ömer abi narkoz sayesinde tabii ki hissetmeyeceğini söyledi ama düşünsene mesela ameliyat sırasında uyandı, ne korkunç olur?"

"Neler düşünüyorsun böyle?" Muhammet kaşlarını çatarak alnını onun alnına yasladı ve Ada'nın gözyaşları o küçük aralıktan göründü. "Abin o masadan sağ kalkacak ve muhtemelen yapacağı ilk şeylerden birisi beni dövmek olacak. Ameliyata girmeden önce ne yaptığını gördün mü? Boynumu kesmekle tehdit etti beni."

Ada'dan bir gülüş kaçtı ve bu gülüşün benzerleri kafamın içinde kahkahaya dönüştü; Duman'ın kahkahaları. "Abim biraz korumacı davranıyor," dedi Ada, burnunu çekti. "Affedersin, peçete var mı?"

Muhammet yüzünü ondan uzaklaştırdı ve üzerindeki deri ceketin cebine ulaşıp peçete çıkardı. "Ağlama artık."

"Demesi kolay. Hayatımın en uzun bekleyişi."

Benim de.

Ada, aynı şeyleri hissettiğimizi anlamış gibi gözlerini Muhammet'in omzunun üzerinden bana çevirdi. "İyi misin Mahşer abla?"

"İçeriye girmek isterdim," diye fısıldadım gözlerimi tekrardan ameliyathanenin kapısına dikerek. "Elini tutmak isterdim."

"Abim... Çıktığında elini bırakmayacağına eminim."

Bir şey demeden dudaklarımı ısırdım ve elimi duvara dayayarak doğruldum. İlk önce vücudum uyuştuğu için sendeledim ve ardından dengemi sağlayarak sırtımı duvara yasladım. Ellerimin içinde ter birikmişti, pantolonuma sildim ve yanağımı serin duvara koyarak saatlerdir yaptığım gibi dua ettim.

N'olur o iyileşsin, her şeyi yaparım.

Gözlerim ne kadar kapalı kaldı, zaman nasıl aktı bilmiyorum ama içimdeki kederden nefes bile alamaz hale geldiğimde bir kapı sesi duydum ve çok hızlı biçimde gözlerimi açtım. Ada'nın tekerlekli sandalyesi zeminde hareket etti ve Ömer'in yorgun yüzü bakış açıma girdi. Elim ani şekilde kalbime yaslandı ve gözlerim doğrudan gözlerine kilitlendi. Bakışları yorgun, bitkindi. Ada'nın telaşlı, heyecanlı soluğu kulağıma ulaştı ve Ömer gözlerini sırasıyla hepimizin üzerinde dolaştırdı. Kalbimi avcımın ellerinde gördüm. Onu parçalamak da kurtarmak da kendi ellerindeydi.

"Zor bir ameliyattı." Ömer konuştu ve o avcının ellerindeki kalbim kasılıp bir umutla bekledi. "Ama... Çok iyi geçti. Gece yarısına kalmadan, sağlıklı bir kalple uyanır."

"YENİ BİR SAYFA."

Duman, bugün hastaneden çıkıyordu.

Çok uzun yıllar sonra ilk kez, geleceği arzulayıp ümit etmek için bir sebebim var. Aşk bir sebep olabiliyormuş, duygular ellerinden tutup kaldırabiliyormuş, kötü bir kalpte sevgiyle yumuşayabiliyormuş. Nasıl anlatırım bilemiyorum ama mutluyum.

Delirmek bir hastaneye yatmanın sebebidir, birine deli olmaksa aşkın sebebi.

Biriyle, birileriyle, kendinizle, duygularınızla kavga etmemek çok güzel bir şeymiş. Artık kimseyle dövüşmüyorum, kendimle bile.

"Ben bu hastane yatağını sevdim, biraz daha kalsam mı?"

Duman'ın sesiyle beraber kaşlarımı hafifçe çatarak ona doğru döndüm. Yatağında uzanmış, pişkin bir ifadeyle sırıtıyordu. Gülümseme değildi, tamamen sırıtmaydı. Hastane odasındaydık, ben dolabının içindeki kıyafetlerini topluyorken Duman da beni izliyordu. "Benim yatağımı daha çok seveceksin," diyerek ona göz kırptım.

Doğruldu. "Hadi gidelim."

Gözlerimi devirirken sırıttım ve elimdeki tişörtü de koltuğun üzerindeki spor çantanın içine bıraktım. Ameliyatın üstünden on üç gün geçmişti ve bu sürede Duman'ın durumu şükürler olsun ki iyiye gitmişti. Ameliyattan sonra uyanmasını beklediğim o saatler ameliyatı beklediğim saatler kadar zor geçmişti. Akşama doğru uyandığındaysa... boynuma yasladığım o bıçak elimden düşmüş, rahat bir nefes alabilmiştim.

Uyandıktan sonra çok yorgun düştüğü için hemen tekrar uyumuş, aralıklarla uyanmıştı. Yoğun bakımdan normal odaya geçtiğinde her şeyin yolunda gittiğini anlayarak sevinmiştim. Ameliyat yorgunluğunu birkaç gün sonra atmış, yemek yiyerek toparlamaya başlamıştı. Genelde bana sataşmış, uyumuş, dinlenmişti. Ada ve Muhammet bu sırada sık sık odasına gelmiş, Duman'ın yanında kalmışlardı.

İşte bugün de hastaneden ayrıldığımız gündü. Ada ve Muhammet arabayı çalıştırmak için bahçeye inmişti. Duman kıyafetlerini giyerken ona yardımcı olmuştum, çamaşırını ve çıplak göğsünü görmüştüm; Duman bununla epey eğlenmişti. Günlerin yorgunluğu üzerindeydi ama iyi görünüyor, muhtemelen öyle de hissediyordu. Her şey yolundaydı ama Duman hâlâ iyileştiğine inanamıyordu. Dün gece bana *beni sen kurtardın,* demişti. *Ama ben hâlâ kurtulduğuma inanamıyorum,* diye de eklemişti.

Ona bakarken dalmış olmalıyım ki Duman'ın yüzünde bir gülümseme oluştu ve bacaklarını yataktan indirerek yere bastı. "Üzülüyorum sana Mahşer, bana bakınca aklın falan gidiyor..."

Dolabın kapaklarını örtüp banyoya ilerledim. İçeriye girip burada bize ait bir şeyin olup olmadığına kontrol ederek odaya geri döndüm.

Duman pencere önünde dikiliyordu. Ada ile Muhammet'in evden getirdiği siyah bir tişörtle, koyu kot bir pantolon giymişti; her zamanki Duman'dı işte. Beni fark ettiğinde başını omzunun üzerinden çevirerek baştan aşağıya süzdü ve boynunu iki yana kütleterek yürümeye başladı. "Yaz gelmeseydi keşke."

"Aynen, yazı ben de sevmiyorum," dedim omzunun üzerinden cama bakarak. Bulutların rengi tatlı bir maviye dönüşmüş, çiçekler açmaya başlamıştı; polenlerin uçuştuğunu görüyordum. Duman yanıma vararak elini belime yerleştirdi ve beni sertçe kendine çekerek elini belimden aşağıya kaydırmaya başladı. "Dikişlerin..."

"Okulda da eteğini böyle kısacık giyerdin," dedi, kafasını eğip burnunu saçlarıma gömdüğünde. "Çok tatlı olurdun ama... kıskanırdım seni."

Lise yıllarını hatırlatması beni âdeta o günlere ışınladı ve kalp atışlarım istemsizce hızlandı. *Bazen kalbinizi bölüp birden fazla kişiye veremezsiniz; tamamını bir kişiye verirsiniz ve ölene kadar onun kalır.*

"Eğer cesaretin olsaydı," dedim gözlerimi ona doğru çevirerek. Kolumu boynuna doladım ve parmak uçlarımda yükselerek kulağına yaklaştım. "Veya benim daha fazla cesaretim olsaydı birbirimizle konuşabilirdik. O zaman sana izin verirdim, bana, beni görmekten fazlasını yapabilirdin."

Okkalı şekilde yutkundu. "Çok fena bir kızsın sen."

Kulağının altına bir öpücük bıraktım ve tabanlarıma basarak ondan uzaklaştım. Duman ondan uzaklaşmama izin verdi ve aramıza bir mesafe açıldığında, altdudağımı dişleyerek gülümsedim. "Ben de böyleyim işte."

Bana uzanmak için harekete geçiyordu ki, odanın kapısı önce tıklatıldı ve ardından yavaşça açıldı. Döndüğümüzde Ömer'i gördük. Yanımıza doğru gelirken Duman'ı baştan aşağıya süzdü ve ardından bana baş selamı verdi.

"Günaydın."

"Bizi artık sal," diye homurdanarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Duman Ömer'e döndü. "Takılma sen ona, hayırdır?"

"Çıkmadan önce seni bir kez daha göreyim dedim." Ömer elini Duman'ın omzuna koyup tedbir amaçlı bir kez daha baştan aşağıya süzdü. "Senin için çok mutluyum dostum." Diğer kolunu da ona doladı ve Duman'a içten bir şekilde sıkıca sarıldı. Duman da ellerini onun sırtına

götürüp erkekçe kucakladı Ömer'i. "Yıllar sonra seni hastaneden sağlıklı şekilde uğurlamak... Doktorluk hayatımda bundan daha çok ağlamak istediğim bir an olmamıştı."

"Ömer..." Duman bu sefer dalga geçmedi, espriye vurmadı, Ömer'i sıkıca kucaklayarak sırtını sıvazladı. "Çok sağ ol her şey için. Tek arkadaşım, tek dostum."

Ayağımın ucuyla yerde ritim tutarken, sarılmalarıyla hiç etkilenmemiş gibi yaparak mırıldandım. "Ağlamayın kızlar ya..."

Duman Ömer'in omzunun üzerinden dilini çıkardı ve yüzümü yalıyormuş gibi diliyle havada tur attı.

Manyak.

"Tamam, ağlayıp sümüklerini tişörtüme akıtacaksın şimdi," diyerek Ömer'i üzerinden attı Duman. "Ömer, bak doğruyu söyle... İçimde neşter falan bırakmadın değil mi?"

"Ameliyattan önce Mahşer beni köşeye sıkıştırıp uyarı çekti, bırakamadım o yüzden."

Duman gözlerini bana çevirirken ben de ters bakışlarımla Ömer'e fırça attım. "Yapar öyle şeyler," dedi Duman, kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekerken. "Çok seviyesiz insanlarız biz."

Ömer gözlerini kısıp ikimize bir dakika boyunca baktıktan sonra tekrar Duman'a dönüp konuştu. "İlaçlarını ve kontrollerini ihmal etme. Gününde, saatinde gel."

Duman onun omzunu sıktı. "Tamam."

Ömer başını iki yana sallarken, Duman'ın omzu altından ona bakıyordum. Duman'la başkalarının, tanıdıklarımızın yanında samimiyet kurmaz; sevgiliden çok kavgalı gibi görünürdük ama sevgili gibi görünmek de güzelmiş. "İyi madem, şimdilik hoşça kalın," dedi Ömer, ardından bana göz kırptı. "Ona iyi bak."

Başımı salladım. "Merak etme, hiçbir şeyini ihmal etmeyeceğim."

Duman bana dönüp sırıttı. "Hiçbir şeyimi mi?"

Ömer yüzünü buruşturdu. "Daha fazla kalamam burada."

Ömer Duman'a bir kez daha, ilkinden daha sıkı sarılarak uyarılarını tekrarladı ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Duman saçlarımı karıştırıp koltuğa ilerledi ve ceketini alıp tişörtünün üzerine geçirdi. Sağlığına kavuşmuş olsa da hareketlerinden yorgunluğu okunuyordu. Ceketi ona

her zamanki gibi çok yakıştı. Saçlarını düzeltip ardından koltuktaki spor çantayı aldığında, "Ben taşıyayım," diyecek oldum ama Duman gözlerinden ateşler çıkararak "O kadar da değil," dedi.

Omuzlarımı silktim. "Peki."

"Hadi, çıkalım şuradan."

Bir daha dönmemek üzere.

Elimden tuttuğunda günler sonra ona özgürce dokunabileceğimi bir kez daha fark ettim. Bir aydan daha uzun süredir ona, dakikalarla sınırlı şekilde dokunuyordum. Ona göre daha ufak olan parmaklarım kemikli parmaklarının arasından kaydı ve avuçlarımız birbirine oturdu. Tatlı, tenimi karıncalandıran bir his bileğimden yukarıya çıkıp kalbimin sertçe gümbürdemesini sağladı. Duman göz kırptı. "Kalp atışlarını duyabiliyorum. Hep buna sebep olmayı istedim."

Asansör aşağı inmeye başladığında, elimi kaldırıp parmaklarımıza baktım ve bu resmi görmek beni rahatlattı. Parmaklarımı kıpırdattım ve asansör durduğunda beraber dışarıya çıktık. Hava bugün gerçekten sıcaktı ve tişörtümün içinde bile terlediğimi hissediyordum. Hastane kapısından dışarıya çıkarken son kez hastanenin içine baktım ve Duman'ın çekiştirmesiyle kapıdan çıktım.

Hastanenin bahçesindeki arabaya yaklaştığımızda şoför koltuğunda Muhammet'in oturduğunu gördüm, Ada da hemen yanındaydı. Duman onlara tip tip baktıktan sonra arka kapıyı açtı ve binmem için önce bana izin verdi. Bu centilmen tavrına dudak bükerek arka koltuğa oturdum. Duman da vakit kaybetmeden yanıma yerleşti ve çantayı ayaklarımızın ucuna attı. Muhammet ve Ada'nın kafaları bizden tarafa döndüğünde ikisinin de yüzünü kaplayan bir gülümseme fark ettim.

Duman Ada'ya gör kırptı. "N'aber?"

"Harikayım!" Ada kocaman gülümsedi.

"Ben de harikayım," dedi Muhammet, araya katılarak.

Duman ona doğru dönerken yüzündeki samimi ifadeyi kaybetmişti. "Sordum mu?"

Muhammet huysuzca önüne döndü. Duman keyifle gerindi.

Ada kafasını iki yana salladı. "Ona muhtemelen ne zaman iyi davranırsın?"

"Seni hak ettiğine inandığımda."

Muhammet taklit etti. "Sono hok ottoğono onondoğomdo."

Duman aynadan ona baktıktan sonra arkasına doğru yaslandı. Araba bir süre sonra Duman'ın Ada ile yaşadığı apartmanın önünde durunca ilk inen ben oldum. Muhammet de inerek bagajdan Ada'nın tekerlekli sandalyesini indirdi. Bu sırada Duman da dışarıya çıkarak ön tarafa yürüdü. Ada'nın kapısını açarak onu kucağına almaya yeltendi. "N'apıyorsun?" dedim, kolunu tutarak.

"Kardeşimi kucaklayacağım."

"Muhammet yapar, saçmalama," dedim, dikişlerini göstererek.

Duman ofladı ve Muhammet Ada'yı kucaklarken, ben de sandalyeyi aldım. Duman istemesem de taşımama yardımcı oldu. Daireye çıktığımızda Duman da haftalar sonra geldiği için durup evine baktı. Kırık bir kalple çıktığı eve tam, sağlam bir kalple girmek onu düşündürüyor olmalıydı.

İçeriye girip doğrudan salona geçtik. Muhammet Ada'yı koltuğa bırakıp kapıyı örtmeye gidince, Duman'ın tişörtü üzerinden kalbine dokunduğunu gördüm. Canı mı acımıştı? Ada'da benimle aynı şeyi düşünmüş olmalı ki kaygıyla abisine baktı. "Bir sorun mu var?"

Duman elini kalbinden çekti. "Hayır."

Ada her şeyin yolunda gittiğine inanmış olmalı ki rahatlayarak gülümsedi. Koltukta arkasına doğru yaklaştığında Duman üzerindeki ceketi çıkarıp koltuğa fırlattı ve ardından tepeden tırnağa kendini süzdü. "Bir duşa ihtiyacım var."

Onu süzerken dudaklarımı yaladım ve kapının önünde dikilmeye devam ederken, "Ben sana yardımcı olurum," dedim hevesle. Gözleri bana uğradı ve tıpkı benim yaptığım gibi vücudumu baştan aşağıya süzdü. "Bana uyar."

Ada mırıldandı. "Bir şeyler dönüyor burada."

Dudaklarımı dişleyerek Duman'a göz kırptım ve arkamı dönerek banyonun yolunu tuttum. Peşime düşmesi zaman almamıştı. Adım seslerini duydum ve saçlarımı karıştırırken banyonun kapısını yavaşça açtım. Ben daha içeriye giremeden Duman belimden tutup beni kendisiyle beraber kapıdan içeriye soktu ve kapıyı örtüp vücudumu kapıya yasladı.

Bir anda dudaklarımdan öpmeye başladı.

Dudaklarını dudaklarımda hissettiğim an tüm dengem temelinden sarsıldı ve dudaklarımdan bir inilti döküldü. Ani saldırısı karşısında

düştüğüm şaşkınlıktan sıyrılıp kollarımı boynuna sardım ve parmak uçlarımda, ona daha çok ulaşmak için yükseldim. Dudaklarımız sataşır gibi birbirini öperken, ruhumun kendimden başka bir şeye yaslandığını hissettim. *Duman'a.*

Birini öpmekte ne var bilmiyorum ama Duman'ı öpmekte, beni ayağa kaldıran bir şey var. Sanki kaburgalarım birleşmeye, kalbime batan huzursuz duygular ondan korkup kaçmaya başlıyordu. Elleri aşağıya inerek beni kendine bastırdığında, parmaklarımı saçlarının arasına yerleştirdim. Bir ses daha çıkardığımda Duman dudağını dudağıma daha sert bastırıp sesin duyulmasını engelledi. "Sessiz ol."

"O zaman öpme," diyerek ona çıkıştım. Ardından dudaklarımı geriye çekmeye çalıştım.

Dudaklarını yukarıya, yanağıma kaydırdı. "Çok uzun zamandır hiçbir şey normal değildi Mahşer. İlk kez kendimi normal bir insan gibi hissediyorum, kalbime karşı bir sorumluluğum yok. Ağrımıyor bile, çok şaşırtıcı. Bu kadar özgür hissederken... seninle olmak, hayalini kurduğum her şeyi yaşamak istiyorum."

Küçükken hayalini kurduğum o çocuğun, şimdi karşıma geçmiş kendisinin hayallerini süslediğimden bahsetmesi... Tarifsiz bir hisli ve bunu tarifsiz yapan da ona âşık olmamdı. Başparmağımla ruj lekesi olan dudağını temizledim. "Tabii ki yaşayabiliriz ama bir şeyi çok merak ediyorum..." Bakışlarımı kalbine doğru indirip göğsünün üzerinden bir süre oraya baktım. "Beni kendi kalbinle seviyordun ya... Bu yeni kalbin takılınca... hislerin değişti mi?"

"Sen hâlâ orada mısın?" Beni sakince bıraktı ve ben kapıya yaslanırken, küvete doğru geriledi. Küvetin önünde durduğunda, dudaklarımı elimin tersiyle silerek onu izledim. Önce tişörtüne uzandı ve saniyeler içinde çıkarıp kirli sepetine fırlattı. Günler, haftalar sonra vücudunu çıplak gördüğümde boğazım kurudu ve yutkunma ihtiyacı baskın çıktı. Kalbinde, ciğerinde dikiş izleri duruyordu ve hepsi ödenmiş bedellerini gösteriyordu. Savaşmıştı, kaybedeceğini sanmış ama kazanmıştı. Bunlar da o savaşın izleriydi, onlara baktığında kazandığını görüyordum.

Gözlerim onun ödediği o ağır bedellerin üzerinden okşar gibi geçerken, Duman'ın pantolonunu çıkardığını da fark ettim. Bakışlarımı aşağıya değil, aksine yüzüne değdirdim ve yanına doğru yürürken ıslanmaması için çoraplarımı çıkardım. Duman küvetin içine girip suyu

ayarladıktan sonra küvetin içine oturdu ve kafasını arkaya doğru, fayansa yasladı. Küvetin kenarına oturarak, elimi saçlarına uzattım ve rahatlamasına gülümsedim. Çok sıcak olmayan su onu ıslatmaya başlamıştı.

"Saçlarını yıkayayım mı?" diye sordum olabildiğim en yumuşak şekilde.

"Seni seviyorum Mahşer." Bu cümleyi duymak o kadar ani oldu ki, bir kısacık an için bunu kafamın içinde uydurduğumu düşündüm. "Ve bu kalbimden çok beynimle alakalı bir şey. Kalbim var diye mi seni yıllarca unutamadım? Hayır, beynim unutamıyordu. Kalp, beyinden aldığı uyarılarla çalışır, bir şeyler hisseder. Kalbim değişse de beynimden aldığı uyarılar hep aynı: sen Mahşer'e âşıksın."

Duman'ın kalbini belki defalarca kez kırmış, parçalamıştım ama o kalbi değişip yerini başka kalp aldığında da düşünmeden edememiştim. Ya bu kalbi beni yadırgarsa? Ya benim için atmazsa? Ama söyledikleri hem gerçek hem de oldukça romantikti. Dudaklarım kıvrılırken başımı salladım ve şampuana uzanarak saçlarına bir miktar sıktım. "Gözlerini sıkı kapat, yanmasın."

Başını kolayca yıkayabilmem için küvetin ortasına doğru kayarak sırtını bana döndü. Uzayan saçlarını yıkarken, omuzlarını, sırtını izlemeden edemiyordum. Kaburgaları artık daha belirgin, çıkıntılıydı. "Birini, bir şeyi sevdiğini kabul ettiğinde daha şefkatli oluyorsun," dedi Duman, köpükler elimin altında çoğalırken.

"Doğru," dedim inkâr etmeden. "Birini, bir şeyi sevdiğimi kabul ettiğimde onunla dövüşmeyi bırakır, kendimle dövüşmeye başlarım; ona daha iyi davranabilmek için."

"Kendinle dövüşmeyi de bırakmalısın Mahşer."

"Bugün bıraktım," dedim ve başını eğerek suyun altına tuttum. Duman ona bir çocuk gibi davrandığım için sızlandı. "Köpükler ağzıma girdi Mahşer!"

"Ağzını açmasaydın o zaman."

"Konuşuyorduk farkındaysan!"

Su, köpükleri durulayarak başından aşağıya aktığında, Duman eliyle yüzündeki suyu çırptı ve omzunun üzerinden bana doğru döndü. Onunla ilgilenmek, bir şeyler için yardımcı olmak hoşuma gidiyordu. Sessizce bana bakarken, şampuanı bir kez daha sıkarak dalgalı saçlarını yıkadım.

Lifi sabunlayarak sırtını ovalamaya başladığımda, "Ben hallederim,"

diyerek elimdeki life uzandı. Sanırım biraz çekinmişti. "Kendimi yıkayabilirim."

"Hayır," diyerek elimi geriye çekmeye çalıştığımda bileğimden daha sıkı tutarak, "İnat etme," diye homurdandı. "Hem sen de ıslandın hep."

Kaşlarımı çattım. Ben yıkamak istersem yıkardım. Lifi geri çekmeye çalıştım. "Islanayım, bir şey olmaz."

"Yaa?" Tek kaşını kaldırarak bileğime daha sert asıldı.

"Yaaa," dememe kalmadan Duman'ın çekişiyle irkildim ve kalçam küvetin kenarından içeriye kaydığında, vücudum da Duman'a yapıştı. Kolları beni etraflıca sardı ve sırtını küvetin taşına yaslayarak kucağına oturttu. İlk an şaşkınlıktan konuşamadım ve küvetin içindeki su yüzünden tüm kıyafetlerim ıslandı. Gözlerimi ona dikerek *ne yaptın sen* bakışı attığımda, elini yanağıma öyle güzel koydu ki ağzımı açamadan ona baktım.

Oldukça sakin şekilde beni kucağında dengelediğinde başım omzuna doğru düştü ve ellerim kucağımda birleşti. Çıplak omzunda yatmak bir şekilde huzurlu hissettirdiği için ona kızmadım ve uysal şekilde kucağında durdum. Yanağımı okşayıp derin, düşünceli bakışlarla yüzümün her çizgisini izledi.

"Özdemir Asaf demiş ya hani; yüzün gözün söz içinde. Sen de tıpkı öylesin. Her mimiğinde bir sitem, bir kızgınlık, öfke okunuyor."

Bir nefes mesafesinde durup içimden silemediğim kederle beraber dudaklarımı araladım. "Peki aşk? Onu okuyabiliyor musun yüzümden?"

"Yüzünden okuyamıyorum onu," dedi ve sanki bir daha emin olmak için yüzümdeki çizgilere baktı. Bu sırada yüzümü kendisine daha çok çekmişti. Kehribar bakışları, hâlâ kırık bir kalp taşıyor gibiydi. "Gözünden, ya da dudağının kenarındaki bazı gülüşlerden okuyorum."

Yüzümdeki yolculuğu bitmiş olmalı ki gözlerime çıktı ve o an onun gözlerinin içinde kendi aksimi gördüm. İnsan ait olduğu karanlıktan çıkamıyor ama bazen karanlıkta bir pencere açabiliyordu. "Aşk, iyi ya da kötü ayırt etmiyormuş," diye konuştu, aynı düşünceli ses tonuyla. "Birine, iyi bir kalbi olduğundan âşık olunmuyormuş. Bazen birinin içindeki o kötülüğü bile sevebiliyorsun, yaptığı her kusurlu şeye kafanın içinde bir bahane bulabiliyorsun; çünkü onu seviyorsan iyi biridir diye düşünüyorsun. Artık içimde hiçbir kötülüğüne bahane aramıyorum, seni içindeki en zehirli duygularla seviyorum."

"Bana tahammül eden insanlara şaşırıyorum," diye itiraf ettim kısık bir sesle. "Çünkü tahammül edilmesi zor biriyim. İnsanlar benim, değiştirilmesi gereken bir insan olduğumu düşünüyorlar. Aslında haklılar, ben de karşımda sürekli sesini yükseltip küfreden bir insana tahammül edemem. Tahammül edemiyor olmalarına sinirlenmiyorum, beni değiştirmek istemelerine uyuz oluyorum. Yaptığım hiçbir kötülüğün bahanesi yok. İstedim ve yaptım. Ben böyleyim. Yanlış ve kırıcıyım. İnsanlar hayatlarında beni ya böyle kabul etsinler ya da etmesinler. İşte sen öylece kabul ediyorsun, değişmemi istediğinde bile bunu kendimin mutlu olmasını istediğin için yapıyorsun. Zaten artık onu da bıraktın."

"Evet, insanlar sana tahammül etmek zorunda değiller. Senin değişmeni istemeleri de bir yere kadar kabul edilebilir. Fakat birini olduğu gibi kabul etmek herkesin yapabileceği bir şey değil." Islak, ağırlaşan saçlarımın diplerini hassas bir şekilde okşadı. "Fedakârlıktır bu."

"Olduğum kişiden memnunum," dedim, bakışlarım onun omzuna kayarken. "Yine de çok fazla tahammülsüz, zor biri olmaya başlarsam beni uyarabilirsin."

"Şikâyetim yok," dedi dosdoğrudan. "Ben ölümün kıyısından döndüm, büyük bir savaştan galip çıktım. Dile kolay belki ama doğduğumdan beri beni rahatsız eden bir şeyden kurtuldum. Hâlâ şaşkınım aslında. Geceleri kalbim ağrıdığı için uykularım bölünmeyecek, *keyifle sigara içip ardından keşke içip de bu ağrıyı çekmeseydim lan*, demeyeceğim. Sonra..." Eliyle kafamı suyun içinden kaldırdı ve dudaklarıma yaklaşıp titrek bir soluk aldı. "Seni öpmeye başladığımda durmayacağım."

"Hımm," dedim dudaklarıma bir gülümseme kondurarak. "Deneyip görelim."

Duman bana daha cevap veremeden ellerimi onun ensesine doladım ve kafasını kendime çekip kendimi de küvetin içine bıraktım. Gözlerimi yumdum ve ağırlığını hissederken, suyun omuzlarıma çarptığını hissettim. Duman da hiç gecikmeden bu öpücüğe karşılık verdi. Ardından kulaklarımda bir basınç oluştu. Bir çığlık kalbimin içinde patlayıp vücudumda yayıldı ve saçlarım suyun üzerinde yüzmeye başladı. Kalplerimiz bir şekilde yolunu bulup aynı ritimde atmayı başardı ve saniyeler boyunca ölümcül bir tutkuyla öpüştük.

"Denizler güzelse batmak bir lütufmuş," dedi Duman, dudaklarımız birbirinden ayrıldığında.

Dudaklarını önce alnıma, ardından şakağıma, burnumun ucuna, yanaklarıma kondurdu ve sonrasında benden uzaklaşarak doğruldu. Onun beni bırakmasıyla beraber küvetin içine düştüm ve su kütlesi etrafa sıçradı. Duman küvetin içindeki tıpayı çıkardı ve biriken su giderden akmaya başladığında, elimden tutup beni kaldırdı.

Küvetten çıktım ve ona arkamı dönerek üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Tişörtüm ve şortum epey ıslanmıştı. Çamaşırlarımla kaldığımda Duman'ın bakışlarını tamamen üzerimde hissettim ama tepki vermedim. Siyah saçlarımı sol omzumda topladım ve suyu güçlü şekilde sıkarken Duman'ın derince soluklandığını duydum. Uzanıp kapının arkasındaki havluyu aldım ve vücuduma etraflıca sararak banyo kapısını açtım. Kafamı çıkarıp baktım ve Muhammet'in olmadığını gördüğümde çıkmak için harekete geçtim. Fakat çıkmadan önce dönüp son kez küvetin içinde beni izleyip gözlerini irice açmış olan Duman'a baktım. Dilimi dudaklarımda gezdirerek ona kışkırtıcı bir gülümseme attım ve ardından kapıyı çekip banyodan ayrıldım.

Duman'ın odasına girmeden önce Ada'nın odasına ilerledim. Kendime bir taytla tişört seçtim. Ada benden daha uzun ve zayıftı ama bunların olacağına emindim. Kıyafetlerle beraber Duman'ın odasına geçtiğimde giyindim ve yanımda getirdiğim havluyla saçlarımı kuruladım. Saçlarım düz, uzun ve çok koyuydu. Onları kurulayıp sırtıma bıraktıktan sonra sigara ihtiyacıyla elimi cebime attım ama paketimin şortumda, şortumun da ıslak olduğunu hatırladım. "Of ya."

Saçlarımı karıştırarak yatak odasından çıktım, oturma odasına geçtiğimde Muhammet ile Ada'nın aynı koltukta oturup birbirlerinin elini tuttuklarını gördüm. İçeriye sessizce girdiğim için beni fark etmeleri birkaç saniyelerini almış, fark ettiklerinde irkilerek uzaklaşmışlardı. Duman'ın ceketini koltuktan alırken merak ederek sordum. "Siz hiç öpüştünüz mü?"

Kızardılar ve yanaklarındaki o pembelik beni gülümsetti. "Böyle sorular sorulmaz," dedi Ada, azarlayıcı bir sesle.

Dudağımı bükerek ikisini de süzdükten sonra Duman'ın ceketinden sigarayla çakmağını aldım ve Ada'ya göz kırptım. "Muma çevirmişsin çocuğu."

Muhammet bozulurken Ada'nın kaşları çatıldı. "Mahşer abla!"

Omuzlarımı silktim ve onlarla daha fazla uğraşmadan Duman'ın odasına geçtim. Kapıyı kapatarak camın önündeki tekli koltuğa doğru

yürüdüm ve geçip oturduktan sonra bir sigara yaktım. Duman'ın evinin manzarasını seviyordum. Tepede kaldığı için İstanbul'un o eksi semtlerini, Galata Köprüsü'nü görüyordu. Hele akşamları manzarası ışıl ışıl oluyordu. Kalbi kırık bir adamın manzarası, yaşamın tüm renkleri oluyordu bir anda. Ölecek birisi burada durup o manzaraya baktığında, bir kez daha nefret ederdi ölümden. Yaşama manzara kurup ölüme sigara yakmak...

Sigaramın külünü silkerken kapının aralandığını duydum. Duman'ın geldiğini anlamak için görmem gerekmedi. Çıplak ayakları parkede sesler bırakarak ilerledi ve dolabının kapakları aralandı. Sırtımı koltuğun arkasına yaslayarak arkasına baktım. Beline bir havlu bağlamıştı ve odanın ışığını açmamış olsam da siluetini, vücut çizgilerini görüyordum. Havluyu bir anda çözdüğünde çıplak kaldı ve elleri dolabın içini kurcaladı. Karanlık, ayrıntısıyla seçmeme engel olsa da sırtını, kollarını, bacaklarını net şekilde görüyordum. Manzarama karşı sigaramdan bir yudum aldım ve giyinene kadar onu izledim.

Hazırlanıp yanıma geldiğinde, "Aç mısın?" diye sordum sabahki kahvaltının üzerinden uzun süre geçtiğini hatırlayarak. "Senin için bir şeyler hazırlarım."

"Evdeki her şeyin bayatladığına veya tarihinin geçtiğine eminim," dediğinde gözlerimi ondan tarafa çevirerek elimi sakallarına koydum. "O zaman makarna yaparım?" diye bir seçenek sundum ona.

Yüzünü eğip dizkapağımın üzerine bir öpücük kondurdu. "Buna hayır demem bebeğim."

Yanağına bir öpücük kondurdum ve onun eli yanağına dokunurken mutfağa gittim. Dolapları açarak bakliyatların içinde makarna aradım. Çok efor sarf etmeme gerek kalmadan makarnayı gördüm ve çekip çıkardım. Tencereler... Sanırım üst dolaptaydı. Parmak uçlarımda yükseldim ve dolabı açıp derin bir tencere çıkardım. İçine su koyup tencereyi ocağa bıraktım ve makarna için nasıl bir sos yapabileceğimi düşündüm. Dolaba ilerleyip açtım. İçerisi kokuyordu. Çürümüş, tarihi geçmiş her şeyi temizleyip attım. O esnada ambalajı açılmamış bir kaşar paketi gördüm ve son kullanım tarihine baktım.

Fırında makarna yapabilirdim.

Beşamel sos için gerekli olan malzemelere baktım ve hepsi vardı. Dolaptan çıkardıklarımla fırında makarnamı hazırlayıp tabaklara servis

ettim. Kutusu hiç açılmamış altılı bir kolayı da çıkarıp makarnaların yanına koydum ve ardından geriye çekilip makarnaları gururla süzdüm. "Elinden ne uçan ne de kaçan kurtulmuyor kızım, aferin."

Makarnanın iştah açıcı kokusuyla büyülenmişken başımı mutfak kapısına çevirerek seslendim. "Ada, Muhammet, gelin de yemek yiyin."

"Geliyoruz."

Onlardan cevabı aldıktan sonra masanın sandalyelerinden birisini çektim ve otururken, bu sefer benim için daha önemli olan adama seslendim. "Duman, yemek hazır. Hadi, soğumadan gel ye."

Muhammet mutfak kapısında göründü ve içeriye girerken masaya göz attı. O da yorgun, hırpalanmış görünüyordu. Geldiğinden beri Ada'nın ve bizim dertlerimizle uğraşmıştı. Ada'yı sandalyeye bırakıp yanına oturduğunda, uzanıp masanın ortasındaki çatalı aldı, Ada'ya verdi. "Başka istediğin bir şey var mı?"

Ada teşekkür eder gibi gülümsedi. "Teşekkür ederim, makarna yeter."

"Yetmezse ben sana yine koyarım zaten," dedi Muhammet ve gülümseyerek, onun tatlı bir pembeliğe bürünen suratını izledi.

Aynı esnada Duman mutfağın kapısında göründü. Elim ayağımın dolaşmaması için okkalı şekilde yutkunarak makarnamı bıçak yardımıyla kestim ve ağzıma büyük bir lokma atarak çiğnedim. Duman hemen yanımdaki sandalyeyi çekerek sakince oturdu ve dizi masanın altından dizime sürttü. Muhammet ve Ada, Duman'ın gelişiyle beraber sessizliğe bürünüp başlarını önlerine eğmişti. Duman sağ eliyle çatalını kavrarken sol elini de bacağıma koyarak Ada ile Muhammet'e bakmaya başladı. "Muhammet?"

Muhammet gözlerini Duman'a çevirerek yutkundu. "Efendim abi?"

"Yarın gidip sana iş bakalım," dedi düşünceli sesle. Ada kafasını tabağından kaldırmamış olsa da gülümsediğini görmüştüm. "Karşımızdaki daireyi tutacaksın madem, para lazım sana."

Muhammet'in yorgun bakışları parladı ve çatalını tabağının kenarına bırakarak başını salladı. "Ben kendimi bildim bileli çalışıyorum zaten, olur."

"Sen Bursa'da nerede, kimlerle kalıyordun?" diye sordu çatalıyla biraz makarna alırken. "Yanlış hatırlamıyorsam... aileni kaybetmiştin?"

Muhammet'in parlak bakışları bir an gölgelendi. "Beni Bursa'ya bağlayan hiçbir şey yok. Tek tabancaydım ben. Fakat artık buradayım, bu yüzden çalışsam iyi olur."

Duman hiç ayırmadan onun gözlerine kilitlenmiş, dikkatle bakıyordu. Dürüstlüğünü tarttığına emindim. "Kafede falan çalışır mısın? Kafede çalıştığın parayla ev de tutamazsın ama..."

"Benim biraz birikmiş param var," dedi Muhammet, heyecanla. "Yeter ki burada kalayım!"

Ada başını belli belirsiz kaldırıp gözlerini erkek arkadaşına çevirdiğinde, yüzündeki çizgilere kadar oturan samimi bir duygu gördüm. Duman lokmasını ağzına götürerek dişlerinin arasında çiğnedi. "Tamam o zaman, bundan sonra bizimlesin."

"Zaten uzun süredir benimleydi," dedi Ada, dalgın dalgın ona bakarken.

Muhammet ona dönüp göz kırparken, Duman da belli belirsiz gülümsedi.

Belli belirsiz gülümseyerek ben de tabağıma eğildim ve makarnamı yerken, kola içmeyi de ihmal etmedim. Lokmayı ağzımda çevirirken, diğerlerinin yüzüne baktım ve hepsinin iştahla yediğini görerek omuzlarımı kabarttım. Ada kolasından büyük bir yudum aldı. "Ellerine sağlık Mahşer abla, sen yemekten anlar mıydın?"

"Canım isteyince anlıyorum, istemediğinde anlamıyorum."

Muhammet'ten bir kıkırtı döküldü ve daha sesli gülmemek için eliyle ağzını kapattı. Ada da onunkine benzer bir tepki vererek güldü. Omzumu silkip kolamı içerken bardağın üzerinden Duman'ın bakışlarıyla karşılaştım. O, çocukların aksine gülmüyor, derin derin bana bakıyordu.

Çocuklar az sonra tabaklarını biterek kalktı. Onlar gözden kaybolduktan sonra ikimiz de anlaşmış gibi gözlerimizi birbirine çevirdik. Yaramaz parmakları taytın üzerinden bacağımı okşarken ona sırıttım ve başımı omzuna yaslayarak makarnamı yemeye devam ettim.

"Bu akşam burada kal," dedi, eli karnıma doğru çıkıp beni kolayca kendine çevirdiğinde. Vücudumun bir kısmı ondan tarafa döndü ve çenemi tutarak yüzümü yüzüne kaldırdı. Dudaklarını kaçamak şekilde şakağıma, yanağıma kondurdu. "Benimle uyu."

Aslında annemi merak ediyordum ama Enes'i arayıp sorabilirdim. Saçlarımı kulağımın arkasına koyarak, "Olur," dedim benden beklenilmeyecek kadar yumuşak şekilde. Mutlu olmak güzel şeydi ama her mutluluk için bir şeyin bizden ödünç alındığını düşünüyordum. Onu

almamaları için elimi etrafına doladım ve gözlerinin içine baktım. "Beraber uyuyalım. Sarılalım da."

Beraber uyuduk, üstelik sarılarak.

Günü de geceyi de Duman'ın evinde geçirmiş, sabah olduğunda kalkıp kahvaltı yapmıştık. Duman kahvaltıda beni birkaç günlüğüne bir tatile götürmek istediğini söylemişti. Buna şaşırmış, biraz bocalamış, sonra kabul etmiştim. Duman, Ada ile Muhammet'i yalnız bırakmayı istemediği için Ömer'in ara ara eve gelmesini düşünmüş, arayıp bunu ona da söylemişti.

Şimdiyse evime doğru yol alıyorduk. Duman, araba kullanmayı özlediğini söylediği için şoför koltuğuna geçmişti, bense hemen yanında oturuyor ve radyoda açtığım şarkıyı dinliyordum. Evden bir süre önce ayrılmıştık ve evime varmamıza az kalmıştı. Bir valiz hazırlayacak, Duman'la beraber tatile çıkacaktık.

Terlediğimi hissederek arabanın camını indirdim. Rüzgâr canlı biriymiş gibi içeriye sızarak suratıma çarptığında memnuniyetle gülümsedim. Hava epey sıcak ama rüzgârlıydı. Aslında rüzgâr da ılık, sıcaktı. Üzerimde asıp kuruttuğum tişörtümle şortum vardı. Elimi enseme götürerek saçlarımı topladım ve avucumda tutarak kendimi, yüzümdeki rüzgârın akışına bıraktım.

"Nereye gideceğimizi söylemeyecek misin?" diye sordum.

"Hayır, söylemeyeceğim," dedi, sesi keyifliydi. "Ama tamamen yalnız olacağız, baş başa, sen ve ben... Aklından neler geçtiğini biliyorum, merak etme onları da yaparız."

Dudağımı ısırarak omzumun üzerinden ona döndüm. Bugün beyaz, tenine müthiş yakışan bir tişörtle kot pantolon giymişti. Güneş gözlükleri koyu renkli saçlarındaydı, evden çıkmadan önce sakallarını kesmiştim. İçimi çekerken Duman gözlerini trafikten alarak bana çevirdi ve havalı bir gülüş attı. "Merak etme, birkaç saat sonra üzerimdekileri çıkarabilirsin."

Gözlerimi devirdim. "İlaçlarını yanına aldın mı?"

"Aldım dedim ya Mahşer, yüz kere sorup durma ya..."

"Ne bağırıyorsun, sadece emin olmak istedim!"

Direksiyonu daha sert kavrayarak içini çekti ve ardından elini uzatıp başımı arkadan kavradı. Beni, aramızdaki mesafeye aldırmadan kendisine doğru çektiğinde asilik etmeden ona yaklaştım. Tişörtünün yakasını düzelttim.

"Sana beyaz yakışıyor," diye itiraf ettim, içimden geleni dudaklarımda hapsetmek istemiyordum. "Ben de kırmızı giymeyi çok severim," dedim ve ellerimi yakasından çektim.

"Ama genelde siyah, gri falan giyiyorsun Mahşer."

"Öyle hissettiğimden sanırım Duman. Yani kasvetli hissedince elim dolaptaki o renkli kıyafetlere gitmiyor."

"Benim artık harika derecede sağlıklı bir kalbim var," dedi, parmak eklemleri saç diplerime sürtünürken. Bu hissin bağımlısıydım, inkâr etmiyordum. "Bunun hatırına pembe giymelisin bence."

Harika derecede sağlıklı bir kalp...

"Oldu, pembe tişörtün altına da turuncu şort giyerim. Nasıl olur?"

Duman gülmemek için gözlerini ve ağzını kapattı.

"Gül gül," dediğimde arabanın sokağa girdiğini görerek koltuğuma geriledim. Bundan keyif alıyordu, beni güldürmekten veya komik olmamdan. Derin bir nefes vererek beyaz tişörtünün altından göğsüne doğru baktım. Duman sağlıklıydı, ben veya normal insanlar gibiydi. Ölmeyecekti, özgür kalmıştı. Artık makineler, cihazlar, gece yarıları uykudan uyanıp sızlanmalar yoktu. Duman, artık kalbinin üzerine yatabilirdi, çünkü artık kalbi ağrımayacaktı.

Araba evimin önünde durduğunda Duman'a inmesi gerekmediğini söyleyerek dışarıya çıktım. Anahtarım yanımdaydı, şortumun cebinden çıkarıp kapıyı açar açmaz evdeki kahve kokusu burnuma çarptı. Oturma odasında değillerdi. Saçlarımı arkaya doğru savurarak annemi merak ettiğim için ilk olarak odasına baktım ama annemi orada bulamadım. Sonrasında mutfağın yolunu tuttum ve kapıyı açıp baktığımda, annemin masada oturduğunu görerek rahatladım.

Kabul edeyim, bazen eve girdiğimde annemi ölü bulmaktan korkuyordum.

Annem, duyduğu sesle beraber kafasını çevirip bana baktı ve yüzüne mütemadiyen yapışık duran hüzünlü ifade huzura dönüştü. Beni gördüğünde iyi hissetmesine şaşırdım ve içeriye girerek ben de ona gülümsemeye çalıştım. Enes'in tezgâhın önünde uğraştığını göz ucuyla

görmüşken, annemin yanına ulaşarak eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Merhaba, nasılsın anneciğim?"

Anneciğim kelimesini normalde imalı söylerdim, o sevgiyi verememesinden yakındığımı anlasın diye. Fakat şimdi içimden geldiği gibi samimiyetle söylemiştim. *İyiyim, sen nasılsın?*

"Gayet iyiyim," dedim onun kısa saçlarını elimin içiyle düzeltirken. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerini kısıp sırtı bize dönük olan Enes'e baktı. *Şununla anlaşmaya çalışıyorum. İşaret dilini bilmiyor, beni anlamıyor.*

"Boş ver bilmesin," dedim, annemi Enes'le paylaşmaktan hoşlanmadığım için. "Ben dün sana bir hafta yetecek yemek yapmıştım, ihtiyacın olduğunda ısıtıp onları yiyebilirsin."

Annem kafasını sallayıp ellerini masanın altında, kucağında birleştirdiğinde doğrularak tezgâha, abimin yanına ilerledim. Ocakta, dün annem için yaptığım yemeği ısıtıyordu. Saçları uzamıştı, geldiğinden beri kesmemişti. Onun yakışıklı bir abi olması sinirlerimi bozuyordu, ailenin tüm güzellik payını ben almalıydım. Gözlerimi ısrarla üzerinde tutup ona psikolojik baskı uyguladığım için pes ederek gözlerini bana çevirdi. "Evet, bağırıp çağırıp küfrettikten sonra yine beni dinlemeden gitmeni bekliyorum Mahşer. Dik dik bakma, sinir bozucu oluyorsun."

"Sinirini bozmak için öyle bakıyorum," dedim agresif bir ses tonuyla. "Şu an seninle uğraşacak vaktim yok Enes, tüm bahanelerini ben döndüğümde anlatırsın."

Tek kaşı yükseldi ve bununla beraber yakışıklı suratına on altı yaşına kadar sık sık gördüğüm o ifade yerleşti. "Onunla mı gidiyorsun?" dedi, çenesiyle mutfak camından dışarıyı göstererek. Duman'ın arabası buradan görünüyordu. "Hastaneden çıktı demek."

"Evet," dedim arabanın içinde beni bekleyen adama duyduğum hislerle beraber. "Çok iyi."

Kafasını iki yana salladı. "Böyle kafana göre yaşaman... Hızlı yaşıyorsun Mahşer, gecen gündüzün belli değil. İntikamdır, odur budur... Başın belaya girecek."

"Bir saniye, bu sevgi selin karşısında gözlerim doldu," dedim ve sahiden gözlerim dolmuş gibi titrek bir soluk vererek başımı iki yana salladım. Enes, anlamsız şekilde bana bakarken kıkırdadım ve onun omzunu sıktım. "Beni düşünüyormuş... Komiksin."

"Seni tabii ki düşünüyorum aptal! Seni seviyorum ben!"

Onun sevgi anlayışını komik bulduğum için güldüm ve daha fazla tartışmadan ciddi bir sesle konuştum. "Ben birkaç gün olmayacağım. Duman bu hastane sürecinde çok yoruldu, kafa dinlemeye ihtiyacı var ve ben de onunla gideceğim. Annem sana emanet, zaten kendisi her şeyini yapabiliyor ama ilaçlarını alıp almadığını mutlaka kontrol et. Bir şey olursa da beni ararsın, telefonum açık olacak."

Sözlerimi bitirip onun yanından ayrılırken, Enes dirseğimden tutup beni kendine daha çok çekti ve çenesini başıma yaslayarak koluyla beni sardı. Evet, sarılmak sevgiyi gösterebilir ama duygularınız o kişiye açıksa. "Seni çok seviyorum," diye yineledi ve o sevgiyi görmek için çırpınmak istedim. "Annemi de seni de çok seviyorum Mahşer. Geldiğinde konuşacağız. Şimdi git, sevgilinle vakit geçir ama döndüğünde oturup doğru düzgün konuşacağız."

Aksilik, hırçınlık etmeden başımı salladım. Konuşacak olmamız onu affedeceğim anlamına gelmezdi. Abim beni bıraktığında annemin bizi izlerken gözlerinin dolduğunu gördüm ve ilerleyip gözündeki yaşları sildikten sonra mutfaktan çıktım.

Gözyaşları gerçek pırlantalar olarak gözlerimizden dökülse, o zaman duygularımızı satmak mümkün olur muydu?

Odama girip dolabıma yürüdüm ve aklıma gelen şeyle beraber gözlerimin parladığını hissettim. Kısa sürede aklıma gelen şeyi icraate döküp yanıma birkaç kıyafet aldım. İç çamaşırı, şort, askılı bluz, tişört ve biraz makyaj malzemesi. Odada işim bittiğinde banyoya geçtim ve duşta kullandığım şampuanla, duş jelini, diş fırçamı alarak odaya geri döndüm.

Çantayı hazırlayıp odadan çıktım ve mutfak kapısına bir kez daha baktıktan sonra portmantoya bıraktığım ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Anahtarımı yanıma aldım ve kapıyı açıp çıktıktan sonra arkamdan kapattım.

Bahçe kapısına yürüyerek adım adım ona yaklaştığımda, Duman'ın arabadan inmiş, mahalledeki küçük bir çocukla konuştuğunu gördüm. Arkası bana dönüktü. Yutkundum ve çantamı iki elimle tutarak sessiz adımlarla yaklaştım. Duman, birkaç saniyenin ardından benim farkıma vardı ve doğrularak benden tarafa döndü. Onun gözlerini görmemle her şeyin bir uğultuya kapılması beraber oldu. *Dikkat et Duman, ben sende bulunabilirim. Ben artık ben değilim çünkü.* Şaşkınlığının keyfini

sürdüm. Önce gözleri baştan aşağıya beni süzdü, gözbebekleri irileşti ve sonrasında elini yüzüne kapatıp gülmeye başladı.

Aşkın tek iyi yani gülüşün, dediğinde bunu anlamsız bulmuştum. Fakat Duman çok haklıydı. Duman'ın gülüşü sadece aşkın değil, hayatımın da tek iyi yönü.

Aslında öyle bir gülümseme ki tüm hayatımı satın alabilir.

Gülüyordu, çünkü o istediği için kırmızı bir taytla turuncu bir tişört giyinmiştim.

"DARMADUMAN"

Ellerimi sana dokunduramadığım için seni bana hatırlatan bir şeye, sigaraya dokunmaya başlamıştım. Ve şimdi de ellerimi senden çekemediğim için bir sigaraya bile dokunamıyorum.

Ellerimi bir yere uzatıyorum ama bir anda senin üzerinde buluyorum.

Ve tarih, buna yüzyıllardır aşk diyor.

Eğer aşk diye bir kelime olmasaydı da âşık oldum demezdim, Duman oldum derdim. *Darmaduman.*

Bir âşıktan ziyade darmadumanım ben.

Şehirden uzaklaşmış, otoyolda ilerliyorduk. Hâlâ nereye gittiğimizi bilmiyordum. Önümüzdeki gri yolun üzerine güneş alçalıyordu ve ufukta turuncu, loş ışık vardı. Saçımı parmağımın arasına doladım ve altdudağımı ısırarak sırtımı cama yasladım. Onu daha iyi izleyebilmek için yan şekilde oturmuştum.

O çok güzeldi ve ben darmadumandım.

Gözlerim, elmacıkkemiğinin üzerinde hareket eden o yüz kasını izlerken, Duman gözlerini bir anlığına yoldan alarak bana çevirdi. "Manzara nasıl?"

Gözlerimi cama çevirerek güneşe baktım. "Güzeeel."

Ofladı. "Kendimi kastetmiştim."

Sırıtarak tekrar ona döndüm. "Biliyorum, gıcıklığına yaptım."

Gözlerini devirdi ama bana gülümsedi. "İflah olmazsın sen," dedi ama beni, olduğum gibi sevdiğini söylediği için bu cümlesine sitem etmedim. "Hadi, bana liseden bahset."

Lise... Bana en güzel zamanları hatırlatan yıllar. Omzumu silktim. "Sen."

"Lise deyince aklına yalnızca ben mi geliyorum?"

"Evet," dedim dürüstçe. Yolda biraz daha ilerlediğimizde akşam güneşi aracın içini kapladı. Duman'ın yüzü kızarmaya başladı. "Yani... İlk seni gördüm ve başımıza o olaylar gelene kadar bir sapık gibi seni takip ettim."

Gözleri yolu kontrol edip yeniden bana döndüğünde dudaklarıma odaklandı. Aramızdaki havanın bir elektriğe dönüşüp her hareketimizde bizi çarptığını hissettim. "Geç kalmış birkaç öpücüğün var bende, biliyorsun değil mi?"

"Alayım o zaman," dedim ve gözlerindeki şaşkınlığın bir yarık gibi genişlediğini görürken ona yaklaştım. Arabanın izin verdiği ölçüde ona sokulup dudaklarımı altdudağına bastırdım. Duman titredi ve bir çocuk gibi telaşa kapılıp direksiyonu bıraktı. Hızı, aksiyonu severdim. Bu yüzden ellerini tuttum ve araba kendi başına yolun sonuna ilerlerken güldüm.

"Araba sürüyorum Mahşer," dedi.

Çılgınlıksa onunla yapılırdı, günahsa onunla işlenirdi. Bu yüzden hiç çekmeye yeltenmedim dudaklarımı.

"Öleceğiz, aptal."

"Birinin kalbini söküp sana verdiler," dedim dudaklarımı yalayıp endişesinden dolayı geri çekilirken. "Yaşayacaksın sen, belli."

Direksiyon hâkimiyetini sağlaması birkaç saniyesini aldı ve o sırada bir arabanın bize korna çaldığını fark ettim. Yanımızdan geçerken şoför camı yarıya kadar indirerek bir şeyler söylendi ama cam kapalı olduğu için tam duyamadık. Duman kaşlarını çatıp arabayı yavaşlatırken, "Boş ver inme, biz hatalıyız," dedim ve ardından bize muhtemelen söven şoföre dil çıkardım. Adam bocaladı ve Duman gaza basıp onu gerimizde bırakırken sırıtarak kafamı arkaya vurdum.

Duman bana söylenirken gözlerimi devirerek bacaklarımı kalçamın altına kıvırdım. Elimi terleyen enseme attım ve onun kemikli, zayıf yüzüne bakarken arabanın yavaşladığını fark ettim. Bir benzinliğin önündeydik. Duman arabayı durdurdu ve torpidodaki cüzdanını alırken "Bir ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Tuvalet falan?"

"Yok sevgilim, sen gir."

İnecekken omzunun üzerinden bana döndü ve yüzüne bir gülümseme yuva yaptı. Dişlerini bile gördüm. "Sevgilim?" dedi tatlı bir sesle.

"Evet, hastanede konuşmuştuk, sevgilimsin demiştim sana." Koltukta kaykılarak yüzümdeki nemi sildim. "Öyle karar verdim."

"Bu ilişkinin odunu sensin," diyerek kapıyı örttü.

Gözden kaybolana kadar kalçasına bakmayı sürdürdüm. Benzinliğe girip gözden kaybolduğunda içtenlikle gülümsedim. Az sonra benzinlik kapısından elinde bir poşetle çıktı. Heyecanlanıp saçlarıma çekidüzen verdim. Tişörtü ve pantolonu içinde, epey zayıflamış olmasına rağmen yakışıklı ve çekici görünüyordu. Arabanın önünü dolaşırken bana göz kırptı ve kapıyı açıp şoför koltuğuna yerleştiğinde poşeti aramıza bıraktı. "İçecek bir şeyler aldım sana."

Poşetin içine bakıp soğuk kolayı gördüm. Elime alıp kapağını dişimle söktüm. "Epey sıcakladım," dedim ve koladan uzun yudumlar alarak kana kana içtim. "Her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun Duman, ben bilmiyorken bile."

"Sen benim ezberimsin çünkü," dedi bana, âşık olduğu kadına. Bir cümlelik zaman kadar susup elini dizime koydu. "Aşkın bir adı olmasaydı Mahşer olurdu bence."

Duman olurdu bence, darmaduman.

Yolun devamında ikimiz de kolalarımızı içerek manzarayı izledik. Uzun bir yolculuktu, sürpriz olması için tabelalara bile bakmamıştım. Araba o şehir trafiğinden de uzaklaşıp dar, ara sokaklara girdiğinde, buraların bana bir yerden tanıdık geldiğini fark ettim. Beyaz evler, mavi panjurlar... Koltuğumda dikleşerek ondan tarafa döndüm. "Bodrum'a mı geldik?"

"Yeni mi fark ettin?" dedi gülerken. "Buraya gelene kadar sayısız tabela vardı."

"Bakmadım. Sen söylemeyince sürprizin bozulmasın istedim."

Araba tamamen durduğunda sokak lambalarının izin verdiği ölçüde etrafıma baktım. İki katlı, beyaz badanalı, mavi kapılı bir evdi. Araba hemen yanında durmuştu ve sokak sessiz görünüyordu. Duman arabanın tavan lambasını söndürdü ve ardından, "İnelim bebeğim," diyerek kapıya davrandı.

Onun ardından ben de kendimi dışarıya attım. Sanırım yaz tam anlamıyla gelmediği için tatilciler buraya akın etmemişti ve o bu evde sığ bir yerde kalıyordu. Sokağı izleyip ardından arabanın önüne yürüdüm.

Duman, demir kapıyı açmış, beni bekliyordu. Omzunun altından içeri ye sızarken, "Bu ev kimin?" diye sordum.

Duman kapıyı kapattı. Ardından kilitledi.

"Bizim," diye cevapladı. "Küçükken yaz tatillerinde ailecek gelirdik. Ada ile burada güzel anılarımız var. Annemle babam burada bile rahat durmaz kavga ederlerdi ama biz ağaçlara tırmanır, kiraz toplardık."

Eliyle az ilerideki ağaçları gösterdi.

Ellerini belimin iki yanına koydu ve yavaşça arkamdan yürüdü. Önümde gri, taşlı bir yol uzanıyordu. O yolu sessizce yürüyüp sol tarafa döndüğümde iki katlı, beyaz badanalı evi gördüm. Önümde bir havuz vardı, havuzun etrafına şezlonglar konulmuştu ve uzun, geniş gövdeli ağaçlar havuzun etrafını süslüyordu. Havuzun hemen bitişiğindeki eve baktım ve Duman'ın enseme koyduğu bir öpücükle beraber eve ilerledim. "Sevdin mi?" dedi, havuzun etrafından dolanırken.

Nedeni bilinmez bir heyecanla dolarak başımı salladım. "Evin içini de görmek istiyorum."

Kolunu omzuma atarak beni evin beyaz, ahşap merdiven basamaklarına yönlendirdi. "Buraya gelmeden önce, Talha abiyi arayıp evi havalandırmasını, biraz alışveriş yapmasını istedim. İnşallah içerisi tozlu değildir."

Talha abi kimdi bilmiyorum, buralarda oturan bir tanıdık olmalıydı. Duman aynı anahtarlık içindeki bir anahtarla sokak kapısını açtığında karanlık önüme serildi. Beni içeriye itti ve kendi de ardımdan gelerek karanlığın içinde hareketlendi. Parmakları duvarda gezindi ve az sonra olduğum yer aydınlandı.

Oldukça geniş oturma odası az eşyayla döşenmişti. Kahverengi tonlarındaki oturma grubuna salonun kenarındaki ahşap masa eşlik ediyordu. Üçlü koltuğun tam karşısında geniş ekranlı bir televizyon vardı. Masanın üzerinde, tozlanmış birkaç dekor ve duvarlarda yıpranmış tablolardan başka bir şey yoktu. Başımı sol tarafa çevirdim ve yukarıya çıkan ahşap basamakları gördüm. Merdiven boşluğunun olduğu yerde mutfak vardı ve içerisi buradan görünüyordu. Sanırım bu katta oturma odasıyla mutfak varken yukarıda yatak odaları vardı. Duman boynuma sokuldu. "Yoruldun, dinlenmek ister misin?"

Ellerimle kollarımı sıvazlayarak merdivenlere yaklaştım. "Bir duş alıp kendimi yatağa bırakmak istiyorum," dedim.

"Hayır hayır, duş alma," dedi. Elini belime koydu ve bilhassa yavaşça kalçama doğru kaydırdı. "Henüz turuncu tişörtün ve kırmızı taytından ayrılmak istemiyorum."

Dönüp üzerime baktım. Sahi, bu kıyafetlerin dolabımda ne işi vardı?

Romantik birisi değilim ama onun için bir jest yapmak istemiş, böyle giyinmiştim. Pişman değildim ama bu halde birine görünmek istemezdim. Altdudağımı kıvırdım ve bir şey demeden basamakları çıkmaya devam ettim. Koridorun başında durduğumda, buranın da alt kat gibi kare bir tasarımda olduğunu gördüm. Birkaç kapı karşılıklı duruyordu ve duvarlar da kapılar da tamamen beyazdı. Duman arkamdan çıkıp önüme geçti.

"Şu tarafta banyo var," diyerek soldan ikinci kapıyı gösterdi. "Elini falan yıkamak istersen... Zaten banyo yapamazsın, çantan aşağıda, anahtar da bende. Ama illaki banyo yapacağım diyorsan ya çıkardığın kıyafetleri giyersin ya da çıplak gezersin."

Tek kaşımı kaldırıp üzerine yürüdüm. "Evin içinde çıplak gezemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Siniri bozulmuş şekilde güldü. "Doğru, gezebilirsin. Ben de kimi neyle korkutuyorum işte..."

Parmak uçlarımda yükseldim. Kollarımı boynuna doladığımda Duman'ın kalp atışlarının hemen hızlandığını fark ettim. Kalbi ne kadar değişirse değişsin Duman bana deli olduğu sürece o kalp yanımda hep hastalıklı gibi atacaktı. Kendimi ona bastırarak elimin tersiyle yüzünü okşadım. "Ben elimi yüzümü yıkayıp geleyim, güzel bir uyku çekelim olur mu?"

Bu uysal, ağır başlı halim karşısında afallasa da memnuniyet duymuş olmalı ki ellerimin içine ruhunu bıraktı. "Aç değil misin? Senin için hemen bir şeyler hazırlarım."

"Sıcaktan mayıştım herhalde, hiç aç hissetmiyorum," dedim ve elimi yüzünden çekerek eline götürdüm. "Sabah güzel bir kahvaltı yaparız."

Bir an duraksadı ve ben onu tereddüte düşüren şeyi merak ederken, Duman yüzüme doğru alçalarak dudaklarını çenemin altına bastırdı. Yutkunmamla beraber dudakları daha hissedilir oldu ve sanki beni öpmekle kalmayıp nefesimi ciğerimden çekti.

"Çok bekletme beni, gelip gir kollarımın arasına."

Boynumda nefesinin sıcak esintisini hissederken Duman benden uzaklaştı ve arkasını dönüp sağ taraftaki, beyaz boyalı ahşap kapıyı açıp gözden kayboldu. Parmaklarımı boynuma yasladım ve sersemlemiş halde sırtımı dönüp gösterdiği banyoya ilerledim. İçeriye girdiğimde buranın gayet normal, beyaz renk ağırlıklı döşenmiş bir banyo olduğunu gördüm. Cam kapılı bir duşa kabin dikkatimi çeken ilk şey oldu ama şimdi uyumak, duşu sabah almak istiyordum. Beyaz lavabo tezgâhına yönelip çerçeveli aynanın önünde durdum ve suyu açıp birkaç kez suratıma serin su çarptım. Dağılmış saçlarımı el yordamıyla toplayıp hepsini sol omzuma bıraktım ve turuncu tişörtüme göz devirdim.

Yüzümden akan su damlalarını elimin tersiyle silerken, soğukkanlı ve sert yüz hatlarıma baktım. Tatlı bir yüz ifadem yoktu, hemen hemen her zaman agresif görünüyordum. Belirgin bir çenem, kavisli bir burnum vardı. Dudaklarım, tutkalla yapıştırılmış gibi hep aynı somurtuk ifadeye ev sahipliği yapıyordu. Yüzümde, ruhumdan esintiler vardı.

Banyodan çıktıktan sonra birkaç kısa adımda Duman'ın girdiği odaya girdim. Kapıyı örtüp etrafıma baktım. Burası karanlıktı, gözlerimin alışması için biraz bekledikten sonra etrafı süzdüm. Tam kapının karşısında küçük pencereler vardı ve Duman doğru odayı seçmişti; çünkü bu oda ayışığını görüyordu. Duvara yaslı bir yatak hemen kapının sol tarafındaydı ve yatağın karşısında küçük bir kıyafet dolabı vardı. Bir çalışma masası da mevcuttu ama bomboştu.

Kapının önünden ayrıldım. Siyah başlıklı yatağa ilerlerken Duman'ı görmezden gelemedim. Kendini sırtüstü yatağa bırakmış, kolunu alnına koymuş, açık gözlerle tavana bakıyordu. Yatak, evdeki yatağı kadar geniş değildi, bu yüzden ayaklarının bir kısmı dışarıya taşmıştı. Dizlerimin üzerinde yatağa tırmandım ve başının yanına kadar giderek ellerimi başının sol tarafına yasladım. Saçlarım yüzüne yavaşça dökülüp bedenine sarıldı. Gözlerini tavandan çekmeden dudaklarını büktü ve içine derin bir nefes çekti. "Mahşer."

"Duman."

"Bir gülsene," dedi ve acele etmeden gözlerini tavandan çekip benim renkli gözlerime sabitledi. Gözlerindeki bakışı seçmek zor oldu ama göremiyor olsam da oradaki yansımamdan emindim. Gözlerinde bir ben gizliydi.

Neden istedi bilmiyorum ama o istediği için gülümsedim. "Güldüm işte, ne oldu?"

"Aşkın iyi yanını gördüm."

Aşkın, gülüşünden başka iyi yanını görmedim, demişti bana yakın geçmişteki bir günde. Ve gülmüş, ona aşkın tek iyi yanını göstermiştim. Saçlarım yüzünü süpürürken, elimi aralıklı dudaklarının üzerine koydum.

"Duman," dedim içimden hep dediğim gibi. "İs gibi, nefes gibi, anlık günah gibi..."

Dudakları, kalbime çıkartma yaparak bir gülümseme giyindi. "İs mi? Nefes mi?"

"Anlamazsın sen," dedim ve yatakta kayarak bacaklarımı ileriye uzattım. Başımı omzuna koyup elimi de göğüs kafesine yasladım. "Onlarla benim aramda."

"Onlar kim Mahşer, ne diyorsun? Cinlerin falan mı var senin?"

Gözlerimi devirerek tişörtünün bir parçasını avucumun içine aldım ve bacaklarımdan birini onun bacaklarının üzerine attım. Kollarımla onu kafes altına alıp uyumak için gözlerimi kapatırken, "Sessiz ol," diye homurdandım. Ardından yanağımı göğsüne sürterek kendimi akışa bıraktım. "Gözlerini kapat, birkaç dakika içinde uykuya dalacaksın."

Dudaklarının saçlarımın üzerinde olduğunu düşündüm, çünkü birkaç saç telim çekiştirilmiş gibi acımıştı. Elini üzerime attı ve beni kaburgalarımdan kendine doğru bastırdı. Bir şekilde, kollarımız ve bacaklarımızla düğüm olduk ama bundan hiç rahatsızlık duymadım. "Bana bir masal anlat, uyuyayım," dedi alçak bir ses tınısıyla.

Tişörtünü avucumun içinde sıkıca kavrayarak gözlerimi tamamen kapattım ve sıcaklığından hoşnut olarak kısık sesimle konuştum. "Bir adam varmış," dedim.

"Devam et," dedi.

"Karşıdan karşıya geçmiş."

"Bak sen şu adama."

"Yaa," dedim ve ardından saçmalamaya devam ettim. "Elinde kitapları varmış, kaldırımda bir kızla karşılaşmış. Kitapları yere düşmüş, ikisi de eğilip kitapları toplamışlar ve sonrasında kafalarını kaldırıp birbirlerine bakmışlar..."

Duman komik bulmuş gibi etkileyici şekilde güldü. "Âşık mı olmuşlar?"

"Hayır," diyerek onu azarladım ve sonra kendimi uykunun derinliklerine bırakarak konuştum. "Kız ona bakıp *dikkat etsene lan*, demiş. Çocuk da *sen dikkat et lan*, demiş. Sonra kitapları birbirlerinin suratlarına fırlatmışlar ve arkalarını dönüp başka yönlere gitmişler. Saçma mıydı? Evet ya, böyle masal mı olur... Ama eğer istersen yarın sana anlatmak için güzel bir masal öğrenebilirim..."

Tamamen uykuya dalmadan önce hissettiğim son şey Duman'ın gülerken titreyen dudaklarının yanağıma kayması oldu. Âdeta uykuya değil de cennete düşmüş gibi hissederek uykuya daldım.

O kadar güzel bir uykuydu ki, bir ara melekler yüzümü okşuyor sanmıştım.

Esnedim. Elimi yorganın içinden çıkarırken gözkapaklarıma yüklenen ışık huzmesini hissettim. Gün aymış, güneş tenime misafir olmuştu. Gözlerimi açmadan parmaklarımı ileriye uzattım ve arayışla çarşafın üzerinde dolaştırdım. Yalnızdım. Gözlerimi açtım ve yatağın boş kısmına baktım. İzini çarşafa bırakmış, bedenini alıp gitmişti. Yumruğumla gözümü ovuşturdum ve ne ara üzerime örttüğünü anlamadığım pikeyi kaldırarak doğruldum.

Ayağa kalktığımda içerideki aydınlık sayesinde odayı daha iyi görebildim ve duvara yapıştırılmış posterlere baktım. Duman'ın gençlik zamanında dinlediği grup ve şarkıcı posterleri vardı. Gülümseyerek saçlarımı kulağımın arkasına koydum ve sanki bu posterler bana tekrar on altı yaşındaymışım gibi hissettirdi. Gülümsemeye devam ederek odadan çıktım ve banyoya girip elimi yüzümü yıkadım. Duş almak istiyordum ama öncesinde Duman'ı bulmalı, arabadan kıyafetlerimi almalıydım.

"Duman?" Ona seslenerek alt kata indim. Salona, mutfağa göz attım ama ondan bir iz bulamadım. Yokluğundan rahatsız olarak kaşlarımı çattım. Bir kez daha adını seslendikten sonra evin kapısından dışarıya fırladım. Fazla aramama gerek kalmadı, Duman burada, havuzdaydı. Onu görür görmez kalbimi anlık olarak avucuna alan o kötü hisler defolup gitti ve bana da onu izlemek kaldı. Bahçeye doğru çıplak

adımlarla ilerleyerek havuzun kenarına yaklaştım. Güzel, büyük ve sıcak bir bahçeydi. Ağaç yaprakları hafif hafif dalgalanıyor, rüzgârın sesi ıslık gibi çarpıyordu ağaçların arasına.

"Günaydın," dedim saçlarımı sırtıma doğru atarak. Havuzun içinde kulaç atıyor, sakince yüzüyordu. Su, onun kulaçları ve vücudunun hareketiyle beraber dalgalanıyordu. Duman bu tarafa doğru yüzdü ve başıyla vücudunun bir kısmını denizin içinden çıkararak ellerini nefes nefese mermere yasladı. Bir an nefesim kesildi ve sırılsıklam vücuduna bakarken kelimeleri toplamaya çalıştım. Nefeslerini düzene koyarken, "Günaydın," dedi bana. Ardından elini uzatıp çıplak bileğime doladı ve ayak bileğimi okşarken göz kamaştırıcı şekilde gülümsedi. "Kırmızı taytınla harika görünüyorsun."

Doğru ya hâlâ bu saçma kıyafetlerin içindeydim. Elinin, tenimde bir yara gibi genişleyip büyümesine izin vermeden ayağımı ondan çektim. "Araba anahtarı nerede, kıyafetlerimi alayım," dedim. "Ayrıca sudan çık, kendini çok yoracak şeyler yapma. Yeni yeni toparlıyorsun."

Elinin biriyle yüzünden akan su damlalarını savurdu. "Girsene biraz havuza."

Altdudağımı dişleyerek ayağımın birini suyun yüzeyine değdirdim. "Ilık," dedim sessizce.

"Rahatlatıcı," diye karşılık verdi.

Eğilerek havuzun kenarındaki mermer taşa oturdum ve bacaklarımı havuzun içine bıraktım. Duman ellerini bu kez dizlerime yaslayarak iki bacağımın arasına girdi ve yüz yüze geldiğimizde, uzanıp yanağıma sert bir öpücük bıraktı. "Gel yüz, rahatla biraz."

"Yüzmede çok iyi değilim," diye itiraf edip ellerimi ıslak omuzlarına koydum.

"Ben yanındayım," diye güvence verdi ve sanki bu bana yetti. "Üstelik burada boğulmazsın, ayakların yere değer."

Ellerimi omuzlarından aşağıya, ıslak omuzları boyunca kaydırıp onun gözlerinde bir ateş çıkardıktan sonra, "Kucakla beni," dedim, kollarım boynuna dolanmıştı. "Denizler güzelse boğulmak bir lütuf olur zaten."

Gözlerinin içine bakarken hissettiğim gibi karnımda bir şeylerin uçuştuğunu hissettim ve beni suyun içine bırakırken gövdemi ona yasladım.

"Gerçekten," dedi, bacaklarım ılık suyun içinde hareket ederken, "boğulsam benimle boğulur musun?"

"Ben sende boğulmaktan bahsediyorum," dedim güneşi tenimde hissederken. "Deniz sendin, hep."

Dudaklarını yüzümün kıyı köşesinde gezdirdikten sonra yüzebilmem için beni serbest bıraktı. Dediği gibi, burada yüzmem için çok iyi yüzme bilmem gerekmiyordu. Onun etrafında dönüp arkasında durdum ve aklıma gelen huysuzlukla beraber hiç duraksamadan sırtına zıpladım. Duman bocaladı, vücudu öne doğru sarsılırken, "Kıracaksın belimi," diye homurdandı. "İn, kalbimi acıtıyorsun."

Bir an böyle büyük bir düşüncesizlik ettiğim için utandım ve ardından ateşe değmiş gibi ondan kaçıp gerilerken, "Unuttum," deyiverdim telafi etmek için. "Affedersin!"

Bana doğru dönüp elini koluma uzattı ve tekrar yanına çekerken, "Bir öpücükle bunu affedebilirim," dedi. Eli tişörtümün içinden belimi buldu ve çıplak tenime dokunurken yüzündeki damlalar benim yüzüme düştü. "Sen çok güzel olunca benim seni hep öpesim geliyor."

İstediğini yapmaktan kaçınmadım, ona yaklaştım ve dudaklarımı ıslak yanağına bastırıp büyük bir öpücük bıraktım. "Oldu mu?"

"On dakika yeter bu bana."

Gözlerimi devirip dudaklarımı çektim ve Duman benimle suyun içine girerken çıtımı çıkarmadım. Bacaklarımız suyun içinde yavaşça hareket ederken, ellerimiz de aynı suyun içinde birleşerek sıkı birer yumruk halini aldılar. Nefesimi tuttum ve gözlerimi kapatarak kendimi akışa bıraktım. Suyun altında, güneş tepemizdeyken gülümsedim ve ilerleyen saniyeler boyunca onunla el ele suyun altında kaldım.

Başımı, iki dakika kadar sonra soluk soluğa sudan çıkardığımda, Duman'ı bana bakarken buldum. O, kafasını benden çok önce sudan çıkarmıştı. Elimin birini omzuna koyarken, diğer elimle yüzümden akan suları silmeye çalıştım. Saçlarım yüzüme, omuzlarıma yapışmıştı. Duman, yüzümde durup gözümü de rahatsız eden bir saç tutamını çekip başımın arkasına koyarken, "On dakika çoktan geçti," dedi ve yaklaşıp ansızın yanağımdan öptü.

Gülmemek için dudaklarımı sertçe ısırdıktan sonra başını suya soktum ve çıkmak için havuzun kenarına ilerledim. Duman bir an tişörtümün uçlarından tuttu ama ona bağırdığımda homurdanıp beni

bıraktı. Sırıttım ve ellerimi mermer zemine yaslayıp çıkarken, Duman'ın da çıkmak için diğer tarafa yüzdüğünü gördüm. Kendimi yukarıya attım ve ayaklarımın üzerinde durduğumda Duman'ın da doğrulduğunu gördüm. Üzerimdeki tişörtün uçlarını kavrayıp suyu akıtırken Duman mermerin etrafını dolanıp yanıma kadar yürüdü.

Yanıma yürüyüp kolunu omzuma attığında kendimi ona bıraktım ve beraber içeriye girdik. Salonu sevmiştim, iyi güneş alıyordu ve camlardan enfes bahçe manzarası görünüyordu. Kolunu omzumdan çekerken, "Çantan şurada," dedi ve sanırım kendisi de üzerini değiştirmek için merdivenlerin yolunu tuttu. "Ama bana kalırsa üzerini değiştirmene gerek yok. çıplak gezebilirsin."

"Kalbin için üzülüyorum, malum yeni takılmışken bir atak falan geçirir."

Salonun ortasına bıraktığı çantama ilerlerken Duman beni umursamadan çıkmaya devam etti.Hazırlandıktan sonra çantayı kenara bıraktım. Islak kıyafetlerimi ortadan kaldırmak için üst kata çıktım. Duman'ın ıslattığı basamakları biraz da ben ıslattım ve önceki gece girdiğim banyoya yöneldim. Kapının önüne geldiğimde içeriden su sesini duydum. Duman duştayken ben de kendisine kıyafet hazırlardım fakat öncesinde bu ıslak kıyafetlerimden kurtulmam gerekiyordu. Pencereyi açtım. Temiz hava yüzüme üfledi. İkinci kez düşünmeden taytla tişörtü camdan aşağıya, bahçeye attım. Güneşin altında bir saat içinde kururlardı. Zaten onları Duman için giymiştim, onun için bir daha giyerdim belki ama kendi irademle asla.

Duman'ın yatağa bıraktığı çantadan ona kıyafet çıkardım. Beyaz, V yakalı bir tişörtle dizlerinin üzerinde biten siyah bir şort. Çantanın dibine bakındım, havlusunu aradım ama sanırım şampuanıyla birlikte onu da almıştı. Kıyafetleri güzelce yatağa yerleştirdim ve bir şeyler hazırlamak için mutfağın yolunu tuttum.

Salondan mutfağa geçtiğimde masanın hazır olduğunu görerek afalladım. Duman sabah kalktığında ilk olarak kahvaltı hazırlamış, sonra havuza geçmiş olmalıydı. Masaya yaklaşırken mutfağa şöyle bir göz attım. Çok büyük olmayan, uzun ve dar bir mutfaktı. Kapının karşısında dışarıya açılan balkon vardı ve masa duvara sabitlenmişti. Ahşap dolaplar vardı ve orta boylu bir buzdolabı tezgâhı tamamlıyor, duvara yaslı duruyordu. Duman tezgâhı batırmıştı ama kahvaltı lezzetli görünüyordu.

Madem kahvaltı hazırdı ve yapacak başka şey yoktu... Gidip Duman'ı üstünü giyerken izleyeyim.

Islak saçlarımı sırtıma atarak arkamı döndüm. Ne? Hayır! Duman giyinmiş, mutfağın kapısına doğru yürüyordu bile. Hayal kırıklığına uğradım. O kıyafetlerinin içinde, saçlarını karıştırarak mutfağa girerken ters ters ona baktım. "Sen ne ara çıktın?"

Yanağımdan bir makas aldı ve ben parmaklarının hissini tenime hapsederken masanın altındaki sandalyeyi çekti. "Duş aldım Mahşer, ne kadar sürebilir?"

"Aptal," diyerek çirkinleştim ve onun karşısındaki ahşap, bahçe sandalyesini masanın altından çekerek yavaşça oturdum. O kaşlarını çatmış, anlamsız gözlerle bana bakıyordu.

"Niye aptal oldum şimdi? Oysa ben senin için kahvaltı hazırlamıştım."

Bir an kurduğu cümle göğsümde keskin bir iz bıraktı ve beraberinde onu gerçekten üzmüş olduğumu fark ederek şaşkınlığa düştüm. Durumu toparlamak için, "Öyle değil," dedim ve beni anlaması için olduğu gibi itiraf ettim. "Ben... seni giyinirken izleyecektim ama sen hemen aşağıya indin. Ona sinirlendim biraz."

Aralanan dudaklarını bir şey diyemeden geri kapattı. Yüzünde *vay canına,* der gibi bir ifade oluştu. Tişörtümün uçlarını kavrayarak omuzlarını silktiğimde bir gülüş dudaklarını teğet geçti ve sonra uzanıp bir anda tişörtü başından sıyırdı. Çıplak vücuduyla karşılaştığımda Duman omuzlarını silkti ve hiçbir şey olmamış gibi önündeki çatala uzandı.

Gülmemek için yanaklarımı ısırdım.

Beni hayatta en çok o gülümsetebilir, aynı zamanda en çok o ağlatabilir. Ama hiç bilerek ağlatmaz. Ona hayranlıkla baktım, elimde değildi. İnsan duygularını bile gitmemesi için tutabilirdi ama bakışlarını değil. Yüzünü izleyip o yüzün gerisindeki liseli çocuğu gördüm ve ardından önüme dönüp benim için sıktığı taze portakal suyunu içmeye başladım.

Sessiz, sakin kahvaltıda doyan ilk ben oldum ve dişlerimi fırçalamak için yukarıya çıktım. Ben kalkarken Duman hâlâ yemek yiyordu, benim üç katım kadar yediğine yemin edebilirdim. Çantamdan aldığım fırçayla dişlerimi temizledikten sonra banyodan ayrıldım. Aşağıya indiğimde Duman'ı bu sefer mutfakta göremedim. Tekrar bahçeye çıktığını düşünerek adımlarımı bahçeye yönlendirirken kendimi oldukça iyi

hissediyordum. Parmak uçlarımda dışarıya koştum ve geniş bahçede Duman'ı ararken, onun bilhassa benden saklandığını düşündüm.

Ilık çimlerin üzerinde arka tarafa yürüdüm ve Duman'ı bir hamağın üzerinde gördüm. Arka bahçe yeşil, ferah bir alandı. Hamak, iki kalın gövdeli ağaca tutturulmuştu. Ağaçlar çok yaşlı olduklarından olsa gerek dalları aşağıya eğilmiş, yapraklar yerde gölgeler oluşturmuştu. Yürürken Duman gözlerini masmavi gökyüzünden çekerek bana çevirdi. Ben yanına vardığımda yana kayarak hamakta bana yer açtı. Yavaşça yanına yerleştim ve hamak hafifçe sallanırken başımı gökyüzüne kaldırdım. Kuşların sesi kulağıma, rüzgârın sesiyle beraber doluyordu.

"Hep burada kalsak keşke," dedi Duman, elime uzanıp parmaklarımın üzerine dokundu.

"Ada'yı özlersin," dedim.

"Doğru," dedi. "Özlerim Ada'yı."

"Hep burada yaşayamayız ama... hep birlikte olabiliriz."

Gözlerini bana çevirdi ama ben temiz gökyüzünü izlemeyi sürdürdüm. Tek bir bakışla darmaduman olabilirim, bu yüzden ona bakamam. "Beş yıl sonra bile beraber mi olacağız Mahşer?"

"Evet," dedim sükûnet içinde. Güneşin cildimin derinliklerine indiğini hissettim. "Nerede oluruz bilmiyorum ama sen bana katlanabilirsen beş yıl sonra bile beraber oluruz."

Saçlarımı kenara çekip boynumu yalnız bıraktı ve yüzünü oraya saklayarak burnunu sıcak tenimin üzerinde dolaştırdı. Gözlerim sonuna kadar örtüldü ve aşk sanki beni delip edip bir akıl hastası gibi onun göğsüne kapattı. "Burayı sevdin mi? İstersen sık sık kaçamak yapar, buraya geliriz."

"Benim düşüncelerim bu kadar önemli mi? Sırf ben istiyorum diye buraya mı geleceksin?"

"Seninle gitmek, yol almak, bir yere varmak, yan yana olmak..." Konuşurken sesiyle beraber nefesi de tenime hapsoluyor, içimde saklanıyordu. "Yirmi yedi yaşıma gireceğim, hepsi için geç kaldım ve telafi etmek istiyorum. Buradan döndüğümüzde yine ayrı evlere gideceğiz, belki her gün birbirimizi görmeyeceğiz. Sen bir yerde çalışmaya başlayacaksın, ben de. Hayatımız kendi yolunu bulacak ama ben seninle hep yan yana olmak istiyorum. Bu yüzden sık sık buraya kaçarsak birbirimize duyduğumuz hasreti baş başa dindiririz."

Buradan döndüğümüzde her şey akışına girecek, normal hayatlar yaşamaya başlayacaktık. İntikam... Melih Han ölmüştü ve Duman amcasını babasının öldüreceğini söylemişti. Ama henüz kimse ölmemişti, tam anlamıyla normal bir hayata kavuşmak için onun ölmesi gerekiyordu. Özkem hâlâ tazeydi, sadece Duman sayesinde onu arka planda bırakmıştım. Gözlerimi kehribar gözlerine çevirdim. "Babana, amcanın yediği halttan ne zaman söyleyeceksin? O herif gebersin, sonrasında tüm bu yaşanılanların üzerine süngер çekip yeni bir sayfa açabilirim."

"Döndüğümüzde söyleyeceğim, babam da muhtemelen yasak bir ilişkileri olduğu için amcamın hayatını kaydıracak. Elimizi sürmeden, cinayet işlemeden çekip çıkacağız bu işin içinden."

"Melih Han da... Nasıl yanıyordur ama şimdi cehennemde..."

"Kıza bak, gülüyor," diye homurdandı Duman ve ardından, "O ceset kokmuştur," diyerek siyah şortunun cebinden telefonu çıkardı. "Allah'tan çevrede yaşayan yok, yoksa boku yemiştik."

"Merak etme, kefaret verirdin, kurtulurduk," dedim pek de umursamayarak.

"Artık param yok Mahşer, normal bir insanım."

Tabii, babasıyla bağları kopmuştu. Kaşlarımı çattım. "Ayrılıyorum o zaman ben."

Duman gözlerini devirirken, doğruldum ve göğsümü onun sırtına yasladım, kollarımı boynuna doladım. Numarayı çevirip telefonu kulağına yasladığında, ensesini ısırarak onu rahatsız ettim.

"Selam Abdulrezzak, n'aber?"

Abdulrezzak Duman'ı selamladığında, "Sana yine bir işim düştü ama verecek param yok," dedi gözlerini devirerek. Onu ısırıp durdum ve Duman beni itmeye çalışırken, "Başım üstüne abi," dedi Abdulrezzak, el pençe bir sesle. "Öl de ölelim."

"Oğlum, niye öl diyeyim," diye homurdandı Duman, kızgın şekilde. "Ya ölüyorsun ya öldürüyorsun sen de."

"Öl de ölelim abi."

Gülmemek için Duman'ın ensesini ısırırken Duman da sinirli şekilde güldü. "Bırak ölümün yakasını şerefsiz."

"Öldür de öldüreyim abi."

Ben kendimi tutmayı bırakıp sesli şekilde gülmeye başladığımda, Duman telefonu indirerek gözlerini yumdu ve sabır dilenerek tekrar telefona döndü.

"Bak koçum, ölme de öldürme de. Sadece şu Melih Han şerefsizinin cesedini bıraktığımız depodan alıp kaybet. Yakar mısın, atar mısın, böler misin orası sana kalmış. İz kalmasın yeter."

"Yap de yapayım abi."

"Lan... Kapat telefonu."

Duman sinirle bir kez daha gülüp telefonu kapattığında ağzımı ensesine yaslayarak sesli gülüşlerimi boğazıma hapsettim. Abdulrezzak biraz tuhaf, garip, sessiz ama tehlikeli birisiydi ve açıkçası Duman'la çok iyi anlaşıyorlardı. Duman homurdanarak telefonu cebine atarken, bana doğru dönerek kaşlarını kaldırdı. "Komik mi kızım?"

"Evet," diyerek dudaklarımı ensesinde kıvırdım.

"Yaa."

Gülerek beni belimden tuttu ve kendini üzerime yıkarak bir anda parmaklarımı karnıma koyup beni gıdıklamaya başladı. Huysuz şekilde bağırarak onu itmeye çalıştım ama beni daha yoğun gıdıklamaya başladığında ona vurmaktan vazgeçerek kafasını tuttum ve onu çekip dudaklarından sertçe öptüm.

Bu, daha iyi bir durdurma yöntemiydi.

Duman durdu ve beni serbest bırakıp gülerek kendini yanımdaki boşluğa bıraktı. Göğsüm, hararetim ve gülüşlerimle birlikte inip kalkarken, gökyüzüne bakıp derin bir iç çektim. Duman'la güzel anlarımız bir elin sayısını geçmezdi ama izin verirsem daha güzel anlarımızın olacağını biliyordum.

Bir saatten uzun süre hamakta uzanıp yavaşça sallandık. Konuşmaya gerek olmadan anı paylaşmak hoşuma gitmişti. Hamaktan ilk kalkan Duman oldu. Bana hazırlanmam gerektiğini, beraber dışarıya çıkıp gezeceğimizi söyledi. Başımı salladım ve o, hamaktan kalkıp giderken poposuna şaplak attım.

Dönüp hayretle bana baktı.

Omzumu silktim ve Duman *pes*, dercesine bakıp önüne döndüğünde arkasından pis pis güldüm.

Duman gözden uzaklaşınca güneşin tadını biraz daha çıkardım. Kısa sürenin ardından ben de eve girdim. Dışarıya akşamüstü çıkacaktık,

o zamana kadar Duman'ın başına bela olabilirdim. Güldüm ve koşarak eve girdiğimde Duman'ın elinde muzla mutfaktan çıktığını gördüm. Yanına koştum ve muzu elinden kapıp yemeye başladığımda, beni ansızın kucaklayıp salona götürdü ve koltuğa fırlatıp muzu elimden geri aldı.

Akşam saatlerine kadar evin içinde bu şekilde birbirimize sataştık, doğrusu daha çok ben Duman'a sataştım. Bir ara koltukta uyuyakaldığında yüzüne bir şeyler çizdim ve Duman uyanıp aynada bunu gördüğünde beni evin içinde kovalayıp havuza atmış, sonra da fotoğraflarımı çekmişti.

Beni havuzdan çıkardığındaysa üstümü değiştirmek için üst kata çıktım. Akşamüzeri olduğunda şık bir şeyler giymiştim. Ben daha üstümü çıkarmadan Duman gelmiş, onu yanımdan kovduğum için çantasını alıp aşağıya inmişti. Bense odada yalnız hazırlanmış, şimdi kendime bakıyordum.

Bir mekâna gideceğimiz için yanıma getirdiğim gri bir şortla üzerime transparan siyah bir gömlek giymiş, içime de bralet geçirmiştim. Burası cıvıl cıvıl bir yerdi ama benim renkli giymeyi sevdiğim pek söylenemezdi. Şifon gömleğin düğmelerini iliklediim ve siyah, düz saçlarımı başımın tepesinde sıkı bir atkuyruğu yaptım. Dudaklarımdaki parlatıcıdan ve kirpiklerimdeki maskaradan başka da makyaj yoktu yüzümde.

Nasıl olduğumu görmek için aynanın karşısına geçtim ve baştan aşağıya kendimi süzdüm. İyi görünüyor, bir gece kulübü için ideal olduğumu düşünüyordum. Son kez şifon gömleği düzelterek telefonumu kot şortumun arkasına koydum ve ardından ışığı söndürüp odadan ayrıldım. Saat sekize geliyordu, gökyüzü bir saat içerisinde iyice kararırdı.

Ahşap basamakları indiğimde Duman'ı koltukta oturmuş, telefonunu karıştırırken gördüm. Üzerine siyah bir tişörtle aynı renkli pantolon giyinmiş, metal küpesini kulağına takmıştı. Son basamağı da inerek genzimi temizlediğimde başını telefonundan kaldırdı ve beni aheste bir tavırla tepeden tırnağa süzerek telefonu cebine attı. Yüzünün aldığı şekli gördüm, dudaklarını dişleyerek birkaç kez yutkundu ve ardından yanıma kadar yürüdü. Aşağıya indim ve karşılıklı durduğumuzda, elimi uzatıp yakasına dokundum. "İkimiz de siyah giymişiz."

"Ama ben kırmızı görmüş boğa gibiyim şu an," dedi ve gözlerini vücuduma indirip beni bir kez daha can alıcı şekilde süzdü. Yüzüne basan sıcaklığı görerek sırıttıktan sonra uzanıp elini tuttum. Onun sersem

bakışları eşliğinde elini bacağıma götürdüm. Duman parmağıyla aşağıya doğru yavaş bir çizgi çekerek yüzünü yüzüme hizaladı. Burnunu burnuma sürttü. "Demeden geçemem, çok güzel olmuşsun."

Biraz utandığımı hissediyordum. "Teşekkürler," dedim.

"Seni hiç bu kadar kısa bir şort giyerken görmemiştim," dedi parmak ucuyla bacağımın iç tarafına daireler çizerek. Gözleri dikkatli, keskin bakıyordu. "Bacakların görünenden daha uzunmuş."

"Yazlık bir yerdeyiz, muhtemelen insanlar etrafta mayolarıyla geziyor," dedim ve bacağımdaki elini indirdim. "Yerine göre giyinmesini bilmek önemli tabii."

Elimi göğsüne koyarak onu kenara ittiğimde boğazından ses çıkararak güldü. Ben açılan boşluktan geçerken kolumdan tuttu. Elinin içi aşağıya kaydı ve parmakları parmaklarımın arasından girdi. El ele tutuştuk. Daha sakin vaziyette sokak kapısına yürüdük. Dışarı çıktığımızda iki adam sokağın köşesini dönüyordu. Elektrik tellerinin ardında belli başlı yıldızlar görünüyordu. Duman bahçe kapısını da kilitledikten sonra arabaya bindik.

Bacaklarımı kaldırıp ayaklarımı torpidoya uzattığımda Duman bir an bacaklarıma bakıp ardından direksiyonu çalıştırdı. Bu araba dar sokaklar için biraz büyüktü ama Duman hiç zorlanmadan ilerliyordu. Elimi uzatıp radyodan kanalları gezdim ve bana her zaman onu hatırlatan o şarkıyı duyduğumda elimi radyodan çektim.

I hate you, i love you.

Senden nefret ediyorum. Seni seviyorum.

Duygularımı tarif edecek cümle ancak bu olabilirdi.

"Benim duygularım bu şarkının *I love you* kısmında," dedi Duman, gözlerini yoldan alıp bir anlığına bana çevirdiğinde. "Senin duyguların *I hate you* kısmında."

Omuzlarımı silktim. "Üstüne alınma, insanlara karşı genel tavrım bu."

"Ben öylesine biri değilim, Duman'ım."

"Ben de darmaduman," diye fısıldadım gözlerine tutulurken.

Duman'ı mutlu etmek işte bu kadar basitti. Tek kelime, tek sevgi sözcüğü, tek duygusal bir şey... Mutlu olup sırıtarak önüne döndü. Parmaklarıyla direksiyonda ritim tutmaya başlamış, neşelenmişti. Herkesin karşısında bir orman kralı gibi durup kükrerken onun yanında böyle kediye dönmeye alışmıştım.

Çok yol almadık, havanın iyiden iyiye kararttığı dakikalarda Duman arabayı daha geniş ve kalabalık bir sokağa çekerek mekânın önünde durdu. Uzanıp radyoyu kapattım ve ilgiyle etrafıma baktım. Önünde beyaz merdivenleri olan, içindeki kalabalığın dikkat çektiği bir mekândı. İki görevli kimlikleri kontrol ederek misafirleri içeriye buyur ediyordu. Duman kapıyı açtığında onu takiben kapıyı açtım ve kendimi dışarıya attım. Mekân sokağın karşısında kalıyordu, bu kalabalığa rağmen park yeri bulmamız bile mucize sayılırdı. Duman kaputun etrafını dolanıp yanıma geldiğinde bu sefer ben elimi ona uzattım.

El ele sokağın karşısına geçtik. Sıranın bize gelmesi için biraz beklememiz gerekiyordu. Etrafımızda, çoğunluğu gençlerden oluşan arkadaş grupları vardı ve aşağı yukarı bizim gibi giyinmişlerdi. Beklerken Duman kolunu omzuma attı ve bu sefer de omzumda duran elini tutarak omzuna yaslandım. Etraftaki herkes sarmaş dolaş sayılırdı.

"Gürültülü bir yer," dedim.

"Eskiden, on dokuz yirmili yaşlarımda buraya gelirdim, Ada da peşime takılmak isterdi ama yaşı tutmazdı."

Dudak büktüm. "Ada'yı Muhammet'le tek bırakmana şaşırdım."

Parmaklarımı sıktı. "Ömer onlara göz kulak olacak."

Sıra bize geldiğinde kimliklerimizi çıkarıp siyah giyimli görevlilere uzattık. Kimliklerimizi geri aldığımızda hiç durmadan kalabalık arasından sıyrılarak içeriye geçtik.

Açık hava bir mekândı. Kapıdan içeriye girdiğimiz an ortama karışmış sayılıyorduk. Renkli, coşkulu bir kalabalık vardı ve güzel şarkılar mekânı inletiyordu. Ortada bir tümsek vardı, dansçılar o tümseğin üzerinde dans ediyordu ve insanlar yuvarlak tümseğin etrafını kaplamış, ıslık çalıyorlardı. Yuvarlak, küçük masalar mekânı doldurmuştu ve kimi insanlar o masaların yanında dans ederken, kimileri kalabalığa karışmış dans ediyordu. Mor, pembe ışıklar gözlerimi rahatsız ettiğinde Duman başımı omzuma bastırdı ve beni yönlendirdi.

"Çok gürültülü," dedim, omzunun altında ilerlerken.

"Sevmediysen daha sakin bir yere gidebiliriz. Eğlenmek istersin diye buraya getirmek istedim."

Sessiz kaldığımda Duman, açık hava mekânın daha tenha yerinde duran loca koltuklarına doğru yaklaştı. Loca bölümü daha kabarık bir hesap çıkarırdı ama şu an parayı umursamıyordum. Siyah, kadife

döşemeli bir loca koltuğuna yaklaştık ve Duman nazik davranıp önce beni oturttu. Çıkarıp ceketi kucağıma bıraktı. "Ne içersin, gidip alayım."

Hımm, demek hızlı başlıyorduk. Sırtımı arkaya yaslarken, "Fark etmez," dedim. "Kendine ne alıyorsan bana da ondan al."

Saçlarını alnından geriye ittirerek elimi bıraktı ve etrafıma, kalabalığa bir göz attıktan sonra kararsız göründü. Sanırım beni yalnız bırakmak istemiyordu ama o da kimseye pabuç bırakmayacağını biliyordu. Sonunda arkasını dönüp kalabalığa karıştı. Koltuğa iyice yerleşerek ceketini kucakladım ve etrafıma göz gezdirdim. Kalabalık buradan net olarak görünüyordu. Tam karşımda, ikinci bir başka tümsekte bir DJ vardı. Konukları epey memnun ediyor gibi görünüyordu. Çoğunluk ayaktaydı, bizim gibi locaya geçen az insan vardı. Gözlerimi ilerideki bar tezgâhına çevirdim ve Duman'ın sırtını gördüm. Dirseklerini tezgâha yaslamış, barmenlerden birine bir şeyler söylüyordu. Aramızda epey mesafe vardı ama omzunun, elinin, parmaklarının her hareketini takip ediyordum. Barmen arkasını döndü ve az sonra iki viski bardağını Duman'a geri uzatırken dostça Duman'ın omzunu sıvazladı.

Yanıma oturunca yaklaşıp başımı göğsüne koydum. İçeceğini içerek kalabalığa göz süzdü. Sadece oturmak istemiyordum, madem buraya gelmiştik dans edebilirdik. Başımı omzundan kaldırdığımda Duman gözlerini bana çevirdi. "Hımm?"

Uzanıp bardağı masaya bırakırken sesimi duyması için ona yaklaştım. "Dans edeceğim."

Beni baştan aşağıya süzdü ve dilini dişlerinin arasında döndürürken rahatsız göründü ama bir şey demedi. Doğruldum ve üzerimi düzeltip saçlarımı sırtıma attıktan sonra ona bakarak geriye doğru yürümeye başladım. Yavaşça kalabalığa karıştım ve onun yüzü gölge oyunlarının arasında kalırken gözlerimi gözlerine kilitledim. Birbirimizi görebileceğimiz mesafede ama oldukça uzaktık.

Müziğin sesine kulak verdim ve rahatlamaya çalışarak bedenimi ritme bıraktım. Ellerimi kaldırdım ve vücudumun, başımın hareketlenmesiyle beraber saçlarımın dalga dalga sırtıma çarptığını hissettim. Zaten ısınmış olan bedenim birkaç dans hamlesi sonrasında tamamen kıvama geldi. Kalçam sağa ve sola doğru sallandı. Duman'ın sırtını kaldırdığını, masaya doğru yüklenip daha dikkatle beni izlediğini gördüm. Önümüzden geçen insanlar bakışmamızı bir anlığına bölüyor olsa da ondan

sonraki an tekrar birleşiyordu. Yanımda insanlar dans ediyor, el ve kolları zaman zaman bana çarpıyordu ama umursamadım.

Belimi ve beraberinde kalçamı sallayarak Duman'a bakmaya devam ederken, bir yaramazlık yapmaya karar verdim. Bir şekilde Duman'ın dikkatini çekmek, gözüne batmak için daha çekici dans etmeye başladım. Çünkü yanıma gelmesini, burada olmasını istedim. Zaten çok uğraşmama gerek kalmadı. Duman dans edişimden veya ona bakışımdan anladı ne istediğimi. Saçlarımı omzuma atarken yerinden kalktığını gördüm ve ona yavaşça arkamı döndüm.

Saniyeler içinde ellerini belimde hissettim.

Sırıttım ve kendimi o sıcak ellere, sırtımı göğsüne dayadım. Duman dudaklarını saçlarıma bastırdı ve elinin birini karnıma götürerek beni kendine daha çok bastırırken diğer eli de hareketlerime yön verdi. Bir ritim tuttuk ve birbirimize değerek kalabalığın içinde dans etmeye başladık. "Mahşer?"

Müziğin ve gürültünün arasında sesini seçerek, "Hımm," dedim, sıcak bir sesle.

"Eve gidelim mi?"

Saçlarımı çekip terleyen boynuma sıcak bir öpücük kondurduğunda, "Daha yeni gelmedik mi?" dedim, sesimi duymak için başını bana eğmişti. "Ne bu acelen?"

Parmakları karnıma daireler çizerken, "Oyun mu oynamak istiyorsun?" dedi, boğuk bir sesle. Müziğin bu denli baskın olduğu mekânda nasıl oluyor da onun kalp atışlarını duyuyor gibi hissettiğimi açıklayamam.

"Ne kastediyorsun?"

Sinirleri bozulmuş gibi gülerek elini karnımdan aşağıya kaydırdı ve kendini bana daha da bastırdı. "Bunu."

Yutkundum ve gözlerimi kapatarak sıcaklığının tadını çıkardım.

Nefeslerimiz ağırlaştı ve kalplerimiz aynı hızla atmaya devam ederken, vücudum ondan tarafa döndü. Yüz yüze geldiğimizde kollarımı boynuna doladım ve onunla dans ettim. Duman ellerini aşağı yukarı vücudumda dolaştırıp yüzümdeki kıyı köşelere öpücükler bıraktı.

Dansı bitiren ben oldum. Uzaklaşıp elini tuttum. Duman gözlerini kırpmadan bana bakarken kalktığımız koltuğa ilerledim. Sanırım o tekrardan oturacağımızı düşünmüştü ama sadece eşyalarımızı alacaktık.

Ben eğilip eşyalarımızı alırken Duman gideceğimizi fark etti ve heyecanla cebine uzanıp cüzdanını çıkardı. Ben doğrulduğumda, hızlandı ve beni çekiştirerek tezgâha yürüdü. Hesabı ayaküstü, hızlıca ödedi ve para üstünü almadan mekânın çıkışına ilerledi.

Elini okşayarak onunla soğuk, karanlık havaya çıktım.

Duman caddenin karşısına geçti ve benim için arabanın kapısını açtığında koltuğa yerleştim. Heyecanlanmıştı, hareketleri hızlıydı. Kapıyı kapatıp az sonra şoför koltuğuna yerleştiğinde arabayı çalıştırmadan önce bana döndü. Karanlık arabayı dışarıdaki ışıklar aydınlatıyordu. Nefes nefese, baygın gözlerle birbirimize baktıktan sonra işaret almış gibi birbirimize uzandık ve ellerimizi yüzlerimize koyarak öpüşmeye başladık. Duman ayrılmadan önce üstdudağımı küçük küçük öperek fısıldadı. "Seni çok seviyorum."

Tutamadım kendimi. "Ben de seni seviyorum."

Dudağımın üzerindeki dudakları kıvrıldı ve o an dünyanın en güzel cümlesini söylediğimi hissettim.

Beni bıraktı, ellerini yüzümden çekmeden önce dudaklarımı okşadı, saçlarımı düzeltti ve önüne dönerek direksiyonu kavradı. Nefes nefese önüme döndüm ve sabırsızlıkla eve varmayı bekledim.

Çok zaman almadı, zaten yakındı. Araba bahçeli evin önünde durduğunda dönüp birbirimize baktık. Ardından arabadan indik. Birbirimizin elini tutarak bahçeden içeriye yavaşça girdik. Bahçeyi yürüyerek evin kapısının önünde durduk. Duman heyecandan dolayı anahtarları karıştırdı ve bu yüzden kapıyı açmak biraz uzun sürdü. Onunla alay etmedim, ben de heyecanlıydım. Böyle hissettiğim hiç olmamıştı. Kapıyı ardına kadar iterek bana döndü, elimden çekerek kapıdan içeriye soktu. Göğsüm hızla inip kalkıyor, elim şortumu tutuyordu. Beraber evin içine yürüdük ve salonun ortasında el ele, nefes nefese durup birbirimize baktığımız birkaç saniye yaşadık.

"Duman..."

"Gül Dikeni..."

Elimdeki her şey düşüp yerde bir gürültü kopardı ve bir an sonra birbirimize uzanıp öpüşmeye başladık. Işıkları bile yakmamıştık ama sorun değildi. Ellerimiz yüzlerimizde, boyunlarımızda gezinirken vücutlarımız da birbirine yaslandı. "Odaya çıkalım," diyerek ellerini vücudumdan aşağıya indirdi. "Sorun yok değil mi? Yapacağız bunu."

Kollarımı boynuna dolayarak dudaklarımı çenesine bastırdım. Konuşurken sesi titriyordu, gözlerinde arzu ve beklenti vardı. "Evet," dedim, yanağımı omzuna bıraktım. "Seninle olmak istiyorum."

Dudaklarımdan bir daha öperek döndü ve merdivenlerin yolunu tuttu. Koridora çıktı vegençlik zamanlarında kaldığı o odaya yürüyerek kapıyı açtı. Arkasından, elini tutarak yürüyordum. Kapıyı kapatıp yatağa yaklaştı ve oturup beni bekledi. Sabırsızlığına gülümseyip yatağa çıktım ve uzanıp Duman'ın elinden tuttum. Dudaklarını dişledi ve elini yüzümde kaydırarak, "Yastığa yorgana sarılırdım senin hayalini görüp," dedi, sesi duyguluydu. Tekrar yüzüme yaklaştı. "Ama hiçbir şey bu kadar sıcak hissettirmezdi, hayalin de."

Elimi saçlarının arasına kattım ve öpücüğüne karşılık verirken kontrolden de çıktığımı hissettim. Onun, benim gibi bir âşık olması, hayaletlerime sarıldığını söylemesi beni duygulandırmıştı. Ellerimi hızla tişörtünün uçlarına uzattım. Duman saçlarımı okşarken bana izin verdi ve tişörtünü çıkarırken izledi. Tişörtünü kenara bıraktım ve ellerimi göğsüne koyarak altdudağımı kemirdim. "Ellerimi her yerine koymak istiyorum."

Saçlarımı yumruğunun içine hapsetti ve burnundan sesli soluklar alırken, dudaklarını çenemden aşağıya kaydırdı. Gözlerimi kapattım ve onun dudakları boynumda oyalanırken, ben de ellerimi terli göğsünde dolaştırdım. Kalbi nasıl da atıyordu benim için. Gülümsedim. "Biraz yukarıya kay."

Başımı salladım ve istediği gibi yukarıya kaydığımda, yüzü göğüslerime hizalanmış oldu. Emrivakileri sevmezdim ama şu an fark etmezdi. Sırtımı yataktan kaldırıp kendimi ona bastırdığımda elleri hızla gömleğimin uçlarına asıldı. Düğmeleri vardı, çözmek için uğraşmadan uçlarını başımdan yukarıya çekti. Kollarımı kaldırıp ona gülümsedim. Yüzünü kaldırdı ve gözlerimiz birleşti. Başımı yataktan kaldırdım. Ona yaklaşıp boynundan öpmeye başladım. Kafasını geriye atıp yutkundu ve dudaklarımız aşkla buluşmadan önce karanlık bir sesle konuştu. "Göster bakayım bana aşkın, gülüşünden başka iyi bir yanını."

Ben ona gösterecektim ama dudaklarını boynuma doğru kaydırarak o gösterdi bana aşkın iyi yanını. Ağırlığını çok vermeden üzerime doğru uzandı.

"Seni o kadar uzun süre bekledim ki Mahşer... Kalbimi en çok bu yordu."

Ona daha da yaklaşarak boynuna uzandım. Duman bir daha üzerime yüklenmeden önce çıplak kaldık ve vücutlarımız temas etti. İkimiz de bu temasla birlikte titrediğimizde, "Seni seviyorum" dedi ve uzanıp belimi kavradı. Sırtım yatağa çarptı ve ellerimizi birleştirip yatağın iki yanına yasladı. Vücudumu bıraktım ve onunla göz göze geldim. Işıkları bile yakmamıştık, sokaktan vuran belli belirsiz ışıklarla aydınlanıyordu yüzlerimiz. Bakışlarında şehvetle beraber aşkı da görüyordum. Gözlerinde, bu beden ve ruh için yandığını görmüştüm. Yaklaşıp alnını alnıma koydu ve bir kış günü kapıma gelip izinsizce içeriye girdikten sonra kalbimi çalan o adam dudaklarımdan öptü beni. Dudaklarımız titreyerek birbirine sokulurken, "Aşkın en iyi yanı sana kavuşmak," dedi.

Ve sonra benimleydi.

Kendini, nezaketle bedenime doğru itti ve gözlerimiz birbirine bakarken büyüdü. Belimde, karnımda, ağırlığını hissederek gözlerimi kapattım. Anlık sızlayış yerini sıcak, yoğun, bir duyguya bıraktı ve vücudum onu karşıladı.

Ensesindeki saçları okşadım ve onun hissettiklerini anlamak için gözlerimi açtım. Duygulu ve heyecanlı bakıyordu. Gözlerimiz birbirinde hapis kalırken, "Mahşer..." dedi ve dudaklarımdan, hiç olmadığı kadar yumuşak şekilde öperek hareket etti. "Beni bırakma."

"Hayır hayır," diye karşı çıktım hızla. Çenesinden, yanağından öpücükler çaldım. "Bırakmayacağım, böyle düşünme."

Alınlarımız yaslandı ve ikimizin de gözleri yoğunlukla kısıldı. Vücuduna bu şekilde etki etmek, onu hissetmek, beni sevdiğini tenimle de anlamak garip biçimde beni duygulandırmıştı. Rahatlaması beni de önümde durduğum uçurumdan aşağıya itti ve tırnağımı eline geçirerek sert bir solukla beraber vücudumu serbest bıraktım. Duman nazikçe yüzünü göğsüme bırakıp sakinleşmeye başlarken, "Kalp atışların inanılmaz," dedi.

Tüm bu yaşananlar sırasında kalbimin atmasıyla da ilgilenmesine gülümseyerek, "Senin de," dedim gözlerimi yumarak.

Ellerimi başına sardım ve o soluklanırken, sakinleşmek için tavanda oyaladım bakışlarımı. Yapmıştık, beraber olmuştuk. İtiraf edeyim, düşündüğümden daha büyülüydü. İyi hissediyordum, arzu ettiğim şeye sonunda sahip olmuştum. Kalplerimiz hâlâ deli bir coşkuyla atıyordu ve her ne kadar kalbi artık iyi olsa da onu merak etmeden duramıyordum.

"İyi misin?" Dedim terli ensesini okşayarak.

"Hıhı," dedi yumuşak bir sesle ve ardından başını göğsümden kaldırarak doğruldu. Elini belime koyarak beni de kaldırdığında kollarımı boynuma sararak darmadağınık şekilde ona baktım. Diğer elini yüzüme koydu ve ilgiyle, sanki kalbine defalarca kez bıçak sokmamışım gibi büyük bir aşkla bana baktı. "Çok iyiyim."

Gülümsedim ve bu elimde olmadan gerçekleşti. Kendimi mutlu hissettim ve yeryüzünde böyle hissedebileceğim tek erkeğin Duman olduğuna bir kez daha emin oldum.

O Duman ve ben onu hep içime çekeceğim.

Eğildim, kalbinin üzerinden öptüm.

Ellerini belime kaydırdı ve beni tutup yukarıya çekti. Ona ayak uydurdum ve başımı yastığa bıraktım. Duman da bana dönük halde başını yastığa bıraktı ve çıplak şekilde karşıma uzandı. Bacaklarımı kendime çekerek gözlerimi gözlerine kilitledim. Hızlı soluklarımız biraz sonra düzene girdi ve kalplerimiz bir ritimde atarken, "Tanrıça gibisin," diyerek iltifat etti bana. Eli elime temas etti. "İnsanın seninle her deliliği yapası geliyor."

Ufacık gülümseyerek ellerimizi dizimin arasına koydum. "Benim gibi bencil birisine âşık oldun," dedim sessizce. Duygularım hâlâ çok yoğundu. "Bundan daha büyük bir deliliğin olamaz."

"Sen de bana âşık oldun," dedi dudağımın kenarını okşayarak. Bakışları adı gibi, dumanlıydı. "Yetmedi, beni bekledin. İnkâr ettin, belki gerçekten bazen aklının ucuna bile gelmedim; çünkü zaman zaman benden nefret ettiğini biliyorum. Ama âşık kaldın, nefret ederken bile. Kendine başka birini bulabilirdin ama bir delilik edip bana âşık oldun ve bu beni, senin hem ilkin hem sonun yaptı."

"Salak," diyerek göğsüne vurdum ve sonra yüzümü öne eğerek ondan saklandım.

"Utandın mı?" dedi hayretler içerisinde. Gülümsedi, sesinin tınısından da belliydi zaten. Islak, sıcak çarşafların arasında bana doğru kaydı ve beni daha da sardı. "Sevişirken utanmayan, aşktan bahsederken utanan biri olman... Eşsizsin ve bu bir iltifat değil, gerçek."

Omzumu silktim, omzumdan öptü ve ardından beni daha sıkı sardı. Üzerimize bir şey örtme gereksinimi duymadı, sere serpe uzanıyorduk. O ateş gibi sıcaklık dağılsa da vücutlarımız hâlâ terliydi. Birkaç dakika

konuşmadık, sustuk, sakinleştik. Kaslarımı, vücudumu toparlayamıyordum. Göğsüne doğru sokuldum ve kolları etrafıma dolandığında, "Hadi," dedi, yumuşak bir sesle. "Bana bir masal anlat."

"Hımm," diyerek gülümsedim ve gözlerimi kapattım. Birkaç dakika, yalnızca kalp atışlarımızı duyabileceğimiz bir sessizlik oluştu ve ardından dudaklarım aralandı. "Bir gün bir adam varmış..."

"Mahşer," dedi, gülerek. Gözleri kapalıydı.

Sırıtarak devam ettim. "Yolda gidiyormuş, karşıdan karşıya geçtiğinde bir kızla karşılaşmış, ellerindeki kitaplar düşmüş. İkisi de yavaşça kitapları toplamış, sonra kafalarını kaldırıp birbirlerine bakmışlar ve..."

"Kitapları birbirlerine mi fırlatmışlar?"

"Aa, nereden bildin?"

"Mahşer," dedi ve dudaklarını saçlarımda gezdirerek beni uykunun derinliğine çekti. "Ben sana bir masal anlatayım."

"Olur," dedim parmağımı karnında dolaştırarak.

Bana kalbiyle beraber kalp atışlarını da verdi ve kalbinin benim için attığı her an güzel bir rüya gibi geldi. Gözlerim tamamen kapandı ve bu güzel rüyadan uyanmamayı dilerken, "Mahşer," dedi derin bir sesle.

"Hımm?"

"Mahşer."

"Ne?" dedim kızarak. "Anlatacaksan anlat, adımı ne söylüyorsun?"

"Anlattım," dedi sadece ve o an, Duman'ın kalbimdeki yeri kıpırdandı. Dudaklarımdan bir gülüş geçti. Ben bir masalda olsam o prensese zehirli elmayı veren cadı olurdum. Sorun değildi, aşk kötü çocukları buluyorsa kötü kızları da bulabilirdi. Ona âşıktım, bu belki en iyisi değildi ama en güçlüsüydü. Ellerime bakarsam bu aşkı görebilirdim, aynaya geçip yüzümden okuyabilirdim, kalbimde hissedip ruhumda bulabilirdim. Her aşkın bir ritmi vardı ve bizim aşkımızın ritmi yumuşak değildi. Sert, asi, hırçındı.

O Duman, ben darmaduman; bu da aşk.

"İNSAN OLMAYI HATIRLAMAK"

Aşk da bir çeşit savaştır ama cephaneliği tanklar tüfekler değil, kalplerdir.

Aşkta, savaştaki gibi bir kurşun atıp âşığınızı öldürmezsiniz; cümleler ve eylemlerle kalbini hedef alırsınız. Bir savaşta nasıl bir savaşan olurum bilmiyorum ama aşkta eylemlerle ve sözlerle âşığımın kalbini kıran birisiydim. Âşığım... Altı yıl önce de âşığım, şimdi de âşığım, altı yıl sonra da âşığım...

Duman... Hemen yanımda, kalbimde olduğu gibi yatağın da sol tarafındaydı. İkimiz de sırtüstü, tavana bakarak uzanıyorduk. Karanlığa alıştığım için odanın içerisi artık karanlık gelmiyordu, her şeyi seçebiliyordum. Saat iki miydi üç müydü bilmiyordum ama sabaha daha vardı. Uzun, kuzguni siyah saçlarım yatağın dört bir tarafına dağılmıştı.

Duman da benden farksız değildi, tavanı izlerken elini tenlerimizin birleştiği çarşafta gezdiriyordu. Epey süredir konuşmuyorduk. İşaretparmağımı karnımdan yukarıya kaydırarak iki göğsümün arasından boynuma, oradan da ağzıma taşıyarak dudaklarıma dokundum; öpücüklerinin hatırasını parmaklarımda hissettim.

Yatak sallandığında kalktığını anladım. Odanın içerisinde ilerleyerek kapalı pencereyi açtı. Rüzgâr içeriye doldu ve az sonra vücuduma serin bir hava çarptı. Hep bunu beklemişim gibi rahatlayıp gülümsediğimde, Duman benden tarafa dönüp üzerime yürümeye başladı. Sol dizinin üzerinde yatağa tırmanıp bacağımı okşadı. "Seni özlüyorum Mahşer."

"Yanındayım ya," dedim.

"Yine seni özlüyorum," dedi ve sonra beni tutarak doğrulttu, kucağına oturtarak kollarını etrafıma sardı. Dizine yerleştim ve bacaklarımı iki bacağının arasına koyarak kollarımı boynuna sardım. Kucağına oturduğum için yüz yüze düştük ve gözlerimiz eski, kahrolmuş bir dünyanın

içinde buluştu. Bakışlarındaki bu sevgi, süs olsun diye değilse benim içindir değil mi?

"Seni özlemek için sana âşık olmuşum gibi."

Elimin içini ensesine gömdüm. "Beni tavlamak için böyle cümleler kuruyorsan haberin olsun, sana bir altı, yedi yıl kadar önce zaten âşık oldum."

"Aşk için neleri göze alabilirsin?" dedi, beni kucağında tutmaya devam ederek.

Aşk için neleri göze alabilirim, değil. *Aşk için neleri göze aldım?*

Katil olmayı, iki insanı öldürmeyi...

Elimi yüzüne koydum ve gözlerine çok derinden baktım. Denizler güzel olduğu kadar derindi de... "Aklının ucundan geçmez," diye fısıldadım yanağını okşayarak. "Aşk için neleri göze alabileceğimi tahmin bile edemezsin."

Tek kaşını kaldırarak güldü. *Gülme aptal, deri ve kemikten benim kalbim; bunu kaldıramıyor.*

"Hiçbir şeyden çekincen, kimseden korkun yok değil mi?"

"Yok."

"Sen bana benim duygularım *canlı değil, hissedemiyorum,* dediğinde sana çok inanmamıştım," dedi düşünceli şekilde. Sonra sanırım serinlikte üşümeyeyim diye sırtımı sıvazladı. "Ama zamanla öyle olduğunu anladım. Bu beni mutlu da etti, yani hiçbir şeyin seni üzemeyecek olmasından memnuniyet duyuyorum."

Sırıtarak kafamı salladım. "Ben de."

"O zaman öp beni..."

Elimi hızlıca ağzıma kapattım. "Ihıh, öpmem."

Bu oyunbozan tavrıma aynı şekilde karşılık vererek burnunu şakağıma yasladı. "O zaman ben de başka yerlerinden öperim..."

Beni tekrardan kucaklayıp yatağa doğru yatırdığında, bu sefer sırtüstüydüm ve o da ellerini başımın iki yanına yaslamıştı. Bacaklarım ileriye doğru uzanırken, elimin birisi hâlâ ağzımdaydı. Gözlerimin parladığını hissettim, Duman da bunu görüyor olmalı ki gözlerini bir süre gözlerimden çekemedi. Yüzünü daha da alçaltıp dudaklarını şakağıma koydu. "Buradan öpmüş müydüm ben seni?"

Elimi ağzımdan çekmem için beni konuşturmaya çalışıyordu ama yemezlerdi. Kafamı iki yana salladım. Bir an gözlerime baktı. "Öpmedim mi?"

Bilmem der gibi omuzlarımı silktiğimde, şakağımı öperek dudaklarını aynı yolda aşağıya doğru indirdi ve sırasıyla elmacıkkemiğimden, yanağımdan, burnumdan öptü.

"Hadi, çek elini," dedi, dudaklarını elime sürterek. "Öpeyim dudaklarından."

Elimi ağzıma bastırarak kafamı iki yana salladım.

Dişlerini çıkarıp elimi dişledi. "Tırnaklarında hep siyah ojen oluyor, çok mu seviyorsun?"

Kafamı aşağıya yukarıya salladım, gülümsedi.

Uzanıp bileğimden tuttuğunda bu kez ona karşı koyamadım. Elimi yavaşça ağzımdan çekip başımın kenarına bıraktıktan sonra yüzümü tuttu ve dudaklarıma eğilip küçük bir öpücük bıraktı. Onunla genelde kavga eder gibi öpüşürdük, bu yüzden bu yumuşak öpücük garip ama iyi hissettirdi. Elimde olmadı, dudaklarına doğru gülümsedim. "Duman..."

"Üzerinden kokumu alıyorum," diyerek alnını alnıma koydu ve yatakta ters dönerek beni kucağına çekti. Sırtüstü uzanıp beni göğsünün üzerine koydu ve kollarını etrafıma doladı. "Bacakların terli hâlâ."

"Ya da ıslak..."

"Mahşer," diyerek başımın üzerine güldükten sonra sessizleşti ve beni sarmaya devam etti. Terim biraz soğumuştu ve artık uykumun da geldiğini hissediyordum.

"Duman?"

"Gül Dikeni?"

"Sen aşk için neleri göze alabilirsin?"

Sessizliği biraz sürdü. Sırtımda dizili duran kemikleri aşağıya yukarıya okşadı. Odaya dolan serin hava bir örtü gibi vücutlarımıza seriliyor, o bunaltıcı sıcağı dağıtıyordu. Parmağımı nabzına yaslayarak gözlerimi kıstım. Nabzı daha fazla atsın, kalbi yaşasın diye neler neler yapmıştım. Kendimle gurur duymuyordum ama bunları yapmasaydım da ben Mahşer olmazdım.

"Ben aşk için bir şeyleri göze almam," dedi, sesi boğuk ve daha kısıktı artık. "Ben doğrudan senin için bir şeyleri göze alırım."

Aşkın bendeki anlamı da Duman'dan başka bir şey değildi zaten.

Bir şey demedim, o hissetti mi bilmiyorum ama gülümseyerek gözlerimi kapattım. Kalbinin üzerinde uzanıyordum, kalp atışlarının tenime vuruşunu hissediyordum. Parmağımı boynunda, yaşadığını gösteren o canlı nabzının atışında gezdirerek kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Uyandığımda oda aydınlanmış, çoktan sabah olmuştu. Uykuya daldığımız aynı pozisyonda olduğumuzu gördüm. Duman'ın sımsıkı sardığı kollarının arasında âdeta ezilmiş vaziyetteydim. Biraz esnedim ve başımı Duman'ın boynundan kaldırdım.

Huzur içinde uyuyordu.

O kadar uzun zamandır huzursuz uykular çekmişti ki onu uyandırmaya kıyamadım.

Uzanıp sırtımda birleşen ellerini çözdüm ve üzerinden kalkıp kendimi yana attım. Bacaklarımı aşağıya indirip saçlarımı sırtıma saldım ve camdan dışarı bakarak iç çektim. Telefonumu açmalı, Enes'i arayıp annemin nasıl olduğunu sormalıydım. Duman'la burada olmak çok hoşuma gitmişti, annem olmasa çok uzun bir süre dönmezdim.

Saçlarımı karıştırarak kalktım ve aynanın önüne yürüyüp kendime baktım. Gözlerim, yanık tenimdeki tek renkli şeydi. Ellerimi belimin iki yanına koyarak vücudumdaki el ve ısırık izlerine baktım; hoşuma gitti. Sonra Duman'a döndüm, gidip yanağına öpücük bıraktım. "Günaydın âşığım."

Huzurlu uykusunu bölmemek için odadan çıktım ve banyoya geçerek ılık bir duş aldım. Suyun altında kaslarımın gevşemesi kendimi iyi hissettirmişti. Duştan sonra havluya sarınıp tekrar odaya geçtim.

Odaya geçtiğimde Duman'ın hâlâ uyuduğunu gördüm. Çantamdan birkaç kıyafet çıkardım. Kurulanıp havluyu yere bıraktıktan sonra çamaşırlarımı, ardından kıyafetlerimi giydim.

Saçlarımı tarayıp kuruması için biraz camın önüne geçtim ve sırtımı pencereye, güneşe dönerek ellerimi camın pervazına yasladım. Hazırlanmış halde, hâlâ uyuyan Duman'ı izledim ve izledikçe ağzımın sulandığını hissettim. Gece yarısından sonra uyuduğu için hâlâ uykusunu alamamıştı. Yavaştan kurumaya başlayan saçlarımı karıştırdım ve ona bir şeyler hazırlamak için mutfağa inmeye karar verdim.

Bahçede temiz hava soluduktan sonra tekrar eve girip mutfağa geçtim. Öncelikle çay yapıp ardından kahvaltılıkları bahçeye taşıdım. Arka

bahçede, hamağın orada bir masa vardı. Tepsideki tüm kahvaltılıkları ahşap masaya dizip mutfağa geçtim ve çayı demledikten sonra dolaptan biraz meyve çıkararak yıkadım, tabağa koyup masaya taşıdım.

Mutfağa geri dönmek için evin kapısından içeriye girdiğimde Duman'ı merdivenlerden inerken gördüm. Olduğum yerde sıçrayıp nefesimi tuttum. Dün gece, karanlıkta yaşananlardan sonra onunla bu şekilde göz göze gelmek duraksamama neden olmuştu. Kalbim, ondan beklenen şekilde hızla attı ve ellerimin içine ter bastı.

"Günaydın."

"Günaydın."

Aynı anda, normalde olduğundan daha çekingen ve kısık sesle konuşmuştuk. Yutkunarak içeriye doğru bir adım attığımda, Duman da son basamaktan indi. Üzerine beyaz bir tişörtle kısa bir şort geçirmişti. Islak saçlarına bakılırsa duş almıştı. Dudakları ve gözkapakları şiş, bakışları koyuydu. Beni darmaduman eden bu duygu, onu hepten duman etmiş gibiydi.

"Ne zaman uyandın?" diye sordu, yanıma yürümeye başladığında.

"Bir saat kadar oldu," dedim, terleyen elimi tişörtüme silerken.

Önümde durduğunda, boyu benden uzun olduğu için kafamı biraz arkaya atarak baktım ona. Saçları alnına serpilmişti ve neredeyse her zaman kırık kalpler müzesi gibi duran gözleri şimdi mutlu bakıyordu. İlk hamleyi yaparak bir anda beni tutup kendine çekti ve o kadar sıkı sarıldı ki ayaklarım yerden kesildi. "Mahşer," dedi, sıcacık bir sesle. "Çok mutluyum kızım."

Ve adım Mahşer olsa da birinin mutluluğu olabilirmişim.

"Ben de öyleyim," diye itiraf ettim ve duygularımı çok sık dile getirmediğim için rahatsızlık duyarak yüzüme bakmaması için ona daha çok sarıldım.

"Kulaklarım, siz neler duyuyorsunuz?" diye bana takıldı, sesinin tınısında güzel, gamzeli bir gülüş vardı sanki.

Onu iterek uzaklaştım ve söylenerek mutfağın yolunu tuttum. Gülerek peşime takıldı ve beraber mutfaktan içeriye girdi. "Ee, o deliler gibi aşık olduğun, sevgilin Duman için bir kahvaltı hazırlamadın mı?"

Ocaktaki çayı aldım ve Duman peşimden gelirken mutfaktan çıktım. mde çaydanlık olduğu için bana dokunmadı ama gözlerinin üzerimde laştığını hissediyordum. Ahşap masaya hazırladığım kahvaltıyı görüp

duraksadı ve ardından uzun bir ıslık çaldı. "Sen iyice evinin hanımı oldun..."

"Zevzek." Söylenip çaydanlığı masaya bıraktım ve sonra ahşap sandalyeye çöktüm. Duman da masanın etrafını dolanıp tam karşımda duran sandalyeye oturdu ve dirseklerini sandalyenin kenarlarına yaslayıp hazırladığım kahvaltı masasını süzdü. "Benim için çileğin çöpünü bile ayıkladın mı?"

Kaşlarımın altından ona sinirli sinirli baktım. "Duman, sus istersen."

Yüzünü astı. "Tamam be."

Önüme dönüp demliğe uzandım ve bardaklara çay koydum. Bardağın birini ona uzatırken şekerini atıp karıştırdım ve bunun üzerine Duman bana uzun uzun bakıp gülümsedi.

Utandım. Çok azıcık.

Bu yüzden, "Boğazında kalsın," diye arsızlık ettim ve Duman sırıtırken, kendi bardağımı önüme çektim.

Bizim için ekmek dilimlemiştim. O ekmeğe bal sürdüm ve önüne koyduktan sonra kendime de bir dilim ekmek hazırlayıp yemeye başladım. Ekmeği afiyetle yiyip çayımı içtiğim arada bir dilim daha ekmek alıp bal sürdüm ve önüne koydum. Çok uzun zaman sonraysa ona tam dört dilim ballı ekmek hazırladığımı, onun dikkatli bakışları sayesinde fark edip aptal aptal gözlerine baktım. Sonra rahatsız oldum ve bakışlarımı çekip kahvaltımı yapmaya devam ettim.

Nutella kavanozunu önüme çektim ve çilekleri çikolataya bulayarak yemeye başladım. Sonra bir başka çileği daha aldım ve biraz Nutella sürerek Duman'a döndüm. Ağzında lokmasını çevirirken beni izliyordu. Elimdeki çileği ona doğru uzattım ve akışkan haldeki çikolatayı dudaklarına sürterek çileği aralanan dudaklarından içeriye ittim. "Afiyet olsun sevgilim."

Çileği ağzına alıp diliyle dudaklarına bulaşan çikolatayı temizledi. "Senin elinden olunca... afiyet oldu tabi."

Elimi geri çektim ve parmağıma akan çikolatayı, gözlerinin içine baka baka yaladım. Bir an kilitlenip parmağıma, ağzıma baktı ve sonra rahatsız şekilde kıpırdanıp önüne döndü.

"Bugün çarşıyı gezelim mi?" diye sordu, başını önünde tutmaya devam ederek.

Bir çilek daha alıp dudaklarıma götürdüm. "Çok sıcak, yorulurum ben."

"Şeker değilsin, erimezsin," diyerek çileğin yanındaki dilimlenmiş kivilere uzandı, ağzına attıktan sonra ekşi tadına yüz buruşturdu.

Dudaklarımı ağzımın içine doğru kıvırıp gülüşümü sakladım. "Zaten esmerim, kapkara olacağım," dedim kollarıma bakarak. "Epey yanacak gibiyim."

"Güneş kremi süreriz," dedi, başı hâlâ önüne eğikken.

Kahvaltıdan sonra kendimi hamağa attım. Gözlerimi kapatarak güneşin sıcağında dinlendim. Duman'ın yaklaştığını hissettiğimde bile gözlerimi açmadım. Güneşin gözkapaklarımda kapanmasından anladığım kadarıyla üzerime eğildi. Nefesini yüzüme üfleyerek yüzüme gelen saçlarımı çekmiş oldu. "Uyuyacak mısın Mahşer? Hani gezecektik?"

"Gezelim ama önce biraz dinleneyim."

Dayanamadı galiba, elini de yüzüme koydu. "Vücudun mu ağrıyor? Özensiz davrandıysam özür dilerim."

Düşünceli haline gülümseyerek, "Yanıma uzan," dediğimde gölge çekildi ve güneş tekrar yüzümü kapladı. Yanıma uzanırken hamak epey sallandı ve başını göğüslerimin arasına yaslayarak yüzüstü şekilde üzerime uzandı. Gözlerimi gökyüzüne kaldırarak elimi saçlarının arasına soktum. Kolları olması gerekeni yerine getirir gibi bedenime dolandı.

"Çok güzel kokuyorsun," dedi.

"Duş jelini kullandım," dedim parmaklarımı saç tutamları arasında dolaştırarak.

Hava çok sıcaktı ama o bana sarıldığında bunalmamıştım; ya da ona sarılmayı sevdiğimden diğer olumsuz etkenleri göremiyordum. Saçlarını okşayıp sevdikten sonra gözlerimi kapatıp bir süre güneşin açıklarında, onun yumuşak dokunuşları altında uyudum.

Gözlerimi açtığımda hâlâ hamaktaydım ama bu kez yalnızdım. Yandığımı, yanaklarımın büyük ölçüde kızardığını hissederek hamaktan doğruldum. Duman görünürde yoktu, eve geçmiş olmalıydı. "Pislik, beni güneşte bırakmış," diye söylenip ayaklarımın üzerine bastım. Saçlarımı başımın üzerinde toplayarak bahçenin etrafını yürüdüm ve kapıdan içeriye geçtiğimde Duman'ı telefonuyla konuşur halde buldum.

Arkası bana dönüktü, ensesini kaşıyarak Ömer'e bir şeyler diyordu. Arkasından yaklaştım ve kollarımı etrafına dolayarak ona yaslandım. Vücudu ilk an tepki vererek kasıldı ve daha sonra bana doğru dönerek

kafamı göğsüne dayadı. "Ne zaman döneriz, bilemiyorum," diye cevapladı Ömer'i. "Ada'yla Muhammet'i yalnız bırakmıyorsun değil mi?"

"Benim de özel işlerim oluyor," diye homurdandı Ömer, hoşnutsuz bir sesle. "Ayrıca çalışıyorum!"

"Muhammet ben yokken Ada'yı üzerse... Senden bilirim Ömer, haberin olsun."

Ömer telefonun diğer ucunda oflayıp pofladı. "Mahşer'in asabiyeti sana da bulaşmış, haberin olsun."

Ben küfretmek için ağzımı açıyordum ki, "Doğru konuş yengen hakkında," diye homurdandı Duman. Duraksayıp bakışlarımı kendisinden tarafa çevirirken, Ömer Duman'a bir şeyler söyleyerek telefonu kapattı. Telefonu cebine koyup ellerini yüzüme kapattığında, tırnaklarımı sırtına bastırdım. Sıcaklamış, kızarmış yüzüme gülümseyen gözlerle baktı. "Tatlı olmuşsun."

"Ben yenge değilim," dedim dik dik.

Başparmaklarıyla yüzümün hatlarını yavaşça okşadı. "Benim sevgilim otomatik olarak dostumun yengesi olur. Bu yazılı olmayan bir kuraldır Mahşer."

"O kelimeden hoşlanmadım."

Koluma çimdik attığında homurdanıp arkamı döndüm ve koşarak basamakları çıkmaya başladım. Duman da hızla gelip beni basamakların ortasında yakaladı ve sırtına attı. Beni odaya götürüp yatağa fırlattı. Sonra üzerime çıkıp gıdıklamaya başladı. Refleks olarak gülüp gıdıklanmaya başladım ve onu durdurmak için vurup dizlerimi karnına geçirdim. Pes etmedi. Beni güldürebildiği kadar güldürüp sonra da dudaklarıma oturan gülüşten öptü.

Yatakta boğuşup kavga etmeye son verdikten sonra çarşıya çıkmak için hazırlandık. Hava sıcak olduğu için genelde giydiğim siyah renkte bir şeyler değil de açık renkli şeyler giydim. Beyaz askılı, arkadan bağlamalı, sırt dekoltesinde şeritleri olan bluzla açık mavi şortumu giydim. Saçlarımı da bunalacağımı bildiğimden tepemde sımsıkı bir atkuyruğu yaptım. Yaz günü saçlarım açık gezemezdim, gezenlere de hayret ederdim. Makyaj yapmak istemedim, sadece kırmızı görünen bir parlatıcı sürüp hazırlığımı bitirdim.

Aşağıya indiğimde Duman'ı koltukta buldum. Benden epey önce hazırlanıp aşağıya inmiş, televizyonda çizgi film izliyordu. Benim indiğimi

gördüğünde hızla kumandayı kapıp çizgi film kanalını kapattı. "Saçma saçma şeyler yaa..."

Gözlerimi devirdim, bir de çizgi film izlemekten zevk aldığını saklamaya çalışıyordu. Son basamağı da inip yanına yürürken, Duman tadını çıkararak baştan aşağıya beni süzdü. Koyu, ince bacaklarıma, bir kısmı açıkta kalan göbeğime bakarak dudaklarını yaladı. Önünde durduğumda ellerimi kalçalarıma dayayarak gözlerimi kırpıştırdım. "Evet, güzel olduğumu söyle hadi."

Omuzlarını geriye atarak beni âdeta bakışlarıyla elledi. "Beyaz renk esmer tenine çok yakışmış."

Gözlerimi sıcak bakışlarından çekebildiğimde üstümdeki beyaz bluza baktım. Sahiden esmer, yanmış tenimde güzel duruyordu. Başımı tekrar kaldırdığımda, Duman ellerini dirseklerime koyarak beni ters çevirdi ve sırtıma bakarak ellerini arkamdaki iplerden içeriye soktu. Kasılıp omurgamı dikleştirdim ve avuçları sırtımı kaplarken, burnunu saçlarıma dayayarak iç çekti. Sıcak avuçlarının baskısını, bu kışkırtıcı dokunuşu tanıyordum. "Neden yanında sürekli gülümsemek istiyorum Mahşer?" dedi, derin bir iç çekişle. Beni sever gibi okşadı, öyle okşayınca gibisini attım. "Mahşer değil misin sen? Neden cennette gibi hissettiriyorsun?"

Ve Mahşer iyi biri olmak isterse, bu yalnızca Duman için olurdu.

Ve Mahşer iyilik yapmak isterse, sadece Duman için yapardı.

Evden ayrıldığımızda ikindi vaktini geçmişti. Arabaya binmedik, el ele tutuşup evin olduğu sokaktan ayrıldık ve birkaç dakika içinde kalabalığa karıştık. Mekânlar doluydu, insanlar neşeliydi. Âşık ve mutlu da olsam sanırım asla bu kadar neşeli olamazdım. Sokağın köşesinden döndüğümüzde Duman gözlüklerini çıkarıp başına koydu ve beni mavi kapılı bir dondurmacıya doğru çekti. Homurdanıp kapıdan içeriye geçtim. "Kolumu koparsaydın istersen..."

Beni elbette takmadı. Beyaz badanalı, yine beyaz masaları olan kafeye girdik ve dondurma tezgâhına ilerledik. Ben etrafıma bakınırken, Duman tezgâhın ardındaki orta yaşlı adamdan iki külah dondurma istedi. Duman'ın eline daha sıkı yapışarak tezgâhtaki dondurma çeşitlerine göz attım. "Duman... Şu çikolatalı olandan istiyorum."

"Bir saniye güzelim." Adama dönerek diğer külahın çikolatalı olmasını söyledikten sonra cüzdanını çıkarıp ücreti ödedi. Kendi külahını alıp tutmam için bana uzattığında sütlü dondurmayı yalayarak tadına

bakıtım. Duman diğer külâhı da alarak bana döndü ve çikolatalı dondurmayı uzattı. "Benimkini ver," dedi sütlü dondurmaya uzanırken.

"Hayır," dedim iki elimi de hızla geriye çekerek. "İkisini de yiyeceğim."

Duman şaşkın şaşkın suratıma bakarak kaşlarını çattı. "Doyumsuz olduğunu biliyordum," dedi dün geceye gönderme yaparak.

Bu kez çikolatalı dondurmayı yiyerek omzumu silktim. "Belki bebeğim, belki..."

Tezgâha döndü ve kendine bir külah daha istedi. Onu gıcık etmek hoşuma gitti, bu yüzden gülümsedim. Sonra bana dönüp elimden tuttu ve diğer elinde dondurmasını yiyerek benimle dışarıya çıktı. Tekrar sokağa indik ve dondurmalarımızı yiyerek dar sokaklardan geçtik. Bu kadar kalabalıkta, neşeli ortamlarda bulunmak insanların yüzüne tip tip bakmama sebep oluyordu. Duman'sa her defasında kafamı önüme çeviriyor, *insanlara yiyecek gibi bakma,* diye homurdanıyordu.

Başka bir dar sokağa girdiğimizde, sütlü dondurmam bitmişti ve neredeyse tamamen erimiş olan dondurmadan kalanı da yiyordum. Duman kolunu omzuma atarak beni kolunun altına çekti ve başımın üzerine öpücük koydu.

Hava gerçekten çok sıcaktı, eriyip küle dönmezsem iyiydi. İnsanlar mekânların önündeki masalara kurulmuş muhabbet ediyor, kimiyse plaja iniyordu. Önünden geçtiğimiz bir takıcı gördüğümde, Duman'ı o tarafa doğru çekiştirerek kapının önünde duran bileklik askısına baktım. Madem bir şeyler paylaşma günüydü, hediyeyi de paylaşabilirdik. Duman hemen yanımda durup benimle askıya bakarken, "Bileklik mi beğendin?" diye sordu.

Askıyı çevirdim ve gözüme çarpan siyah, düz bir bilekliğe uzandım. Askıdan alıp Duman'a döndüm ve yanında duran elini kavradım. Sessizce beni izlerken, bilekliği bileğine geçirerek klipsini taktım. "Taktıkça beni hatırla."

Bu ufak jestimin onu mutlu ettiğini parlayan gözlerinden ve kıvrılan dudaklarından anladım. "Teşekkür ederim," dedi sevinçli bir sesle. Sonra jestimi karşılıksız bırakmayarak hızla konuştu. "Dur, ben de sana alacağım."

"Gereği yok," dememe kalmadan Duman askıyı çevirip benim için bileklik baktı. Elini bırakmadan, hatta daha da sıkı kavrayarak onu

izledim. Hevesini, heyecanını, neşesini... Duman benim kadar olmasa da melankolik bir insandı, güldüğüne ender rastlardım ama benimleyken tasasız görünüyordu. Kırmızı, düz bir bileklik seçerek bana döndü. Bilekliği koluma bağladı ve klipsi üçüncü denemede takabildiği için biraz bozularak söylendi. Gözlerimi devirip ona yaklaştım ve tatlılığına dayanamayarak yanağından öpücük çaldım.

Bileklikların ücretini ödeyip takıcıdan ayrıldık. Kendimize su alarak yürümeye devam ettik. Yarım litrelik suyu kafama dikip tek seferde içtim ve dibinde kalan damlaları Duman'ın yüzüne atarak ondan koşarak kaçtım. Beni atkuyruğumdan tuttu ve kendi etrafımda döndürdü. Ben ona bağırırken, o zevkle güldü.

Yorulup acıktığımızda Duman daha önce çok kez geldiğini söylediği bir yere götürdü beni. Kapıdan içeriye girdik. Beyaz duvarlarıyla burası da Bodrum'la çok uyumlu bir mekândı. Denize sırtı, masalar mavi ve beyaz karışımı renkteydi. Belimden tuttu ve beni o mavi masalara yönlendirdi. Karşılıklı şekilde oturduk ve Duman bir garsonu çağırıp gelen garsona birkaç şey söyledi. Garson yanımızdan ayrıldığındaysa benden tarafa döndü. Elimi çenemin altına dayamış, gözlerimi kırpmadan ona bakıyordum.

Bakışları, yıllardır ağırlamayı beklediğim bir misafirmiş gibi içime yerleşti ve tüm kapılarım ardına kadar ona açıldı. Ilık bir rüzgâr yanağımı okşarken, Duman da elini çenesinin altına koydu. "Omuzların kızarmış."

"Senin de yüzün kızardı," dedim.

Doğal bir kızarıklık burnunun ve elmacıkkemiklerinin üzerinde belli ediyordu kendini. Saçları gün boyu yürüdüğümüz rüzgârla dağılmış, alnına dökülmüştü. Elimi uzattım ve pek de sorgulamadan parmaklarımı alnındaki saçların üzerinde buldum. "Neden bu kadar ilgileniyorsun benimle?" diye sordu.

Aşktan diyecektim, diyemedim.

"Sevgiline neden seninle ilgilendiğini mi soruyorsun Duman? Farkındaysan sorunun içinde cevabımı verdim."

Elimi geriye çekerken bir an tutacakmış gibi parmaklarıma baktı ama tutmadı. "Bir şey sormak istiyorum."

Sorusunu dinlediğimi belirtircesine başımı salladım. Düşünceli gözlerini yüz hatlarımda, ucu kızarmış burnumda, kirpiklerimin altındaki

o derin çukurlarda gezdirdi. Onsuzken, onu severken ama o yokken Duman bir hayalet gibiydi. İçimde, kalbimde, odamda, yatağımda, perde arkasında, kitap arasında, bir şiirin dizesinde... Her yerde yaşayan bir hayaletti. "O gün, sen on altı yaşında bir kızken gelip sana, bir gün geri döneceğimi söylemiştim ya..."

O gün, babamı, abimi, anneminse sevgisini sonsuza kadar kaybettiğim gündü. O gün, Duman'a kavuşamadan kaybını hissettiğim gündü. Bu konuyu neden açtığını merak ederken buldum kendimi. "Evet, sözünde durup geri de döndün."

"Ya dönmeseydim?" Sesinde düşüncelerinin izleri vardı; sanki sesinden ilerlesem düşüncelerine varabilirdim. "Biliyorsun işte Mahşer, kalp hastasıydım. Ne bileyim ömrüm yetmeseydi, ya da intikamdan vazgeçseydim ve sana bir daha dönmeseydim... Merak ediyorum da öyle bir durumda sen gelip beni arar mıydın? Karşıma çıkar mıydın?"

İhtimallerle yaşanmaz ama ihtimaller hep sorgulanır. Kimi sorgulanma insanı kendiyle yüzleştirir, köşeye sıkıştığı sorulara eninde sonunda bir cevap verir. İhtimaller veya kuşkular... Kafanızın içinde bunları tatmin etmezseniz delirirsiniz. Sanırım Duman'ın da delirmemek için bu sorunun cevabına ihtiyacı vardı. Aşkı mı ölçüyordu? Sevgimizi teraziye mi koyuyordu? Zaten herhangi bir terazi onun sevgisini kaldırabiliyorsa bu sevgileri ölçmeye gerek bile yoktu; çünkü benimki hiçbir teraziye sığmazdı.

"Neden susuyorsun?" dedi, bu kez sesi sertti.

Yutkundum ve bakışlarımı kaçırmamak için gayret ettim. Soruyordu ama... bu sorunun cevabını bilmiyordum. Aşk galip gelir de ayaklarım ona gider miydi, bilmiyordum. "Sen geldin," dedim yaşanılan gerçeği dile getirerek. "Çünkü sen söz vermiştin. Bizim, o sözden önce aramızda yaşanılmış, konuşulmuş hiçbir şey yoktu. Sana gelmem için sebebim de olmazdı ama..." Gözleri o kadar merak ve dikkatle bakıyordu ki onu incitmekten korktuğumu hissettim. "Günün birinde, bir şekilde seni görürdüm. Bilmiyorum, belki tek başıma bir intikamın peşine düşer, hayatımı mahvederdim ama bir yerde seni de görürdüm Duman. Sen bana gelmeseydin ben gelirdim, hayatının içine girmeden hayatının yanından, seni izleyerek geçerdim. Ben, bir hayalet gibi hayatından geçip giderken sen acıyan kalbini tutardın. Birbirimizin yanına yara kalırdık."

Bu cevabım onu tatmin etti mi bilmiyorum ama gözlerindeki bekleyiş yerini daha yumuşak bir ifadeye bıraktı. "Sen hayatımdan, beni izleyerek geçerken benim seni fark etmeyeceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet, çünkü lisede fark etmedin."

Beni fark etti ama benim onu sevdiğimi hiç fark etmedi.

Yazın teninizde rüzgârı ararsınız ya hani, o an öyle aradım tenimde elini, temasını... Ona dokunmak, yazın ortasında rüzgârı, kışın ortasında güneşi hissetmeyi istemek gibi.

"Sen de benim seni sevdiğimi fark etmemiştin," dedi.

Doğru, fark etmemiştim. Hiçbir şey öyle olmamış, böyle olmuştu ve Duman, kaderin planları arasında benim için gerçekleşen en iyi şeydi. Çenemi avucuma bastırırken, "Keşkelerin, öyle veya böylelerin ne önemi var?" dedim aynı ses tonuyla. "Sen söz verdin, sözünde durup bana geldin. İnanılmaz gelse de buradayız ve karşında oturuyorum."

"Keşkelerin bir önemi yok tabii," dedi elini çenesinin altından çekip, önemsiz olduğunu vurgular gibi sallayarak. Sandalyeye yaslanarak kolunu arkaya attı. "Sadece düşünmeden edemiyorum. Yine açtığım için kızacaksın ama ölseydim de sana gelemeseydim... Seni son kez bile görmeden öleceğimi fark edip irkiliyorum."

Ben de irkildim. Bu açıdan düşünmemiştim. Elimi çenemden çekip onun masada duran eline uzattım ve tutup kendime doğru çektim. "Eğer ölecek olsaydın bence sen ölmeden önce yollarımız bir şekilde karşılaşırdı. Belki sen bana gülümserdin, ben de sana gülümserdim. Bir veda olduğundan habersizce birbirimize bakardık. Ama bak öyle olmadı, şu an buradayız ve ben elinden tutuyorum."

Beni dinleyip bu kez o elimi çekti ve kaldırıp üstünden öptü. O bana dokununca kışın ortasında sıcaklığı, yazın kavuruculuğunda serinliği hissettim.

"Acaba annem, senin beni duman edeceğini bilip de mi adını Duman koymuş?" diye takıldı bana.

Elimi geri çekerken garsonun geldiğini gördüm. Garsonun elinde geniş bir tepsi vardı, yemekler enfes görünüyordu. Lahmacun, salata, birkaç çeşit meze ve kebap... Yanında birkaç çeşit içecek de vardı.

Tekrar yalnız kaldığımızda, Duman ortadaki yiyeceklerden parça parça alıp tabağıma doldurdu. İçeceklere baktım ve ona da kendime de

ayran koydum. Çok şükür kavurucu sıcaklık azalmıştı, artık biraz rüzgâr esiyordu. Duman kendi tabağını da doldurarak tekrar arkasına yaslandı ve lahmacunu dürüp yemeye başladı.

"Uzun zamandır lahmacun yemiyordum."

"Ben de," diyerek önümdeki fındık lahmacunu dürdüm ve tam ağzıma atıyordum ki Duman'ın ikinci lahmacuna uzandığını gördüm.

"Ne ara yedin..."

"Kızım avuç içim kadar lahmacun," dedi bana ve dürdüğü ikinci lahmacunu da tek seferde ağzına atıp yanakları şişkin vaziyette konuştu. "Ver şunu da ben yiyeyim..."

Uzanıp elimdeki lahmacunu da aldığında masanın altından ayağına vurdum ve Duman gülerken ağzından lokması dökülmesin diye elini ağzına kapattı. Ayağımı geri çekip çatalıma uzandım ve o dürümü yerken kebabın tadına baktım. Evet, yemek yemeyi özlediğini biliyordum. Uzun süre hastanede kalmıştı ve bu süre içinde lezzetli hiçbir şey yememişti. Kebabı ağzımda çevirirken, onun dudaklarına bakarak iç çektim.

O kadar iştahlı ve keyifli yiyordu ki bu sefer kendi ellerimle ona bir lahmacun daha dürüp uzattım. Ağzını peçeteyle silerken bana göz kırptı. "Yok bebeğim, onu da sen ye."

"Daha var," dedim, dürümü dudaklarına bastırırken.

Dürümün ucundan tutarak yemeye çalışırken ağzının kenarlarından sosu aktı. Peçeteyi alıp ağzının kenarına bastırdım ve yavaşça sildim. Duman, ona bir çocuk gibi davrandığım için sızlandı.

Masadaki her şeyi silip süpürdükten sonra ücreti ödeyip kalktık ve mekândan ayrılırken tekrar el ele tutuştuk. Hava artık iyice kararmıştı. Ben eve gideceğimizi düşünürken Duman farklı sokaklara girdi. Gökyüzünde lacivertle mor arasında bir renk geçidi vardı, tek tük yıldızlar çıkmıştı. Bir süre sonra elimi bırakıp çıplak sırtımdan tuttu ve beni önünde yürümem için teşvik etti.

On beş, yirmi dakikalık yürüyüşten sonra plaja ulaştığımızda, denizi yakından görüp serinliği hissederek rahatladım. Girişten geçtiğimizde, Duman'ın kalabalıkta olmamamız için daha fazla ödeyerek gösterişli bir beach seçtiğini anladım. Çok kalabalık değildi, yakın çevremizde tek tük insan görüyordum. Onunla sıcak, beyaz kumların üzerinde denize yaklaşırken duraksayarak eğildim. Duman ne yaptığıma bakarken, ayağımdaki sandaletleri çıkarıp çıplak şekilde sıcak kumlara bastım.

"Kumlar sıcak Mahşer, ayakların yanmasın..."

Terliklerimi kumlara atarak parmak uçlarımda yükseldim ve onun boynuna asılıp ayaklarımı salladım. "O zaman beni denize kadar taşı."

Kolunu belime sarıp beni vücuduna yasladı ve denize doğru yürümeye başladı. Yumuşak rüzgârda dağılan saçlarını düzeltip ayaklarım yere basmazken uçuyor gibi hissettim. Kendimi onun kollarında serbest bırakmıştım.

"Şimdi ayakların suya değecek," dedi, elini gevşetirken. Dönüp arkama baktım ve denizin kumla karıştığını, dalgaların ufak ataklar halinde üzerimize geldiğini gördüm. Kollarımı ondan çekerek ellerimi göğsüne dayadım ve ayağıma çarpan suları ona doğru ittirdim. "Kızım, seksi bacaklarımı ıslatma," diye sızlandı.

"Tabii," dedim kafamı ona tutarken. "Küllü küllü, pek seksi..."

Bana kızgın kızgın baktığında denize döndüm. Duman tam arkamda dururken, denizin içine doğru birkaç yavaş adım attım. Toplu saçlarım geriye, Duman'ın yüzüne doğru uçuşuyordu. Gözlerimi kapatıp bu anın tadını çıkardım. Sonra dizlerimi kırıp eğildim ve yerden su alıp suratına fırlatmak için Duman'a döndüm.

Onun benden uzaklaştığını, telefonunu çıkardığını gördüm.

"Bir fotoğrafını çekeyim," dedi, ona atmak için avucuma aldığım sular parmaklarımın arasından akarken. Tamamen doğrulup ondan tarafa döndüm ve bu makul isteğine başımı sallayarak bir adım daha geriledim. Duman kameranın üzerinden bana bakarken, "Poz ver," dedi, göz kırparak.

Dudaklarımı yalayarak başımı salladım ve saçlarım uçuşup yüzüme çarparken gözlerimi kameraya odakladım. Elimi kaldırıp orta parmağımı kaldırdım ve Duman kameranın üzerinden bana bakıp, "Sen iflah olmazsın," dedi.

Omuzlarımı silktiğimde kamerayı tekrar yüzüme odakladı ve beni fotoğrafladı. Fotoğrafı çektiğini anladığımda elimi indirdim ama o kamerayı indirmeden beni farklı hallerde fotoğraflamaya devam etti. Islak ayaklarımla kumların üzerinde yürüyüp yanına giderken Duman art arda fotoğrafımı çekti.

Eğilip yerden aldığım kumları ona fırlattım. Duman bu hareketimi görmediği için saldırım karşısında savunmasız kaldı. Kumlar yüzüne çarptığında elini hızlıca yüzüne götürerek sinirle bağırdı. Hızla doğrulup

arkamı döndüm ve denize doğru koşmaya başladım. Arkamdan koştu ve ben daha denize giremeden belimden yakaladı. Ayaklarımı yerden kesip ters döndürdü ve havaya kaldırıp ardından denize attı.

"Duman..."

Haykırıp denize düştüm ve sularla, kumlarla boğuşurken onun güldüğünü duydum. Tabii ki bu halimden zevk alıyordu. Boğuşmayı bırakıp kafamı denizin içinden çıkardım ve soluk soluğa ona baktım. Ellerini beline dayamış, dudaklarını yalıyor, zevkle bana bakıyordu. Islak saçlarımı yüzümden geriye atıp bir anda onun pantolonunun paçasına asıldım ve Duman'ın en hazırlıksız yakalandığı an onu da denize çektim. Dengesini kaybederek üzerime düştü ve ikimiz de denizin içine çekilip gülüştük.

Hayatta yaptığım hatalardan birisi onu daha az güldürmekmiş meğer.

Denizden çıktığımızda kendimizi kumların üzerine attık ve uzanıp yüzlerimizi birbirine döndük. Yanağımızı kumlara yaslayıp ayışığının altında birbirimize baktık. Âşığımın karşısında, ıslak şekilde uzanıp akan makyajımla ona baktım. Duman da farklı bir şey yapmadı. Dalgalar ayaklarımıza, rüzgâr vücutlarımıza çarparken gözlerini bile kırpmadan beni izledi. O beni izledikçe hafifleyip tüy gibi kaldım.

Siz hiç aşkın delisi oldunuz mu? Kemiklerinize kadar ama? Hücrelerinize kadar... Soluğunuza kadar... Gününüze, gecenize kadar... Âşık olmak değil bu, *aşk olmak.*

Orada uzanıp gecenin karanlığı içinde, dalgaların ve kalplerimizin sesini dinleyerek gece yarısına kadar durduk. Sonraysa, plajda kimse kalmadığında ayaklanıp evin yolunu tuttuk. Duman eğilip beni kucakladığında hiçbir şey demedim ve kafamı arkaya yatırarak kollarında hareketsiz kaldım. Saçlarım aşağıya doğru sarktı ve Duman sokaklar boyu ilerlerken ona beni darmaduman ettiğini söyledim.

Güldü.

Evin olduğu sokağa girdiğimizde kucağından atladım. Ayakkabılarımı elimde tutmaya devam ederek kapıyı açmasını izledim. Kapıyı açtı ve yanağıma bir öpücük bırakarak beni içeriye buyur etti. Beraber kapıdan içeriye girdiğimizde yavaşça havuza doğru yürüdüm. Havuzun kenarında durup suyun üzerindeki gölgeme bakarken, Duman da evin kapısını açıyordu.

Sudaki dalgalı yansımama bakarken, ansızın içimi bir karanlık kapladı. Genelde karanlığın zaten her hücremde olduğunu, hiçbir güzel şey

düşünmeme izin vermediğini biliıdim. Aşk, sevgi, iyilik vakit kaybı gibi gelirdi; zaten bunları hissetmeyi isteyen de yok. Fakat bugün kendimi serbest bırakıp tüm bu şeyleri hissetmiştim ve günün sonunda, şimdi burada, bu duyguların yoğunluğunda boğuluyordum.

Bir anda gözlerimden yaşlar boşaldı.

Neden oldu bilmiyorum, sadece oldu işte. Duman hastanedeyken bile böyle hüngür hüngür ağlamak istememiştim ama her nedense tam şu an bunu yapmak istiyordum. Ağlamak huyum değildi, binde bir bile başıma gelmezdi ama sanırım son zamanlarda yaşadıklarıma karşı bir tepkiydi şu anki gözyaşlarım.

"Mahşer?"

Duman'ın kapıyı açıp bana seslendiğini duydum ama buna rağmen ondan tarafa dönmedim. Tepkisizliğime karşın yanıma doğru yürüyerek arkamdaki yerini aldığında, kolları etrafıma dolanıp karnımın üzerinde birleşti. Henüz ağladığımı fark etmiş değildi, fark etmesi için bir sebebi de yoktu; yüzümü görmüyordu. Ellerim iki yanımda sallanırken, "Mahşer," dedi bir kez daha. "İçeriye girmeyecek misin?"

Sıcak damlalar gözlerimden aşağıya yavaşça akıp çenemde kayboldu. "En son ne zaman ağlamak istedin?" diye sordum sessizce.

Sesimin tınısından da belli olmuyordu ağladığım, sadece yüzümden damlalar akıyordu.

"Çok uzun zaman olmadı, çok çok yakın bir zamanda çok çok ağlamak istedim."

Gözyaşımın tuzlu tadını dudağımda hissederek gözlerimi sımsıkı yumdum. Dünya en fazla ne kadar mı karanlık olabilir? Duman'ın ağladığı kadar. Dudaklarımı sertçe ısırarak, "Tahmin edeyim mi?" ciye sordum sessizce. "Ne zaman ağlamayı istediğini?"

Beni kendine biraz daha bastırarak tüm boşluklarımı varlığıyla doldurdu ve nefesi saçlarımın arasında yavaşça kayboldu. Gözler kapalıyken duygular daha derindi.

"Lütfen."

Duman'ın en son ağlamayı istediği zaman... Gözlerimin önüne birden fazla sahne düştü. Duman'ı ağlatmayı isteyecek kadar etkili olan yaşanmışlıklar... Yaşanılanlara bakarsa çok fazla şeye ağlamak istemiştir ama en çok... Dudaklarımdaki gözyaşını silerek bir tahminde buldum. "Kalbin bulunduğu zaman mı?"

"Hayır," dedi ve söylediği kelimeyle eş zamanlı olarak elinin birisi yanağımı kapladı. Tenime göre daha soğuk olan parmakları sıcak damlalarla buluştu ve gözyaşlarımı sertçe sildi. "Ben çok çok yakın bir zamanda ağlamak istedim. Bir dakika kadar önce, sen soruyu bana sormadan hemen önce, ağladığını hissettiğimde..."

Gözyaşlarımı hissedemeyeceğini düşünmüştüm, yanılmışım. Elini, gözyaşlarımı silerek yüzünden çektikten sonra tekrar belime koydu ve iki eliyle birden beni kendine çevirdi. Hızla başımı önüme eğerek yüzümdeki yaşları soğukkanlılıkla silmeye çalıştım ama bir kez avcıya yakalanmıştım. Beni kendine yaslayıp elini tekrar yüzüme koydu ve çenemden tutup kaldırdı. Birbirinden farklı renkteki gözlerimiz birleşti ve onun gözlerine baktığımda hep hissettiğim bir şey hissettim.

Aşkın duman halini.

Ben ondan kısaydım, bu yüzden bana ulaşmak için alnını alnıma koyup dudaklarını sol gözümün altına bastırdı. Göz çukurumdu orası, ıslak ve tuzluydu. Orayı öptükten sonra diğer gözümün altını öpüp aynı çizgide aşağıya ilerledi ve dudağımın kenarından öperken, nefes nefese kaldı. "Neden ağlıyorsun sevgilim?"

"Yalnızca... insan olduğumu hatırladım."

"Mahşer..."

Sesi, nefesiyle birlikte dudaklarımın arasına sızdı ve daha bir şey demeden dudaklarımı kavrayıp beni öpmeye başladı. İnsan olmanın, âşık bir insan olmanın verdiği tüm hislerle birlikte ona karşılık verip dudaklarına sokuldum. Ellerini belimin iki yanında kaydırarak kalçama yerleştirdi ve ayaklarımı yerden kesip beni kendine yasladı.

Kollarımı boynuna sararak bacaklarımı yukarıya kaldırdım ve belinin etrafına dolayarak ona tutundum. Gözlerimi ardına kadar kapatıp kollarımla âdeta onu kendime kilitledim. O beni kucağında taşırken dudaklarının her yanından öptüm.

Adımlarının yavaşladığını hissettiğimde gözlerimi açtım ve Duman'ın hamağa doğru yerleştiğini gördüm. Nefes alabilmek için benden uzaklaştı ve hamağa yerleşip beni de yanına yerleştirdikten sonra kafasını geriye çekip arkaya yasladı. Ellerimi boynundan çekip göğsüne yasladım ve kucağında otururak yukarıdan ona baktım. Elinin birini çıplak bacağıma koydu, diğerini kolunun arkasına yasladı ve derin, düşünceli gözlerle bana baktı.

"Çok dengesizsin ne zaman ne yaptıracağını kestiremiyorum Mah şer."

"Biliyorum, hatta bazen bipolar olduğumu bile düşünüyorum."

"Psikolog Hanım, kendinize teşhis mi koydunuz?"

Omzumu silkerek ellerimi tişörtünün yakalarında dolaştırdım. Burada olmak, onunla yüzeysel değil de içten bir şeyler konuşmak hoşuma gidiyordu. "Belki de dengesiz değilim Duman, her şeyi yapabilecek olan birisiyim."

"Doğru," dedi itiraz etmeden. Bacağımı, yanık tenimi okşuyordu. "Çok az şey dışında geriye kalan her şeyi yaparsın."

"Yapmayacağımı düşündüğüm şeyleri bile yaptım," dedim, elimi boynundan aşağıya kaydırarak. Kalbine götürdüm ve avuç içimi tam kalbine bastırarak gözlerinin içine baktım. "Sana tekrar âşık oldum."

Kalbi hızlı hızlı attı.

Alay eder gibi güldüm. Bu da benim beni kendisine böylesine âşık ettiği için ondan aldığım intikamımdı. Elini elimin üzerine bastırarak, kalbimdeki yerinden emin şekilde konuştu. "Bana tekrar âşık olmadın, insan olduğunu hatırladın."

İnsan olmak da bana, sana âşık olduğumu hatırlattı.

İnsan, ölmeden, hikâyesi son bulmadan önce bir kez de olsun hikâyesinin başladığı yere dönerdi. Aslında o yüzden, o kanlı ve vahşet dolu geceden sonra bir şekilde onu göreceğimi hep hissetmiştim. Onunla olmadan, ona kavuşmadan, aşkın duman halini almadan onu göreceğimi biliyordum. Ve onu gördüğümde insan olduğumu hatırlayıp bu aşkı hissedeceğimi de...

Benim için insan olmak, sana olan aşkı hatırlamak.

Senin için ağlamak,

Senin için iyi birisi olmak.

Duman zor olsa da hamakta yana kayarak beni göğsüne çekti ve başım koluna düşmüş oldu. Bacaklarımı ileriye uzatarak onun bedenine uyum sağlarken, Duman bugün bir kez daha telefonunu cebinden çıkardı. Ekrana baktım ve kamerayı açtığını görerek yanağımı omzuna yasladım. Duman telefonu ileriye uzatarak ekranı yüzlerimize odakladı. Karanlıkta yüzlerimizin seçilmesi için flaşı açıp bana döndü.

"Gülümse," dedi, nefesi dudaklarıma çarparken.

Birden fazla anlamla gözlerinin içine baktıktan sonra yanağımı omzuna daha sıkı bastırdım. Onunla aynı anda başımı kameraya çevirdim. Kendimizi kamerada görmek beni afallattı, çünkü uyumlu ve hoş görünüyorduk. Aynalara bakmaya utanıp yüz çeviren ben... Onunla aynı karede olmayı çok sevdim. Kolumu etrafına doladım, onunla aynı anda kameraya gülümsedim; insan olduğumu hatırlayarak. Duman bu anı fotoğraflayarak ölümsüzleştirdi ve o fotoğraf yaşadığımız en güzel anlardan birine ait olarak tarihe geçti.

"AYNALAR"

Sen düşüp dizlerini yaraladın diye hayata bir şey olmuyor. Kimse, bir başkası düştüğü için üzülüp ağlamıyor, bu sadece masallarda geçiyor.

Zaten bu da etine, kemiğine kadar gerçek bir hayat.

Yara izleri masallarda silinir, gerçek hayattaysa bedeninizde durup size meydan okur. Kaç meydan okuma gerçekleşti bu ruhta bilmiyorum ama çoğunun üstesinden gelip yalnızca Duman'ın karşısında ufalandım. Zaafları, yenilgileri bir tek onun karşısında kabul ettim. Ölümleri ve kalımları onunla karşıladım. *Bak, sen yeter ki orada dur, canımı yaksan da olur,* dedi. Orada durup canını yaktım ama hepsi kabullenişleri geçiştirmek içindi.

Aşkı kabullenişi...

Duman'la hamakta uyumuştuk ve ben sabah sekizde uyanmış, bir süre onu izledikten sonra içeriye, koltuğa geçip televizyon karşısına oturmuştum. Duman'ın dün açıp izlediği ama izlemiyormuş gibi yaptığı çizgi filmi gördüğümde onu izlemeye başlamıştım. İyice kapılmış karakterin maceralarına kaş çatıyordum.

Çizgi film karakterlerini neden salak yapıyorlardı? Sempati toplaması için mi?

Yanaklarımı şişirdim ve ayaklarımı kanepenin başına koyup ofladım. Kafamı çevirdiğim yerde Duman'ı görüyordum sanki, sinirim bozulmuştu. Alakası olmayan şeylerde bile onun aklıma gelmesi...

Gözlerimi kapatarak kafamı iki yana salladım. "On saniye boyunca seni düşünmeden durabilirim."

Bir...

İki...

Üç...

Dört...

Gül Dikeni...

Gözlerimi açtım ve yumruklarımı sıkıp tavana baktım. "Lütfen bir saniye aklıma gelmez misin?"

"Kiminle konuşuyorsun?"

Sesini duyduğumda başımı koltuğun minderinden kaldırdım. Evin kapısından içeriye girmiş, saçlarını düzelterek bana bakıyordu. Sıcak havadan dolayı hamakta olduğu sürede burnu ve yanakları yanmıştı. Saçlarını başının arkasına doğru iterken, kehribar gözleri uyuşuk şekilde yüzümde dolaştı. "Niye öyle bakıyorsun Mahşer, açıkta bir yerim mi var?" Şöyle bir üzerine göz attı. "Yok, her yerim de kapalı. Açayım o zaman." Sırıtarak göz kırptı.

"Çok komik!" diye patladım ona.

Sırıtışı kayboldu ve bu halimi biraz bile garipsemeden göz devirdi. "Anlaşıldı, tersinden kalkmışsın."

"Sensin ters," dedim.

"Ne diyorsun kızım, beynimi trafo gibi yaktın sabah sabah..." Koltuğun yanına kadar yürüdü ve ellerini koltuğun başına yaslayıp yukarıdan bana baktı. Beni baştan aşağıya süzdü ve dilini dudaklarında bir tur döndürdü. "Bir şey mi oldu, kızgın görünüyorsun?"

"Bir şey olduğunda olay çıktığı için mutlu olurum, sinirlenmem," dedim düz düz. Sesim bu kadar düzken duygularım neden tırmanışa geçmişti? Ben, içinde hiçbir şeyi sakince halledemeyenlerdendim, bir daha anlamıştım. "Bir şey olmadığı için sıkıldım."

Görmediği bir yüzüm kalmamıştı galiba, bu yüzden sözlerime ne sinirleniyor ne de alınıyordu. Tek kaşını kaldırıp başını hafifçe eğdi. Alınmadığını düşünmüştüm ama küçük bir an da olsa gözlerinde sefalet gördüğüme emindim. "Benimle burada olmaktan, bu sakinlikten sıkıldın mı? Oysa buradan gitmemekten bahsetmiştin."

Altdudağımı ısırdım ve kalbini kırmamak için durumu düzeltmeye çalıştım. "Hayır, bu durumdan değil..." *Sürekli seni düşünmekten sıkıldım.* "Yani... Olay çıkarmayınca, birine sallayıp gıcık etmeyince sıkılıyorum ben, biliyorsun işte."

"Kalbinin yarısında ben varsam diğer yarısında kaos aşkı var," dedi, sırıtarak.

Yarısı sen, yarısı harap.

"Haha seni şakacı. Yürü git şuradan."

"Yukarıya çıkacağım zaten."

Yanaklarımı bir daha sıkarak bakışlarımı kaçırdım. "Odaya niye gidiyorsun, otursana işte yanıma."

"Sevgilim, sen dünyanın en dengesiz insanısın ama seni seviyorum."

Çenemin altından tutup okşadı ve gülümseyip arkasını döndü. Bir an, sahip olmakla övündüğüm tüm irade ve gücü kaybettiğimi hissettim. Duygularım yüzeye çok fazla çıkmıştı. "Seni seviyorum dedi..."

Onu gözden kaybolana kadar izledim. Sonra başımı yana çevirip televizyon ekranına baktım. O çizgi film bitmiş, bir başkası başlamıştı. Bu karakter de gereksiz şekilde saf ve salaktı. Oflayıp kalktım, merdivenlerin yolunu tuttum.

Basamakları çıkıp köşeden döndüm ve Duman'ın ilk gençlik yıllarında kaldığı yatak odasına ilerledim. Kapının ağzından içeriye girdiğimde bu yakışıklı herifin kıyafet seçtiğini gördüm. Kendisine bir tişörtle keten, krem renkli pantolon almıştı. Elindeki kıyafetlerle doğrulurken, "Bugün seninle yüzelim," dedi, uyuşuk şekilde yanıma yürürken. Kapıya yaslanıp geçmesi için müsaade ettim. "Bodrum'u gezdik, bugünü birbirimize ayıralım."

"Çıplak yüzersek olur," dedim, arkasından bakarken. Banyoya girmeden önce durup bana baktı ve sırıttı. Dağınık saçlarına, hâlâ morarmış duran ensesine bakarak ona zincirliymişim gibi peşinden ilerledim.

Kapının önünde durarak yanağımı pervaza yasladığımda, Duman kabinin kapaklarını iki yana doğru açtı. Saçlarımı omzuma aldım ve kömür kadar siyah olan tutamları parmağımın etrafına dolarken iç çekişimi bastırdım. Keyfi yerindeydi, neden olmayacaktı ki? Doğrulup elini ensesine attı ve tişörtü tek seferde kafasından çıkarıp yere bıraktı. Tırnak izlerime bakarken midemin altında güçlü bir şeyler kıpırdandı. Aşk bu kadar ilkel bir duygu mu?

Ben ölüyorum, onu öldürüyorum ama aşkı öldüremiyorum.

"Az önce Ada ile konuştum," dedi, bana sırtını dönüp kabinin içine girdiğinde. Suyla uğraştı, az sonra başının üzerinden su dökülmeye başladı. "Biraz daha kalabilirsiniz abiciğim diyor, artık Muhammet'le ne haltlar ediyorlarsa..."

"Takılsınlar, boş ver," dedim nefesim kesilmiş halde kapıdan içeriye girerek.

"Ada'nın kalbinin kırılmasından korkuyorum Mahşer," dedi, gerçek endişesinden bahsederek.

Sırtı bana dönüktü, şampuana uzanıyordu, bu yüzden beni görmüyordu. Kabinin kapısı önünde durduğumda Duman da saçlarını yıkamak için şampuanı almış, doğrulmuştu. Beni farkında varmadan kafasını yıkamaya başladığında usulca kabinden içeriye girdim. Sırtı hâlâ bana dönüktü, köpük kaçmaması için gözlerini kapatmıştı. Sırtımı fayanslara yasladım ve ondan habersiz, onunla ıslanmaya başladım.

"Geri döndüğümüzde Ada'yı mutlu bulursak rahatsız etmem onları, ben de kardeşim mutlu olsun isterim elbette..." Şampuanı köpürtüp saçlarını yıkarken kapının orada olduğumu düşünüyor, hâlâ Ada'dan bahsediyordu ama o şu an umurumda değildi. Kalbimi çarpan şey, yalnızca oydu. "Toplum içine çıkmayı hâlâ başaramıyor, kendini kasıyor, eve hapsolmuş durumda ama Muhammet bunları aşması için ona yardımcı olabilir. Ben öyle düşünüyorum, sen ne düşünüyorsun?"

Gırtlağıma bir şey takılmış gibi sertçe yutkundum ve ona doğru yavaş bir adım atıp suyun altına iyice girdim. Duman sessiz kalacağımı anlayıp, "Ada'dan söz aldım, fizik tedaviye gideceğiz," dedi, bundan bahsederken sesi iyiydi. "Hem düşünüyorum, bu çocuk konuştukları sırada Ada'nın yürüyemediğini bilmiyormuş, yürüyemediğini öğrendiğinde de kalkıp gelmiş, kötü olamaz her..." ıslanan ellerimi kaldırıp sırtının iki yanına koyduğumda sustu, elleri hareketi kesti ve başı ağır ağır arkaya döndü. Yüzünden köpükler inerken gözlerini açtı. "Mahşer?"

Şaşırdığı açıktı, gözleri kapalı olduğu ve suyun sesi baskın çıktığı için geldiğimi farkına varmamıştı ve ona aniden dokunduğumda... Su, yüzündeki köpüğü temizlerken, sırtındaki ellerimi önüne doğru kaydırarak karnına indirdim. "Bana vakit ayırman lazım."

Elimi biraz daha aşağıya götürdüğümde gözleri tamamen kapandı ve başını arkaya yatırdı. Dudaklarımı ıslak omzuna sürtüp ona belki de hiç davranmadığım kadar kibar davrandım. Ateşin içine gözlerim açık değil de, kapalı girmek isteyerek gözlerimi yavaşça kapattım. Ve olmasını dilediğim her şey gözlerim kapalıyken oldu.

Ateş, ellerine dönüşüp tenimi kavurdu. Dudakları yüzümde dokunmadığı bir noktayı bırakmadı, elleri de tenimde... Bedenlerimiz hızlıca hareket etti, vücudumdaki her hamlesi çok sıcaktı. Su hâlâ başımızdan

akarken gözlerimi açmamı istedi, çenemden tutup başımı fayansa daha sert bastırdı. Omuzları öyle hızlı hareket ediyordu ki, vücudumun ezildiğini hissediyordum.

Elimle ensesini kavradım. O, fayansa yaslı vücudum üzerinde ileriye ve geriye doğru hareket ederken, ben de az önce bana yaptığını yapıp yüzünün çeşitli yerlerinden onu öpüyordum. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, bir şey olmasından kaygılanıp gözlerine baktım. Dikiş izleri ellerimin altındaydı. Neyse ki dudakları omuzlarımda gezmeye başlayınca iyi olduğunu anladım ve suyun altında, onunla birlikte oldum.

Ve bu bittiğinde göğüs kafesimin yerinden çıkacağını hissettim. Kollarımı boynuna sarıp yüzümü omzuna gömdüm. O kendisini geriye çekip nefeslerinin düzene girmesini beklerken, ben de dudaklarımı teninde sabit tuttum. Bu kez ilk seferki gibi olmamıştı; duş sayesinde çok daha hızlı ve ıslak olmuştu. Beni çevirip sırtımı göğsüne yasladığında ve ellerini karnımda âdeta bir kelepçe haline getirdiğinde, yanağımı omzuma koyup akmaya devam eden suya baktım.

"Duman?"

"Güzellik?"

"Sen aynaya bakabiliyor musun?"

Sırtımı aşağıya yukarıya doğru yavaşça okşayarak, "Bakıyorum tabii," dedi, sorumu garipsediği açıktı. "Allah vergisi bir yüzüm var, bakabiliyorum. Niye sen bakamıyor musun? Güzelliğinle aynaları çatlatmaktan mı korkuyorsun?"

Ellerimi karnımdaki ellerine götürdüm ve kabinin açık kapısından dışarıya, karşı duvardaki aynaya baktım. Ayna biraz buğulanmıştı ama yüzlerimizi seçebiliyordum.

Hangi yüzünü, dedi iç sesim.

Duman elinin biriyle saçlarımı okşarken, yüzümdeki su damlalarını temizleyip aynadaki yansımama baktım. İnsan olmanın vermiş olduğu duyguları o kadar sık unutuyordum ki aynaya bakacak yüz bulamıyordum kendimde. Ama yanımda Duman varken, aynada kendimi bir başıma değil de âşık olduğum adamla görünce aynaya bakmak biraz güzelleşmişti.

"Ben bazen aynaya bakamıyorum," diye itiraf ettim, sesimdeki kavgalarla. "Utanıyorum."

Sende utanma var mı, demesini diledim.

"Mahşer," diyerek dudaklarıyla saçlarıma sokuldu ve beni öperken gözlerini yumdu.

"Senin utanman var mı deme, olmadığını ben de biliyorum ama... Bakamıyorum işte."

"Öyle bir şey demem," diyerek, beni kollarında biraz daha sıktı. Sarılmalar yaraları eksiltebilseydi keşke, ona hep sarılırdım. "Sen de kendine deme."

"Hele aynadaki gözlerime hiç bakamam, hemen çekerim bakışlarımı." Yüzümde biriken su damlaları dudaklarımdan içeriye kaçtı. "Dönüp aynaya bakınca aklıma geldi, söyleyiverdim."

Gözlerini açmadı, beni kendine kelepçeli tuttuğunda vücudundaki dikişlerin tenime battığını hissederek yutkundum. "Seviştikten sonra duygusallaşıyorsun," diye bir tespitte bulundu düşünceli şekilde. "Duygu yoğunluğundan sanırım."

Doğru, geçen sefer de böyle olmuştu. İnsanların duygusal anları, zaaf dolu dakikaları olabiliyordu demek. "Öyle," diye kabul ettim. "Benden yararlanabilirsin."

Aynadan baktığıma göre saçlarımın üzerindeki dudakları kıvrılmış, gülümsemesi yanaklarına ulaşmıştı. Bir gülümseme ok gibi yayından fırlayıp kalbe de saplanabilir.

"Madem öyle, yararlanayım. Hadi, bana beni çok sevdiği söy..."

"Seni çok seviyorum."

Ve bazı cümleler de yayından ok gibi fırlayıp kalpleri sevgiyle parçalayabilir.

Sevgi dolu bir ölüm olur.

Daha cümlesi bitmeden onu sevdiğimi söylediğim için Duman şaşkınlıkla duraksadı. Gözlerini yavaşça açtı. Su damlaları kirpiklerinden düştü ve seviştiğimiz zaman kopkoyu duran gözleri şimdi kehribar rengiyle baktı. Berrak, şaşkın ama mutlu bakıyordu. *Seni çok seviyorum,* diyen dudaklarım tekrar düz bir çizgi halini aldığında, kafasını öne yatırdı ve benim kafamı da kendisine doğru çevirerek gözlerimin içine baktı. "Ben seni daha çok seviyorum."

Sonra dudaklarımdan öptü. Sevgiyle parçalanmış kalpler birbirine yamalı bezler gibi tutunup toplandı. Öpücüğüyle geçen saniyelerde kalp kırıklarımın bir araya geldiğini anladım. Bu az öncekiler gibi hoyrat bir öpüşme değil de daha tatlı, yumuşak bir öpücüktü.

Odaya geçtiğimde havuzda yüzebilmek için bikinimi giydim ve kollarımı boynuna sarıp yüzüne daha yakından baktım. Havuza yaklaştığımızda gülümseyerek eğildi ve beni havuzun içine yavaşça bıraktı. Ayaklarım yere basıyordu, bu yüzden yüzmeyi çok iyi bilmesem de endişe etmeyip kendimi suya teslim ettim. Duman da hemen ardından suyun içine girdi ve beni tekrar havuzun içinde kollarının arasına aldı.

"Gün boyu yüzecek miyiz?" diye sordum parmaklarımı boynundaki belirgin çıkıntıya, âdemelmasına yaslayarak.

"Sokakta gezip yapış yapış olmaktan iyidir," dedi, belimin kıvrımlarını okşayıp. "Çok sıcak."

"Tamam ben yüzeyim, sen de bugün hizmetimi gör."

"Çilek mi getireyim kiraz mı getireyim kraliçeme?"

Midemi yoklayarak mırıldandım. "Kiraz."

Yanaklarımdan öpüp havuzun kenarına doğru yüzmeye başladığında onun gerçekten bana meyve getireceğini anlayıp kaşlarımı çattım. Şakalaştığımızı sanıyordum, ciddiye mi almıştı? Omzumu silktim, madem getiriyordu seve seve yerdim. O havuzdan çıkıp az sonra sırılsıklam haliyle gözden kaybolduğunda kafamı denizin içine sokarak ileriye doğru kulaçlar attım. Duman çok geçmeden, elinde bir tabakla kapıda göründüğünde kollarımı suyun içinden çıkararak kenara doğru yüzdüm. Telefonu kulağına yaslamış, bir konuşma gerçekleştiriyordu.

Eğilip meyve tabağını havuzun mermer kenarına bıraktıktan sonra doğruldu. "Sen hallettim diyorsan benim için tamamdır," diyerek düşünceli şekilde ileriye baktı. Dirseklerimi mermerin taşına yasladım ve benim için dilimlediği kivilere uzandım. "Herhangi bir iz, kanıt bırakmadın değil mi? Sen bırakmazsın ama ben yine sorayım?"

Neden bahsediyordu? Cesetten mi? Abdulrezzak, Melih Han'ın cesedini ortadan kaldıracaktı, en son bununla ilgili konuşmuşlardı.

"Bak oğlum, meteliğe kurşun atıyorum," dedi Duman, ensesini kaşıyarak.

"Aynen," dedi Duman, Abdulrezzak olduğunu düşündüğüm kişiye. "O yüzden başımız belaya girerse parayla adam tutup suçu üstüne atamam. Param yok, anlıyor musun?"

Sırıtarak kividen bir dilim daha aldığımda Duman karşı tarafı dinledi ve yüzünü memnun olmuş bir gülümseme kapladı. Abdulrezzak'a babasından çok güvendiği kesindi. Bir dakika daha kadar onu dinleyip

telefonu kapatmadan önce konuştu. "Tamam, sen yoktur diyorsan yoktur. Yarın döneceğim, olmadı yüz yüze konuşuruz."

Telefonu kapatarak ileriye, çimlerin üzerine fırlatıp bana döndüğünde, "Fakirsin sen artık," dedim kiviyi iştahla yiyerek. "Telefon fırlatamazsın."

Dönüp bir telefona bir de bana baktıktan sonra yanaklarını şişirdi. Yanmış yüzüyle, ıslak saçlarıyla çok genç ve yakışıklı görünüyordu. "Doğru, yenisini alamam çünkü."

Kafamı sallayarak bir dilime daha uzandım. "Ben bu ilişki hakkında bir daha mı düşünsem? Fakirsin sen. Adam öldürsem ortadan kaldıramazsın, çünkü paran yok."

"Aynen." Kafasını kaşıyarak azarlar gibi konuştu. "Bundan sonra adam öldürmek falan yok, para verip susturamam milleti."

"Kansız, cinayetsiz hayat nasıl geçer ki," dedim, içten içe gülerek. Onunla tamamen alay ediyordum ama anlamamış görünüyordu. Saçlarımı suya doğru attım. "Hırsızlığa mı başlasak?"

Ağzı ve gözleri hayretle açıldı, ciddi olmamdan korktu ve şiddetle kafasını iki yana salladı. "Yok yok, unut bunu derhal! Sen şimdi aklına koyduğunu yapıyorsun, bunu da yaparsan başımız boktan kurtulmaz!" Ellerini beline dayadı. "Merak etme, ben taşı sıkar suyunu çıkarırım."

Kendimi daha fazla tutmadan açıkça gülmeye başladığımda, Duman gözlerini kırpıştırdı ve ardından büyük bir rahatlamayla gözlerini devirdi. Alay ettiğimi daha yeni anlamıştı. Saçlarımı parmağıma dolayıp yeni bir kivi dilimine uzandım ve afiyetle yerken ona göz kırptım. Duman bu arsızlığıma alışkın şekilde kafasını iki yana salladı ve ardından havuza atlayıp tüm suyu üzerime sıçrattı. Huysuzluk edip havuzun altına girdim ve ellerimi sırtına koyup sırtına tırmanmaya çalıştım. İlk an homurdanıp beni sırtından atmak istese de zafer benimdi. Havuzun altında onunla boğuştum.

Hiç unutmuyorum; bana denizler güzelse batmanın bir lütuf olacağını söylemişti. Şimdi de öyle olduğunu kanıtlıyordu. Bana beni ağlatabileceğini, isterse güldürebileceğini söylemişti ve her ikisini de yapmıştı. Sadece... Kalbimi böylesine hızlı attırmak gibi bir iddiası yoktu ama işte, onu da yapmıştı. Hatta en çok onu yapmıştı.

Dünyaya olan inancınızı kaybettiğinizde aşk iyi bir teselli oluyordu.

Neredeyse gece yarısıydı. Artık dünyaya baktığımda onu lacivert görüyordum. Dışarıda değil, evin içindeydik. Perdeler açıktı, bu yüzden ayın griliğini ve yıldızların tılsımını görüyordum. Işıkları kapatmış, bir film açmış, şarap içerek izliyorduk.

Başımı Duman'ın göğsüne yaslamıştım. Duman zayıflamış, büyük badireler atlatmış olmasına rağmen hâlâ benim iki katım kadardı ve kolunu sırtıma attığında beni tamamen kaplıyordu. Esaretin Bedeli'ni izliyorduk. Yıllar önce izlemiş olsam da bir de onunla izlemek hoşuma gidiyordu. Şarabımdan ufak bir yudum alarak yanağımı göğsünde kaydırdığımda, "İhanete uğramak çok kötü," dedi sessizce. "Arkandan iş çevrilmesi de öyle."

Arkadan iş çevirmek... *Senin için insan öldürmek de buna dahil olur mu?* Böyle deyince aklıma onun arkasından çevirdiğim dolaplar geldi ve huzursuzluk kalbime yüklenip kapalı kapıları kırdı. "Neyse ki en çok sevdiğim insan yeterince şeffaf da böyle dertlerim yok," dedi, saçımın üzerinden öperek. "Hatta o kadar şeffaf ki, ağzına geleni söylüyor."

Ah...

Şimdi ne diye konuyu buraya getirmişti? Yoksa suçlu olduğum için gereğinden fazla mı yanlış anlıyordum? Duygularımı belli etmediğim için beni yakalayamazdı ama... Bir gün bunun açığa çıkması için güçlü gibi sorun vardı elimde. Hazır yeri gelmişken ona bunları anlatmalı mıydım?

Ama... bir şey yapmamıştım ki.

İyileşmeseydi yapacaktın, dedi iç sesim.

Anlatsam beni anlar mıydı? Bir tarafım söyleyip kurtulmak isterken diğer tarafım zaten o iyileştiği için söylememe gerek olmadığını düşünüyordu. Fakat o adam iyileşir de bir gün karşıma çıkarsa, ya beni polise şikâyet ederse?

Hayır, onu iyi korkutmuştum. Konuşacağını sanmazdım.

Fakat Duman'la aramızdaki her şeyi konuşmuş, tüm sırları halletmişken aramızda bir başka sır olmasını da istemiyordum.

Ona *seni seviyorum* bile demiştim, bunu mu diyemeyecektim?

Derin bir nefes verip kadehi dizime koydum. "Duman?"

"Gül Dikenim? Sıkıldın mı?"

"Hayır," dedim, gözlerimi onun göğsüne dikerek. "Güzel film."

"Aynen, sonunu merak ettim."

Parmağımı göğsünde gezdirdim. "Sonunu söyleyeyim mi?"

"Sakın Mahşer!" diye kızdı.

Bir dakika kadar sustuktan sonra kendimi hazırlayıp, "Sana bir şey söylemem lazım," dedim.

"Tamam Mahşer, anladım. Ben de seni çok seviyorum."

Şapşallık ediyordu ama söyleyeceğim şey ciddiydi, bu yüzden gülmedim. Duman aynı şekilde, kasılmış halde durduğumu fark ettiğinde saçlarımı aşağıya yukarıya okşadı.

"Dinliyorum."

Tamam, bir anda söyleyip kurtulabilirdim. Zaten kelimeleri ağzımda çevirmezdim, ne söyleyeceksem doğrudan söylerdim. Gözlerine mi bakmalıydım? İçimden öylesi geliyordu. Başımı kaldırdım ve uzanıp Duman'ı çenesinden tutup kendime çevirdim. Filmdeki dikkatini bana vererek sıcak gözleriyle bakmaya başladığında, şimdi dilimin ucunda duran kelimelerin onun kalbini zehre bulamamasını diledim. Yeni kalbine ilk kırgınlığı ben vermek istemiyordum.

"Diyeceklerim bitene kadar izin ver konuşayım," dedim düz bir ses tonuyla. "Bilmen gereken bir şey var. Artık bir önemi kalmadı ama kötü bir tesadüfle öğrenmeni istemiyorum."

Ciddiyetimi görmüş olmalı ki, televizyonun sesini kıstı ve tüm dikkatini bana yöneltti. "Yeni bir ceset mi var?"

Olabilirdi.

Tepkisinden korkmuyordum, kalbini kırmaktan korktuğum kadar. Çünkü bu kez öyle olmasını istemiyordum, ona iyi davranmak istiyordum. Daha fazla uzatmadan, "Biliyorsun, hastanede zor günler geçirdik," dedim yavaşça. "Tüm bu zor zamanlar geçerken bana senin nakil listesinde üçüncü sırada olduğunu öğrendim. Diğer iki kişi de senin gibi kalp bekliyordu. Ben... merak edip onların kim olduğunu araştırdım. Eğer yeni bir kalp çıkarsa... onların değil de senin o kalbe sahip olmanı istiyordum."

"Mahşer, sen ne..."

"Kesme," dedim ve gözlerinde büyüyen tedirginliği görmezden gelerek devam ettim. "Bu yüzden... Onların kim olduklarını, nerede

oturduklarını, hangi dereceden hasta olduklarını öğrenip onları ziyaret ettim."

Elinin başımdan aşağıya düştüğünü hissettim ve sanki kar yağışını gözlerinin içinde görür gibi oldum; tipi esiyordu.

"Onları... adlarını listeden sildirmeleri için silahla tehdit ettim. Aslında... Sadece birini gördüm, diğerini tehdit ettim. İkisi de yaşını başını almıştı, çok hastaydı. Listedeki adamı, kızına ve kendisine bir şey yapmakla tehdit ettim. Onu savunmasız bırakmaya çalıştım, böylelikle adını listeden sildirecekti. Kızı hastalığını bilmiyormuş, öğrenmesinden korktuğu için kabul etti ama... Zaten gerek kalmamıştı, yeni kalp onlarla değil, seninle uyum göstermişti." Umursamazca elimi savurdum. "Ben de canlarını bağışladım."

Gözlerime hâlâ bakıyordu ama bakmasa da olurmuş gibi bakıyordu. *Böyle bakacaksan hiç bakma*, diyesim gelmişti. Dudaklarının aralık kaldığını, kaşlarının bir çatılıp bir gevşediğini gördüm. Kolu tamamen gevşedi ve beni göğsünden iterek koltukta öne doğru kaykıldı. İtmesine bir şey demedim, ben de onu çok kez itmiştim. Ondan uzaklaşıp koltuğun kenarına doğru kaydım ve kadehi dizlerimin üzerinde tutarak profiline baktım.

Birkaç dakika boyunca, belki de daha uzun süre sustu. Dirseklerini dizlerine yaslayıp kıpırtısız şekilde, sabit gözlerle yere baktı. Kızacak mıydı, sorun değildi. Bir kalbim yoktu ki kırılsın. Ama çok da kızmasını istemezdim, çünkü onun yaşaması için yapmıştım ve gerekirse bir daha yapardım. Şaşkınlığı, yerini dakikalarca süren bir sessizliğe bıraktı ve o sessizlikten sonra, "Canlarını bağışladın?" diye tekrar etti beni, sesi buz gibi olmuştu. "Tanrı'sın, Allah'sın ya çünkü sen, değil mi?"

"Saçmalama."

"O zaman ne diye karışırsın kimin ölüp kimin kalacağına!" Kükreyerek bana döndüğünde, sesine öyle hazırlıksız yakalandım ki oturduğum kanepede sıçradım. Bu sıçrayışla birlikte elimdeki kadeh düşüp parkede tok sesler bırakırken Duman gözlerini öfkeyle büyütüp yüzüme doğru haykırdı.

"Bir de gözünü kırpmadan, sesin titremeden ölümle tehdit ettiğini söylüyorsun. Lan sen kalbini çıkarıp yedin mi? Bu ne kalpsizlik?"

Bu ne kalpsizlik mi?

Sensizlikten ve ölümlerden bu kalpsizlik.

Bomboş gözlerle ona bakarak omuzlarımı silktim. "Niye, şaşırdın mı? Benden beklemez miydin?"

Bana, hayal kırıklığıymışım gibi baktı. Fakat hayır, ben kalp kırıklığıydım ve ustaca kalp kırardım. Bu yüzden bakışlarına alınmadım, mideme yumruk yemişim gibi hissetmedim, kıvranmak istemedim. Duman bu soğukkanlılığımla daha da çileden çıkmış gibi sinirle güldü. "Bu yaptığın senin için bile çok acımasızca Mahşer, senin için bile!"

Benim için bile...

"Ben sana kalpsizim dedim, neyine şaşırıyorsun ki?"

"Lan beni nerenle seviyorsun o zaman?" Haykırarak yerinden fırladığında, bakışlarım onu takip ederek yukarıya çıktı. Elini yüzüme doğru sallayarak, kıpkırmızı olmuş suratıyla bağırmaya devam etti. "Madem kalbin yok, beni nasıl seviyorsun?"

Gözlerimi eğip hızla çarpan kalbine baktım. "Bilmem," dedim gülerek. "Sen dememiş miydin beyniyle sever insan diye?"

"Belki de sevmiyorsun," dedi. Bunun maruz kaldığım en ağır suçlama olduğunu düşündüm. *Madem sevmiyorum, neden senin için birilerini öldüreyim ki?*

Yüzünü elime sallarken sinirle dudaklarını ısırdı. "Ya da sen... gerçekten benden başka kimseyi sevmiyorsun?"

"Günaydın," dedim omuzlarımı silkerek.

Gözlerini kırpıştırdı, ağzını açtı ama henüz bir şey demeden kapattı. Elini saçlarına daldırıp kendi etrafında birkaç tur dönerken, ağzından küfrü eksik olmadı. Ne eksik ne fazla, ben buydum işte. O da banyoda böyle kabul ediyorum seni dememiş miydi?

"Suçsuz, günahsız iki insanı öldürünce, o gece annemle babanı öldüren insanlardan ne farkın kalacaktı?" dedi bana döndüğünde. Hâlâ bağırıyordu, kalbime tükürür gibi. "Gurur mu duyacaktın bununla?"

Omuzlarımı bir kez daha silktim ve bunun onu daha da delirttiğini gördüm. "Gurur duymazdım ama ağlayacak da değildim. Sen kurtulmuş olacaktın, ben de katil olacaktım."

"Kendine yakıştırdığın şeyler bunlar mı?" dedi yüzünü yüzüme alçaltıp avazı çıkana kadar haykırdı. "Katil olmak, hapis, ölüm, silah, kan, kötülük... Hak ettiğin hayat bu mu? Benim için masum birilerini öldürmenle gurur duyacağımı mı sandın? Sen kendini bu kadar kahretmişken

benim kurtulmamın bir anlamı mı olacaktı? Aynaya neden mi bakamıyorsun? İşte bunlar yüzünden!"

Bunu bu kadar çabuk yüzüme vuracağını düşünmemiştim.

Artık sinirlenmeye başlıyordum, onun için yaptığımı görmüyor muydu? Ellerimi koltuğa vurarak sesimi yükselttim. "Keyfimden öldürmeyecektim, kalp senin olsun da yaşa diye yaptım! Tamam, gurur duy demiyorum ama böyle bağırmana gerek yok!"

"Aptal, birinin ahını alıp da mutlu mu olacağını sanıyordun?" Hâlâ bağırmaya devam ediyordu, hâlâ. Elbette bununla gurur duyamazdı ama bu kadar öfkeleneceğini de düşünmemiştim. "En kötü insan bile yapmaz senin yaptığını!"

En kötü insan bile...

"Eee uzatma!" Ben de yerimden fırladım ve karşısına dikilerek kocaman açılan gözlerimden ateşler attım. "Öylece ölümünü izleyemezdim, bir şeyler yapma ihtiyacı hissettim! Ölüyordun, anlıyor musun? Sen yapmaz mıydın?"

"Bırak bunları," diyerek ellerini belinin iki yanına koydu. Ne dersem diyeyim sakinleşmiyor, aksine daha çok sinirleniyordu. "Madem kahroluyordun, bana merhamet göstermek ben o hastane yatağına yatıp makinelere bağlandığımda mı aklına geldi? Beni sevdiğini söylemen için ayaklarına kapanırdım, bunu bilirken neden söylemedin? Habire kalbimi yiyip önüme koydun! En ihtiyacım olduğu günlerde bile merhamet etmedin! Madem beni, uğrumda masum insanları öldürecek kadar seviyordun, neden bunu göstermedin!"

"Demek ki benim sevgi gösterme biçimim de bu!" O kadar bağırdım ki boğazımdan yukarıya bir ateş topunun çıkıp dudaklarım arasından dağıldığını hissettim. Çenesinin altında kalıyordum ve ikimizin de kontrolden çıktığı çok açıktı. *Sevginin biçimleri var, benimkisi en biçimsiz olanı.* "İşine gelirse, işine gelmezse de kapı orada!"

Kapıyı göstermek istiyordum ama elim kalbimi işaret etmeye gidiyordu.

O kadar seri, süratli nefesler alıyordu ki ister istemez göğsüne baktım ve sertçe inip kalktığını gördüm. Kaşlarını kaldırıp bir sokak kapısına, bir de benim yüzüme baktı. "Beni mi kovuyorsun? İşime gelmiyorsa ayrılacak mıyız?"

"Ayrılamazsın benden," dedim her kelimenin üzerine bastırarak.

"Sen kafayı yemişsin."

Histerik şekilde, sinirle gülüp tüm yüzümü, yüzümdeki çizgileri, öfkemi ve aşkımı küstahlıkla izledi. Dudağının kenarında acı dolu gülüş vardı, gözleriyse an geçtikçe benden uzaklaşıyor gibiydi. Tiksiniyor muydu benden? Onun benden utandığını düşününce elime bir bez almak, kalbimin üzerindeki kiri silmek istedim, sırf bu bakışlara maruz kalmamak için. "Pişman bile değilsin," dedi gözlerimin içindeki gerçekleri görerek. "Ya senin yaptığını başka biri yapsa, sevgilisi için gelip anneni öldürmeye kalkışsa? Ne yapardın, o kişinin canına okurdun değil mi?"

Nabzımın hızlandığını hissettim. "Elbette!"

"Riyakâr," dedi suçlarcasına, kalbimi avucunun içinde sıkarak. "İkiyüzlüsün kızım sen!"

"İkiyüzlü, yüzsüz şeytanım," dedim, onun ses tınısını taklit ederek. Bu cümleyi hep o bana derdi, zaten böyleydim ben! Simsiyah saçlarımı hızla yüzümden çekip aynı şiddetle bağırdım. "Zaten ikiyüzlü bir sürtük olduğumu ikimiz de biliyoruz. Sen hep böyle demez miydin, bunu söylerken gayet eğleniyordun, şimdi ne değişti? Ne? Oradan bakılınca bir rol modele mi benziyordum ben?"

"Bu kadar olamazdın, bu kadar değil!" Hâlâ kabul edemiyordu ama yapmıştım, zerre de pişman değildim. Hiçbir kötü huyumu saklamamıştım, olduğu gibi davranmıştım; görmezden gelmek onun suçuydu. "Kötü, sana zararı dokunan insanları anlarım ama... masum insanlara nasıl kötülük yapabilirsin? Bu kadarı değil Mahşer, bu kadarı kabul edilemez!"

"Ben şeytanım dediğimde gülüyordun, şeytanlık yaptığımda neden ağlıyorsun?"

Buz gibi baktı gözlerime, hâlâ kendimi savunduğuma inanamıyordu. Belki de o aslında beni tanımıyordu, kafasında kurduğu bir kıza âşık olmuştu ve o kızla sadece yüzlerimiz benziyordu. *Aradığın kalp benimkisi değil.* Yüzüme, aralıklı dudaklarıma, ruhsuz gözlerime bakarak bir adım geriledi ve kafasını aşağıya yukarıya salladı. "Ada'yı seviyor musun?" diye sordu aniden, tekrar gözlerime bakarak.

"Kendine fazla acıyor," dedim bu soruyu sormasına bir anlam veremeyerek.

"Onu umursuyor musun?" diye sordu bu kez. Neyi ölçüyordu? İnsanlığımı mı?

"Kardeşin olduğu için umursuyorum ama hayatımda olmasıyla olmaması arasında pek bir fark yok."

Bu sadece Ada'yla ilgili değildi. Duman'dan başka herhangi birinin hayatımda olmasıyla olmaması arasında fark yoktu. Annemin bile. Var olsalar da zaten yoklardı.

"Peki," dedi daha sakin, neredeyse kısık bir sesle. Bir şey daha söylemek için dudaklarını açtığında boğazımdaki yutkunuşu aşağıya çektim ve terleyen ellerimi sıkarak ona kulak verdim. *Kalbim yok. Bunu kendime hatırlatırsam üzülmem. Üzerine bir çizik attın kalbinin, sen yaralı bıraktın; unutma.* "Listede, benden önceki sırada olan kişilerden birisi çocuk olsaydı Mahşer, onu da ölümle tehdit eder miydin? On yaşındaki küçücük bir çocuğu sırf benim için öldürür müydün?"

O kadar değil Mahşer, o kadar da değil.

Ama ne kadar?

Kalbini çiğniyormuş gibi ağzımdaki bozuk tatla yüzümü buruşturup bakışlarımı ondan kopardım ve hiçbir şey demeden başımı önüme eğdim. *Başını önüne eğdin, çünkü sen buna layıksın.* Dudaklarımı sertçe ısırıp gözlerimi kapattım. Karşımda bir çocuk dursa onu... vurabileceğimi sanmıyordum ama bir seçim şansım varsa da hep Duman'ı seçerdim.

Duman belki de ilk kez beni sevdiğine lanet edip arkasını döndü ve ağır adımlarla uzaklaştı. Önce evin kapısından çıktı, ben hâlâ yere bakarken de bahçe kapısının gürültülü sesi geldi; sanki yerinden sökülmüştü. Bu sesi araba motorunun sesi takip etti ve Duman beni terk edip gitti.

Orada ne kadar dikildiğimi hatırlamıyorum. Sadece bir ara eğilip şarap şişesini aldım ve sarsakça merdivenleri çıkıp odaya girdim. Yatağın kenarına çöktüm ve şarap şişesini ağzıma dayayıp,çenemden akıta akıta içmeye başladım. Açık camdan dışarıyı, şu her gece kara olan dünyayı izleyip aralıksızca içtim. Beni terk edip gitmişti, kapıları suratıma çarpmıştı. Sorun değildi, gerçekten.

Kalbinin kırıldığını düşünmekten vazgeç.

Bu çizikleri ben attım kalbime, bir bez alıp üstünü silmek yerine siyah bir kalem alıp boyadım ve onu kirlettim.

Kimseyi kurtaramam ben, kimseden beni kurtarmasını beklemem. Sadece yaşarım, biraz Duman isterim, hepsi bu.

Önümü göremeyecek, belki de yürüyemeyecek kadar içip o yatağın ucunda saatlerce dikildim. Gece yarısı olunca döner sandım, dönmedi.

Zaman algısını kaybettim ve ondan sonra bile içip şişenin dibini gördüm. Gelmeyeceğini düşünerek yatakta tırmandım ve sevişirken izlediğiniz o aynaya bakarken gözlerimi bir an olsun kırpmadım. Kızdı ama dönecekti, nereye giderdi ki? Beni burada bırakıp İstanbul'a dönemezdi değil mi?

Bu sıcak yaz akşamına rağmen çarşafların buz gibi olduğunu hissedip kollarımı etrafıma sardım ve oda çevremde dönerken, alkolün de vermiş olduğu hassaslıkla hıçkırdım. Beni böyle kabul edip sevemez miydi? Neyini zorluyordu? Tamam, bir daha kimseye bilerek kötülük etmezdim. Bunları ona söylesem geri buraya döner, beni kollarının arasına alır mıydı?

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama ne yaparsam yapayım çarşafım ısınmadı, vücudumdaki buz hissi kaybolup gitmedi. Duvarları, tavanı izleyip onu bekledim ve uykum bir kâbusa dönerken, yavaşça açılan kapının sesini duyar gibi oldum. Vücudum külçe ağırlığında olduğu için kalkamadım, adını seslenemedim, sadece bakışlarımı kapıya çevirip gülümsedim.

Önce merdiven basamaklarının sesi geldi. Sonra ses iyiden iyiye yaklaştı. Silueti karanlığın içinde, kapıdan içeriye sızdı ve kafası yavaşça bu tarafa çevrildi. Yüzünü göremedim ama onun olduğunu biliyordum. Elimi yatağın kenarına koydum, onu yanıma çağırmak istedim ama ağzı açıldığında söylediği tek cümle şu oldu: "İstanbul'a dönüyoruz."

Kalkıp ona bağırabilirdim, çekip öpebilirdim de. Hem denizin altına itebilirdim kafasını hem de bir cankurtaran gibi denizin altından çıkarıp ona nefes verebilirdim. Fakat hiçbirini yapmadım. Odadan çıktığında zorlukla kalktım ve bir robot ruhsuzluğunda dolaba ilerleyip kıyafetlerimizi yanımızda getirdiğimiz çantalara koydum. Dolaptan üzerime ince bir sweat aldım ve banyoları kontrol ederek çantalarla birlikte aşağıya indim. Kafam güzeldi ama kör kütük sarhoş değildim. Duman'ın bahçede olduğunu gördüğümde, yanına ilerleyip kapıdan çıkmadan önce bu sessizliğe gömülmüş yazlığa, anılar bıraktığımız yere son kez baktım.

Arabaya binip yola çıktığımızda birbirimizi görmek için ışığı bile yakmaya gerek görmedik, tek laf etmedik, dönüp yüzlerimize bakmadık. Gecenin karanlığında İstanbul'a doğru yavaşça yol aldık. Gelirken yanımızda olan mutluluk ve neşenin zerresi olmadan Muğla'dan ayrılıp

ıssız yollarda ilerledik. Camlardan içeriye giren tozu yutarken ön camdan dışarıya bakmaya başladım ve o an ikimizin arasındaki duran dikiz aynasında bir anlığına da olsa yüzümü gördüm. Uzandım, dikiz aynasını sertçe çevirdim ve tekrar koltuğuma gömüldüm. *Belki de ben bir palyaçoyum, bunlar da korkunç yüzlerim.*

"HİSSEDİLMEYEN ACI"

DUMAN ALANGUVA

Benim kaderim bile onun siyah saçlarından daha aktı.

Öyle siyah ki saçları bazen kömür karası geliyor, bazen kuzguni siyah. Öyle güzel ki gözleri bazen cennet güneşi gibi geliyor, bazen cehennem eşiği. Ve öyle bir bakıyor ki, cennet güneşinde yanayım mı cehennem eşiğinden mi geçeyim, seçemiyorum.

Karanlık, uçsuz ve bucaksız görünüyordu, neredeyse Mahşer'in saçlarından bile daha siyah bir geceydi. Direksiyon koltuğunda oturuyor, uzun süredir arabayı kullanıyordum. İstanbul'a az önce giriş yapmıştık, saat dördü geçmişti ve Mahşer de benim gibi uyumamıştı. Bacaklarını kendine çekmiş, kollarını bacaklarına dolamış, dik dik ön camdan dışarıya bakıyordu. Saçı kulağının arkasında olduğu için yüzünü görebiliyordum, dudakları her zaman olduğu gibi aşağıya doğru sarkıktı ve dünya umurunda değilmiş gibi kılını kıpırdatmıyordu.

Dünya zaten umurunda değildi, bu akşam bunu bir kez daha anlamıştım.

Mahşer'i tanıyordum, o benim ezberimdi. Durumlara karşı tepkilerini, insanlara karşı öfkesini bilirdim. Adı Duman olan bendim ama her şeyi duman eden oydu.

Bunu nasıl yapmıştı? İyileşmeseydim o silah başkalarının kalplerinde mi patlayacaktı?

Arabayı dar bir sokaktan çıkararak önünden geçtiğimiz benzinliğin önünde durdurdum. Benzin vardı ama sigaram bitmişti, sigara içmeye ihtiyacım vardı. Araba kapısını açarken Mahşer'in kıpırdandığını gördüm ama bana bir şey sormadı. Markete girdiğimde Adam, ondan istediğim üç paket sigarayı önüme bıraktığında cüzdanımı çıkarıp bir yüzlük bıraktım ve torbayı alıp para üstünü bekledim. Artık para üstünü

bırakmak yoktu. Paramın kalanını alıp marketten çıktım ve arabaya yürürken paketten bir dal çıkardım. Koltuğa yerleştim ve torbayı torpidoya bıraktım.

"Kapıyı açık bırakma, üşüdüm," diye homurdandı Mahşer, saatler sonraki sessizliğimizi bölerek.

Direksiyonu çalıştırıp gaza yüklenirken, "Uzanıp kapatsaydın," dedim bozuk şekilde.

"Zahmet edemem, sen çıkarken kapatsaydın," diye üsteledi.

Bu kızın kafasının çalışma şekli beni hayran bırakıyordu.

Gözlerimi devirdim ve arabayı çalıştırıp yola koyuldum. Benzinlikten uzaklaşıp Mahşer'in yaşadığı semte girdiğimizde burnundan sertçe soluduğunu duydum. İkinci sigaramı yakıp dumanın çıkması için camı aşağıya indirdim. Mahşer kıpırdandı ve elini torpidoya attı, torpidoya yumruk da atmış olabilirdi. Torbayı açıp iki paket sigarayı da aldı ve ceketinin ceplerine koyarak ceplerinin fermuarını kapattı. Çenesini dikerek bana döndü. "Bana da sigara ver."

Burun kemerimi sıktım ve dikkat çekmek için yaptığı şımarıklıkları görmezden gelerek arabayı sürmeye devam ettim. Mahşer bir kez daha tekrarladı. "Sigara ver diyorum sana!"

"Kes sesini," dedim ürpertici bir sakinlikle.

Burnundan soludu ve başını tekrar önüne koyup çenesini dizlerine yasladı. Kollarını bacaklarına daha sıkı doladığında, gözlerimi asi yüzüne çevirdim. Sivri çenesini dikmiş, dudaklarını sertçe ısırıyordu. Onu izlediğimi hissetti ama bana bakmak yerine dudaklarını serbest bırakıp dilinin ucuyla yaladı. Bilerek yapıyordu, beni yakıp kavurmak için. Tatlı şeytan, diye düşündüm ve arabayı evinin sokağına çevirdim ve müstakil evinin önünde durdum.

"İnebilirsin."

Ellerimi direksiyondan çekerek başımı arkaya yasladım ve üçüncü sigaramın izmaritini atarak inmesini bekledim. Böyle olmasını hayal etmemiştim ama benim duygularımı, öfkelerimi yok sayıp her defasında üste çıkmasına artık çıldırıyordum. Ben onu defalarca idare etmiştim, sevmediğini düşündüğüm zamanlarda bile onu anlamıştım ama her defasında anlayış isteyen oydu.

Mahşer bu kez asilik etmedi, uzanıp arabanın kapısını açtı ama inmeden önce bana döndü. Ben de gözlerimi onun birbirinden farklı renkteki

gözlerine diktim. Dişlerini çıkarmıştı, burnundan soluyor ve omuzları hızlı hızlı inip kalkıyordu. Dümdüz saçları yüzünün iki yanından iniyor ve nefesini hızlı üflediği için savruluyordu. Saçlarının şu koyuluğuna hep hayret etmişimdir, o kadar siyahtı ki. Hırçın gözleri, ateş gibi bakışları. çekip öpmelik dudakları... "İneyim mi istiyorsun?"

Gözleri öfke ama telaş doluydu ama belli etmemek için yumruk yapmıştı."Evet," dedim aynı yüz ifadesiyle ona bakarak. Çenemle kapıyı gösterdim. "İn."

"Bir daha binmem ama," diye tehdit etti beni, kaşlarının ortasında bir V harfi oluşmuştu.

Omzumu silktim.

Dilini dişlerinin arasında sertçe ezdi ama gururu daha fazlasına izin vermedi. Kafasını salladı ve çantasını alarak açtığı kapıdan aşağıya atladı. Sinirinden o kadar dikkatsiz davranmıştı ki az daha dizlerinin üzerine düşecekti. "Ah," diye tısladığında refleks olarak, korkuyla ona uzanmak için elimi kaldırdım ama ben ona dokunmadan kendini toparlayıp doğruldu. Hırçınca bana doğru dönüp alev alev gözlerle baktı.

"İnşallah Muhammet'le Ada sevişmiştir!" diye bağırdı ve kapıyı kapatıp yürümeye başladı.

Bu gerçekten küfür gibiydi.

Arabadan inip peşine düşmemek, onu kendime çekip öpmemek için direksiyonu sıkıca kavradım. O gözden kaybolana kadar bekledim, odanın ışığını yakmasını da bekledim ama beş dakika beklememe rağmen ışık yanmadı. Evin hiçbir odası aydınlık değildi, zaten o da aydınlık aramıyordu. Karanlık odasına geçip yere oturduğunu, dizlerini kendine çekip karanlıktaki gölgesini izlediğini düşündüm.

Bu saatten sonra uyumazdı.

"Umarım sevişmemişsinizdir," diyerek arabayı çalıştırıp kendi evime sürdüm.

Yollar bomboştu, gelmem çok sürmemişti. Arabayı kaldırım kenarına çekip sinirle indim ve katları hızlı hızlı çıktım. Muhammet'i Ömer'de kalması için uyarmıştım ama onun fırsatı lehine çevirip kardeşimle kaldığına adım gibi emindim. Dairenin önüne geldiğimde anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım. Ceketimi bir hışımda çıkarıp portmantoya fırlattıktan sonra koridorda durup ne yöne gideceğime baktım. Ada, Muhammet'e beraber uyuyor olabilir miydi? Tamam, ikiyüzlülük yapmayacak, eğer

beraber uyuyorlarsa bunu normal karşılaşamaya çalışacaktım. Sonuçta ben de Mahşer'le uyuyordum, anlayış gösterebilirdim.

Ama ben Mahşer konusunda kendime güveniyordum, Ada konusunda Muhammet'e nasıl güvenecektim? Adil bir abi olmak için kendimi telkin ederek Ada'nın odasına doğru yürüdüm. Kapının önünde durup bir süre bekledikten sonra kulpu indirip kapıyı açtım. Onu, en kötü ihtimalle Muhammet'le görmeyi bekliyordum ama yatak bomboştu, örtüsü bile bozulmamıştı. Korkuya kapılmam bir saniyemi aldı. Dehşetle arkamı dönüp önce tuvalete, sonra kendi odama baktım. Yoktu. Salona doğru koştum ve kapıya hücum edip içeriye baktığımda şükürler olsun ki onu koltukta buldum. Elim alışkanlıktan kalbimi tutarken, omuzlarımı düşürüp nefesimi verdim. Şükürler olsun iyiydi, koltukta uyuyordu. Gözlerimi odada gezdirdim, Muhammet de diğer koltukta uyuyordu. Güvende olmalarından memnuniyet duyarak uyuduğu koltuğa kadar ilerledim ve kenarına oturup açıkta kalan omzunu örttüm. "Abin seni çok özledi Ada."

Huzur içindeydi, çoğu zaman uyurken kaşları çatık olurdu ama bu gece hiçbir şey güzelliğini ve huzurunu gölgeleyememişti. Geri çekildim ve huzurla uyumasını izleyip Muhammet'e döndüm. Fakat beklemediğim şekilde onun gözleri açıktı. Karanlık olduğu için ne hissettiğini gözlerinden göremiyordum ama yüzündeki tereddüttü seçebiliyordum. Göz göze geldiğimizde gözlerini tekrardan kapattı. "Uyuyakalmışım ben, yoksa normalde Ömer abiyle kalıyorum."

Gözlerimi devirerek koltuktan kalktım ve hiçbir şey demeden odanın çıkışına ilerledim. Tam çıkarken "Kızmıyor musun?" dedi Muhammet, fısıltıyla. Şaşkındı. "Beni evden kovmayacak mısın? Niye arkanı döndün bana? Mutfaktan bıçak falan almaya mı gidiyorsun?"

Nefesimi üfleyip omzumun üzerinden ona döndüğümde, gözlerini tekrardan hızlıca kapattı. Aslında benden korkan bir çocuk değildi, ben de bu huyunu takdir etmiştim ama gecenin bir yarısı beni karşısında görünce öcü falan sanmıştı herhalde. Gözlerimi devirerek alçak sesle konuştum. "Cinim ben, Duman değil. Yat da zıbar..."

"Bismillahirrahmanirrahim!" Gözlerini sımsıkı kapatıp çarşafı kafasına doğru çekti ve fısır fısır konuştu. "Üç kulhu, bir elham. Üç kulhu bir elham. Üç kulhu..."

Kapıyı çekip çıkarken kardeşimin bir salağa âşık olmasının yasına boğuldum.

Odama geçip kapıyı çarptım ve önce dolabıma ilerledim. Pantolonumu çıkartırken dolaptaki viski şişesini arka taraftan alarak kapıyı kapattım. Tişörtümü de başımdan çekip çıkarttım ve bir köşeye fırlatarak camın önündeki koltuğuma doğru ilerledim. Bu koltuğa oturduğumda Galata Kulesi'nin ucu göründü; yine ışıkları yanıyordu. Cam viski şişesinin kapağını kaldırdım ve genzimi yakan etkisini hissederek kana kana içtim. Gevşemenin, rahatlığın birkaç dakika içinde bedenimi bulacağını biliyordum. Kafamı arkaya yasladım ve elimin tersiyle çenemdeki damlaları sildim. Yakıcı his, viskinin baskı tadıyla beraber azaldı ama yok olup gitmedi, boğazıma dört elle yapışmıştı sanki. Bir dakika içinde viski şişesini yarıladım ve Galata Köprüsü'nün görünen köşesine baktım.

Telefonun bildirim sesini duyduğumda kafam bozuk olduğu için umursamadım aslında ama gecenin bu saatinde bana mesaj atan tek manyak Mahşer olabilirdi. Elimde değildi, bakmadan duramazdım; ona karşı çelik gibi bir dayanıklılığa sahip değildim. Viski şişesini yere bırakıp doğruldum ve yatağa ilerleyip pantolon cebimden telefonunu çıkardım. Bildirim elbette Mahşer'den, benim aksi cadımdandı. Dokunup bildirimi açtım ve gördüğüm şeyle beraber elim sanki taş gibi ağırlaştı.

Bana göndermemesi gereken bir fotoğrafını göndermişti.

Birkaç derin nefesten sonra tekrar fotoğrafa baktım ve aynadan çektiğini gördüm. Aynaya düşen yansımasını çekmişti ve telefon yüzünü saklıyordu. Fotoğrafı silip mesajlara girdim ve ona cevap yazdım.

Gönderilen: Gül Dikeni.

Uyu Mahşer.

Bir süre cevap vermesini bekledim, geri cevap yazmayacağıma rağmen. Fakat hiçbir şey yazmadı. Bu fotoğrafı da çıkıp ona gideyim diye atmıştı, zaaflarımı çok iyi biliyordu. Telefonu kapattım ve sırtımı yatağa bırakıp karanlık tavana baktım. Hayatımda tanıdığım en gururlu insandı, bunun yanında çok da cesurdu; istediğini istediği zaman yapardı. Onu tanıdığım yıllarda görmüştüm cesaretinin sınırsız olduğunu. Her şeyin o yıllardaki gibi kalmasını çok isterdim ama olmadı. O günlerin üzerinde bir yığın hatıranın cesedi vardı. Yanağımı yatağa gömdüm ve tırnaklarımın kenarlarındaki etleri çekiştirirken, o günlerden birini anımsadım.

Uzun Yıllar Önce

Simsiyah, bugün dalgalı olan saçlarının havada süzülen kokusunu takip ederek birkaç adım arkasından yürüyordum. Normalde saçları dümdüzdü ama bugün farklı bir şeyler yapmıştı, dalgalı görünüyorlardı. Saçlarının düz olmasına o kadar alışmıştım ki, dalgalarını görünce onu neredeyse tanıyamamıştım. Ama yanımdan yavaşça geçerken kokusu havada süzülüp burnuma kadar gelmişti. Hep aynı parfümü kullanıyordu, pahalı bir şey olmalıydı ama bir türlü öğrenememiştim ne olduğunu. Okuldan çıktığından beri onu takip ediyordum, çünkü bugün bir karar vermiştim; kendimi belli edecektim.

Duygularımı açıklayacaktım.

Onu kendime çekip *sana aşığım kızım,* diyecektim.

Bunun için çok düşünmemiştim, bir anlık heyecana kapılarak hareket ediyordum ama her gün onu daha şiddetli şekilde sevmeye başlamıştım; bunu tek başıma taşıyamıyordum. Evet, hastaydım, uzun bir hayatım olmayacaktı ama okul bitene kadar onunla olabilirdim. Karşısına geçip duygularımı açtığımda o da beni beğenirdi, sonuçta fena çocuk değildim. Hastalığımı bilmezdi, zaten okullar bitince ilişkimiz de biterdi; ben hayatımın son günlerini onunla yaşamış olurdum, o da benimle takılmış olurdu.

Ona âşık olduğum gibi bana âşık olacak hali yoktu ya.

Okul gömleğimin düğmesini açarak elimdeki defteri dürdüm ve onun girdiği sokaktan girerken, Mahşer'in adımlarının durduğunu gördüm. Başını yavaşça omzunun üzerinden bana çevirdiğinde saklanacak bir yerim olmadığı için başımı önüme eğdim ve yoldan geçen herhangi bir öğrenci gibi davrandım. Onu takip etmiyormuş, kendi evime yürüyormuş gibi yaptım ve biraz sonra yanından geçip önünde yürümeye başladım. Onun da az sonra kaldığı yerden yürümeye devam ettiğini adım seslerinden anladım. İki adım kadar arkamdaydı, şüphelenmiş olamazdı. Aynı sokakta yürüyen iki öğrenciydik sadece, böyle görünüyordu.

Fakat görünenin arkasında, deli gibi çarpan bir kalp vardı.

Elim ayağıma dolaşmıştı, şimdi arkamda kaldığı için konuşmaya nasıl gireceğimi, yolunu nasıl keseceğimi bilemiyordum. Daha cesur olmalıydım ama reddedilmekten korkuyordum. Kalbimi tutmak istedim, heyecanlanınca hep öyle yapardım ama ellerim iki yanımda taşa dönüşmüştü sanki. Adım seslerini duyuyordum, benim gibi yavaş

yürüyordu. Yüzüm kızarmıştı, her yerime sıcak basıyordu. Gömleğim serin bahar havasının içinde vücuduma sertçe çarparken, onun sertçe aldığı soluğu duydum.

"Bizim okuldansın galiba?" diye konuştu ansızın, kalbimi göğsümün içinde bir pervane gibi çevirmişti sanki. Adımlarım yavaşladı ama bir aptallık etmemek için durmadım, başımı yerden bile kaldıramıyordum. "Sen de mi buralarda oturuyorsun?"

Aptal gibi sadece başımı salladım, bu kadar heyecanlanacağımı düşünmemiştim. Kalbim o kadar hızlandı ki, beni endişeye boğdu. Benimle ikinci kez konuşmuştu, ilki sınıfımda olmuştu. Onu sınıfımdan çıkarken gördüğümde konuşmuştum ama görünen o ki benimle konuştuğunu unutmuştu. Dikkatini çekmemiş olmalıydım, oysa benim gözlerim ondan başkasını görmüyordu. Genzimi temizleyip sesimi aradım. "Evet, son sınıftayım."

Arkamda derin nefesler aldığını duyuyordum, cesaretini takdir etmiştim; benimle öylece konuşabilmişti, benim yapamadığımı yapmıştı. Yüzümü görüyor muydu? Beni beğenmiş miydi? Ona ne demeliydim, yüzüne bakıp duygularımı itiraf etmeli miydim? Aklım darmaduman olmuştu, böyle hesap etmemiştim. İlk ben konuşacaktım ama o beni çok hazırlıksız yakalamıştı. "Ben de ikinci sınıfım," dedi, sesi yumuşaktı. Arkadaşlarıyla konuşurken asabi olurdu, benimle yeni tanıştığı için bu ses tınısını kullanıyordu galiba. Hay sikeyim, buna da âşık olmuştum. "Peki... Adın ne senin? Benimki Mahşer. Ailem neden böyle bir ismi koymuş, hiç bilmiyorum."

BENİMLE KONUŞUYOR!

Benimle cidden konuşuyordu, bir arkadaşı gibi. Evet, tam da ona cevap vermenin, açılmanın tam zamanıydı. Yapabilirdim, dönüp yüzüne bakar, gülümser, göz kırpar ve tanışmak için elimi uzatırdım. Elimi gevşetip avucuma baktım, eli buraya ne güzel olurdu. Terli avucumu okul pantolonuma silerek genzimi temizledim ve kafamı kaldırıp onun birbirinden renkli gözlerine bakıyordum ki, ikimize de ait olmayan bir ses duyuldu.

"Mahşer?"

Zihnim bu sesi süzgeçten geçirirken, kaşlarım çoktan çatılmıştı. Mahşer'in adım sesleri durmuştu, başını kaldırıp sokağın sonuna baktığında ben de onun gözlerini takip ettim. Kahretsin, bu çocuk

neden her yerden çıkıyordu! Öğünç müdür dövünç müdür her ne haltsa, sürekli Mahşer'in etrafındaydı. Üstelik... Mahşer onunla takılıyor, gülüşüyor, eğleniyordu. Öpüştüklerini, sarmaş dolaş olduklarını görmemiştim ama belki de... sevgililerdi. Ağzım zehirle dolarken, refleks haliyle kalbimi tuttum ve çocuğun bir daha seslendiğini duydum.

"Bebeğim, gelsene."

Ben daha dönüp yüzüne bakamıyorum, adını ağzıma alamıyorum, o bebeğim diyor.

Bu adil miydi? Biraz bile değildi.

Yumruğumu arkama saklarken çocuğun üzerine hücum etmemek, ya da Mahşer'i kendime çekip götürmemek için direndim. Başı yavaşça bana döndüğünde, hâlâ gri yola bakıyor ve ufak adımlarla yürüyordum. Mahşer de kaldığı yerden yürümeye devam ederken, "Adını da söylemedin," dedi, sesi bu kez yumuşak değildi. Duman diyebilmeyi isterdim. Adım Duman, ailem neden böyle bir isim koymuş, hiç bilmiyorum. Çünkü onlarla konuşmuyorum ama seninle konuşmak istiyorum. Mahşer sessizliğimle beraber tekrardan önüme geçip ileriye, Öğünç'ün yanına doğru yürümeye başladı. "Neyse... görüşürüz belki."

Hayallerimin kızı öylece önümden yürüyüp giderken başımı yerden kaldıramadan, açıp avucumun içine baktım. Parmaklarımı avucuma batırırken, uzaklaşan bir çift adım sesine kulak verip gözlerimi onlara kaldırdım. Öğünç Mahşer'i kolunun altına almış, sokağın köşesinden dönüyordu. Uzanıp gömleğimin bir düğmesini daha çözdüm ve onlar gözden kaybolana kadar Mahşer'in kömür karası saçlarını izledim. Sonra arkamı dönüp onların ters istikametine doğru yürürken, elimdeki defteri yere fırlatıp yumruklarımı yanından geçtiğim duvara vurdum. Kahretsin, onun kadar cesur olamıyordum, kafamı çevirip duygularıma bile sahip çıkamıyordum. Ölmekten korkuyordum, onu hiç kazanamadan kaybetmekten. Fakat belki de çoktan kaybetmiştim, çünkü ellerim boştu.

"Aptal," dedim kendime. Ellerimin içini duvara daha sert vurarak kafamı da duvara gömdüm. Ellerim de aptaldı, boyundan büyük istekleri vardı; sanki hangi acısına yarardı? Ben, elini kalbinden ayıramayan bir çocuktum, bugün varsam yarın yoktum. "Aptalsın sen, aptal! Bir de onun ellerinden tutmayı hayal ediyorsun! Aptal!"

Hatırladığım o günü, kafamı iki yana sallayarak savuşturdum ve yüzümü yastığa gömerek gözlerimi kapattım. Ona ulaşmak için kurduğum hayallerin hiçbirini gerçekleştirememiştim. Denemiştim ama olmamıştı. Kader midir artık izin vermeyen, ben miyim korkularımı kaderin üzerine atan, bilmiyorum ama olmadı işte. O yıllarda elinden tutmamıştım, şimdiyse ellerimiz kavuşsa bile bir arada kalmıyordu.

Onun eli tutmak istediğim eldi, göğsümdeki aşk hâlâ diriydi ama zaman çok zalimdi.

Zaman, ikimizin de masumiyetini alıp götürmüştü.

Gözlerimi daha sıkı yumarak bu gece olanları değil de bu gecenin öncesini, yazlıkta geçirdiğimiz sıcak günleri düşündüm. O an tasasız görünüyordu, tatilin keyfini çıkarıyor, hep yaptığı gibi benimle uğraşıyordu. Çok mu üzerine gitmiştim, ona kendini savunma hakkı bırakmamış mıydım? Ama bunun neresi savunulurdu ki? Üstelik o daha da üste çıkmış, bağırmış, kalbi beni gösterirken eli kapıyı göstermişti.

Homurdanıp onun görüntüsünü gözlerimin önünden çektim ama uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey, koynuma düşen saçları ve kalbimdeki ağırlığı oldu.

Saatler sonra gözlerimi kamaştıran gün ışığıyla uyandığımda bir süre yatakta dönüp durdum ve sabah siftahımı bir sigarayla yaptım. Duş almak için odamdan çıktığımda Ada ile Muhammet'i mutfakta gördüm. Duşun altına girip ruhsuz bir şekilde suyun vücudumdan akıp gitmesini bekledim. Hastanede geçirdiğim günlerde vücudum erimişti, zayıflığımı hissedebiliyordum. Fakat tişört giyindiğimde o kadar zayıf görünmüyordum. Durulandıktan sonra küvetten çıktım ve havluya sarınırken, aynadaki yansımamdan, vücudumdaki tırnak izlerine baktım. Sırtımda bunun iki misli vardı, vahşinin tekiydi ama felaket hoşuma gidiyordu. Sırıttığımı fark ettiğimde, Mahşer'e olan dayanıklılığımın sabun gibi hemen eriyebildiğini bir daha anladım.

Söylenerek banyodan çıktım ve odama geçip kendime temiz kıyafet baktım. Hayır, bugün kesinlikle Mahşer'i görmeye gitmeyecektim, o gelene kadar bekleyecektim. Bir kere, sadece bir kere gururundan ödün vermesini istiyordum. Ben gururumun üzerinde defalarca tepinmiştim, o neden yapamıyordu? Sinirle pantolonumu bacaklarıma çekip beyaz bir tişört kaptım. Dikişlerimi görmek bana almam gereken ilaçları hatırlatmıştı.

Dün gece ilacımı almak aklımdan çıkmıştı, umarım sorun yaratmazdı. Birkaç kez öksürerek çıplak ayaklarımla koridora çıktım ve sesleri takip ederek mutfağa girdim. Ada ve Muhammet de başlarını çevirip şaşkınca bana baktıklarında, evde olduğumdan haberleri olmadığını anladım.

Birbirlerine ne kadar daldılarsa suyun sesini bile duymamışlardı.

"Abi!" Ada gülümsemeye çalışıp Muhammet'in yanından uzaklaştı ve tekerlekli sandalyesini yanıma doğru sürdü. "Sen ne zaman geldin? Biz... hiçbir şey yapmıyorduk! Kahvaltı hazırlıyorduk, sen nereden çıktın bir anda?"

"Yumurtadan," dedim dik dik bakarak.

Ada sanki gülmesi için komik bir espri yapmışım gibi gülmeye başlayarak Muhammet'e döndü. Muhammet de onun gibi saflığa vurarak güldü, elini salladı.

"Tabii canım, biz de tavuktan çıktık."

"Geri zekâlılar," dedim yanlarından geçip tezgâha yürürken. İkisi de gülmeyi kesip endişeyle bana bakarken cam sürahideki suyu bardağa döktüm.

"Sen... Gece gelen cin değildi o zaman," dedi Muhammet, onunla dalga geçtiğimi yeni anlayarak. *Bu çocuğun da kafası pırıl pırıl, zekâ fışkırıyor.*

Gözlerimi devirirken, "Gece mi gelmiştin?" dedi Ada, yanıma yaklaşarak. "Seni çok özlemiştim, iyi ki döndün."

Su bardağını tezgâha bıraktıktan sonra tek dizimin üzerine eğilip onun ellerinden tuttum. Ada tanıdığım en saf, en kırılgan kişiydi. Bir şey söylemeye bile korkardım bazen, olur da alınır, içine dert eder diye. Cam bir kalpti sanki ondaki, bu yüzden söz konusu o olduğunda kimseye güvenemiyordum işte. Kaldırıp ellerinden öptüm.

"Ben de seni özledim abiciğim. Gece döndüm, seni de uyandırmak istemedim. Banyo yaptım, ses duyarsınız sanmıştım ama pek bir meşguldünüz birbirinizle herhalde."

"Ada bana dokunmak istedi, ben evlenmeden olmaz dedim." Muhammet kollarını kendine sararak konuştuğunda Ada gözlerini ona çevirdi. "Ne?"

"Salak," dedim Muhammet'e, ayarımı bozmaya başlamıştı. Normalde benden korkmazdı, karşıma geçip çatır çutur konuşurdu ama bugün

nedense epey korkmuş görünüyordu. Neden ki? Bilmediğim bir şey mi olmuştu? Suçlu gibi, şüpheci davranıyordu.

Yoksa...

Aniden yerimden doğrulup bağırdım. "Siz öpüştünüz mü?"

Ada elini ağzına kapatırken kıpkırmızı kesildi ve Muhammet başını başka tarafa çevirip parmaklarıyla oynamaya başladı. Resmen öpüşmüşlerdi. Ellerimi belimin iki yanına koydum. "Ya da söylemeyin, duymak istemiyorum." Aslında öpüşemezsiniz diye zıplayıp bağırmak istiyordum ama adil bir abi olacaktım. Adil, hakkaniyetli bir abi... Bir anda Muhammet'in üzerine doğru hücum ettiğimde Ada bağırarak beni tişörtümden tuttu. Kocaman açılmış gözlerine bakarak Muhammet'i yakasından tuttum ve gözlerinin içine bakarak onu uyardım.

"Ada'nın gözlerinden, senin yüzünden tek bir damla gözyaşı dökülürse seni doğrarım, parçalarını paketler, kargoyla Bursa'ya geri yollarım. Bilmem anlatabildin mi?"

"Çok güzel anlatıyorsun, öğretmen ol bence," dedi Muhammet, hipnoz olmuş gibi gözlerime bakarken.

"Matematikçiyim ben zaten, mal," diyerek onu sertçe bıraktım ve gerileyip Ada'ya döndüm. Hâlâ utanmış görünüyordu, oysa onu utandırmak istememiştim. Kafasını kaldırıp bana bakamıyordu. Daha sakin şekilde uzanıp kız kardeşimin yanağından makas aldım ve saçlarını karıştırıp mutfağın çıkışına ilerledim. Her ikisinin de rahatladığını hissederek kapıdan çıktım ve aynı hızla geri dönüp onlara baktım.

"Çok öpüşünce kanser olma riski artıyormuş," diye bir yalan uydurdum, gayet ciddi bir şekilde. "Ben çok adil, hakkaniyetli bir abiyim ama kanser olmanızı istemem. Tamamen iyi niyetimden."

"Kanser mi?"

Muhammet bana gözlerini devirirken, Ada bu yalanıma inanmış görünüyordu. Kafamı sallayarak kapıdan bir daha çıktım, en azından bu yalan Ada'yı Muhammet'ten bir süre uzak tutabilirdi. İnternette çok öpüşmek kanser eder başlıklı bir yazı mı paylaşsaydım acaba? Bunu Ada'ya gösterirdim, o zaman kesin inanırdı.

Odama geri dönüp dün gece yanımda getirdiğim spor çantayı açtım ve içerisinde ilaç aradım. Eşyalarımızı Mahşer toplamıştı, çantamın bir tarafına koymuş olmalıydı. Zor bulayım diye dibe köşeye koymuştur kesin. Sırıtmakla kızmak arasında gidip geldim ve çantayı didik didik edip haplarımı aradım. Hay aksi, neredeydi bunlar.

Yoksa...

Kendi çantasına mı koymuştu?

Bilerek yapmış bile olabilirdi, tekrar bir araya gelmemiz için sebep oluşsun diye. Bu kısacık anda bunu planlamış olabilir miydi? Cadıydı o, ondan beklerdim. İlaçlarım ondaysa ne yapacaktım? Almazsam işler ters gidebilirdi. Eczaneye gidip almalıydım belki de. O cadı da planı bir halta yaramadığı için deliye dönerdi.

Bizim aşkımız böyleydi işte. Etrafında alevden bir çember vardı.

Gitmeyecektim, onunki gururdu benimki de gururdu. O gelecekti, bir kez de onun gelmesini istiyordum. Çantayı ayağımın ucuyla duvara doğru fırlatarak yerimden doğruldum. Eczaneye gider yenilerini alırdım, ona gidip almam şart değildi. Ayaklarıma çorap geçirip cüzdanımla araba anahtarımı cebime attım ve odamdan çıktım.

"Bir yere mi gidiyorsun abi? Yeni geldin?"

Sokak kapısına yürürken Ada yanıma gelip önümü kesti ve merakla bana baktı. Ayakkabılarımı giyerken ona göz kırptım. "İlaçlarım bitmiş, eczaneye gidiyorum."

"Hı." Nefesini rahatlayarak bıraktı ve belli belirsiz gülümsedi. "Erken döndün, şimdi de sabah vakti dışarı çıkıyorsun. Bir problem olduğunu düşündüm."

Her zamanki aşk acım.

Hayatımda kalp acımdan daha çok çektiğim şey varsa o da aşk acısıydı.

Ona doğru eğilip beyaz tenindeki kızarmış yanaklarını sıktım.

"Abinin yeni bir kalbi, önünde de uzun ömrü var. Neler yaşadık biz seninle, ufak can sıkıntılarım seni mutsuz etmesin. Bunlar gelip geçici şeyler, sağlıklı olduğumu biliyorsun; bu saatten sonra mutsuz olmak yok."

Sağlıklı olduğumu, yeni bir kalbe sahip olduğumu hatırlamak onu mutlu etti ve başını hızlıca salladı. "Ağrın falan yok değil mi?"

"Yok," dedim dürüstçe. Doğruldum. "Bana söz vermiştin, seni fizik tedaviye götüreceğim. Hemen yarın için randevu alacağım."

Yüzü anında düştüğünde kaşlarımı çattım. Dışarıya çıkmak, kalabalığa karışmakla alakalı ciddi korkuları vardı. Bir tane arkadaşı olmaz mıydı insanın? Benim kardeşimin yoktu. Kalabalığa karıştığında her-

kesin ona bakacağını, kendisiyle alay edeceğini sanıyordu. Doğru, alay edebilirlerdi ama bununla başa çıkmayı öğrenmesi gerekiyordu. Kendine güvenmesi şarttı, böyle yaşanmazdı.

"Ada," dedim kızmaya başladığımı hissederek. "Bana söz verdin."

Yanaklarını şişirip nefesini üfledi. "Tamam."

Bir kez daha eğilip çenesinin altından tuttum ve dudaklarımı her iki yanağına da bastırıp canım kadar sevdiğim kardeşimi öptüm. "Ada, sen çok güzel ve iyi bir kızsın. İçindeki gücün farkına var, artık hayatının iplerini eline almanın vakti geldi."

Ada da beni yanaklarımdan öperek gözlerime baktı. "Korkuyorum."

"Sırf korktuğun için hayatı hep böyle kaçırarak mı yaşayacaksın? Beş dakika mesafende sahil var, gidip denizi izlemiyorsun. Dünyanın en güzel şehirlerinden birinde yaşıyorsun, çıkıp bir kere bu şehri gezmiyorsun. İki salak bakar sana, belki üç tane aptal yanında fısıldaşır ama sen engelinin farkında birisisin, onlarsa zihinsel engellerini farkında olmayan budalalar."

"Keşke senin kadar özgüvenli olsaydım," diyerek başını önüne eğdiğinde. Daha fazla ikna olmaya ihtiyacı olduğunu fark ettim.

Saçlarından bir kez daha öpüp bu meseleyi daha uzun konuşmayı zihnime yazdıktan sonra doğruldum. Muhammet ellerini ceplerine koymuş, şimdi onda hep gördüğüm cesaretle bana bakıyordu. Onun cesaretini takdir ediyordum, sonuçta kim kız kardeşinin korkak bir adamla bir hayat paylaşmasını isterdi ki?

Kapıyı çekip evden çıktım ve apartmandan ayrıldım. Eczane yakınlarda olduğu için yürümeye karar verdim. Ellerimi pantolonumun ceplerine koyarak kaldırıma çıktım ve sokağın sonuna doğru yürüdüm. İki sokak ötede eczane vardı, semtteki çoğu eczanenin yerini ezbere biliyordum.

Ne de olsa hastane ve eczanelerde çok vakit geçirmiştim.

Sokağın köşesinden döndüm. Duvarın yanından yürürken Mahşer'i düşünmemek için kafamı başka şeylerle oyalamaya çalıştım. Babamla amcam ne yapmıştı, bilmiyordum. Babam olanı duyduğunda amcamı temizlerdi, buna emindim. Babamın karşısına geçip bunu anlatmam gerekiyordu, birbirlerini yiyip durabilirlerdi. Benim umurumda olmazdı. Ada'yla Mahşer'i tüm bunlardan uzak tutayım, başkası umurumda değildi.

"Duman..."

Kendi adımı duymaya hazırlıksız yakalandığım için yürümeyi kesip başımı sesin geldiği yöne kaldırdım ve Mahşer'i gördüm. Köşeyi yeni dönmüştü, beni gördüğünde de durmuş olmalıydı. Baştan aşağıya siyahlar içindeydi. Üzerinde şapkalı bir sweat vardı, şapkasını koyu saçlarına örtmüştü. Altına da siyah bir pantolon giymişti, yanında sırt çantalarından birisi yoktu. Bana gelmiş olmalıydı, burada gidecek başka yeri yoktu.

Bana gelmişti, gururunu hiçe sayarak.

Omzunu duvara yaslayıp olduğu yerde hiç kıpırdamadan bana bakmaya başladığında durmayı keserek sakince yanına ilerledim. Elleri sweatinin cebindeydi, yaz günü neden uzun kollu, kalın bir şey giydiğini merak ederken buldum kendimi. Yanına kadar yürüyüp karşısında durduğumda, donuk gözlerle ve aynı donuk ifadeyle bakarak dudaklarını araladı. "Nereye gidiyorsun?"

Rahatsız edici derecede duygusuz sesini duymasam konuştuğuna inanmazdım, yüzünde bir tane mimik bile yoktu. Solgun, bitkin ama ilginç şekilde aynı zamanda yıkılmaz görünüyordu. Onu çekip göğsümde yatıştırmamak için ellerimi yumruk yaptım.

"Eczaneye."

Yeşil ve mavi renkte olan hareler yüzümdeki gezintisini tamamladı ve ellerini ceplerinden çıkarıp bana uzattı. Avuçlarında ilaçlarım vardı. "Getirdim," dedi aynı donuk, ruhsuz sesiyle. Elleri sararmış görünmüştü gözüme. "Dün akşam da içmedin. Ben o acelede çantama atmışım yanlışlıkla."

Yumruklarımı çözüp ceplerimden çıkardım. Uzanıp ilaçları alırken teninin buz gibi olduğunu hissedip kaşlarımı sertçe çattım. Güneşli havaya rağmen yüzünde bir sıcaklık, canlılık yoktu. "Bilerek aldığını düşünmüştüm," diye itiraf ettim mahcubiyetle.

Yüzünde mimik oynamadı, gücenmesini beklesem de olmadı. Başını bile sallamadı. "Normal. Ben de kendimden bunu beklerdim."

Benim kafamda Mahşer'in bir resmi vardı ama acaba Mahşer kendi kafasının içinde nasıl biriydi?

Bazen onun herkesi yaralı bırakıp kendini öldürdüğünü düşünüyordum.

O zamanlar her şeyi edip sadece onu kendime çekip sarılmak istiyordum.

"Neden bu havada sweat giyiyorsun?" diye sordum. Dudakları morarmıştı, sanki soğukta kalmış gibiydi.

"Üşüyorum," dedi yalnızca, başka hiçbir şey demeden, yüzünde mimik oynamadan.

Çenem seğirdi. "Tepende güneş var, hava yirmi yedi derece."

Boş, ruhsuz bakışları istikrarını korudu. Bana elini uzattı. "Bak, ellerim soğuk ama..."

Elini yumuşakça tutup avucumun içine aldım. Daha önceki temasımda da fark ettiğim gibi elleri buza kesmişti. "Bu kadar üşümen normal değil."

İlk kez insancıl bir tepki vererek eliyle sol elime sıkıca yapıştığında, diğer elimi kaldırıp yüzüne götürdüm. Ateşi olduğunu düşünmüştüm ama ne yanakları ne de alnı sıcak değildi. Aksine teni soğuktu. Alnını, boynunu okşayarak sıkkın şekilde konuştum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bununla ilgileniyorsan iyiyim..."

Elimi boynundan, diğer elimi de elinden çekerek ondan uzaklaştım ve düşmesi için ilk adımı atarak geriledim. "Doktora git, iç hastalığın olabilir."

İlk düşüşü gördüm. Benim tarafımdan umursanmamak onu irkiltti. Fakat çok kısa sürdü ve o boş bakışlar geri döndü. "Lüzumu yok," dedi hırçınca. "Yıllardır kendi başımın çaresine bakıyorum."

"İyi o zaman, görüşürüz," diyerek omzunu sıktım ve umursamazlığımı sürdürerek arkamı döndüm.

Ellerimde ilaçları tutarak geldiğim yöne doğru ilerlemeye başladığımda onu epey dumura uğrattığımın farkındaydım. Bana hep davrandığı gibi ona onu umursamıyormuş gibi davranacak, içini dökmesi için kışkırtacaktım. Bana öfkesinden, nefretinden, kızdığı şeylerden bahsederdi ama açık açık hislerinden bahsetmezdi. Belki biraz hassasiyet kazanması, bu kadar kızgın olmaması için kendimi geri plana atmak fayda sağlardı. En azından denerdim.

Sonuçta o gururunu bir kenara bırakmasa da ben eninde sonunda yine Mahşer'e gidecektim.

Hiç ses çıkarmadığını, itiraz etmediğini fark ettiğimde içgüdülerime engel olamayıp başımı omzumun üzerinden arkaya çevirdim. İşte, arkasını dönmüş gidiyordu. Dişlerimi sıktım ve ağız dolusu küfretmemek için sonuna kadar direndim. Adımları hırçındı, ellerini tekrar

cebine koymuştu. Onu umursamadığım için hakaret edeceğini, inatçılık edip peşimden geleceğini düşünmüştüm ama gidiyordu.

Aslında dövüşmeyi de çok iyi biliyordu ama ilk atağı hep benden bekliyordu.

"Korkak," diye fısıldadım ve köşeyi dönüp gözden kaybolmasını izledim. Kokusunu da beraberinde götürerek uzaklaştığında sırtımı gri duvara yaslayarak kaybolduğu sokağı izledim. O hissetmiyor olabilirdi ama ben kalbimin kırıldığını hissedebiliyordum. Beni sevdiğini, bana âşık olduğunu biliyordum ama bana hiç değerliymişim gibi hissettirmiyordu.

Bir dal sigarayı paketinden çıkardım ve yakarak onun peşine düştüm. Evime gitmek istemiyordum, onun karşısına da çıkmayacaktım ama nereye gittiğini görmek istiyordum. Zaten bir işim yoktu; ondan başka.

Sigaramı dudaklarım arasına koyup epey uzak mesafeden onu takip ettim. Ellerini cebinden hiç çıkarmadı, kaldırımdan inmeden yürüdü. Fark edilmek istemiyordum, bu yüzden dikkatli davrandım. O sweatin şapkasını bile indirmemişti, o kadar mı üşüyordu? Ne yapmıştı kendine?

İkinci sigarama geçerken Mahşer'in eve değil de sahile doğru indiğini fark ettim. Caddenin karşısına, sahile geçerken dalgın olmalı ki ışık yanmadan sokağa atladı. Bunun farkına vardığım an koşmak için atağa geçtim ama kaldırımdaki bir kız geçmemesi için Mahşer'i kolundan tutup geriye çekti.

"Araba çarpacak hanımefendi," dediğini duydum.

Mahşer'in sadece sol profilini görüyordum, kolunu kızdan hışımla çekip "İşine bak," diye tersledi.

Benim duygularımı bile nadiren umursayan bir kızın başkasının duygularını umursayacağını zaten düşünmemiştim.

Önüne dönene kadar ışık yandı ve şükürler olsun başına bir iş açmadan karşıya geçti. Diğer kızın arkasından söylendiğini duydum ama Mahşer dönüp bir şey demedi. Onun peşinden karşıya geçtim ve deniz karşısındaki bir banka ilerlemesini izledim. Bacaklarını yukarıya çıkardı ve üşümeye devam ediyormuş gibi kollarını etrafına sarıp yüzünü dizlerine gömdü.

Uzağında durup yalnızca onu seyre daldım. Hiç kıpırdamadı, hareket etmedi, uyuduğunu düşünmeme yetecek kadar sabit kaldı. Öğle oldu, ikindi oldu. Yere oturup sırtımı ağaca verdim ve gözümü hep üstünde tutarak dalgalanan saçlarını izledim. Bir ara bankın diğer tarafına,

onun uzağına genç bir çocuk oturdu ama Mahşer buna rağmen kafasını kaldırmadı. Neyse ki genç adam birkaç dakika sonra kalktı.

Akşam vakti olana kadar onu izledim, bir ara Ada aradığında ona sahilde olduğumu söyleyerek telefonu kapatmıştım. Az sonraysa Mahşer'in kalktığını gördüğümde ben de doğrulup yüzümü ağacın arkasına gizledim. Kafasını kaldırıp kararmaya başlayan gökyüzüne, denize, açıp avuçlarına baktı. Banktan doğrulurken sweatinin şapkasını başına geçirdi.

Bir kez daha yolunu değiştirip gözden kaybolana kadar onu izledim.

Kendimi, onun kalktığı banka attım ve ellerimi önümde birleştirip dalgalanan denize baktım. Birazdan ay görünürdü, neden uzun saatlerce burada oturduğunu anlamamıştım; eve gidince mutsuz mu oluyordu? Onun normal duygularla bir yaşam sürmesi için her türlü yolu deniyor ama bir türlü başaramıyordum.

Telefonumun bildirim sesini duyduğumda elimi cebime atıp telefonumu çıkardım ve ekranda onun adını görünce içime ansızın, müthiş hızda bir rahatlama çöktü. Bana mesaj atmıştı, ekrana tıklayıp mesajı heyecanla açtım.

Gönderen: Gül Dikeni.

Sen beni kovduktan sonra kulübe gittim, yeni bir erkekle tanıştım.

Akşama kadar sahilde oturmamış gibi kulübe gittim diyerek beni kışkırtmaya çalışıyordu. Ekranda beliren, adının yanındaki fotoğrafını okşadım ve herhangi bir cevap yazmadan telefonu cebime attım.

"Abi?"

Ada'nın sesini duyduğumda başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Tekerlekli sandalyesini buraya doğru sürüyordu, Muhammet de onunlaydı. Tekerlekli sandalyesi yaklaştığında, sandalyenin kenarlarından tutarak onu önüme doğru çektim. "Bu yüzden mi nerede olduğumu sordun? Yanıma gelmek için mi?"

"Hiç sahile inmediğimden şikâyet eden sendin," dedi tatlı bir şekilde. Saçlarını çoğu zaman salardı ama bugün tepesinde bağlamış, güzel görünmek için uğraşmış gibiydi. Üzerindeki yazlık elbisenin şirinliğine dudak kıvırarak, "İyi yapmışsın," dedim. "Seni yanıma, banka almamı ister misin?"

"Böyle iyiyim," diyerek başını erkek arkadaşına çevirdi. "Muhammet de burada, ona da bir selam versene."

"Göremiyorum," diye geçiştirdim ve onun sandalyesini yanıma kadar çekerek Muhammet'ten uzaklaştırdım. Ada bana gözlerini devirirken, Muhammet bankın yanındaki boş kısma oturdu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Karanlık vaktinin süzüldüğü dalga dalga denizi izlerken, zihnimin içinde zehirli hava gibi gezinen düşünceleri savuşturmaya çalıştım. "Mahşer buradaydı, az önce gitti," dedim detaya girmeden.

"Abi, bir şey soracağım," dedi düşünceli şekilde. Muhammet yanımda sigara yaktığında, Ada'ya dönüp nefesimi üfledim. "Kafam yerinde değil abiciğim, Mahşer'le ilgili bir şey sorma."

Bir anda gözleri kocaman açıldı. "Ayrıldınız mı?" diye sordu.

"Tövbe de, tükür o kelimeyi," diyerek ona homurdandım. Ayrılmak değildi bu, sevginin iyi halini bir türlü bulamayışımızdı. Kötü haliyle yaşarken mahvoluşumuzdu.

"Beraberiz."

"Ama sen..." Duraksadı, devamını getirip getirmemekte kararsız kalmıştı. Bakışlarını kaçırarak devam etti. "Lisede başka kıza âşıktın, onun hasta olduğunu söylemiştin, yoğun bakımdan uyanmasını bekliyordun?"

"Oha." Muhammet yanımda bağırdı. "Mahşer yengemin haberi var mı bundan? Umarım yoktur da bunu sana karşı koz olarak kullanırım Duman Abi."

"Ben seni hiç dövmedim galiba," dedim cani bakışlarımı gözlerine dikerek.

Muhammet'in anlık sevinci kayboldu. Başını önüne eğerek sigarasını içmeye devam etti. Suratına bir tane çaksam rahatlardım ama Ada'yı kıracak halim yoktu. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sertçe yutkunup denizin kenarındaki yosunları izledim.

"Evet, çok hasta olmuştu, ruhu ölmüştü, duyguları yoğun bakımdaydı..." Gözlerimi kapatarak o günü, yaşananlardan sonra Mahşer'in yanına gittiğim zamanı hatırladım. Bomboş bakışlarını renkli gözlerinde ilk kez görmüştüm. Buz gibiydi, ağzını bıçak açmıyordu, bir yoğun bakım hastası gibiydi; kalbi atıyordu ama hiçbir canlılık belirtisi göstermiyordu. Ada bana o günden sonraki günlerde sen birine âşıktın, o kıza ne oldu diye sorduğunda lafın gelişiyle çok hasta olduğunu, yoğun bakımda olduğunu söylemiştim. Ciddiye almış, bir de bunu Mahşer'e söylemişti. Aslında duygularının öldüğünden, ruhunun yoğun bakımda olduğundan söz etmiştim.

"Ama artık iyileşmeye başladı, ya da ben öyle sanıyordum..."

Bazı insanların hiç fark edilmeyen acıları olduğunu görmüştüm. Üzerini kapattıkları, başka renge boyadıkları, yokmuş gibi davrandıkları... Siyahın üzerini beyazla kapatmaya çalışan insanlar tanımıştım ama boyayı kaç kat vurursan vur siyahın üzerini beyazla kapatamayacaksın, çünkü bir kere siyaha bulaştıysan öyle kolay temizlenemeyeceksin.

Her sabah uyanıp aynanın karşısına geçtiğimde suratımda kocaman bir korku görürdüm. Hiçbir halta yaramadığımı düşünür, beni yaşatan şeyden beni öldürmemesini isterdim. Belirsizliklerle geçen uzun bir hayat yaşamıştım, ameliyattan uyandıktan sonraysa hayata baktığım pencere değişmişti ama o yanımda olmayınca baktığım pencere değişmiş olsa da ardında gördüğüm şeyler siyahtan ibaretti.

Mahşer gelmemişti, üç gün geçmesine rağmen arayıp sormamıştı. Ben de onu aramamış, mesaj atmamış, her ne kadar merak etsem de evine gitmemiştim. Aslında kararlıydım, ne olursa olsun gururunu hiçe sayıp onun gelmesini bekleyecektim ama artık dayanamıyordum; bugün de gelmezse ben gidecektim artık.

Evden dışarıya pek çıkmamıştım, sadece bir kere özel bir dershaneye öğretmenlik başvurusu yapmak için gitmiştim. Babamın yanına gidip amcamın annemle olan yasak aşkını söylemeyi düşünmüştüm ama Mahşer olmadan yapmak istemiyordum. Bunun Mahşer'le beraber yaptığımız son aksiyon olmasını istiyordum, beraber son kez bir halt yiyip bu intikam olaylarını sonsuza kadar kapatacaktım ama Mahşer bana gelmemişti.

Viski bardağını tepeme dikerek kalanını tek seferde içtim. Ada bugün benim için makarna yapmıştı, açıkçası çok piştiği için sevememiştim ama iki tabak yemiştim. Gıcık Muhammet de beni geçmek için üç tabak yemişti. *Puşt.*

"Evimizden de gitmiyor," diyerek homurdandım ve gözlerimi kaldırıp gökyüzüne baktım. Akşam yemeğinden sonra içmeye başlamıştım, bu aralar epey içiyordum; sanırım hastayken içemediğim günlerin acısını çıkarıyordum.

Ada'yla Muhammet'in açtıkları komedi filmine güldüklerini buradan bile duyabiliyordum. Dışarıda yağmur vardı, böyle havaları daha çok severdim. Geniş yapraklı ağaçların yağmura karıştığında oluşan hoş kokusunu severdim. Doğrulup viski şişesiyle bardağı aldım ve balkondan mutfağa geçerek elimdekileri tezgâha bıraktım.

Gidip zıbarsam iyi olurdu, yoksa bu kafayla Mahşer'e giderdim.

Mutfaktan çıktım ve odama geçmeden önce salon kapısından Ada'ya baktım. Kafasını arkaya atmış, kahkahalarla gülüyordu. İçeriye girdiğimde gözlerini bana çevirerek, "Sen de izlesene," dedi heyecanla. "Abi biliyor musun, artık yabancı filmleri neredeyse altyazısız izleyebiliyorum. Evde durmak, dizi film izlemek en azından İngilizceme yaramış."

"Sevindim fıstık," diyerek onun yanaklarını sıktım. Saçlarına eğilip iyi geceler öpücüğü bıraktım. "Çok geçe kalma, uykunu al."

"Tamam abiciğim."

Muhammet'e döndüm ve köşedeki minderi kafasına fırlatıp homurdandım. "Burada uyu, Ada da odasında kalsın."

"Bence rahibe okuluna götür, rahibe yap Ada'yı. Ancak o zaman rahatlarsın."

"Git," diyerek üzerine doğru hırladığımda, ağzının içinde homurdanarak sabır dilendi.

Salondan çıktım. Odama geçip kapıyı kapattım. Odanın içi ıssızdı, karanlığa alışmak için gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Kemerimi çıkarıp yere fırlattım. Üzerimdeki tişörtü ensesinden çekip çıkardım ve dolabımı açıp temiz bir tişört alırken odanın içinde bir ses duydum.

Birisi nefes alıyor gibiydi.

Beynimle vücudum tehlike riskini onaylayıp korunma içgüdüsüyle davrandı ve parmaklarım dolaptaki silahıma uzandı. Silahı avucumun içiyle kavrayıp başımı arkaya çevirdiğimde, karanlıkta seçmek zor oldu ama duvarın dibindeki gölgeyi fark ettim. Tuttuğum nefesi üfleyip dolaba yaslandım ve Mahşer kafasını dizlerinden kaldırıp bana baktığında, duygularım bir kalp masajıyla kendine geldi.

Odanın köşesine, duvarın dibine, dizlerini kendine çekip oturmuş ne yapıyordu böyle?

Silahı çıkarmadan dolapta bıraktım ve ellerimi indirerek onun yanına yürüdüm. Kollarını kendine sarmıştı, üzerinde yine bir sweat vardı

ve saçları yüzünü iki yandan da saklıyordu. Sessiz, kıpırtısızdı. Gelmişti ama gelişinin böyle sakin, sessiz, gizlice olacağını düşünmemiştim. Yanına kadar yürüyüp dizimi kırdım ve önünde eğildim. Şimdi yüzlerimiz hemen hemen aynı hizadaydı ve gözleri gözlerime kilitlenmişti.

"Eve nasıl girdin?" diye sordum fısıltıyla. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yedek anahtarınızı çalmıştım," dedi kuru bir sesle.

Kalçamı yere yaslayarak oturdum ve düşünceli şekilde ona baktım. Yedek anahtarı yürüttüğünden haberim yoktu, sorun değildi. Üzerinde geçen günkü sweat vardı, hep aynı şeyle yatıp kalkamazdı herhalde. Suratında bir donukluk vardı ama bundan başka bir de hüzünlü görünüyordu. Dudakları küskün gibi bükülüydü. Elimi uzatıp kömür karası saçlarını kulağının arkasına koydum. "Neden kapıyı çalmadın ki?"

"Açmazsın diye." Omzunu silkerek elini yere yasladı ve tırnaklarıyla parkeye çizgi çekerek sitemli şekilde bana baktı. "Kovdun beni, üstelik bağırdın da."

"Sen de bana hep bağırıyorsun," dedim, nasıl hissettiğimden haberdar olsun diye.

"Evet ama..." Maviyle yeşil renkteki, tüm doğayı içine sığdırmış gözleri kızgınca baktı ve konuşmaya devam etti. "Ben zaten oyum ama sen bu değilsin."

"O kişi olman beni her terslediğinde üzülmediğim anlamına gelmiyor. Çok üzülüyorum."

Üzüntü kelimesinin anlamını bile bilmiyormuş gibi, bu kelime onda hiçbir çağrışım yapmamışçasına, "Elimde değil," dedi çatlayan bir sesle. Sanki denizin altında konuşuyordu. "Birinin üzülmesi bende bir duygu oluşturmuyor."

"Benim üzülmem de mi?"

Oysa bu bir kanundur, karanlık olduğunda saatler on ikiyi, maskelerini çıkardığındaysa Mahşer'in kalbi hep beni gösterir.

"Seni bilerek üzmüyorum," dedi, tırnaklarını bu kez avuçlarına batırmaya başladı. Kapatılmayan, üstüne bir örtü çekilen yaralarla büyüdüğü için kendinde yaralar açmakta sakınca görmüyordu; çünkü kapatılmasa da olurdu. Acının geçmesine ihtiyaç duymadığın bir hayat gerçek özgürlük müdür? "Hatta senin yanındayken sadece kendimizle ilgileniyorum, başkalarıyla uğraşmak ilgimi çekmiyor, öfkeden ziyade aşkı hissediyorum. Ama sen yanımda olmadığında, isterse annem

olsun... Bir şey dersem üzülür mü diye düşünemiyorum. Elimde değil, bu hassasiyeti gösteremiyorum."

Ben sormadan uzun uzun anlatması hoşuma gitmişti. Elimi saçından çekemedim, yıllardır kesmediği saçlarını hafifçe okşadım.

"Birini öldürmeyi normal bulman akıl işi değil Mahşer."

Sanki ona bir suçlama yöneltmişim gibi harlandı gözleri. "Normal bulmuyorum, doğru olmadığını biliyorum! Ama ölürse de bir şey hissetmem! Mesela annemi de sevdiğimi biliyorum!" Sesini yükseltmeye başlamıştı. "Çisem'i ya da Öğünç'ü de! Ama bu sevgiyi hissetmiyorum. Ne yapayım ya, ne yapayım! Kendimi mi paralayayım hissetmek için!"

Kontrolden çıkmaya başlıyordu, belki de çıkması ve içini dökmesi gerekiyordu. Elleri titremeye başlamıştı, gözkapakları daha yukarıda ve gözleri daha büyüktü. Karanlıktaki nefesinin süzülüşünü hissediyordum.

"İnsan öldürmenin doğru olmadığını biliyorsan o zaman üste çıkmayacaksın, hatanı kabul edeceksin."

"Ettim!" diye bağırdı, elimi saçlarının arasından iterek. Dizlerinin üzerinde hafifçe yükselip yüzüme yaklaştı ve soluyarak tısladı. "Buraya geldiğime göre hatamı kabul etmişim değil mi? Neden uzatıyorsun, sürekli beni sorguluyorsun! Neden sizler gibi olamadığım gerçeğiyle yüzleştiriyorsun beni sürekli? Neden!"

"Aynaya bakmayı sevmediğin gibi kendinle yüzleşmeyi de sevmiyorsun," dedim. "Aslında o kadar acın var ki acıdan ölmeye başlasan hangi bir yerine pansuman yapacağını bulamazsın; bir sürü var, yaralarına yetişemezsin. Ama evet, bu acıları hissetmiyorsun, acılarının geçmesine ihtiyaç duymayacak kadar özgürsün."

"Hissetmiyorum!" diye tekrarlarken avazı çıkana kadar bağırdı. Yüzüme az öncekinden daha yakındı ve sanki paralanıyor, parçalanıyordu. "Hissizliğimin cezası sensizlik mi?"

Değil.

"Eğer öyleyse elimi, kolumu, bileğimi keseyim; fiziksel acıları hissedebiliyorum! O zaman hisli olur muyum, ister misin beni?"

Bazı sevgiler, insanlığımızı öldürme potansiyeli taşıyordu.

Ona duyduğum sevgi gibi.

"Sen nasıl acılarının bitmesine ihtiyaç duymuyorsan ben de senin değişmene ihtiyaç duymuyorum."

"Ama öyle davranıyorsun," diye bağırmaya devam etti ve hışımla ayağa fırlayıp kendi etrafında dönmeye başladı. Evet, tamamen kontrolden

çıkmıştı. "Gözümün önünde bir çocuğa araba çarpsa gider ona yardım ederim tamam mı? Hâlâ insanım! Ama o çocuğa araba çarptı diye de üzülmem! İçim boş bir teneke tamam mı? Duygu muygu yok, zorlama artık!"

"Öfkeyi hissedebiliyorsun ama!" diye bağırarak ben de yerimden fırladım ve karşısına dikilerek onu kollarından tuttum. Fakat gördüğüm şeye hazırlıksız yakalandım. Mavi ve yeşil renkteki, cehennem eşiği ve cennet aydınlığı olan gözleri dolu dolu bakıyordu. Şaşkına döndüm ve ellerimi çekip bir adım geriledim.

"Neden buraya geldin Mahşer, neden?"

Gözlerindeki öfke yerini siteme bıraktı. Bana arkasını dönüp cama doğru ilerlemeye başladı. Bir anda camın önündeki koltuğa tekme attığında zaten hafif olan koltuk sallandı. Geriye doğru düşerek yerde tok bir ses bıraktı. Elleriyle camdaki perdeleri çekiştirip öfke harpıyla bana döndü. "Çünkü insan olmayı, hissetmeyi hatırladığım tek yer senin yanın!"

"Buraya gel." Kahrolmasına dayanamayarak üzerine doğru yürümeye başladığımda, ellerini kaldırarak beni durdurdu ve ayağını yere sertçe vurdu. "Mahşer..."

"Ne? Görmeyi istediğin bu değil miydi? Neden şimdi bana sarılmak istiyorsun? Bana fayda mı sağlayacağını düşünüyorsun? Sen bile beni iyi birisi olmaya teşvik edemedin, neden hâlâ aynı şeyleri söyleyip duruyorsun!" Ellerini kulaklarına vurdu ve az öncekinden daha yüksek sesle bağırdı, hatta çığlık attı. "Her gün uyanıyorum, göğsümde bomboş bir hisle. Yataktan kalkıyorum ama sanki kalkmasam da olur gibi geliyor! Yüzümü yıkamak için banyoya gidiyorum, aynaya bir kez olsun bakmıyorum! Kahvaltıya oturuyorum ama yemesem de olurmuş gibi hissediyorum. Sadece sen... sen olduğunda yemeğin tadını alıyorum, senin yanında uyanınca farklı hissediyorum, sana baktığımda gürültü çıkaran bir teneke değil de gerçek bir insan gibi hissediyorum!"

Artık sadece konuşmuyordu, hıçkırarak ağlıyordu. Çok dolmuştu ve ilk kez gerçekten sahip olamadığı şeye ağlıyordu.

Gözlerimin yanmaya başladığını hissederek ıslak yüzüne uzanırken, "Abi?" diyen endişeli sesi duyarak başımı kapıya çevirdim. Ada sesleri duymuş, kapıma gelmişti. "Neler oluyor?"

"Yok bir şey," dedim, sesim çatlamıştı. Mahşer kesik kesik hıçkırıyordu. "İçeriye dön Ada."

Tekrar konuşmadığında dediğimi yaptığını anlayarak Mahşer'e dön düm. Elinin tersiyle ağzını kapatmış, hıçkırıklarını tutmaya çalışıyor ve başını önüne eğmiş, titriyordu. Ona bir kez daha adım attığımda başını kaldırdı ve üzerime doğru âdeta koşup yumruklarını göğsüme vurdu.

"Caniyim işte, caniyim ben!" Gözyaşları yüzünden süzülüp boynun da kayboluyordu. "İnsanların hayatları boyunca rastlamayı istemediği bir insan olmayı ben mi seçtim!"

"Mahşer," dedim, çorak kalbimi gözyaşlarıyla ıslatmasına dayanamayarak.

Beni itti ve yüzündeki yaşları elinin tersiyle silip bana arkasını döndü. Elini sağa sola savurup tekrar pencereye kadar yürüdü ama birkaç adım sonrasında kendini bırakıp dizlerinin üzerine düştü. Düşüşü o kadar ani olmuştu ki tutmaya yetişememiştim. Kalkmak için hiçbir çaba göstermeden başını önüne eğdi ve saçları yerde dalgalanırken aslında duyguları varmış gibi hıçkırıklara boğuldu. Taş kesildim ve onu sıyıran okun benim kalbimi yarıp geçtiğini hissettim.

"Aslında hayat sana hissizlik vererek özgürlük tanımamış, özgürlüğünü almış," dedim, ona doğru bir adım atarken.

"Kalbimin kırılmasına, canımın yanma pahasına rağmen keşke ben de hissedebilseydim. Keşke annem bana *ölmek istiyorum,* dediğinde kahrolsaydım ama ölümünün acı vermeyeceğini bilmeseydim! Acılarımın geçmesine ihtiyaç duymayacak kadar özgürüm ama özgürlük bana sandığından daha pahalıya patlıyor! Bir gün öleceğim ama bunu da hissetmeyeceğim."

Ve sonra kollarını kendine dolayarak, bağırarak, hıçkırıklarla sarsılarak, tıpkı bir çocuk gibi ağladı. İnsan olduğunu hatırladı ama insan gibi hissedemeyişine ağladı. Acılarının bitmesine ihtiyaç duymamak bir özgürlük gibi görünebilirdi ama bizden çalınan duygularımızın ta kendisiydi. Yarın uyandığımda bu geceden dün diye bahsedeceğim, üç ay sonra o gece diye bahsedeceğim ama Mahşer'in hıçkırıkları hep şimdimde kalacaktı. Yarın da üç ay sonra da.

"BİLEKTEKİ KESİKLERİN KALPTEKİ İZLERİ"

DUMAN ALANGUVA

Hayat, bir gün haksız yere çektiğimiz acıların tazminatını ödeyecek miydi?

Geceden daha koyu saçlar odanın içindeki karanlıkla uyumu sağlıyordu. Mahşer, onu yerden kaldırdığım dakikadan beri kollarımın arasında uzanıyor, sessizce ağlıyordu. Epey uzun zaman olmuştu, belki ağlamaya devam etmesi şaşırtıcıydı ama onu rahatsız etmiyor, ağlamaya devam etmesi için sessiz kalıyordum. Ağlaması lazımdı, rahatlamaya duyduğu ihtiyacı titreyen omuzlarında hissediyordum. Evet, isteyerek, kendini bırakması için belki gerektiğinden acımasız davranmıştım ama bundan sonra bana karşı daha açık olacaktı. Gözyaşları, acı çekmenin bile bir nimet olduğunu gösterircesine düşüyordu gözpınarlarından.

Çenemi saçının tepesine yasladım. Kollarımı biraz daha sıkılaştırdım. Mahşer kollarımın arasında olmaya bir tepki vermiyordu, onu yerden kaldırırken de hiçbir tepki vermemişti. Kollarını kendine sarmış, sanki ona sarılmıyormuşum da bu yatakta yalnızmış gibi kendi kendine ağlıyordu. Üstelik ses çıkarmaktan da çekinmiyordu, dedim ya, yalnızmış gibi davranıyordu. Elimin içiyle saçlarını okşuyordum ama bunu hissettiğinden emin değildim. Sırtı kalbime doğru yaslıydı, titreyen omuzları göğsüme sürtünüyordu. Beli o kadar inceydi ki, içim parçalanıyordu.

Onu üzmek istememiştim, sadece neye ihtiyacı olduğunu bildiğim için böyle davranmıştım. Hiçbir şeye tepki vermezse en nihayetinde taşıp patlayacaktı, ben de bunun için ona yardımcı olmuştum. Şimdi daha rahattı. Ağlamasını görmek hayal edebileceğimden daha kahredici olmuştu ama onu daha iyi hissedeceğini bildiğim için buna katlanacaktım.

Her halini gördüğümde kendini bana karşı daha açık hissedecekti. Gözyaşlarını silerek yüzünden çektiği eline uzandım ve gözyaşlarıyla

ıslanan parmaklarını dudaklarıma yaklaştırarak yavaşça öptüm. Elini çekmeden titrek bir soluk aldı. "Küçük bir kız gibi hıçkırıyorsun." dedim, parmağının köşesinden bir kez daha öperek.

Burun çekme sesi geldiğinde şefkatle gülümsedim. Elini dudaklarımdan çekmeyince onu öpmemi sevdiğini düşünüp parmaklarını dudaklarıma yasladım.

"O adamın yanına gidip yaptığım şey için özür diledim."

Bu cümleyi duymaya çok hazırlıksız yakalanarak gözlerimi yüzüne çevirdim. Doğru mu anladığımı sorgulayarak "Neden bahsediyorsun?" diye sordum."Tehdit ettiğim adamın yanına gittim. Ona... Kendisini öldürmeyeceğimi, rahat olması gerektiğini söyledim."

Bunları söylerken iç çekiyor, isterik davranıyordu.

Cidden mi? Adamdan özür dilemiş, onu rahatlatmış mıydı? Ah, en azından adam onu şikâyet etmeyecekti. Tam da Abdulrezzak'tan o adamı araştırmasını isteyecektim ancak Mahşer konuştuysa adam kendisini korumak için polise başvurmazdı. Onun kızarmış dudaklarına bakarken, "Bunu niçin yaptın?" diye sordum. "Gidip o adamdan özür dileme motivasyonun neydi?"

Elini kendisine doğru çekip sweatini bileğine doğru örttü. "Hatamı anladığımı sana göstermek için yaptım. O adam hâlâ umurumda değil."

Ah bebeğim... Dudaklarımı başının üstüne koyup kolunu yumuşak şekilde okşadım. "Neden en başından söylemedin bunu?" Israrla sweatinin kollarını bileklerine doğru çekiştiriyordu. Bu kadar mı üşüyordu? Oysa ateşi yoktu. "Beni ben olduğum için affetmeni, bana dayanamadığını, hatalarımla kabul etmeni istedim."

"Mahşer..." Bu konunun onu ne kadar derin düşüncelere ittiğini böyle fark ettim ve daha fazla konuşup canını yakmamak için başka şeyler konuşmayı düşündüm. "Biliyor musun, çocukluğum hem şanslı hem şanssız geçti," dedim, kafasını dağıtmak için kendimden bahsederek. "Her şeyim vardı, yediğim önümde yemediğim arkamdaydı. Babamla amcamın işleri iyi gidiyordu, varlıklılardı. Ama... Annem ve babam bizi sevmezlerdi. Beni de Ada'yı da. Hatta... Bir keresinde annem Ada'ya hamile olduğu sırada kendini koltuktan yataktan atarmış düşük yapmak için."

"Yaa," dedi, dikkatini bana vermiş halde.

Bu gerçek her zaman gözlerimi doldurur.

Ada'nın yokluğunu düşünemiyorum.

"Annem zamanını arkadaşlarıyla, babamı aldattığı sevgilileriyle, kumar masalarında geçirirdi. Bize bir bakıcı bakardı, hakkını yiyemem, iyi bir kadındı ama Ada da ben de annemi isterdik. Böyle böyle büyüdük. Bakıcıya ihtiyacımız kalmadığında biz de artık ailemiz için bir şey ifade etmediğimizi anlamış, yalnızca birbirimizi sevip kollamıştık. O talihsiz geceye kadar Ada ve sen vardın hayatımda, aile kelimesi bana yalnızca sizi çağrıştırıyordu. Fakat sonra... O geceden sonra seni ve Ada'nın ruhunu kaybettim."

"Benim de bir ruhum yok ki," dedi Mahşer, az öncekinden daha kısık bir sesle. Ruhunu hiçe saymasını duymaktan nefret ettim. Başkalarının yanında gerçekten ruhsuz birisi gibi, boş boş bakıyordu ama şu an bir ruhu olduğuna yemin edebilirdim. "Ayrıca Ada kendisine çok acıyor, sinir bozucu."

"Sen de kendine acıyorsun," dedim, saçlarının üzerinden öperek. "Herkesi yaralayıp kendini öldürüyorsun."

"Etim çok kalın benim, inceyim aslında. Yani... ölmek istesem bıçağı sert kullanmam lazım. Öyle kolay ölmem ben, herkesi yaraladığım o bıçak kendime gelince kesmiyor sanki..."

O dalgın dalgın, hıçkırığa karışmış iç çekişlerinin arasında konuşurken, neden söz ettiğini anlamadığım için kaşlarımı çattım. Elimi çenesine götürdüm ve yüzünü kendime çevirdim. Sesimi sakin tutmaya çalışarak ıslak gözlerinin içindeki gerçekleri araştırdım. "O ne demek öyle?"

Hiçbir şey demeden gözlerini kapattığında sessizliğinden, gözünün kenarından akan yaşlardan rahatsız olarak dişlerimi sıktım. Kirpikleri ıslakken çok çocuksu, masum duruyordu. Burnunun ucu kızarmış, dudakları şişmişti. Teni saydam gibiydi, duygularını ilk kez bu kadar net görüyordum. Hayatın ona ödeyeceği tazminat, gözyaşlarıyla beraber artıyordu. Bıçak demişti, bıçak...

Gözlerimi aşağıya kaydırıp elinin içine alıp sıkıca tuttuğu giysisine baktım. Sımsıkı tutuyordu, sanki kollarının açılmaması için... Bir saniye! Hayır! Yataktan fırladım ve dizlerimin üzerine çöküp yumruk halindeki ellerine uzandım. Mahşer gözlerini açıp yumruklarını sıkarken, "Bırak," dedi, öfkeyle. Hâlâ ağlıyordu. "Dokunma bana!"

"Ne bok yedin sen, ne!" Ne kadar sıkı kapatsa da ben ondan daha güçlüydüm, bu yüzden yumruklarını çözebilmiştim. Mahşer benim gibi

yataktan doğrulup geri kaçmaya çalışırken, dirseğinden sıkıca tutarak kıyafetin kollarını dirseklerine doğru ittim. Mahşer hırçın şekilde yüzüme vursa da umursamadım. Çıplak kollarını gece lambasının ışığına yaklaştırdığımda, tahmin ettiğim ve beni derin bir karanlığa iten şeyi gördüm.

Kollarında kesikler vardı.

Dirseğinin aşağısından itibaren, iki kolunda da yer yer kesik izleri vardı. O gece... Döndüğümüz gece mi yapmıştı bunları? Ellerimi sertçe iterek sweatinin kollarını tekrar aşağıya çekiştirdi ve kollarını kapatarak, "Düştüm," diye yalan söyledi. Düşmedi, düşmeyi istedi. "Sinirlenince dikkatsiz yürürüm ben, ayağım taşa takıldı ve kollarım sürtündü! Bir şey yok!"

Yalan söylediği çok açıktı. Dudaklarımı kapatamıyor, tek hece bir şey diyemiyordum. Resmen kollarını kesmişti, bıçakla. O kadar hızlı nefes almaya başlamıştım ki yine bir kriz geçirdiğimi düşünmeye başladım. Kalbim, kriz geçirdiğim acımasız günlerde bile bu kadar yoğun şekilde acımamıştı. Sipsivri bir şey kalbime sertçe batıyor gibiydi, ucu kaburgalarımdan çıkıyordu sanki. Kendisine zarar vereceğini düşünmemiştim, daha önce ne kadar acı çekerse çeksin bu yola başvurmamıştı. Daha birkaç gün önce öpücüklere boğuyordum kollarını, şimdiyse o öpücüklerin yerinde bıçak izleri vardı.

"Neden?" diye soludum, donakalmış gibi kollarına bakarken. "Ne... Bunu kendine neden yaptın?"

"Dü... Düştüm diyorum! Anlamıyor musun!" diye bas bas bağırdı.

İnkâr ediyordu, belki kendisi bile yediremiyordu. Canı kim bilir ne kadar da yanmıştı. Benim yüzümden olmuştu! Yanında olsaydım bunu denemezdi! Elim refleks haliyle kalbime giderken, "Neden?" dedim bir daha. "Kendini... Nasıl kesersin?"

"Canımın acıyıp acımadığına bakmak istemiştim," dedi, gözyaşlarını elinin tersiyle hızla sildi. "Ruhumda acı yoktu, gürültü çıkaran bir teneke gibi hissediyordum kendimi. Bir de vücudumu denemek istedim ve acıyı hissettim."

"Mahşer," diyebildim çaresiz bir şekilde. Çekmemesi için elimi yavaşça bileğine uzattım ve kollarından nazikçe tuttum. "Yapma, bunu kendine, yapma. Sen de insansın, değilmişsin gibi davranma kendine."

"Ben de insanım," dedi ve kollarını tutmama müsaade ederek başını bana çevirdi. "Ama sadece senin yanında bunu hissediyorum."

Duygularını bir tek ben harekete geçiriyordum ama bununla gurur duyduğum yoktu, ben onun insan olduğunu hep bilmesini istiyordum. Yutkunarak sweatinin kollarını tekrardan, kesikleri acıtmamaya çalışarak yukarıya çektim ve iki kolundaki kesiklere de baktım. "Çok acıdı mı?" diye sordum, sesim çatlamıştı.

"Hıhı," dedi, gözlerime bakarak. Yüzündeki saçlar bile ıslanmıştı. "Acıdı, bağırmamak için dişlerimi sıktım. Biraz da kanadı ama tişörtümle sildim. Acıyı hissetmek beni memnun etti. Sonra gidip kollarımı yıkayınca sızlamaya başladı, rahatsız oldum." Dudağının kenarını büktü, ağladığında gerçekten bir çocuğunkine benziyordu yüzü. "Gece boyunca sızladı ama sabahına bir şey kalmadı."

Parmak uçlarımı kesiklerin üzerinde usulca dolaştırarak bu kesiklerden dökülen kanı hayal ettim. Aniden içimi müthiş bir ürperti kapladı ve ellerim buz kesti. "Şu an acıyor mu?" diye sordum, burnumun sızladığını hissediyordum. "Merhem... getireyim."

Sesim yerini bulmuyordu, hissettiğim korkunun etkisi altındaydı. Kollarını nazikçe bırakarak yerimden fırladım ve odamda, uzun yıllardır hasta olduğum için duran ilaçların yanına gittim. Komodinin altındaki geniş rafı açıp ilaçlara telaşla baktım ve merhemi alıp onun yanına döndüm. Merhemin kapağını açıp elime biraz aldım ve kesiklerin üzerine yavaşça sürdüm. Herhangi bir tepki vermeden bana izin verdi. "Acıtıyorsam söyle," dedim ama hiçbir şey söylemedi.

Merakla, "Bana kızmayacak mısın?" diye sordu. Hâlâ gözlerime bakıyordu. "Beni tepkisizlikle suçluyorsunuz ama biliyor musun annem kollarımın bu halini görse sormazdı bile, Enes de kızardı herhalde. Peki sen..."

"Ben üzülüyorum Mahşer, çok üzülüyorum." Merhem sürme işini bitirdim ve bu kez uzanıp elimin tersiyle yüzündeki yaşları silerken diğer elimle onu kendime çekmeye çalıştım. "Kendini insan yerine koymamana çok üzülüyorum!"

"Senden başka kimse beni insan yerine koymuyor ki," dedi ama sesinde kızgınlıktan çok farkında olmanın hüznü vardı. Kirpik uçlarında iri damlalar duruyordu. "O geceden sonra... Birkaç arkadaşıma yaşadığım üzüntüyü anlatmaya çalıştım ama insanlara bir şey paylaştığımda, onlar da doğrudan kendi sorunlarından bahsetmeye başladılar! Sanki kendilerinin de acı çekmesi benim acılarımı hafifletecekti!

Dinlemelerini istiyordum, daha sonrasında ben de onları dinlerdim ama hep kendi üzüntülerinden bahsediyorlardı." Gözleri öfke ve nefretle doldu. "O günden sonra insanları daha çok tanımaya başladığımı hissettim ve midem bulandı. Duygularımı, insanlara olan hassasiyetimi kaybettim. Kabul, başlarda umursamaz gibi davranıyordum ama zamanla gerçekten umursamaz, duyarsız biri haline geldim. Memnunum aslında bu huyumdan, kimseyle arkadaş olmak istemiyorum..." Yüzünü önüne eğerek kollarını geriye çekti. "Ama bana bir daha *kalpsiz misin sen*, deme tamam mı? Kalpsiz olsam da deme işte."

Benim yüzümden olmuştu, belki farkında değildi ama onu kalpsizlikle suçlamam onu derin düşüncelere itmişti. Kendisiyle yüzleşmeyi hiç sevmemişti ama ben onunla kendisinden önce yüzleşmiştim. Asıl kalpsiz olanın kendim olduğunu hissetmeye başlamıştım, çünkü onun kendisine zarar vermesine sebep olmuştum. Kollarındaki kesiklerin sebebi bendim, yanında olsaydım bunu yapmazdı. Boğazımı temizledim ve titreyen ellerimi dizlerimin arasına sıkıca bastırarak, "Özür dilerim," dedim gözlerimi başka yere çekerek. "Olanları, anlattıklarını duyunca... Ben seni öyle düşünmek istemiyorum Mahşer. Elinde bir silahla hayal edemiyorum, insanların hayatları için bir tehdit olmanı istemiyorum. Hak ettiğin bu değil kızım, değil... Üstelik, benim yüzümden masum birilerinin öleceğine ben ölmeyi tercih ederdim."

"Seni istiyordum ve kaybedemezdim," dedi kararlı şekilde, bundan yana hâlâ bir pişmanlığı yoktu. O ağlamaya kaldığı yerden devam ettiğinde, gözyaşlarından duyduğum rahatsızlıkla beraber bakışlarımı kaçırdım. Az önceki gibi tepki vermeden yastığın üzerinde usulca ağladı. Ona *ağlama,* demeyecektim. Benim için dinlemesi ve görmesi kahredici olsa da onun ağlamaya en derinden ihtiyacı vardı. Kaç yıldır ne ağlıyor ne de içinden geldiği gibi gülüp kahkaha atıyordu.

Bırak, dedim içimden. *Ağlamaya ihtiyacı var. Duymaya katlanamıyorsun diye gözyaşlarını çalma ondan.*

Hıçkırıkları sayesinde titreyen omzunu öperek sakinleşmesini bekledikten sonra, "Üzerindeki kalın bir şeye benziyor," dedim yumuşak bir sesle. "Kollarındaki sıyrıkları acıtır. Bunu çıkarıp rahat bir tişört giymek ister misin?"

İlk bir dakika boyunca cevap vermeyeceğini sandım ama daha sonra başını salladığını görüp yavaşça doğruldum. Onu kendimle beraber

doğrulttuğumda duvardaki bir noktaya bakarak kıyafeti çıkarmam için yardımcı oldu. Siyah, sade bir sutyenle kaldığında elimde olmadan vücudunu taradım; başka bir delilik yapmış olmasından korktum. "Başka yerimde yok," dedi o sırada Mahşer, bakışlarımın amacını anlayarak. "Aptal değilim ben, vücuduma zarar vermiyorum! Sadece... bir şey denedim, yoksa acıdan zevk falan almıyorum."

"Tamam," dedim, onun aksine ben yumuşak bir ses kullanarak. "Sadece denemek için yaptın ve bir daha tekrarlamayacaksın?"

Bunu bir alışkanlığa döndürmesinden çok korkuyordum. Mahşer ıslak gözlerini yumruklarıyla temizleyip, "Bir daha yapmayayım mı?" diye sordu, bana dik dik bakarak. "Üzüldün mü?"

"Bu da soru mu?" dedim kollarına bir daha bakarak. "Çok üzüldüm, sakın bir daha yapma!"

Bakışlarını önüne çevirdi ya da kaçırdı. "Üzüldüysen yapmam o zaman," dedi omuzlarını kaldırıp indirerek.

O kadar savunmasız görünüyordu ki buna alışkın olmamakla beraber ona dokunmak bile savunmasızlığını yaralayacakmışım gibi hissettiriyordu. Doğruldum ve dolabımın kapaklarını açıp onun için pamuklu tişört çıkardım. Yatağa geri oturarak tişörtü başından geçirdiğimde gözleri hâlâ duvara bakıyordu. "Çok yakıştı," dedim, tişört vücudundan kayıp karnında yığın olduğunda. "En son ne zaman yemek yedin?"

Gözleri, kafasının içinden geçenleri daha da merak etmeme sebep olacak bir dalgınlıkla bana döndü. "Hatırlamıyorum," dedi düz bir sesle. "Ayrıca aç hissetmiyorum."

Elimin içleriyle yüzündeki yaşları bir daha sildim ve rahat uyuması için pantolonunun düğmesine uzandım. "Rahat uyumanı istiyorum," dedim fısıltıyla. Kalçasını hafifçe kaydırdı ve pantolonunu indirmeme yardımcı oldu. Pantolon ince bacaklarından çıkıp yerle kavuştuğunda altında iç çamaşırı olmadığını görerek ufak bir şaşkınlık yaşadım. Neden çamaşır giymeyi atlamıştı, kendinden bu kadar mı habersizdi? Ne olacaksa olsun kafasındaydı, bununla çok sert yüzleşmiştim. Siyah çarşafı bacaklarına doğru çekerek kapattıktan sonra uzanıp dudaklarımı şakağına yasladım. "Hemen döneceğim," diyerek yanından ayrıldım.

Odadan çıkıp mutfağa girdiğimde Ada'yı tezgâhta kendine su doldururken buldum. Bana döndü ve su bardağını elinde tutarken, "Mahşer ablamın sesini mi duydum yoksa yanılıyor muyum?" dedi merakla.

"Doğru duydun," dedim dolaptan domates, peynir çıkarırken. Kah valtı yaptığımız zamanlardan Mahşer'in domates sevdiğini hatırlıyordum. "Biz içerideyken gelmiş."

"Ama kapı..."

"Anahtar vardı onda," dedim kısaca.

Başını sallayıp suyunu içtikten sonra dikkatle bana bakmaya başladı. Domates ve peyniri dilimleyerek ekmeğin arasına koydum. İçecek bir şeyler aramak için dolabın kapağını açtım. Portakal suyunu alıp bardağa koyarken, "Mahşer ablama mı hazırlıyorsun?" dedi. "Kavga ettiniz, şimdi de yemek mi yiyeceksiniz?"

Sandviçle meyve suyunu tepsiye koyarken, "Bizim için normal bunlar," dedim. "Her ilişkinin normali farklıdır. Sizin Muhammet'le birbirinizin yüzünüze söyleyip belki bir ay küs kalacağınız şeyleri biz Mahşer'le her gün birbirimize söylüyoruz."

"Hımm," dedi. "Yani dengesizsiniz."

Dudağımın kenarıyla güldüm. "Bazı insanların normali, dengesizliğidir."

Düşünceyle iç çekti. Her ilişkiden aynı şeyi bekleyemezdi. Bazı insanların ilişkileri hassastır, belki de karakterlerinden ötürü. Bazı ilişkiler de hassaslıktan daha uzaktır, kolay kırılmaz, birçok şeyi atlatırdı. "Peki... ağlayan Mahşer miydi?"

Mahşer ağlamasının duyulmasından rahatsız olur muydu, bilmiyordum. Yüzü çok kızarmazdı ama böyle garip şeylerden utanırdı. Bu yüzden, "Sen takma, odana git de uyu," dedim yumuşak bir sesle. Dümdüz, açık kahve saçlarını aşağıya doğru taradım. "Muhammet nerede?"

"Ömer abinin yanında kalmaya gitti."

Memnuniyetle sırıttım ve Ada odasına girdiğinde ben de kendi odama girdim. Mahşer'i en son bıraktığım şekilde buldum. Yatağın kenarına otururak tepsiyi kucağına yavaşça bıraktım.

"Ben senden yemek istedim mi?"

Tepsiyi kucağında sabitleyerek ellerimi geri çektim. "İstemedin."

"Niye getirdin o zaman?"

"Açsın çünkü," dedim onun aksine sakin bir sesle.

Başını sallayıp tepsiyi kucağına daha da çekti. Sandviçi yemeye başladığında rahatlayıp elimi sırtında gezdirdim ve ben de bir sigara

çıkardım. Sigaramı içerken Mahşer portakal suyunu içip sandviçini yedi. İlk birkaç dakikadan sonra sandviçi daha hızlı yemeye başlamıştı, çünkü çok açtı. Allah bilir o geceden sonra yemek yememişti. İkinci sigaramı yakıp bitirene kadar Mahşer de yemeğini bitirip tepsiyi komodine koydu. Yataktan kalktığında bakışlarımla onu takip ettim. Tişörtüm dizlerinin biraz üstüne geliyordu. Kapıyı açıp dışarıya çıktı ve az sonra banyonun ışığı yandı.

Su sesi geldi ve birkaç dakika sonra banyodan çıkıp odanın yolunu tuttu. Kapıyı kapatıp yatağa yürürken yüzünün ve saçlarının bir kısmının ıslak olduğunu gördüm. Yatağın içine girip tişörtün yakasıyla yüzünü sildi ve yatağın içine kayarak çarşafı üzerine attı. Bana tekrar sırtını dönerek kollarını kendine sardığında, "Kollarının üzerine yatma," dedim ayak bileğini okşayarak. "Sızlamasın."

"Huylanıyorum, bırak," dedi ayağını geriye çekmek için hamle yaparak.

Ayak bileğini bırakmadım, aksine daha sıkı tutarak bileğindeki kemiği okşadım. "Yalan söyleme, daha önce buradan huylandığını hiç söylemedin."

"Her şeyi bilmek zorunda değilsin," diye homurdandı.

Üstüne gitmedim, yükselmesini istemiyordum. Elimi ayağından çekerek güzel yüzüne baktım. "Bir sigara ister misin?"

"Hayır," dedi netçe.

Başımı salladım ve gözlerini kapatmasını izledim. Başı yastıkta olduğu için gece lambasının loş ışığı yüzünü seçilebilir kılıyordu. Kirpikleri ve saçlarının bir kısmı ıslaktı ama artık üşümüyordu. Paketimden bir sigara daha çıkarıp yatağın diğer tarafına, çarşafın üzerine uzandım ve tavandaki gölgelerimize bakarak sigaramı içtim. Mahşer ilk başlarda derin nefesler alıyordu ama birkaç dakika sonra o nefesler düzene girdi ve garip titremelerle, hıçkırığa karışık iç geçirmelerle beraber uyuyakaldı.

Sigaramın izmaritini atmak için yataktan doğruldum ve komodinin üzerindeki kül tablasına bırakıp yatağa geri uzandım. Bu kez kollarımı Mahşer'e sararak başımı ensesine gömdüm ve o sert, kışkırtıcı kokusunu içime çektim. Kalbimin dışarıya doğru attığı her anı, sadece onun yanındayken böyle net hissediyordum. Elimin içiyle karnını okşadım ve gözlerimi kapatıp kulağıma ninni gibi gelen nefeslerini dinlerken, "Seni

seviyorum," diye fısıldadım kendimin bile zor duyabileceği bir sesle. "Seni çok seviyorum."

O dakikadan sonra ne zaman uyudum, hatırlamıyordum ama geri uyandığımda Mahşer hâlâ kollarımın arasındaydı ama tek farkla; yüzü şimdi bana dönüktü. Sabahın çok erken saati olduğunu fark edip esnedim ve açtığı çarşafı kollarına doğru örttüm. Doğruldum ve o uyanmadan önce bir duşa girdim. Ilık suyun altında cansız bir şekilde dururken, kafamı çevirip aynaya baktım. Mahşer aynaya bakmamasına rağmen her şeyiyle çok güzeldi. Aynaya bakıp güzel olmak için uğraşıyor gibiydi ama bunu yapmadığını da biliyordum.

Duştan çıkıp belimdeki havluyla odama girdim ve dolabımdan çamaşırla kıyafet aldım. Siyah eşofmanımın üzerine siyah bir tişört geçirdim. Cüzdanımla anahtarımı cebime atıp Mahşer'i yanağından öptükten sonra evden ayrıldım. Arabaya atladım, önce yakın bir benzinliğe geçerek benzin aldım. Pastaneye uğrayıp sıcak ekmek ve biraz poğaça falan aldım. O sırada pastanedeki pastalar dikkatimi çekti ve gözlerim camın ardındaki tezgâhtara döndü. "Kestaneli var mı?" diye sordum çenemle pastaları işaret ederek.

"Bakayım." Çocuk pastalara baktı ve bir tane kaldığını söyledi. Daha önce hiç kestaneli pasta yememiştim ama Mahşer severdi. Gülümseyip hevesle pastayı istedim ve borcumu ödeyip pastaneden ayrıldım.

Eve geri döndüğümde arabamdan indim ve apartman dairemize çıkıp kapıyı açtığımda mutfaktan seslerin geldiğini duydum. Elimdeki torbayla mutfağa girdiğimde sesin aslında balkondan geldiğini anladım. Torbayı tezgâha bırakıp balkona çıktığımda Mahşer'in demir parmaklıklara yaslı olduğunu, elindeki su bardağını hem içip hem de içindeki suyu aşağıya septiğini gördüm. Ona hissettirmeden başımı ileriye uzattım ve septiği suyun bir adamın kafasına damladığını gördüm. Adam başını kaldırırken Mahşer bu şekilde eğlendiğinden olsa gerek görünmemek için geriye kaçtı. Bana çarptığında irkildi.

Kafasını kaldırıp bana baktığında ona göz kırptım. Şimdi dünkü ruh halinden eser yoktu, gayet alaycı ve sert bakıyordu. Beni iterek yanımdan geçerken, "Günaydın," dedim ona, sevgi dolu bir sesle. "Ne zaman uyandın?"

Dün akşam hiç yaşanmamış gibi gayet iyi, kendinde, ciddi görünüyordu. Masadaki sandalyeyi çekip oturdu. Bacak bacak üstüne atarak

elindeki bardağı masaya koyduktan sonra dirseklerini masaya yasladı. Kafasını kaldırıp getirdiğim torbaya bakarken, "Çok olmadı," dedi, dün gece hariç tüm diğer zamanlarda kullandığı ses tonuyla. "Duş aldım, su içmek için mutfağa geldim. Sen neredeydin?"

İçeriye yürüdüm ve demliğe su koyup ocağa bıraktım. "Pastaneye gittim," dedim, onun da elimdeki poşetten anlayacağı üzere. "Poğaça falan aldım. Saçlarını kurut, hâlâ ıslak."

"Artık üşümüyorum," dedi, dönüp baktığımda kollarını kucağına sakladığını gördüm. Üzerinde bir başka tişörtüm vardı, evde ben ve Ada'dan başkası olmadığı için böyle gezmekten rahatsız değildi. Kollarındaki yaralar onu utandırıyor muydu, bilmek isterdim. Çay kaynadığında beklemeden demledim ve pastayı geniş bir tabağa çıkarıp kenara bıraktım. Mahşer kollarına bakıyor, benimle konuşmuyordu. Kahvaltılıkları masaya dizip doğrulduğum sırada yaklaşıp cansız duran teninden, yanağının üzerinden öptüm. "Kolların acıdı mı?" diye sordum dudaklarımı çekmeden.

"Banyo yaparken biraz sızladılar," dedi önüne bakmaya devam ederek. Bir nefeslik vakit sustu ve sonra gözlerini bana çevirdi. Savunmasız değil, güçlü görünüyordu ama istediği bir şey var gibiydi. "Bir daha merhem sürer misin?"

İlgi istiyordu, sevildiğini görmek istiyordu. "Sen sormasan da zaten ben süreceğim," dedim.

Bakışları yumuşadı ve gözlerim hariç yüzümün her tarafına bakarak elini kaldırdı. Dokunuşuna aç şekilde nefesimi tuttum ve Mahşer'in eli yanağımı yavaşça okşadığında, kalp atışlarımın başka hiçbir şeye gerek kalmadan hızlandığını hissettim. "Beni sevdiğini hissetmek için her defasında kalp atışlarını duymayı bekliyorum. Duydum, gidebilirsin."

Elini yanağımdan çekip beni açıkça kovduğunda gözlerimi devirdim ve tezgâha döndüm. Demini alan çayı bardaklara koyup geri döndüğümde, "Ben çayı fincanda içerim," diye cadılık etti Mahşer, dik dik bakarak. Öyle bir huyu yoktu, olsaydı zaten fincana koyardım. Yine de arkamı döndüm ve çayını bu kez fincana koyup önüne bıraktım. Mahşer sahte bir sırıtışla salata dilimine uzandı. "Sağ ol."

Ona şefkatle bakmaktan başka şey yapmadan arkamı döndüm ve mutfaktan çıkarak Ada'nın odasına ilerledim. Kapıyı tıklatıp içeriye doğru seslendim. "Abiciğim?"

"Abi?" Ada uyanmıştı, hazırlanıyor olabilirdi. "Geliyorum birazdan."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hallediyorum ben."

Çekinse de ihtiyacı olduğunda benden yardım isterdi. "Tamam abiciğim, çayını koyuyorum."

"Geliyorum."

Mutfağa geri döndüğümde Mahşer'in kahvaltıya başladığını gördüm. Poğaçanın birisini bitirmişti bile. Sandalyeyi çekip yanına oturduğumda ben hiç yokmuşum gibi yemeye devam etti. Çayımı önüme çekip şekerini atıp karıştırdım ve doğradığım salatalıkları ağzıma attım. Gözlerimi ondan çekemiyordum, yine duygularının önüne bir set çekmiş, boş boş bakıyordu.

Fincanı dudaklarından çekti ve gözlerini bana çevirdi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Parmaklarım kulağının arkasında dolaşırken, "Elbette," dedim, onunla konuştuğum için sesim istemsiz şekilde yumuşamıştı. "Ne istersen sorabilirsin."

Elleriyle üzerindeki tişörtün uçlarını kavrayıp yumruğunun içinde sıktı ve kararsızlıkla bir süre bekledi. Onu kararsızlığa boğanın ne olduğunu merak etmiştim. Rahatlaması için gülümseyerek kulağının arkasını, boynunu okşadığımda bakışları hızla değişti; tahrik olmaya başladı. Gülümseye devam ettiğimde, "Dün biraz hastalığım hakkında düşündüm," dedi aniden.

O devamını getirmeden, "Hastalık mı?" diye sordum.

"Evet," dedi düz bir sesle. Dudaklarını ağzının içine yuvarladı. "Bu kadar duyarsız olmanın normal olduğundan bahsetme bana."

"Mahşer..."

"Sosyopat insanların da benim gibi empati yetenekleri hiç yok biliyor musun? Aynı zamanda utanmaz, suçlu hissetmez, pişman olmazlar. Beyinlerinde, duyguları yönetebilen merkez çalışmıyor. Vicdan azabı duymaz, kötü bir şey yaptıklarında rahatsız olmazlar..."

O anlatmaya devam ederken ben dudaklarımı kıpırdatamadan onu izliyordum. Kendi hissizliğinden bu derece rahatsız olduğunu farkında değildim. Sosyopatlıktan bahsediyordu, ciddi ciddi kendisini hasta ilan etmişti.

"Dediğim gibi sosyopat insanlar başkalarına hükmetmeyi de sever, benim gibi. Bu özellikler benim karakterimi oluşturan şeyler! Ben de böyleyim, demek ki sosyopatım. Üstelik insanlara da zarar veriyorum, psikopatlığım da..."

"Sus artık," dedim, onu kendine getirmek için yüzünü sarsarken. Sesimle beraber Mahşer, önüne bir set çekmişim gibi durdu ve gözlerini kırpıştırıp sustu. "Bundan sonra bu evde benimle yaşıyorsun!"

Bir şaşkınlık belirtisi gösterdi. "Seninle mi?""Evet," dedim aniden aldığım kararla birlikte. Bu böyle olmazdı, Mahşer o evde yapayalnızdı ve sevilmediğini, annesi tarafından umursanmadığını hissettikçe daha da duygusuzlaşıyordu. "Artık senin evin burası, beraber yaşayacağız! Senin ruh halini dengede tutabilecek olan tek kişi benim. Bitti kızım, artık buradasın!"

Yüzünü geriye çekerek önüne dönerken gözlerinde karmaşık duygular açığa çıktı. "Olmaz," dedi ama sesinde başka şeyler vardı. "Benim annemle ilgilenmem lazım."

"Abin ne güne duruyor?" dedim sinirle. Bu konuda Mahşer'e anlayış gösteremezdim. Dün kestiği kolları, bugünkü bu karamsar tavrı ürkütücüydü. Onu ben idare edebilirdim, istersem onu alıp psikoloğa bile sadece ben götürebilirdim. "Beraber yaşayacağız."

"Abim... anneme bakamaz," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Anlamaz onun ne istediğini, beklediğini. Annemin dilinden ben anlarım, o geri zekâlı annemin sorumluluğunu alamaz."

"Umurumda değil," diyerek ellerimi çektim. Sandalyeyi geri iterek doğruldum. O esnada Ada'nın kapıdan içeriye girdiğini, *günaydın,* diye mırıldandığını duydum. Mutfağın içinde olta atmaya başladığımda Ada da tekerlekli sandalyesini masaya çekti. "Bugün gidip eşyalarını alıyoruz, evine dönmüyorsun. Ben Enes'i karşıma alıp konuşurum, annesine bakması gerektiğini anlatırım. Sen de birkaç günde bir gidip anneni görürsün işte. Bencilim ben diyordun, bencilsen burada kal işte."

"Aa." Ada başını bana kaldırdı. "Mahşer ablam burada mı yaşayacak?"

Mahşer kafasını kaldırıp Ada'ya baktı. "Burada kalmamı ister misin ki?"

"Evet," dedi Ada, gülümsüyordu. "Bence eğlenceli olur. Ben bazen evde sıkılıyorum, bana arkadaş olabilirsin."

"Olmam," dedi Mahşer agresif şekilde önüne dönerek.

Ada onun bu haline çok alışmış gibiydi, bu yüzden hiçbir alınma belirtisi göstermeden gülümsemeye devam etti. Belli etmese de kabul görmek Mahşer'i de memnun etmişti. Kararlıydım, bundan sonra Mahşer'in evi burasıydı. Gözümün önünde olacaktı, sağlığından emin olmalıydım. Durdum ve gözlerimi Mahşer'e diktim. Kaşlarını çatmış, surat asıyordu. "Canın istediğinde gidip kıyafetlerini bugün alırız," dedim ve mutfağın çıkışına ilerledim.

"Benim hakkımda karar veremezsin," diye arkamdan bağırdı, çığlık atmış da olabilirdi.

Ona ortaparmağımı gösterdiğimde Ada'nın elleriyle gözlerini kapattığını, Mahşer'in de yerinden fırladığını gördüm. Emin adımlarla mutfak kapısından dışarıya çıkıp koridoru sinirle yürürken, Mahşer bana yetişip yumruklarını sırtıma indirmeye başladı. "Bana emir veremezsin"

İstediği kadar sinirlenip evi başıma yıkabilirdi, fark etmezdi. Yumruklarının hafif olduğunu söyleyemezdim, oldukça acımasız vuruyordu. Kaburgamın kalbime baskı yaptığını hissetmiştim. Dişlerimi sıkıp odamın kapısını hışımla açarken, "Senden nefret ediyorum," diye bağırarak âdeta evi ayağa kaldırdı. Sinirle inliyordu. "Beni deli ediyorsun, deli! Öldürmek istiyorum seni, ya da..."

O da benim arkamdan içeriye girdiğinde beklemediği anda arkamı döndüm ve kapıyı kapatıp onun üzerine yürüdüm. Sırtı kapıya çarptı ve elleri havada kalırken, "Ya da ne?" diye hırlayarak saçlarına asıldım. Siyah tutamları elime dolarken, ağzımı sertçe ağzına yasladım. "Çekip öpmek mi?"

Kim daha önce yaptı bilmiyorum ama bir saniye içinde öpüşmeye başlamıştık. Ellerim vücudundan aşağıya kayıp belinde birleştiğinde, Mahşer de kollarını boynuma dolanıp aynı şekilde bana yaslandı. Onunla yatağa ilerledik. Bizim normalimiz buydu, kavga ettiğimiz bir anda kendimizi öpüşürken bulabilirdik.

Kollarını boynuma o kadar sıkı doladı ki beni öperken aynı zamanda öldürmek istediğini de düşündüm. Gözlerimi açtığımda, suratının kıpkırmızı olduğunu, tamamen beni öpmeye odaklı olduğunu gördüm. Ben bu tatlılığına gülerken, "Abi?" diye bağırdı Ada, sesi odanın diğer tarafından geldi. "Kavga mı ediyorsunuz yine?"

Gözlerimi kapattım ve Mahşer'in de durduğunu hissettim. Vücudu sızlanmayı bıraktı ve kendini kucağımdan kaldırıp yan tarafa atarken

gülmeye başladı. Vücudumu yatağa atarken, Mahşer'in küçük gülüşleri büyük bir kahkahaya döndü. "Şimdi de gülüyorsunuz?" diye yakındı Ada, sesi bu kez sinirliydi. "Siz kafayı yemişsiniz!"

Gıcık olduğumu bildiği halde gülmeye devam etti. Gözlerimi tavana diktim ve vücudumun normaline dönmesini bekledim. Ada'nın masum davranışı bana kendimi suçlu ve kötü bir abi gibi hissettirmişti. Mahşer'in kahkahaları biraz sonra dindi ama gülerken hâlâ ses çıkarıyordu. O sesi öpmeyi isterdim, bu yüzden üzerine çıkıp boğazını öptüğümde ayaklarıyla beni iterek yataktan aşağıya itti ve poposunu dönüp yattı.

Bir süre yerde uzandım ve sonra onun yanına çıkarak vücuduna sarıldım. Tavana bakarken bana yaslandı ve aşk, bir bıçak gibi boğazıma yaslanıp beni ölümle âdeta tehdit etti. Bu sevginin masum bir yanı yoktu, kalbimin atması için tek şansımsa oydu.

"Bak, ojelerim soyulmuş," dedi elini havaya kaldırıp tırnaklarını bana gösterirken. "Ben sürekli oje sürerim, burada yaşarsam kokusundan rahatsız olursun sen."

"Olmam," dedim siyah ojelerine bakarak.

Sinirlenmişe benziyordu. Yanaklarını şişirerek elini indirdi ve bir yumruk yaptı. Hayat ona saldırdığından olsa gerek, yumrukları hep hazırda bekliyordu. "Dağınığımdır," dedi ters bir sesle. "Hiçbir şeyimi toplamam, titiz hiç değilimdir."

"Ben toplarım," dedim burnumu ensesine sürterek.

Ellerini görebiliyordum, yumrukları daha da sıkı olmaya başlamıştı. "Sürekli sigara izmariti atarım evin her yanına, üstelik yemek yerken sesli çiğnerim!"

"Evde ses olması güzel bir şey ya..."

Dişlerini altdudağına bastırdı ve tişörtünün eteğini yırtar gibi sertçe tuttu. Hayata karşı kurşungeçirmezdi ama çelikten zırhı kalbini korumuyordu, kanatlarıyla uçup her tehlikeden kaçacak olmalarına rağmen kelebeklerin bile öldüğü bir dünyaydı burası.

"Benim ne zaman uyuyacağım ne zaman uyanacağım da belli olmaz," diye kendini yermeye devam etti. Sanki bu sebepler beni ondan vazgeçirebilirmiş gibi, sanki aşkıma dur diyebilirmiş gibi. "Yemek yapmayı bilmem, bulaşık da hiç yıkamam! Temizlik de yapamam, çok pisimdir!"

"Olabilir," dedim gözlerimi yumarken.

"Ben... bir arada yaşadığım insanları kırar dökerim, bıkarlar benden," dedi, beni ikna etmek için çabalarken. Kendini sevdirmek için bile bu kadar çabalamazdı oysaki. "Ben senin yerinde olsam benimle yaşamam!"

"Ama ben değilsin! Ben de seninle yaşayacağım! Son kararım bu!"

"Ben uyurgezerim, gece seni boğabilirim ama," dedi huysuzluğuna devam ederek.

Yüzümü ensesine gömdüm ve esneyerek birkaç dakika kokusunun keyfini çıkardım. İlerleyen dakikalarda da saçmalayıp olur olmaz bahaneler öne sürdü. Bahane değil gerçek olsa da fark etmezdi, ne istediğimi biliyordum. Mahşer'in fizik ve ruh sağlığını yalnızca ben koruyabilirdim. Abisi ve annesi ona iyi gelmiyordu, evde kafayı yerdi. Benimle olursa en azından kendine zarar verip vermediğinden emin olurdum.

Biraz sonra Mahşer kollarımın arasından çıkarak yataktan kalktı ve dün gece giydiği pantolonuna uzandı. Gideceğinden endişe duyarak ben de hızla doğrulurken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum sertçe. "Az önce konuştuklarımızı duymadın mı?"

"Eve gidiyorum," dedi, fermuarını çekerek. Tişört ona uzun geldiği için uçlarını birleştirip bağladı. Bileğinde siyah bir lastik vardı, onunla saçlarını bağladı. "Sıkıldım senden."

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım. "İyi. Gidip eşyalarını alalım."

"Ağğ!" Bir çığlık attı ve yatağın ucunda duran kıyafetini alıp üzerine giyerken odanın çıkışına yöneldi. Hızla dolabın içinden deri ceketimi aldım ve onun arkasından çıktım. Mahşer sokak kapısını hızla açıp dışarıya çıktığında, ben de ayakkabılarımı giyip peşine düştüm. Anahtarım ve cüzdanım pantolonumun cebindeydi. Sokak kapısını kapatırken, "Birkaç saate döneriz kız kardeş," diye içeriye bağırdım.

"Siz dönün, ben başımı alıp gideyim bu evden," diyerek bizden yakındı Ada.

"Gelme peşimden," diye bağırdı Mahşer, merdivenleri kaçar gibi inerken. Onunla apartman kapısından çıktım. Mahşer kaldırıma doğru ilerliyordu ki tutup onu kendime çektim. Arabanın etrafını dolanıp kapıyı açarken, Mahşer bana vurmaya çalışıyordu. Kapıyı açıp onu içeriye tıktım ve kendi koltuğuma yerleştim. Kapıları kilitlediğimde, Mahşer alev almış gözleriyle bana bakıyordu. "Zorba!"

O hakaret etmeye devam ederken, arabayı çalıştırıp yola koyuldum. İstediği zaman hakaret edebilirdi, zaten genelde de bana hakaret

ediyordu. Sağlığını düşünmek zorundaydım, onu kendi karanlık düşünceleriyle bırakamazdım. Caddeye çıktım ve onun evini takip eden sokakları geride bırakarak mahallesine girdim. Mahşer neyse ki sustu ve arabayı evinin kapısının önünde durdurduğumda, kendini kapıdan dışarıya atıp eve koştu.

Gözlerimi devirdim. "Evine geldik geri zekâlı. hâlâ nereye kaçıyorsun?"

Etrafı dönüp sokak kapısına sertçe vurdu ve kapıyı Enes açtı. Mahşer onu itip içeriye girerken, "Dünden beri seni arıyorum," dedi Enes, endişeli sesiyle. "Neden arayıp haber verme zahmetine girmedin?"

"Dedi, hiç haber vermeden yıllarca ortalıktan kaybolan abim."

Mahşer ayakkabılarını çıkarmaya gerek görmeden oturma odasını yürürken, "Selam," dedim ben de ayakkabılarımla içeriye girerek. Enes dönüp bir de bana baktı ve sinirle gözlerini yumdu. "Geceyi birlikte mi geçirdiniz?"

"Çocuk yaptık," dedim onu alaya alarak

Mahşer oturma odasına şöyle bir göz attı. sanırım annesini arıyordu. Enes bizim girmemizle beraber kapıyı sertçe kapatıp ellerini beline dayadığında Mahşer kendi odasının yolunu tuttu. Hızla peşine düştüm ve o kapıyı suratıma kapatmaya yeltenirken durdurdum. "Eşyalarını çantana koy, fazla oyalanmayalım," dedim normal bir şeyden bahseder gibi.

Omzunun üzerinden bana dönüp, "Defol," dedi

"Bir saniye," dedi Enes, o da benim gibi Mahşer'in odasının kapısına gelerek bir bana bir de Mahşer'e baktı. "Ne demek eşyalarını topla?"

Mahşer kafasını hızla sallayıp Enes'e döndü. "Beni zorla evimden götürmeye çalışıyor abi!"

Enes, Mahşer'in kendisine abi demesinin şaşkınlığından kurtulduktan sonra bana dönerek üzerime geldi. Nefesimi üfleyip gözlerimi devirdim. Salak mıydı bu kız, abisinden korkup cayacağımı mı düşünüyordu? Biliyordum, o da içten içe benimle yaşamanın nasıl olduğunu merak ediyordu ama kabul etmiyordu. Kabul etmemesinin sayısız sebebi olabilirdi, çünkü o Mahşer'di.

"Bir yere gitmiyor," dedi Enes, sanki ne dediği çok da umurumdaydı. Mahşer, abisini üzerime salmaktan memnun şekilde bana sırıtırken, elimin tersiyle Enes'i ittim. "Bir git lan!"

"Kız kardeşim o benim!"

Mahşer elini göğsüne *oh* dercesine sürterek gülerken, başımı Enes'e çevirdim ve ben de onun üzerine doğru bir adım attım. Kız kardeşini koruma içgüdüsünü bir abi olarak anlıyordum ama Mahşer'in sakınılması gerekilen en son kişi bendim. Elimle göğsüne vurdum. "Mahşer'i benden korumana gerek yok."

"Gelmek istemiyor," dedi Enes, elimi tersçe iterek.

"Evet," diyerek abisini onayladı Mahşer, yatağının kenarına oturdu. "Seninle gelmek istemiyorum."

Mahşer'e o kadar kızgın bir bakış attım ki, onu neredeyse ilk kez ürküttüğümü hissettim.

Tekrar Enes'e döndüm ve üzerine gidip mavi gömleğinin yakasından kavradım. İlk an beni itmeye yeltense de gözlerinin içine bakıp konuşmaya başladığımda yutkunarak sustu. "Kollarından haberin var mı?" diye sordum çelik kadar sert bir sesle. Bakışları merakla sarmalandı ve gözleri Mahşer'le benim aramda mekik dokudu. "Elbette yok! Hakkında hiçbir şey bilmediğin kız kardeşini sakın bana karşı korumaya kalkışma! En son ne zaman geçip saçını okşadın sen bu kızın? Evcilik falan oynarken mi? Aynen öyle! Şimdi gidip tek başına evcilik oynatamam mı?"

Onu geriye itip önüme döndüm. Mahşer ağzını hafifçe açmış, ikimize bakıyordu. Hırladım ve odanın içerisine girip avazım çıkana kadar bağırdım. "Çabuk eşyalarını lanet bir çantaya koy!"

Hafifçe sıçradı ve kafasını sallayıp harekete geçti. Bağırmak işe yarıyordu demek, alışık olduğu dil buydu. Ona bağırmaktan nefret etmiştim ama bu inadı bir gün başına ciddi anlamda bela açacaktı. Eğilip yatağın altından bir siyah çanta çıkardı, fermuarını açtı. İçeri yöneldim ve kıyafet dolabının kapısını sertçe açtım. Dolaptaki tüm çamaşırları elimle toplayıp yatağın üzerindeki çantaya doğru attım. Mahşer histerik bir mırıltı çıkardı ve kaşlarını çatarak kıyafetleri çantanın içine tıkıştırdı. Çaktırmadan güldüm ve rafları açtığımda bunun iç çamaşır rafı olduğunu anladım. Hepsini kucaklayıp çantaya doğru yürüdüm ve çoğu siyah olan çamaşırları çantaya koyarken, "Şu güzelmiş," dedim dantelli olanı işaret ederek.

Gülmemek için gözlerini kaçırıp genzini temizledi.

"Salak."

Sanırım Enes, Mahşer'in kıyafetlerini kendi rızasıyla koymaya başladığından olmalı daha fazla itiraz etmedi. Odanın kapısı önünde volta atarak gergin soluklar aldı. "Annem çok üzülecek," dedi.

"Ben söylemesem gittiğimi bile fark etmez," dedi Mahşer.

Maalesef haklıydı.

Kendisiyle ilgilenen birisi olmadığı için bu haldeydi. Ruh hali zaten kötüydü ve yalnızlaştıkça daha da kötü olacaktı. Buna müsaade etmeyecektim. Mahşer odadan hışımla çıkıp banyoya girdiğinde, Enes de bana doğru yürüdü.

"Neden onu ailesinden uzaklaştırıyorsun? Bana karşı zaten uzak, aramızı yapmaya çalışıyordum! Onu seviyorum, çok özledim!" Duygularında samimi görünüyor, yakınıyordu. "Neden kardeşliğimiz için bir şans bırakmıyorsun bize?"

"Onu burada, sizinle, gözümün üzerinde olmadığı bir yerde bırakırsam ölecek," dedim dişlerimin arasından. Bu apaçık bir gerçekti ama kahretsin ki tek gören bendim. Mahşer'in duymaması için fısıltıyla konuşuyordum. "Ve onun öldüğü bir dünyada ben yaşayamam! Kes sesini, otur aşağıya!"

Enes bir süre yüzüme baktı ve sonra gerileyip odanın içinde volta atmaya devam etti. Korkuları, endişeleri, kardeş sevgisi umurumda değildi. "Ama... Sık sık gelecek değil mi? Hem annem hem de ben onu özleriz."

"Ne zaman gelmek isterse o zaman gelir," dedim sert bir sesle. Mahşer elbette sık sık buraya gelecekti, çünkü annesini görmek isteyecekti. Zaten normalde de pek eve giren bir kız değildi, aslında çok büyük bir fark olmayacaktı. Mahşer'in içeriye girdiğini gördüğümüzde Enes başka bir şey sormadı. Kişisel bakım eşyalarını beraberinde getirmiş, çantaya koyuyordu. Odasına göz attı ve etraftaki birkaç şeyi de çantanın içine koydu. Zaten evine sık sık geleceği için her şeyini almak zorunda değildi. Fermuarını çekip çantayı omzuma attığımda, "Beni zorla götürüyor," diye söylenip odadan çıktı Mahşer. Annesinin odasına gidiyordu, onları yalnız bırakmanın daha uygun olacağını düşündüm.

Bir de zorla götürülüyorum demiyor muydu...

Çantayı omzuma atarak odadan çıktım ve sokak kapısının önünde Mahşer'i beklemeye başladım. Enes de odadan dışarıya çıkıp salonda volta atarken, "Mahşer'in iyi olmadığını ben de görüyorum," dedi, onun duymaması için kısık konuşuyordu. "Ama benimle konuşmuyor, ona ulaşamıyorum."

"Bana âşık ama ben bile ona zor ulaşıyorum," dedim tıslarcasına. "Çoğu zaman ulaşamıyorum da! Mahşer zor, ulaşılmaz, garip insan.

Yaptıklarına çoğu zaman kendisi bile hâkim değil. Anlaşılmaz şeyler yapar ve anlaşılmayı ister. Mahşer sana bağırır, hakaret eder, küser, döver ama karşılığında sen aynı şeyleri yapamazsın, yaparsan dönüp arkasını gider. Ona, onun istediği gibi davranmazsan hayatından çekip gider. Olacaksan böyle abi olacaksın, yoksa seni asla umursamaz!"

"Sen ona... onun istediği gibi mi davranıyorsun?" dedi volta atmayı bırakıp bana bakarken.

"Onu kaybetmek istemiyorum Enes."

Susup gözlerimin içine bakmaya devam ettiğinde arkamı dönüp sokak kapısını açtım. Ayakkabılarımı giyip doğrulduğumda Mahşer'in de odadan çıktığını, kapı sesinden anladım. Kapı aralığından onu gözetliyordum. Oturma odasına geçti. Orta sehpanın üzerinde duran ilaçları karıştırıp dik dik Enes'e baktı. "Bu ilaçların üzerinde hangi vakitte alacağı yazıyor, sakın atlama Enes. Annem ilaçlarını arayıp sormaz, zorla içirmeden de içmez." İlaçları eliyle işaret etti. "Yemeğini yedikten sonra içsin, yemeklerini de senin götürmeni söylememe gerek yok herhalde! Açlığını bile hissetmez. Onun dışında... Arada eski filmler falan oluyor, onları izlemeyi seviyor. Açarsan farkında bile olmadan izleyip gülmeye başlar, aklında bulunsun."

Tekrar doğrulduğunda, Enes de başını sallayıp onu onayladı. Annesi kendi halinde bir kadındı, kocaman bir adam da ona bakamayacak değildi. Mahşer kafasını salladı ve eliyle mutfağı işaret etti. "Bir çorba veya yemek yaptığında annem onu iki üç gün yer zaten, üç öğün yemek yapmana gerek yok."

"Tamam. Ben yemek yapmasını zaten bilirim."

"Bil bir zahmet," dedi Mahşer ve ilaçlarına, etrafına son kez göz attı. Evham yapıyordu, annesini seviyordu. Ona bir şey olmasını elbette istemezdi, buna nasıl dayanırdı? Kendi kendine başını sallayıp kapı aralığından bana baktı ve dilini çıkardı. Ona öpücük attım.

"Yarın gelir misin?" dedi Enes, Mahşer buraya doğru yürümeye başladığında.

"Bilemem, anım anıma tutmaz," dedi Mahşer, sokak kapısından dışarıya çıkarken. Eğilip ayakkabılarını giyerken güzel kalçasını süzdüm. Doğruldu ve saçlarını sırtına atarak Enes'e bir baktı. Abisine sarılmaya yeltenmeyeceğini biliyordum ama Enes ona sormadan, bir anda uzanıp kız kardeşini kendisine doğru çekti. Kollarını etrafına sarıp ona sıkıca

sarıldığında Mahşer kendini geri çekmedi ama abisine sarılmadı da. Elleri iki yanında ruhsuzca dikildi. Enes geri çekilip onu başının üzerinden öptüğünde, elinden tutup Mahşer'i kendime çektim. "Sen annene bak, Mahşer benimle iyi," dedim ve Mahşer'i de kendimle beraber çekip arabamıza yürüdüm.

Arabaya bindiğimizde, "Beni buradan nikâh dairesine götürmezsin inşallah," dedi."Orası da belli olmaz," dedim arabayı çalıştırırken.

Gözlerimi yumup ardından açtım. Semtin dar sokaklarında ilerleyip eve gidene kadar bundan sonra neler yaşanacağını düşündüm. Mahşer'i seviyorum. Bana karşı kötüyken seviyorum, mutluyken seviyorum, mutsuzken seviyorum... Fakat yanımda insan gibi hissediyorsa onu sevginin iyileştirici gücüyle iyileştirmek de belki benim elimdeydi. O, ışıkları kapatıp karanlıkta oturuyordu, şeytanım diyordu, en çok kırmızıyı seviyordu ama en çok kırmızıyı seven şeytanların bile imrendikleri, sözlerine kulak astıkları bir Tanrıları vardır.

"İKİYÜZLÜ ŞEYTAN"

MAHŞER ALİZARİN

İnsan bazen şeytanı bile şaşkına çevirebilen bir yaratık.

Kararan geceye, hilal şeklindeki aya bakarken kendi yansımamın da hemen yanımda olması hayatı daha gerçek kılıyordu. Aynaya bakmayı sevmem ama ona bakıp gözlerinde kendimi görmeyi seviyorum.

Gece olmuştu fakat ikimizin de uyumaya niyeti yoktu. Balkonda oturuyor, dışarıyı izliyorduk. Duman beni alıp eve getirdiğinden beri pek konuşmamış, birkaç cümleden öteye gidememiştik. Esneyerek elimi indirdim ve karnıma koyarak yanağımı duvara yasladım. Acıkmıştım galiba, karnım gurulduyordu. Duman karnımdan çıkan sesi duymuş olmalı ki benden tarafa döndü ve dudağını kıvırarak yaklaştı. Benden biraz uzun olduğu için kafası yukarıda kalıyordu, bu yüzden hafifçe eğilip dudaklarını alnıma koymak için zahmet etti. "Gel, sana bir şey yedireceğim."

Dudaklarımı büzdüm ve Duman doğrulup elimden tuttuğu gibi beni de kaldırdığında peşine düştüm. Yanaklarımı şişirip benim için çektiği sandalyeye yerleştim ve arkasını dönmesini izledim. Ada içeride televizyon izliyordu, kızın en çok yaptığı şey buydu. Küçük bir hayatı vardı. Siyah saçlarımın omzumda yaptığı ağırlığı hissederken Duman'ın ayak seslerine kulak kabarttım. Yavaşça yanıma yürüdü ve önüme bir bardak kahve bırakırken saçlarımdan öpmeyi ihmal etmedi. "Sana pasta aldım."

"Neli?" dedim. Tatlıyla aramın olmadığını bilmiyor muydu?

Tekrar benden uzaklaştı, çıplak ayaklarının yaptığı o sesi dinliyordum. Kahvemin dumanı tütüyordu, çok çabuk hazırlamıştı. Benim için bir şeyler yapmasını seviyordum, bu yüzden yaklaştırıp kahvemden küçük bir yudum aldım. Şekersiz ve sert.

"Beni tek mutlu ve memnun eden sensin," dedim yalnızca kendimin duyabileceği bir sesle.

Az sonra tekrar yanıma yürü. Bana daha yakın otursun diye karşımda duran sandalyeyi yanıma doğru çektim. Bunu fark edip memnuniyetle karşıladı. Yanıma otururken tabağı da önüme bıraktı. Bana doğru dönerek çatalı pastaya batırdı ve birazını alarak ağzıma doğru kaldırdı. Her nedense tepkim için heyecanlıydı. Pastayı çiğneyip dudağımda eritirken çikolatanın yanı sıra başka bir tanıdık tadı anımsadım. Duman heyecanla bana bakarken, "Kestaneli," dedim ve kendimden bile habersizce gülümsedim. "Bu pasta kestaneli!"

Hevesle başını sallarken eğlenmişe benziyordu. "Daha önce hiç yemiş miydin? Ben yemedim ama pastaneye gidip gördüğümde aklıma geldi, senin için aldım."

"Yememiştim," dedim çikolata ve kremayı ağzımın içinde eritirken. Biraz bayatlamış gibiydi ama lezzetli, yoğundu. "Güzel," diye devam ettim. Dilimin ucuyla dudaklarımı yaladım. "Benim için aldın madem, hepsini yiyeyim."

O benim için aldıysa karnım çatlayana kadar yiyebilirdim.

"Ye bari," derken sesi daha da keyifliydi.

Ağzımı açtım. İlk an anlamadı ama sonra gözlerini devirip çatalı pastaya batırdı. Bir lokma kadar alıp ağzımın içine soktuğunda afiyetle yedim. Üçüncü kez çatalı ağzıma iterken gözlerinin kollarımda olduğunu gördüm ama görmezden geldim.

Bileğimdeki çiziklere bakıyor, onların aslında ruhumu gösterdiğini belki de biliyordu.

O çizikleri bilinçli şekilde yapmıştım, bir kriz esnasında değil. Bunun kötü olduğunu da biliyordum, yapmamam gerektiğini de. Fakat o gün Duman'la birlikte şehre döndüğümüzde, beni eve bıraktığında çok derin düşüncelere dalmıştım. O gün bana kalpsizsin, kötüsün dediğinde bir insanın etkilenebileceği şekilde etkilenmemiştim. Bunları Duman söylediği için içim ufaktan sızlamıştı ama zaten kendimi bildiğim için derin bir acı duymamıştım. Neden acı duymadığımı sorgularken de kendimi, bileğimi keserken bulmuştum. Denemek istemiştim, bedensel acıyı hissedip hissetmeyeceğimi.

Jileti bileğime sürttüğümde o acıyı hissetmiştim.

Acıyı hissetmemek sanıldığı kadar özgürlük verici değildi, acı olmayınca öldüğünü de anlamıyordun.

O yüzden bu deneyimimden pişman değildim, ruhumu tatmin etmiştim. Yalnızca bir kez yaptığım bir şeydi, tekrarı olmayacaktı. Zaten ben bir kitap karakteri olsam insanların özendiği, ilham aldığı değil, ders çıkarması gereken bir karakter olurdum.

"Acıyor mu?" diye sordu, bir diğer elini bileğimdeki kesiğe götürerek. Sanki gözleri acıdan ne kadar kısılırsa, o kadar seviyordu beni.

"Hıhı," dedim başımı önüme eğerek. "Belki öpersen..."

Gülümsemenin sesleri olur muydu? Sanki onunkinin vardı. O sesi duydum ve başını eğilişini izledim. Tuttuğu eliyle bileğimi kaldırdı ve ağzına yaklaştırıp kesiğin üzerine hafifçe bastırdı. Dokunuştu ama en yumuşağından. Bu kadar naiflik bana yabancı olduğu için ürperdim ve kolumu geri çektim. Gülüp başını kaldırdı, gözleri bir kayalığın ardında kalmış yosunlar gibi kalbinin arkasında kalmıştı sanki. Damarlarımdaki titreşimi hissettim ve ne olduğunu anlayamadan ona yaklaştım, dudaklarından öptüm. "Seni seviyorum," dedim bir anda, bana ne olduğunu anlayamadan. "Haberin olsun, ayağını denk al."

O da kendisini böyle ve ansız öpmem karşısında şaşırmış görünüyordu. "Tamam, bir daha mini etek giymem," diye takıldı bana.

Çok gülmem ama buna güldüm.

O da uzanıp dudaklarını kıvrımlarına dengeleyecek şekilde dudaklarıma yasladı. "Ben de seni seviyorum Mahşer, tek ailem."

"Sallama," dedim. Ondan uzaklaşıp dudağımın kenarında kalan çikolata parçasını parmağımın ucuyla sıyırdım. Duman'ın gözleri parmağıma kilitlendi. Parmağımı uzatıp dudaklarından içeriye ittim. "Ada'ya da ailem dediğini duydum." Uzanıp bileğimden tutmak istediğinde elimi hızla geriye çektim ve ona göz kırptım. "Hemen sırnaşma."

Elinin tersiyle ağzını silip silkelenmek için kafasını iki yana salladı. "Ada bir yana... Sen başka bir yana. Ada'ya sevgi hissediyorum, düz, masum, kardeş sevgisi. Ama sen... Sana hissetmediğim duygu yok. Aşktan nefrete kadar birçok şey hissediyorum. Beni seni yanında tutan onlarca duygu var, birisi tükense diğeri yüzünden vazgeçemem senden." Gözleri kalbinin arkasındaydı, şimdi önüne geçmiş, cesurca bakıyordu. "Sevgi bitse aşk kalır, aşk bitse nefret kalır, nefret bitse şefkat kalır, şefkatim bitse alışkanlığım kalır. Ama ne biliyor musun? Adım kadar eminim hiçbirinin bitmeyeceğine."

Söylediklerinden ziyade gözleri konuşur muydu bir adamın? Konuşuyordu. Sertçe yutkunup çenesinden sıkıca tuttum. "Gerçekten ölene kadar sevecek misin beni?"

"Mahşer, ölümü adınla yan yana getirince gözlerim doluyor, o kadar seviyorum seni."

"Mahşer benim adım, ölüme çok yakın."

Gülümseyip bana pasta yedirmeye devam etti. Bizim aramızda sessiz konuşmalar olurdu, bu anda onlardan birisiydi. Gülüşünü izlerken ona dedim ki, gülüşün aşkın iyi bir yanı ve felaketi.

"Mahşer?"

"Ne var?"

"Yarın amcamla babamın ofisine gidip onlarla eğlenmeye ne dersin? Amcamın yanında babama, amcamla babamın yasak aşkından bahsedelim?"

Kahvemi masaya geri bırakırken tek kaşımı kaldırdım. Bunu istediğine emin miydi? Benim hoşuma giderdi ama sonuçta iletişimleri zayıf olsa da söz konusu babasıydı. "Babanla, ailenle ilişkilerin bir daha kapanmaz büyülükte yaralar alabilir."

"Ailem sensin dedim," diyerek bir hatırlatma yaptı. "Ve ben yalnızca seninle ilişkimin yara almasından korkarım."

"Bir şeyi yaparsam tam yaparım. Amcanın da babanın da canına okurum ama."

Kehribar gözlerinin etrafı surlarla çevrildi ve içeride bir tek aşk kaldı.

"İkiyüzlü arsız şeytanım..."

"Seviyorsun şeytanlık yapmamı."

"Çok."

Benimle ilgili bir şeyi çok sevmesini seviyordum. İçimdeki kötüyü bile seviyordu ya, en çok da bunu seviyordum.

Geceyi onun kollarında geçirmeyi sevdim, onun kollarında uyanmayı da.

Sabah ondan önce uyanmıştım ama kalkamamış, bir süre yalnızca yüzünü izlemiştim. Kollarını gövdeme bir ağacın dalları gibi sarmalamıştı, yalnızca o uyanınca kalkabileceğimi düşünmüştüm. Hayatımda

en son yine Duman'a bu kadar sıkı sarılmıştım, sanırım bir de ölmeden önce babama. O geceden sonra kollarımı kaldırıp kimseye dolamamıştım. Bir kere bunaldı, sıcaktan hoşlanmazdım ama Duman'ın iyileşen kalp atışlarını dinlemek çok güzeldi.

Artık hayatımı burada mı devam ettirecektim? Bilmiyordum. Ben dengesiz birisiydim, ne yapacağımı kendim bile kestiremiyordum. Planlı yaşamazdım, gelişine göre davranırdım, içimden geldiğine göre. Bir süre burada kalırdım, annemi görmeye arada gider yine buraya dönerdim. Zaten ayaklarım bazen benden bile habersizce Duman'a gidiyordu.

Kendimde kontrol edemediğim tek şey bu aşktı.

Genelde duygularıma hâkim olan, hatta onları yönetebilen birisiydim; zaten ben çok da duygusal değilim. Ama söz konusu Duman'sa hatlar çok yoğunlaşıyor, karışıyor, ben kalbimi değil, kalbim beni yönetiyordu. Hayatla bağımı sağlayan tek şey oydu, bu da demek oluyor ki yaşamaya devam etmek istiyorsam ona ihtiyacım vardı.

Duman'ın kıpırdandığını hissettiğimde tavana sabitli bakışlarım yavaşça onu buldu. Kirpiklerinin arasındaki engebeli bakışlar kalbimi yönetti ve atıp canlı hissettirdi. Gözlerini kırpıştırıp dudağının kenarını kıvırdı ve alnını yanağıma sürttü.

"Günaydın, evindeki ilk gecen nasıl geçti?"

Evim...

Kalbinden mi yoksa bu dört duvardan mı bahsediyor, diye düşündüm.

"Sıcak," dedim kollarının arasını kastederek. "Çok sıcak geçti."

Yanağımın üzerindeki dudakları kıvrıldı. "Kalk hadi, bugün epey işimiz var."

Üzerinde boxerından başka bir şeyi yoktu, bu yüzden doğrulup battaniyeyi üzerinden attığında onu iyice süzebildim. Saçlarını karıştırarak doğruldu ve dolabına yürüyüp havlu aldı. Sırtını, kalçalarını, kıvrımlarını, ensesini uzun uzun izledim. İzlenildiğinin bilincinde olarak güldü ve odadan çıkarken çenesiyle banyoyu işaret etti. Battaniyeyi üzerimden kaldırdım ve üzerimdeki tişörtle doğrulup onun peşine düştüm. Dönüp arkasına bakmadı ama benim peşinden geldiğimi biliyordu. Bu yüzden banyoya girerken kapıyı arkasından açık bıraktı ve doğrudan küvete ilerledi. "Seninle bugün sinemaya gidelim mi?" diye sordu, sıcak suyu açarken.

Kapıyı kapatırken Ada'nın mutfak kapısında durup şaşkınca bize baktığını gördüm. Doğrusu abisi içeride olduğu için yalnızca beni görüyordu ama banyoyu beraber kullanacağımızı anlamıştı. Ağzı bir karış açık kalmış, yanakları kızarmıştı. Ona göz kırparak, "Kulaklarını kapat," dedim ve gülümseyip içeriye girdim.

"Ne... neden ki?" diye kekelediğini duydum.

Duman, yaptığımdan habersizce duşunu almaya başladığında üzerimdeki tişörtü ve çamaşırları çıkarıp onun arkasından kabine girdim ama ona dokunmadım. Hemen arkasında durarak başımı yana eğdim, suyun altında ıslanan vücuduna baktım. Kabinde olduğum için su bana da sıçıyordu ama yoğun şekilde ıslanmıyordum. Kollarımı kendime dolarken onun saçlarını köpürtmesini izledim. Ameliyattan sonra birkaç kilo almış, yavaştan toparlamıştı ama hâlâ kendini çok yormuyordu. Genel de çıplak olduğumuzda masum niyetlerim olmazdı, çok kötü şeyler düşünür ve yapmak isterdim ama şu an yalnızca Duman'a sarılmak istiyordum.

Ben de birini zararsız bir sevgiyle sevebilirim.

Duman saçlarını durulayıp sessizliğimi merak etmiş olmalı ki yavaşça bana doğru döndü ve çırılçıplak şekilde önümde dikildi. Su üzerinden köpüklerle beraber kayarken suskunluğumdan şüphelenerek ellerini sırtıma yerleştirdi ve beni göğsüne çekti. Suyun altına tamamen girip yoğun şekilde ıslanmaya başladığımda, "Neden bana dokunmuyorsun?" diye sordu sessizce. Ellerim hâlâ kendime sarılıydı, onun göğsü arasında sıkışmıştı. Sırtımı okşarken dokunuşunda hassasiyet ve duygu barındırdığını hissettim. "Bana dokunmayı seversin?"

"Bilmem," dedim omuzlarımı silkerek. "Artık ilgimi çekmiyorsundur belki."

Tek kaşını kaldırdı ve saçları alnına yapışmışken güldü. "Birkaç ay önce bunu demiş olsaydın gerçekten üzülebilirdim ama şu an dalga geçtiğini farkındayım."

"Birkaç ay önceki kalbinle şimdiki bir değil. O zaman zaten kırık bir kalple yaşıyordun, artık yenilendiğini görüyorum."

"O kalple yaşadıysam senin sayende," diyerek alnını yavaşça alnıma doğru eğdi. Yakınlaşmasını heyecanla karşıladım. "Beni hayata bağlayan, sana duyduğum aşk oldu."

Bunlar güzel cümleler ama ben doydum aşka, bu yüzden zaten bildiğim şeyleri dinliyormuş gibi hissettim. "Ben aynaya bakamam ama..."

Kehribar gözlerindeki yansımama baktım. "Gözlerindeki yansımama bakmayı seviyorum."

"Bebeğim..."

Pek yapmam ama gülümseyip başımı göğsüne koydum. O çıplaktı, ben de ama sevişmek için değil, ona sarılmak için peşinden gelmiştim. Duman da ne istediğimi anlamış gibi kollarını etraflıca vücuduma doladı ve bu saf sarılışımı kabul etti. Göğsüne yatıp dinlenmeyi seviyordum, yaramaz bir kızdım ama bazen sessizlikte ona sarılıp huzurlu olmayı özlüyordum. İçimdeki öfke ihtiyacını tutkuyla sağlayıp onun yanındayken sakin kalabiliyordum. İçimdeki yıkma ihtiyacını onunla sevişerek sağlayabiliyordum. O benim dengimdi, ben de bir tek onun yanında uslu bir kızdım.

"Saçlarını da tarayayım banyodan sonra, dolaşmışlar," dediğini duydum, gözlerim onun göğsünde kapanırken. "Kaç gündür taramıyorsun?"

"Pek... taramam ki saçlarımı," dediğimi hatırlarken gözlerimi tamamen kapattım.

"Ben her gün tararım."

Yanağımın üzerinden öptü.

Suyun altında sessizce ve hiçbir şey yapmadan, yalnızca sarılıp bekledik. Bir süre sonra beni bırakıp duşuna devam etti ve ben de saçlarımı yıkadım. Az sonra durulanırken benimle uğraşıp durdu, kızdırdı, sonra havluyu getirip sardı. Neyse ki banyoda bir havlu daha vardı, ikimiz de sarınıp dışarıya çıktığımızda salondan Muhammet'le Ömer'in sesini duyduk. Duman kalçama vurup beni doğrudan odaya yönlendirdi. İçeriye girdim ve dün yanımda getirdiğim kıyafetleri kurcalayıp içerisinden siyah kotla, kırmızı bir gömlek çıkardım. Düğmelerini ilikleyip saçlarımı kuruttum. O da arka tarafımda giyinirken, "Kahvaltıyı dışarıda yapalım," dedi, sesi düne oranla daha iyiydi. "Yaz ama senin için kestane bulurum."

Pek olmaz ama... yine gülümsedim.

Saçlarımı sımsıkı bir atkuyruğu yapıp tepede topladıktan sonra gömleğime çekidüzen verdim. İlk üç düğmesini açık bırakıp uçlarını pantolonumun içine soktum. Nasıl göründüğümü merak edip aynaya döndüm ama yüzüme değil, yalnızca kıyafetlerime baktım. Hoş görünüyordum, kendimi beğenmiştim. Rujumu çıkardım ve kolayca sürüp çantaya geri attım. Duman üstünü giymiş, beni izliyordu. Gri, bozarık

renkli tişörtle bir kot pantolon çekmişti üzerine. Saçları dağınık şekilde başının üzerini süslüyordu. Komodine yürüyüp saatiyle cüzdanını aldı. Ben de telefonumu alıp arkasından çıktım. Islık çalarak salona yürüdüğünde onu takip ettim. Muhammet, Ömer ve Ada orta sehpanın etrafını sarmış, bir şeyler yiyorlardı. Kollarımı Duman'ın beline dolayıp kafamı omzunun üzerinden ileriye uzattığımda Ada hemen kızarıp başını önüne eğdi. Sırıttım. "Kulaklarını kapattın mı?"

Duman ve diğerleri neden bahsettiğimi anlamayarak bana bakarken, Ada tamamen utanca büründü. Çok fazla üzerine gitmedim. Muhammet ona gülümserken, Ömer de dönüp bizi uzun uzun süzdü. Onu görmemin üzerinden epey zaman geçmişti, bir on yıl daha görmesem aramazdım doğrusu. Duman'a daha çok sarılıp onun kime ait olduğunu gösterirken, "N'abersiniz?" diye sordu, keyifli bir sesle. Üzerinde kot gömlekle siyah pantolon vardı, iyi ve dinç görünüyordu. "Bana neden öyle bakıyorsun Mahşer? Ben gay değilim kızım, Duman'da gözüm yok, kuma gelmeyeceğim sana. Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Hırlama," diyerek Ömer'in yükselen sesinin önüne geçti Duman. "Kıskanç o, sorgulama yaptıklarını."

"Manyaklar," dedi Ömer, ürkmüş gibi.

Ona kötü kötü bakmaya devam ederken Duman da bakışlarını fısıldaşan Ada ile Muhammet'e çevirdi. Muhammet ona sehpaya hazırladıkları yiyeceklerden uzatıyordu. Duman bir dakika kadar yalnızca onların yüzlerindeki gülümsemeleri izledi. "Sen iş buldun mu Muhammet?"

Muhammet irkilip bu tarafa döndü, kararlı ve cesur bakıyordu. Zaten Duman'dan pek korkmuyordu, ondan nadiren ürküyordu. Başını sallayıp Ömer'e yandan bir bakış attı. "Ömer abi hastanede temizlik elemanı olarak çalışabileceğimi söyledi."

Hımm, güzel olurdu, hem Ömer ona göz kulak olabilirdi. Duman Ömer'le bir bakışma yaşadıktan sonra Ada'nın gülümseyen yüzüne dikti gözlerini. "Tamam. Hem çalışır hem de Ada'yla üniversite sınavına hazırlanırsınız."

Ada da Muhammet de heyecanla başlarını salladılar, gözlerinin içleri gülüyordu. Ada saf, gerçek bir gülümsemeyle Duman'a bakıyordu, hayatımın hiçbir döneminde bu kadar masum bakışlara sahip olmamıştım. "Tamam, Muhammet'in sözel dersleri çok iyi zaten, bir sürü şiir biliyor abi!"

Duman ellerini beline koydu ve sinirli şekilde Muhammet'e baktı. "Kardeşimi o şiirlerle mi tavladın?"

Muhammet sırıtarak Duman'a göz kırptığında Duman bir an onun üzerine uçacak gibi oldu ama elinden tutup onu kendime çektim. Ada gülüyor, abisine el sallıyordu. Duman, Ömer'e *bunlara göz kulak ol,* diyerek benimle çıkışa yöneldi. Portmantodan ayakkabılarımızı alırken Ada'nın cıvıl cıvıl konuştuğunu duydum, fizik tedaviye gideceği için heyecanlıydı.

Evden çıktığımızda doğrudan yakınlardaki bir kafeye gittik. Bu kafe ara sokakta, güzel ve kasvetli bir kafeydi. Duman arabadan indikten sonra elimden tuttu ve beraber içeri girdik. Etrafta birkaç genç vardı. Duman, sokağı gören cam kenarına oturmadan önce benim sandalyemi çekti. Oturdum ve ellerimi masanın altına saklarken Duman'ın komiyi çağırdığını gördüm. Kafe kahve çekirdeği kokuyordu, hoşuma gitmişti. Duman da sandalyesine yerleşip dirseklerini masaya dayadı ve hafifçe masaya abandı. Gözleri yüzümde gezinmeye başladığında, bunun hayatım boyunca son bulmamasını diledim. Elini, masanın üzerindeki elime doğru uzattı. "Buranın omleti çok güzel, yemek ister misin?"

"Beni öpmeyi sevdiğine göre senin damak tadın güzeldir," dedim. Bu onu güldürdü. "Söyle, yiyeyim."

"Emrin olur Gül Dikenim."Garsona siparişimizi verdi. Garson yanımızdan ayrıldığında parmağını masanın üzerine koyduğum elimin etrafında dolaştırmaya başladı. Yakınımızda insanlar olmaması hoşuma gitmişti, ben onunlayken yalnızlığı seviyordum. Ellerimizin birbirine yaklaşıp uzaklaşmasını ama asla dokunmamasını izlerken, "Bugünümü sana ayırmak istiyorum," dedi tatlı bir sesle. "Ada'yı fizik tedaviye götürdükten sonra seninle bir şeyler yapalım."

"Babanın yanına gidecektik," dedim, elime uzanan ama yine tutmayan eline sinir olurken.

"Akşam gideriz, akşama kadar vakit geçirelim."

Parmakları yumruk halindeki elimin etrafında dolaşmaya devam ederken dudağının kenarıyla da gülüyordu. Elimi kıpırdatmamak, parmaklarını tutmamak için kendimi kasarken, Duman dudaklarını yaladı. "Kendini sıkma."

"Sıkmıyorum," diye inkâr ettim.

"Parmakların kaskatı oldu," dedi, işaretparmağıyla elimin etrafında bir daire çizdi. "Bana dokunmamak için." Şeytansı bir şekilde gülüp aynı

şeye devam etti. Garson gelip yiyeceklerimizi bırakırken bile buna son vermedi. Kafamı kaldırdım ve kirpiklerimin arasındaki renkli gözlerimi ona dikip sert sert baktım. Aşkımı, kendisine olan zaafımı kullanıp benimle eğleniyordu. Sinirlenip sertçe elini kavradım ve istediği zaten bu olduğu için Duman gözlerinizi birleşmiş ellerimize indirip gülümsedi.

Neyse ki beni sinir edecek bir şey söylemedi. Kahvaltımızı yaparken ellerimiz ayrıldı ama her fırsatta elime, bileğime dokunmasında bir şey aradı, bir şey... anladım ki, aşkın şekle büründüğünü görmek istedim. Yani imkânsızı diledim.

Kahvaltıdan sonra Ada'nın yanına gitmek için oradan ayrıldık, hastaneye yol aldık. Yolculuğumuz sessiz geçti, beni çok konuşturmadı, radyodan yükselen şarkıyı dinledik. Araba hastane bahçesine girince de başımı kaldırıp baktım, onunla aynı anda indim.

Arabanın etrafını dolanıp yanıma geldiğinde elimden tuttu. Parmaklarımız kavga halinde birbirini tutarken, hastanenin kapısından içeriye girdik ama bu kez fizik tedavi bölümüne geçtik. Üst kata çıktığımızda Duman bizi bir odaya yönlendirdi. Koridor sonundaki odaya geçip kapıyı çaldığımızda içeriden Ömer'in sesi yükseldi. Önce Duman, ardından ben girdim. Ellerimiz hâlâ ayrılmamıştı. Kapıyı ayağımın ucuyla kapatırken gözlerim içeriyi taradı. Evet, burası bir fizik tedavi odasıydı ve Ada'yı da tam şu anda ilk kez ayakta görüyordum. Yürüme bandının üzerindeydi, elleri demirlerin iki tarafından tutuyordu ve Muhammet de düşmemesi için ellerini onun beline koymuştu. Bizim girmemizle beraber kafalar bize döndü. Ada'nın gözlerindeki korku ve endişeyi görür görmez tanıdım, aynı zamanda utanç da duyuyordu. Ömer odanın diğer tarafındaydı, üzerinde yine beyaz önlüğü vardı. Başka bir doktor da yürüme bandının yanındaydı ve bizi selamlamıştı. Duman doktor beyi aynı şekilde selamlayıp Ada'nın yanına yöneldi. "Kız kardeş?"

"Abi?"

Ada abisini görünce daha da rahatlamış gibi gülümsediğinde Duman ellerimize baktı ve yavaşça bırakıp kız kardeşinin yanına yürüdü. Muhammet geri çekilip Duman'a izin verdi. Duman Ada'nın koluna girip yüzünü kardeşine eğdi. Ada'nın üzerinde takım bir eşofman vardı, o dümdüz, ince telli saçlarını atkuyruğu yapmıştı. "Korkmuyoruz değil mi abiciğim?"

"Korkuyorum."

Güldüm.

Hepsinin başı bana dönse de aldırmadım ve kafamı iki yana sallayıp Ada'ya bakmaya devam ettim. Gıcık olmuş olmalı ki bana bakarken dudaklarını büzdü ve abisine döndü. "Böyle yapacaksa dışarıya çıksın!"

"Dışarıya çıkmamı istiyorsan bana söyle Ada."

Diğerleri gerginliğin farkına vardı ve Ömer fizik tedavi doktoruna gülümseyip kapıya doğru geçirdi. Duman omzunun üzerinden bana dönüp, "Yapma," dedi sadece. "Güvenini kırma."

Güvenini kırmak için yapmamıştım, yalnızca diyalogları komik gelmişti. Yine de başka bir şey söylemedim, başımı sallayıp Ada'ya göz kırptım. Abisine döndü ve bir eliyle demirin kenarından tutunurken, diğer eliyle abisinin kolundan tuttu. Muhammet heves ve heyecanla Ada'nın bir adım atmasını beklerken, Duman da güvenini toparlamak için kardeşiyle konuştu. "Bu odada, düştüğünde sana gülecek kimse yok Ada. Hepimiz senin yürümeni görmeyi dört gözle bekliyoruz." Kardeşiyle konuşurken şeytanları hiç yok gibiydi.

Ada'nın Duman'ın kolunu nasıl sıkı tuttuğunu görüyordum. "Düşersem gülmeyeceksiniz?"

"Gülmeyeceğiz," dedim Duman'dan önce davranarak. Abisi ve Muhammet zaten gülmezdi, korktuğu bendim. Ben de yalnızca düşüşü komik olursa gülerdim, düştüğü için değil. Ama bu onu incitirse gülmeyiverirdim, bir şey olmazdı. "Gülmeyeceğim Ada, hem gülsem bile beni neden takıyorsun ki? Bırak utanılacak şeyi ben yapmış olayım, sen yürümene bak."

"Haklı," dedi Muhammet, yürüme bandına doğru bir adım attı. "Çok şaşırdım, çok doğru konuştu."

Ada Muhammet'e gülümseyip önüne döndü ve omuzları dikleşti. Burada durmak sıkıcı olmaya başladı, bu yüzden ben de ilerleyip onlara katıldım. Ada arkasını dönüp beni görünce bir an duraksamıştı. Ona düz düz bakarak diğer koluna girdim ve çenemle bandı gösterdim. "Yürü de göster bize neler yapabileceğini."

Duman'ın bana olan bakışlarını hissederken, Ada da şüpheci gözlerini birkaç saniye yüzüme gezdirip önüne döndü. "Gülme sakın."

"Ada," dedi Duman, yumuşak bir sesle. "Gülmeyecek işte."

"Sen de hemen sevgilini tut," dedi Ada, başını eğip ayaklarına bakarken. Muhammet kendisi arkada kalıp Ada'ya yardım edemediği için

söylenirken, Duman da eğilip kardeşinin saçlarından öptü. Ada sanırım yeterince yüreklenmiş olmalı ki hem benim hem de Duman'ın kollarından sıkıca tutarak ileriye doğru bir adım attı. Ben de Duman da onun ayaklarına kilitlenmiş, atacağı adımı bekliyorduk. Bu yüzden Ada o adımı attığında kendimi bile şaşırtarak gülümsedim.

"İşte bu," dedi Duman, Ada'yı daha da yüreklendirerek. Gözlerimi küçük bir anlığına ona çevirdim, dişlerini göstererek gülüyordu. Ada'nın saçlarından bir daha öptü. "Buradan çıkalım sana istediğin şeyi alacağım."

"Muhammet'i istiyorum," dedi Ada, pat diye.

Beni bir gülme tuttu ve Muhammet'in gülüşü benden önce davrandı. Duman Ada'ya bakakaldı ve kafasını iki yana sallayıp yürümesi için onu teşvik etti. Ada kafasını hafifçe çevirip Muhammet'e göz kırptığında, "Aferin," dedim kulağına doğru. "İstersen sana cadılık öğretirim, Duman'ı beraber delirtiriz."

"Delirtir miyiz?"

"Gece üzerimize çarşaf atar, abin uyurken odasına girer, hayalet numarası yaparız. İster misin?"

Gülmeye başladığında Duman'la Muhammet Ada'nın yüzüne bakıp bana döndüler. Omzumu silktim ve gözlerimle Ada'nın adımlarını takip ettim. Gülümseme, iki insan arasındaki en kısa mesafe derler, belki de doğruydu.

"Sen bu gidişle üç güne koşacaksın," dedi Muhammet, ıslık çalıp Ada'yı cesaretlendirirken.

"Koşacak tabii," derken kardeşinin adımlarını takip ediyordu Duman. "Çok tatlı koşuyordu hem o."

Tatlı koşmak da neyin nesiydi? Gözlerimi devirdim.

Duman aynı anda popoma uyarıcı şekilde vurdu.

Bu olmamış gibi davranıp Ada'nın ayaklarına baktım, üçüncü adımı atıyordu. O adımı da attığında Muhammet el çırptı ve Duman'ın da dudaklarına ölümcül güzellikte bir gülümseme yaslandı. "Ada, Ada, Ada... Kardeşlerin en güzelisin sen, aferin abiciğim!"

"Bul... bulutların üzerinde yürüyorum sanki, çok ilginç."

"Sana yapabileceğini söylemiştim," dedi o sırada Muhammet.

"Gel," dedi Duman, bakışları Muhammet'i bulmadan hemen önce. "Biraz da sen tut Ada'yı."

İkisi de Duman'dan böyle bir tavır beklemedikleri için şaşırdılar. Muhammet heyesle başını salladı ve yanımıza kadar gelip Duman'ın açtığı boşluğu doldurdu. Ada'nın kolundan tutup ona destek olduğunda, ben de Ada'nın kolunu bıraktım ve Duman'ın yanına geçip uzaktan çifte kumruları izledim. Başta buna karşı ürkekti, fizik tedaviye başlamak istemiyordu ama elbette yürümeyi özlemişti. Muhammet'in kolunu sıkıca tutuyordu. Duman onları dikkatle izliyor, âşık biri olarak belki karşısındaki aşkı da tartıyordu. Ada yürüme bandını, Muhammet'le, sevgilisiyle beraber sonuna kadar yürüdü ve birkaç metrelik yol neredeyse yarım saatini aldı. Yol bittiğinde yorulmuş bir şekilde Muhammet'e yaslanıp bize döndü, güldü. "Yaptım!"

"Yaptın," dedi Duman.

Yaptın, diye tekrarladım içimden. *Yapamayabilirdin ama yaptın.*

Ada'nın gözleri mutlulukla doldu, belli ki kendisi de yapamayacağını düşünmüştü. Muhammet eğilip onun yanağından öptüğünde Ada biraz utandı ama sevgilisine daha çok sarıldı.

"Çok sevgi," diyerek gözlerimi devirdim ve sırıtan Duman'ın omzu altından çıkıp kapıya yöneldim. Duman beni çıkmadan yakaladı ve tekrar göğsüne yasladı. Yanaklarımı şişirip orada kaldım ve az sonra fizik tedavi doktoru geldiğinde bir şeyler konuşuldu. Pek kulak asmadım, başım Duman'ın göğsüne yaslı olduğu için onun kalp atışlarını dinlemeyi tercih ederek gözlerimi yumdum. Kalbinin sağlıklı atmasını çok uzun süre beklemiştim, yıllarca.

"Güzel ses," dedim memnun şekilde.

"Yine ağzının içinde ne söylüyorsun da ben ne kaçırıyorum acaba..."

"Kim bilir," derken kıvrılan dudaklarım tişörtünün üzerinden kalbine yaslandı.

Orada işimiz bittiğinde yanımızda Ada ve Muhammet'i eve bırakarak onlardan ayrıldık.,Saat akşamın beşini bulmuştu, bu kez iyi değil, kötü bir şey yapmaya gidiyorduk. Duman arabayı şirkete doğru sürerken, sekreterini arayıp babasıyla amcasının şirkette olup olmadığını sordu.

Akşam yemeği için beraber bir restoranda gittiklerini söylemişti sekreter.

Duman da arabayı o restorana sürdü.

Araba çok gecikmeden şık bir restoranın önünde durduğunda bakışlarımı restoranın camından içeriye dikerek kapıya uzandım. İnmek için

aceleci davranıyordum ama Duman benden de hızlı davranıp çıkmadan önce elimden tuttu. "Babamı doğru dürüst tanımıyorsun Mahşer, benim gibi değildir." Kimse senin gibi olamaz zaten, diye ekledim içimden. "Kırıcıdır, öfkeli ve umursamazdır."

"Bana benziyor yani," dedim dudağımın kenarını kıvırarak.

"Duyduklarından sonra kontrolden çıkabilir, seni üzer. Bir de senin kendisinin üvey yeğeni olduğunu duyunca... Çabuk öfkeleniyorsun, onun oyununa gelme."

"Merak etme, babanın öfkesini veya nefretini tatmin edecek kadar toy değilim."

Kapıyı açıp kendimi dışarıya attığımda atıştırmaya başlayan yağmur damlalarından birkaçını yüzümde hissettim. Duman da arabanın kapısını kapattı. Yanıma gelene kadar onu bekledim. Yanıma geldiğinde parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim ve onunla merdivenleri çıkmaya başladım. Dudaklarımdaki kırmızı ruju yalarken, Duman sırıtarak benim için restoranın kapısını açtı. "Gir bakalım ikiyüzlü arsız şeytan."

Çenesinin altını okşayıp benim için açtığı kapıdan içeriye girdim ve kafamı çevirip ileriye baktım. Gözlerim bir tarama yaptı ve daha önce gördüğüm bu adamları bugün bir kez daha gördüm. Karşılıklı oturmuş yemek yiyorlardı. Yüzsüzlükleri mide bulandırıcıydı. Adam abisinin karısıyla ilişki yaşamıştı, onun kendisini aldattığını sandığındaysa kadını ve babamı öldürmüştü. Tanık olduğum şeyler mide bulandırıcıydı, Duman'ın babası benim üvey eniştemdi, annesi üvey halam...

Duman ilerlemeye başladığında elinden tuttuğum için ben de ilerlemiş bulundum. Yüzüme, o çok alıştığım maskelerden birisini geçirerek masalarına yürüdüm. Duman'ın da yüzündeki samimi ifade kaybolmuş, dudakları tek bir çizgi halini almıştı. Bizi ilk fark eden babası oldu ve gördüğüne inanamıyormuş gibi bakakaldı. Amcası da abisinin bakışlarını takip ederek bizi gördüğünde tadı kaçtı. Elindeki çatal bıçağı kenara bıraktı.

Masaya iyice yaklaştığımızda Duman'ın elini bıraktım ve amcasının yanındaki boş sandalyeyi çekip oturdum. Amcası ağzını açıp bana bakakalırken, Duman da babasının yanındaki boş sandalyeye çöktü. İkisi de ayran budalasına dönmüştü, hiçbir şey demeden masalarına oturmamız onları şaşırtmıştı. Babası önce Duman'a sonra da bana baktı.

"Bu ne?"

"Ne ne?" dedim gelip gözlerimi kırpıştırırken. Gülerek işaretparmağımı yüzüne salladım. "Saçlarımı mı soruyorsun yoksa? Sen de fark ettin demek ki. Her gün açık bırakırdım, bugün bağladım."

Babası birkaç saniye boyunca inanamıyormuş gibi bana baktıktan sonra Duman'a döndü. Bordo kravatına bakarken dudak büzüp amcasına döndüm ve onun donuk bakışlarıyla temas kurdum. "Siz beğendiniz mi saçımı?"

Gözlerini bile kırpmadı. Buraya neden geldiğimizi, ne yapacağımızı anlamış olmalıydı.

"Duman!" Babası sesini yükseltti. Duman omuzlarını silkerek babasına döndü. Babası kravatını gevşetip sinir harpıyla ama daha kısık sesle konuştu. "Bu kızı alıp ne diye buraya geldin? Amacın ne senin oğlum? Para istemeye geldiysen eğer kararlıyım, zırnık yok sana!"

Gözlerimi devirdim. Kadehi sertçe masaya bıraktığımda babası ve amcası endişeyle etraflarına baktılar, sanırım bu kamuya açık alanda itibarlarının zedelenmesinden korkuyorlardı. Madem öyle, zaaflarını açıkça göstermelerini işime gelirdi; çünkü kullanırdım. Babası dişlerini sıkarak bana döndü. "Derhal bu yaptığınıza son verin!"

"Daha bir şey yapmamıştım ki," dedim ve önümdeki kadehi alıp ağzıma götürüyordum ki şu işe bakın, elimden düşüp yerde parçalarına ayrıldı. Hepsi gürültüyle hayret edip yerlerinden sıçrarken yerdeki cam kırıklarına baktım. "Şu işe bak..."

"Haddini aşıyorsun," dedi amcası, hemen yanımdan. Sesi çelik kadar sert, öfkeliydi. Etraftaki masalardan bazı insanların bu tarafa döndüğünü, çalışanların kırık parçaları toplamak için masaya koştuğunu gördüm. Babası elini kaldırıp buraya doğru gelen çalışanı durdurdu ve sonra aynı elini bana salladı. "Duman, şu sürtüğü de alıp buradan gidin."

Duman ellerini ben suçsuzum der gibi kaldırıp köşesine çekildi.

"Gelininiz olarak yemeğinize katılmak istemiştim, bu kadar kaba karşılamanız kalbimi kırdı," dedim, sanki Duman'dan başkasına karşı kırılacak bir kalbim varmış gibi. Amcası da babası da bana tiksintiyle bakıyordu. "Yani, düşündüm ki... Bu adamlar bu genişlikle yemek yiyebiliyorsa, yaptıkları o kadar şeyden sonra mideleri bulanmadan karınlarını doyuruyorlarsa bu yemekler gerçekten lezzetli olmalı."

Duman'ın eğlenen bakışlarını görürken, amcasının tabağındaki bifteğe uzandım ve ağzıma atıp çiğnedim. Kitlenmiş, bana bakıyorlardı. "Ağzının tadını biliyorsun," dedim amcasına takdir dolu bakışlar atarak.

"Yok artık!" diye patladı babası.

"Ahahaha. Baban patlamayı seviyor, senin adını da o yüzden Duman koydu demek ki," dedim neşeli şekilde Duman'a dönerek.

Dudağının kenarını kaşıyarak bana sırıttı.

"Kalk," dedi amcası ve eş zamanlı olarak elini dirseğimde hissettim. Babasının kafası karışmış görünüyordu, sanırım son söylediklerim kafasını kurcalamıştı. Duman amcasının bana olan temas müdahalesiyle birlikte sandalyede aniden dikleşti ama ona her şeyin yolunda olduğunu anlatan bir bakış atıp dirseğimi amcasının elinden çektim. "Korktun mu? Konuşmamdan mı korktun?"

"Duman," dedi babası, sesi karmaşalarla doluydu. "Ne zırvalıyor bu kız?"

"Ara ara zırva yapıyor ama şimdi iyi dinle baba."

"Ben zırva yapmıyorum," dedim ona dönüp kaşlarımı çatarken.

Duman kaş göz yaptı. "Konumuz bu mu bebeğim?"

Doğru ya, konumuz bu değildi. Konudan saptığımı belli etmeyerek, profesyonel bir surat ifadesiyle tekrar amcasına döndüm. Gözbebekleri korkudan mı bilinmez genişlemişti. Bu adamın çok korktuğunu sanmazdım, itibarının zedelenmesini istemiyor olabilirdi. Amacım onları birbirlerine düşürmekti, çünkü zaten haberleri olmasa da düşmanlardı. Çenemi yukarıya dikerek babasının gözlerini hedef aldım. "Size her şeyi, kendimi sizin için yormaya zahmet etmediğim için bir cümlede açıklayacağım." Onlar herhangi bir karşılık vermeden devam ettim. "Karınız sizi kardeşinizle aldatıyordu ve kardeşiniz, karınızın da kendisini aslında üvey abisi olan babamla aldattığını sanarak babamla karınızı öldürdü."

Her şeyi çok uzatmadan açıklayıp bu kez babasının önündeki kadehe uzandım ve kadehteki beyaz şarabı içerek gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Duman hem babasına hem de amcasına bakarken, kadehi önüme bırakıp parmak uçlarımla dudaklarımı sildim. Babası önce Duman'a sonra da kardeşine bakarak elini şakağına koydu. Masanın üzerine koyduğu dirseği titriyordu, yüzünün sağ tarafı da seğiriyordu. Duman'a baktım, babası için endişelenmiş görünmüyordu, zaten ben de endişelenmezdim. Amcası babasına dönüp masaya abandı ve kısık sesle, "Abi," dedi.

"Kes," dedi abisi.

Duman babasına, "Kalp krizi mi geçiriyorsun?" dedi.

Babası dirseğini çekti ve kardeşine susması gerektiğini anlatan bir bakış attıktan sonra Duman'a döndü. Sanırım olay çıkarmayacaktı, eğlencesiz mi kapatacaktık bugünü? Sıkıcıydı. Dudağımı büzüp kadehi tekrar kaldırdım ve beyaz şaraptan bir yudum daha aldım. Yüzünü Duman'a yaklaştırıp neredeyse bizlerin zor duyabileceği bir sesle konuştu. "Kızı alıp buradan git!"

"Aaa," dedim küsmüş gibi davranıp kadehi elimden bırakırken. Kadehi ikinci kez yere düşüp kırılıp parçalara ayrıldığında, sandalyeyi itip doğruldum. Önüme gelen atkuyruğumu arkaya savurup sandalyeyle masa arasından çıktım. "Siz de hiç eğlenceli çıkmadınız."

Gözlerimi devirip arkamı döndüm ve onlarla sıkıldığım için mekânın çıkışına ilerledim. Yağmur hâlâ yağıyordu ama güneş çıkmıştı. Saçımı elime dolayıp yavaşça arabaya yürüdüm ve kalçamı kaputa yaslayıp ayağımı diğer ayağımın üzerine attım. Kollarımı göğsümde bağlayıp Duman'ı beklemeye başladım. Birazdan çıkardı, onun da edecek iki çift lafı olmalıydı. Babası bu saatten sonra amcasına nasıl davranırdı bilmiyorum ama dengelerin değişeceğine emindim. Bundan sonra birbirlerini yiyebilirlerdi, Duman'a zarar vermesinler, yeterdi.

"Sigaram nerede benim..."

Sigaramın arabada olduğunu hatırlayıp içimi çektim ve gözlerimi içeriye çevirip Duman'ın çıkmasını bekledim. Masa buradan tam görünmüyordu ama kapıya doğru yürürse görebilirdim. Parmaklarım saçlarımın etrafına dolanırken bu yaptığımızın sonuçlarından hiç korkmadığımı fark ettim.

"Gül Dikeni!"

Hayret, rüzgâr bana getirmemişti kokusunu, sesinden önce.

Sesini duyar duymaz verdiğim tepki başımı çevirmek oldu. Mekânın merdivenlerini seri şekilde iniyor, yanıma yürüyordu. Kalçamı kaputtan ayırdım o bana gelirken ben de ona doğru birkaç adım attım. Ellerini bendeki boşluğu doldurmak ister gibi yüzümün iki yanına yerleştirip yüzünü yüzüme eğdi. O, insanlarla uğraşmaktan benim kadar keyif almazdı ama bu kez eğlenmişe benziyordu. "Harikasın biliyorsun değil mi?"

"Şeytana ihtiyacın olursa numaramı biliyorsun," diye takıldım ona.

Gülüşünü görmeme yeterince izin vermedi, beni kendine çekip dudaklarımdan öptü. "Seni yemek gerçekten mümkün olabilse keşke."

Ağzını benden çektiğinde gözlerimi bir süre kapalı tutup ardından açtım ve parmaklarımla rujumu toparlarken genzimi temizledim. "Rujumu temizlesene."

Bana gülüp -ki buradaki önemli detay gülmesiydi çünkü genelde sırıtırdı- elini kaldırdı ve önce kendi dudaklarını sonra da benim dudaklarımdaki ruju temizledi. Parmakları dudaklarımın etrafında dolanırken gözümü kırpmadan onu izledim.

Arabaya atladığımızda saatin yediyi geçtiğini gördüm. Eve gideceğimiz düşüncesine kapılmıştım ama arabayı çok başka sokaklara sürdü. Bir süre sonra arabayı deniz kıyısına çekip motoru durdurdu. Arabanın içiyle beraber hava da karardığı için deniz siyah görünüyordu. Dışarıdan hiçbir ses gelmiyordu, yağmur yağmaya son vermişti. Ayak parmaklarımı bez ayakkabılarımın içinde kıpırdatarak ona döndüm ve zaten bana bakmakta olduğunu gördüm. Zifiri karanlıkta da olsa bu gözleri tanırdım, çünkü benim kalbim bu gözlere endeksli atıyordu. "Bu arabanın camları film kaplama mıydı?" diye sordum.

Üstdudağını ağzının içine çekip camlara bir göz attıktan sonra kafasını aşağıya yukarıya salladı. "Öyle olduğunu daha önce söylemiştim."

"Hımm," dedim arka koltuğa göz atarken.

Duman sırtını cama, yüzünü de bana döndü. Bunu yaparken de koltuğunu arkaya yatırdı. Onun yaptığı gibi, önümüzde daha çok alan açılması için ben de koltuğumu arkaya yatırdım. "Neden arabanın camlarını soruyorsun ki?"

Uzanıp saçımdaki lastiği çekerken gözlerimi ondan ayırmadım. Duman bunu kaçırmak istemiyormuş gibi uzanıp arabanın tavan ışığını yaktı ve gözlerini saçımla beraber belime indirdi. Dümdüz tutamları elimle karıştırıp sırtıma serptim ve ayakkabılarımı da çıkarıp kenara bıraktım. Duman uzanıp tek seferde tişörtünü ensesinden çekip çıkardığında alt dudağımı yalayıp çıplak gövdesine baktım. "Neden soyunmaya başladın?" dedim.

Tişörtü torpidoya fırlatırken kafasını iki yana salladı. "Arka koltuğa geç."

"Bana emir verme."

Gömleğimin düğmelerini açmaya başladım ve o ağzı kurumuş gibi, üst üste yutkunup bana bakarken tüm düğmelerimi çözdüm. Omuzlarımı ileriye atarak gömleği çıkardım ve torpidoya bırakarak ellerimi onun ellerinin üzerine koydum. "Güzel bir şarkı aç," dedim.

Ben onun kucağında kayıp arzu ettiğim yere otururken, Duman elini yanımdan uzatıp dijital radyoya dokundu. Gözleri tamamen bendeydi, o yüzden doğru tuşa basması zaman almıştı. Önce hoşlanmadığım, enerjik bir şarkı çaldı ve sevmediğim için, "Değiştir," dedim.

Kafasını arkaya yasladı ve gözkapakları eriyip kapandı, gözlerini görememek bir an yüreğimi kastı ama telaşa gerek yoktu. Şarkılar değişmeye devam ederken dudaklarımı da dudaklarına yasladım.

"Kalsın," dedim, o şarkıyı duyarak.

Duman, "Tamam," diye soluklanıp elini radyodan çekti ve derhal saçlarıma uzanıp eline dolarken beni öptü.

"Bana daha çok sevgilim der misin?" diye sordum.

"Derim, sevgilim."

O şarkı çalarken ve arabanın camlarına yağmur damlaları yeniden düşmeye başlamışken gözlerimi sonuna kadar kapattım. Eğer dünyanın herhangi bir dilinde, bir insanın bir insana duyduğu ihtiyaçtan daha büyük bir hissin açılımı varsa o hissin adını bilmek isterdim. Radyoda bana onu hatırlatan şarkı çalarken, elimi götürüp sıkar gibi boğazını kavradım. Onu öperken kırmızı pelerinli bir şeytandan çok, prensese kaptırmaktan korktuğu prensin dizlerine kapanmış, aşk dilenen çirkin bir cadı gibi hissediyordum.

Çünkü ben bu hikâyede ben prenses değilim, cadıyım.

"Telefon..." Duman geri çekilene kadar telefonun sesini duyamadım ama oflayıp telefonu cebinden çıkarıp arayana bakarken, ben de dudaklarımı yanağına kaydırmaya başladım. Yanağını dudağıma sertçe bastırıp, "Evet," diye yanıtladı telefonu. Birkaç saniye sonra ise kaskatı kesildi. Bu geri çekilmem için bir çağrıymış gibi hissedip kafamı geriye attım ve telefonu kapatışını, sersemlemiş şekilde bana dönmesini izledim. Nefes alışverişi yavaşladı ve söylediklerinden sonra hissettiğim aşkın uğultusu kaybın gölgesinde kaldı.

"Babamla amcam... Dönüşte trafik kazası geçirip olay yerinde vefat etmişler."

"KIRMIZI GÜL"

ON GÜN SONRA

Acının, insanı aniden büyütmek gibi bir hüneri vardı, diye düşünmüştüm günlerden bir gün.

Acı çekmediğini söylemesine rağmen böyle Duman'a olan buydu; biraz daha büyümek.

Gözlerime bakmazsa canının acıdığını saklayabileceğini düşünüyor, bu yüzden bakışlarını bende hiç tutmuyordu. Belki de ben farkında olmadan ona gözlerinin kalbini gösterdiğini söylemiştim, o da bunu aklında tutmuştu, kalbinde neler olduğunu göstermemek için gözlerini kaçırmaya başlamıştı.

Şimdi nasıl söyleyeceğim ona, *sen gözlerini göstermeyince de benim kalbim yalnızlaşıyor*, diye.

Babasının ve amcasının ölümünden ziyade, böyle bir hayat yaşayıp ölümlerinin ardından üzülmeyeceği bir ailesi olduğu için üzülmüş gibiydi. Kazadan sonraki günlerde kazanın olası bir düşman tarafından gerçekleşip gerçekleşmediği gündeme gelmişti. Ancak öğrendiğim kadarıyla olay tamamen bir kazaydı. Babasının ve amcasının ardından tüm miras Duman'a kalmıştı ve tam yoksul bir adama dönüşüyor derken, tekrar yüklü bir servetin sahibi olmuştu. Bu, Duman'ın pek umurunda değildi doğrusu, şirketteki CEO neredeyse her şeyle ilgileniyormuş.

Ada da oldukça üzgündü. Araları iyi olmasa da sonuçta ölen babasıydı. Bu yüzden fizik tedaviyi de aksatmıştı, Muhammet gelip defalarca onu tedaviye götürmek istemişti ama Ada evden çıkmayı reddetmiş, Duman da onun isteğine saygı duymuştu. İkisinin de ailesinden yakın kimse neredeyse kalmamıştı. Uyandığım her sabah, hüzün evin içerisindeki duvarlara bile sinmiş hissi duyuyordum.

Bu yüzden uyandığımdan bu yana gözlerimi açmakla ilgili tereddütlerim vardı. Fakat bir yerde bunu yapmalı, bu hüzünlü evde gözlerimi açmalıydım. Elimi, günlerdir benden erken uyanan Duman'ın tarafına koydum. Gözlerimi açıp tavana baktıktan sonra, doğruldum ve o sırada bir şey dikkatimi çekti.

"Bak sen..."

Sıntarak uzandım, komodindeki kırmızı gülü aldım. Duman bazı sabahlar pastaneye gidip sıcak ekmekler alıyordu. Bu sabah da gitmişti demek ki, dönerken de bana bu gülü almıştı. Gülü bir anda tuttuğumu fark edince dikenleri aklıma geldi, elime batmalarından korkmadım ama elime batmayınca da merak ettim. Oysaki dikenleri yoktu, dikenleri kesilmiş gibiydi. Ayıklamış mıydı? Gülleri böyle mi seviyordu? Dikensiz?

Kendimi, onun dikenleriyle sevdiği tek gül ilan ederek yataktan kalktım.

Üzerimde bir şortla askılı vardı, havalar iyice ısınmıştı. Gülümü tutarak odadan çıktım, etrafta Duman'ı ve kardeşini aradım. Kafamı mutfak kapısından içeriye soktuğumda onları tahmin ettiğim gibi masada gördüm, Ada Nutella kavanozundan aşırıyordu ve Duman kahvesini içerken onun saçlarını karıştırıyordu.

"Bana da gül aldın mı?"

Ada'nın sesini duyan Duman başını buraya çevirdi ve beni görünce dalgınca baktı. Elimdeki gülü gözlerinin içine bakarak koklarken içeriye girdim ve yanlarına kadar yürüyüp Duman'ın arkasında kaldım. O sırada kardeşine, "Hayır," dedi.

Ada herhangi bir kıskançlık tepkisi göstermeden kaşıkla çikolata kavanozunu bana uzattı. "Yemek ister misin?"

"Hayır," diyerek eğildim ve kollarımı arkasından Duman'a dolayıp yanağımı yanağına bastırdım. Dokunuşumla beraber omuzları gevşedi ve kafasını hafifçe öne eğip kolumun üstünden öptü. "Bir şeyler ye sevgilim."

O istediği için, "Tamam," dedim.

Demlenmiş çaydan bir bardak alıp simitlerden kaptım. Masaya geçip yemeye başladığımda başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Gün geçtikçe havalar ısınıyordu, balkonun kapısı neredeyse hep açık kalıyordu.

"Ada, bugün fizik tedaviye gidiyorsun."

Duman'ın itiraz istemeyen ses tonunu duyduğumda, onun kalkmaya hazırlandığını fark ettim. Düştüğü dipten kalkmaya... Bunu yapmaya

kardeşiyle başlıyordu. Ada gözlerini abisine çevirip bir şey diyecekmiş gibi oldu, ardından uslu biçimde başını salladı.

"Muhammet'le gidebilir miyim?"

Duman bu konuda artık daha esnekti. "Elbette," dedi, Ada'ya dönerek. "Dilersen sonrasında beraber vakit geçirebilirsiniz. Yapmayı istediğin bir şey var mı?"

Ada tekerlekli sandalyesindeki bacaklarına doğru baktı. "Koşmak istiyorum."

"Bunun için neden bu kadar az şey yapıyorsun peki?"

Duman Ada için üzülebilirdi ama ben bunu sormadan yapamamıştım. Ve alışığım, bir ortamda duyulmasını istenilmeyen bir şey söylendikten sonra insanların bana tıpkı Ada gibi bakmasına. "Az şey yaptığımı düşünmüyorum. Elimden geleni yapıyorum."

Duman'ın *üzerine varma*, diyen bakışlarını yok sayarak kaşlarımı çattım. "Fizik tedavi doktorun haftalar önce, çabalarsa kısa sürede yürüyebilir demişti ama sende hâlâ bir gelişme yok. Hem abini hem de Muhammet'i hayal kırıklığına uğratıyorsun."

"Mahşer," dedi Duman, söylediklerimi tasvip etmiyormuş gibi, tek solukta.

"Bırak abi," dedi o sırada Ada ve bana karşı kinlenmiş gibi gözlerini kıstı. Bir an sonraysa serçe parmağını uzattı. "Var mısın iddiasına, bir ay içinde değneksiz adımlar atacağım."

İçimden sırıtsam da dışarıdan bu meydan okumasını küçümsüyormuş gibi davrandım ve Duman onaylamaz bakışlarla bizi izlerken parmağımı serçe parmağına doladım. "Ben de yürüyemeyeceğini söylüyorum. Bakalım hangimiz kazanacak."

"Abi, şuna benim yapabileceğimi söyler misin?" Ada dönüp abisine baktı.

Şeytanca sırıttım. "Söyle ona abisi."

Duman dudaklarını birbirine bastırıp bana düz düz bakmaya devam etti ve sonra Ada'ya dönüp yanağından öptükten sonra onu kucaklayıp kaldırdı. Onu salona götürürken konuştuklarını duyuyordum, Ada beni hâlâ abisinden kıskandığı için zaman zaman beni kötülemesine de alışkındım.

Çayımla simidimi bitirince dişlerimi fırçalamak için banyoya gittim. Evden getirdiğim kıyafetler Duman'ın dolabındaydı, aynı gardırobu

paylaşıyorduk. Gülü yatağa bırakıp dolaptan kendime siyah, düz bir spor elbise seçip giyindim. Saçlarımı başımın tepesinde sıkı bir atkuyruğu yaptım. Duman saçımın bu halini beğendiğini söylemişti.

Dudaklarıma renksiz bir nemlendirici sürüp aynaya sadece birkaç saniye baktım, kendimi görmekten yine nefret edip arkamı döndüm. Odadan çıktığımda Duman'ın buraya yürüdüğünü gördüm ve sabit kalıp gelmesini bekledim. Önümde durunca ellerini gri tişörtü üzerinden beline koyup dudaklarını ağzına doğru çekti. Kızdığı zamanlarda oluşan birkaç mimik oluştu çehresinde. "Ada'ya, onu kışkırtarak yardımcı olmaya çalışıyorsun ama bu her defasında başarılı sonuçlanmaz. Çoğu zaman kırılır."

"Riske girmeye değdi." Parlatıcımı, bile isteye, gözlerinin içine bakarak yaladım. "Yürümek için bir nedeni daha var artık, beni yenmek."

Gözlerime dikkatle bakıp elini kaldırınca sırtım kapıyla bütünleşti, vücudum ve kalbim beklentiyle doldu. Geçen günlerde benimle birkaç kez, duygusaldan uzak şekilde sevişmişti, bunu anlamıştım, çünkü öfkeli hissediyordu. Şimdi de mi benimle sevişmek isteyecekti? Eli yanağıma yerleşince kendimi ona doğru giderken buldum ve alnımı boyun boşluğuna yaslayarak parmağımı karnında gezdirmeye başladım. "Kızdın mı?"

"Kızıp kızmamamın davranışların üzerinde bir etkisi olacak mı?"

Doğruyu söyleyip, "Muhtemelen hayır," dedim. Kısa vadede belki ama uzun vadede olduğum kişiydim işte.

Göğsü hareket edene kadar güldüğünü anlamadım, bunu sesli yapmamıştı. Cevabımı ciddiye almamasına sinirlenmedim, bir de bunun hakkında tartışmak istemiyordum. Atkuyruğumu elinin içine dolayıp başımı arkaya doğru çekince dudaklarımı huysuzca büktüm. Duman dudaklarıma doğru eğilip dudaklarını sürtünce boğazımdan alçak bir ses çıktı. Öpmek yerine dudaklarını dudaklarımda sabit tuttu, bastırdı, sıcaklığımı hissedip şakağıma doğru kaydırdı, yüzümü dudakları altında hissetmek istiyor gibi davrandı.

Biraz sonra, "Elbiseni sevdim, bu yüzden üzerinden çıkarmıyorum," diyerek yanımdan geçti ve odasında kayboldu. Gözlerimi devirerek arkamı döndüm, komodindeki ilaçlarını almasını izleyip ayağımı yerde sürtmeye başladım. Yatağın ucuna oturup telefonuyla oyalanmaya başlayınca, "Annemin yanına gideceğim," dedim.

Telefonundaki bir şeye yoğunlaşmış halde. "Moralin bozulacak." dedi.

"Neden bozulsun?"

"Annen yine seni umursamayacak, sen de bunu fark edip üzüleceksin."

Ah tabii, bunun da farkındaydı. Yüzüme vurmuş gibi algılamadım, yaşanacakları görüp beni uyardığını düşündüm. "Umursamasın. Ben onu umursuyorum ya."

Başını aniden kaldırınca onu irkilten şeyin ne olduğunu düşündüm. Ardından gözlerinin günler sonra fazlasıyla içten baktığını gördüm. Şeffaf değildi izler, gizlemek de bir yere kadar. Kalbim ona tamamen güvendiğinde böyle birisi oldum, eskiden parazit saydığım izleri şimdi onunla yakınlaşmanın bir yoluna çevirdim.

Ağır ağır kalksa da süratle yanıma geldi. Omuzlarımdan tutup beni sıkıca göğsüne bastırdı ve saçlarımdan öptü. Sarılışı öyle sıkıydı ki, göğüslerim gövdesinde düz oldu. "Keşke bu durumla ilgili elimden gelen bir şey olsa Mahşer."

Annemin beni eskisi gibi sevmesini sağlayabilir miydi? Hayır, yapamazdı. Ölümüm bile bunu gerçekleştiremezdi, ben ölsem dahi annem üzülmesini istediğim kadar üzülmezdi.

"Acıyor musun?"

"Üzülüyorum."

"Artık hak veriyorum annemin bile beni sevmemesine." Ben bile çoğu zaman kendime çekilmez birisiymişim gibi geliyorum.

Sanki bu söylediğime sinirlendi, bu yüzden zaten sıkı sarılmıyormuş gibi daha da sıkı sarıldı ve nefes alamayacağım raddeye geldiğimde bile beni bırakmadı. Sarılmasını öpüşmesine benzettim, ikisinde de zaman aşımına gidiyor, canım yanana kadar devam ediyordu.

"Ben de dışarıya çıkacağım, seni bırakayım," dediğinde başımı sallayıp geriye çekildim. Ona, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Bazı işlerim var."

Cevap vermesini isteyerek dik dik baktım.

O da bana baktı. Sonra içeri girip yanıma kot ceket aldım. O sırada Duman'ın çalan kapıyı açmaya gittiğini gördüm. Gelen Muhammet'ti. Duman'la selamlaşmak için elini uzatmıştı ve Duman da dik dik onun uzattığı eline bakıyordu. "Elimi sıkacak mısın abi?"

Duman onun elini sıkarak gözlerinin içine baktı. Muhammet bu psikolojik baskıdan sıkılmış şekilde oflayıp Duman'ın yanından geçti. "Sevgilim nerede?"

Ben sırıtırken Duman boynunu iki yana kütleterek ona döndü ve Muhammet'in arkasından kıskanç şekilde baktı. "Ada odasında, salona geçin, takılın." Oflayıp ensesini kaşıdı. "Biz Mahşer'le dışarıya çıkacağız, birkaç saate döneriz."

"Güzel," dedi Muhammet sırıtarak ve Ada'nın odasının kapısını çalıp içeriye girince Ada'nın neşeli çığlığını duyduk. Muhammet kapıyı kapattığında Duman gözlerini yumdu, ona sırıtmamı kaçırmış oldu. Sabırla soluyarak portmantodan ceketini aldı. "Ada'yı seviyor, yanlış bir şey yapmayacak," diyerek kendisini rahatlattı.

Bir şeytanlık yapmamak için dudaklarımı ısırarak sırıtır halde portmantodaki ayakkabılarımı aldım, iplerini bağlarken, "Sırıtma," dediğini duydum.

"Kardeşini koruman çok tatlı," dedim sırıtmayı sürdürerek.

Daireden çıkıp arabaya geçtik. Bu sefer şoför koltuğuna ben oturdum, arabayı kendi evime sürdüm. Duman dizlerime koyduğum ceketimi alıp arka koltuğa fırlattı, böylelikle elbisemin altındaki esmer bacaklarım ortaya çıktı. Dikkate almadan eve ilerledim ve Duman elini dizime koyup camdan dışarıyı izlerken annemin bu kez bana nasıl davranacağını düşündüm.

Eve geldiğimde ikimiz de indik. Her ihtimale karşı ceketimi arka koltuktan aldım ve evin kapısına doğru hareket ederken, Duman kolumdan tutup beni durdurdu. Beni hızla göğsüne çekince atkuyruğum yüzüne çarptı ve çenemi tutup başımı arkaya yatırdı, alnımdan sertçe öptü. "İşim bittiğinde seni ararım, eve beraber gideriz."

"O anki moduma bağlı."

Kafasını iki yana sallayıp atkuyruğumu bıraktı. Ben bahçe kapısından girdiğimde orada kalıp arkamdan baktı. Sokak kapısında durunca ayağımla yerde ritim tutmaya başlayıp tırnağımı kemirdim, sonraysa kapıya sertçe vurdum. Birkaç saniye sonra kapıyı Enes açınca onu göğsünden iterek içeriye girdim. "Annem nerede?"

"Odasında. Nasılsın?"

Ceketimi koltuğa bırakıp ona şöyle bir baktım. "Ne yapacaksın nasıl olduğumu?"

Derince soluyup elini saçları arasından geçirdi. "Ne zaman inanacaksın seni gerçekten önemsediğime?"

Gerçekten burada mı kalacaktı artık? Hep annemle mi? Annem onu affetmiş miydi? Ona olan öfkemi unutamıyordum, terk edilişimi de. Kalbim ona, bir daha onarılmayacak şekilde kırılmıştı. Ben göstermek istemesem de bazen duygularım saydamlaşıyor, nadiren de görünüyordu. Görmesini istemeyerek bakışlarımı kaçırdım. "Neler yapıyorsun?"

Onu terslemeden konuştuğuma inanamıyormuş gibi bocaladı, sonraysa gülerek yaklaştı. "İş buldum, çalışmaya başladım."

İlgisiz görünmeye çalışarak, "Ne işi?" dedim.

"Bir kulüpte güvenlik görevlisi olacağım."

"Ah, harika! Çok dayak yersin!" Annemin odasına ilerlediğimde bu halime güldüğünü duydum ve kapıyı açıp odaya girdim.

Annemi üzerini giyerken görerek şaşırdım, çünkü dışarıya çıkmak için hazırlanıyor gibiydi. Dışarıya pek çıkmazdı, evde oturmak her zaman ilk tercihiydi. Nereye gidiyordu? Gömleğine baktım, ona bu gömleği almamın üzerinden yıllar geçmişti, hiç de üzerinde görmemiştim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum dikkatini çekerek.

Bana bakıp parmaklarını kaldırdı. *Enes beni dışarıya götürüyor.*

Bu nereden çıkmıştı? Annem pek dışarıya çıkmazdı, en azından benimle... Enes onu nasıl ikna etmişti? Belki abimi babamın mezarına sürükleyebileceği için dışarıya çıkmayı kabul etmişti. Gergince tırnaklarımdaki ojeleri kazımaya başlayıp "İlaçlarını alıyor musun?" diye sordum.

Başını sallayıp gömleğinin son düğmesini de kapattığında sabırsızlıkla bana bir şeyler sormasını bekledim. En son beş gün önce gelmiştim, üzerinden geçen günlerde nasıl olduğumu, neler yaptığımı hiç mi merak etmiyordu? Her geldiğimde bana beni merak ettiğini ifade eden şeyler sormasını bekliyordum ama hiç sormuyordu.

Ben bir şeyler sormasam öylece susmaya devam edecekti.

Bana döndüğünü görünce göz teması kurduk ve parmaklarını kaldırınca biraz heveslendiğimi hissettim. *Seni Duman mı bıraktı?*

Hemen başımı salladım. "Evet, onun da bir işi vardı, evden beraber çıktık."

Komodindeki saç fırçasını alıp başka şey demeden sarı saçlarını taramaya başladı. Tırnaklarımdaki ojeyi daha sert kazıdım ve bunu devam ettiren sadece ben olacağım için "Abim iş bulmuş," dedim.

Başını salladı.

İşaretparmağımdaki ojeyi kazıyana kadar bir şeyler söylemesini bekledim ama dakikalar geçmesine rağmen parmaklarını hareket ettirmedi. Yatağın ucuna yaklaştım ve o saç fırçasını bırakıp kalktığında yumruğumu sıkıp gevşettim. "Dün kaza geçirdim, az daha bir arabanın altında kalıyordum." dedim.

Başını kaldırıp baktığında bana bu yalanı söyletenin hangi duygum olduğunu düşünüyordum. Bakışlarını yüzümden sonra vücudumda da dolaştırdığında sıktığım yumruklarımı arkama sakladım. Bir şeyim olmadığından emin olunca arkasını dönüp dolabından bir ceket aldı.

Bunu Duman'a söyleseydim dikkatli olmam gerektiğiyle ilgili bin tane şey söylerdi fakat annem...

Yanımdan geçip odanın kapısına yürüdüğünde, "Bir kez," diye fısıldadım hissizce. "Bir kez olsun nasıl olduğumu sorsana anne."

Bu onu, önünde durduğu kapıyı açmaktan alıkoydu ama yine de yüzünü dönmedi bana. "Hiç mi merak etmiyorsun geçtiğimiz günlerde neler yaptığımı, kimlerle olduğumu, ne yiyip içtiğimi..."

Beni sevdiğini fark etmesini sağlamak istedim ama... Artık beni seviyor muydu? Başını omzunun üzerinden bana çevirip sanki hiç bilmediği bir dilde konuşuyormuşum gibi bakınca, kelimelerle kalbi kırılanın sadece ben olduğumu anladım. "Konuşamıyorsun ama parmaklarınla cümleye başladığında bile... Kızım demiyorsun bana. Nasıl bu kadar görmezden gelebiliyorsun beni? Ben kendime kalpsizim deyip duruyorum ama ben bile görmezden gelemiyorum bunu. Sen nasıl yapıyorsun anne?"

Neden söylüyordum bunları? Neden gösteriyordum bu zayıflığı? Benim tarzım değildi birisine benimle neden ilgilenmediğini sormak ama işte... Annemle olan hesabımı kapatmalıydım.

"Kızım, yanlış anlıyorsun bile demiyorsun. Hâlâ duvara doğru konuşuyormuşum gibi bakıyorsun bana." Kolunu bir hışımla bıraktım. "Abimle neden dışarıya çıkıyorsun? O mu istedi sen mi? Benimle neden çıkmıyorsun dışarıya? Seni sürekli dışarıya çıkarmayı isterdim, gelmezdin. Abimle gidiyorsun. Neden? Onunla vakit mi geçirmek istiyorsun? Çünkü onu özledin, çünkü yıllarca yoktu. Bu onu değerli mi yaptı, tekrar gitmesinden mi korkuyorsun? Ben? Beni kaybetmekten hiç korkmuyorsun değil mi? Çünkü ben zaten hep vardım. Hiç kaybolmadım,

hep seni düşündüm. En kötü olduğumda bile iyiliğini düşünmekten vazgeçemedim. Gitmemden hiç korkmadın ki anne. Ama şimdi abimin gitmesinden korkuyorsun. Onu bir kez daha kaybetmemek için ılımlı davranıyorsun. Ben hata mı yaptım kalarak? Gitmeyerek? Gitsem, seni terk etsem daha mı değerli olacaktım?"

Bunları ona söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim ama kelimeler dudaklarımdan öyle bir dökülüyordu ki önünü alamıyordum. "Uzun zamandır aynalara bakamıyorum anne. Hep düşündüm ki, ikiyüzlü birisi olduğum için aynalara bakamıyorum... Fakat öyle olmadığını anladım. Sen benim suratıma bakmadığın için ben aynalara bakamıyorum anne. Sen kafanı çevirip bakmadığın için yüzümde bir şey varmış gibi hissediyordum, bu yüzden aynaların önünden hep çekiliyordum. Biliyor musun, sabahları saçlarımı yaparken bile bakamıyorum aynaya ya da rujumu sürerken..."

Kızın olarak senin hakkında yine yanıldım anne, çünkü söylediklerimi umursayacağını sandım ama hiçbir şey söylemedin. Kendime hissiz derdim ama annem belli ki bana karşı daha hissizdi. İşte o saniye, içimdekileri söylediğim için pişmanlık duydum ama bu kadar söylemişken geri adım da atmadım. Yumruklarımı arkama doğru saklayarak bağırdım.

"Ölsem umurunda bile olmam değil mi? Keşke deneyebilsem, kendimi öldürüp neler hissedeceğini görebilsem! Ve hiçbir şey hissetmediğini görüp tekrar ölebilsem."

Parmaklarını kaldırmaya çalıştı ama ne söyleyeceğini umursamadan, "Üniversite hayatım boyunca kendime bilerek zarar verdim," dedim dişlerim arasından konuşarak. Öyle öfkeli nefes veriyordum ki saçlarım uçuşuyordu. "Sen umursa, ne olduğunu sor diye gözüne soktum yaralarımı. Hiçbir şey yapmadın! Hiçbir acım için kaygı duymadın. Bana değersiz olduğumu öyle bir hissettirdin ki birisi benim için bir iyilik yaptığında şaşırıp kalıyorum. Fakat artık benden bu kadar. Hakkımda, sevilmediğime karar verdiysen benden buraya kadar. Ben o gecenin değil, senin eserinim anne."

Yürüyüp yanından geçtim ve odanın kapısını açıp dışarıya çıktım, başımı yerden kaldırmadan sokak kapısına yürüdüm. Enes önüme çıkacak gibi oldu ama gözlerimi çevirip baktığımda bunun kendi hayatı için pek sağlıklı olmayacağını anladı. Buna rağmen bana yaklaşıp ben kapıyı açarken, "Hemen mi gidiyorsun?" dedi.

"Aile saadetinizi bozmayayım!"

Ayakkabılarımı giyip çıktım, evin bahçesini yürürken peşimden gelmeye çalışmasını umursamadım. Bahçeden çıkana kadar adımı seslendi fakat umursamadım. Eh, abim beni annemden bir tık fazla umursuyor gibiydi. Ne mutlu bana!

Ceketimi unuttuğumu fark etsem de eve geri dönmedim, kollarımı kendime sarıp sokağın köşesine dek nefes almadan yürüdüm. Yumruklarımı sıkarak yaşamaya alışmıştım. Hayata meydan okudum ama onun istediğini yapabildiğini unuttum. Hayatın hep gerisindeydim, bu yüzden hazırlıksızdım. Bin defa da bana bir şey olmaz desem de sevgi söz konusu olduğunda bana bir şeyler oluyordu.

Telefon kılıfımın arkasından yüz liramı çıkarıp eve dönmek için bir taksi aradım. Yüz lira yeterli olacaktı. Caddeye çıkıp trafik lambasının önünde bekledim, elimi sürekli bir taksi çevirmek için kaldırdım. Boş taksi gelince de koltuğa oturup adresi söyledim. Eve gidene kadar da söylediklerimi düşündüm. Kahretsin, zayıf mı davranmıştım? Annemin karşısında hep dik ve sert durmuştum. Şimdi kafasındaki o imajımı yerle bir mi etmiştim?

Eve gelip de kapıyı çaldığımda açılması zaman aldı. Az sonra Muhammet açtığında içeriye girip ayakkabılarımı çıkardım, görmeye ihtiyacım varmış gibi, "Duman geldi mi?" diye sordum.

Beni süzerek, "Hayır," dedi. "Yeni gittiniz sayılır, neden bu kadar erken döndün?"

"Seni ilgilendirmez."

Duman'ı hemen göremeyeceğim için sinirlerim biraz daha bozuldu. Lavaboya geçip ellerimi sertçe yıkadım ve kana kana su içmek isteyerek mutfağa geçtim. İçtiğim iki bardak soğuk su dişlerimi sızlattı. Duman'la kaldığımız odaya geçtim ve kapıyı çarparak yatağa yaklaştım, ucuna doğru oturup yumruklarımla kırmızı yatak örtüsünü sıkmaya başladım. Taksiye atlayıp eve geldiğimden beri nefes alışverişim hırıltılıydı, burnumun içi sızlıyordu.

Acı çekiyormuş gibi yatağın ortasına yerleşip bacaklarımı kendime çektim, kıvranmaya başladım.

Neden her dönüşümde böyle hissetmeme rağmen o eve gidip ısrarla annemi görüyordum? Annem olduğu için mi? Ölmesinden korktuğum için mi? Çok derinimdeki bir ses, oldukça kısık bir ses, annem ölse bir

daha böyle hissetmeyeceğimi söylüyordu. Sevgisini istediğim son insan da yeryüzünden gittiği için çabalamama gerek olmayacaktı, rahatlayacaktım. Fakat diğer yandan... Onu kaybedeceğim için inanılmaz acı çekecektim.

Annem de benim için, varlığım için bir şeyler hissetsin istiyordum.

Artık istemeyeceğim.

İstemeyeceğim.

Gözlerimin yaşardığına inanamadım. Kirpiklerime sürdüğüm maskarayı hatırladım. Kendimi yenilmez saymıştım, bu yüzden maskaramın gözaltlarıma akacağını hiç düşünmemiştim. Şimdi böyle mi olmuştum? Belki de aynaya bakmazsam görmezdim, böylelikle ağladığımı kabul etmeme de gerek kalmazdı.

Gözlerimi duvara dikip güneş batana kadar kılımı kıpırdatmadım. Duman'ın odasını sevmemin sebeplerinden birisi de güneş battığı zamanlarda odanın sararmasıydı.

Gözlerimi kapatacağım sırada oda kapısının gıcırtısını duydum. Sırtım kapıya çevriliydi ama Ada giremeyeceği için gelen Duman'dı. Kapıyı sessizce kapatınca uyuduğumu düşündüğünü anladım. Yavaşça içeride hareket etti, duvarda uzayan gölgesini seçebiliyordum. Birazdan da omuzlarıma battaniye örttüğünde, gözlerimi kaldırarak ona baktım ve ellerini geriye çekerken uyumadığımı fark etti. Yatağın kenarına yaklaşıp yüzümdeki saçı çekerken, "Seni aradım, neden açmadın?" diye sordu.

"Duymadım galiba."

Yüzüme doğru eğilip çenesini omzuma yasladı, gözlerime yoğunlaştı. "Galiba?"

"Çalıp çalmadığını hatırlamıyorum," dedim hissizce ve tekrar duvara döndüm.

Evet, sen haklıydın Duman, gittiğim için pişman oldum. Bunu zaten yüzüme baktığı an o da gördü. Bunu saklamayı beceremiyordum ya da artık Duman'dan bir şey saklamak istemiyordum. Parmaklarımı, üzerime örttüğü battaniyenin altında birkaç kez stresle çıtlattığımda, "Mutsuzsun," dedi düşünceli sesle.

Bir anda, onu da hazırlıksız yakalayarak yataktan doğruldum ve kendimi Duman'ın kollarına doğru atıp hıçkırarak ağlamaya başladım. Şoke olduğunu, elleri bana sarılmadığında anladım. Tişörtünün yakalarını yumruklarım arasında sıkarken ağlayışımı kendi kulaklarımda duydum.

Annemin sevgisi geri gelmeyecekti, ölmüştü, kalbinde küçücük dahi bir verim yokmuş gibi hissediyordum.

"Gül Dikenim," dedi ama ağlamamam için bir şeyler düşünüyormuş gibi birkaç saniye sustu. "Gözlerinin içi kıpkırmızı olacak, gül kadar kırmızı... Sadece bir iki kez ağlarken gördüm seni, gözbebeklerinin etrafındaki o kırmızılığı hatırlıyorum. Şimdi yine öyle görünecek gözlerin."

Gözyaşlarımın tişörtünü ıslattığını hissediyordum, o kadar mı çok gözyaşı döküyordum? Bunu Duman'ın yanından başka hiçbir yerde yapmazdım, kimsenin göğsüne kapanıp ağlamazdım. Güvende hissedince bunu yapmıştım. "En son ağlayan sendin," dedim boğazımdaki yumruyla. Babasının kaybından üç gün sonra onu balkonda ağlarken görmüştüm ama o gördüğümü bilmiyordu. Bu yüzden beni tutan kolları şaşkınlıkla kasıldı. "Ağlamak iyi gelmişti," dedi ne hissettiğini hatırlamaya çalışarak.

"Eve gittiğimde..." Titreyen dudaklarımı ısırıp iç çektim. "... anneme bağırdım, kavga ettim onunla. Aslında bana hiçbir karşılık vermedi, sadece ben konuştum onunla. Çünkü... Bana hiçbir şey sormadı, günler sonra eve gittim, nasılsın bile demedi. Sanki duvarla konuşuyormuş gibiydim, tepkisizliğine tahammül edemedim. Ağzıma ne gelirse söyledim, şimdi hatırlamıyorum bile neler söylediğimi... Bunca zamandır yapmamıştım bunu, şimdi neden yaptığımı bilmiyorum."

Parmakları simsiyah saçlarımın arasında dolaşırken ağlamamı destekler gibi sakindi. "İnsan insanı çıldırtır Mahşer. Sen de çıldırdın sonunda."

"Ama ağlıyorum," dedim kendime sinirlenerek.

"Ağladın diye ne oldu sanıyorsun Mahşer? Herkes işini gücünü bırakıp Mahşer ağladı diye mi düşünecek, seninle dalga mı geçecek? Bir kez olsun ağladığında sadece bununla ilgilen, ağlamanın seni zayıf düşürdüğü saçmalığıyla değil."

Haklı olduğu için sinir bozucu bir ses çıkardım, homurdanmak istedim ama ciddiyetle konuştuğu için çocukluk etmek istemedim. "Ben böyle biriyim Duman. Nasıl biri olduğum hakkında sürekli tartışmak istemiyorum."

Göğsü başımın altında hareket edince derin bir nefes aldığını anladım. "Ben böyle biriyim diyerek içinden çıkamayacağın durumlar vardır

Mahşer, sevgilim." Son kelimeyi tekrarlamasını istedim. "Ama hadi, bu kez de çıktın sayalım... Abinle ne oldu? Onunla kavga ettin mi?"

Islak yanaklarımı tişörtüne doğru sürttüm ki yanağım kurusun. "Hayır, birkaç cümle, o kadar. İş bulduğunu söyledi, demek ki burada kalmaya kararlı. Bir ara sevgilisini bırakıp geldiğini söylemişti, o kıza ne olacak bilmiyorum. Ben çıkarken arkamdan geldi ama çok öfkeli olduğum için konuşamadı."

"Anlıyorum abini, öfkeliyken sana yaklaşmak çok zor."

Hah... Deneyimlemesem inanacağım. "O yüzden mi birçok kavganın sonunda beni öpüyorsun? Bana yaklaşamadığın için mi? Ne komik."

Oyuncu bir tavırla saçlarımı çekti. "O farklı bir ateşli durum."

Kafamı az geriye çektim ama yüzümü kaldırmadım, tişörtüne baktığımda maskaranın bulaştığını gördüm. Parmağımla silmeye çalıştığımda ne yaptığıma bakıp elimi durdurdu. "Çıkaracaktım zaten."

Yüzümü kaldırıp ellerimle bu kez gözlerimi silmeye çalıştım. "Gözlerimin altına da akmış mı?"

Dikkatle yüzüme bakıp, "Biraz," dedi. Yaklaşıp dudaklarını ıslanmış dudağımın ortasına sertçe bastırıp geriye çekildi. Dudaklarım ıslandığı için rujum dağılıp yumuşamıştı, kolayca onun dudaklarına iz bırakmıştı. "Aynadan baksana."

Yatakta gerileyip arkamı döndüm. Çarşafı düzeltmeye başladım. Duman arkamda sert bir soluk verdi.

"Ne yapıyorsun?" Omuzlarımı silkip yastığımızı da düzelttim. Kolumdan tutup beni kaldırana kadar buna devam ettim ve odadan çıkardığında kaşlarımı çattım. Sert yürüyüşüyle koridorda ilerledi.

"Ne yapıyorsun Duman ya?"

"Geç," diyerek banyonun kapısını açtı ve ben içeriye çekerken, Ada ile Muhammet'in gülüşmelerini salondan duydum. Işığı yaktığında neler çevirdiğini anlamayıp çıkmayı denedim ama belimden tutup beni aynanın önünde sabitledi, arkama geçip musluğu açtı. "Yüzünü yıka."

Gözlerimi devirip avucuma su doldurdum, yüzümü birkaç kez yıkadım. Elime siyahlık bulaşmıştı, sinir olup kafamı kaldırdım ve o esnada Duman çenemi, kafamı hareket ettiremeyeceğim şekilde sabit tuttu. Böylelikle yüzüm tamamen aynanın hizasındaydı, bakışlarımın odağında da yalnızca ayna vardı ve aynanın üzerindeki kehribar renkli gözleri.

"Bak aynaya." dedi ama zaten hareket edemediğim için istemesem de aynaya bakıyordum. Beni zorladığı şeye sinirlensem de aynadaki yansımamı izledim. Gözlerimin etrafı siyahlaşmıştı, rujum da dudağımdan yanağıma doğru kaymıştı. Gözlerim bahsettiği gibi kızarmıştı, gül kadar kırmızı olmuştu. "Ne kadar güzelsin, baksana."

Kendimi ağlamış, zayıflamış şekilde gördüğüm için, "Duman," diyerek çekilmeye ve başımı eğmeye çalıştım. Çenemden tuttuğu için kolayca önledi bu hamlemi ve kafamı arkaya doğru yatırdı. "Aynaya baktığında ne görüyorsun da bakmak istemiyorsun Mahşer?"

"Aynaya bakmak var olduğumu kabul etmek oluyor sanki. Nasıl biri olduğumu, nasıl biri olamadığımı... Yaptıklarımı, yapamadıklarımı. Aynaya baktığımda kendimi, olmayı istemediğim halimle görüyorum. Ve kendim hakkında bilinçlenmek istemiyorum." Parmak uçlarımla gözaltıma bulaşan maskarayı sildim. "Üstelik annem bile bakmıyor bu yüze, kafasını şöyle bir çevirip süzüyor beni sadece. Sonra önüne dönüyor."

"Sana, senin aynalara davrandığın gibi davranıyor."

Aynanın önünden çekilmek için bir daha hareket ettim ama kendisini bana, beni de tezgâha yaslayıp dudaklarını saçlarımın üstüne bastırdı ve aynadaki gözlerimle kesişti bakışları. Hikâyemizde onu hep bir avcıya benzetmiştim, o da beni ceylana. Ok hiç kalbime saplanmamıştı ama hep onun elindeydi. "Aynaya bak Mahşer, aynaya bak ve güzel olduğunu söyle."

Mesele hiçbir zaman ne kadar güzel göründüğüm olmamıştı; mesele ruhumda bir güzelliğin kalmamış olmasıydı. Yapmak istemeyerek başımı önüme eğmeye çalıştım ama kulağıma bir kez daha, "Güzel olduğunu söyle," diyerek kolumu okşadı. "Gözlerini kaçırmadan bak kendine. Sana her zaman dürüst oldum Mahşer. Her zaman. Eğer aynaya bakamayacağın kadar utanacağın bir yüzün olsaydı bunu da söylerdim sana."

O insanları öldürmeyi istediğimi öğrendiğinde verdiği tepkiyi hatırladım, gerçekten sakınmadan söylemişti ağzına gelenleri. Bu konuda da dürüst mü davranıyordu? "Kimler neler neler yapıp bakıyor aynaya Mahşer. Sen mi bakamayacaksın?"

Gözlerim aynaya döndü ama kendimi değil, onu izledim. "Hep ben kötü bir insanım diyorsun ama yaptığın ne var senin? Söyle bana. Tamam, dilinin kemiği yok, empati yeteneğin gelişmemiş, çok hoşgörülü değilsin ama yaptığın kötü bir eylem yok. Hırsızlık yapmıyorsun, adam

yaralamıyorsun, yalan söylemiyorsun, iftira atmıyorsun, aldatmıyorsun, ihanet etmiyorsun. Daha sayabileceğim bir sürü kötülük var fakat sen hiçbirini yapmıyorsun ki." Gözlerimiz nihayet tekrardan birleşti. "Bu yüzden aynaya bakabilirsin."

Beni düşündürmeye başladığı için sinirlendim. Ever, saydığı kötülükleri yapmıyordum ama gıcık, sinirleri bozan bir insandım, bunu inkâr edemezdi. Fakat dediği gibi sadece böyle olduğum için aynaya bakmamalı mıydım?

"Ama gerektiğinde saydığın kötülükleri yaparım Duman, biliyorsun."

Başını salladı biliyorum dercesine. "Fakat yapmadın, eyleme dökmedin. Bu yüzden aynadaki aksinden utanç duymamalısın."

Ellerimi tezgâha koyup aynaya biraz daha yaklaştım ve omuzlarıma dökülmüş saçlarıma, kapalı dudaklarıma, esmer tenime baktım. Gözlerimin renkli oluşu parlıyordu tenimde. Kirpiklerim kısa ama yoğundu. Düşünceli halim bakışlarıma da yansımıştı ve Duman'ın arkamda oluşu beni tamamlıyordu.

"Güzel olduğunu söyle," dedi bir daha, buyurgan bir sesle.

Elimi yanağıma koydum, tenim sıcaktı ama elim soğuk. Omuzlarımın dimdik duruşunu izlerken, "Güzelim," diye mırıldandım ama o istediği için mi söyledim, kendimi öyle gördüğüm için mi bilmiyordum.

Gülümseyişi aynaya yansıdı, yanağımdaki elimi kibarca tuttu. "Çok güzelim, de."

"Çok güzelim."

Takdir eden bakışlarını gördüm ama ondan daha çok kendi bakışlarımla ilgilendim. Çok uzun zamandır aynanın önüne geçip bakışlarımı izlememiştim, demek düşünceliyken böyle görünüyordum. Duman saçlarımı düzeltip beni serbest bırakmadan önce kafamdan öptü, iç çektim. "Ben de her gün bu yüze bakarak iç çekiyorum işte."

"Aynaya böyle dikkatle bakınca fark ettim... Sanki dudaklarıma dolgu gerekiyor."

"Ne?" dedi ağzı bir karış açık kalırken.

Sırıtarak göz kırptım. Aynadaki yansımama bakmaya devam ettiğimde alnını kaşıyarak güldü. Esprilerimi geç anladığı zamanlarda çok tatlı görünüyordu, gülerken de. Onun bu haline gülerken dişlerimden birkaçının göründüğünü fark ettim, öndeki iki dişim. Tavşana benzetmiştim kendimi.

"Abi?" Ada'nın sesini duyunca Duman'la aynı anda tepki verip başımızı kapıya çevirdik. "Telefonun çalıyor iki seferdir, bakar mısın?"

"Bir yerden arama bekliyordum," diyerek yanağımdan makas aldı. Ben onu aynada izlerken, Duman kapıyı açıp çıktı. Hızlı adımlarla koridoru yürüyünce kimden arama beklediğini merak ettim, kendime son kez bakıp banyodan çıktım. Duman'ın söylediklerini düşünerek odaya yürüdüm ve kapının önünde durup sırtını izledim. Telefonu açmış, konuşmuyor, sadece dinliyordu. Saçlarımı parmağıma dolayıp sertçe çekiştirmeye başladım. "Evet tabii," diyordu, bense verdiği cevapları dinliyordum. "Anlıyorum. Evet, hemen başlayabilirim." Nereye başlıyordu? "Hı hı. Tamamdır, görüşürüz o halde."

Konuşmayı bitirip bir süre hareket etmedi, sonra arkasını dönerek telefonu yatağa fırlattı. Suratında biraz tedirgin bir ifade görünce, merakla "Kimdendi o arama?" diye sordum. Duman kıyafet dolabına yürüdü ve dolabın sol tarafında tuttuğu gömleklere bakarken, "Ütü yapmayı biliyorsan benim için bir tanesini ütüler misin?" diye sorup siyah olanı seçti. Askıdan çıkarıp seçtiği gömleği yatağa atarken, gözlerini benim gözlerime sabitledi. "Hafta başı öğretmenliğe başlıyorum."

FİNAL

Sokağın köşesindeki o ablaydı sevdiğim kadına bir gül almamı söyleyen. Ve yaptım bunu ama neden... Daha romantik olmasını istediğimden değil, güllerin kırmızılığı hoşuma gittiğinden. Ve Mahşer'e en çok kırmızı yakıştığından...

DUMAN ALANGUVA
20 gün sonra

"Defterlerinizi açın," dedim, ceketimi çıkarıp sandalyenin sırtına koyarken.

Sınıfta bir homurdanma oluştu. Ardından çanta fermuarlarının ve defterlerin sıraya vurma sesleri kulağıma geldi. Mahşer'in dün gece, kendi isteğiyle ütülediği beyaz gömleğimin kollarını içeriye doğru iki kez kıvırarak başımı çevirdim ve iki haftadır öğrencilerim olan çocuklara baktım.

En arsız olanı hemen gözüme çarptı, bakışları benimle temas etmesine rağmen haylaz sırıtışını saklamaya gerek görmedi. Sandalyemi çekip otururken ona, önüne dönmesini işaret eden bir el hareketi yaptım. Rahat bir tavırla önüne dönüp bu kez yanındaki arkadaşıyla konuşmaya başladı.

"Hocam, geciktiğiniz için bugün gelmeyeceğinizi düşünmüştük, ders boş geçer sandık," dedi arka sıralarda oturan bir kız öğrencim.

Sınıf defterini önüme çekerken, "Belliydi," dedim ve hepsine imalı şekilde baktım. "Sınıftan içeriye girdiğimde hepinizin suratında bir hayal kırıklığı oluştu."

Kimisi utanırken kimisi güldü. Ben başımı sınıf defterine eğerken tekrar konuşmaya başladılar. Öğretmenlik için neden bir liseye

başvurmuştum ki belki ilkokul çocuklarıyla daha iyi anlaşabilirdim. Sabırla soluyup yoklamayı almaya başladım ve gelmeyenleri işaretleyip yerimden kalktım. Akıllı beyaz tahtaya yürürken, tahta kaleminin kapağını açıp masaya fırlattım. Birkaç öğrencim buna gülerken, "Okulların kapanmasına az kaldı, ders işlemeyelim bence artık," dedi bir erkek öğrencim.

"Sana fikrini soran olmadı." Şakağımı okşayıp son derste nerede kaldığımızı hatırlamakla geçirdim birkaç saniyeyi ve sonra başımı omzumun üzerinden arkaya çevirip bana bunu söyleyen öğrencime baktım. "Okulların kapanmasına henüz bir ay var. Bir ay okula öylesine mi gelmek istiyorsun?"

"Evet."

Birkaç gülme sesi gelince başımı hızla çevirdim ve sınıfta aniden oluşan sessizlikten sonra sıraların arasına doğru yürümeye başladım. Benimle tartışası varmış gibi davranan öğrencimin sırasında durup eğildim, ellerimi sıraya koyup uzun saniyeler boyunca gözlerinin içine baktım. "Matematik dersini sevmiyor musun?"

Sınıfta sessizlik hâkimken, genç öğrencim gözlerini kaçırmadan omuzlarını silkti. "Kim seviyor ki?"

"Ben," diyerek onun omzunu sıktım ve o genzini temizlediğinde, sevimsizce gülerek geriye çekildim. "Ve sevdiğim şeyler konusunda hassas olduğum için dersimde bir daha saygısızlık etmemeni isteyeceğim senden."

"Saygısızlık etmedim," dedi kızararak.

"Öğretmenlerinle bu seviyede konuşmamalısın," dedim elimi omzundan çekerken. "Kimse seni hoş karşılamak zorunda değil."

Çocuk etrafına baktı. Sınıftaki sessizlikten ve herkesin onu izlemesinden rahatsız olmuş gibiydi. Rencide etmek değildi amacım, sadece onu uyarmak istedim.

"Anladım hocam."

"Sevindim."

Doğrulup tahtaya geri yürürken sınıftaki sessizlikten memnuniyet duydum. Bunu bağırmadan başardığım için de rahatlamış hissettim. Sınıfımdayken öğrencilerime bağırmak, onlara ceza vermek istemiyordum. Onları ciddiye alıyordum, onların da beni ciddiye almasını istiyordum. Uysal bir karakterim olmadığından sakin kalmak benim için çok

çaba gerektiriyordu ama idealist bir eğitimci olma arzum daha baskındı. Onlara öylesine bir öğretmen gibi olmak istemiyordum.

"Öğretmenim ödev vardı."

Derslerde en çok parmak kaldıran öğrencimin sesini duydum. Akıllı tahtaya yasladığım kalemi çekip arkamı döndüm ve öğrencime gülümsedim. Birkaç kişi bunu bana hatırlattığı için ona kızgınca bakıyordu ama ben zaten unutmamıştım. "Aklımdaydı Leyla, teşekkür ederim."

Leyla utangaç şekilde başını sallayınca önüme dönüp dersin konusunu yazdım. Sonra elimdeki tahta kalemle beraber sıraların arasında dolanıp ödevi kimin yapıp yapmadığına şöyle bir göz gezdirdim. Bir hafta önce onlara güvendiğim bir test kitabını önermiştim ve dersten sonra da üç testi çözmelerini istemiştim. Sınıfın yarısından çoğu dersini yapmadığı için biraz gerildim ve ellerimi belimin iki yanına koyarak ödevini yapmayanlarla göz teması kurdum. Birçoğu suçlu bakışlarını kaçırırken, "Bu hafta vereceğim ödevi sadece geçen hafta verdiğim ödevi yapmayanlar yapacak," dedim ve sınıftaki huysuz homurtu çıkaranlara sertçe bakıp sessizliği oluşturdum.

Tahtaya dönüp dersi işlemeye başladığımda öğrencilerin birçoğu ilgisiz kaldı, hatta birkaçı derste uyuma cüretini göstermeye kalkıştı. Onların sırasına gidip omuzlarına vurdum ve irkilerek başlarını sıradan kaldırdıklarında, "Günaydın," dedim sertçe.

Sınıfta tekrar bir sessizlik oluştu ve kimse bir daha derste uyumaya cesaret etmedi. Tahtaya, polinomlarla ilgili formülleri yazarken not almaları gerektiğinin altını çizdim. Onlar not alırken ben masama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sol ayağımı sağ ayağımın önüne atıp sınıfı süzdüm. Birkaç erkek öğrencinin not almadığını fark edince gidip sıralarının önünde ağzımı bıçak açmadan dikilmeye başladım, bunun üzerine defterlerini çıkarıp not almaya başladıklarında takdir edercesine omuzlarını sıkıp yerime döndüm.

"Hocam parmağınızdaki yüzük yeni mi? Düne kadar yoktu."

Bunu söyleyen yaramaz kız öğrencimle beraber sınıfta bir curcuna oluştu, fısır fısır konuşmalar başladı. Hadlerini aşmamaları için bu konuyu hemen kapattım. Dönüp sınıfıma bakarken, işaretparmağımı sessiz olmaları için dudağıma bastırdım. "Hepiniz not aldınız mı? Devam ediyoruz."

"Hocam siz de hiç havadan sudan konuşmuyorsunuz."

Pantolon cebimden mendil çıkarıp ensemdeki nemi sildim. Onu cebime geri koyduktan sonra tahtaya ilerledim. Yazılanları sildikten sonra, az önceki formülü kullanarak çözecekleri bir problem yazdım.

Sınıfa dönünce de, "Kim çözmek istiyor?" diye sordum.

Birkaç hevesli el kalktı. Soruyu doğru çözebileceğini bildiğim öğrencilere ve bir de gözlerini kaçıranlara bakıp, "Tahtaya çıkma cesareti gösterene ben de yardımcı olacağım," dedim başımı da sallayarak.

Bunu söylediğimde birkaçı daha parmak kaldırdı, daha az cesur görünenlerden birisini kaldırdım ve tahtaya geldiğinde kalemi ona verdim. İşlemi doğru şekilde yapmaya başladı ama bir noktada karıştırdı, yanına ilerleyip ona formülü hatırlattım ve bir hamlesini yapıp kalemi tekrar ona verdim. Problemin devamını yaptı ve sonuca doğru ulaştı.

Öğrencime göz kırparak yerine oturmasını söyledim. Masaya dönüp kitabımdan yeni bir soru ararken, telefon ekranımın parladığını fark ettim. Dikkatimi onlardan çektiğim için sınıfta hemen bir gürültü oluştu ve bu başımı kaldırıp, "Derhal sessiz olun," dememe neden oldu.

Uzanıp telefonuma baktım, Mahşer mesaj atmıştı.

Gönderen: Gül Dikeni.

Öğretmenim cetvelinizi burada unutmuşsunuz. Çok üzüldüm.

Mesajına sırıtmamak için kendime sınıfımda olduğumu hatırlattım ve öğrencilerin vaktini çalmamak için çok oyalanmadan hızlıca yanıt yazdım.

Gönderilen: Gül Dikeni.

Unutmadım, evde bıraktım bebeğim.

Gönderen: Gül Dikeni.

Sana öğretmenim diyenlere bebeğim mi diyorsun?

Gözlerimi devirerek telefonu geri bıraktım, poker bir yüz ifadesiyle sınıfa dönüp konuşmalarını böldüm. İkinci problemi yazıp bir erkek öğrencimi tahtaya kaldırdım, o soruyu çözerken masaya oturup müfredata uygun kitabıma baktım.

"Doğru oldu mu hocam?"

Öğrencimin sorusunu duyunca başımı kaldırdım ve soruyu doğru çözdüğünü görüp sırıttım, buna karşılık gülümseyip yerine geçince

sınıftaki gerginliğin kırıldığını fark ettim. Ensemi kaşıyarak kalan konularımıza baktım, iki haftada halledilirdi.

"Hocam sizin çözemeyeceğiniz matematik sorusu var mı?"

Öğrencimin, muhtemelen dersin kalanını kaynatmak için sorduğu sorudan sonra onunla göz teması kurdum. Dilimi dişlerimin arasında döndürerek, "Elbette," dedim. "Benim de çözerken zorlandığım matematik soruları oluyor." Sırıttım. "Ama çok nadiren."

Sınıfta bir gülüşme oldu. Ardından bir çocuk, "Size sınıfça bir matematik sorusu hazırlasak?" dedi, artık neyine güveniyorsa... "Bakalım çözebilecek misiniz?"

Bu diğerlerini de heyecanlandırınca bunun derse ısınmaları için bir fırsat olacağını düşünerek sırıttım. Arkama doğru yaslanıp kollarımı göğsümde kavuştururken, "Öyle bir soru hazırlayabileceğinize güveniyorsunuz yani?" dedim.

Kararsızca onayladıklarında, "Peki madem," dedim keyifle gerinerek. Kolumdaki siyah kayışlı saate baktım. "Bana öyle bir soru hazırlayın ki, çözerken soğuk terler dökeyim."

Bu fikri öne atan öğrenci, "İstediğimiz kaynaktan yararlanabilir miyiz?" diye sordu.

Hınzırlığına sırıttım. "Soru tamamen aynı olmadıkça, evet."

Öğrencilerim heyecanla birbirine bakmaya başlarken ben de problem kitabındaki sayfalara göz attım, ödev verdiğim sayfaları tahtaya yazdım. O sırada zil çalınca da gözlerimi kapatıp rahat bir nefes verdim, acilen bir sigaraya ihtiyacım vardı.

Son dersime girmeden önce bahçeye inip sigara paketimi çıkardım. Banka oturup içerken Mahşer'i aradım. Telefonu anında açmasına sırıttım ve ona ne yaptığını sordum. Hazırlandığını söyledi, nereye gideceğini sordum, cevap vermeden beni geçiştirdi ve hangi renk kıyafetini giymesini isteyeceğimi sordu.

Gözlerimi devirip sırıtırken "Kırmızı," dedim.

Şaşırmadığını söyleyip telefonu kapatınca rahatsız şekilde etrafıma baktım. Birkaç öğretmen arkadaşla göz göze gelince rahatsız şekilde gülümsemeye çalıştım. Önüme tekrar dönüp ikinci sigarayı içerken, ayağımın ucundaki taşa vurmaya başladım.

Ağzıma naneli bir şeker atıp öğretmenler odasına girdim. Kendime kahve alırken, yine o tarih öğretmenine yakalanıp içimden küfrettim.

Kadın, okula geldiğimiz ilk günden beri her soluğu yanımda alıyor, benimle flörtleşmeye çalışıyordu. Onu birkaç kez geri çevirmeme rağmen yılmamıştı, sanırım anlamazlıktan geliyordu.

"Hocam, kravatınız bozulmuş," diyerek elini kravatıma götürünce hemen geriye çekilip rahatsız şekilde sert kahvemden bir yudum aldım. "Fark ettim hocam."

Gülümsemeye devam edip bir tutam saçını parmağına doladı ve başını yanına yatırıp beni açıkça izlemeye başladı. Derhal yanından ayrılmak adına harekete geçtiğimde, "Daha ders zili çalmadı hocam," dedi. Dolabıma ilerlerken, "Birkaç işim var," diyerek geçiştirmeyi başardım.

Hoca, içecek tezgâhının orada durup bana bakmaya devam edince rahatsız şekilde dolaptan birkaç gereksiz dosyayı aldım. Sanki onlarla işim varmış gibi öğretmenler odasından çıktım. Kravatımı daha da bozarak koridorda süratle ilerledim. Mahşer öğrense kadının aklını çıkartır korkudan.

Son ders de bitince öğrencilerimin çıkmasını, masaya yaslanarak izledim ve sınıfımda kimse kalmayınca, ensemi ovalamaya başlayarak inledim. Bu veletlere sabretmek zordu, keşke üniversitede falan ders başına öğretmenlik yapsaydım; yetişkinlerle anlaşmak daha kolay olurdu. Sanırım...

Bunu bir düşünmeliydim.

Masadaki ceketimi elime alıp çantamı da kavradım. Sınıfımdan çıkarken kravatı tamamen çekip çıkarttım, gömleğimin iki düğmesini açıp yakamı çekiştirdim. Okulda illaki takım elbise giymek zorunda değildim ama ilk birkaç hafta ciddiyetimi yansıtsın diye takım giymeye karar vermiştim. Bunu söylediğimde Mahşer çok fena gülmüştü.

Nedense öğretmenlik yapmam Mahşer'e çok komik geliyordu.

Okul kapısından çıkarken, arkamda topuklu ayakkabı takırtısı duydum. Gözlerimi devirirken, "Hocam," dedi öğretmenler odasındaki konuşmamızdan sonra, bir daha. "Gidiyor musunuz?"

Arkama dönmeden başımı salladım, zaten Nalan öğretmen yanıma yürüdüğü için de arkama dönmeme gerek kalmamıştı. Benimle yanımda yürürken, "Ne tarafa gidiyordunuz?" diye sordu.

Daha önce üç kez verdiğim cevabı yine vererek, "Galata tarafına hocam," dedim.

"Hadi ya," dedi canı sıkılmış gibi. Herhalde bir gün onu evine bırakmamı beklediği için haftada bir falan bu konuşma aramızda geçiyordu. "İyi akşamlar hocam."

Arkamda kalıp iç geçirerek, "İyi akşamlar," dedi.

Gözlerimi bir daha devirdim ve arabama yürüyüp bir daha muhatap olmadan direksiyon koltuğuna yerleştim. Arabayı çalıştırmadan önce ne kadar benzinim kaldığına baktım. Yol üzerinde bir benzinciye uğrayıp depoyu doldurdum. Kaldığım yerden arabayı sürerken de Mahşer'i aradım ama telefonlarıma çıkmadı. En son konuştuğumuzda hazırlandığını söylemişti, bir yere mi gidiyordu? Hızlandım ve eve gidene kadar kafamı onun nerede olduğuna taktım.

Arabadan inip eve girerken ceketimi omzuma doğru attım. Ensemle omuzlarım ağrıyordu, hemen uzanmak istiyordum. Dairenin önünde durunca ceketimin iç cebindeki anahtara baktım ama bulamadım, dün gece onu buraya koyduğuma emindim. Belki Mahşer çıkarmış olabilirdi, malum, gıcıklık yapmaya bayılıyordu. Sırıtarak omzumu kirişe yasladım ve kapıyı tıklattım.

Adım sesleri duydum ve Mahşer olduğunu anladım, demek evdeydi. Bundan memnuniyet duyarak başımı kaldırdım ve aynı anda kapı sonuna dek açılınca... Büyük bir şok yaşadım. Kapıyı açan Ada'ydı. Ayaktaydı. Kimseden destek almadan karşımda dikiliyordu. Benim gibi desteksiz duruyordu; yürüyebiliyordu.

"Hoş geldin abiciğim."

Elimdeki çantanın düştüğünü, yerden kopan gürültüyle fark ettim. Ada gülümsediğindeyse komik derecede şaşkın göründüğümü düşündüm ve o elimden tutup beni içeriye çektiğinde, hareket eden ayaklarını izledim. Sokak kapısını kapatıp tekrar karşıma geçti ve başını yana eğip gülümsedi. "Neden bu kadar şaşkınsın abi, bir şey mi oldu?"

Hah, bir de abisiyle dalga geçiyordu... Elimi saçlarım arasından geçirirken gözlerimi sıkıca kapattım. Açtığımda neredeyse gözlerim dolmuştu. Ada'yı yıllar sonra ayakta görüyordum, ne zaman bunu başardığından haberim yoktu. Elimin tersini dolan gözüme bastırırken, "Bu... ne zaman oldu?" diye sordum ve elimi çekip bir daha Ada'nın yüzüne baktım.

"Bir hafta önce." Gülümsemesinde çok doğal bir gerçeklik vardı. "İlk kez bir hafta önce kendi başıma yürüyebildim. Ve sana sürpriz yapmak

için bekledim." Yavaş bir adımla öne çıktı. "Eve geldiğinde kapıyı sana ben açmak istedim..."

"Ada ben... İnanamıyorum." Onu omuzlarından tutup sertçe kendime çektim. Kafası göğsüme yüzündeki bir gülücükle beraber yaslanırken elleri de omzumun altından geçip bana sarıldı. Yüzümü saçlarına gömerek yere basan ayaklarına baktım. Onun başarmış olduğunu bir kez daha fark edince, göğsümün gururla kabardığını hissettim. Küçük kız kardeşimin hayatta verdiği kendi savaşından, sonunda kendine bile meydan okuyarak çıkması hissettiğim her şeyi kifayetsiz kılmıştı. Hislerimin elimelere ihtiyacı yoktu ama ona, bunun hakkında ne kadar mutlu olduğumu söylemek istiyordum. "Beni çok mutlu ettin Ada, bunu böyle azılı başarmanla gurur duydum. Senin yürümen hayatımda gördüğüm en güzel şey."

"Benden bile mi?" diyen huysuz bir ses duydum ve Ada'nın gülüşünü göğsümde hissederken başımı sol tarafa çevirdim. Mahşer odamın kapısı önünde durmuş, kısık gözlerle bize bakıyordu. Onun, Ada'nın yürüdüğünü ilk kez görmediği belliydi, sanırım abisi olmama rağmen son öğrenen ben olmuştum. Kardeşimin saçlarından öperken Mahşer'in esmer tenini saran kırmızı elbisesine, simsiyah saçlarına bakarak yutkundum. Mavi ve yeşil renkteki gözlerini yoğunlaştıracak kadar maskara sürmüştü kirpiklerine, buradan bile fark edebiliyordum.

"Merhaba Gül Dikeni," dedim göz kırparak.

Cevap vermeden beni süzmeye başlayınca gülerek Ada'nın saçından bir daha öptüm. Mahşer itiraf etmese de beni takım elbiseyle görmeye bayılıyordu ve her gördüğünde de uzun uzun izliyordu. Ada, "Beni boğacaksın," diyerek geri çekildiğinde, onu serbest bırakarak geriledim ve rahatsızca gözlerimi sildim. "Yürüdüğüne inanamıyorum, çok şaşkınım..."

"Fizik tedaviye gidiyordum ya abi..."

Halime gülüp geri geri yürüdü, bana nasıl yürüdüğünü göstererek kendi etrafında döndü. "Sana diyorum ama ben de inanamıyorum hâlâ abi. Yürümeyi çok özlemişim. Sabahları kendi başıma kalkıyorum uyanır uyanmaz, kimsenin beni kaldırmasını beklemiyorum..." Bir daha yanıma gelip bana sarıldı, yanaklarımdan öptü. "Yürüdüğümü ilk Mahşer ablama söyledim, o da sana sürpriz yapmamızı önerdi."

"Çok incedir benim sevgilim," dedim alayla ve Mahşer gözlerini devirerek buraya doğru birkaç adım atınca, Ada'ya bakıp şüpheci şekilde sordum. "Muhammet öğrendi mi?"

Mahşer hemen, "İlk gün onu aradı," diyerek şikâyet etti Ada'yı.

"Ya Mahşer abla..."

Ada'ya dargın gözlerle bakıp homurdandım. Ceketimle beraber odama yürümeye başladım. İkisi de arkamdan gelmeye başladı ama Ada üzgünken Mahşer ortalığı karıştırmaktan memnundu. Ceketimi yatağa bıraktığımda Ada odadan içeri girdi. "Abi sana da söyleyecektim, Mahşer ablam bekletti, sürpriz yapalım dedi."

"Ne fark eder?" diyerek kendini savundu Mahşer. "Sonuçta abinden önce sevgilin öğrendi."

Ada'yla birlikte Mahşer'e dik dik baktığımızda sırıtarak yanıma geldi. Gömleğimin düğmelerini çözmeye başladı. Ada kollarını göğsünde bağlayıp, "Kızdın mı abi?" dedi.

Göz kırpıp "Affedildin," dedim.

Gelip bir daha bana sarıldığında, kolumu omzuna dolayıp yanağından sertçe öptüm. Yanıma yürüyerek, koşarak gelebildiğine inanamıyordum. Fizik tedaviye dört elle asılmıştı demek ki, Mahşer ve Muhammet de ona yardım etmişti.

"Şu an çok mutluyum Ada, Muhammet bile bu mutluluğumu bozamaz."

"Ya abi..." Çemkirip üzgünce bana baktı. "Ben Muhammet'e âşığım, sen de onu çok seviyorsun. Ne olur uğraşma onunla. Hem çalışıyor, üniversite sınavına girmem için bana yardımcı da oluyor. İyi bir adam o."

"Âşığım diyor ya..." Mahşer'in düğmelerini çözdüğü gömleği üstümden çıkarıp yatağa fırlattığımda, Ada yanaklarını şişirerek ofladı. "Abi, ben Mahşer ablayı seviyorum, onunla anlaşıyorum, yani o benimle pek anlaşamıyor ama... Senin de Muhammet'le anlaşmanı istiyorum."

"Anlaşıyorum ya!"

Mahşer sırıtırken çokbilmiş kız kardeşim konuşmaya devam etti. "Çocuğu sürekli tersliyorsun abi. Sana selamunaleyküm diyor, çocuğa tip tip bakıyorsun, merhaba diyor, yine tip tip bakıyorsun. Çocuk artık sana selam vermeyi bıraktı."

Dolabıma ilerleyip bir tişört aldım ve giyinirken, "Tamam," dedim Ada'ya ama Muhammet'le uğraşmaya devam edeceğimi biliyordum.

Ada teşekkür eder gibi gülümseyip odanın çıkışına ilerlerken gözlerimle ister istemez yürüyen ayaklarını takip ettim. Mahşer önüme geçip kollarını boynuma dolayana kadar buna devam ettim. "Artık her gün Muhammet'le dışarı çıkarlar," dedi beni gıcık etmek için.

"Ya Mahşer, aklın fikrin beni deli etmekte..." İşaretparmağımı alnına bastırıp onu geriye ittim. "Kardeşim yürümeye başladı ya, artık önemi yok Muhammet'e sinir olmamın. Takılabilirler. Yıllarca evden dışarıya çıkmadı, gezsin tabii."

Sinirlenip geriye çekilirken, "Artık seni sinirlendiremiyorum," dedi dertlenmiş gibi.

Kızın hayatta en çok zevk aldığı şey beni sinirlendirmek olmalıydı ama cidden artık Mahşer beni kışkırtamıyordu. Bu haline sırıtıp tişörtümün uçlarını aşağıya çektim ve elimi uzatıp ensesini kavradım, sertçe tutup yanağından öptüm. "Bugünkü güzelliğini ve bu kırmızı elbiseni neye borçluyuz?"

"Kırmızıya bayıldığımı biliyorsun," dedi yatağın ucuna oturarak.

"Evet ama nadiren elbise giyersin."

"Senin için giydim dememi bekliyorsan daha çok beklersin."

Gözlerimi devirip oda kapısına ilerledim, Ada'nın Muhammet'le telefonda konuştuğunu duydum. Kapıyı yavaşça kapatıp yatağa döndüm. Kenarına oturup başımı arkaya yaslarken komodindeki cam bardağa baktım. İçinde su ve üç tane gül vardı. Üç kırmızı gül.

"Neden bir vazo almıyorsun?" diye sordum ona.

Siyah saçları dalgalanacak şekilde döndü bana. "Bardakta olmaları hoşuma gidiyor."

Renkli gözlerine uzun uzun bakarak, "Buraya gel," dedim ona ama tabii ki gelmedi. Dik dik bakıp, "Sen gel," dedi. Fakat ben de gitmedim. Yatağın başında ve sonunda oturarak birbirimize baktık, ta ki o, kırmızı elbisesinin içinde dayanılmaz olmayana başlayana kadar.

"O adam..." Mahşer konuşunca gözlerimi gözlerine çıkarttım ve neden bahsettiğini anlamayarak tek kaşımı kaldırdım. "Vurduğum o adamdan hiç bahsetmedin bana... Hayatta değil mi?"

Kıza bak ya, unutmamış mıydı bu olayı? O herif aylar önce, yoğun bakımdan çıktıktan sonra hastaneden ayrılmıştı. "Ölmedi Mahşer, sana demiştim kimseyi öldürmediğini."

Başını sallayarak düşünceli şekilde bakmaya devam edince soracak başka bir sorusunun daha olduğunu düşündüm. Üstüne gitmeden

sormasını bekledim ama bu vakit aldı, ne diyecekse kararsız kaldığı belliydi. Sonra bakışlarını yere dikerek, "Ciğerinde hiç ameliyat izi kalmadı," dedi bana.

Elimle uzanıp gri tişörtümün ucunu kaldırdım ve ciğer ameliyatımdan kalan belli belirsiz ize bakarak, "Evet," dedim. "Neredeyse hepsi geç..."

Beynim bir saniye için duraksadı ve şoke olmuş bakışlarımı vücudumdan ayırıp Mahşer'e çevirdim, o düz düz bana bakarken, "Sen," dedim nefesim boşalmış halde. "Sen... Ameliyat olduğumu biliyorsun."

Başını aşağıya yukarıya sallarken gözlerinde garip bir duygu açığa çıktı, sanki bu konu hakkında söylemek istediği çok şey vardı ama konuşamıyordu. Ne zamandır biliyordu ciğerimi annesine verdiğimi? Bana bunun hakkında tek kelime etmemişti, anlamadığını sanmıştım. Bu konunun bir daha açılmayacağını düşünmüştüm.

"Mahşer..."

Başını hızla önüne çevirerek, "Teşekkür ederim," dedi tek nefeste. Sanki hep bunu söylemeyi bekliyormuş gibi. Ve sonra gözlerini yumarak ellerini ovalamaya başladı.

Kendimi hiç bu konuşmanın içinde hayal etmediğim için sersemledim. "Ben bunu isteyerek yaptım Mahşer. Zaten çok zaman geçti üzerinden. Bu hesaplaşmamız, konuşmamız, senin mahcup hissetmen gereken bir durum değil. Ben sağlıklıyım, annen de öyle."

Hiçbir tepki vermeden oturunca yatakta hareket edip arkasından yaklaştım, parmağımı sırtında dolaştırmaya başladım. Mahşer mahcup veya minnettar hissettiğinde bunu kelimelerle ifade edemiyordu, sıkışmış, arada kalmış gibi yalpalıyordu. Bu beceriksizliği umurumda değildi, kelimelerle izah edemediği her şeyi gözlerinin içinde okuyordum.

"Ne zaman öğrendin?"

Gözlerini açıp ellerine bakmaya başlarken, "Çok oldu," dedi düz bir sesle. "Ameliyat izini görmüştüm, annemin ameliyat izine benzettim. Üstelik doktor ciğeri verenin abim olduğunu söylemişti ama zerre inanmamıştım, parçaları birleştirince fark ettim. Hatırlıyor musun, bir gece yarısı nefes nefese senin evine gelmiştim, kapıyı açar açmaz seni öpmüştüm. İşte o gece fark etmiştim."

Hadi ya, gerçekten çok olmuştu. Evime gelip beni öptüğü o gece sahiden de şaşırmıştım ama sebebinin bu olduğu aklımın ucundan bile

geçmemişti. O görmese de başımı salladım. Parmağımla bir tutam saçını tutup ensesine nefesimi üfledim. Onun için dayanılmaz olduğum o noktayı merak ettim, bu yüzden nefesim tenine değsin istedim. Saçlarını sol omzunda toplayıp aşağıya bıraktım ve kırmızı elbisesinin askısını kenara çekip dudağımı omuz üstüne sertçe bastırdım. Onun dayanılmazlığı aşikârdı ama bana ne kadar dayanabiliyordu, bir daha görmek istedim. Ve nefesimi tenine üflediğim saniyeler sonrasında başını bana çevirip o yoğun, korkusuz gözleriyle bakmaya başlayınca birisi itmiş gibi ona doğru çekildim ve kırmızıya boyadığı dudaklarından öpmeye başladım.

MAHŞER ALİZARİN

İnsan olarak geldiğim dünyada sahip olacağım tek duygunun haz almak olduğunu düşündüm, belki de bu yüzden hayatta yaşarken zorlandım. İnsanlığı tek bir duyguya sığdırdım fakat insan olmak bir bütündü, üzülmek, haz almak kadar normal bir duyguydu veya hırslanmak, mutlu olmak, kırılmak...

Yarım kalınca insan olmayı da bütünüyle kabul etmedim ama insan olmak bütündü, gözyaşıyla ve gülümsemeyle.

Hayatın bütün olduğunu kabul etmem onunla hâlâ kavga etmediğim anlamına gelmiyordu. Onunla kavga ediyordum. Hayatla.

Elimde tuttuğum kırmızı gülün dikenine parmak ucumu hafifçe batırırken, çatılı kaşlarımın altındaki gözlerimi kıstım. Bugün Duman, okula gitmeden önce yine komodine kırmızı bir gül bırakmıştı. Bu gülleri, sabah okula gitmeden önce pastaneye uğradığı sırada sokağın sonunda çiçek satan abladan aldığını düşünüyordum. Güller o kadar güzeldi ki kokuları başımı döndürüyordu.

"Mahşer abla, şu soruya yardım eder misin?"

Ada'nın sesine karşın başımı çevirip elinde tuttuğu test kitabına baktım. Sonra gözlerimi çözmeye çalıştığı soruya indirdim. Sabahtan beri test kitabı çözüyordu, yaklaşan üniversite sınavı yüzünden çok gergindi. Soruyu okuyup, "C galiba," dedim ve o gözlerini devirdi. "C ama nasıl C?"

"Ya, okuduğunu anlamıyor musun Ada? Felsefe sorusu, mantığını konuştur."

Bana gıcık olmuş şekilde önüne dönüp sayfaları çevirdi, test kitabının arkasından sorunun cevabına baktı ve C şıkkını işaretledi. Önüme dönüp salonun griye boyalı duvarını izlemeye başlarken sıkıntıyla ofladım. Duman yokken, bir iş üzerinde çalışmıyorken, kumpas peşinde değilken hayat çok sıkıcıydı. Duman ancak öğleden sonra eve dönüyordu, bazı günler geç bile kalıyordu. Ben de Ada'ya ders çalıştırarak geçiriyordum günlerimi.

"Sence sınavı kazanacak mıyım Mahşer abla?"

"Evet güzelim."

Bana gülümseyip bir sonraki sorusuyla devam etti. Aynı koltukta yan yana oturuyorduk, Ada bulduğu her boşlukta, gece gündüz ders çalışıyordu. Zaten yürüyemediği yıllarda da vaktini bir şeyler izlemekle, çalışmakla, okumakla geçirdiği için birikimi vardı. Moda ve tasarım okumayı istediğini söylemişti, nispeten kazanması daha rahat bir bölümdü zaten.

Elimdeki gülü burnuma götürüp ayağa kalktım. Mutfağa geçmek üzereyken kapının tıkladığını duydum, sırıtarak odaya koştum. Elimdeki gülü bardağın içine, diğer güllerin yanına koyup saçlarımı sırtıma attım ve kapıyı açmaya koştum.

"Başım çatlıyor," diyerek sinirle içeriye giren Duman'a dudak büktüm ve deri çantasını portmantoya fırlatıp ceketini çıkarmaya başlayınca geriye çekildim. Kapıyı sertçe kapatıp odaya doğru yürümeye başladı. Onu bu kadar sinirlendirenin ne olduğunu merak ettim ama aniden arkasını dönüp beni kendine çekince bir şey soramadım. Yüzünü bana doğru eğip sertçe dudağımdan öptü. "Merhaba bebeğim." Beni bırakıp tekrar önüne döndü ve ben peşinde ilerlerken kravatını çözmeye çalışarak odadan içeriye girdi. "Bu çocuk beni deli ediyor Mahşer. Cidden."

Kapıyı kapattım ve Duman kravatını yatağa fırlatırken, "Kim?" dedim ona. "Kimden bahsediyorsun be?"

"Öğrencimden!" Ellerini belinin iki yanına koyup öfkeli gözlerini benimle birleştirdi. Sinirliydi ama diğer yandan da çok çaresiz kalmış gibi sıkıntılıydı. "Hiçbir laftan anlamıyor Mahşer, beni deli ediyor! Hayır, kendime sözüm var, bağırmak bile istemiyorum öğrencilerime fakat sinirden tırnaklarımı yemeye başladım..." Ellerini uzatıp gösterdi. "Bak tırnaklarıma!"

Gülmemek için yanaklarımı ısırmaya başladım. Bakışlarıyla bile birisini susturabilecek olan adamın öğrencileri karşısında böyle çaresiz

duruma düşmesi çok üzücü... Ne üzücüsü, aşırı komikti. Bayılmıştım buna. "Onlar on beş yaşındalar Duman, gençler ve birçoğu da şımarık. Öğretmenlik yapmayı isteyen sendin. Tahammül edeceksin..."

Bunları söylediğimde daha da çaresiz kaldı, başını elleri arasında tutarak iki yana sallamaya başladı. "Mahşer, anlamıyorsun... Onlara bağıramam, vuramam, iyi bir eğitimci olmam lazım ama çok zor, nasıl tahammül edeceğim..."

İlerledim ve üzerindeki gömleğin düğmelerini çözmeye başlayarak, "Bu çocuk, daha önce bahsettiğin çocuk mu?" diye sordum.

Yanaklarını şişirip ofladı, canı cidden sıkkındı. "O, evet. Derslere katılmıyor, tek sorun bu da değil resmen alay ediyor benimle. Çıldırıyorum, bugün az kalsın sinirden elimdeki tebeşiri yiyecektim..."

Tebeşir yiyen bir Duman, üstelik sinirden... Sırıttığımı, Duman'ın kızmaya başlayan bakışlarından anladım ve buna devam ederek, "Rehber öğretmenine yönlendirsene," dedim mantıklı olmaya çalışarak.

"Bir kere yönlendirdim, gitti de..." Gömleği omuzlarından indirip kravatının yanına fırlattı ve yatağın ucuna oturup kara kara yere bakmaya başladı. O saniye bu derdini ciddiye almaya başladım. Öğrencisine sinirlenmenin yanında, öğrencisi için endişelendiğini de fark ettim. "Ama rehber öğretmeni ayrıldı, yok şu an okulda. İkinci kez gidemedi, ailesiyle mi görüşsem diyorum ama genç çocuk, gururunu da kırmak istemiyorum..."

"Anlıyorum," dedim düşünceli şekilde. Odada volta atmaya başlarken, Duman'a yardımcı olmaya çalıştım. Bir insanı iyi etmeyi bilen oydu, bana yapmıştı, o çocuğa da yardımcı olabilirdi. "Özel olarak konuşsan, erkek erkeğe. Tabii, öğretmen öğrenci sınırını aşmadan. Dersi sevmeyebilir ama sana saygısızlık yapamaz, öğretmenisin çünkü."

"Kızım, ben lisede öğretmenlerime karşı haddimi aşmıştım, muhtemelen sen de... Kendimi böyle bir konuşmanın içinde çok yüzsüz hissederim." Ellerini saçları arasından hırçınca geçirdi. "Ne ektiysem onu biçiyorum resmen."

Sabit durup üzgün yüzüne baktım, yavaşça yaklaşıp ellerimi omuzlarına koydum. Ensesine değen kısa saçları kavrarken, "Her mesleğin zorluğu vardır sevgilim," dedim.

"Evet ama... O çocuğun, yardım almazsa ileride nasıl birisine dönüşeceğini resmen görüyorum Mahşer. Göz göre göre bunun yaşanacak olması canımı sıkıyor."

Merhamet... Bu duygunun ona yakıştığını fark ettim. "Öğrencine üzülüyorsun sanırım."

"Henüz gençken... Onu kurtarmak isterdim."

Vücudumu alçalttım ve dizine doğru oturmaya çalıştım. Duman iç çekerek doğruldu ve ben dizine oturunca kolunu belimin etrafına doladı. Benim umurumda değildi herhangi birisine ne olacağı ama o umursadığı için, ben de bir şeyler yapmak istemiştim. "Ailesiyle görüş. Bahsettiğin kadar endişe vericiyse bir psikologa götürsünler."

"Ne yapacağımı bilmiyorum..." Kafasını iki yana sallayıp yüzünü göğsüme koydu. Parmaklarım saçlarında dolaşırken zihnimi yoklayan fikrin ışıltısı dikkatimi çekti. Bununla birlikte tüm düşüncelerim, o fikrin etrafında toplanmaya başladı.

"Demek bir rehber öğretmenine ihtiyacınız var okulda?"

"Of evet evet, müdür uğraşsın onunla da... Zaten dönem bitmek üzere, bir dahaki döneme alır."

Bir şey demeden dizinden kalktım ve Duman kendini yatağa atınca eğilip dudağından sertçe öpüp kalktım. Daha gitmeden elimden tutup beni üstüne çekince de, dağınık halde uzanıp parmaklarımı göğsünde dolaştırmaya başladım. Sabahları erken kalktığı için okuldan geldiği bazı günlerde uyuyor, akşama doğru kalkıyor, yemek yiyip gece yarısına kadar benimle vakit geçiriyordu. Sessizleşmesinden yine öyle olacağını anladım ve uyuması için konuşmadım. Yüzümü yan çevirip cam bardaktaki suyun içinde duran kıpkırmızı güllerimi izlerken, yataktan aşağıya dökülen saçlarımda onun elini hissettim.

İlk günlerinde Ada ve Muhammet'i, Duman'la ben götürüyorduk üniversiteye.

Bunu başardıkları noktaya kadar yaşananlar, sıkıcı bir yavaşlıkla geçmiş olsa da nihayet beklediğimi yapmam için artık az zamanım kalmıştı. Hayattan almak istediğim herhangi bir şey olduğunda sabırsız bir deliye döndüğüm için geçen haftalar boyunca baygınlık derecesinde sıkılmıştım. Üstelik Duman yaz tatilinin yarısında bile okulla ilgili bazı şeylerle ilgilenmişti, abim çalışmıştı, annemle sadece o beni aradığında görüşmüştüm ve Ada ile Muhammet'in aşkından bıkmıştım.

"Senin dersin benden önce bitiyor. Fakat seni bekleyeceğim Ada, unutma."

"Aklımda."

Araba durunca Duman güneş gözlüğünü başına doğru itip arkaya döndü. Ben sıkıntıyla oflarken, Ada ile Muhammet'e doğru bakıp kız kardeşine göz kırptı. Ada aşırı heyecanlıydı, gece boyunca uyumadığını söylemişti. Muhammet nispeten daha rahattı, sigara içip Duman'a sırıtacak kadar.

"Bebeğim, bir sorun olursa beni hemen arıyorsun..."

Duman'ın cümlesindeki bebeğim kelimesini duyunca bir an üstüme alınacak oldum ama Ada ile konuşuyordu. Tırnağımdaki ojeleri izlerken, "Tabii," dediğini duydum kızın. Arka koltuktan yaklaşıp abisini öptü, aynı esnada kapı sesi geldi. "Görüşürüz, seni seviyorum."

"Ben de seni Ada," dedi Duman, kız kardeşine gülümseyerek.

"Beni?" diye sordu Muhammet.

Duman ona dik dik bakınca Muhammet de Ada'nın açtığı kapıdan dışarıya çıkıp toz oldu ve kampüs binasına kadar el ele ilerlediler. Duman her yürüdüğünde Ada'ya uzun uzun bakıyordu, bunu görmeyi çok beklediği için onu anlıyordum. Muhammet kolunu Ada'nın omzuna atınca da Duman gözlerini devirdi ve arabayı çalıştırıp üniversiteden ayrıldı. Ada istediği bölümü kazanmıştı ve elbette Muhammet onunla aynı üniversiteyi yazdığı için okulda da birlikte olacaklardı. Memnuniyetsiz görünse de Duman'ın buna içten içe sevindiğini biliyordum.

"Yedi yirmi dört beraber olacaklar artık," dedim Duman'ı gıcık etmek için. İstediğim olunca Duman burnundan soluyarak bana baktı. Ona göz kırpıp dudağımı ısırdım. Onu kışkırtmaya çalışmamdan rahatsız olarak bakışlarını kaçırdı. Elimi kolunda gezdirmeye başladım, böylece aklını biraz daha karıştırdım.

"Mahşer," dedi, ne yaptığımı anlayarak.

"Arabayı müsait bir kenara çeksene," diye fısıldadım, derin bir sesle.

Dokunmamdan, ona bakmamdan, bu teklifi sunmamdan rahatsız olarak ön cama sabitledi gözlerini. Aklı karışmıştı. "Eve gidiyoruz zaten Mahşer."

"Arabada olması daha eğlenceli ama..."

Kafasını, beni onaylamıyormuş gibi iki yana doğru salladı ama dudaklarının kenarında bir gülüş saklıydı, büyümeyi isteyen bir gülüşe

benziyordu üstelik. Kendi kendime sırıtıp elimi çektim ve başımı arkaya yaslayarak yarın olacakları düşünmeye başladım.

Duman'ın arabayı müsait bir yere çekmesini bekledim ama çekmedi.

Eve geldiğimizde kendimi onun kollarında, sonraysa yatakta buldum. Sıcaktan ısınan teninin altında eriyip yok oldum. Gözlerimi çok sonra açtığımda onun çıplak kolları arasından çıktım ve banyoya girip yıkandım. Çıktığımda Ada'ya baktım ama henüz dönmemişti.

Odaya dönünce saçlarımı kuruladım, bir şortla tişört giyip odadan çıktım. Midem kazındığı için dolaptan bir kırmızı elma aldım, onu yiyerek odaya döndüm. Dolabı açıp kıyafetlerime bakmaya başladım, yarın için en uygun kıyafeti seçmekti isteğim. Daha ciddi, usturuplu bir giysi lazımdı. Duman'ın kıpırdandığını, ardından yatağın sol tarafında beni aradığını fark ettim ve uyanmasını izledim. Gözlerini açıp yataktaki boşluğuma baktı ve endişeyle kafasını kaldırıp beni görünce gülümsedi.

"Ne zaman uyandın?" dedi, camlardan dışarıya, kararan havaya bakarak. "Ve dolabın önünde ne yapıyorsun?"

Omzumu silkip elmamdan kocaman bir ısırık aldım. "Yarın okulun ilk günü, mesain başlıyor. Senin için takım bakıyordum."

Kaşlarını kaldırıp kolunu başının altına koydu, şimdi beni daha rahat izleyeceği bir pozisyondaydı. Uykulu gözlerini kırpıştırıp "Bu işi nedense sevdin," dedi ve herhalde salak olduğumu düşündü, anlamam sanıp açıkladı. "Bana kıyafet hazırlama işini? Arada bir gömleklerimi falan da ütülüyorsun?"

"Cinayet unsurlarından uzak durup erkeğimin gömleklerini ütülüyorum," diyerek reverans yaptım önünde. Onunla alay ettiğimi anlayan Duman bana bakışlarını devirdi.

"Benimle bu kadar sık dalga geçmemelisin Mahşer..."

Göz kırpıp dolaba yeniden baktım. Onun takım elbise giymekteki ısrarından bıkkın şekilde takım seçtim. Beyaz gömlekle simsiyah takımı çıkarıp cam kenarındaki koltuğa bıraktım, ütülenmişlerdi. Yarın giyebilirdi. Dikkat çekmemek için dolabın önünden ayrılmayı düşündüm ama Duman yataktan kalkıp odanın çıkışına ilerlediğinde banyoyu kullanacağını anladım. Sırıtıp onun yokluğunda kendime dolaptan kırmızı bir etek seçtim, boyu falan iyiydi. Üstüne de düz, beyaz bir gömlek aldım ve Duman'ın kravatlarına baktım, kırmızı olanı çekip koltuğa fırlattım.

Kendi kıyafetlerimle birlikte, parmak uçlarımda, sessizce Ada'nın odasına geçtim.

Eteğimle gömleğini ütüledim. Geri dönüp kırışmaması için askıya astım ve yarın olacakları düşünerek banyoya ilerlerken, dış kapıdan gelen sesleri duydum. Birkaç tıkırtıydı sanki, Ada cadısı dönmüş olabilirdi. Yürüyüp kapıyı sertçe açtım ve Ada ile Muhammet'i öpüşürken yakalayıp duraksadım, fakat kapı sesini duydukları için hızlıca birbirlerinden uzaklaştılar. Böylelikle onlarla yeterince dalga geçecek malzemem olmadı. Ada dehşetle bana bakarken, Muhammet de Ada'nın yere düşen çantasını aldı ve onun eline tutuşturarak, "Yarın görüşürüz," diyerek karşıdaki evine yürüdü.

Arkasından konuştum. "Utandın mı sen..."

Muhammet arkası dönük şekilde homurdanırken, Ada panikle içeriye girip kapıyı kapattı ve hole göz atarak kızarık yanaklarıyla bana döndü. Yakalanmaktan duyduğu utanç, onunla alay etme ihtiyacımı daha da dürtüklüyordu. "Abim ne... nerede?"

Altdudağımı ısırdım. "Sizin öpüştüğünüzü kapı deliğinden görüp odaya geçti, sanırım şu an çok gergin..."

"Ne! Ne?" Dehşetle hareket edip yanımdan geçti, odanın kapısına bakıp ellerini yüzüne kapattı. "Dövecek, Muhammet'i kesin dövecek."

"Görmese daha iyiydi tabii," dedim onu teselli ederek saçını okşarken.

"Ben..." Hızla odasına ilerlerken bana yalvaran gözlerle baktı. "Ben odama gireyim, bir süre gözüne gözükmeyeyim. Lütfen sen onu sakinleştir."

Abartıyordu, Duman bunu görse dahi Ada'ya kızacak değildi. Adil olmak hakkında kendisini epey geliştirmişti. Yine de Ada'nın paniğinden hoşlandığım için gönülsüz görünerek, "İyi madem," dedim.

"Teşekkür ederim!"

Odasına girdi. Az sonra kapı kilidi döndü, bu neredeyse kahkaha atmama sebep olacaktı. Eğlenerek ardıma döndüm, odaya dönüp yatağa uzanırken omuzlarım sarsılarak gülmeye başladım. Duman birazdan saçlarını kurulayarak döndüğünde tavana bakarak gülüyordum. Bu halimi görünce bir süre yüzümü izledi, sonra deliliğime alışkın şekilde kafasını salladı. "Bebeğim yine aklından neler geçtiğini anlayamadığım şekilde gülüyorsun, en gıcık olduğum hallerinden birisi..."

Karnımı tutarak gülmeye devam ettim, o gıcık olduğu için böyle davranmak daha da hoşuma gitmişti çünkü. Duman homurdanarak giysilerini giyerken, "Ada geldi," dedim eğlenen bir sesle. "Gidip üniversitedeki ilk gününü sor ona..."

"Yeni mi geldi?" Tişörtü başından aşağıya indirirken komodindeki saate huysuzca baktı. "Çok geç olmuş. Allah'tan Muhammet yanındaydı. Kardeşim kendi başına da idare eder ama ister istemez yanında birisi olsun istiyorum, yıllardır dışarıya çıkmadı, eve hapsetti kendisini... Ee, biraz da saf, kanar her şeye..."

Korkularını haklı bulduğumu bir daha hatırladım ve onun yüzü bir saniye için abimin yüzüyle yer değişti. Duman Enes'in aksine ne iyi bir abiydi. "Anlıyorum Duman. Doğrusu yanlış anlamıyorum. Hadi gidip bak Ada'ya."

Islak saçlarını karıştırarak odanın çıkışına ilerlerken yatağın yanından geçti ve bu sırada ellerini yastığın iki kenarına koyarak yüzüme doğru eğildi. Gözlerimin içine çok yakından bakarak ruhumu ona teslim etmişim gibi hissettirdi. "Bugünkü gülün dikenlerini ayıklayamadım acelem var diye, özür dilerim."

Gülleri komodinin üzerine bırakmadan önce hep dikenlerini kesiyordu elime batmasın diye. Bugün ben de fark etmiştim gülün dikenlerini kesmediğini. Kendi içimde bunun bir anlam taşıdığını da düşünmüştüm. Oysa sadece vakti yokmuş. Bunu duyduğuma sevinerek başımı salladım. "Sorun yok Duman. Bu özür dileyeceğin bir şey de değil."

"Öyle. Dikenleriyle beraber sevdiğim tek gül sensin." Alnımdan sertçe öpüp doğruldu. Odadan çıkıp beni dört duvarın arasında, onun hayaletiyle yalnız bıraktı. Sesini, ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın duygularımı keskince acıtacak kadar yakınımda duymaya devam ettim. Kendimi kesmem için bir bıçağa ihtiyacım yokmuş, zaten o varmış gibi.

Yatakta yan dönüp gözkapaklarım aşağıya düşene dek duvardaki gölgeme baktım. Sessizliğin içindeki ilk küçük darbe kulağıma ulaştığında bile gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. Bir sigara kokusu burnuma geldi. Kokunun çıkması için açılan camın sesini duydum. Karnım ağrıyordu, ellerimi götürüp kendime sarıldım ve birkaç dakika sonra bunu benim için o yapmaya başlayınca rahatlayıp sırtımı göğsüne yasladım. Ellerini karnımda birleştirip parmaklarını midemde bile hissedebileceğim denli sıkı sarıldı.

Bazen telefonlara çıkmayı sevmiyorsun,
Fakat bir şeytanın numarasını arka cebinde taşıyorsun.
Artık kalbinin üzerine yatabilirsin,
Ama beni tutup kalbinin üstüne çekiyorsun,
Kalp atışlarını duyarak uyumamı istiyorsun.
Tıpkı aynanın önüne geçmemi istediğin gibi.
Güllerini vazoya koymamı istediğin gibi.
Yaşamamı istediğin gibi.
Ve ben hepsini yapmayı öğreniyorum.
Çünkü seni seviyorum.
Aynanın önüne geçiyorum,
Yaşamayı istiyorum.
Ama...
O gülleri hâlâ vazoya koymuyorum,
Ve belki de birimiz o cam bardağı kazayla kırana kadar,
Kırmızı güllerin orada durmasını istiyorum.

Tüm bunlar, onun beni bakmaya cesaretlendirdiği aynanın önündeyken zihnimden geçiyordu. Ütülü beyaz gömleğimin ve kırmızı eteğimin içindeyken, simsiyah saçlarımı tepemde sıkı bir atkuyruğu yaparken. Evden çıkmak için azalan dakikalarım, ellerimin daha aceleci olmasına neden oluyordu. İster istemez Duman dışındaki başka şeyi umursadığımın farkındalığıyla yüzleşiyordum.

Hiç hoşlanmam ama bugün büyük bir sorumluluk alıyordum. Bunun için de gergin hissediyordum. Saçlarımı üçüncü kez toplamaya çalışmamın sebebi de belli ki buydu. Son denemem başarılı olunca ellerimi saçlarımdan çekip dudağımdaki kırmızı ruja, kirpiklerimdeki yoğun maskaraya baktım ve benim gibi Duman'ın da gördüklerinden memnuniyet duyacağını düşünerek sırıttım. Arkamı dönüp banyodan çıktım.

Duman, Ada ile Muhammet'i kampüse bırakmak için erken çıkmıştı. Ardından okula gidecekti. Ah, zavallının bugün yaşayacağı şoktan haberi yoktu. Dudağımdaki ruja dokunarak odaya geçiyordum ki sokak

kapısının tıkladığını duydum. Sabahın bu saatinde kimin geldiğini düşünerek kapıyı açtım.

Annemdi.

Birisi durduk yere suratımı tokatlasa herhalde daha az şaşırırdım. Annemin buraya geldiğine inanamadım, besbelli ki bu yüzden onu içeriye davet edemedim. Konuşmam gerektiğini fark edene kadar onu izledim ve sonra, "Anne," dedim donuk bir sesle. "Burada... Ne yapıyorsun?"

Çekingen şekilde ellerini kaldırınca gördüm bileğinde bir küçük torba olduğunu. *Abinden beni senin yanına getirmesini istedim. Getirdi. Kendisinin acelesi vardı, gitti.*

İnanamayarak kendimi gösterdim. "Beni... Görmeye mi geldin?"

Başını sallayıp ellerini indirince kalbimin hızlı hızlı attığını fark ettim ve telaşla onun elinden tutup içeriye çektim. "Gel... Gel öyleyse."

İçeriye geçerken torbayı uzattı. *Kahvaltı yaparız diye simit almıştım.*

Bana mı? Benimle kahvaltı yapmayı mı istiyordu? Evden çıkmayı bile sevmeyen annem buraya bunun için mi gelmişti? Yutkunarak elinden torbayı aldım ve dudaklarım titrerken ona mutfağı gösterdim. Önüme geçip etrafına rahatsız olmuş gibi bakarak ilerlerken üstüne giydiği yazlık, ince kumaştan elbiseye baktım. Saçlarını taramıştı. Acaba ilaçlarını almış mıydı? O günden beri onu görmeye gitmemiştim ve o... o gelmişti. Belki son görüşmemizde bağırdığım, sitem ettiğim için gelmişti ama sebebi ne olursa olsun ilk kez bana kayıtsız kalamamıştı.

"İlaçlarını alıyor musun?" diye sordum, mutfak masasındaki sandalyeyi oturması için çekerek. Annem sandalyeye otururken başını usulca salladı. Sonra gözlerini üzerimde dolaştırarak parmaklarını kullandı. *Bir yere mi gidiyordun?*

Tezgâha dönüp anneme Duman'ın gitmeden önce yaptığı çaydan bir bardak koydum. Çayı annemin önüne bırakırken de, "Evet," dedim. "Ben bugün çalışmaya başlıyorum."

Annemin ağzı yarım karış açık kaldı desem doğru olur. *Nerede?* "Bir okulda rehber öğretmenliği yapacağım."

Herhalde kafası kırık kızının rehber öğretmeni olmasına ayrı şaşırmıştı, hak veriyordum. Manyağın tekiydim. Fakat hayatımın sonuna kadar da dört duvar arasında kalacak değildim. *Peki, nasılsın?*

Nasıl olduğumu sorması karşısında bir süre sessizleştim. O gün bana bunları neden sormadığını sormuştum, sırf o yüzden mi şimdi nasıl

olduğumla ilgileniyordu? Onun için bile olsa nasıl olduğumu sormasını sevdim.

"Sıradanım. Günlerim uzun zamandır çok aynı geçiyor. Bazen çok sıkılıyorum. Ada'ya sataşıyorum. Biliyorsun, Ada Duman'ın kız kardeşi... Çoğu zaman da Duman'a sataşıyorum. Sana anlatmadığım bazı şeyler var, belki de hiçbir zaman anlatmak istemeyeceğin gerçekler... O gerçekleri öğrendikten ve herkes ödemesi gereken bedeli ödedikten sonra sıkıcı olmaya başladı hayatım. Yani... benim de ödemem gereken bazı bedeller vardı doğrusu, henüz ödemedim, belki zaman içinde ödeyeceğim..." Sanki hep bunları anlatmayı, annemle konuşmayı istiyormuş gibi durmadan konuşmama hayret edip bir süre sustum. "Şey, böyle işte anne. Hayatım sıkıcı biraz. Ama bugün hareketlendireceğim."

Annem dinlediklerinden sonra başını sallayıp parmaklarını hareketlendirdi. Sabırsızca söyleyeceklerini bekledim. *Yeni bir işe başlayacağın için mi heyecanlısın?*

"Hem onun için. Hem de..." Susarak sırıttım ve bileğime taktığım saate göz attım. On dakika içinde evden çıkmalıydım.

Geç mi kaldın? Bilseydim gelmezdim.

"Hayır! İyi ki geldin!" Bunu çok yüksek sesli ve istekli söylediğim için utandım, kendime kızıp hemen bakışlarımı önüme çektim. "Gitmem gerekiyor ama akşam dönerim, daha uzun konuşuruz, yani... Senin merak ettiğin başka şey varsa tabii. Sonra da burada kalmak istersen kalırsın, istemezsen seni evine götürürüm."

Annem düşünüyormuş gibi önüne bakıp çayını içerken poşetin içinden bir simit çıkarıp ikiye böldüm, yemesi için elinin içine sıkıştırdım. Simitten yiyip çayı içti ve sonra ellerini kaldırdı. *Olur ama akşama kadar burada ne yapacağım?*

"Evde ne yapıyorsan anne." Saatime bir daha bakıp bu teklifimi kabul ettiğini varsaydım ve ayağa kalkıp saçlarından öptüm. "Öğleden sonra gelirim ben, o zamana kadar televizyon izleyebilirsin, dolapta yemekler var, onları da yiyebilirsin... Canın ne isterse yani."

Topuklu ayakkabılarım koridorda takırdarken odadan çantamı aldım ve sokak kapısına yürürken, annemin mutfak kapısında tedirginlikle bana baktığını gördüm. Kapıyı açarken portmantodaki anahtarı alıp parmağıma geçirdim. "Telefonun yanında değil mi?"

Başını salladı.

Takdir edercesine gülümsedim. "Bir şey olursa beni ararsın... Anne."

Eli kalktı, öylesine bir şey söyleyecek sandım ama bana *peki kızım,* dedi. Aslında öylesine bir şeydi ama... Kızım kelimesini cümle içinde geçirmişti, çok uzun zaman sonra.

Kalbim sızladı.

Çok uzun vakittir görmediğim birisini görmüşüm gibi.

"Öğleden sonra görüşürüz," deyip evin kapısını açtım. "Seni... seviyorum."

Ona güvenmek istedim, bu yüzden kapıyı kilitlemedim. Parmaklarımı çantamın derisine bastırıp daireden uzaklaşırken kalbimin hâlâ delicesine çarptığını fark ettim. Ve gülümsediğimi.

Belki ona sitem ettiğim, yapmadığı şeyleri yüzüne vurduğum için bu sabah buraya gelmişti ama sonuçta gelmişti. Nasıl olduğumu sorup bana, kızım, demişti.

Bugünün Duman için gizemli, benim için eğlenceli geçeceğini sanarak uyanmıştım. O okula gitmek için hazırlanırken yatakta sırıtıp durmuştum. Günümün kalanında da çok eğleneceğimi düşünüp kırmızı eteğimi giyinmiş, bir öğretmen gibi davranmak için kendimi ikaz etmiştim. Fakat bugünün beni duygulandıracağını düşünmemiştim.

Annem resmen beni görmeye gelmişti.

Çantamı elimde çevirerek kaldırım boyunca indim. Köşeden dönerken çiçek tezgâhını gördüm, çiçek satan ablayı da. Tezgâhındaki taze çiçeklerin kokusu burnuma gelmişti ama tezgâhta bugün kırmızı gül yoktu. Belki de o yüzden Duman sabah komodine diğer günlerdeki gibi kırmızı bir gül bırakmamıştı.

Otobüs durağına yürüdüm ama topuklularla yürümek zor olduğu için çeşitli, ufak sinir krizleri geçirdim. Dünyanın en tahammülsüz insanı olmanın verdiği huysuzluğu kendimden çıkararak otobüste ayakta bekledim. Otobüs liseye yaklaşınca indim ve okul bahçesinden içeriye girerken beni gören güvenlik görevlisine, "Yeni öğretmenim," dedim. O da derhal kenara çekilip bana yol verirken, "Buyurun hocam," dedi.

Başımı sallayıp okul binasına yürüdüm, ilk ders başladığı için etraf sessizdi. Elimi korkuluklara yaslayıp merdivenleri ağır ağır çıkarken, kafamı çevirdiğim herhangi bir yerde Duman'ı görebileceğim düşüncesiyle heyecanlanıp dudaklarımı ısırdım. Daha önce de geldiğim

okulun katlarını çıkıp müdür odasının olduğu koridora girdim, ojeli tırnaklarımla kapıyı tıklattım.

"Girin."

Resmi bir yüz ifadesiyle kapıyı açıp içeriye girdiğimde, Müdür Bey başını kaldırıp bana baktı ve derhal koltuğundan kalkıp masasının etrafını dolandı. Elini uzatıp benimle tokalaşırken, "Hoş geldiniz hocam," dedi.

"Hoş buldum," dedim ciddiyetle ve elimi kendime çekip geriledim. "Sanırım ders başladı."

"Evet hocam." Müdür Bey eliyle yürümem için beni teşvik ettiğinde başımı sallayarak hareket ettim ve odasından çıkarken, gergince çantamın askısını sıktım. "Sizi öğretmenler odasına götüreyim, öğretmen arkadaşlarımızla tanışın."

Yeni insanlarla tanışmaktan gram hoşlanmazdım, iletişim becerilerim gelişmiş değildi. Fakat kendimi bu durumun içine ben sokmuştum, oldukça resmi ve normal bir iletişimde halledecektim bu durumu.

"Buyurun hocam," dedi Müdür Bey, beni açtığı kapıdan içeriye buyur ederken. Yüzüme bir poker ifadesi yerleştirip içeriye girdim. Başımı çevirince üç öğretmenin kafasını benden tarafa kaldırdığını gördüm. Aralarında bir bakışma yaşandı ve Müdür, "Yeni öğretmen arkadaşımız," diyerek beni takdim edince hepsi ayağa kalktı.

"Merhaba hocam," diyerek genç kadın kalktı ve gülerek yanıma geldi, benimle el sıkışıp baştan aşağıya süzdü. "Hoş geldiniz. Branşınız nedir?"

İşte başlıyoruz. "Hoş buldum. Rehberlik öğretmeniyim."

"Gerçekten bir rehber öğretmenine ihtiyacımız vardı," dedi tanışmaya gelen bir erkek öğretmen ve benimle el sıkışırken, "Adınız nedir?" diye sordu.

"Mahşer," dedim ve elimi geriye çekerken vaktimin çoğunun geçeceği öğretmenler odasına şöyle bir baktım.

"Ben sizi öğretmen arkadaşlarımla bırakayım, tanışın," dedi Müdür Bey ve bizden ayrıldı. "Bir sualiniz olursa öğretmen arkadaşlara danışırsınız, mutlaka yardımcı olurlar size."

Benimle ilk tanışan öğretmen, "Tabii hocam," dedi gülerek ve bana döndü. "Benim adım da Yağmur. Memnun oldum."

Başımı sallayıp çantamı öğretmenler odasındaki geniş masanın etrafına dizilmiş olan sandalyelerden birisine koydum ve yanımdaki

sandalyeye otururken diğer öğretmenin bana selam verdiğini görüp başımı önüme eğdim. Gergince ellerimi masanın üzerinde birleştirirken, Yağmur Hanım diğer yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu ve neşeli şekilde, "Çok genç görünüyorsun, yeni mi mezun oldun?" diye sordu.

"Sayılır," dedim konuşmayı kısa kesmek için.

"Hımm." Konuşmaya hazır hissetmediğimi pek anlamadı. "İlk öğretmenlik deneyimin sanırım, atandın mı?"

"Atanmadım, ücretli öğretmenlik yapacağım."

Güven veren şekilde gülümsedi. "Anlıyorum... İçecek bir şeyler ister misin?"

"Hayır. Teşekkür ederim."

"Peki." Gülümsemeye devam ederek kalktı. "Ben kendime koyayım."

O kendisine kahve koyarken ben de bileğimdeki saate bakıp gergince yutkundum. Diğer öğretmen arkadaşların sorduğu birkaç soruya da kısa yanıtlar vererek sessiz kaldım. Onlar kendi aralarında, öğretmenlere has dertlerinden yakınırken ellerimi sertçe ovuşturmaya başladım. Zil çaldığında Duman'ın birazdan buraya geleceği farkındalığıyla heyecanlandım, kalp atışlarımı hissedip budala gibi bakışlarımı kapıya çevirdim.

Kapı açıldığında irkildim ama içeriye genç bir erkek öğretmen girdi, Duman değil. Beni görünce yüzünde oluşan soru işaretini gördüm ve kendisine, "Yeni rehber öğretmeniyim," diyerek resmi bir açıklama yaptım. Benimle el sıkıştı ve acelesi varmış gibi hareket edip dolabına ilerledi. Tekrar kapıya baktım ve yine açıldığında heyecandan kusacak gibi hissettim ama bu kez de yaşlı, emekli olmaya yakın görünen bir hoca içeriye girdi. Ona da kendimi tanıttım ve sabırsızca dudaklarımı ısırmaya başladım.

Teneffüs bitecek olmasına rağmen Duman'ın geleceği yok gibiydi, neredeydi? Bir öğrencisiyle mi ilgileniyordu? Hadi ama beni gördüğündeki yüz ifadesi için ölüyordum. Yanaklarımı sıkıntıyla şişirdiğim sırada kapı bir daha, sertçe açıldı ve başım yukarıya kalktığında gözlerim kalbime onu gösterdi ve atışları durdu.

Duman'ın beni fark ettiği ilk anı izledim. Elini, karıştırdığı saçları arasından çekip ileriye doğru bir adım attı ve aynı zamanda gözleri benimle rastlaştı. Elinin yana doğru düşmesini, gözbebeklerinin tepkisel olarak açılmasını, nefesini tutuşunu izledim. Dudağım sol yana doğru sinsice kıvrılırken hareket edemeden başını öğretmenler odasına çevirdi

ve sonra tekrar bana bakarak burada olmama bir anlam arıyormuş gibi kafasını iki yana salladı. Aklına bu çılgınca ihtimalin henüz gelmediğini fark ettim ve ağzı, konuşmak için aralanırken yanaklarının heyecandan kızardığını gördüm.

"Duman Hocam." O anda, yeni tanıştığım Yağmur öğretmenin sesi, bizi bu birkaç saniyelik eğlenceli, sabırsız andan çekti. Kadın yürüyerek Duman'ın yanına giderken, tek kaşım havaya kalktı. Duman'ın koluna şöyle bir üstünkörü dokunarak beni gösterdi. "Yeni öğretmen arkadaşımızla tanışın. Mahşer Hanım, rehber öğretmenimiz."

Duman kafasını kadına çevirip duyduğundan emin olamamış gibi baktı. Bana dönerken öğrendiklerini bir hizaya sokmaya çalıştı. Dudaklarımda, dişlerimin bile görüneceği bir sırıtışla elimi uzattığımda, Duman da daha fazla dikkat çekmemesi gerektiğini fark edip aksiyon aldı. Birkaç adım gelip nefes nefese kalmış halde, yüzümü ve üzerimdeki beyaz gömleği izleyerek elini elime doğru uzattı. "Hoş... geldiniz hocam. Ben de Duman, memnun oldum." Elinin üstünü, fark edilip edilmemesini umursamadan, başparmağımla hafifçe okşadım ve Duman'ın nefesi kesilirken gözleri de karmakarışık bir hal aldı. Elimi ondan yavaşça çekerken, "Ben de çok memnun oldum Duman Hocam," dedim ve yalancı bir tatlılıkla gülümsedim.

Duman çektiğim elime, giydiğim kıyafetlerime, suratıma bir daha bakıp geriye çıktı. Ne yapacağını bilememiş gibi etrafına bakıp diğer öğretmen arkadaşlarına selam verdi. Bana kaçamak bakışlar atıp dolabına ilerlemeye başlayınca Yağmur öğretmenin ona birkaç soru sorarak arkasından gittiğini gördüm. Duman'a ilgisi olduğunu anlamak çok zamanımı almadı.

Onun için tehlikeli olacak bu tespitten sonra derin bir nefes alıp gözlerimi Duman'a kilitledim ve rahatsızca bana baktığını gördüm. Bir olay çıkarmamdan endişe ettiği açıktı. Yağmur öğretmene kısa, net cevaplar vererek dolabından bir dosya çıkardı. Yağmur öğretmen masaya dönerken Duman da karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Masadan aldığım kalemi dudağıma vurmaya başlayarak gözlerinin içine doğru dik dik baktım ve o elini yüzünün yanına koyup ağzını kapatacak bir pozisyon aldı. Dudaklarını kıpırdattı. *Benimle dalga mı geçiyorsun?*

Gözlerinin içine doğru bakmayı kesmeden kalemin başını ısırdım ve Duman elini indirip masanın diğer tarafındaki öğretmenlere baktı,

dikkat çekmekten endişe ederek ensesini kaşıdı. Başını eğip dosyanın içini açtı, yerinde kıpırdanarak rahatlamaya çalıştı fakat birkaç saniye sonra kaçamak şekilde yine bana bakıp dudaklarını ısırdı. Göz kırptığımdaysa gözbebeklerini kontrol edemedi, hızla diğer öğretmenlere bakıp başını tekrar eğdi. Sakinleşmesini bekledim ve mendiliyle terleyen alnını sildiğini görünce sırıttım. Ceketini çıkarıp masanın üstüne koydu. Kravatını gevşetip kirpikleri altından tekrar beni süzdü. Bu kez şaşkın değil, daha çok heyecanlı ve beklenti doluydu bakışları. O saniye hoşuna gitmeye başladığını fark ettim ve elimdeki kalemi önüne doğru yavaşça yuvarladım.

Kalemi tuttu ve parmakları arasına alarak başını dudaklarıyla ısırmaya başladı. Gözlerimi önüme çevirdim ve kalp atışlarımın tenimin altındaki canlılığının hissederken ders zilinin çaldığını duydum. İki öğretmen konuşarak ayrıldı, sonra iki öğretmen daha. Dolabını karıştıran Yağmur öğretmene bakıp ardından Duman'a döndüm. Saatine bakarak sandalyesini ittirdi ve o tarafa kaçamak şekilde göz atıp dosyasını eline aldı. Sınıftan çıkarken geriye doğru, gözlerini benden ayırmadan yürüdü ve kapıyı açıp çıkarken hızlı bir öpücük attı.

Öpücüğü tutmuş gibi hissedip heyecanlandım. Yağmur öğretmenin bu tarafa döndüğünü görüp dik dik baktıktan sonra başımı önüme çevirdim. Masanın üzerinden kendisine ait olduğunu düşündüğüm bir kalemi alırken, "Size ihtiyacım var hocam," dedi ve bununla beraber göz teması kurmak zorunda kaldım. "Bir öğrencimi size yönlendirsem ilgilenilir misiniz? Son sınıf, sınav senesi ve çok stresli, belki konuşursanız iyi hisseder."

Bunun için hazır olmaktan başka şansım yoktu, üstüme düşenleri yapacaktım. Ters bakışlarımı saklayıp başımı salladım. "Ben odama geçeceğim," dedim ve kalkıp çantamı aldım. "Yönlendirebilirsiniz."

"Sağ olun hocam," dedi ve dersine gitmek için hızlıca çıktı öğretmenler odasından.

Arkasından dik dik bakıp sıkıntılı bir nefes verdim ve daha önceki gelişimde müdürün gösterdiği odaya yol almaya başladım. Rehberlik edeceğim öğrencilerle konuşacağım, küçük ama yeterli, düzenli bir odaydı. Yalnız kalmaktan memnuniyet duyarak ceketimle çantamı misafir koltuğuna bıraktım. Masanın başına geçip otururken Duman'ın beni gördüğü anki yüz ifadesini gözlerimin önüne getirdim. Şu an derse

odaklanamadığına emindim, bana sormak için soruları olduğuna da. Yalnız kalmamız için çıldırıyor olmalıydı.

Kapı tıkladığında öğrencinin geldiğini anladım ve ciddi bir ifadeyle, "Girin," diye seslendim. İçeriye uzun boylu, geniş omuzlu, çekingen bir kız girdi ve kararsızca kapıyı kapattı. Ona koltuğunu göstererek, "Merhaba," dedim ve peşinden ekledim. "Ben yeni rehber öğretmeninizim. Adın ne?"

Koltuğa oturup ellerini, kareli okul eteğinin üstünde bağlarken, "Ceren," dedi ve ben elimi çenemin altına koyup onu izlerken, "Hoş geldiniz hocam," dedi.

Genç, tedirgin bir kız olduğu için okula geldiğimden beri ilk kez ona kayıtsız kalamadım ve gülümsedim. "Hoş buldum."

Ve ardından onunla konuşmaya başladım, bu geçip kırk kişiye ders anlatmaktan daha iyi ve rahattı. Ada'yı dinlemeye benzedi ama Ada'ya dilediğim karşılığı verebiliyordum, karşımdaki kıza karşı daha anlayışlı ve kullandığım kelimelerde seçici olmalıydım. Resmiyeti bozmadan, onu rahatsız etmeden birkaç soru sordum ve uzun dakikalar boyunca onunla konuştum. İlk gün için fena olmadığımı düşündüm, kızın tavrımdan rahatsız olmadığımı fark edince öğrencilerimle anlaşmanın yolunu bulabileceğimi düşündüm. Zilin çaldığını duydum, tekrar teneffüs olmuştu ama kızın anlatmakta olduğu şeyin yarıda kesilmemesi için onu bölmedim. Anlattıkları bitince hafta içi tekrar gelebileceğini söyleyerek ona çıkmasını söyledim. Yalnız kaldığımda hızlıca kalktım.

Odamdan ayrılıp koridorda seri adımlarla yürürken beni okullarında ilk kez gören öğrencilerin kaçamak bakışlarını da fark ettim. Duman'ı öğretmenler odasında yakalayabileceğimin heyecanlıyla hızla üst kata çıktım, istediğim yere ulaşınca kapıyı açıp öğretmenler odasından içeriye kafamı soktum fakat Duman'ı göremedim. Bunun hüsranıyla içimden küfrederken yine bir öğretmenin ağına yakalandım ve ayaküstü onunla da tanıştım.

Teneffüs bitmek üzere olduğu için sanırım Duman tekrar sınıfına çıkmıştı.

Bezgince koridora çıkıp dik omuzlarımla aşağıya indim, vaktimi geçireceğim odaya dönerken etrafımda onu aradım. Acaba hangi sınıftaydı? Her ders başka sınıfa giriyor olabilirdi. Ah bir bilseydim... Onunla biraz da sınıfında eğlenirdim, öğrencilerinin önündeyken nasıl

göründüğünü merak ediyordum. Bunu görebileceğim ilk anın bir an önce gelmesini dileyerek odama ilerledim.

Koridorlarda on beş on altı yaşında, bana o yıllarımı hatırlatan öğrenciler gördüm. Koridordan geçerken ister istemez Duman'la birbirimize âşık olduğumuz zamanları hatırladım. Birbirimizi, fark etmeden ne kadar çok izlemiştik.

Sen okul koridorlarında yere düşerdin, benim dizlerim acırdı Mahşer.

Bunu hatırladım ve lisede okurken düştüğüm okul koridorlarının benzerine bakarak odamın kapısını açtım. İçeriye girerken kafamı kaldırdım ve ağzımdan bir küfür kaçmasını önleyemeden kapıyı kapatıp sırtımı kapıya yasladım. Duman, oturduğu koltukta gerinerek baştan aşağıya beni süzdü, oturduğum sırada bakamadığı kırmızı eteğimi izleyerek dudaklarını yaladı. Heyecanla yutkunup ileriye doğru gittim ve Duman koltuktan kalkıp karşımda durunca bu eğlenceden hoşlanarak, "Odamda ne işiniz var hocam?" diye sordum. Dağılmış kravatını düzeltme isteğimi zorlukla bastırdım. "Yoksa sizin de mi rehberliğe ihtiyacınız var?"

Gözleri parladı, *bu oyunu sevdim*, der gibi bakıp bir adım daha gelince vücutlarımız birbirine değdi. "Görür görmez sizden çok hoşlandım hocam," dedi ve elini belimin kenarına koyup yüzümü izledi. "Hem de çok hoşlandım. Bir anda gelişen duygularıma karşı koyamadığım için size de itiraf etmek istedim bunu."

Kendimi bir anda on altı yaşında hissettim. Duman'ın beni ilk tanıdığı, beğendiği, izlediği o yaşlarda... O da öyleydi, gençti ve sanki benden hoşlandığını itiraf ediyordu. Bunun okulda, bir lisede gerçekleşmesiyse... her şeyi daha uygun hale getiriyordu. Kuruyan dudaklarıma dilimin ucuyla yardım edip, "Ben de," dedim, eğer o yaşlarda olsam vereceğim şekilde cevap vererek. "Ben de sizden, görür görmez çok hoşlandım."

Belki de yıllar önceki Duman'ın vereceği bir tepki verdi, sevimli ve şaşırmış gibi gülümsedi. Kalbimi, daha genç yaşlarımdaymış gibi hızla attırdı bu gülümseme. Kendimi pileli eteğimle, beyaz okul gömleğimle onun karşısında hissediyordum. "O zaman buluş benimle," dedi. Muhtemelen bu da lisedeki Duman'ın diyeceği bir şeydi. "Numaranı ver, seni arayayım."

"Ah, çok hızlısın." Çevirdiğimiz oyundan duyduğum hazzı, dudaklarımın kenarındaki gülüşte saklayıp masaya eğildim ve bir kalem alıp

doğruldum, numaramı avucuna yazdım. "Numaram bu. Beni istediğin zaman arayabilirsin."

Avucundaki numaraya bakarak ağır ağır gülümsedi. "Demek benden bu kadar hoşlandın?"

Parmaklarımı, artık tanıştığımız ve daha yakın olduğumuz için kravatına götürdüm ve o yetişkin öğretmenin değil de lisede hoşlandığım çocuğun kravatını düzeltiyor gibi hissettim. "Evet. İnanılmaz hoşlanıyorum senden."

Genzini temizleyip oyunumuza devam edebilmemiz için geriledi ve ellerim yanıma düşerken, Duman numaramı yazdığım elini kumaş pantolonun cebine koyarak, "Furkan'la çok takılma," diyerek arkasını dönüp odanın çıkışına ilerledi.

"Ne?"

Önce şaşkın bir mırıltı döküldü dudaklarımdan ama Duman göz kırpıp odamın kapısını, o güzel yüzünü görmemi engelleyerek kapattığında fena halde sırıtmaya başladım. Furkan... Lisedeki şu çocuk... Ah Duman... Demek o da beni okulda görünce gerçekten öyle hissetmişti, şimdiyse lisede açılamadığı gibi açılmıştı bana.

Ah Duman... İs gibi, nefes gibi, günah gibi...

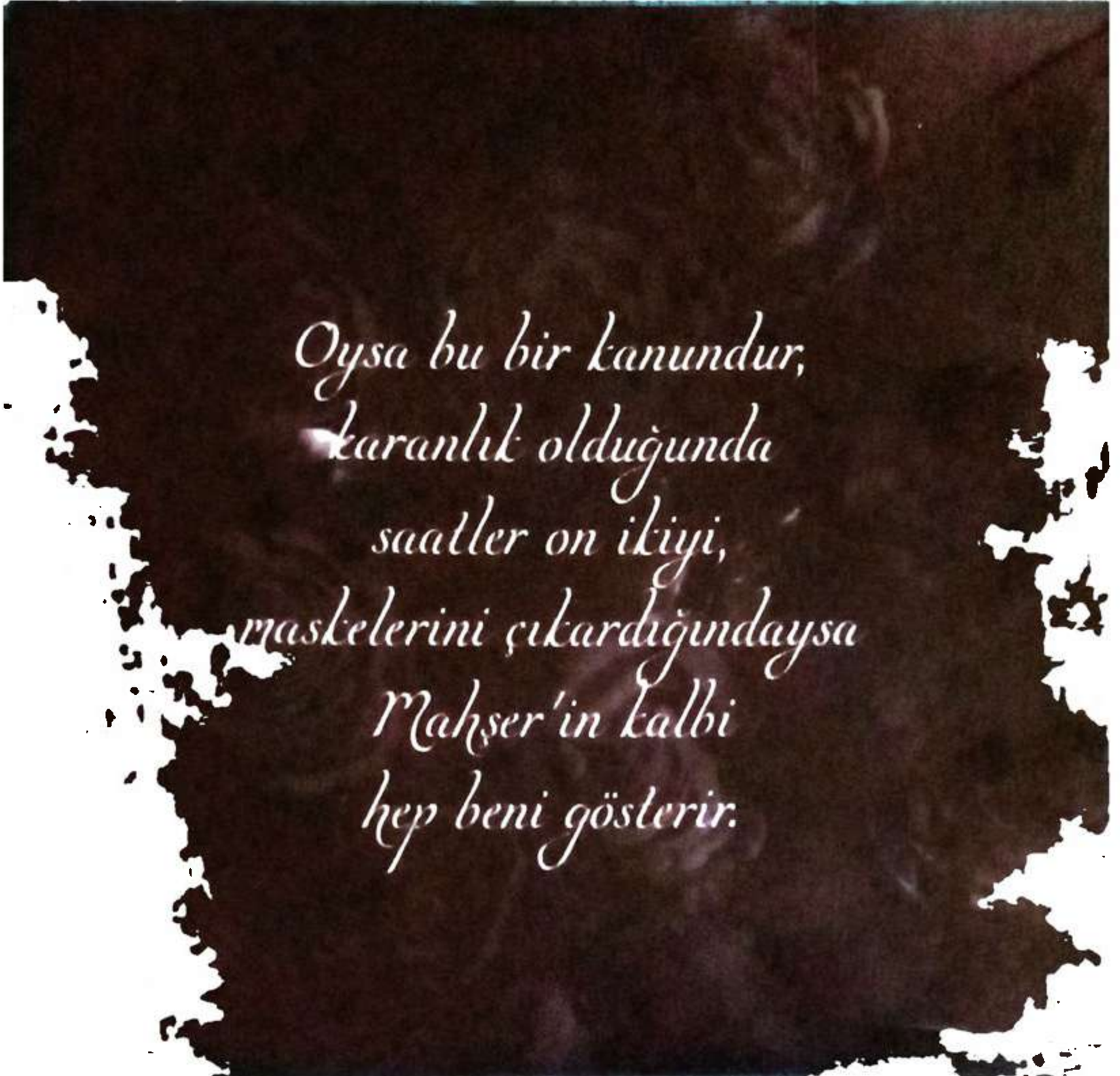
Kalçamla ellerimi masama koydum ve parmağım bir acıyla sızladığı an irkilip arkama baktım. Bir defterin arasındaki gülü ve parmağıma batanın da gül dikeni olduğunu gördüm. Parmağımdaki sızlama incecik bir kanamaya dönüştü ve buna rağmen uzanıp o gülü tuttum, Duman'ın bu sabah alamadığı, ama şimdi alıp dikenlerini ayıklamaya vakti olmadığı kırmızı gülü koklarken, defterin köşesine yazdığı notu okudum.

Seni henüz ilk kez gördüm fakat içimden bir ses, kırmızı güller almayı sevdiğini söyledi. Akşam benimle ilk randevuna çıkarsan sana bir gül daha alırım.

Randevumuzda kırmızı bir elbise... Ya da hayır, kırmızı bir bere takmalısın. İçimdeki aynı ses, kırmızı berenin sana çok yakışacağını söylüyor. :)

Duman

SON

Oysa bu bir kanundur,
karanlık olduğunda
saatler on ikiyi,
maskelerini çıkardığındaysa
Mahser'in kalbi
hep beni gösterir.

Emine Tavuz

DÜŞ KEFENİ

2

